

Giới thiệu Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!

Truyện Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!! của tác giả Yuukynguyen là câu chuyện nhẹ nhàng về mối tình đầu của tuổi học trò.

Dương Tố Tâm là cô gái vô tư hồn nhiên lại đáng yêu, nhưng bỗng một ngày cô lại thấy tim mình xao xuyến vì người bạn thân học chung. Một Phan Thiên Tuấn đẹp trai, học giỏi, lém lỉnh... phải nói là kiểu người lý tưởng của biết bao cô gái trường Đông Du, nhưng... lại thích đi chọc phá cô bạn chung bàn 4 năm trời.

Những tình huống dở khóc dở cười, những rung động đầu đời của tuổi mới lớn, những hiểu lầm, những hờn giận,... đều mang đậm chất học trò.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sáng.

Vừa mới dắt xe đạp vào trường, tôi đã bị cái không khí ồn ào, náo nhiệt trong trường làm cho háo hức. Không biết có chuyện gì nữa đây? Gửi nhanh cái xe đạp, tôi vội chạy nhanh tới cái bảng thông báo của trường. Cái gì chứ, muốn biết thông tin gì chỉ cần tới đây là rõ.

Gió lạnh thổi qua khiến tôi rùng mình rụt cổ lại. Mùa đông năm nay đúng là rất lạnh, đặc biệt là mấy ngày cuối tháng cuối năm này còn lạnh hơn. Hai bàn tay tôi cứng đờ đến không còn cảm giác. Kéo kéo cái áo ấm cao lên một chút tôi tiến về phía bảng thông báo.

Quả nhiên tôi đoán không sai. Một đám người bu đông kịt trước bảng thông báo. Kẻ xô qua, người đẩy lại tạo thành một cảnh hỗn loạn đến tức cười, cốt lõi cũng chỉ muốn xem được cái bảng thông báo viết gì. Tôi cũng không có đại mà tự đâm đầu vào chỗ chết (Tôi vẫn còn thiết tha sống lắm!). Nhòom nhòom coi thử có đũa nào quen quen thì tùm lại hỏi, khỏi chen chi cho mệt.

- Ê, Phương! - Tôi chạy lại nhò bạn cùng lớp mới bước ra.- Có chuyện gì vậy?

- Thì trường mình chuẩn bị tổ chức đêm văn nghệ “Mừng đảng, đón xuân”, thêm cuộc thi “Nữ sinh Đông Du” nữa. - Hầu như năm nào khi tụi tôi thi học kì xong thì cũng có mấy đêm diễn văn nghệ như vậy, cuối năm rồi mà!

- Vậy có gì khác với mấy năm trước đâu? - Làm gì chen đông như vậy chứ.

- Chưa hết đâu, năm nay có điều khác với mấy năm trước đó là... có thêm cuộc thi “Nam sinh Đông Du” nữa. - Nhò nói không kiếm được vui mừng.

Á! Vậy là có cơ hội ngắm mấy anh đẹp zai rồi! Đây quả là tin mừng cho cái tụi “mai rêu” trường này (Trong đó phải kể cả tôi nữa, ha ha.)

Thật ra thì năm nào cũng vậy, sau khi thi xong thì trường luôn tổ chức vui chơi cho học sinh để xả “xi-trét”. Đêm văn nghệ này cũng vậy. Nhưng có cái đặc biệt là mỗi năm vào cái ngày này sẽ chọn ra hoa khôi của trường. Không ngờ năm nay lại có thêm cái vụ “Nam sinh thanh lịch” này nữa chứ. Chẳng biết là chàng nào đây?

Mà thật ra thì tụi học sinh tụi tôi chỉ quan tâm đến cuộc thi này thôi. Vào mấy cái ngày gần Tết nhất này thì phải nói trường tôi nhộn nhạo lên. Như mấy năm trước thì mấy nhò trường tôi phải nói là lột xác hẳn. Từ trang phục, giày dép, tóc tai,... đến cả dáng đi, đứng, cử chỉ,... cũng đều nhẹ nhàng, dịu dàng. Nhìn mấy nhò thực nữ dễ sợ! Năm nay cả nam sinh cũng thi. Không biết cái trường này có loạn lên không nữa!?

Kệ! Có trò hay cho tôi xem là được rồi.

- Ê, lớp mình có đũa nào đăng kí tham gia không vậy? - Vừa vào lớp tôi đã nghe lũ quỷ trong lớp bàn tán xôn xao.

- Đương nhiên rồi! Lớp ta đâu thể thua mấy lớp khác được, còn đâu là mặt mũi. - Trang “trường” đồng dục nói to.

Tuy nói lớp tôi là lớp chọn, chuyên đứng đầu khối về mấy khoản học tập. Nhưng mấy cái vụ vui chơi, rồi tham gia thi thố này nọ thì lớp tôi cũng chẳng bao giờ chịu thua. Mặc dù, chả năm nào hoa khôi lọt vào lớp tôi cả. Nhưng mục đích vui là chính nên có thua cũng nhìn mặt nhau cười hề hề.

Nguyên Huy lên tiếng phản bác.

- Êo, có năm nào mấy bà thắng được người ta đâu mà thi với chả thố.

- Ông nói lại thử coi? Không phải do mấy ông “tham sắc, bỏ bạn” à?! - Nhò Thảo lườm ông một cái đến cháy xém cả mặt.

Trang “trường” hếch mặt, nói giọng đầy tự tin:

- Chắc chắn năm nay, một trong hai giải ấy sẽ về tay mình. Cái này thì, chắc phải trông cậy vào mấy ông nhiều rồi. - Nó nhìn tụi con trai lớp tôi cười nham hiểm.

- Ê, mà năm nay nam có thi nữa. Tha hồ mà ngắm trai đẹp! - Tôi phấn khích nói với nhỏ Thảo.

Thiên Tuấn ở đầu lù lù xuất hiện ngay bên cạnh, lắc đầu chép miệng nói.

- Con gái mấy bà, thật là, thấy trai là mắt sáng như hai cái đèn pha ô tô.

- Mấy ông không có chắc. Thấy gái y như là... mèo gặp mỡ!

- Thì con gái người ta đẹp, người ta xinh. Đầu ai như bà, đã xấu còn dữ!

- Kệ tui, ông thích tui hay sao mà để ý dữ vậy? Tui xấu, tui dữ! Tui mới đi tìm trai đẹp mà ngắm, ngắm để cải thiện nhan sắc của tui chứ ở chung với cái người “ma chê, quỷ hờn” như ông bao giờ nhan sắc tui mới lên được. - Tôi đắc ý mỉm cười nhìn hắn.

- Bộ tui không đẹp trai hả? - Hắn đưa cái bộ mặt tới trước mặt tôi.

- Không phải không đẹp, mà chỉ là... - Tôi ngập ngừng, nhìn lên mặt hắn giả bộ quan sát. - Da hơi thô, miệng hơi hô, mắt hơi lé, mũi hơi tịt,...v...v...

Đang hồi gay cấn tự dung có giọng một tên vô duyên nào đó xen ngang:

- Tuấn ơi, có em nào gặp mày kia!

Hắn nhìn ra cửa một chút, rồi nhìn tôi cười “đểu” vô cùng.

- Trời ơi, tui xấu thế này mà hoa khôi vẫn đến tận cửa là sao nh? - Hắn bước ra ngoài không quên để lại một câu làm tôi tức ói máu.

Tức, tức quá! Sắp thắng rồi, không biết nhỏ nào lại tới phá đám vào cái lúc quan trọng này vậy trời. Tức...tức quá đi!!!

Khi cả lớp đã hướng hết tầm nhìn ra ngoài cửa lớp từ lúc nào thì... tôi vẫn còn tự ki một mình. Chuyện tôi và hắn đấu vô mồm không còn là chuyện lạ ở lớp này rồi. Cứ y như rằng ngày nào tụi tôi không cãi nhau là ngày đó hai cái miệng cứ ngứa ngứa, ăn không ngon ngủ không yên. Mà đa số thì lần nào tôi cũng thua hắn hết, chỉ có ăn vài trận nho nhỏ thôi à (Xấu hổ quá, hu hu hu T_T).

Tôi hướng ánh mắt ra ngoài nhìn cái kẻ... vô duyên chen ngang “chiến thắng” của tôi.

Không ai khác chính là hoa khôi hiện tại của Đông Du - Uyên Nhi.

Đã gọi là hoa khôi rồi thì... chả giống với tụi con gái bình thường. Da dẻ trắng bóc, hồng hào chả khác gì em bé. Dáng người cân đối không chệ vào đâu được. Tóc đen dài óng mượt uốn lượn ở phần đuôi, trên đầu cài một cái nơ hồng xinh xắn. Không biết tên khốn ấy nói chuyện gì mà nàng ta cười híp cả mắt, má hây hây hồng, miệng cười mím để lộ lúm đồng tiền xinh cực. Điều bộ, cử chỉ nhìn qua đủ biết tiểu thư con nhà gia giáo rồi. Tôi nhìn còn thích nữa hèn gì tụi con trai trường này không đổ rầm rầm mới lạ.

Nhìn con gái người ta phát thèm, nhìn lại mình thử... Thôi đem tôi đi so sánh với con trai còn hơn! ㄟ (_ _) ㄟ

Còn chuyện tại sao lại gặp tên khốn ấy thì có trời mới biết được?

Nhưng một điều chắc chắn rằng... cô hoa khôi này rất kết tên ấy (khi tụi này còn học lớp 6 cơ). Có tin đồn rằng hai người này... quen nhau. Nhưng chẳng ai lên tiếng hay phản đối gì cả. Hồi đó đến giờ, cô nàng luôn tìm đến lớp gặp hắn: lúc thì trả quyển sách, lúc thì mượn quyển vở, lúc thì cảm ơn cái này, lúc thì bàn về chuyện kia,... đủ thứ cả. Nhưng cốt cách chỉ là để nói chuyện với hắn. Nhiều lần tôi cũng muốn nghe xem tên này nói gì mà Uyên Nhi cười đến cả roi nước mắt. Trong khi đó lúc tôi với hắn “nói chuyện” thì toàn... (=.=), nhưng khán giả “xem” đông quá nên chả còn chỗ chen.

Mà nhìn kỹ lại thì... hai người này rất là xứng đôi, y hệt “tiên đồng, ngọc nữ”.

Tôi chẳng có ý chê bai hay nhấn mạnh để mọi người nghĩ theo nghĩa khác mà nói vậy. Uyên Nhi như trên thì đúng là ngọc nữ thật rồi. Còn hắn hả? Uhm... ngược lại những gì tôi nói ở trên đi (chẳng qua muốn chọc tức hắn mà tôi nói lệch lạc đi thôi).

Hắn hả? Phải công nhận là... rất “đẹp zai”. Uhm... khuôn mặt rất ưa nhìn, tóc đen để mái ngó che hết một phần trán. Da trắng bóc chả giống tụi con trai da ngăm ngăm hiện giờ. Mắt đen sâu, mũi cao, môi đỏ (không biết có dùng “Lip Ice” không đây). Đặc biệt hắn còn có thêm răng khềnh, phải nói là... cực duyên, mỗi lần cười lên thì mấy em có mà nằm rạp dưới chân. Mới nhìn vào tôi cứ tưởng hắn chỉ được về bề ngoài thôi chứ. Ai dè, sau mấy năm học chung với hắn tôi mới nhận ra rằng: có vẻ khoản học tập hay chơi thể thao gì hắn đều giỏi “tuốt tuồn tuột” hết.

Hèn gì... mấy chị em trường Đông Du này đều bị hắn “lừa tình” hết (tất nhiên không có tôi đâu à).

- Ê nhanh nhanh, cô vô, cô vô kia! - Tiếng nhỏ Phương hét to.

Ngay lập tức, mấy chục nhân khẩu của cái lớp 9A1 này phi ngay về chỗ. Tôi cũng lật đật về phía chỗ ngồi. Tiết đầu không làm là tiết của GVCN - Ảnh

Minh.

- Haiz, con gái người ta nói chuyện đúng là dễ thương thật. Đầu như... ai kia? - Vừa vào chỗ, đập ngay vào mắt tôi là khuôn mặt đều đặn của tên “hàng xóm” bên cạnh.

À quên chưa nói một chuyện là: tôi với hắn ngồi chung với nhau mấy năm nay rồi, từ khi mới chân ướt chân ráo vào trường này cơ. Không biết có phải là “ghét của nào, trời trao của ấy” không nữa? Nhưng ngồi với hắn đúng là không có bữa nào yên.

- Ông chửi xéo ai đấy? Con gái người ta tốt sao không qua bên đó với người ta luôn đi, ở đây làm bản không khí à. - Tên điên này, có giỏi thì qua bên đó luôn đi! Ở đây lèm bả lèm bèm như khi mắc phong, bực cả mình.

- O, tui nói phong long mà. Ai ngứa thì gãi, tui đâu có kêu đích danh “Đương Tổ Tâm” đâu mà bà nhột. - Hắn còn khuyến mãi thêm nụ cười khoe răng khềnh xỉnh lung linh (bộ sợ người ta không biết hắn có răng khềnh hay sao chứ? ㄟ ㄎ)

- Ông... ông... Xì, cái đồ... đồ mê gái! - Bí thế quá tôi c.hửi đại, mà con trai thì thẳng nào chả giống thẳng nào, thấy gái là y như rằng...

- Tâm ơi, em đừng buồn, tui con trai đũa nào cũng vậy đấy nhưng anh là ngoại lệ. Anh nguyện chung tình, “tư” em suốt đời. Hãy về đội của anh đi! - Tên Lâm “tặc” bên cạnh chồm qua, đưa cái mặt đến bên cạnh làm tôi rợn cả da gà. Hai tay còn đang rộng “chào đón” tôi nữa chứ.

- Mày biến đi cho bà nhò! - Tôi cầm quyển vở đánh một cái “Bốp” không thương tiếc vào cái mặt kia.

- Ha ha, cho chưa. Ai biểu mày chọc đúng vào bà la sát lớp này. - Tên Huy cười nham nhở, trong khi tên Lâm bí xị mặt ôm cái má bị tôi tát đến đỏ.

- Chuyện gì vui thế? - Nhỏ Thảo từ trên quay xuống góp “dzui”.

- Nó chọc gái mà chọc lộn “ổ kiến lửa”. - Hắn tận tình giải thích giùm, miệng vẫn không ngưng được cười khi thằng bạn chọc gái không được mà còn bị gái đánh.

- Thảooooo, Tâm đánh tui đau dễ sợ lunnnnn nè. - Lâm “tặc” nhìn nhỏ Thảo đáng thương vô cùng. Nhìn cái mặt nhõng nhẽo đó không giống với độ tuổi hiện tại tí nào.

- Đáng đời! - Hai từ ngắn gọn nhưng đủ xúc tích làm tan nát tim em.

Tụi tôi được thể cười to hơn khi thấy cái mặt đáng thương của tên Lâm méo xệch.

- Đây cái xóm nhà lá dưới kia, mấy “anh”, mấy “chị” cười đủ chưa, còn để tôi phổ biến nội dung sắp tới nữa. - Tiếng “chị” Minh lảnh lót bên tai làm cả đám giật mình. Đúng là quên mất sự hiện diện của “chị” trong lớp rồi.

- Dạ, cười xong rồi ạ! Mời cô tiếp tục!

Mặc kệ “chị” Minh thao thao bất diệt về kế hoạch tuần tới thì cái xóm nhà lá dưới này vẫn tụ tập “tám”. Thật ra thì chỉ tụi hắn nói thôi chứ tôi chỉ ngồi... nghe lén.

- Ê mày, tham gia hom? - Tên Huy “điên” ngồi dựa lưng vào bàn tụi tôi, nói vọng từ trên xuống.

- Tao không rảnh.

- Why? - Cái này không phải 1 mà là đến 3 cái miệng cùng nói: 1 tên Huy “điên” bàn trên, 1 tên Lâm “tặc” bên cạnh, một tên Phong “cừ” bàn dưới. Và một tên nữa là tôi đây, chẳng qua là tôi chỉ “Why?” trong lòng mà thôi, chứ không thành lời được như chúng.

- Thi mấy cái đó vừa mệt vừa rắc rối, không thích. Tụi mày thi đi, tao đi cổ vũ cho!

- Xì, thi mà không có mày thì chán ồm, còn ai làm đối thủ tụi tao nữa. - Tên Phong “cừ” nói quả thật không ngoa chút nào, trong lớp ngoài tên khốn đó ra thì còn rất nhiều “anh” đẹp trai. Chẳng hạn như mấy “anh” xóm nhà lá này là một ví dụ điển hình.

- Thế tụi mày không sợ tao giành mất chức à, ha ha. - Công nhận nếu hắn mà đi thi thì cơ hội giành giải rất rất là cao.

- Không thử sao biết được, lỡ mùa đầu này tao giành giải thì sao? - Tên Huy “điên” vênh mặt nói, trông cái mặt điên điên đại đại y như ông đang giành giải không bằng.

- Ê, ra kêu nó vào mày, không lẽ nó đu trúng trụ điện thì mệt à! - Tên Lâm “tặc” vồ đứng dậy nhìn ra ngoài cửa.

- Thôi khỏi, nhìn cái mặt mày là tao về không nổi rồi. - Tên Huy rút về lại với thực tại.

- Giờ mày sao đây có thi không, tụi tao đi đăng kí luôn?

- Thôi, tụi mày đi thi đi, tao huy động mấy bà chặn lửa lớp mình đến cổ vũ tụi mày. Có mấy bà hét ra lửa, chắc chắn tụi mày sẽ thắng.

Hứ, tên khốn này. Con gái lớp ngoài thì khen này khen nọ, con gái lớp mình xinh tươi như hoa thế ki thì lại bảo là chần lữa. Cái đồ không có mắt nhìn người, đồ mù, đồ deaf mute,...

- Cảm ơn lòng tốt của mày, nhưng mày để mấy bà ở nhà tao thấy còn tốt hơn đây! - Phong “cũ” làm mặt vẻ đáng thương vô cùng.

- Lâu lâu mới thấy mày nói được câu hay. - Hai tên kia đồng tình.

...

==Giờ sinh hoạt lớp cuối tuần==

- Theo như mấy em đã biết thì sắp tới sẽ có đêm diễn văn nghệ “Mừng đảng, đón xuân”, nhà trường bắt buộc mỗi lớp tham gia một hoặc hai tiết mục văn nghệ, chủ đề tự chọn. Mấy em tự cho ý kiến đi! - Cô Minh phổ biến.

- Cho song ca nam nữ đi cô! - Nhỏ Thảo nêu ý kiến.

- Cho lớp phó văn thể mỹ với thằng Tuấn hát đi cô! - Tên Huy hô to không quên liếc cái tên ngồi sau mình một bàn cái.

Nhỏ Dung - lớp phó văn thể mỹ thì khỏi nói rồi, học trò cưng của bà cô âm nhạc. Còn hần thì chưa biết được, có nghe được cái miệng hần nói cái gì tốt đẹp đâu, nói gì đến hát với chả hò. Không biết cái tên Huy có bị đứt dây nào không mà dám đề cử hần?!

- Ê, mày bị điên hả? Tao có biết hát hò gì đâu. - Hần đánh thẳng bạn thân một cái rồ đau.

- Thôi mày, đừng có giấu nghề. Chơi thân với mày mấy năm nay rồi, làm sao tao không biết được. Năm cuối rồi, cho anh em thưởng thức đi mà! - Tên Huy huých huých vai hần cười đều.

- O, tao...

- Cô, thằng Tuấn nó đồng ý! - Chưa để hần nói xong tên Huy đã chen ngang.

- Ê mày, tao đồng ý bao giờ?

- Giờ em muốn sao đây? - “Chị” Minh chiếu ánh mắt về phía hần làm hần không rét mà run. GVCN lớp này thì “xi-teen” cực độ nhưng cũng có lúc làm tội học trò run cầm cập. Không thì sao trị cái lớp này được chứ.

- Vậy thôi... hát đi cho nó lành! - Hần cười gượng một cái, đành chấp nhận vậy.

- Vậy còn một tiết mục nữa sao đây?

- Cho nam nữ nhảy chung đi cô! - Trang “trưởng” nhanh miệng đứng dậy.

- Huh? Mấy bà được không đó? - Tên Lâm đưa ánh mắt nghi ngờ hỏi.

- Hứ, ông đừng khinh con gái lớp này ghen. - Nhỏ Phương bắt mồm nói.

Mấy nhỏ này lâu lâu lại lên con đột xuất à. Theo như mấy năm trước thì con trai nhảy, con gái múa (nhỏ Thảo biên đạo múa thì không gì bằng). Năm nay tự dưng lại muốn nhảy, không biết sao đây... Dù sao cũng không liên quan đến mình, tối năm nào cũng đi theo để... cổ vũ. Không phải tôi không biết nhảy múa mà là tôi không thích, với lại tôi cũng ngại lên sân khấu.

- Vậy lớp trưởng tự xử lý đi, khi nào xong đưa cô xem. Còn hai cuộc thi đó, lớp mình có ai tham gia thì lên văn phòng trường đăng kí nhé! - Cô ngừng một chút rồi tiếp. - Bây giờ thì lấy sách vở ra học bài!

- Thôi cô ơi, mới thi xong mà cô! Tuần sao mới bắt đầu học HKII mà. - Tiếng lũ học trò phản đối ngay lập tức.

- Mình còn thiếu một tiết văn, lấy vở ra ghi bài nhanh rồi ngồi chơi.

Dù phản đối nhưng tụi nó cũng ngoan ngoãn lôi vở ra chép bài, không thì chết với “chị” Minh như chơi.

- Ê, cuộc thi này ông có định tham gia không vậy? - Tôi kéo áo hần nói nhỏ, mặc dù đã biết rồi nhưng tôi vẫn muốn hỏi lại.

- Nhảm nhí! - Hần cũng vâng lời lấy sách vở ra nhìn lên trên bảng ghi ghi chép chép.

Đúng là chảnh thật! Tưởng mình đẹp trai rồi muốn làm gì thì làm sao? Theo như tôi thấy thì mấy thằng có nhan sắc một tí là hay tham gia mấy cuộc thi như vậy lắm. Nếu mà thằng thì không cần nói mấy em cũng xếp hàng dài dài. Mà sao hần lại không quan tâm nhỉ? Dù ghét nhưng vẫn phải nói thật là cả sắc lẫn tài hần đều có đủ hết, hơn mấy tên có tí nhan sắc là lên mặt nhiều. Trong trường này, hần đã được bọn con gái ban danh “hot boy” từ lâu rồi. Hoa khôi Uyên Nhi thích hần chắc cũng vì vậy.

- Tui biết tui đẹp rồi, bà làm ơn đừng có nhìn nữa, lưng mặt tui rồi nè!

Tôi đang suy nghĩ nên vẫn để hướng nhìn sang hán như lúc nãy nói chuyện. Tự nhiên hán cúi rồi quay sang tôi...

- Ồ...

Gần, gần quá! Còn chưa tới 1cm nữa là tôi với hán “cụng” mặt rồi.

Suýt... suýt nữa thì...

Hồi đó giờ chơi với nhau, chưa bao giờ tôi nhìn hán gần như vậy. Tôi như bức tượng gỗ cứ mở to mắt nhìn hán như vậy. Nhìn khuôn mặt hán, từ cái trán xuống xuống đến cái cằm nhọn. Mắt tôi bất giác nhìn vào mắt hán. Hán cũng đang nhìn tôi chăm chăm, trong mắt hán tôi có thể thấy được hình ảnh phản chiếu của mình.

Có cái gì đó trong mắt hán... dịu dàng xẹt qua rồi biến mất.

Tìm tôi theo đó mà chậm mất một nhịp...

- E hèm, mời hai người về nhà rồi nhìn tiếp, cho bảo vệ còn khóa cửa nữa. - Giọng nói ở đâu chen ngang.

Tôi giật mình nhìn quanh, lớp đã về từ lúc nào. Tự nhiên ngồi đây nhìn hán cả buổi, không biết chuông reng bao giờ.

- Đi về! Chuyện người ta mà cứ muốn chen là sao? - Nhỏ Thảo kéo tai tên Huy đi làm ông la oai oái.

Giờ còn lại có hai đứa, hán đang thu dọn sách vở. Bỗng dưng nhớ lại chuyện lúc nãy, tôi có thể cảm nhận được mặt mình đang rất đỏ, còn tim thì cứ đập thình thịch... thình thịch như muốn rớt ra ngoài. Tôi cúi gằm mặt xuống, thu dọn sách vở nhanh nhất có thể, chứ để hán mà thấy thì “xí-hò” chết!!!

Ôi trời ơi, mặt mặt quá à, tự dưng đi nhìn hán làm cái gì không biết!? X__X

- Nhìn mặt bà lúc đó... ngu thiệt. - Hán thu dọn xong rồi, ra về còn không quên để lại một câu sỉ nhục tôi.

Hình như... tại hán hơi đỏ thì phải?

- Cái gì? Ngu? Ông đứng lại đó cho tuiiiii! - Tất cả khoảnh khắc yên bình vừa rồi đã bị tôi đập bay khỏi Trái Đất không thương tiếc ngay sau câu nói của hán. Cảm theo cái cặp làm... hung khí, tôi rượt hán ra đến tận cổng.

- Ha ha ha...

Không hề hay biết rằng, ngay bên cửa sổ trên lớp, có ánh mắt dõi theo... không mấy thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

==>CHƯƠNG 2<==

+++Chương 2+++

==Giờ ra chơi==

– Ê, mày kéo tao đi đâu vậy?– Im, xuống văn phòng trường đăng kí.– Mày định thi sao? – Nhỏ Thảo trở mặt nhìn tôi, đúng là mấy cái vụ này có bao giờ tôi tham gia đâu, tôi cũng biết tự lượng sức mình mà.

– Không phải cho tao, tao đi đăng kí giúp người khác.– Ai?– Chút nữa rồi mày biết.

Hôm nay là ngày cuối cùng để đăng kí tham gia thi. Tranh thủ giờ ra chơi, tôi lỏ tuột nhỏ Thảo xuống văn phòng.

– Cô ơi cho em đăng kí ạ! – Tôi nói với cô thư kí.– Em tên gì?– Phan Thiên Tuấn ạ!

– Huh? – Bà cô nhìn tôi đầy nghi ngờ.

– Dạ, là bạn em nhờ em xuống đăng kí hộ. Bạn ấy đang nói chuyện với GVCN nên không xuống được ạ! – Như để chứng thực cho lời nói của mình, tôi nhìn thẳng vào mắt bà qua cặp kính dày cộp, còn khuyến mãi thêm nụ cười xinh.

Nhỏ Thảo gật gù như hiểu ra mọi chuyện, nhìn tôi đầy ngưỡng mộ, ha ha.

– Uhm, lớp mấy? – Bà cô có vẻ như đã tin, lại cặm cụi đánh danh sách vào máy tính. – Dạ, lớp 9A1!

– Ngày sinh? – 2/1/1999 ạ.

– Rồi xong, mấy em có thể về!

– Dạ, chào cô! – Tôi với nhỏ Thảo lễ phép chào rồi rút êm xui.

Ha ha ha, tên cậu Thiên Tuấn, chờ đó mà xem. Ông không muốn thi thì bà đây phải bắt ông thi cho bằng được, ha ha, dám chơi bà hả cưng!?Loa trường bật lên, tiếng bà cô thư kí oang oang:

“Cuối giờ hôm nay danh sách những học sinh tham gia thi “Học sinh thanh lịch” sẽ được dán ở bản tin. Nếu em nào muốn tham gia thì đến đăng kí nhanh, còn em nào đã đăng kí rồi mà muốn rút thì đến văn phòng để gỡ cô gạch tên. Sau khi danh sách đã dán lên thì không có ý kiến hay khiếu nại gì nữa đâu.”

Tôi nghe bà cô thư kí thông báo mà hài lòng. Một là một, hai là hai. Đây cũng là một điểm tôi thích ở cái trường này.

– Ê mấy làm vậy có ác quá không? – Tôi và nhỏ Thư ghé căn tin mua vài món đồ ăn vặt.

– Lo gì! Với nhan sắc của hần thì có khi rinh giải về cho lớp cũng nên. Không đi thi thì tiếc lắm! – Tôi bóc gói bánh, ăn ngon miệng.

Thật ra thì tôi muốn xem thử hần thi như thế nào? Có đâu lại mấy tên trong trường hay không?

– Mà sao? Có thi không?

– Thi chứ. Năm cuối mà, lỡ đâu tao giành giải thì sao!? – Nói thật thì Nhỏ Thảo cũng thuộc loại xinh trong lớp, nên ai biết đâu được...

– Mà với ông Huy tự tin y như nhau!

– Mà đừng có đem tao ra so sánh với tên cậu điên đó. Hạ nhục thanh danh bốn cô nương đây!

– Ủa? Vậy mà tao cứ tưởng hai tụi bây... – Tôi cố ngắt đoạn xem phản ứng của nhỏ thế nào, ai ngờ mặt nhỏ chuyển dần sang hồng lên.

Hai đứa này chắc chắn có gian tình!!! – Tưởng gì? Về lớp mà! – Nhỏ tự dưng đứng đưng bỏ lên lớp.

– Ê, chờ tao với! – Tôi vội ôm mấy gói bánh chưa xử lí xong chạy theo sau.

Sao, sao lại thế này?

Tôi tròn tròn mắt nhìn cái danh sách dài ngoằn trên cái bảng thông báo. Lớp tôi thì đông đủ khỏi nói rồi, nhưng sao... cái tên Dương Tố Tâm nằm chính ỉnh trên đó vậy! Tôi có đăng kí bao giờ đâu (đi thi để tự si nhục nhan sắc mình à, tôi cũng biết thân biết phận chứ bộ).

Cái này... chắc chắn mấy nhỏ trong lớp chơi tôi chứ không ai khác?

Được rồi, mấy con quỷ cái kia, tụi mày biết tay bà! (~_~X)

Liếc qua cái danh sách nam. Uhm, lớp 9A1... trừ cái tên Phan Thiên Tuấn tôi tự đăng kí, lớp tôi nam tham gia cũng nhiều, toàn mấy anh tự tin về nhan sắc trời phú của mình không à. Và không thể thiếu mấy thằng cha tung tung của xóm nhà lá.

– Ô, Tâm năm nay cũng thi à? – Tiếng nói vang lên sau lưng làm tôi giật mình. – À, uhm, thi cho vui ấy mà! – Vui cái con khi mốc xì á, mới chơi được hần xong giờ lại có kẻ chơi mình. Đúng là khôn thật! – Mà hình như Nam cũng tham gia phải không? Mình thấy có tên trên danh sách ấy.

– Uhm, do cô bắt dữ quá nên đành đi thi thôi. – Thế Nam gãi gãi đầu cười.

Thế Nam – cậu bạn lớp trưởng lớp bên cạnh. Ngoại hình cũng thuộc loại “hot” của bọn con gái, tính cách vui vẻ, hòa đồng. Học tập cũng rất là siêu. Có điều đặc biệt là tính tình “dễ thương” hơn tên khôn đó nhiều.

– Hey, không ngờ năm nay cậu lớp trưởng cũng có hứng thú tham gia mấy cuộc thi như thế này!? – Tên Tuấn không biết ở đâu chui ra đứng ngay bên cạnh tôi (sao cứ hay xuất hiện bất thành hình giống... mà thế nhỉ).

– Không phải cậu cũng tham gia hay sao?

– Thì nhờ ai-đó! – Hấn quét ánh mắt qua tôi. Không, không phải hấn biết rồi chứ?

Chắc không đâu, làm sao mà biết được. Tôi lắc đầu, bác bỏ cái suy nghĩ vừa rồi.

Bỗng Thế Nam bước lên một bước, ngang hàng với hấn. Thì thầm cái gì đó, tôi chỉ nghe loáng thoáng là “Nếu tôi thắng, tôi sẽ...” đoạn sau nhỏ quá tôi không nghe được. Tôi còn thấy cậu ấy nở nụ cười rất tự tin, trong đó còn có vẻ gì đó thách thức.

– Thôi mình lên lớp trước đây. Tạm biệt! – Thế Nam mỉm cười nhìn tôi. – Uhm, bye! – Tôi chào lại.

– Thấy trai đẹp là mắt sáng như đèn pha ô tô à. – Hấn đút tay vào túi quần, thông dong đi trước.

– Kệ tui. Mà hồi nãy cậu ấy nói gì với ông vậy? – Tôi xốc lại cái ba lô, chạy theo sau.

– Liên quan gì đến bà?!

– Thì tò mò. – Thực ra vì biểu hiện trên khuôn mặt của hấn lúc này.

Khi Thế Nam nói cái gì đó, khuôn mặt hấn có chút cau có, hai hàng chân mày nhíu lại suýt chạm vào nhau. Nhưng một giây sau lại trở về như cũ. Không biết chuyện gì làm hấn nhăn mặt nhíu mày như thế nữa?

Mà hay nhỉ? Mỗi lần hai cái con người này nói chuyện với nhau là tôi lại nghĩ thấy mùi chiến tranh là sao nhỉ? Làm như hai người này có thù oán với nhau từ đời nào vậy. Thế Nam thì khác hấn cái gương mặt thiên thần khi nói chuyện với tôi. Còn hấn thì khô khan, không nở được nụ cười (có cũng chỉ là nhếch mép mà thôi).

Không biết hai người này cùng thương một cô gái thì sao nhỉ? Ôi thôi, kinh khủng quá! Tôi chả muốn nghĩ đến.

Năm nay chắc có lẽ vui rồi đây! Hai người có nhan sắc thuộc dạng nhất nhì khối thi với nhau, không biết ai thắng nhỉ?

==Trên lớp==

– Mày sướng nha, đứng một lúc hai chàng luôn! – Vừa vào lớp, nhỏ Thảo đã tận tình ra tận cửa đón.

– Sướng nỗi gì? Tao còn chưa xù mày đâu đó. – Tôi bực mình vút cái cặp xuống bàn.

– Ô, tao đâu có làm gì đâu? – Nhỏ già “nai tơ”.

– Giờ sao, mày muốn tự nói hay vừa khóc vừa nói đây? – Tao hăm he nhìn nhỏ, tại sao tôi lại có con bạn khốn nạn như nó thế nhở?

– Ờ, thì... mấy năm rồi mày chẳng tham gia cái gì hết nên năm nay tao bắt ngờ cho mày đó mà. – Nhỏ nở nụ cười xinh cực.

Đúng là bất ngờ thiệt. Bất ngờ đến nỗi tôi muốn xỉu luôn. Không biết có nên cảm ơn “lòng tốt” của nó không nữa, hơ hơ...

Giờ thì không thể rút được nữa rồi, đành đi thi vòng đầu rồi rút vậy.

– Ê mày, miệng nói không thi mà cũng im im đi đăng kí là sao? – Ba anh em “siu nhon” xóm nhà lá vừa vào lớp đã bay đến chỗ hấn.

– Thấy tụi bây thi nên tao cũng ham vui. – Tôi chẳng thấy có cái gì gọi là vui trong giọng nói của hấn cả.

Nhỏ Thảo nhìn tôi cười đầy ẩn ý.

– Ê Tâm, bà đăng kí thi vì cũng ham vui như nó? – Tên Huy “điên” tự dưng đổi hướng qua tôi à.

– Nhờ-ai-của-ai-đó-mà-tôi-mới-có-cơ-hội-tham-gia-cho-“vui”-nè! – Tôi cười nhìn tên Huy.

– Ủa? Ai của ai đó là ai? – Tên Lâm “tặc” đưa ánh mắt ngây thơ hỏi. – Ủ nhỉ? Là ai vậy? – Tên Phong không “ngơ như búp” như tên Lâm nhưng vẫn đưa ánh mắt ngây thơ nhìn về phía nhỏ Thảo với chàng Huy nhà ta.

– Ủa? Mặt bà sao đỏ thế? – Tôi nói giọng vô tội ân cần hỏi thăm nhỏ Thảo.

– Ô, mặt mà sao lạ thế Huy? – Hấn cũng “ngây thơ” vô cùng.

– Sao gì? Tao về chỗ... – Cả hai tên mặt mày đỏ bừng ngượng ngịu quay về chỗ ngồi.

– Hai bạn có cần mình xuống phòng y tế xin ít thuốc sốt không? Trông mặt hai bạn đỏ quá à! – Tên Lâm sau khi được Phong “cử” thông suốt cho thì cũng hiểu ra vấn đề. Lon ta lon ton chạy lên bàn trên “hỏi thăm”.

– Biến! – Đương sự không những không cảm ơn mà còn ban tặng hai quả trứng gà cực to trên đầu. Nhìn như mấy em nhỏ buột củ tỏi dễ thương phết!!!

– Ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

==>CHƯƠNG 3<==

+++Chương 3+++Thời tiết đúng là thất thường. Sáng nay gió rét lạnh căm căm nhưng chiều nắng lại lên. Màu vàng nhạt bao trùm lên mọi vật trông ấm áp hẳn lên. Nhưng thời tiết vẫn còn lạnh lắm.

Tôi ôm cái laptop nằm trên giường lướt web. Chiều nay không có lịch học nên tôi tự thưởng cho mình một bữa nghỉ xả hơi, dù sao cũng vừa thi xong. Đang xem tin trên facebook bỗng màn hình hiện lên tin nhắn. Của nhỏ Thảo!?

Thảo Thiên Thần: Máy đang làm gì đó?

Tâm Tung Tung: Ở nhà lướt web.

Thảo Thiên Thần: Rảnh không?

Tâm Tung Tung: Dở hơi! Không rảnh, bà đi nói chuyện với mày à?!

Thảo Thiên Thần: Máy chưa già sao mày gay thế? ^^

Tâm Tung Tung: Có chuyện bẩm báo, không chuyện bải triều!

Thảo Thiên Thần: Hi hi, chiều nay 2h mời ngài đến khuôn viên gần nhà. Tiểu nhân có chuyện cần báo.

Tâm Tung Tung: Rách việc thế?! Nói giờ luôn đi!

Không biết chuyện gì mà bí mật thế? Trời lạnh thế này đến việc bước xuống giường tôi còn nhát hướng chỉ ra khỏi nhà.

Thảo Thiên Thần: Cứ ra khắc biết! Nói trước nếu không ra thì biết tay Ai gia?

Nhỏ này... chưa gì đã hăm dọa rồi? Còn muốn làm mẹ tôi nữa chứ, còn lâu. Mà không biết có chuyện gì đây. Chắc phải ra xem thế nào, dù sao khuôn viên với nhà tôi cũng gần, đi một chút là đến ấy mà.

Tâm Tung Tung: Được rồi. Trăm nhất định sẽ đến.

Hai đứa nói chuyện trên trời dưới đất một lúc cũng mệt. Tôi tắt laptop rồi lấy điện thoại cài báo thức 3h, ôm con gấu to rồi cuộn tròn vào chăn đánh một giấc.

2 tiếng sau...

“Ting...ting...tang...tang...tinh...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng.

Không biết tên điên nào lại gọi vào giờ này? Muốn phá giấc ngủ của bà sao?

Tôi ưỡ oải bắt điện thoại, cũng không nhìn xem là ai gọi...

– Alo~! – Tôi ngài ngủ nói.

– CON KIA, GIỜ MÀY CÒN NGỦ NỮA À! BÒ RA ĐÂY CHO BÀ, NGAY LẬP TỨC! – Âm thanh cực đại xuyên qua như muốn thủng cả tai tôi.

Ôi trời ơi, nó làm như mình điếc không bằng, không chừng nghe xong cuộc gọi điếc luôn không chừng.

– Từ từ, có gì thì nói! – Nghe xong giọng nói “ngọt ngào” của nhỏ Thảo tôi tỉnh ngủ hẳn.

– Nói, nói cái con khỉ! Mày xem giờ mấy giờ rồi. Lăn nhanh ra đây cho bà. – Qua giọng nói tôi có thể nhận ra nhỏ đang lên con cỡ nào.

Trời, 3h 30’...

Tôi quên mất.

– Thảo dễ thương~, cho tao 5’! – Không đợi nhỏ nói thêm, tôi liền cúp máy ngay, chạy vào phòng tắm làm VSCN cấp tốc.

Hình như tôi có đặt báo thức, nhưng lúc nó reo thì... tắt rồi ngủ lại.

Sau khi làm VSCN xong, tôi nhanh chóng chạy ngay xuống nhà. Vừa ra cổng, gặp ngay thằng em mới đi học thêm về. – Ở chị già, bạn bà làm gì đứng chờ trong khuôn viên kia! – Thấy mặt tôi nó đã nói ngay (chẳng bao giờ nó gọi tôi một tiếng “chị” cho đảng hoàng).

– Tao ra đây một chút. Ở lại coi nhà, có đi đâu thì khóa cửa lại! – Tôi xỏ nhanh đôi dép, không quên căn dặn nó.

Vừa bay đến khuôn viên, tôi đã thấy ngay mấy gương mặt vô cùng quen thuộc. Tôi tưởng chỉ có mình nhỏ Thảo ai dè có nguyên cả cái xóm nhà lá: Hấn, Huy “điên”, Phong “cù”, Lâm “tặc”, Trang “trường”, cái Phương.

– Sao mày không chết luôn ở nhà đi?! – Chưa gì nhỏ Thảo đã “đón” rồi.

– Hi, sorry sorry! – Tôi cười lấy lòng. Mà đứng chờ dưới trời lạnh thế này đúng là ác thiệt =.=’.

– Bà mà ngủ thì còn biết trời đất gì nữa. – Cái giọng đáng ghét vang lên, sau đó là khuôn mặt “dễ thương” của hấn.

Quyết định phớt lờ hấn, tôi hỏi nhỏ Thảo:

– Mày kêu tao ra đây làm chi?

– Kêu mày ra tập văn nghệ chứ gì! – Nhỏ Phương bước đến.

– Chờ mày cả buổi công cả người! – Trang “trường” hay tay xoa xoa lại tìm chút hơi ấm, giọng đầy trách móc.

– Há? Không phải tụi mày hết người rồi chứ?! – Tôi mở to mắt nhìn.

Không phải nghe lầm chứ? Tập văn nghệ? Tôi sao?

– Uhm, với lại mày cũng tâm tâm với tụi tao, đều đội hình.

– Nhưng tao có nhảy múa gì được đâu?

– Không được thì từ từ cũng được. – Tên khốn này đúng là muốn châm đầu vào lửa mà, đồ tiểu nhân bỉ ổi.

– Hay mày nói chuyện với “chị” Minh nhé! – Trang “trường” xoay xoay cái điện thoại trước mắt tôi, cười đều vô cùng.

– O... – Tôi nhất thời cứng họng. Đúng là muốn bắt tôi cho bằng được mà. Nếu nói chuyện với “chị” Minh thì kết quả là... zero. Không những thế còn gây thiệt hại về mình.

– Được rồi. Nhưng mà tao nhảy xấu thì đừng có trách à. – Tôi đành chấp nhận vậy.

– Ê, ba thằng kia! Đem cái lap qua đây! – Hấn gọi ba thằng cu đang chúm mũi vào trong cái laptop màu trắng... chơi game.

Hèn gì nãy giờ thấy yên tĩnh dễ sợ. Thì ra là thiếu mấy cái miệng oang oang của mấy tên điên kia. Nhìn mấy cái mặt đang hớn hờ chơi game nghe hấn nói như vậy thì xui lợ thấy tội.

Oh, bọn này chuẩn bị đầy đủ thật! Không chỉ có máy tính mà còn có dàn loa mini, trông mini thế thôi chứ tôi chắc âm thanh không vừa đâu.

– Tụi mày định nhảy bài gì? – Tôi tò mò hỏi nhỏ Phương.

– Không biết nữa, nhưng hình như ông Tuấn chọn được bài rồi! Hồi nãy chờ mày tụi này cũng thảo luận được đề tài rồi! – Nhỏ Phương nhìn hấn đang chúm mũi vào cái lap làm gì đó.

– Ê, qua đây nghe nhạc thử được không? – Hấn gọi to.

Cả đám chạy lại đứng xung quanh hấn. Tôi cũng ton ton chạy đến đứng bên phải hấn nhìn vào cái laptop. Nhạc bắt đầu vang lên... uhm là bài “Nhất quỷ nhì ma”, “Tạm biệt nhé!”, còn hai bài tiếng Anh nữa nhưng tôi không rõ lắm. Tôi còn thấy trong list nhạc còn nhiều bài về học trò lắm. Tôi đã lờ mờ đoán được cái chủ đề mà tụi nó nói rồi... nhưng còn hai bài tiếng Anh thì tôi không hiểu lắm.

– Tụi mày định làm gì vậy? – Tôi hỏi nhỏ Thảo.– À, quên nói mày biết! Tụi tao dự định lấy chủ đề về học trò tụi mình. Đoạn đầu tụi mình nhảy, đoạn giữ cho tụi hần solo, đoạn cuối thì tất cả cùng nhảy.

– À ờ... – Tôi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

– Ê, tao thấy bài “Tạm biệt nhé!” nó buồn buồn sao ấy! Dù sao cũng mới có nửa năm học à! – Tên Huy lên tiếng.

– Uhm, để tao tìm bài khác! – Hần đi đi con trở trên màn hình.

– Ê, “Roch học trò” đi!

Lập tức nhạc vang lên “Từ ngày cấp sách đến trường...”. Cũng được, giai điệu có vẻ hồn nhiên, vui tươi, rất phù hợp.

Sau khi quyết định nhạc xong, cả đám bắt tay vào luyện tập. Đầu tiên là tập cho con gái tụi tôi trước đã.

– Ê, thế này... thế này... rồi OK! – Nhỏ Thảo lúi mếu cái đầu lại bàn luận.

Thế là buổi tập đầu tiên bắt đầu...

Tái hiện lại khung cảnh lại một lớp học bình thường, nhưng 4 nhỏ con gái ngồi ghi ghi chép chép chứ chẳng thấy tụi con trai đâu. Sau đó mấy anh chàng mới rón ra rón rén bò vào, đi trể không nói làm gì ngồi trong lớp còn thì thầm nói chuyện riêng nữa chứ. 4 chàng nhà ta bị phạt đứng góc lớp...

Kịch bản rất thú vị đấy chứ! Tái hiện rất thực về tuổi học trò...

Nhưng trong khi tập cũng xảy ra một số chuyện...

– Phương, bà đi sai chỗ rồi!

– Trang, sai động tác!

– Ông Huy đừng có giỡn nữa!

– Ông Lâm nghiêm túc coi!

– ... -__-”

Nói chung là hỗn loạn, gà chó không yên. Phải đến 7h tối mới xong phim, tạm ổn định một chút. Nhưng với tình trạng không nghiêm túc như thế này kéo dài thì không biết đến khi nào mới cho hoàn chỉnh đây, haiz~.

Lê lết cái “thân tàn ma dại” đến nhà, tôi mệt muốn đứt hơi. Mặc dù nhà không xa nhưng để về nhà trong cái tình trạng xụi lơ như thế này thì đúng là khó khăn. Vừa về đến nhà, tôi lê luôn cái thân lên lầu...

– Trời, bà làm gì trông thấy ghê vậy!? Định hù chết người à? – Nhóc em tôi giả bộ đưa tay lên ôm ngực, thở hổn hển làm như tôi là cái gì ghê lắm không bằng.

Quyết định lơ nó luôn, tôi lết lên lầu.

– À, ba mẹ đi siêu thị rồi. Có làm com dưới bếp ấy, bà đói thì xuống đó ăn! – Nhóc Thiên (em trai tôi) nói với theo.

Giờ này mà ăn gì nữa, tôi thật chỉ muốn ngủ thôi. Tay chân mỏi rã rời.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, tôi leo lên giường đánh một giấc tới sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

==>CHƯƠNG 4<==

+++Chương 4+++

==Sáng hôm sau==

- Thôi, cho tao đi với mà! – Tôi kéo kéo cái yên xe đạp của nhóc Thiên.
- Không, bà như con heo. Ai đèo cho nổi. – Xí, tự nhận xét thì tôi cũng thấy mình mi nhon chán.
- Năn nỉ mà. Thiên đẹp trai~! – Tôi kéo dài giọng ra năn nỉ.
- Bà bỏ cái giọng chầy mỡ ấy đi, nghe mà nổi da gà! – Tôi nói tôi còn thấy... rùng mình nữa là ^^.
- Thôi, con chờ nó đi đi. Không trễ học bây giờ! – Mama đại nhân xuất hiện rất đúng lúc.

Sau một hồi thì tôi cũng yên vị trên yên sau xe đạp nhóc Thiên. Nó thì dù không muốn cũng phải đèo cục thịt là bà chị nó đây đến trường. Chẳng qua là hôm nay nhất đi xe đạp quá nên mới phải đi kè nó ^^.

Uhm kể chưa nhĩ?! Nhóc Thiên tên đầy đủ là Dương Nhất Thiên, em trai của Dương Tổ Tâm này. Nó thua tôi 2 tuổi, học lớp 7A1 trường Đông Du. Bề ngoài thì khỏi phải nói, đẹp trai ngồi ngời (nhưng sao con chị nói bình thường thế nhỉ?). Có thể nói là đứng trong hàng TOP của trường Đông Du này. Học cũng rất là siêu. Theo mấy nhò mê trai trong trường nói thì “Nếu lớp 9 có Phan Thiên Tuấn thì lớp 7 có Dương Nhất Thiên”.

Không hiểu sao thấy tui dễ sợ. Cũng từ một mẹ sinh ra mà sao khác nhau dữ vậy chứ? Ông trời đúng là bất công mà, bao nhiêu điều tốt đẹp sao dành hết cho nó chứ. Sao không chừa cho tôi cái gì hết vậy. Đúng là bất công mà! So ra thì nhóc Thiên với tên đó có rất nhiều điểm chung nha! Đặc biệt là tính tình, xấu y chang tên đó. Nếu trên lớp tôi hay cãi nhau với tên Tuấn thì ở nhà cái miệng tôi lại hoạt động không ngừng với nó. Mấy người này đúng là không để tôi sống yên mà (._.”).

Như sáng nay chẳng hạn, dù sao cũng cùng trường, chờ một chút thôi cũng nhẫn nại. Làm như sợ người ta hiểu lầm tôi với nó... không bằng.

Êh? Hay là...

- Nhóc, để ý em nào rồi hử? – Tôi chọc chọc vào hông nó.

Có khả năng lắm à!?!

- Nhảm nhí, em nào là em nào? – Nó không suy nghĩ liền đáp ngay.
- Thôi mà, chị thấy bên cạnh mấy nhiều em dễ thương lắm mà. Sao? Em nào trong số đó vậy?
- Đến rồi. Bà phản nhanh cho tui nhờ! – Nó kít phanh lại ngay trước cổng trường.

Mặc dù chưa biết được đáp án nhưng nhanh thôi. Sống cùng một nhà cả mà. Nghĩ vậy tôi bước xuống xe không quên nhéo nó một cái rõ đau.

- Trưa nhớ đứng chờ chị nhe cưng! – Không chờ thì tôi có mà LB về à.

Vừa vào trường tôi đã thấy ngay tên Tuấn và đi bên cạnh hắn là... Uyên Nhi. Nói gì đó tôi không nghe rõ nhưng có vẻ vui lắm, hai người cứ vừa đi vừa cười cười nói nói. Trông chẳng khác gì một cặp cả, hơn nữa còn rất đẹp đôi. Ai đi ngang qua cũng đều nói như vậy cả. Định chạy đến kêu hắn mà thôi, nắc công lại làm kẻ phá đám.

Mặc dù quyết định coi như không thấy nhưng tự nhiên thấy khó chịu một chút, một chút thôi. Chắc là do hôm qua tập còn mệt nên mới thấy khó chịu vậy thôi, lên lớp ngồi nghỉ một chút là ổn mà.

Do nghĩ vậy nên bước chân của tôi nhanh hơn, không biết vượt lên trên hai người đó khi nào. Khi đi ngang qua tôi còn nghe tiếng cười khúc khích của Uyên Nhi. Con khó chịu càng lúc càng nặng hơn, phải nhanh lên lớp thôi! Tự nhủ, chân càng bước càng nhanh hơn!

Bỗng một lực đằng sau kéo cái balo tôi lại, làm tôi suýt ngã ngược về phía sau.

- Bà làm gì đi y siêu nhân vậy? – Tiếng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Tôi quay lại định mắng một trận vào cái mặt nham nhở của hắn thì... phát hiện sau lưng hắn là cô hoa khôi của trường đang che miệng cười. Không nói một lời tôi bỏ lên lớp một hồi, để lại cái mặt trông đến phát điên vì không hiểu chuyện gì của hắn.

==Trên lớp==

Vứt cái cặp lên bàn, tôi ngồi xuống bàn thờ hồn hển (đi y như chạy không thở mới lạ).

- Mày làm gì như người chết vậy? – Nhỏ Thảo chạy lại.
- Đi...nha..nh...quá..mệt? – Tôi nói không ra hơi.

– Ủa? Chàng nào rượt mây hả? – Nhỏ quay lại đằng sau cố tìm xem có anh nào đứng lấp ló ngoài cửa không.

– Ma quỷ thì có? – Tôi không hiểu cảm xúc mình lúc đó là gì nữa? Một chút khó chịu khi hai người đó bên nhau. Một chút vui mừng khi hắn kéo mình lại. Không, không thể nào. Tôi lắc đầu cố xua đi cái ý nghĩ điên khùng đó. Khó chịu, vui mừng cái gì chứ?! Chắc do mệt quá nên sinh ra ảo giác chăng?

– Bà làm sao vậy? – Hắn mới vào lớp, nhìn tôi rồi lại nhìn nhỏ Thảo như muốn nó giải thích giùm cái hành động lạ lùng của tôi sáng nay.

Nhỏ Thảo nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực.

– Tui chả sao! – Tôi nhìn hắn nói. Như để chứng minh cho điều mình nói, tôi lôi trong cặp ra sách vở ngồi làm bài tập.

– Í, bài này sai rồi nè! – Ngón tay tự động xuất hiện trên trang vở. Tôi cũng cảm nhận được có hơi người gần sát bên cạnh.

– Kệ tui! – Tôi cãi bướng lại. Tự động hắn gần sát lại làm tôi...

– Sai mà còn bướng! – Hắn cốc cây bút bi lên đầu tôi. – Ai cho ông đánh tui? – Mặc dù không đau nhưng ai cho hắn đánh tôi chứ.

– Ai biểu bà sai mà còn cãi!

– Tui sai kệ tui. Liên quan gì ông?

– Nhưng tui nhìn ngứa mắt, chịu không được. Được không? – Hắn không chịu thua, cãi cùn...

– Ai bắt ông nhìn mà ngứa? – Đồ vô duyên thú!

– Đập vào mắt! Không nhìn sao được.

– Ông...

– Bà...

– TỤI MÀY IM HẾT CHƯA! ỒN ÀO! – Đồng loạt mấy cái loa trong lớp nhắm tôi và hắn mà hét.

Hình như, tôi và hắn cãi hơi quá thì phải.

– Hi hi... – Tôi với hắn nhìn mấy viên đạn bắn về phía mình cười rõ tươi.

Rốt cuộc mấy tên trong lớp cũng chịu buông tha mà quay đi chỗ khác. Tôi với hắn tự động nhìn nhau rồi bật cười, ngổ hết sức.

==Giờ Sù==

– Tui nghe nói mấy anh mấy chị lớp này hình như đăng kí thi nhiều lắm phải không? – Tiếng thầy Thành – dạy Sù vang lên trong lớp.

– Dạ, lớp em nhiều người đẹp mà thầy!

– Gớm, tụi bây mà đẹp cái chi. Nhìn phát ghê!

– Con gái tụi em dễ thương như vậy mà thầy kêu xấu thầy. – Nhỏ Phương lên tiếng phản bác.

– Ồ ồ ồ... – Đồng loạt tụi con trai cùng “anh” Thành hướng ánh mắt lại nhìn.

– Vậy mà có năm nào ta thấy tụi bây đoạt giải đâu?!

– Không có thì năm nay có thầy nè!

– Thầy, mấy bà có mà đoạt giải “Nữ sinh thanh liệt”! – Theo đó là tiếng cười giòn của tụi con trai.

– Con gái tụi bây nam không nam, nữ không ra nữ, cứ ái ái ở giữa mà đòi thi chi! Bậy nghĩ có ăn nổi nhỏ Nhi 9A2 không kia.

– Thầy, hạ nhục sĩ khí của quân sĩ trước khi ra trận thầy~.

– Thôi thôi, tụi bây ồn quá. Lấy sách vở ra học bài.

– Còn có 5 phút nữa hết tiết rồi thầy ơi! – Tên Lâm hí hửng nhìn đồng hồ.

– 5 phút cũng học. Không, ta cho tụi bây khỏi ra chơi luôn à. – “Anh” Thành phán ra một câu xanh rờn làm tụi học trò phiêu diêu.

Ngoài “chị” Minh – GVCN thì “anh” Thành – dạy Sù cũng là một giáo viên được lũ quý lớp này rất thích. Học thì viết không nhiều, toàn ngồi nghe không

à. Với lại thầy rất vui tính, rất thoải mái với học trò. Còn nữa, là “chị” Minh với “anh” Thành...

Tôi đứng ngóng hoài trước cổng mà không thấy nhóc Thiên đâu. Không phải nó định cho tôi lết bộ về chứ? Trong cái trời lạnh căm căm thế này hả trời? Nhưng cái suy nghĩ ấy lập tức bị bác bỏ ngay khi thấy nhóc Thiên đang dắt cái xe đạp đi ra từ cổng. Định gọi nó nhưng lại phát hiện bên cạnh nó có một cô bé nữa (chắc cùng tuổi) đang không ngừng huyền thuyên cái gì đó. Trong khi đó nó không thèm để ý một chút nào.

Cái thằng này, đúng thật là... - __-.

Nó dừng lại một chút rồi nhìn quanh như muốn tìm người.

– Ê, Thiên!!! – Tôi giờ tay vấy nó lại, cũng muốn xem cô bé bên cạnh ra sao.

Nghe thấy tôi gọi, nhóc Thiên chậm rãi dắt xe qua, cô bé đó cũng đi theo. Ồ, trông cũng dễ thương. Mặc dù không đẹp như mấy nhóc hot girl nhưng ở cô bé có cái gì đó rất thu hút người nhìn. Đặc biệt là nụ cười xinh xinh để lộ hai hạt gạo nhỏ xinh hai bên má. Tôi vừa nhìn đã có cảm tình ngay rồi, dễ thương nhưng không kém phần tinh nghịch của một cô bé lớp 7.

– Chào chị! – Cô bé cười chào tôi, sau đó nghiêm giọng quay qua nhóc Thiên. – Nhớ đó!!!

– Ê nhóc, có bạn gái mà giấu chị sao!? – Tôi huych khuỷu tay nó.

– Nhỏ đó là lớp trưởng đấy! – Nó trả lời.

– Lớp trưởng? Thế nó theo mày làm gì? – Tôi vừa leo lên xe vừa thắc mắc hỏi.

– Năn nỉ đi diễn văn nghệ. – Nó ngồi lên xe bắt đầu đạp.

– Rồi mày sao?

– Không đồng ý!

– Tại sao? – Đúng là mấy đứa có một chút sắc đẹp là hay vênh mặt như vậy lắm!

– Không thích nhưng nó cứ bám theo năn nỉ hoài phát mệt. – Nó thở dài một cái. Có lẽ điểm chung duy nhất của hai chị em tôi là không thích lên mấy cái sân khấu ồn ào náo nhiệt đó.

Rồi nó ngồi kể lại cho tôi nghe đủ chuyện. Nào là con nhóc không phút nào là rời nó nửa bước, từ phòng học xuống đến sân trường, theo tới căn tin,... kể cả nhà vệ sinh nam cũng không tha, đứng trước cửa đợi nó ra mới ghê. Tôi cười lên cười xuống, ngả nghiêng ngả ngửa. Cô bé đó thú vị thật! Lần đầu tiên tôi thấy một nhóc con gái không phải vì yêu thích mới chạy theo nhóc Thiên, mà lại vì chuyện của lớp.

– Thú vị cái nỗi gì?! Nhỏ đó đúng là rắc rối! – Nhóc Thiên cảm thán khó chịu nhưng tôi lại nghe ra trong đó có một chút... bối rối.

Ha ha, không ngờ nhóc Thiên cũng...!

– Nâng tay cao lên một chút nữa!

– Chân sai rồi!

-...

Hôm nay tôi lại bị nhóc Thảo lôi ra ngoài tập văn nghệ. Địa điểm vẫn là cái khuôn viên nhỏ gần nhà tôi. Tập đi tập lại hoài mà phát mệt nhưng vẫn chưa đâu vào đâu cả.

– Thôi, nghỉ một chút đi! – Tôi quạt mồ hôi trên trán nói.

– Ừ, cũng được!

Tôi mệt muốn đứt hơi, ngồi xuống cái ghế đá, cầm chai nước lên tu ừng ực. Bỗng tiếng nhạc vang lên, là bài tiếng Anh tôi nghe hồi trước. Mặc dù không biết là bài gì nhưng điệu nhạc có vẻ hay. Sau khi bổ sung đầy đủ nước, tôi giương mắt lên nhìn mấy tên đang nhảy trên sân.

Oa! Đúng là tai nghe không bằng mắt thấy nha! Mấy tên này nhảy đẹp ghê á! Động tác rất đẹp, nội dung rất phù hợp với tuổi học trò. Nhiều cảnh làm tôi cười tít cả mắt, không biết mấy tên này nhảy thiệt hay đang giỡn nữa. Hần thì khỏi nói, quá quá cool! Lúc nhảy hần như đang cười, trông rất vui vẻ, hai cái răng khểnh lấp ló nơi khóe miệng. Tự dưng trông hần dễ thương ghê~.

Ồ, dễ thương? Điện rồi, điện rồi! Hần mà dễ thương cái gì chứ!

Tôi lắc đầu cố xua đi cái ý nghĩ điên cuồng đó.

– Máy ông tập khi nào mà nhanh dữ vậy? – Nhạc vừa mới tắt, cái Trang đã bung bộ mặt hớn hờ, tươi cười chạy lại hỏi.

– Thì mấy buổi tối rảnh rảnh, thằng điên này nó lôi ra tập nè! – Ông Lâm hất hất cái đầu về phía hấn.

– Chứ chờ mấy bà tập xong chắc diễn luôn quá. – Hấn nói như điều đó là đương nhiên không bằng.

– Ông làm như mình giỏi lắm. – Tôi bĩu môi một cái.

– Chứ sao?! Đâu như ai kia. – Hấn cố ý nói lớn cho tôi nghe.

Không nói nhiều, tôi đứng dậy bước tới chỗ hấn. Giơ chân lên, không thương tiếc đạp một cái thật mạnh vào chân phải hấn. Chỉ nghe hấn la oai oái rồi ôm chân nhảy lò cò quanh sân. Nhìn bộ dáng hấn làm tại tôi cười đến vỡ bụng. Con gái mà, không nói được thì giành vũ lực là tốt nhất, khỏi nhiều lời, khỏe!?

Sau khi tập xong, cả đám kéo nhau đi ăn. Trời cũng đã tối nên thời tiết có lẽ lạnh hơn ban ngày nhiều. Cả đám ăn uống no nê xong mới chịu về. Vì không cùng đường nên đến ngã tư chia ra 4 cặp về bốn đường khác nhau: tên Huy với nhỏ Thảo một đường, tên Lâm với nhỏ Phương một đường, tên Phong với cái Trang một đường, và còn lại tôi với hấn một ngã.

Nhà hấn với nhà tôi cùng nằm trong một khu phố. Nhà hấn cách nhà tôi 4 dãy. Nhiều lần cả lớp đi chơi, hấn đều chờ tôi về không chứ đâu. Lần nào cũng chỉ chóc loạn xạ ngẫu cả lên. Vì mùa đông, nên đường phố có vẻ vắng, mới có 8h mà không thấy ai ra đường rồi. Trời lạnh thế này với lại vừa mới ăn xong, tôi thật muốn về nhà ngay rồi ôm chăn ngủ một giấc.

– Ông đạp nhanh đi! Con trai gì mà yếu như sên. – Tôi nhăn mặt thúc giục.

– Bà có biết là đang ngược gió không?! Còn cái con heo vừa mới ăn no như bà nữa. Đúng là cực hình mà!

– Tuấn đẹp trai~ cứ từ từ mà đạp! Miễn sao đem mình về nhà an toàn là OK! – Tôi cười lấy lòng. Lỡ hấn lên con rồi quăng tôi một xó ven đường thì toi. Trời thì lạnh như thế này, đường thì vắng vẻ như vậy mà tôi thân gái một mình lỡ gặp cướp hoặc lưu manh thì không phải tàn một đời hoa sao. Tôi vẫn còn yêu đời lắm lắm, tôi còn chưa báo đáp công ơn của cha mẹ thì không đi như thế được.

Tôi nhìn lên, bỗng thấy hấn rung mình một cái. Không biết do gió lạnh hay do lời khen của tôi nữa. Mà công nhận giọng tôi khi đó... ớn thiệt =.==!!

10 phút sau thì tôi đứng ngay trước cổng nhà mình. Không nghĩ gì nhiều, tôi nhảy tót xuống xe rồi chạy luôn vào trong nhà. Nhưng được nửa đường thì có cái gì đó kéo ngược lại đằng sau.

– Ê, buông ra! Làm gì mà níu kéo tui vậy?! Đừng nói... – Tôi lấp lửng giữa chừng.

– Suy nghĩ bậy bạ! – Hấn cốc tôi một cái đầu điên. Lại cốc đầu 〰 〰 .

– Chứ ông muốn gì? – Tôi xoa xoa cái cục u trên đầu.

– Tui làm xe thô không công cho bà về đến tận nhà mà không một tiếng “cảm ơn”, còn thẳng cẳng chạy vào trong nhà nữa hả?

– O... – Tên này “dễ thương” nhì, hồi nào giờ tôi vẫn làm vậy mà hấn có nói chi đâu. Hôm nay tự dưng giờ chứng sao trời.

– Cảm ơn, ông nội. Phấn về cho con ngủ! – Tên điên lâu lâu lại quên uống thuốc. Đuối về nhanh kẻo tối nay lại gặp ác mộng thì toi.

Nói xong tôi lủi luôn vào nhà, không để cho hấn có cơ hội kéo lại lần nữa.

Sáng hôm nay, không biết sao lại dậy sớm nữa 9 mặc dù không phải ngày mình trực. Lon ta lon ton dắt cái xe đạp ra khỏi nhà thì...

– Em chào chị! – Một cô bé xinh xắn đứng trước nhà tôi, không làm thì là cô bé lớp trưởng đó.

– A, chào! – Tôi cũng cười đáp lại.

– Cho em hỏi Nhất Thiên đi học chưa chị?

– Nó còn trong nhà ấy. Em chờ chị chút! – Tìm đến tận nhà luôn, ớn thiệt!

Tôi chạy vào trong nhà, thấy nó cũng đang bay hoay dắt xe ra.

– Có người tìm mày ngoài cổng kia.

– Huh, ai vậy? – Nó đưa mắt nghi ngờ nhìn tôi.

– Ra thì biết. Tao lên lấy đồ chút đã. – Thật ra thì muốn nghe xem hai đứa nhóc này nói gì. Tôi cũng thấy cô bé này hay hay.

Chờ cho nó dắt xe ra ngoài, tôi thật nhẹ nhàng nấp sau cánh cổng. Đồng tai thật cao lên xem tụi nó nói gì.

– Chuyện gì? – Nói chuyện với con gái mà không chịu nhẹ nhàng chút nào. Thật là, tôi đâu có dạy nó như thế đâu chứ. ㄝ (ˊ _ ˋ) ㄟ

– Làm ơn đi, ông chỉ cần lên hát đại một bài nào đó cũng được mà! – Lại là cái chuyện diễn văn nghệ đó.

– Tui không thích.

– Ông... coi như vì lớp đi. Một lần thôi! – Giọng cô bé nhỏ nhẹ hết sức, nhưng có vẻ sắp kìm nén hết nổi rồi. Nếu có cục đá ở đó, tôi không nghĩ nhóc Thiên còn lành lặn đâu à.

– Uhm... thôi được... – Tôi có thể tưởng tượng được gương mặt cô bé như thế nào khi nghe nhóc Thiên nói vậy nhưng... – Với điều kiện: bà phải hát chung với tôi.

Đúng là em tôi... nó chẳng bao giờ chịu làm gì mà không có điều kiện.

– Huh? Ông muốn có người hát chung à? Được rồi, có ngay có ngay. – Tôi chắc chắn 100% là cô bé đánh trống lảng.

Sau khi nói xong, tôi có nghe tiếng bước chân rồi đi. Đây chắc chắn là đánh bài chuẩn rồi. Ha ha, điểm này thì có vẻ hơi giống tôi.

– Bà không hát thì coi như tui chưa nói gì đi ha. – Một câu nói thôi đã khiến bước chân ngừng ngay lập tức. Sau đó là một giọng thờ dài thườn thượt.

– Được rồi, tui đồng ý! – Giọng nói nhỏ hết sức, nghe như muỗi kêu ấy. Cô lớp trưởng này đúng là... tốt thật, rất có trách nhiệm.

Sau khi cô bé rời đi tôi mới mò cái đầu ra. – Nghe lén sượng lắm nhì, chị già?! – Mới ra đã gặp ngay cái bàn mặt của nó, miệng hơi hơi cười, người thì khoanh tay đứng dựa vào tường. Trông nó hình như rất thỏa mãn thì phải.

– Bình thường! – Tôi nhún nhún vai, với trình độ của nó thì không phát hiện ra tôi mới là chuyện lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

==>CHƯƠNG 5<==

+++Chương 5+++

Hôm nay là cái ngày... phải nói là cái ngày mong chờ của học sinh trường này nhưng với tôi thì hoàn toàn ngược lại. Nó đừng nên có thì hơn. Ngày hôm nay là ngày thi vòng 1 của “Học sinh thành lịch”.

Vòng 1: mỗi thí sinh sẽ phải diện một bộ đồ tự chọn thể hiện cá tính của mình; giới thiệu đôi chút về bản thân, sở thích; cuối cùng là Hỏi – Đáp với BGK. Sẽ có 30 người (15 nam & 15 nữ) được lọt vào vòng trong và xuất hiện vào đêm văn nghệ của trường.

Mặc dù không muốn đi một chút nào nhưng tôi cũng phải xuất hiện ở đây, trong cái hội trường đầy người này. Vẫn chưa thấy lũ quỷ lớp tôi đâu. Mà công nhận nào giờ học sinh chỉ mang quần tây áo trắng, bây giờ có dịp, đứa nào cũng diện hết cỡ. Nhìn căn phòng đủ màu sắc hết. Máy cô thì mang cho mình những bộ váy xúm xính trông yêu cực. Máy cậu thì diện quần jean, áo pull trông cũng đẹp trai phết. Nào giờ tôi mới biết trường tôi trai đẹp nhiều thế đấy, nhìn phát “thèm”! Đang mãi mê ngắm mấy anh “đẹp trai” tự dưng có tên điên nào đó nhảy vào chắn hết tầm nhìn.

Đang mở miệng định nói cái người vô duyên đó thì...

– Đồ mê trai, lau nước dãi đi kia! – Thì ra cái tên khùng vô duyên tôi định mắng một trận lại là hấn. Tên này đúng là quỷ ám, lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc phá vỡ cảm xúc đang thăng hoa của người ta.

– Xích ra, tôi có mê trai đi nữa cũng không mê ông đâu mà lo. – Tôi dùng hai tay đẩy cái cục thịt đang chắn đường mình ra, tự dưng ở đâu ra phá đám.

Nhưng mà... hôm nay trông hấn cũng đẹp trai lắm chứ bộ. Không phải là tôi nói hấn thường ngày xấu nhưng hôm nay hấn đặc biệt đẹp trai hơn mọi

ngày. Tôi đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên xem. Uhm... đồ cũng rất đơn giản: quần jean đen, áo pull trắng, đi giày Nike, ở ngoài khoác thêm cái áo nỉ, trên cổ choàng một cái khăn len màu lông chuột. Khỏi phải nói, bình thường nhưng cool hết sức.

Hình như hắn vừa mới tắm thì phải. Cả người tản ra mùi sữa tắm thơm thoang thoang. Ngay cả tóc hắn cũng chưa khô, vài giọt nước nhỏ từ trên tóc chảy xuống mặt hắn. Khuôn mặt đẹp trai đó giờ thêm vài phần gợi cảm làm người ta khi đã nhìn rồi thì không thể dời mắt ra được. Tự dưng tim tôi run lên một cái...

Có lẽ từ khi hắn bước vào thì đã làm trung tâm trong cái hội trường này rồi. Tụi con gái không ngừng bắn ánh mắt về phía hắn. Mắt nhiều cô thì in hình trái tim to bự chẳng, ánh mắt thì say mê nhìn ngắm hắn. Tôi rùng mình một cái, tôi dù có mê trai cũng không bằng mấy nhò này. Mắt thể diện con gái quá đi~.

Tôi nhẹ nhàng từng bước từng bước cách khỏi hắn khi ngày càng nhiều ánh mắt hướng về phía tôi và hắn. Cái nhìn như soi mói làm tôi tự dưng nổi hết da gà. Rồi còn xì xầm bàn tán nữa mới ghê. Tốt nhất là tránh xa cái chỗ này, nhất là tránh xa hắn càng tốt.

Như nhận thấy sự bất thường của tôi, hắn mới hỏi:

– Bà làm sao vậy?

– Tốt nhất ông cứ làm như không quen tôi đi! – Tôi vừa nói vừa đưa ánh mắt ra nhìn đằng sau hắn. Bởi vì hắn đứng quay lưng lại nên không thấy được.

Thấy thế, như hiểu ra, hắn quay người lại quét ánh mắt một lượt quanh phòng. Ngay lập tức, mọi người thu lại ánh mắt của mình. Mỗi người làm một việc, làm như chưa có chuyện gì xảy ra cả. Quả đúng là hot boy có khác!

– Tâm, mày đi thi hay đi chơi mà mang đồ như vậy hả? – Lời nói còn chưa dứt lưng tôi đã bị đập cái “Bốp” rõ to.

Không phải nhò bạn thân tôi thì là ai?! Tôi quay lại nhìn, sau lưng nó là nguyên cái tập đoàn 9A1. Trông đura nào cũng xinh phết. Lại tự nhìn lại mình: quần jean, áo sơ mi đơn giản không thể nào đơn giản hơn được. Đứng trong cái phòng này hình như có vẻ hơi lạc loài thì phải.

– Chẳng lẽ phải mang mấy cái như cái mày đang mang ấy à? – Tôi chỉ chỉ vào cái váy xòe màu hồng phấn nó mang mặc trên người. Nhò mang thì dễ thương thật nhưng tôi mang thì... chắc giống khi hơn ấy.

Thật ra thì tôi không phải ghét gì mấy thứ váy ấy nhưng tôi mặc không quen. Thấy nó mát mẻ với lại trông trông sao ấy. Bởi vậy nên từ khi tôi học lớp 1 đến giờ thì chẳng có cái váy nào xuất hiện trong tủ hết. Mang quần cho khỏe, cho dễ bay nhảy.

– Bà nghĩ sao vậy? Cái tướng bả như khi chơi chơi mà mang thêm váy vào chắc đi múa khi cho họ xem được chứ thì nổi gì? – Biết sự thật nó phũ phàng thế rồi nhưng có nhất thiết nói rõ ra như vậy không hả, tên Phong “cừ” lủi kia?

Tôi bắn ánh mắt giết người về phía hắn trông khi đó hắn lại... nhe răng ra cười.

Có mấy đura bạn khốn nạn, sao tụi nó thích cười lên sự đau khổ của mình thế nhò?

– Thôi thôi, bình thường nhưng trông cũng được mà. – Trang “trường” cắt ngang màn đấu mắt bằng cách thêm một câu dễ thương vô cùng.

– Ôi, sao tao yêu mày thế nhò? – Tôi chạy lại ôm chầm nhò.

– Biết thừa, biết thừa. Tao dễ “xương” thế này cơ mà. – Nhò hếch hếch hếch cái mũi lên.

– Nhưng tao chỉ tìm đến mày khi thế giới này hết đàn ông thôi à!

– Mày... con quý...

– Ha ha ha...

Cả lớp tùm tùm năm tùm bảy lại một góc nói chuyện giết thời gian, chờ cho đến giờ thi. Tiếng nói, tiếng cười đùa không dứt, trông chẳng khác gì cái chợ. Đang sôi nổi vậy bỗng dưng mấy cái loa đình chỉ hoạt động, tất cả ánh mắt đều dồn về phía tôi.

– Ê mày, trên mặt tao dính gì hả? – Tôi kêu kêu nhò Thảo đứng cạnh.

– Không phải mày mà sau lưng mày cơ! – Nhò chỉ sau lưng tôi.

Cái gì ở sau lưng tôi làm mọi người tập trung dữ vậy? Tôi tò mò quay lưng lại xem. Đập ngay vào mắt là đôi “tiền đồng ngọc nữ” mà mọi người đang bàn tán. Ở đây thì chẳng ai khác là Thiên Tuấn và cô hoa khôi của trường – Uyên Nhi. Họ đang đứng nói chuyện trông rất là vui vẻ, không hề để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Hôm nay, Uyên Nhi rất đẹp, xinh xắn như một cô công chúa vậy. Trong bộ đầm trắng như tuyết, càng tôn thêm phần duyên dáng, uyển chuyển. Tóc dài được buông xõa tự do đằng sau, trên đầu buộc một cái nơ nhỏ màu trắng. Vài sợi tóc đảng trước khê lay động khi Uyên Nhi cúi đầu khê cười hay cái đầu nhỏ lắc lắc khi nghe hắn kể chuyện. Trông xinh đẹp đến động lòng người! Rất đẹp... rất hợp khi đứng bên cạnh hắn.

- Hình như hai người đó đang quen nhau đó! – Một bạn nữ đứng bên cạnh tôi bình luận.
- Nhưng có nghe nói gì đâu. – Cô bạn của bạn nữ ấy tiếp lời.
- Không biết nữa, nhưng chắc hai người này chưa công khai thôi.
- Uhm chắc vậy, hai người này đẹp đôi thế mà.
- Khỏi nói, nam thanh nữ tú... – Cô bạn còn thao thao cái gì đó nhưng tôi không còn nghe được cái gì nữa.

Thịch! Tự dưng tim nhói một cái.

Đau? Ừ, đau lắm.

Khùng, khủng quá! Sau này lại đau chứ? Mà nên vui mới phải!? Mà phải cười lên mới phải chứ?! Vì cái người đáng ghét nhất, hần có bạn gái rồi. Hần sẽ không chọc mày nữa đâu. Hần cũng không chê mày xấu nữa đâu. Hần cũng sẽ không nói những câu mà mày không muốn nghe nữa đâu. Mà phải vui chứ, vui lên chứ!

Nhưng sao... Sao chẳng thể vui nổi? Nụ cười cũng chẳng thể thành hình. Cái cảm giác lúc này, sao lại khó chịu đến thế?! Khó chịu đến ghê tởm. Cái cảm giác như mất một cái gì đó? Một cái gì đó rất đặc biệt, rất quan trọng.

Mày phải thoát ra khỏi chỗ này thôi! Phải thoát khỏi cái nơi ghê tởm này! Và... đi đến chỗ nào không có hai con người đang đứng trước mặt mày đây.

– Tao... tao đi WC một chút! – Tôi nói với nhỏ Thảo rồi đi từ từ ra ngoài, cố gắng làm ra bộ dáng bình thường nhất có thể.

– Uhm nhanh đi. Sắp bắt đầu rồi đó!

Sau khi ra khỏi hội trường, tôi chạy... chạy như điên. Bao cảm xúc lẫn lộn, đầu óc tôi trống rỗng. Đến khi bình tĩnh lại thì mới phát hiện mình đang đứng giữa sân trường. Tôi chạy được một đoạn khá dài thì phải... Chọn một chiếc ghế đá, tôi ngồi xuống.

Sân trường vắng vẻ thật, chẳng náo nhiệt như mọi hôm. Hi đúng thôi, hôm nay là chủ nhật mà. Ngoài các học sinh lên trường dự thi còn ai nữa đâu mà không vắng, tôi tự cốc đầu mình một cái.

– Gió có vẻ lạnh nhỉ? – Tôi tự nói một mình rồi lại tự cười một mình.

Nhưng tôi lại cần gió vào lúc này. Gió có thể cuốn trôi mọi nỗi buồn, lau khô mọi nước mắt. Nhiều người lại thích mưa, họ nói mưa có thể cuốn trôi nước mắt của họ nhưng họ không hề hay biết mưa chẳng thể xóa nhòa hết những giọt nước mắt ấy, nó cứ rơi... rơi mãi. Nhưng gió thì khác, gió giúp ta lau khô hết những giọt nước ấy cũng như lau hết những phiền muộn, những chất chứa trong lòng. Để khi nhìn lại, ta vẫn chính là ta mà thôi.

Tôi ngửa mặt lên, đón những cơn gió thổi qua. Bây giờ tôi muốn nó thổi đi cái gì nhỉ? Có lẽ là cái cảm xúc rối bời trong chính tôi đây. Cái cảm xúc mà tôi cũng chẳng thể nào hiểu nổi.

Chẳng phải tôi ghét hần lắm sao? Nhưng sao... tìm lại đau khi hần bên cạnh người con gái khác?

Sao lại khó chịu khi hần nói cười với người ta chứ?

Muốn cười nhưng lại chẳng thể nào cười nổi.

Hần có bạn gái rồi.

Hai chữ “bạn gái” rất bình thường thôi nhưng mỗi khi nghĩ đến... tìm lại đau.

Tìm à, sao mày ngốc thế? Sau này lại đau vì hần chứ?! Chắc là mày cũng như tao, mày cũng chẳng thể nào hiểu nổi đâu nhỉ? Nhưng tao cảm thấy, từ nay về sau không được như thế nữa! Ít nhất là... đến khi tao nhận ra cái cảm xúc ấy là gì?!

Haiz~, đến cả mình muốn cái gì cũng không biết, ngốc thật!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

==>CHƯƠNG 5 (TIẾP)<==

+++Chương 5 (tiếp)+++

– Bà rảnh quá ha! Trong đó ầm không chịu ngồi lại chạy ra đây “hóng” gió. Định làm super man chắc?! – Cái kẻ mà tôi không muốn gặp nhất lúc này lại từ đâu hiện ra đây, còn tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nữa chứ.

– Ủa? Ai mượn ông ra đâu mà nói. Sao không ở trong đó nói chuyện với người đẹp cho ầm mà chạy ra đây làm chi?! – Tôi lấy lại cái giọng của hấn để nói.

– À, vậy ra bà chạy ra đây là vì không muốn thấy tui với Uyên Nhi nói chuyện hả? Bà ghen? – Hấn đưa cái mặt lại gần tôi, trông thấy ghét. >”< – Vô duyên! – Tôi không khách khí cho ngay cái tát lên khuôn mặt của hấn. – Liên quan gì tới tui chứ?!

Ghen? Minh sao? Chắc không đâu.

– Không liên quan? Vậy sao mặt bà đỏ dữ vậy? – Hấn nhìn tôi âm hiểm cười.

– O... chắc nãy giờ ngồi lâu nên lạnh ấy mà. – Tôi lấy lí do củ chuối nhất, tay bất giác đưa lên xoa xoa hai cái má.

– Bà phải làm vậy mới hết đỏ nè. – Lời còn chưa dứt hấn đã chồm lên đem hai cái má của tôi kéo sang hai bên. – Ha ha... mặt bà ngổ hết chỗ chê!

– Bu... ôngg...buông...r...raa... – Tôi quơ tay chân loạn xạ cả lên, hai má bị kéo sang hai bên mặc dù không đau nhưng làm tôi không thể nói rõ được.

– Không...ha ha ha...mặt bà vui dễ sợ...ha... – Hấn không những không chịu buông mà còn ngoác to cái miệng ra, há hê cười. Hai cái răng khểnh nhỏ lại được dịp tỏa sáng, không hiểu sao lúc này tôi lại ghét nó kinh khủng. Có phải tại vì hai cái răng này càng làm cho cái tên đáng ghét này dễ thương hơn không!?

Hấn đôi lúc giống như một tên quỷ nhỏ vậy: lém lỉnh, tinh nghịch, và rất thích khoe răng a~.

Kết quả dưới sân trường không bóng người, trên ghế đá lại có hai tên tâm thần: một tên cứ ngoác to cái miệng ra cười, tay không ngừng bẹo má tên kia; tên còn lại thì mặt nhăn như khi, tay chân khua loạn xạ cả lên, cứ lắp bắp nói chữ này thì sót chữ kia. Hai tên hai biểu hiện khuôn mặt khác nhau, trông đến là tức cười.

– Hai đứa bây giờ đủ chưa?! Lên đi, sắp thi rồi. – Tiếng tên Huy “điên” ở trên lầu vọng xuống.

– OK! – Hấn quay lên đáp lời tên kia rồi mới hài lòng buông tay ra khỏi má tôi.

– Đồ quý sú! Đồ ác độc. – Tôi xoa xoa hai cái má bị hấn hành hạ đến đáng thương, tôi chỉ sợ còn đỏ hơn khi nãy nữa chứ.

– Đương nhiên rồi, chứ người bình thường đâu chơi với bà được. – Hấn nhìn tôi lè lưỡi ra cười.

– Nói gì hả? – Tôi dứ dứ nắm đấm vào mặt hấn.

– Thôi thôi, cho em xin! Lên nhanh không trễ giờ.

Tôi hạ nắm đấm xuống, tạm tha cho hấn vậy!

Tôi với hấn vừa quay lưng bước đi thì phía sau bỗng truyền đến tiếng bước chân. Giờ này ai mới đến vậy ta? Tôi định quay người lại coi thì âm thanh quen thuộc đã vang lên.

– O, Tâm? – Lúc này thì người kia đã đi đến bên cạnh tôi luôn rồi, khỏi quay lại gì cho mất công.

– Nam sao lúc này mới đến? – Tôi cười đáp lại. Gọi tôi nhẹ nhàng như vậy thì chẳng ai khác là cậu bạn lớp trưởng bên cạnh cả.

– Ủ, mình có việc nên đến trễ. Không phải đã bắt đầu thi rồi chứ? – Cậu bạn bước lên đi song song cùng với tôi và hấn.

– Vẫn chưa đâu. – Tôi cười hi hi. – Mà coi bộ lớp trưởng lớp bên hôm nay đẹp trai ghê ha. – Tôi quan sát từ trên xuống dưới một lượt rồi nói đùa một câu.

Mặc dù Thế Nam có vẻ hơi mệt do đi vội nhưng hôm nay cậu cũng chẳng tệ chút nào. Khuôn mặt thì vẫn đẹp trai lại láng như thường ngày thôi. Thế Nam mang quần kaki trắng đi cùng với áo sơ mi trắng luôn, bên ngoài khoác thêm áo len cài 3 khuy, chân thì đi giày đen trắng. So sánh với hấn thì quả là không kém chút nào. Nếu hấn trông có vẻ ngổ ngược, hơi trẻ con thì Thế Nam lại trông giống một chàng thư sinh hơn, lại rất ra vẻ người lớn.

Nhưng hình như câu tôi vừa khen Thế Nam có gì sai thì phải? Tôi tự dưng cảm giác được 1 bên thì nóng phùng phùng, nhiệt độ có vẻ đang tăng; còn 1 bên thì hàn khí lạnh đến run người, nhiệt độ xuống thấp đến mức báo động. Một nóng, một lạnh. Tôi lại đứng ở giữa mối khổ, nhiệt độ lên xuống bất thường, không kiểm soát nổi.

Có ai cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?

Gần đến hội trường, tiếng nói chuyện, cười đùa vắng vắng bên tai. Cõi bộ không khí vẫn náo nhiệt như vậy, không giảm đi chút nào. Không phải tôi rảnh mà đi quan tâm cái hội trường như thế nào, mà tôi chỉ muốn thoát khỏi cái cảnh quý quý quái quái này thôi. Đứng một lúc nữa chắc nữa người tôi thì nóng, bên còn lại chắc lạnh quá.

Nhưng là... muốn thoát vẫn thoát không được. Tôi đi nhanh, hai con người ấy cũng nhanh. Tôi đi chậm, hai con người ấy cũng đi chậm. Thật phiền phức, chẳng lẽ họ muốn vào hội trường cũng với tôi luôn sao? Không, không thể được. Trong đó, nhiều người như vậy, cả ba tụi tôi cùng một lúc đi vào. Hai người bên cạnh có vẻ chẳng sao nhưng tôi thì có sao đấy. Một con nhò bình thường như tôi đi giữa hai chàng hoàng tử của cái trường này. Không chết mới lạ. Huống hồ, hôm nay hai chàng ngồi ngồi chói lóa thế này thì tôi... yên chắc.

Đứng trước cửa hội trường (cửa này cửa gỗ, không sợ bị thấy), tôi mới dừng lại. Quay sang hai con người còn chưa điều hòa được nhiệt độ bình thường...

– Hai ông vào trước đi! – Tôi chỉ chỉ cái cửa.

– Vì sao? – Hai tên đưa mắt nhìn lại tôi.

– Tôi đi gặp William Cường, mấy ông có muốn theo không? – Hôm nay hình như tôi đi vệ sinh hơi nhiều thì phải?

– Không phải lúc này bà đi rồi sao? Sao nhanh vậy? – Hấn không ngần ngại vạch trần tôi luôn.

– Ô... mệt quá! Hai người cứ vào trước đi!

Hấn với Thế Nam vẫn đứng bất động, sau đó đưa mắt nhìn nhau một chút. Ánh mắt dù không mấy thiện cảm nhưng nhìn như hai người này hiểu ra cái gì thì phải.

– Được thôi! – Cả hai cùng đồng thanh.

Được rồi, phải thế chứ! Tôi còn chưa vui mừng được bao lâu thì bỗng dưng hai cánh tay bị kéo, lôi tuột vào trong hội trường. Còn chưa kịp định hình lại là chuyện gì thì cả hội trường đột nhiên im bật, mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi. Không, là ba chúng tôi mới phải.

Hai chàng hoàng tử của bọn họ thì khỏi nói rồi, còn tất nhiên họ rất thắc mắc vì sao có con nhò bình thường như tôi đây lại vô duyên xen giữa? Hai tên này không để ý ánh mắt mọi người đều tập trung về phía này sao? Mặt “tĩnh như ruồi”, tay thì còn rất vô tư nắm lấy tay tôi nữa mới ghê. Nhưng mà da mặt tôi rất mỏng, đương nhiên là rất khó chịu dưới ánh mắt soi mói của mọi người. Không những thế, mồ hôi lạnh tôi chảy ròng ròng, da gà cũng nổi lên hết. Tôi khó chịu muốn giựt tay ra khỏi hai người đó, nhưng hình như chẳng “xi-nê” gì với họ thì phải.

– Diên à? Bỏ tay ra! – Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, hạ thấp âm thanh vừa đủ cho 3 chúng tôi nghe.

– ... – Không trả lời.

Lúc này, hội trường bắt đầu ồn ào trở lại. Nhưng tôi chắc chắn 100% là đề tài nói chuyện của bọn họ có liên quan đến 3 chúng tôi. Hai tên này còn rất bình thản cầm tay tôi đứng... ngắm cảnh. Không thể tự mình giải quyết được, tôi bèn đưa ánh mắt cầu cứu về phía lũ quý lớp tôi. Nếu như không làm thì lúc ba chúng tôi vào đây, cái đám đó hò hét to nhất. Bây giờ thì đang đứng giương mắt chờ kịch hay để xem. Nhưng lúc tôi bắn ánh mắt về phía tụi nó thì... đưa nào cũng giả lơ quay đi. Đúng là ông trời rất thương tôi, cho tôi làm bạn với mấy đứa khốn nạn này!

– Ê, hai chàng trường ta hôm nay bánh phết mầy nhỉ? – Một nhóm bạn nữ đứng gần tôi xì xầm bàn tán.

– Đương nhiên, đi với nhau đúng là quá hợp. – Cô này còn quay sang nhìn hai tên này không chớp mắt, đến khi nhìn sang tôi thì... – Nhưng nhò nào đi chung vậy?

– Ai biết? Trông cũng bình thường thôi, nếu không gọi là xấu. Ai đòi đi thì “Nữ sinh thanh lịch” mà mang đồ như ở nhà vậy. – Là một bạn nữ mang váy xanh, trông rất xinh xắn nhưng lời nói thì chẳng đẹp chút nào. Khi nói, âm thanh đã cao như muốn mọi người nghe thấy còn không ngừng liếc ánh mắt đầy khinh bỉ sang nhìn tôi.

Hừ, đúng là chẳng “trông mặt mà bắt hình dong” được mà.

Như nói trúng đề tài, nhiều tiếng xì xầm hơn bắt đầu nổi lên, nhưng đa số là hưởng ứng theo lời nhò đó nói.

– Biết đâu được, người ta xấu xí nhưng người ta có “tài” thì sao? Bên ngoài thì giả bộ ngoan hiền nhưng bên trong ai biết được ra sao, có khi là cáo đội lốt cũng nên. Nhìn lại mình đi, không xứng một chút nào. Nếu so ra thì mình đây còn thích hợp hơn bạn đấy! – Một bạn nữ mang váy đỏ trong đó cũng bắt đầu hòa theo, giọng nói đầy chế nhạo. Câu cuối còn rất tự tin đề cử chính mình.

Tôi cuối mặt xuống một chút nhưng thân thể không tự chủ được giật run lên. Đúng là trong này có nhiều người không biết nói tiếng người ghê. Trước khi đánh giá người ta ra sao thì trước hết hãy tự coi lại mình đi, nói mà không biết ngượng.

– Bạn à, bạn nói người ta như vậy mà bạn không thấy ngượng chút nào sao? – Âm thanh này thì chắc của nhò Thảo không sai rồi.

– À, cùng một lũ nên định ra mặt thay hay sao? – Giọng nói vẫn khinh bỉ không chút nào giảm.

– Ăn nói cho đàng hoàng! – Giọng nhỏ Trang cảnh cáo.

Một lũ? Được lắm...

– Sao? Sợ mọi người biết bộ mặt thật của mấy bạn 9A1 luôn “ngoan hiền” hay sao?

Hừ, dám đụng đến lớp tôi thì không xong đâu?

– Buông-tay! – Tôi nhấn mạnh từng chữ. Không đợi hai tên đó đáp lại, tôi dùng hết sức giăng tay ra.

Hình như mọi người rất thích xem kịch hay thì phải, vậy thì phải diễn cho đạt thôi. Tôi bước đến chỗ nhỏ Thảo, mặt cười tươi hết sức.

– Bạn gái xinh xắn, dễ thương à! – Tôi hướng nhỏ mang váy đỏ nói ngọt hết sức.

– Hừ, cũng biết à?! – Nhỏ còn rất kiêu ngạo hất hất lọn tóc ra sau.

– Ba mẹ bạn không dạy bạn nói tiếng người sao? – Mặc dù nói như vậy nhưng gương mặt tôi vẫn duy trì trạng thái tươi cười hết cỡ, còn mặt nhỏ đó thì bắt đầu xanh. Mấy nhỏ lớp tôi đứng sau cổ gặng nén cười.

– Hay bạn không tiếp thu tiếng người được? Haiz~ mình cũng chẳng muốn nói chuyện với một con người thiếu năng như bạn đâu, nhưng bạn à, bạn không biết nói tiếng người thì cũng đừng nên khoe khoang cho mọi người biết chứ. Bạn nói cái thứ tiếng gì mà mình nghe chẳng hiểu chữ nào hết. Trước hết nếu muốn nhận xét một người thì nên coi lại chính mình có đủ tư cách nhận xét người đó không? Còn bạn à, chưa đủ tư cách để nhận xét về tôi đâu. – Dừng một chút nhìn khuôn mặt biến hồng biến xanh của nhỏ đó mà tôi tức cười. – À nếu muốn thay thế chỗ mình thì cứ tự nhiên, mình chẳng ham gì cái chỗ đó đâu. Mà chắc hai chàng hoàng tử của bạn cũng rất muốn đi bên cạnh một cô gái xinh đẹp như bạn đấy.

Câu cuối, tôi nhìn nhỏ nở nụ cười tươi nhất. Mấy nhỏ bạn của nhỏ đó cũng e dè lùi về phía sau, để mặc con tắc kè mang váy màu đỏ đứng lên phía trước. Cả hội trường im phăng phắc nghe từng tiếng nói của tôi, nhiều nhỏ lúc này phản ứng theo nhỏ đó cũng rụt cổ lại. Mấy đứa lớp tôi thì đứng đằng sau cổ nín cười.

– Mày... – Mặt nhỏ đỏ bừng bừng nói không nên lời.

Hừ, đụng vào nhỏ này thì không yên đâu.

– Sao? À, nếu bạn muốn học tiếng người thì mình sẵn sàng chỉ dạy, free! – Nói xong câu đó tôi quay lưng bước thẳng. Nhìn cái con người ấy, bản mặt thêm.

– Mày... đứng lại... – Tôi nghe tiếng bước chân chạy theo sau, sau đó...

– Dừng đi! – Âm thanh lạnh lẽo phun ra.

Tôi quay lại. Hai tên này giờ đứng coi cuối cùng cũng vào cuộc. Nhỏ này chắc đang định đánh lên tôi lại bị hai tên này bắt. Thế Nam cầm cánh tay nhỏ đang giờ lên, còn hấn thì đứng một bên dứt hai tay vào túi quần, mặt lạnh căm.

– Đội hình đẹp! – Tôi nhếch môi cười lạnh một cái quay người đi đến chỗ lớp tôi.

Vài phút sau nghe tiếng bước chân chạy ra khỏi hội trường, trong đó lẫn theo tiếng khóc. Ráng chịu!

– Ghê nha, lúc này bà oai dữ ha! – Lâm “tặc” huych huych vai tôi.

– Không cần dùng sức mà chỉ cần lời nói cũng có thể đánh bại kẻ thù. – Tên Phong hòa theo.

– Chắc sau này tao không dám đắc tội với mày quá. – Nhỏ Phương sờ cằm suy nghĩ.

– Xin sư phụ truyền dạy cho đệ tử một ít để phòng thân. – Tên Huy “điên” cúi đầu cung kính nói.

– Các hạ cứ quá khen, quá khen. Tại hạ không dám nhận đâu ạ! – Tôi cười xòa. Là nụ cười thật, không phải giả tạo như lúc này. Khi nào bên lũ quỷ này tôi cũng thấy thật vui vẻ, mặc dù đôi lúc tụi nó hơi khốn nạn thiệt nhưng lúc cần thì chẳng đứa nào bỏ mặc cả.

– Mà lúc này vui thật, mặt nhỏ đó y như con tắc kè. Lúc xanh lè, lúc đỏ bừng, còn lúc thì đen sì lại. – Nhỏ Thảo tái hiện lại khuôn mặt nhỏ đó y như thật vậy.

– À, bà có mở lớp dạy tiếng người miễn phí phải không? Cho tui đăng kí trước một suất cho thằng Tuấn, này giờ nó làm như người câm vậy. – Ông Huy vừa nói vừa đẩy đẩy hấn tiến lên phía trước.

– Xin lỗi, ai dám dạy cho hoàng tử của trường chứ? Tui đâu có xứng. – Không phải vì hấn với tên lớp trưởng kia thì sao tôi lại dính vào cái vụ rắc rối ấy chứ. Chắc chắn tôi sẽ là chủ đề bàn tán trong thời gian dài rồi đấy. Không trả thù thì chắc tôi không mang họ Dương nữa rồi.

– Ô là la, mày làm bà giận rồi kìa. – Phong “cù” nhảy tung tung quanh hấn.

– Ai biểu ông chỉ? Ông đẹp, ông nổi tiếng thì làm một mình đi mắc mớ gì lôi theo bà. Nhan sắc bà đã bình thường rồi thì để yên đi, cứ muốn để mọi người chiêm ngưỡng là sao? – Nhỏ Trang ra vẻ hung hồn nói.

– Mà đang bệnh tao hay mà chửi xéo tao đấy? – Tôi liếc mắt nhìn nhỏ, lúc nào cũng đem tôi ra sỉ nhục được.

– Hi, sorry sorry, sự thật nó hay phũ phàng thế đấy. – Nhỏ cười lấy lòng.

– Có ý kiến, thằng Tuấn có được quyền giải thích không? – Tên Lâm giơ tay lên phát biểu.

– Được, bị cáo Tuấn có gì muốn báo? – Tôi làm ra dáng quan tòa.

– Lúc này tui chỉ muốn kéo bà vào, ai ngờ tên kia cũng thế... Tui thấy cũng bình thường, ai biết bà khó chịu. Nghe nhỏ đó nói tui cũng tức chứ bộ, nhưng không ngờ bà giỏi hơn tui tưởng. – Hắn như tên tội phạm trước vành móng ngựa vậy, giọng thì như muỗi kêu nhưng câu cuối lại nhoèn miệng cười.

– Cười gì? Ông hay quá ha, biết tui bức như thế nào không? Cái gì cũng làm theo ý mình, chẳng nghĩ đến cảm nhận của người khác gì hết. Qua đây! – Tôi xả một tràng rồi ngoắc tay hắn tới.

Hắn cũng rất ngoan ngoãn đi tới...

– Á... đau... – Tôi nhéo một phát rõ đau vào hông hắn làm hắn kêu lên oai oái...

– Sao giống nhéo yêu vậy ta? – Mấy tên mặt nham hiểm thấy rõ.

– Vậy tui bây lại đây tao nhéo “yêu” cho. – Tôi bẻ tay răng rắc.

– Ha...ha...ha...

Đang cười vui vẻ, bỗng dừng xuất hiện khuôn mặt Thế Nam...

– Chuyện gì? – Xử thì phải xử cho đều chứ nhỉ, tên này cũng có phần mà.

– À, chuyện lúc này cho mình xin lỗi, mình không cố ý! – Cậu bạn tỏ vẻ có lỗi, tay thì không ngừng gãi gãi đầu.

– Không cố ý nhưng cố tình đẩy Tâm ơi! – Nhỏ Thảo chen ngang.

– Mấy người hay quá ha? Mà mấy người đứng với “bạn gái xinh đẹp” ấy cũng đẹp đội hình mà. – Tôi cố ý nhấn mạnh chữ “bạn gái xinh đẹp”, mắt thì liếc hắn một cái.

– Đẹp nhưng không biết nói tiếng người thì sao đây?! – Lũ bạn đứng sau không ngừng đệm thêm.

– Xin lỗi! – Thế Nam lặp lại một lần nữa.

– Hi... được rồi, bỏ qua đi! – Tôi nhìn khuôn mặt thành khẩn của cậu bạn cũng bật cười.

– Hi... – Thế Nam cũng cười theo.

– O, thế không có nhéo à? – Huy “điên” lên tiếng phản bác lập tức bị hắn nhéo một cái rõ đau.

– Tao nhéo “yêu” mày đấy! – Nghe chữ “yêu” mà giọng thì chẳng thương yêu gì cho cam.

– Ha...ha...ha... – Cả bọn cười xòa.

– Các em tập trung! – Tiếng loa phát thanh vang lên lập tức tập trung lực chú ý của tụi học sinh trong phòng.

– Trước khi vào đây mấy em đã được phát một tấm thẻ có ghi SBD, bây giờ hãy đeo lên áo đi! – Tiếng MC đều đều, tụi học trò cũng lục đục làm theo.

Tôi lấy tấm thẻ ở trong túi quần ra, là số 17.

– O, bà cũng số 17 à? Tui cũng 17 nè! – Hắn giơ tấm thẻ màu xanh có in số 17 trước mặt tôi.

– Sau khi đeo xong, tôi sẽ đọc số SBD theo thứ tự. Các em sẽ lần lượt đi lên gặp BGK, nữ vào phòng bên trái, nam vào phòng bên phải. Được chưa?

– Dạ được. – Cả lũ đồng thanh đáp.

– Bắt đầu! Số 1. – MC gọi to. Hai người một nam, một nữ đi vào hai phòng khác nhau.

– Số...

– Số 17. – Chờ này giờ cuối cùng cũng đến lượt, tôi thật muốn cho xong nhanh rồi về. Mệt quá, hôm nay đủ thứ chuyện!

– Ê mày, có lên nha! – Nhỏ Thảo vỗ vai tôi.

– Ờ. – Có con khi gì, tôi đâu ham gì mấy cái đó.

– Bà thì chắc ra nhanh thôi! – Hấn nhe răng cười trước khi vào phòng.

– Hứ, ông cũng chẳng hơn đâu! Xấu xí! – Tôi cũng chẳng thua.

Sau đó, tôi đóng thẳng vào phòng.

Bây giờ tôi đang đứng đối diện với ba vị giám khảo của cuộc thi. Một người là cô hiệu phó – cô Nhi (bà này gay kinh khủng), một là cô dạy âm nhạc – cô Dương, một nữa là ơ... “chị” Minh. Không những thế “chị” Minh còn rất ư là vui vẻ ngồi nhìn tôi cười. Đúng là không thể ngồi được “chị” Minh lớp tôi lại làm BGK.

– Em chào các cô ạ! – Tôi lễ phép gập người cúi chào.

– Uhm, giới thiệu một chút về bản thân đi. – Bà cô hiệu phó đầy đầy gọng kính nói.

– Dạ! Em tên Dương Tố Tâm, học sinh lớp 9A1. Giáo viên chủ nhiệm là cô Phan Ánh Minh. Uhm... còn cần gì nữa không ạ? – Tôi đưa ánh mắt hỏi bà cô hiệu phó, chứ tôi đâu biết nói thêm gì nữa đâu. Mấy cái sơ yếu lý lịch không phải đều ghi hết rồi sao, hỏi lại làm gì cho phiền phức.

– Sở thích của em như thế nào? – Lần này là cô Dương dạy âm nhạc.

– Dạ, sở thích của em thì nhiều lắm: ngủ, nghe nhạc, xem phim, đi chơi, đọc truyện, lướt web,... và đi du lịch ạ. – Đúng là sở thích của tôi thì rất nhiều, nhưng tôi thích đi du lịch nhất. Tôi còn muốn mai sau làm thật nhiều tiền để đi vòng quanh thế giới luôn.

– Đi du lịch? Vậy em thích đi đâu nhất? – Cô Dương ngược lên nhìn tôi.

– Đi Nhật Bản! Ở đó đẹp lắm cô. – Tôi rất rất thích Nhật Bản, ở đó rất là đẹp. Tôi rất muốn một lần đặt chân đến đất nước hoa anh đào đó.

– Vậy lý do nào khiến em muốn tham gia cuộc thi này? Muốn làm hoa khôi của trường sao? – Lần này “chị” Minh hỏi, ánh mắt nhìn tôi không dấu được vẻ tò mò.

Tò mò cũng đúng thôi, nào giờ tôi cũng đâu có nổi bật gì lắm.

– Cô muốn em trả lời thật hay là không? – Tôi không trả lời vội mà mà hỏi lại cô.

Nhưng hình như tôi nói hơi quá đáng thì phải. Bằng chứng là không chỉ “chị” Minh mà ngay cả bà hiệu phó với cô Dương đều nhìn tôi chằm chằm. Nói như vậy chẳng khác nào xem cuộc thi này không ra gì. Mặc dù không muốn tham gia cuộc thi này thật nhưng tôi cũng không muốn bị ghét đâu. Nếu không thì quãng đường cuối lớp 9 này của tôi chắc chắn là rất khó sống.

– Ơ em xin lỗi...

– Không, em cứ nói thật đi! – Tôi nói nhưng cô Dương đã lên tiếng cắt ngang.

Nhìn ánh mắt của ba vị giám khảo không hề tức giận mà có cái gì đó tò mò...

– Thật ra, em “được” tại bạn đăng kí giúp ạ! – Tôi cố nhấn mạnh chữ “được” nhưng nhìn ánh mắt của 3 vị giám khảo thì chắc là hiểu rồi.

– Vậy em có muốn là hoa khôi của trường không? – Lần này là bà phó hiệu trưởng.

Có hay không? Chắc chắn là không rồi. Lắm phiền phức, đi đâu cũng bị người ta soi soi mói mói làm như người ngoài hình tình không bằng. Chuyện mới xảy ra lúc này là một ví dụ điển hình nhất.

– Không ạ! – Tôi đáp mà không cần suy nghĩ, với lại qua cái buổi phỏng vấn này thì dù tôi có muốn làm cũng không được. Người ta nói uốn lười bảy lần trước khi nói còn tôi thì 1 lần còn chưa uốn đã nói rồi.

– Vì sao? – “Chị” Minh đưa ánh mắt thích thú nhìn tôi.

– Làm hoa khôi mệt lắm cô ơi! Đi đứng phải đằng hoàng, ăn nói phải cẩn thận. Đi đến đâu cũng bị người ta soi mói, sơ sẩy một chút thôi là có chuyện rồi. – Tôi không ngần ngại nói hết suy nghĩ của mình ra cho “chị” Minh nghe. Với lại “chị” Minh đối với tôi dù sao cũng thân thuộc quá rồi.

– Vậy em có tài năng gì không? – Tôi tưởng qua câu trả lời của tôi lúc này là xong rồi chứ. Ai dè cô Dương vẫn còn chưa tha.

Tài năng của tôi rất hạn hẹp. Nhưng tôi có thể hát. Tôi rất ít khi hát cho người khác nghe vì ngại. Từ đó cho đến giờ tôi chỉ hát khi có một mình, duy chỉ

có một lần bị nhóc Thiên nghe được. Nó bảo tôi hát nghe như con gì nó rú ý nhưng mà tôi tự nhận xét thì... giọng tôi cũng được chứ bộ.

– Dạ, hát ạ! – Dù sao cũng loại thôi nhưng tôi muốn nghe người khác (trừ nhóc Thiên) nhận xét về giọng hát của tôi thế nào. Đây là giáo viên nên dù hát dở cũng không sao, chứ mà bọn bạn tôi ngoài kia thì nó cười cho thú vị.

– Vậy hát thử một đoạn mà em thích đi!

“Chiều buồn nắng, hoàng hôn khuất dấu chân trời

Chiều ngoại ô, gió khẽ đùa tóc em

Kìa xa xa lũy tre đang tay đón chào...

Cong cong con đường uốn quanh.

Chiều dạo phố, chỉ mang chút hương thơm thanh bình

Chiều ngoại ô, gió theo từng bước chân

Kề vai anh bước đi em khẽ hát thầm...

Thương anh, yêu anh. Em ước mơ!!!

Ước mơ trong cuộc sống luôn được sánh đôi

Ước mơ cho thời gian yên lặng khẽ trôi

Ước mơ nhỏ bé trong đời, ước mơ được mãi bên người

Dâng đời hàng ngàn tiếng ca.

Ước mơ như hạt mưa đâm chồi lá non

Ước mơ cho tình yêu lên hạt sắc xuân

Ước mơ là lá trên cành, ước mơ được gần bên anh

Nước mắt thay bao giấc mơ.”

(_ Chuyện – Thùy Chi _)

Không hiểu sao tôi lại chọn bài này nữa, nhưng lúc này trong đầu óc tôi không còn nhớ được bài gì khác ngoài bài này hết. Tuy nội dung có hơi không phù hợp, nhưng tôi lại thích giai điệu bài này: nhẹ nhàng, thanh thoát.

“Bóp... bóp... bóp...”

Tiếng vỗ tay vang lên đều đều lời tôi trở về thực tại. Tôi đỏ bừng mặt cúi đầu xuống, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên tôi tự tin khoe giọng cho người khác nghe mà. Không biết mọi người thấy thế nào nữa?

– Hay, hay lắm! Cô không ngờ đấy. – “Chỉ” Minh là người mở lời trước.

– Giọng tốt lắm! – Cô Dương cười nhìn tôi.

– Hay! – Bà cô hiệu phó cũng khen một lời.

Vậy mà nhóc Thiên dám chê tôi hát dở, giọng tôi hay thế mà!

Tôi nhìn ba vị giám khảo nở nụ cười tươi tít cả mắt.

– Mà có được không mà trông điên điên thế hả?

– Không! – Tôi vẫn cười đáp lại tụi nó.

– Nó vô trong đó xong mát mát luôn rồi.

Kể ra hôm nay trừ mấy chuyện không đâu thì cũng có chuyện làm cho tôi vui.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

==>CHƯƠNG 6<==

+++Chương 6+++

==Ở nhà==

Thi thố gì mà đến gần trưa tôi mới về được đến nhà. Nếu không phải ở lại chờ mấy nhỏ đó cùng về thì tôi cũng về nhà lâu rồi.

Ukm, thơm thật! Không lầm thì mùi hương này tỏa ra từ bếp, là mùi gà rán! Bụng tôi chưa gì đã kêu gào đòi ăn rồi. Không nghĩ ngợi nhiều, nhà bếp thẳng tiến!!!

– Ngon quá mẹ ơi! – Tôi nhìn cái bàn đầy ắp thức ăn mà nuốt nước bọt ừng ực. Đang định nhón cái đùi gà thì...

“Bếp”

Cái bàn tay vừa mới thò ra, chưa kịp chạm vào em chân gà dầu yêu đã bị mama dùng đũa đánh vào tay, thu hồi tay ngay lập tức!

– Lên kêu ba với kêu thằng Thiên xuống rồi ăn!

Mama đại nhân đã phân phó thì không thể nào không tuân theo, với lại tôi cũng đói lắm rồi!

– Ba ơi, xuống ăn cơm! – Nói vọng vào trong phòng gọi ba, sau đó tôi mới chạy lên phòng gọi nhóc Thiên (phòng nó nằm ngay bên cạnh phòng tôi chứ đâu).

– Ê nhóc, xuống ăn cơm kia! – Không gõ cửa gì cho mất công, tôi cứ thế mà đẩy cửa đi vào.

– Tay bà bị cụt rồi à?! Đi vào phòng người ta mà không biết lịch sự gì hết! – Nó đang ngồi ôm laptop, nhưng vẫn không quên quay cái mặt cau có lại nhìn tôi tặc lưỡi.

– Lịch sự không ăn được, không cần! Mà nào giờ tao vẫn thế mà, có sao đâu!? – Tôi cãi lại, tiện giường nó nằm nghỉ một lát cho khỏe.

– Bà, con gái con đưa vô duyên chẳng ra thể thống gì! Mai sau có thằng nào ác nhọn nó mới rước bà. – Nó tắt xong cái lap, quay lại nhìn tôi tặc lưỡi.

Nhóc Thiên mặc dù thua tôi đến hai tuổi nhưng suy nghĩ và cách nói chuyện của nó thì làm ông tôi luôn cũng được ấy chứ, nói chính xác là nó già trước tuổi.

– Ê, bà bị làm sao đấy? – Thấy tôi một hồi không thấy trả lời nó mới xoay lại hỏi.

– Con trai thì thích mẫu con gái như thế nào? – Tự dưng nghĩ đến cảm xúc ngày hôm nay của mình, tôi buột miệng hỏi.

– Bà làm sao vậy? Hôm nay xảy ra chuyện gì sao?

Mặc dù bình thường tôi hay đấu khẩu với nó nhưng trong nhà thì nó là người hiểu tôi nhất. Tôi cũng hay kể chuyện này nọ cho nó nghe, nó cũng vậy. Đột nhiên tôi hỏi như vậy thì nó cũng biết là có chuyện xảy ra rồi.

– Tao cũng không biết nữa! – Tôi lắc đầu. Ôm con sâu bông to đùng, tôi ngồi dậy đối diện, kể tuốt tuồn tuột mọi chuyện cho nó nghe, kể cả cái cảm xúc lạ...

– Nếu ông Tuấn mà có thích hoa khôi trường thì cũng là chuyện dễ hiểu thôi. Người ta đâu có như bà đâu! – Nó nhần tâm nói chị nó như thế đấy!

– Bộ tao không phải là con gái sao?

– Vậy bà coi bà có cái gì giống con gái không? Khuôn mặt bình thường, dáng người cũng tẻ, tích cách thì y chang con trai. Nấu nướng, quét dọn không biết thì thôi đi, ngay cả tự làm đẹp cho bản thân cũng không biết. Mấy đứa cỡ tuổi bà nhìn sao cũng giống chị bà hơn là bạn đấy!

– Tao tẻ đến thế sao? – Tôi biết trước giờ mình không giống một đứa con gái cho lắm, những điều nó nói về tôi cũng đúng luôn, nhưng tôi thấy mình cũng đâu đến nỗi. Mấy nhỏ bạn tôi nói mặt khuôn mặt tôi bình thường nhưng vẫn có nét gì đó gọi là duyên mà. Tôi thật không biết tự chăm chút cho mình nhưng ăn mặc gọn gàng, dễ nhìn, không lôi thôi lết thết là được rồi.

– Dương nhiên!

– Vậy con trai tội mày thích mẫu người dễ thương như Uyên Nhi sao?

– Phần lớn số đông thì có lẽ vậy, nhưng vẫn có ngoại lệ mà. – Nó xoa xoa cằm làm như vẻ hiểu biết lắm.

– Vậy chắc số ít là mấy thằng không được bình thường rồi. – Người hoàn hảo như vậy có điên mới không thích.

– Tôi hỏi thật, bà có thích Thế Nam không?

– Không, tao chỉ xem Nam là bạn. – Tôi không suy nghĩ liền đáp luôn. Mặc dù Thế Nam rất tốt, đối xử với tôi cũng rất tốt. Nhưng tôi thật không có cảm giác gì với cậu ấy, chỉ coi cậu ấy như một người bạn bình thường thôi.

– Còn ông Tuấn?

– Tao, tao không biết nữa! – Tôi thật không biết và cũng không hiểu cảm giác đó là gì. – Tự dưng lại thấy khó chịu, nhói nhói khi thấy hân với Uyên Nhi... Hay là tao bị bệnh gì rồi?

– Đúng là bà bệnh thiệt rồi, bệnh ngốc đó!

– Vậy giờ tao phải làm sao? – Mấy chuyện này tôi thật không hiểu một chút nào.

– Hết thuốc chữa với bà! Để thời gian chữa cái ngốc trong đầu bà. – Nói rồi nó mở cửa đi xuống dưới luôn.

– Để thời gian... vậy là sao hả thằng kia?

– Alo! – Người ta đang yên giấc, không biết đứa điên khùng nào gọi phá đây.

– Hu... Tâm...hix..hix... – Chưa gì bên kia đã truyền đến tiếng khóc, cái gì cũng nói không rõ.

Không biết có lộn số không! Nhưng sao nghe cái giọng quen quen vậy ta. Tôi nhìn lại cái màn hình điện thoại, là nhỏ Thảo!

– Mày hả Thảo? – Giờ thì tôi tỉnh hẳn, không biết nhỏ có chuyện gì không.

– Tâm...hức..hức...tao..tao... – Nhỏ vẫn nấc liên tục.

– Mày ở đâu vậy? Rồi rồi, mày ở yên đó! Tao đến ngay!

Tôi làm vệ sinh cấp tốc, sau đó lên xe đạp phi thẳng đến chỗ nhỏ Thảo. May mà tôi đã ngủ đủ giấc nên khoảng chừng 10 phút sau tôi đã đến nơi.

Nhỏ Thảo điện thoại nói đang ở trên bãi biển. Vì không thể dắt xe đạp xuống được nên tôi đi gửi xe sau đó mới tìm nhỏ được. Mà trời lạnh thế này chỗ nào không ngồi lại đi ra biển ngồi. Không biết nó có bị khùng không, muốn liệt giường chắc!?

Trời mùa đông nên không có nhiều người xuống biển lắm, chỉ nhìn một chút đã thấy. Nhỏ mang một cái áo bông trắng, ngồi thu chân trên cát, tay thì nghịch nghịch cát.

Tôi lặng lẽ đi đến ngồi xuống bên cạnh nhỏ. Không nói gì cả, chỉ lặng im nhìn nhỏ nghịch cát. Trên mặt còn có những vệt nước mắt chưa khô.

– Mày đến rồi à? – Nhỏ ngừng tay lại, quay mặt lại nhìn tôi.

– Mày xảy ra chuyện gì vậy?

– Hắn, hắn không thích tao. Hắn có người khác rồi..hu hu... – Nhỏ như đứa con nít bị giành mất kẹo, tựa vào người tôi khóc rất lâu.

– Có chuyện gì mày kể tao nghe! – Tôi vỗ lưng nhỏ, đợi nhỏ bình tĩnh lại mới hỏi.

Tôi thật muốn biết chuyện gì khiến cho một con nhỏ mạnh mẽ như nó khóc tới cỡ này. Bình thường trông nó mạnh mẽ vậy thôi chứ thật ra bên trong nó cũng yếu đuối lắm.

– Hức...mày ơi..hức...tao thích hắn nhưng hã..hắn...hức..hắn có người khác rồi.

– Mày nói ông Huy? – Tôi không tin hỏi lại.

Nhỏ không trả lời, chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

– Không, không thể nào! Ông không phải thích mày sao? – Chuyện này hầu như trong lớp ai cũng biết, không sớm thì muộn hai đứa nó cũng sẽ thành

đôi, với lại tôi nhận thấy tên Huy cũng có tình cảm với nhỏ Thảo, không thể nào hắn có tình cảm với người khác được.

– Tao cũng tưởng thế nhưng tao sai rồi mày ạ! Tao vừa gặp hắn đi với người ta, cử chỉ rất thân mật. Không giống bạn bình thường chút nào. Cô ấy cũng rất dễ thương, rất xinh đẹp, rất hợp với hắn. – Giọng nhỏ buồn vô cùng.

– Mày đừng có bi quan thế chứ! Cái tính tự tin, hùng dũng hằng ngày của mày đâu mất rồi. Chỉ là một tên con trai thôi mà, trên đời này đâu có thiếu. Mày vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang sợ gì tìm không được người tốt hơn tên khốn ấy chứ! Nếu mày còn tức hắn, tao với mày đi tìm hắn đòi lại công bằng. Phải đánh cho hả dạ, đánh khi nào cho hắn bất tỉnh nhân sự luôn cũng được. Đi, đi với tao!

– Phì...hì...hì...

Múa may, la hét một hồi đến đứt hơi mới làm nhỏ cười được. Tôi thật muốn nhào nặn, bấm vằm tên Huy ra thành trăm mảnh. Dám làm cho con bạn thân tôi khóc đến sưng cả mắt, khàn cả giọng. Nếu hắn đứng đây, tôi nhất định một dao mà chém chết hắn mất.

– Ngồi đây buồn cũng chẳng ích lợi gì, tao với mày đi ăn đi, quây một bữa cho ra trò. Nể tình mày, hôm nay tao sẽ khao, bao nhiêu cũng được.

– Lâu lâu mày mới hào phóng như vậy, tao nhất định không phụ lòng tốt của mày. Hôm nay không no không về! – Mới nói tới đồ ăn tinh thần nhỏ đã phấn chấn hẳn lên.

– Ê, tao có quyền rút lại lời vừa nói không? – Sao có cảm giác túi tiền mình lần này ra đi không trở về luôn vậy?

– Never! – Nhỏ gừm gừm, không cho rút lại nửa lời.

Đồ giàu mà keo! Tôi chửi thầm trong bụng.

Trời, sao mà lạnh thế này? Mới đứng đây tôi đã rùng mình một cái, cả da nổi hết lên. Nãy giờ ngồi lo nói chuyện với nó nên quên cả lạnh. Bây giờ đã là buổi tối rồi, cộng thêm gió đêm thổi từ biển vào, cái áo khoác của tôi chẳng xi-nê gì với nó cả. Ráng thôi chứ biết làm sao giờ? Tôi xoa xoa hai tay vào cho ấm, chạy lên theo nhỏ Thảo.

– Ê, mày bị sao vậy? Cảm lạnh rồi à? – Tự dưng đang đi nhỏ bỗng đứng lại, mắt nhìn thẳng chăm chăm phía trước.

Tôi nhìn theo ánh mắt của nhỏ, trong cái sân nhỏ gần biển có đám người đang chơi patin thì phải. Nhưng đặc biệt là trong đó có tên Huy và cả... hắn nữa.

– Đi đường khác đi! – Nhỏ nói xong quay đầu đi về hướng ngược lại.

Trần Nguyên Huy khốn kiếp! Đã làm nhỏ bạn thân của bà thành ra như thế mà vẫn còn có thể cười vui vẻ sao? Tôi thật muốn bay ngay đến đấy đánh nát mặt hắn ra. Nhưng quan trọng là nhỏ không muốn gặp tên điên đó ngay bây giờ. Nó vừa mới lấy lại tinh thần xong, không thể để nó buồn được. Tôi dứ dứ nắm đấm sau đó cũng đi theo nhỏ Thảo luôn.

– Ê, Tâm! – Xoay người bước đi chưa được hai bước đằng sau đã vang lên tiếng gọi, không làm là hắn thì phải.

Không thể để cho nhỏ Thảo gặp tên Huy được! Quyết định làm lơ, tôi không quay lại mà đi thẳng một hồi.

– Này, làm gì làm lơ bỏ đi luôn thế? – Chưa gì hắn đã chạy đến trước mặt tôi, theo sau là tên Huy.

– Không quen! – Tôi cứ thế mà bước tiếp.

– Này, bà với nhỏ kia bị điên à? Làm gì lạ thế? – Tên Huy chỉ nhỏ Thảo đi phía trước tôi hỏi.

– Ừ, điên rồi đấy, điên hết rồi! Vì ông mà nó điên luôn rồi! – Tôi giận quá hét luôn vào mặt tên Huy.

– Vì tôi? Là sao? – Tên Huy chỉ vào mình ngây ngô hỏi lại.

– Ông, ông còn hỏi vì sao hả? Ông có biết nó vì ông mà như thế nào không? Nó chưa từng khóc vì ai đâu nhưng ông... Ông là đồ khốn, là tên khốn kiếp, đồ khi điên mất phong, tên khốn nạn,... Bà đây thật muốn đánh chết mày cho xong! – Tôi làm nguyên một tràng, bao nhiêu bực tức cứ thế mà hét vào mặt tên Huy. Ngay cả con bạn thân nó đây mà nó còn chưa nhỏ một giọt nước mắt thương hại, thế mà lại đi khóc xưng cả mắt vì trai.

Đáng tức là tên kia cứ như không biết gì, cứ dùng vẻ mặt vô tội mà nhìn tôi. Làm tôi cứ như đang đổ oan cho hắn không bằng. Nếu không vì nhỏ Thảo thì tôi đã “thương” cho cái khuôn mặt đang nhìn mình vài cú đấm rồi. Thật tức chết mà!

– Bà nói điên khùng cái gì vậy? Tui làm gì? Ai khóc? – Hắn vẫn đưa cái bản mặt “không biết chuyện gì đang diễn ra” nhìn tôi.

– Ông làm gì thì tự biết? Nhưng nó còn rơi một giọt nước mắt nào vì ông nữa thì ông chết chắc! – Tôi liếc nhìn tên Huy cảnh cáo, sao đó định bỏ đi đến chỗ nhỏ Thảo. Nó đứng trân trân một chỗ không nhúc nhích, lưng quay về phía tôi nên tôi không biết được nó đang nghĩ gì. Nhưng hình như vai nhỏ run run, như đang rất khó chịu khi kìm nén cái gì đó... Cái gì đó rất đau...

“Vụt!” Một bóng đen nhanh hơn một bước đã vượt qua tôi, chạy về phía nhỏ Thảo.

– Buông, buông ra! – Nhỏ Thảo dùng hết sức muốn đẩy tên Huy ra. Mỗi chữ “buông ra” là mỗi lần tiếng “hức hức” vang lên không ngừng. Vai nhỏ được bao bọc bởi vòng tay rộng kia run lên không ngừng, theo tiếng “hức” mà cứ tăng dần lên. Có lẽ nhỏ chịu hết nổi rồi, cũng quên mất phải kiềm chế nước mắt như thế nào. Cứ để cho nó muốn chảy thì chảy, muốn ngưng thì ngưng. Người nhỏ không muốn gặp nhất chính là hắn, nhưng người nhỏ cần nhất ngay lúc này cũng chính là hắn. Không biết nhỏ nghĩ ra sao nhưng tôi nghĩ, nhỏ cảm nhận được vòng tay đang ôm nhỏ đầy nhỏ cần như thế nào?

– Đi thôi! – Hắn cầm tay tôi kéo đi, làm tôi đang như người ở trên mây mới quay về thực tại.

– Tại sao? – Tôi nghi ngờ hỏi, tôi có chuyện còn chưa giải quyết xong với tên khốn Huy mà.

– Bà định ở đây làm người thừa à? Chuyện bọn cứ để bọn họ giải quyết đi! Còn ngày mai có tin vui hay không thì tùy. – Hắn nhún nhún vai, cầm đôi giày trượt trên tay thông thả đi.

– Ừ... – Cũng đúng ha!

Ể! Hắn, hắn đang cầm tay mình. Tôi đỏ bừng cả mặt, không biết làm sao nữa! Tay chân như đình chỉ hoạt động, đầu óc thì rối bời. Cảm giác âm ỉ từ bàn tay hắn mang lại truyền đi khắp người, làm tim tôi không tự chủ được đập “thình thịch” hai cái.

– Nóng, nóng quá! – Lấy cái lí do không ăn nhập với hoàn cảnh hiện tại một chút nào, tôi nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay hắn. Nếu để một chút nữa chắc tim tôi bắn ra khỏi lồng ngực luôn quá.

– Nóng? – Hắn nghi ngờ nhìn tôi từ đầu tới chân.

Tin được mới hay. Trên biển, gió thì lạnh thế này, tôi lại chỉ mang một lớp áo sơ mi mỏng. Nói nóng thật đúng là lừa người dối mình. Lúc này nóng lên chỉ muốn đập cho tên Huy kia một trận, bây giờ mới cảm thấy không chỉ lạnh như lúc này mà phải nói là... rất lạnh mới đúng.

– Ừ, rất nóng! – Tôi lại muốn nói là rất lạnh thì đúng hơn.

– Tâm thần! – Đáp lại nụ cười răng môi đánh lập cập vào nhau của tôi, hắn chỉ buông một câu nhẹ nhàng vô cùng. Sau đó, bước nhanh về phía trước.

– Mang vào đi! – Theo tiếng nói của hắn, một vật gì đó đập nhẹ nhàng trên đầu tôi.

Là áo khoác!? Áo khoác màu xám tro của nam thì phải. Tôi không hiểu ngẩng đầu lên nhìn hắn.

– Không dơ đâu, tui mới mang có một lần chứ mấy! – Hắn bỏ giày trượt vào trong balo, sắp xếp lại vài thứ trong balo, rồi đeo lên vai.

– Ông thì sao? – Tôi giương mắt hỏi hắn, trời đêm rất lạnh nha.

– Tui mới trượt xong, người còn đầy mồ hôi, với lại tui là con trai mà. Không sao đâu! – Hắn nhìn tôi, dùng nụ cười với hai chiếc răng nanh để trấn an.

Không hiểu sao khi nhìn thấy nụ cười ấy, tôi lại cảm thấy an tâm đến mức kì lạ, ngoan ngoãn mang áo khoác vào. Đúng là áo khoác con trai, rất là to. Tôi mang vào như thấy mình đang bơi trong áo vậy, nhưng bù lại rất là ấm. Còn có mùi hương quen thuộc của hắn vây quay. Tôi không tự chủ được môi cong cong thành nụ cười.

– Không cần phải cảm kích thế đâu, chỉ cần tối nay đưa tui về tận nhà là được rồi! – Một câu của hắn làm tôi từ thiên đường rớt xuống địa ngục. Tường hắn có lòng nhân từ, biết thương người, ai người tính toán hết cả.

– Xe ông đâu? – Hồi nãy lên đây bằng không khí chắc.

– Hồi nãy tui đi với thằng Huy nhưng giờ chắc nó có việc quan trọng hơn cần dùng rồi!

– Hừ, tường ông tốt bụng... hừ! – Tôi giậm mạnh chân, lằm bằm rửa trong miệng.

– Bà nói gì? – Hắn đưa lỗ tai lại.

– Ông đi chết đi! – Tôi không thương tiếc gì đẩy mặt hắn ra.

– Tôi mà chết đi có nhiều người thương tiếc lắm! – Hắn xoa xoa cằm lắc đầu.

– Ông mà có chết tôi cũng không nhỏ một giọt nước mắt thương tiếc đâu, còn rất vui mừng là đằng khác. – Tôi vô tình phán cho hắn một câu.

– Bà ác thế!

– Ừ, ác từ nhỏ bỏ không được, thì sao?

– ...

Sóng vẫn vỗ nhịp nhàng từng đợt vào bờ, gió luôn lách qua từng kẽ lá... xào xạt.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

==>CHƯƠNG 7<==

+++Chương 7+++

Đúng là không ngoài dự đoán của hấn. Hôm sau đúng là có tin vui thật.

Theo như thường lệ, thứ hai nào trường tôi cũng tổ chức chào cờ đầu tuần. Cũng chỉ là xách ghế ra, ngồi nghe “ban lãnh đạo” nhà trường ngâm vịnh cổ, từ vệ sinh cho đến kỉ luật, từ học sinh cho đến giáo viên... phải thế này... rồi thế kia... Làm học sinh ngáp lên ngáp xuống không biết bao nhiêu lần.

Mấy đứa ngồi trên nếu không muốn bị đưa vào diện “quan tâm” thì tốt nhất là làm học sinh nghiêm túc, ngồi thẳng lưng chăm chú lắng nghe. Nếu muốn làm việc riêng hay nói chuyện trong cái giờ này thì tránh xa tầm quan sát của mấy cặp mắt sát thủ trong trường, càng xa càng tốt. Không thì một lúc nào đó, tên bạn sẽ được vinh danh trước toàn trường. An toàn nhất vẫn nên ngồi cuối – cái nơi có thể gọi là góc chết của vô số cặp mắt, quan điểm của cái lũ được mệnh danh “ông Tám, bà Chín” dưới này là “ông nói kệ ông, tui nói kệ tui”. Cứ vậy đấy, giờ này cũng coi như là giờ mấy cái mô hoạt động hết công xuất, chỉ cần đừng để lọt vào tai giáo viên là được.

Tại dưới này đang rất háo hức nghe về “tình sử” lăm li bi đát của cặp đôi mới ra mắt công chúng này đây.

– Lúc tao về rồi hai đứa bây sao nữa? – Hôm qua không phải vì muốn cho hai đứa nó một chút không gian riêng tư thì tôi cũng ở lại “ngóng” xem chuyện gì xảy ra.

– Hấn nói gì mày? – Cái Trang mặt dù là lớp trưởng nhưng chẳng bao giờ nó lên trên đầu ngồi, toàn chui tọt xuống đây “tám”, để trên đó đứa nào thích ngồi thì ngồi. Nó còn nói rằng: “Nhìn cái mặt ông hiệu trưởng không là tao buồn ngủ rồi!”

– Nhỏ đó là ai? – Nhỏ Phương cũng không giấu nổi tò mò giương mắt hỏi.

– Tại bây từ từ đã, hỏi dồn thế sao tao nói được. – Nhỏ Thảo gất lên một tiếng rồi mới nói tiếp. – Ông nói nhỏ đó là... em họ ông. Tao không biết nên cứ tưởng...

– Trời!!! – Cả ba đứa giống tai lên nghe cho kĩ, ai dè...

– Hết phim rồi đấy hả?

– Ủ. – Cái Thảo rất ngoan ngoãn gật đầu.

– Lặng nhách!

– Thế mà làm tao mất cả buổi ngồi trước gió an ủi mày, suýt nữa còn mất cả bọn tiền bao mày ăn! – Tôi thật botay.com cho cái cặp này.

– Tao đâu có biết đâu, giờ mày ngồi đây kể công đấy à?

– Mà tao quên chụp lại cái cảnh mày với ông Huy “tình tứ” trên biển nhì, chắc nhiều đứa muốn xem lắm đây? – Tôi giờ giọng nói, mắt đánh sang cái Phương với Trang “trưởng” bên cạnh.

Nhỏ Phương lác lác đầu ra về tiếc nuối nói:

– Mày ngu thế, có chút xú cũng không nhớ! – Tại lúc đó đang chiếu phim tình cảm, người thật cảnh thật, lằng mằng hết chỗ nói. Mày nghĩ tao có còn tâm trạng nào mà lấy máy ra chụp ảnh không? – Tao nghĩ mày đừng chụp ảnh, quay video hay hơn. Hình ảnh có âm thanh nó mới sinh động được! – Trang “trưởng” gật gù rồi chêm vào câu.

– Vậy để tao diễn tả lại, không sinh động không lấy tiền! Thảo vừa đi vừa khóc “hức...hức...hức...hu...hu...hức...” rất thương tâm, anh Huy “điên” mới chạy lại ôm “em” vào lòng nói nhỏ “Em đừng khóc nữa!”. Chị Thảo nhà ta có vầy vùng muốn thoát ra... Á! Sao mày đập tao?

Tôi quay lại nhìn thủ phạm vừa đập tôi một cái không thương tiếc, nghe răng cười. Mặt nhỏ đỏ bừng, không biết vì tức giận hay... xấu hổ đây?!

– Mày cút đi gùm tao!!! – Con này thường làm trước rồi mới nói sau, nên chẳng biết đâu mà tránh.

– Chương trình bị gián đoạn trong giây phút, xin quý khách vui lòng chờ trong giây lát! – Tôi làm ra vẻ phát thanh viên thực thụ, đồng dục nói to. Sau đó mới quay xuống tên Huy nói lớn. – Huy “điên”, vợ chú đập bẻ xương móng bà đây rồi. Đền bù tiền thuốc men đi!

– Chuyện vợ, vợ xử lí. Chồng không liên quan à! – Ông đưa bộ mặt vô tội ra nhìn.

– Ê mày, da gà tao nổi hết cả lên rồi này!

– Làm gì mà mới qua một đêm, tụi bây tiến triển nhanh dữ vậy?

– Giới trẻ bây giờ thật là, mới quen nhau thôi mà đã muốn làm “vợ chồng” luôn rồi.

– ...

Mọi người “ngươi một câu, ta một câu” cảm thán đến cùng, kẻ thì nhe răng ra mà nhẩn nhở, người thì đỏ bừng đến tận tai.

– ... Dương Tổ Tâm!

Ủa, ai lại xưng tên tôi lên thế này, cả họ tên luôn mới ghê!

– Ê mày, ai kêu tao zậy? – Tôi khều khều cái Trang.

– Mày hỏi tao, tao hỏi ai? Bây giờ có nghe lọt chữ nào đâu. – Trang “trường” cũng lắc đầu.

– Hỏi mấy đứa trên kia xem!

What the hell? Cái quái gì đang diễn ra vậy? Cái ông thầy hiệu trưởng vừa mới đọc xong là... đang sách mấy người đậu cuộc thi “Học sinh thanh lịch” hả trời? Và sốc hơn là... tên tôi xếp cuối cùng. Tôi vẫn tưởng tôi rớt cái “bịch” rồi chứ.

– Ông có lộn không vậy? – Tôi vẫn chưa hết sốc, đưa mắt hỏi mấy đứa xung quanh.

– Tụi tao cũng muốn biết lắm! – Mấy ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi.

– Tại sao mày lại đậu, trong khi một người dễ thương như tao lại rớt là sao? – Trang “trường” đưa mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, như muốn tìm ra điểm nổi bật ở một đứa bình thường như tôi.

– Đòi mà, tao dễ thương không kém gì mày mà cũng rớt thế thôi! – Lại thêm nhỏ Phụng vừa tự sướng vừa cảm thán không kém.

– Mày làm gì mà trung ra bộ mặt như người ta thiếu nợ mày vậy? – Tôi chắc bây giờ mặt tôi trông thảm hơn nhỏ Thảo nói rất nhiều.

Tôi bây giờ rất muốn khóc ngay, nhưng ngay cả mếu cũng không xong. Trường này đâu phải thiếu người đẹp đâu mà sao lại lôi một con nhỏ bình thường hơn bình thường như tôi vào làm gì chứ. Tôi đâu có ham gì mấy cái giải đó đâu.

Chuyện ngày hôm qua chưa dứt, giờ lại thêm vụ này nữa, chắc tên tuổi tôi sẽ được bà con trong trường “đánh bóng” một thời gian đây!

Chưa gì tôi đã được vài ánh mắt “tận tình” thăm hỏi rồi. Người này chỉ người kia, người kia chỉ người nọ, ... dần dần ánh mắt hướng về tôi nhiều hơn. Có vài ánh mắt nhìn tôi không mấy thiện cảm lắm, nhưng đa số là tò mò là làm sao một con nhỏ như tôi lại lọt vào vòng trong được.

Nói ra chắc sợ người ta không tin nhưng tôi còn tò mò gấp trăm lần họ.

– Đừng để ý người ta làm gì! Mày thi bằng chính sức mình, không đi cửa sau là được. – Nhỏ Thảo quay lại nhìn tôi an ủi.

– Nói vậy mày không tin tao à?

– Con điên, tao chỉ nói vậy thôi chứ tao biết mày đâu có ham gì mấy vụ này mà đi cửa sau!

– Cũng tại mày cả đấy, ai bảo lanh chanh đi đăng kí giùm làm gì! – Nếu nó không đăng kí thì tôi đâu đến nỗi khổ thế này chứ.

– Ủ, tại tao hết! – Dừng một chút lại nói tiếp. – Mà giờ cũng lỡ rồi, mà cứ thi đại đi, lỡ đâu thành hoa khôi thì sao?

Giọng nó hồi hồi chưa đầy 5’ đã thay đổi liền à. Mới thi vào vòng trong không đã nhận được loạt ánh mắt hỏi thăm rồi. Nếu tôi mà là hoa khôi chắc trường này bạo động luôn quá.

– Lạ mày, tao chẳng ham!

– Lộp mình trừ mày ra còn thêm nhỏ Thảo, ông Tuấn, Huy “điên”, Phong “củ”, Lâm “tặc” đậu nữa. – Nhỏ Phụng nghe ngóng thông tin một hồi rồi truyền đạt lại.

Vì lớp tôi nam có vẻ trội hơn nữ nên khi mấy ông thần lớp tôi đậu nhiều cũng không lấy làm lạ lắm.

– Còn nữa, tập trung lại đây tao phở biến thể lệ vòng thi tiếp theo! – Trang “trưởng” không biết từ đâu lôi ra tờ giấy, ngoắc ngoắc cả bọn lại.

– Sao trông giống ngoắc chó thể nhỏ! – Lâm “tặc” gãi gãi cằm buông một câu.

– Trong này có mình mày giống chó nhất nên thấy giống là phải. – Hấn nhìn cái mặt tên Lâm ngu ngu buông một câu.

– Nghe thể lệ phần thi tiếp theo đây! – Nhỏ Trang vỗ tay “bôm bốp” tập trung lực chú ý. – Vì năm nay có thay đổi về thành phần tham gia nên thể lệ cuộc thi cũng có thay đổi. 30 thí sinh tự chia thành 15 cặp nam nữ, luyện tập với nhau để tham gia gia phần thi năng khiếu ở đêm văn nghệ. Cặp đôi nào có tiết mục hay nhất, đặc sắc nhất và quan trọng hơn là được khán giả bình chọn nhiều nhất sẽ là quán quân. Năm nay có khác với mấy năm trước là giải thưởng không phải đơn mà là đôi nên cần sự phối hợp từ cả hai phía. Còn việc chọn bạn thì tự liên hệ lẫn nhau. Rõ chưa?

– Rõ! – Đồng thanh đáp.

– Mấy ông mấy bà bé bé cái miệng cái, đang còn trong giờ chào cờ đây! – Trang “trưởng” hạ giọng nhắc nhở.

– Hì, mà lớp mình có hai đứa con gái, đến 4 đứa con trai, biết chia thể nào đây? – Phong “cừ” hỏi ngay vào thắc mắc của cả đám hiện giờ.

– Tao với cái Thảo một cặp, còn lại tụi mày tự xử lí đi! – Huy “điên” chưa gì lo giành phần trước.

– Có ai giành giật gì của mày đâu mà lo đặt trước thể!

– Đặt trước cho yên tâm ấy mà!

– Gớm, cái thằng có vợ quên bạn, mày với vợ mày coi như xong rồi đây. Cút ra chỗ khác cho anh chị nhờ, ngồi đây chật chỗ! – Lâm “tặc” không khách khí xua đuổi hai con người đó đi.

– Đùng nóng nổi mẹn, tao giỡn chút thôi mà! – Tên Huy cười hì hì.

Cái Trang lườm ông một cái sau đó mới quay sang tôi nói:

– Ông với nhỏ Thảo một đôi rồi đây. Còn mày thì sao?

– Sao là sao? – Tôi không hiểu hỏi lại.

– Vậy nãy giờ mày nghe tao nói gì? – Nhỏ chán nản hỏi lại.

– ... =.=’.

– Bà tưởng bà thông minh lắm hay sao mà nói kiểu đó! – Hấn nói rồi quay sang tôi. – Ngắn gọn lại là bà chọn một trong ba tụi tui để kết hợp trình diễn trong đêm văn nghệ ấy!

À, thì ra là vậy. Tôi gật gù ra vẻ đã hiểu. Nói như hấn có phải khỏe hơn không, nhỏ Trang cứ nói bóng gió thể ai mà hiểu.

– Tôi chọn bạn!

– Em hãy về đội của tôi!

Tên Phong với tên Lâm đồng loạt nói, rất có phong cách của các HLV The “vói” tương lai.

– Tui chả phải voi mà cần HLV hướng dẫn làm xiếc.

– >.< |||.

Tôi nhìn khuôn mặt trông phát điên của hai tên kia mà mắc cười.

Cuối cùng tiết chào cờ đầu tuần chán ngắt cũng qua đi, học sinh lại bắt đầu một tuần học mới. Nhưng khác với về chán nản của các tuần trước, tuần này trông ai cũng có vẻ phấn khởi hơn và rất mong chờ, mong chờ một cái gì đó vào cuối tuần này. Ngay cả cái giá lạnh của những ngày cuối năm cũng chẳng đáng lùi.

Mấy ngày sau cũng chẳng học được bao nhiêu cả, đứa nào đứa nấy cũng mong nhanh đến thứ 7 tuần này. Tập văn nghệ rồi duyệt văn nghệ cứ tấp nập cả lên, tôi cũng mệt bỏ hơi tai, cứ bữa nào rảnh là bị tụi nó lôi đi tập nhảy miết. Nhưng một nhất là, đến giờ tôi vẫn chưa tìm được người nào biểu diễn cùng. Trong khi đó người ta có đôi có cặp hết rồi, còn mình vẫn lẻ loi chiếc bóng.

Mà cũng đúng thôi, chẳng có thằng khùng nào lại rảnh rỗi đi mời một đứa chẳng có đặc điểm nào nổi bật để biểu diễn cùng, như vậy chẳng khác nào cầm chắc cái thua. Biết thể lúc đầu nhận đại tên Phong hay tên Lâm gì đấy cho đỡ mất công, tưởng hai ông giỡn chứ ai ngờ đâu... Giờ ông nào cũng có một em ngon lành bên cạnh rồi.

Haiz, số khổ, số khổ.

Tôi chán nản nằm dài ra bàn. Hôm nay đã là thứ 4 rồi, vẫn chưa tìm được người nào biểu diễn cùng, có lẽ đêm đó tôi “đơn thân độc mã” mà ra trận thôi. Tôi tưởng tượng đến cái cảnh mình một mình bước ra sân khấu, trong khi đó người ta ai cũng có đôi có cặp hết. Tiếp đó, tôi như con khỉ điên nhảy loạn xạ trên sân khấu, tóc tai thì bù xù chẳng khác nào con điên. Sau đó, hàng tá dép của khán giả bay từ dưới lên tặng tôi...

– Bà nghĩ gì mà trông mặt ngu thế? – Tiếng nói vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi.

– Ủ. – Tôi ậm ờ cho có lệ.

– Mặt càng ngày càng ngu! – Hấn bình phẩm tiếp.

Nếu là thường ngày thì tôi đã cho hấn ăn dép ngon lành rồi.

Không có ai biểu diễn cùng, lại không thể rút. Aiz~, đáng chán vừa định trở người qua bên kia thì hấn nói tiếp:

– Chẳng lẽ bà chưa có ai để biểu diễn cùng?

– Thì sao? – Người nổi tiếng như hấn thì sao hiểu được tâm trạng của tôi lúc này chứ!?

Hấn chỉ cần gọi một tiếng là mấy em xếp hàng chờ lệnh liền.

– Vậy nên buồn à?

– Ừm – Tôi thành thật gật đầu.

– Được rồi! Nể tình bà là bạn tui, lần này tui sẽ hi sinh nhan sắc của tui để giúp bà. – Giọng hào hứng vô cùng.

Trời, định lừa con nít chắc?! Hấn mà đến giờ vẫn chưa có ai sao? Có ma mới tin. Hấn ngồi nguyên một chỗ không mấy em cũng tự tìm tới ngỏ lời rồi, ngay cả hoa khôi cũng tìm đến tận cửa mà kêu giờ chẳng có ai. Mọi người ai cũng đồn hấn với Uyên Nhi là một cặp, chắc chắn rình giải rồi chứ chẳng ai khác.

Tôi không trả lời mà lật mình sang bên kia.

– Này, thái độ đó là sao?

– Ông kể chuyện cười gì mà lạc quá vậy? – Đúng là rất buồn cười! ㄣ (' _ ') ㄣ

– Bà tưởng tui rảnh hay sao mà đi kể chuyện cười cho bà nghe?!

– Chớ mấy em hôm rày tới tìm ông đâu?

– Ờ, đi với người khác hết rồi.

– Còn cô hoa khôi của ông thì sao? – Tôi bật dậy hỏi hấn, chẳng lẽ hấn từ chối luôn Uyên Nhi, nhưng hôm trước thấy hai người đứng nói chuyện lâu lắm mà.

– Cái gì mà của tui? – Hấn nhăn mặt, hình như không thích cách gọi này cho lắm. – Đi với người khác rồi!

– Ông không đùa chứ? – Tôi không tin hỏi lại.

– Không. – Nói chắc nịch.

– Đừng chơi nhau à! – Tôi sợ đến lúc đó lại không có người thì toi.

– Giờ sao? Đồng ý không? – Hấn mất kiên nhẫn hỏi.

– Ủ, cũng được! – Dù sao là bạn bè trong lớp cũng tốt hơn mà.

– Cái gì “cũng được”? Bà vinh hạnh lắm mới được đi cùng tui đấy! Nhiều người mơ như bà còn không được nữa là. – Rồi rồi, lại phát bệnh tự sướng nữa rồi.

– Hơ hơ, vinh hạnh quá! – Cũng do không có ai “lượm” mà thôi, lên mặt gì chứ.

– Tâm, ra có người gặp! – Ngoài cửa có tiếng kêu vọng vào.

– Ờ! – Ai lại cần gặp mình ta?

Ra là Thế Nam

Trời ơi, lúc cần thì chẳng thấy mà nào, lúc không cần nữa thì lại tìm đến. Cậu chàng đến là muốn mời tôi tham gia biểu diễn cùng, nhưng khổ nỗi mới vừa đồng ý tên Tuấn kia xong. Làm sao nhận lời được? Thế là khéo léo mà từ chối chứ biết làm sao !(.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

==>CHƯƠNG 8<==

+++Chương 8+++ Cuối cùng thì cái ngày ấy cũng đến.

Vì để chuẩn bị cho buổi biểu diễn nên hôm đó cả trường được nghỉ.

6h mới tập trung nhưng chưa gì 4h mấy nhỏ đã kéo qua nhà tôi. Đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị tiếng đập cửa ầm ầm làm cho thức giấc. Mấy nhỏ mang qua đủ loại, nào là trang phục, váy áo, nào là son, phấn,... Tôi cứ thế mà trở mắt nhìn tụi nó làm loạn trong phòng.

– Mà thay cái này đi! – Nhỏ Thảo đưa bộ đồ đến trước mặt tôi.

– Hờ?! – Tôi tròn xoe mắt nhìn mấy cái đang cầm trên tay.

Sao, sao lại là váy? Tôi cứ tưởng nhảy phải mang quần chứ, sao, sao lại...

– Không phải mang quần sao?

– Thôi đi cô nương, thời đại nào rồi mà còn mang quần khi nhảy chứ! – Nhỏ Thảo liếc nhìn tôi, trong mắt hiện rõ hai chữ “quê mùa”.

– Mà yên tâm đi, trong váy còn có quần mà! – Nhỏ Phương nói làm tôi yên tâm hơn một chút. Chứ cứ để thế mà nhảy thì...

Trên đời tôi ghét nhất là váy, ghét ghét vô cùng.

Tôi nhìn 3 khuôn mặt không mấy thiện cảm trong phòng mà lùi thui bước vào phòng tắm thay đồ.

Mặc dù có ghét đến cỡ nào thì tôi cũng phải công nhận bộ đồ này rất đẹp: váy xòe lưng cao xếp ly có màu kem, áo somi trắng cách điệu. Trông đơn giản nhưng rất dễ thương, lại có gì đó nhí nhảnh rất phù hợp với nữ sinh.

Tôi mặc vào lại thấy kì kì sao ấy. Cũng lâu rồi tôi mới mặc váy lại nên thấy vừa lạ vừa thấy ngại. Tôi cứ đứng tần ngần trong nhà tắm mà không dám ra.

– Mà xong chưa, sao mà lâu thế? – Giọng cái Trang sau tấm cửa kính vang lên.

– Ờ..ờ...tao ra đây!

Thôi kệ, đại đi! Tôi hít một hơi sau đó dũng cảm bước ra.

Ngay lập tức 6 con mắt quay lại nhìn tôi chăm chăm. Cái nhìn của tụi nó làm mặt tôi đỏ bừng bừng, ngượng chết đi được.

– Kì lắm hả? – Tôi cúi đầu, lấy tay kéo kéo cái váy. – Tao nói rồi tao...

– Tay mày có tật hả? Kéo kéo mãi rách váy tao thì sao. – Chưa nói xong nhỏ Thảo đã lên giọng chen ngang.

– Nhưng...

– Nhưng nhị cái gì? Mà váy trông dễ thương hơn nhiều ấy!

– Ủ, nhìn nữ tính hẳn ra! – Trang “trưởng” nhận xét.

– I like it! – Cái Trang nháy mắt, đưa ngón trỏ về phía tôi.

— ^^...

— Nhanh qua đây tao trang điểm! — Nhỏ Thảo hỏi.

— Ủ!

Tôi ngồi xuống đối diện nhỏ Thảo, để nó vẽ tùm lum trên mặt (nói vậy thôi chứ nhỏ chỉ trang điểm nhẹ với tô chút son thôi à), nhỏ Phương thì bện tóc cho tôi, cái Trang đang đeo nơ cho tôi thì phải.

15 phút sau...

— Xong! — Tiếng nhỏ Thảo thông báo tác phẩm tụi nó dày công cuối cùng cũng hoàn thành.

— Đến đây! — Nhỏ Phương đẩy người tôi về phía gương.

Trời, con nhỏ trong gương có phải tôi không đây? Tóc tết bím khác với cái kiểu đuôi gà thường ngày, mặt trang điểm nhẹ, một thân váy áo, =.='. Tôi nhìn 3 nhỏ bên cạnh ăn vận không khác gì tôi, mấy nhỏ hôm nay cũng dễ thương ghê, ra đáng phết.

Tôi nhìn 3 hình ảnh trong gương nở nụ cười.

— Xuống nhanh thôi, chắc mấy ông đến rồi đó! — Trang “trưởng” xem đồng hồ rồi nói.

Thế là bốn đứa dắt nhau xuống lầu, vừa đến đã thấy bốn ông tướng đang ngồi nói chuyện với nhóc Thiên.

— Mấy ông đến lâu chưa? — Nhỏ Thảo lên tiếng trước khi chúng tôi bước lại gần bộ sofa.

— Cũng vừa thôi! — Hấn trả lời, mắt vẫn chăm chăm nhìn tờ báo.

— Ái chà, phải mấy bà không đó, xinh dữ ta! — Ông Lâm nói với cái mặt “35” dễ sợ.

— Đương nhiên! — Cái Trang vênh mặt nói.

— Ủa, nhỏ nào đây, trông cái mặt quen quen! — Tên Phong nhìn tôi với vẻ thắc mắc.

Tên “cùi” này, mặt dù trông tôi có thay đổi thật nhưng đâu đến lúc phải nhìn không ra chứ.

— Đừng nói là bà nghe chị già? — Nhóc Thiên tròn to mắt hỏi.

— Thì sao? — Tôi lên giọng hỏi lại.

— Trời!!!

Mấy tên này nhìn tôi như sinh vật ngoài hành tinh không bằng, tròn mắt há mồm nhìn. Tôi cũng biết nhìn nó kì kì nhưng có cần phải biểu hiện thái quá vậy không?

Có lẽ người bình thường nhất ở đây là cái kẻ đang rất nhàn nhã vác chân lên ghế đọc báo kia, mọi chuyện nãy giờ hình như chẳng lọt vào tai hán chữ nào thì phải.

Tôi rất muốn biết biểu hiện của hấn khi...

— Tụi mày làm gì mà ồn ào vậy? Mấy bà... Nhỏ nào trông lạ hoắc vậy? — Hấn đang nói giữa chừng thì nhìn lên tôi với ánh mắt ngạc nhiên.

—...

— Đừng nói với tui là... bà nghe Tâm? — Sau nhìn quan sát một chút hấn mới đưa tay hỏi.

— ... — Gật gật.

— Ha ha ha... Tui có nhìn lộn không vậy? Là bà sao? Ha..ha... Trông chẳng khác gì một thằng con trai mặt váy vậy, ha..ha... — Hấn vừa lẩn lộn vừa cười.

Tôi đơ mắt nhìn. Biểu hiện của hấn nằm ngoài dự đoán của tôi. Nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ được hấn lại cười như tên khùng thế này chứ.

Còn cái gì mà giống “thằng con trai” mặt váy chứ?

— Ông im cho tui? Lên con à? — Tôi quát lên.

— Ủ, ha..ha...nhìn bà tôi nhìn không nổi luôn nè! — Hấn vẫn cười ngất ngây con gà tây.

– Ông, ông được lắm! Tưởng mình đẹp trai thì ngon lắm à? Hừ! – Tôi đỏ bừng mặt, nói xong đi thẳng một hơi ra cổng.

Hắn làm như hắn đẹp lắm hay sao mà đi nói người ta kiêu đó? Xí, tên xấu hơn cả Chí Phèo! Lâu lắm người ta mới mang váy lại, đã không khen một câu thì thôi đi, còn chê lên chê xuống. Hắn nói làm như tôi xấu lắm vậy, nhưng dù sao người ta cũng là con gái chứ bộ!

– Mày kệ ông đi, quan tâm làm gì! – Nhỏ Thảo cùng hai nhỏ còn lại đi ra.

– Hừ, tao đâu có rảnh mà để bụng! – Tôi hếch mặt lên tỏ vẻ không quan tâm.

– Ủ, bà không để bụng nhưng khắc cốt luôn trong đó rồi! – Giọng nhóc Thiên chen ngang, chị em có khác, nó đúng là đi guốc trong bụng tôi luôn rồi.

– Chị em mình giống nhau cả thôi!

– Không quen à! Tui đâu có con chị nào xấu như bà đâu.

– Nói gì? Muốn chết à nhóc? – Tôi giờ nắm đầm lên đe dọa.

Mấy tên này đúng là nói chuyện y chang nhau.

– Chị em tụi bây đúng thật là... – Nhỏ Phương lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẩm.

Mấy nhỏ hay đến nhà tôi chơi nên thấy không ít lần chị em tôi đụng độ nhau, nhưng lâu rồi cũng thấy quen.

– Mấy bà tám dù chưa đầy, đi thôi!

Tụi hắn lần lượt dắt xe đạp ra.

Nhỏ Thảo thì đương nhiên đi cùng xe với tên Huy, ông Lâm chở Trang “trưởng”, cái Phương đi cùng với Phong “củ”. Cuối cùng chỉ còn có xe hắn là trống.

Tụi này không phải là đang chơi tôi chứ?!

Bây giờ tôi lại đang mang váy, không thể đi xe đạp được! Có mà chạy ra cho tụi nó cười thối mũi.

– Nhóc, chờ chị lên trường với! – Tôi quay sang nài nỉ nhóc Thiên đứng bên cạnh. Theo như tôi thấy thì nó ăn mặc quần áo, giày dép tươm tất hết cả rồi, trông đẹp “đãi” vô cùng, chỉ chờ có lên biểu diễn nữa là xong. Chắc nó cũng đang định lên trường.

– Chị già à, ngoan ngoãn lên xe ông Tuấn đi! Tui còn phải qua nhà bạn một chút, chưa lên trường giờ. – Nó leo lên xe chuẩn bị đi.

– Thôi mà, mày chở tao lên trường chút thôi, sau đó đi đâu thì đi!

– Không rảnh!

Thừa lúc tôi không đề phòng, nó phóng thẳng một hơi.

Hừ, “bạn” à? Có mà đi đón người ta thì có. Tôi khinh thường nhìn theo bóng xe mới vừa đi, tôi không hiểu nó chắc!

– Mày nhanh lên đi, sắp trễ giờ rồi! – Nhỏ Thảo thúc giục.

Tôi nhớ lại gương mặt đáng ghét của hắn lúc nãy, thật muốn đâm cho một phát! Thế là tôi chạy lon ton sang xe Trang “trưởng” với cái Phương, kêu tụi nó đổi chỗ. Nhưng phũ phàng rằng, chẳng có đứa nào quan tâm với chịu đổi, còn hất mặt làm ngơ nữa mới ghê.

Cái lũ này, đáng chết!

Nhỏ Thảo nhìn tôi cười nham hiểm, giọng:

– Lên xe ông chở đi! Hồi nãy có người nói không để bụng phải không ta?!

Con quý, mày được lắm! Nupakachi!!!

Tôi đưa ngón giữa về phía nhỏ, “ngoan ngoãn” ngồi lên xe hắn.

Mang váy đúng là bất tiện thật, không thể ngồi thoải mái như bình thường được, phải khép chân lại ngồi qua một bên. Y như kiểu dáng điển hình của mấy cô tiêu thư trong phim. Ngồi trên xe tưởng tượng có thể rút “bịch” xuống đường bất cứ lúc nào vậy. Tôi không quen ngồi kiểu này cho lắm, tay bám vào cuối yên sau để giữ thăng bằng, nhất quyết không bám vào dù chỉ là một cọng lông của hắn.

Mà giờ mới để ý nha, lưng hắn cũng rộng đấy chứ! Trông có vẻ rất vững vàng. Không biết dựa vào có cảm giác thế nào nhỉ?

Không, không! Suy nghĩ lung ta lung tung, ai thêm dựa vào làm gì chứ?! Mình đúng là điên thật rồi.

Tôi cứ lắc đầu mãi để loại bỏ cái suy nghĩ đó mà không biết được rằng chiếc xe đang lao đi với vận tốc nhanh hơn thì phải. Chính xác hơn là đang lao xuống dốc. Mà cái người nào đó cũng chẳng thêm phanh lại cho xe chạy chậm hơn mà cứ thế lao vun vút xuống dốc.

Bỗng chiếc xe nghiêng mạnh sang một bên. Tôi hoảng hồn, trước khi có cảm giác rớt khỏi xe thì tôi đã vội ôm chặt cái gì đó. Nhắm chặt mắt lại chờ về với đất mẹ thân yêu.

Sao chẳng có cảm giác đau đớn gì thế này? Chiếc xe đang chạy lại với tốc độ bình thường thì phải.

Ừa, vậy lúc này thì sao? Đang lao xuống dốc thì nó nghiêng hẳn sang một bên mà, không phải ngã xe hay sao?

Bỗng một giọng nói vang lên phá tan suy nghĩ của tôi:

– Ôm đủ chưa?

– Chưa đủ. – Tôi không suy nghĩ liền trả lời, ngồi thế này mà ôm “vật” này rất chắc chắn, chả sợ bị rớt khỏi xe. Vật này lại ấm ấm, mềm mềm, còn thơm nữa, rất thích.

– Vậy ôm tiếp đi! Nhưng thả lỏng một chút để tui dễ thở. – “Vật” kia tiếp tục nói, trong giọng nói mang theo ý cười.

Ồ, “vật” mà cũng cần không khí để sống nữa à? Nhưng cái giọng này nghe quen quen. Chắc không phải là...

Tôi mở to mắt, bật dậy ngay lập tức. Nhìn cái tấm lưng ngay trước mặt mà âm thầm chửi rủa. Không phải linh thể chứ, mới có ý nghĩ muốn dựa vào một chút, một chút thôi thì đã ôm luôn cả người ta.

Ôm? Giờ mới nhìn lại, mặc dù đầu đã rời lưng người ta, nhưng hai tay vẫn ngang nhiên vòng qua eo người ta. Tôi đỏ bừng cả mặt, vội rút tay về. Ôm hẳn này giờ bởi sao lại có cảm giác mềm mềm, ấm ấm, lại còn thơm nữa. Tay và mặt vẫn còn cảm nhận được hơi ấm của hắn, theo đó mà đỏ bừng cả lên.

– Tỉnh rồi hả?

– ... – Không những tỉnh rồi mà còn rất rất tỉnh.

– Ôm, thích lắm nhỉ? – Nhìn tấm lưng hắn run run, chắc là cố nhịn cười lắm.

– Im, cấm cười! Ôm với áp cái gì?! – Tôi lấy tay捏 mạnh hai bên hông hắn. Nghĩ lại lại thấy ngượng, con gái con đũa ai lại đi ôm con trai bao giờ, lại còn bảo “thích” nữa mới ghê.

– Á, đau đau! – Hắn rên lên vài tiếng, nhưng rõ ràng vẫn còn tiếng cười trong đó.

– Tui cấm ông, không được cười nữa! Tại lúc đó tui sợ quá, tưởng sắp ngã chớ bộ. – Đến đoạn cuối, tôi lại lí nhí nói nhỏ, mặt vẫn không ngừng tăng nhiệt độ, đúng là ngượng chết đi được, tìm một cái hồ nào đó chui xuống cho rồi.

– Lúc này queo của mà, không nghiêng sao được. – Hắn ngừng một chút rồi âm hiểm cười nói, – Mà bà cũng biết ngượng nữa sao?

– Ai nói tui không biết ngượng? Mặt tui có dây như ông đâu! – Mỗi lần nói là tôi lại捏 vào hông hắn một lần, cái tội dám cười quê tôi.

– Đừng捏 nữa, đau quá! – Hắn kêu oai oái xin tha.

– À chị Tâm!

– Tui hơn bà đến tận 4 tháng đó nghe!

– Vậy sao? – Tôi càng tăng thêm lực.

– Á, chị, chị Tâm!

– Hà, có phải dễ thương hơn không?!

Tôi ngồi đằng sau toát miệng cười, cái lợi của người ngồi yên sau là vậy đó, làm những việc mà người ngồi trước không thể làm được. Không khí ngượng nghịu lúc này cũng giảm đi một nửa.

Tạm tha cho hắn vậy! Tôi đang định rút tay về thì có một bàn tay khác nhanh hơn đã tóm lấy, bao lấy cả bàn tay tôi, giữ nguyên trên hông hắn.

– Đây...

Nhưng lời còn chưa nói xong đã bị giọng nói khác chen ngang, giọng nói bắt buộc rõ ràng:

– Để nguyên đi! Lát nữa bà có rút xuống xe tui cũng không chịu trách nhiệm đâu à!

– Không, ông bị điên à? – Tôi giật nảy mình, không tự chủ được nói ra.

Tay của tôi nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, tự nhiên lại thấy mình nhỏ thật. Tay của hắn ấm thật, lại còn rất to. Con trai, ai cũng có tay to thế sao? Từng cảm giác ấm nóng từ bàn tay hắn truyền sang tay tôi, xúc cảm nhẹ nhàng chạm đến từng đầu ngón tay, vô tình chạm đến làm trái tim không tự chủ được run run.

Tôi vùng vẫy muốn thoát ra. Bây giờ tôi cũng chẳng hiểu mình muốn gì nữa, chỉ cảm thấy bối rối và có gì đó đang... dao động.

Có cảm giác muốn để tay mình trong tay hắn như thế này mãi nhưng lại sợ, sợ một ngày nào đó, khi mình đã không thể dứt ra khỏi bàn tay này, có khi nào, bàn tay này buông mình ra không?

– Yên nào! – Hắn càng nắm chặt tay tôi hơn, hơi siết lại một chút. Tôi làm thế nào cũng không lại, lúc này mới biết rõ thể lực con trai với con gái khác nhau như thế nào.

– Tui tự lo được. Ông lo lái xe đi, tui chẳng muốn về thăm tổ tiên sớm thế đâu.

– Ngoan!

Hắn quay lại đằng sau nhìn tôi cười. Từng giọt ánh nắng yếu ớt cuối ngày của mùa đông rơi nhẹ trên nụ cười của hắn, lấp lánh hai chiếc răng nanh nơi khóe miệng. Nụ cười ấy làm cho nắng mùa đông thêm ấm, thêm đậm màu. Và chiếc răng khểnh ấy đã chạm đến nơi sâu thẳm nhất trong lòng tôi, sưởi ấm nó. Vài sợi tóc trước bay tán loạn trong gió, làm tóc hắn trông có vẻ hơi rối, nhưng vẫn rất cuốn hút, rất đẹp trai.

Tôi nhòm người lên một chút, đưa tay cào cào tóc hắn, làm cho nó trông có vẻ rối hơn, cười nói:

– Ai cho ông xem tui như con nít thế chứ? Lại còn bảo ngoan nữa này.

– Bà tưởng mình lớn lắm hả?

– Tui không lớn nhưng tui bằng tuổi ông, không được xem tui là con nít! – Tôi phồng má đưa ra quan điểm “cùn” của mình.

– Bà thua tui 4 tháng mà!

– Ông tưởng già hơn người khác 4 tháng thì hay lắm sao mà đi khoe hoài thế!?

– ... –

Hai đứa vẫn cứ đấu khẩu mãi cho đến khi vào đến cổng trường. Còn sớm nên sân trường cũng chẳng đông mấy, chỉ toàn là diễn viên lên sớm để chuẩn bị cho chương trình thôi. Mỗi người mỗi màu làm sân trường trông rực rỡ, nhộn nhịp hẳn lên. Thêm mấy dây ruy băng màu đỏ, mấy quả bóng bay đầy đủ màu sắc, âm nhạc cũng được bật lên sôi động... nhìn cứ như Tết sắp đến nơi vậy.

– Trường mình trang hoàng lộng lẫy quá ha? – Tôi tấm tắc khen.

– Ủ, hội mà! – Nhỏ Thảo vòng tay đứng bên cạnh nói.

– Trông mấy em xinh tươi phết nhì! – Lâm “tặc” xoa xoa cằm, thích thú đưa mắt nhìn.

– Ủ, mang váy, chân dài phết! – Phong “cừ” đưa mắt ngắm nàng nào đó xa xa.

– Mấy ông đúng là thấy gái là mắt sáng như đèn pha ô tô à! – Nhỏ Phương liếc mắt nói.

– Ê, Huy! Mày nhìn nhỏ đó kìa!

Ông Huy vừa muốn nhìn theo hướng chỉ tay của tên Lâm thì bất gặp ngay ánh mắt “thân thương” của nhỏ Thảo đang chĩa về phía mình, hàm ý nói “Giỏi thì cứ ngắm, về đây biết tay bà!”. Ông vội rùng mình ớn lạnh một cái, sau đó quay qua nhỏ Thảo nghe hắn cười, hai tay giơ lên đầu hàng tỏ rõ thành ý “Vô tội, chưa nhìn, chưa liếc nhỏ nào hết!”

Tôi phát cười với cặp đôi này mất. Tưởng tượng nếu mai sau ông Huy mà có cưới nhỏ này về thì chắc chắn rầm rập mà nghe theo nhỏ quá, nhỏ bảo một chắc không bao giờ ông nói hai.

Nãy giờ vào trường thì tui hắn đã trở thành tâm điểm chú ý cho tui con gái rồi, đi đến đâu cũng có ánh mắt nhìn theo, rồi thêm mấy lời xì xầm bàn tán nữa chứ. Ví dụ như “Mấy ảnh đẹp trai quá mày ơi!”, “Không biết mấy anh đó học lớp mấy nhĩ?”, “Trai 9A1 đúng là cool quá sức tưởng tượng!”,... vân.vân...and...mây.mây... Ba tên (không biết hắn biến đi đâu nãy giờ) nghe thấy khen thì nở cả mũi, thẳng lưng ưỡn ngực, tạo bộ dáng thanh lịch, tao nhã nhất bước qua mấy hàng.

Mà cũng đúng thôi, hôm nay mấy ông trông “đẹp zai” hơn mọi ngày thật! Mặc dù quần áo diễn phải giống nhau nhưng quần của mấy ông khác với màu

váy của tui tui. Mấy ông mặc quần kaki đen, áo sơ mi trắng, trên cổ thắt thêm cái cà vạt nhỏ, đồng loạt đi giày Nike đen trắng. Rất đúng mực hình mẫu nghiêm túc của học sinh Việt Nam, vừa giản dị vừa gần gũi nhưng không làm mất đi vẻ tinh nghịch vốn có của tuổi học trò.

Nghe đâu ban đầu mấy nhỏ bắt mấy ông mang quần màu kem luôn cho đồng bộ với màu váy nhưng mấy ông không chịu, kêu mang màu kem trông nó giống con gái, bê ê sao ấy. Thế là mấy ông tự xử lí, áo sơ mi giống nhau nhưng quần thì màu đen. May mà hai màu kem đen kết hợp cũng không chói mắt cho lắm, theo góc độ nào đấy thì nhìn lại rất hợp, rất ra dáng học sinh, trông cứ như đồng phục trường nào đó vậy ^^.

– Trông chẳng khác nào mấy tên đực rựa!

Đang lúc đi qua mấy bé lớp 8, Trang “trường” đi sau vô tình phán cho một câu làm mấy ông xám ngoét mặt mày. Còn đâu là sĩ diện của đàn anh?

Tôi với nhỏ Thảo nghe mà ôm bụng cười sảng sặc, liền ngay nhận được 6 viên đạn bắn tới.

Tôi không nhìn thấy hấn cho đến khi có lệnh học sinh thanh lịch tập trung ở phòng hội đồng. Thì ra nãy giờ hú hí với hoa khôi, hèn gì mắt dạng nhanh thế.

Hấn thấy tui tôi đi vào phòng hội đồng rồi cũng đi qua, mang theo cô hoa khôi nữa.

– Hôm nay hoa khôi trường ta xinh quá nhỏ! – Tên Lâm vừa thấy đã giờ lòi trên chộc.

– Thiếu nữ xinh xắn một thân áo dài thướt tha! – Phong “cừ” bên cạnh phụ họa theo.

Đúng thật Uyên Nhi hôm nay rất đẹp! Áo dài đỏ ngắn tay làm nổi bật lên dáng người hoàn hảo cùng làn da trắng ngần. Tóc dài đen nhánh xoả ra ngang lưng ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh. Khuôn mặt trắng hồng không trang điểm gì nhiều, chỉ đánh một chút son hồng ở môi. Hai má theo lời chọc ghẹo mà liên tục hồng hồng. Đúng là nữ nhân hiếm có!

Cũng không biết vô tình hay cố ý mà hấn đứng ngay sau lưng cũng mang áo dài, là áo dài cách điệu màu xanh. Trông hai người đó đúng là rất hợp, rất đẹp đôi!

– Đùng chọc Nhi nữa mà! – Uyên Nhi thẹn thùng cười.

– Hai người nãy giờ đánh lè đi đâu vậy? – Tên Huy âm hiểm cười.

– Không, không có! – Uyên Nhi đỏ mặt chối ngay.

Càng chối thì chứng tỏ càng có vấn đề. Hấn thì chẳng nói gì, chỉ đứng cười cười, tức là không phản đối. Biểu hiện của hai người như thế này trong mắt người đôi diện chứng tỏ điều đó là đúng.

– Được rồi, không cần phản ứng mạnh mẽ thế đâu! Nếu thằng này đối xử không tốt với em, em cứ nói anh, anh đây xử lí cho!

Tên Huy vừa nói xong liền nhận ngay một đập của nhỏ Thảo, cùng với câu nói:

– “Anh đây” cứng quá ha?! – Hấn vừa nói vừa liếc tên Huy một cái làm ông rợn cả người.

Xí! Tôi bĩu môi. Đứng đây chẳng khác nào người vô hình, người nào cũng “hoa khôi”, “hoa khôi”. Tôi không có chuyện gì để nói, đứng mãi cũng chán. Đang định tách ra đi uống nước thì gặp ngay Thế Nam vừa mới bước vào.

– A, Thế Nam! – Tôi gọi lớn.

Cậu chàng nghe tiếng gọi thì vui vẻ bước tới. Dù sao có người nói chuyện vẫn vui hơn.

– Có phải Tổ Tâm không đây? – Anh chàng mỉm cười, giọng trêu đùa.

– Sao? Đẹp quá nhìn không ra hả? – Tôi giương mắt cười.

– Ừm, Tâm xinh lắm! – Cậu chàng nói xong còn khuyến mại thêm nụ cười ngáy ngáy con gà tây.

Tôi cười, hai má đỏ hồng. Không biết Thế Nam nói đùa hay nói chơi nhưng tôi cũng vui lắm. Được khen ai lại không thích, con gái mà!

– Hot boy trường hôm nay cũng cool phết! – Thế Nam mặc trang phục diễn, nghe nói cậu chàng tham gia nhảy với bạn trong lớp. Ừm, trông có vẻ khác với vẻ thư sinh thường ngày, trông phá cách và hơi quậy một chút nhưng nhìn chung vẫn rất đẹp trai, cộng thêm nụ cười khoe răng trắng đều làm cho tui con gái trong vòng bán kính 5m đổ rầm rầm.

– Tớ mà! – Bỗng chốc Thế Nam xụ mặt xuống. – Tui đẹp trai lại lằng thế này đây mà có người từ chối.

Thế Nam kéo dài giọng ra, mè nheo (mặc dù trông dễ thương vô cùng, giống cún con vậy). Tôi biết là cậu chàng đang nói đến việc đó, nhưng ai bảo cậu xui quá làm chi, đợi tôi nhận lời hấn xong rồi mới mò tới. Số mình cũng thật đào hoa quá đi!

– O, tại mình nhận lời người khác rồi mà. – Cái này đâu thể trách tôi.

– Ai? – Cậu chàng lập tức làm bộ mặt nguy hiểm vô cùng, nhòm nhìn quanh, cứ như nhìn thấy địch là diệt liền làm tôi nhìn mà tức cười.

Tôi còn chưa trả lời, đã có người lên tiếng giùm:

– Tôi! – Chẳng ai khác ngoài cái tên Thiên Tuấn.

Sau đó, hắn đứng ngay bên cạnh tôi. Đứng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo có mặt à! Tôi liếc hắn. Sao không ở bên đó tán dóc với người đẹp, bay qua đây là chi? Đáp lại cái liếc của tôi, hắn chỉ cười hì hì, nhún vai tỏ vẻ vô tội.

– Không ngờ là cậu! – Mặc dù nói vậy nhưng tôi thấy Thế Nam chẳng có vẻ gì gọi là bất ngờ cả.

– Vậy cậu nghĩ ai? – Hắn nhếch mép cười.

Sao mỗi lần hai người này đứng gần là không khí nó đen thui vậy nhỏ?

– Không ai. Nhưng đêm nay có vẻ vui!

– Tất nhiên!

– Vả... tôi có nói được với người ấy hay không thì nhờ cậu rồi!

– Cảm ơn vì đã coi trọng tôi như vậy.

Hai người này nói chuyện sao tôi chẳng hiểu gì hết vậy. Hai người nói chuyện mà chẳng thấy thiện cảm chút nào. Giọng nói thì lạnh lùng, khách sáo, lời nói thì đầy hàm ý, miệng tuy cười nhưng mặt không cười chút nào, lại còn cả cái không khí đặc quánh này nữa.

Tôi như người vô hình đứng nhìn hai người họ “trao ánh mắt yêu thương” (hôm nay mình đóng cái vai này hơi bị nhiều thì phải :-[). Mãi cho đến khi ông MC lên phổ biến chương trình.

Thật ra cũng chẳng có gì, học sinh thanh lịch lên đây để sắp xếp đội hình, rồi đăng kí tiếp mục biểu diễn, lấy số báo danh theo cặp. Theo lời ông MC thì chúng tôi sẽ ra mắt khán giả khoảng giữa chương trình, các tiết mục sẽ trình diễn xen kẽ nhau, xen lẫn với các tiết mục của các lớp.

Ông MC nói xong thì bên ngoài trời cũng tối tới nơi rồi. Không gian bao trùm một màu đen, chỉ có ánh đèn sân khấu cùng với ánh sáng mấy cột đèn trên sân trường nhấp nháy. Bầu trời cao, trong vắt điểm xuyết vài ngôi sao sớm lấp lánh. Đây có thể coi là ngày nắng hiếm hoi của mùa đông nên ban đêm cũng không lạnh lắm, gió mon tròn da mặt, hơi se se nhưng mát.

Tôi đi ra cùng với nhỏ Thảo, theo sau là hắn với tên Huy. Còn hai tên kia không biết đi đâu rồi. Nhìn xuống sân trường lấp lánh ánh đèn màu, nhạc cũng nổi lên sôi động, sân trường cũng dần đông người, chắc sắp bắt đầu đêm văn nghệ rồi, tôi hỏi nhỏ Thảo:

– Hai tên điên kia biến đi đâu rồi?

– Hai ông đi với mấy em lớp 8 rồi, nghe nói là bạn diễn. Nhìn cũng xinh xắn, dễ thương! – Nhỏ trả lời.

Tôi nói chưa nhĩ, thi “Học sinh thanh lịch” chỉ có lớp 8, 9 thi thôi.

– Mà nãy ông Thiên với Thế Nam nói chuyện gì vậy? Nhìn hai người đó không thiện cảm cho lắm – Nhỏ kéo tôi lại hỏi nhỏ như sợ hắn nghe thấy không bằng.

– Tao nghe mà cũng chẳng hiểu nữa! – Tôi thành thật trả lời.

– Vậy hai ông nói gì?

Tôi giống như cái máy ghi âm tường thuật toàn bộ câu chuyện của hắn với Thế Nam. Nhỏ đứng nghe một hồi, vắt cằm suy nghĩ sau đó gật gù ra vẻ hiểu chuyện. Còn tôi là người chứng kiến, kiêm người kể mà sao tôi chẳng hiểu gì hết vậy.

Chẳng lẽ IQ tôi thua cả nhỏ này?

◇

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

==>CHƯƠNG 8 (TIẾP)<==

+++Chương 8 (tiếp)+++

Tôi khó hiểu nhìn nhỏ bạn:

– Vậy là sao? Nói tao nghe coi!

– Một, một thời gian nữa mày sẽ hiểu! – Nhỏ cười, nhìn tôi với ánh mắt thần bí.

Một thời gian nữa là sao?

Sao hôm nay có nhiều điều khó hiểu và nhiều người khó hiểu vậy nhỉ?

7 giờ tối.

Trời tối hơn, đen hơn và các vì sao trên trời cũng lấp lánh hơn bao giờ hết. Khắp sân trường lấp lánh ánh đèn màu, âm thanh sôi động vang dội bốn phía. Người người tập nập ra vào, sân trường mỗi lúc càng đông nghịt người. Tất cả tạo nên một không khí náo nhiệt.

Người dẫn chương trình là thầy Khoa – dạy mỹ thuật và cô Hồng – tổng phụ trách, lên nói đôi lời để mở đầu chương trình, các phần trong đêm diễn và giới thiệu giám khảo của cuộc thi đêm nay. Sau đó mở đầu là tiết mục của các thầy cô giáo.

Tôi đang đứng tám với lũ quý lớp tôi. Lần đầu tiên mang đồ như thế này đúng là bị tui nó chọc cho thối mũi, cái gì mà “Phải bà Tâm không vậy?”, “Bà vừa đi phẫu thuật thẩm mỹ về hả?”, rồi “Không ngờ bà có vẻ đẹp tiềm ẩn đến bất ngờ như vậy.”, rồi còn “Đúng là người đẹp vì lụa, chẳng sai chút nào!”.... Mấy nhỏ nghe mà nở cả mũi, công lao tui nó cả chiều mới làm tôi “xinh lung linh” được như thế này mà. Còn tui hấn thì ôm bụng cười như điên, nhất là hấn, chẳng khác gì tên điên mới trốn viện cả. Còn tôi hả? Mặt vừa đỏ vừa đen, lâu lâu lại còn nổi gân xanh, chả khác gì con tắc kè hoa cả.

– Ôm cảm ngay! Ông mà còn khoe răng nữa thì... – Tôi tức quá nhất thời không tìm được lời gì để nói. Có hai cái răng chưa tiến hóa thì có gì đáng tự hào mà khoe mãi vậy chứ?!

– Thì sao? – Hấn vẫn không ngừng cười, nói giọng đầy vẻ thách thức.

– Thì...thì...

– Á á á...

Tôi giận quá hoá liều, bay đến găm một phát vào tay hấn. Tôi cứ tưởng tượng đó là đuôi gà mà cắn, cắn. Hấn từ cười lăn cười lết đến khóc không ra nước mắt, mặt cánh tay bị tôi cắn không khác gì cục thịt.

– Đau, đau. Không cười nữa, không cười nữa mà!

Tôi cũng rất nhân từ nhả cánh tay hấn ra, vừa lòng nhìn mấy dấu răng hồng hồng in rõ trên đó. Ha ha, cho chưa, bà đây một khi đã nói không được thì chỉ còn cách dùng răng xử lý.

– Ui da, bà có phải cún đầu mà thích cắn người thế hả? – Hấn xuyt xoa nhìn vết cắn trên tay, trông như sắp đổ máu đến nơi vậy.

– Nói gì? – Tôi giọng, kiểu như “Ông thử nói lần nữa đi, xem tay ông có bật máu thật hay không?”

– Hề hề, không có gì. – Hấn cười cười, nhưng khi nhìn đến cánh tay thì mặt méo xệch. Trông như trẻ con bị giành mất kẹo vậy, tự dưng lại thấy hấn vừa đáng ghét lại vừa dễ thương.

Nhìn hấn như con nít vậy không hiểu sao tôi lại thích, đứng nhìn bộ mặt mếu mếu của hấn cười cười như con điên.

– Đau lắm à?

– Bà đưa tay đây tui cắn thử biết liền! – Hấn đưa tay ra định chụp lấy tay tôi, may tôi nhanh rút tay lại giấu sau lưng, không thì chết.

– Há há, không có dễ vậy đâu cưng! Mà tui thấy cũng đẹp mà, rất hợp với da em. – Da hấn trắng, thêm vài vết hồng hồng cũng chả sao.

– Bà...

Hấn định nói gì đó nhưng chưa đầu ra đầu đã bị Trang “trường” chen ngang:

– Cho chen ngang chút, hai người có chuyện gì thì về nhà nói tiếp ha! Còn giờ ông sửa soạn lại một chút, sắp tới tiết mục ông với nhỏ Dung rồi đó!

– Trường ơi trường, về nhà thì nói chuyện gì hả trường? – Mấy tên con trai nháo nhào, đưa ra vẻ mặt ngây thơ vô cùng. Không hiểu sao tôi nhìn mấy

khuôn mặt này vừa thâm vừa d.âm vô cùng.

– Tụi mày muốn biết không, tao nói cho biết giờ nè! – Hấn bắn đạn mắt phá hủy mấy con “thỏ” già kia, tay thì bẻ răng rắc.

– Lâu nay chưa hoạt động, tự dung chân tay nó ngứa gì đâu. – Tôi vừa nói vừa nhìn mấy ông cười “trều mền”.

Mấy tên bốn mắt nhìn nhau, trán đổ mồ hôi ròng ròng, sau đó thì...

– Chạy! – Đồng loại biến mất.

– Thôi thôi, đừng giỡn nữa! Ông lên đi, sắp đến giờ rồi đó!

– Được không đó ông tướng? – Tôi nghi ngờ hỏi. Mặc dù tôi với hấn chung một cặp nhưng đó giờ chưa nghe hấn hát lần nào hết.

– Đừng có khinh, xem anh đây trở tài đây! – Hấn cười, nụ cười răng khểnh tự tin vô cùng.

Không biết có làm được không mà mặt có vẻ hách thế.

– Ê cu, không được làm mất mặt tụi anh đâu đấy nhớ! – Không biết mấy ông chuồn xong rồi trốn đâu mà vẫn nghe cái giọng Huy “điên” oang oang đến tận đây.

– Mấy chú yên tâm, cứ để anh lo! – Hấn đáp lại, sau đó cùng nhỏ Dung bước về sân khấu.

Trường bấy giờ cũng đông đúc hấn, không những học sinh trường tôi mà ngay cả học sinh trường khác cũng đến xem. Xem văn nghệ là một phần, phần khác cũng muốn biết ngôi vị học sinh thanh lịch năm nay thuộc về ai. Thuận tiện ngắm nghía anh hay em nào xinh xinh để “giao lưu” :-\.

– Chị già, ra đây tí!

Giọng nói quen quen vang lên ngay sau tôi thì phải, nhạc to quá nên tôi nghe cũng không rõ nhưng kêu tôi bằng “chị già” thì chỉ có một người mà thôi. Tôi nhìn quanh, buổi tối mà tìm người trong đồng người này thì đúng là khó thật.

– Gì vậy nhóc? – Tôi nói với nhỏ Thảo một tiếng sau đó mới len qua dòng người bước đến chỗ nhóc Thiên.

– À...

Trông mặt nó ngại ngại sao ấy, vừa muốn nói lại vừa lại không.

– Trông mặt mày sao ngu thế?! Có gì thì nói đi!

– À, bà có biết chỗ nào bán..bán...

– Bán cái gì mày nói lẹ ra coi! – Nhìn cái kiểu nói như không của nó kia, hôm nay thằng này nó bị sao ấy nhỉ?

Nhóc Thiên chần chừ một lát sau đó mới cúi xuống tai tôi nói nhỏ:

– Cái mà con gái mấy bà hay dùng khi tới tháng á!

Hả, thằng này có biến thái không vậy? Tự dung lại đi hỏi cái này, nó cũng muốn dùng thử sao?!

Tôi ngờ ghệt nhìn nó, thằng này uống lộn thuốc hả trời?!

– Mày có lộn không vậy? Mà mua cho ai? – Tôi nhìn nó, nó lại tránh ánh mắt của tôi. Hình như tai nó đỏ thì phải, mặc dù trời tối nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra được. Không chỉ có tai màu cả khuôn mặt nó đều đỏ bừng, trông chả khác gì trái cà chua chín vậy. Như nhận thấy ánh mắt dò xét của tôi, mặt nó càng đỏ hơn, ngay cả cổ cũng hồng hồng một mảng.

Báo động! Hiện tượng lạ xuất hiện!

– Nhỏ đó, nó bắt chợt tới ngày... đang ở trong nhà vệ sinh nữ...tui... – Giọng nó ngày càng nhỏ dần, nói tới đây thì dừng hắng, mắt thì liếc ngang liếc dọc, liếc đến khu nhà vệ sinh.

Có phải nhóc Thiên không vậy, nó mà cũng biết lo lắng cho người khác sao? Nhìn vẻ mặt nó bồn chồn, lo lắng đến phát ngu luôn. Nhưng mà dễ thương thật!

– Ui, dễ thương quá! – Tôi xoay mặt lại, lấy hai tay bẹo má nó. Không ngờ thằng em tôi cũng có lúc “xương” thế này đây.

– À, bà làm gì vậy!

Tôi chỉ cho nó một tiệm tạp hoá gần trường, tụi con gái lớp tôi mỗi khi “gấp” lại đến đây mua. Lâu rồi bà chủ cũng quen mặt luôn. Khi nó đi mua, bà bán

hàng nghìn sao nh? Mới đầu tôi định đi cùng nó cho tiện nhưng nghĩ lại, thôi để mình nó làm cho có thành ý. He he =)))

Sau đó, tôi sai bước tới nhà vệ sinh nữ để xem “nhỏ đó” mà nó nói là ai.

Trong nhà vệ sinh chẳng có ai hết ngoại trừ một cô nhóc xinh xắn với hai bím tóc hai bên đi qua đi lại không ngừng. Không làm thì lớp trưởng của nhóc Thiên thì phải. Vậy “nhỏ đó” đây sao?

– Đừng lo, nhóc Thiên chạy đi mua đồ rồi, chút sẽ về!

– Dạ? – Cô nhóc hơi bất ngờ nhìn tôi, sau đó lại đỏ bừng cả mặt.

– Em với nhóc Thiên sao cứ thích đỏ mặt thế?! – Tôi không ngần ngại lấy tay bẹo má cô nhóc, hai má cứ ửng lên ửng đỏ không chịu được. Biết đâu đây là em dâu tương lai của tôi thì sao nhỉ?

– Cậu ta mà cũng biết đỏ mặt sao? Toàn đi bắt nạt người khác. – Cô nhóc phụng phịu bắt mắt lên án.

– Khi nào nó bắt nạt em á, em cứ “bum” vào mặt nó cho chị! – Tính nhóc Thiên tôi còn không hiểu sao.

– Thôi chị đừng xù bậy! Em mà “bum” vào mặt hấn thì chưa kể đến hấn, mấy fan cuồng của hấn cho em một trận te tua toi tả tàn tạ rồi.

– Ha ha, mà em tên gì vậy? – Nói chuyện nãy giờ, giờ mới đi hỏi tên.

– Em tên Nhi, Thùy Nhi. Lớp trưởng của tên Thiên “sắc” nhà chị.

– Ha ha ha, Thiên “sắc” ha ha ha... – Nhóc Thiên mà nghe được chắc máu lên não die luôn quá. Lần đầu tiên tôi nghe có người gọi em tôi như vậy đấy,

– Chị là Tổ Tâm, chị của cái tên Thiên “sắc” đó đấy.

Cuộc vui bị ngắt đoạn do... điện thoại tôi rung.

Là tin nhắn của nhóc Thiên!

Nhóc Thiên: Bà ra lấy đồ vào, tui đứng ngoài cửa này!

Nhóc Thiên đứng ngoài đó soạn xong cái tin này chắc cũng nghe hết rồi, lần này thì cô nhóc này thê thảm với nó rồi.

– Chị xin chia buồn cùng em! – Nói câu đó xong tôi chạy ngay ra ngoài cửa nhà vệ sinh. Nhóc Thiên đang đứng dựa tường, một tay đút túi quần, tay còn lại xách một cái bao đen. Có mùi nguy hiểm, tốt nhất là chuồn càng nhanh càng tốt.

– Bà với nhỏ đó có vẻ hợp nhau nh? – Nụ cười nửa miệng nhếch lên, đúng là điềm báo xấu mà.

Tôi lấy gói đồ xong rồi chuồn thẳng vào nhà vệ sinh, đưa nhóc Nhi gói đồ đó không quên kèm một câu:

– Nhóc Thiên lo cho em nên chạy đi mua đó! Chị là chị nó đây nhưng cũng chưa có vinh dự đó đâu đấy.

– Chị, hấn đứng ngoài kia hả? – Cô nhóc mon men lại gần tôi hỏi nhỏ.

– ... – Gật đầu.

– Nhưng sao hấn ta biết em đang... mà chạy đi mua mấy thứ này? Hấn không ngại sao?

Không ngại mới lạ, mặt mũi biến hồng hết!

– Chút nữa ra mà hỏi nó á, chị đâu có biết! – Tôi nhún nhún vai, nói tiếp, – Mà em sao rồi?

– Không sao, chỉ là hơi đau bụng một chút!

Chẳng biết thế nào nhưng khi mở ra mặt cô nhóc đỏ bừng bừng, trùng ra của một cái sau đó mới lên vào toilet đóng cửa cái rầm.

– Ê nhóc, cô bé đó trông có vẻ dễ thương nh? – Đứng hoài trong đấy cũng không tốt, tôi ra ngoài hít thở không khí trong lành.

– Vừa ngốc, vừa rắc rối!

– Vậy mà có người thích ha!

– Dù sao nhỏ ngốc đó cũng hơn bà mà.

– Mà muốn chết hả? Nói lại một lần nữa coi! – Tôi giờ nắm đấm lên đe dọa.

– Nhỏ đó sao rồi? – Chuyển đề tài.

– Không sao hết, chẳng qua là đau bụng chút thôi! Mà sao mày không nhờ nhỏ con gái nào trong lớp làm giúp cho, con trai đi mua mấy đồ đó cũng kì quá!

Nó dựa vào tường, miệng khẽ nhếch lên làm biếng trả lời. Cái dáng vẻ này, trông lại hao hao giống hần.

– Nhỏ đó làm lớp trưởng, trong lớp có nhiều đứa không thích nhỏ lắm, đề chúng biết được thì nhỏ đó khỏi dám đến lớp luôn.

– Ừm, cũng đúng! À mà con gái nhà người ta xinh xắn, dễ thương thế mà mày đối xử như đối với cún thế hả? Mày thì không sao nhưng có ngày cún yêu của mày bị mấy fan nữ làm thành cây bầy món đấy!

Qua mấy lần thấy nó đối xử với Thùy Nhi thì thấy không ổn chút nào? Thích người ta mà không biết cách thể hiện gì hết.

– Nhỏ đó ngốc lắm, có bị người ta lừa cũng không biết chừng!

Lời nói nó vừa xong lập tức có người chen ngang.

– Ừ, tui ngốc đó! Có lừa thì cũng lừa tui chứ lừa ông đâu mà ông lo! – Thùy Nhi đứng ở cửa ra vào, chu miệng lên nói lại, tay vẫn cầm cái bao đen đen mà nó đưa.

– Chỉ giỏi cãi lại là hay! – Nhóc Thiên cũng chẳng buồn cãi, móc túi ra viên thuốc tròn tròn, đưa cho cô nhóc cùng với chai nước.

– Uống cái này đi!

– Gì vậy?

– Thuốc đau bụng... mà hỏi nhiều làm gì, uống mau đi!

– Lỡ ông hạ độc tui thì sao?! Tui vẫn còn yêu đời lắm chứ bộ.

Phông man tròn má nói xong câu đó, cô nhóc mới chịu uống thuốc. Công nhận nhóc Thiên chu đáo thiệt, mua luôn cả thuốc đau bụng... đề phòng.

– Đi thôi, đứng đây chút nữa chết vì khí độc mất! – Nhóc Thiên dứt hai tay vào quần, thông thả bước ra ngoài.

– Ê, chờ chút! – Cô nhóc chạy theo sao, miệng lí nhí hai từ “Cảm ơn!”

Dù không thấy được nét mặt của nhóc Thiên nhưng chắc chắn là nó đang cười. Hai đứa này, đúng là đáng yêu thật!

“R...rrr...rr...”

Điện thoại lại rung lên.

– Alo!

– Lô lô cái đầu mày, mày chết ở xó nào rồi? Có biết gần tới tiết mục lớp mình rồi không?! – Chưa gì đã nghe tiếng nhỏ Thảo oang oang ở đầu dây bên kia. Con quý này, muốn làm lung màng nhi tôi chắc!

– Mày bé bé cái mồm lại xiu, tao ra ngay đây.

Này giờ đứng đây lo chuyện của nhóc Thiên, không biết ngoài kia đến tiết mục thứ mấy rồi. Bỏ lỡ luôn tiết mục của hần, đúng là hơi tiếc. Cũng tại nhà vệ sinh cách sân khấu cũng hơi xa, tôi lại đứng trong nhà vệ sinh nữ thế này, nghe được mới tài.

Tôi chạy lại chỗ lúc nãy tụi nó đứng nhưng có thấy đứa nào đâu. Chắc tụi nó đứng sau sân khấu chuẩn bị diễn rồi cũng nên. Nghĩ về nên tôi chạy về phía sau sân khấu, đang trên đường chạy đến không cẩn thận va phải người nào đó. Tôi vội quá nên luống cuống xin lỗi cho qua chuyện.

– Xin lỗi!

– Đụng người ta mà xin lỗi là xong à! – Tên này cũng thật nhỏ nhen quá đi, người ta đã xin lỗi rồi thì bỏ qua đi, đúng là xui xẻo mà.

Tôi quay mặt lại, “chân thành” xin lỗi một lần nữa:

– Xin lỗi, do tôi sợ ý!

Trước mặt tôi không chỉ có 1 tên mà đến 4 tên, nhìn có vẻ tri thức nhưng tôi lại thấy không khác gì mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ. Thật xui xẻo, đụng ai không đụng lại đi đụng tới mấy tên thần kinh này. Tụi này nhìn rất lạ, chắc là học sinh trường khác.

– Trông cũng dễ thương đấy, tối nay đi chơi với tụi này nha! – Tên bị tôi đụng nhìn tôi cười nhếch nhếch, giọng điệu bi ối vô cùng. Thật muốn tát cho hần

lệch quai hàm!

Đối với mấy tên điên này thì không nên nhiều lời làm gì, lo đi là thượng sách. Tôi định bỏ đi thì tên bị tôi đánh cầm tay tôi lại.

– Bỏ ra! – Tôi nghiêng răng nói.

– Há há, không đi dễ vậy đâu! – Tên đó cười lớn, vươn tay ra định vuốt mặt tôi.

Cái thế loại gì đây? Đứng là kinh tởm! Tôi định giằng tay ra nhưng hấn nắm chặt quá, căn bản không thể rút ra được. Nếu để cho mấy cái tên điên loạn này sờ mặt thì đúng là sỉ nhục lớn mà. Tôi trợn mắt nhìn tên điên đang cười trước mặt. Đến khi tay hấn còn cách mặt tôi khoảng 3 cm thì tay còn lại của tôi bị một lực ở đằng sau kéo ngược. Tên đó không đề phòng nên tay tôi tuột khỏi tay hấn. Tôi được giải thoát hoàn toàn!

– Mày thiếu hơi đến mức này sao, Thái Dương? – Giọng nói quen thuộc vang lên.

– Không ngờ là mày, Thiên Tuấn. Chuyện của tao, không liên quan đến mày. Hừ, định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? – Tên bị tôi đụng – Thái Dương cười đều nói.

– Nhưng làm sao đây, tao lại thích lo chuyện bao đồng. Mà mắt mày có chốt không mà kêu con nhỏ này là mỹ nhân hử? – Hấn nhếch mép cười, nhìn tên Thái Dương đó chăm chọc.

Này này, sao chuyện gì hấn cũng lôi tôi vào được nhỉ? Không móc tôi thì hấn nuốt com không trôi chắc?! Tôi cũng biết nhan sắc mình có hạn nên đâu bao giờ nhận mình xinh đẹp đâu, “mỹ nhân” là tên điên kia nói chứ bộ. Tôi bất bình liếc mắt nhìn hấn.

– Mày quan tâm sao? Dù sao con nhỏ đó cũng đâu phải bạn gái mày. Hay là... – Tên Dương đó nhìn tôi, vuốt vuốt cằm nghi ngờ. Mặc dù có hấn đứng đằng trước nhưng với loại ánh mắt này, tôi không tự chủ được rung mình một cái.

– Là bạn gái tao hay không thì chẳng liên quan đến mày! Nhưng mày gây chuyện trong trường tao thì đừng trách! – Hấn trầm giọng đe dọa.

Tên kia một nửa cũng không sợ, khinh giọng nói:

– Hừ, lũ trường thấp kém như mày thì làm được gì?

– Đừng thách, nên nhớ đây là trường tao! Tao không chắc tối nay có cho mày bình an rời khỏi đây hay không? Còn nếu mày muốn quậy thì cút về An Hải mà quậy! – Lời hấn nói sắc mùi xã hội đen, sau đó quay sang tôi, – Đi thôi!

Sau đó cứ thế mày kéo tay tôi đi. Bộ dạng hấn lúc này khác hoàn toàn với thường này, trông hấn chẳng khác trùm trường là mấy. Nhưng hình như quan hệ của hấn với tên Dương gì đó lúc này hình như không tốt cho lắm, mà tên đó học trường An Hải, không phải đó là trường chuyên sao. Mấy tên lúc này mà cũng học trường chuyên, đúng là không thể tin được! Hèn gì lúc này tên đó có vẻ hách dịch như thế, còn cái gì mà “lũ trường thấp kém”, khinh, tên đó còn thấp thấp hơn cả chữ “kém” nữa.

– Bà làm sao mà đụng độ mấy tên đó thế? – Hấn khô phục bộ dáng bình thường, quay sang hỏi tôi.

– Ồ thì vô ý, ai ngờ lại đụng mấy tên điên ấy.– Mắt mũi đúng là để sau đầu.

– Ê, mà ông có quan hệ gì với mấy tên đó vậy, hình như không tốt lắm. – Tôi tò mò hỏi.

– Mấy tên đó ở trường An Hải, hồi trước có chút hiềm khích nên quan hệ không tốt lắm. Bà cũng thật là, đụng ai không đụng lại đi đụng mấy tên đó. Nếu tui không tới kịp thì làm sao đây? – Hấn nghiêm túc nhìn tôi, trong mắt có một chút gì đó, um. . . lo lắng.

– Thì tui tự tìm đường thoát chứ sao. – Tôi cũng chuẩn bị kể sách cả rồi, chẳng qua hấn đến đúng lúc nên không cần thôi. Thời đại này mấy tên cầm thú nhiều như vậy, dù sao có chút khả năng để tự bảo vệ cũng tốt hơn chứ. – Mà An Hải cũng có loại người như vậy sao? Ấn tượng của tôi về trường chuyên An Hải là như thế này đây: học sinh dẻo dai cái đ.ít chai dày cộm, quần kéo lên hơn lỗ rốn, ôm cái cặp trước ngực, mặt ngu ngu, . . . nói chung là “Cháu ngoan Bác Hồ”, hoàn toàn không giống với mấy tên biến thái kia. – Nói thì hay lắm! Con gái con đũa làm cái gì cũng phải cẩn thận chút chớ, thời buổi này nhiều thằng biến thái lắm biết chưa. . . – Hấn giống như “mẫu thân” tôi, ca cho tôi nguyên bài vọng cổ.

– Nói vậy thì tui cũng đâu thể tin ông được. – Tôi giả bộ lùi ra xa, lấy tay che phía trước, e dè hỏi, – Này, ông có ý đồ gì với tui không đây?

Hấn nhìn thái độ của tôi, sau đó phun ra hai chữ:

-Hoang tưởng!

Sau đó bỏ đi luôn.

– Hai đứa mày làm gì mà lâu thế? Thôi, nhanh sửa sang lại một chút, sắp tới tiết mục lớp mình rồi!

Vừa mới vào cửa đã bị mấy nhỏ cuốn quýt hỏi thăm, rồi bị đặt ngồi trên ghế để cho tui nó “tân trang” lại.

Cuối cùng cũng đến tiết mục lớp tôi. Dù sao lần đầu lên sân khấu nên có hơi run một chút. Tôi cố trấn tĩnh lại bản thân, nhớ lại từng động tác một lúc

luyện tập trong đầu.

Con gái tụi tôi bước ra trước, phía dưới khăn giả “Ồ!” lên một tiếng (không hiểu vì sao -_-). Lấy khung cảnh là một lớp học với những học sinh tình nghịch, đi trễ, trốn tiết, quậy phá, những thứ đó quá đỗi quen thuộc với tuổi học trò. Qua những động tác ngộ nghĩnh khiến người xem phải bật cười, nhất là cái cảnh tụi hần bị phạt đứng nhún nhún qua lại trông ngổ dễ sợ. Nền nhạc không cố định mà ghép lại từ nhiều bài khác nhau, bài thì lấy đoạn đầu bài thì lấy đoạn giữa, lâu lâu lại xen giữa những âm thanh vui nhộn. Đoạn giữa, con gái tụi tôi lui vào trong cánh gà cho tụi hần nhảy. Mấy tên này nhảy đẹp phết, coi lại bao nhiêu lần cũng không chán, động tác nhịp nhàng, phối hợp với nhau cũng rất ấn ý. Nhìn xuống dưới có thể thấy mắt mấy nàng sáng rực, tựa hồ có thể thấy hai trái tim không ngừng nhảy múa trên đó. Mấy chàng nhà ta còn nhìn xuống, khuyến mãi cho mấy nàng vài nụ cười (hở mui cái răng) làm mấy nàng rung rinh không thôi. Tụi c.hửi thâm, mấy tên này đúng là biết làm trò.

– Tên Huy đó về đây rồi biết tay tao! – Nhỏ Thảo giậm chân bực tức nói. Nhìn mặt nó, hoá ra là đang ghen! Huy ơi, hôm nay ông tới số rồi!

– Há há, có người ghen rồi! – Cái Trang toét miệng cười to.

Tôi lại nhìn sang nhỏ Phuong, nhỏ đứng yên nãy giờ, không nói năng vì cả. Nhỏ cắn chặt môi nhìn về phía trước, không phải, hình như đang nhìn một người nào đó. Trong ánh mắt có chút buồn giận, lại có chút hờn. Mà theo ánh mắt của nhỏ không phải là ông Phong sao? Chẳng lẽ...

Tôi âm thầm huých huých vai Trang “trưởng”, đánh mắt sang nhỏ Phuong. Nhỏ cũng nhìn sang, sau đó mắt lộ ra tia bất ngờ.

– Ê này, chẳng lẽ nhỏ Phuong để ý ông Phong? – Cái Trang sau một hồi quan sát, sán lại người tôi hỏi nhỏ.

– Tao đâu biết, nó là người kín tiếng nhất trong nhóm, có bao giờ tao thấy nó để ý thằng con trai nào đâu! Đợt giờ thấy nó đối xử với thằng nào cũng ngang ngang nhau à.

– Ủ, cũng đúng! Nhưng biết đâu được nó ngại không nói thì sao?

– Mà đi hỏi nó chứ nói với tao ích gì!? Mà thôi, để tao quan sát thử một thời gian xem sao. Biết đâu chừng...

Tôi hiểu ý nhìn nhỏ cười tình quái.

– Chuẩn bị lên rồi mấy bà kia! – Nhỏ Thảo chen vào cắt ngang đoạn hội thoại.

Nhạc chuyển sang bài khác, tụi tôi cùng lên nhảy đoạn kết. Không phải vô tình hay cố ý mà lúc đi ngang qua ông Huy, nhỏ Thảo lấy chân đạp lên giày ông một cái cùng với ánh mắt không khác gì mấy bà vợ bất gặp chồng mình đang ngoại tình. Tụi tôi thấy cũng chỉ biết tùm tùm cười, làm ông quê một cục.

Xong xuôi tiết mục, ông Huy bị nhỏ quát tháo một trận. Nhìn mặt ông lúc này ngu dễ sợ. Nói xong nhỏ Thảo giận dỗi bỏ đi, Huy “điên” chạy theo cười hi hi làm lành. Tụi tôi chỉ biết lắc đầu cười khổ cho cặp đôi này. Với tính tình nhỏ Thảo thì tên này còn bị bắt nạt dài dài.

Trong lúc lũ quỷ lớp tùm năm tùm bày chụp hình thì tôi lại bị hần lôi đi xềnh xệch.

Mục tiêu: phòng âm nhạc.

Lý do: tập hát.

Phòng âm nhạc trường tôi rất rộng, trông chẳng khác gì cái hội trường cỡ nhỏ vậy. Ngoại trừ bàn ghế ra, trong phòng có rất nhiều nhạc cụ đủ loại, nào đàn, nào trống, nào kèn,...v...v... Còn có cả dàn karaoke với dàn loa cỡ bự bắt xung quanh phòng. Nơi này đúng là địa điểm thích hợp nhất để luyện tập. Nhưng quy định phòng này rất nghiêm ngặt, ngoài giờ học mượn phòng rất khó, phải có giáo viên đi theo giám sát. Nếu có thiệt hại trong phòng thì người mượn phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

– Ê, giờ này phòng nhạc đâu có mở cửa, với lại muốn vào phải có giáo viên đi kèm nữa mà! Không phải ông định lên vào phòng này đấy chứ?! – Nếu bị phát hiện thì chết tôi.

– Bà lải nhải hoài không biết mệt hử? Muốn vào phòng này dễ thôi, cần cái này là đủ. – Hần mỉm cười hươ hươ chiếc chìa khoá màu vàng trước mặt tôi.

– Ông ăn cắp ở đâu đấy?

– Bà nghĩ tui đẹp “giai” thế này mà đi ăn cắp à? Tui đi mượn đấy, có giáo viên chứng nhận hần hỏi.

– Xạo không đó ông tướng?! – Tôi vẫn không thôi nghi ngờ hỏi. Mượn được dễ dàng thế à?

Hần nhanh tay mở khoá cửa phòng, thúc giục nói:

– Vào nhanh đi! Bà càng ngày càng giống bà già. Tui là học sinh cưng của thầy cô mà lại, mấy chuyện này dễ như trở bàn tay. – Hần hếch mũi lên nói, làm như đó là điều hiển nhiên không bằng.

– Biết rồi, cái trường này ai lại không biết anh là cục vàng, cục cưng, cục shit của thầy cô.

Hần nhăn mặt khi nghe đến từ “shit”. Tôi thấy chúng cũng giống nhau mà, cục vàng hay cục shit gì nó cũng có màu vàng giống nhau thôi, chỉ có điều cục

shit có mùi “thơm” quyến rũ hơn thôi. Hắc hắc XD!

– Bà... – Tôi đồng tai lên xem hán định nói gì, cuối cùng hán phun ra 5 chữ, – ...đúng là mắt vệ sinh! Sao có thể đem một người đẹp trai ngồi ngồi như tui thể này đi so sánh với cái loại ấy chứ!

Hừ, mắt vệ sinh cái quái gì chứ?

Còn hán nữa, tinh thần tự sướng càng ngày càng cao. Hán không ngượng miệng nhưng tai tôi cũng ngượng tai lắm đấy!

– Xuống, xuống bót đi! Đu cao quá điện giật chết giờ! – Tôi nhìn ra ngoài cửa gọi to.

Hán không thèm đáp lại tôi, bỏ vào phòng ném lại một câu:

– Nhanh đi, không còn nhiều thời gian đâu! À mà lời bài hát tui đưa hôm trước bà thuộc hết chưa?

– Gần xong rồi, nhưng còn vài chỗ khó đọc quá! – Cũng do tên này cứ thích bày vẽ, hát nhạc Việt cho dễ lại không chịu, đi hát nhạc Tiếng Anh cho khó. May là bài này nằm trong số những bài tôi thích, nghe đi nghe lại nhiều lần cũng thuộc chứ không cho tôi cả tháng cũng chưa xong hưởng hồ hai ba ngày.

Tôi với hán nói là bạn diễn cho oai chứ có tập với nhau buổi nào đâu (cũng vì thế nên tôi nào được nghe giọng hát oanh vàng của hán). Hán chỉ vút cho tôi tờ giấy ghi lời bài hát, kêu về nhà học thuộc rồi đến đêm diễn văn nghệ ráp nhạc. Không biết tên này lấy đâu ra tự tin thể nhỉ, người ta lo tập múa, tập hát còn không hết, hán nhón nhơ không mấy may quan tâm, làm như không liên quan đến hán vậy. Haiz~, không phải tôi muốn thắng gì cho cam nhưng cũng phải làm sao cho trông được chút chớ, lỡ lên đó bẽ mặt thì biết làm thế nào!?

Tôi lấy từ trong balo ra một tờ giấy, nhẩm nhẩm lại lời bài hát trên đây. Hán không biết làm gì mà cứ loay quanh chỗ để mấy cây đàn, lâu lâu lại sẫm soi một cây nào đó. Tôi cũng chẳng buồn quan tâm, chăm chú ngồi ôn lại lời bài hát. Một lúc sau, hán ngồi xuống đối diện tôi, trên tay cầm theo cây ghi-ta gỗ. Cây ghi-ta màu vàng nhạt, vẫn còn rất mới, đặc biệt trên thân đàn còn có dòng chữ Acoustic uốn lượn theo thân đàn.

Hán ngồi chỉnh lại dây đàn, chân bắt chéo, lưng hơi khom xuống một tí. Tóc mái rũ xuống che gần hết khuôn mặt của hán, ánh mắt chăm chú nhìn vào dây đàn, môi hồng khẽ mím. Nhìn từ góc độ tôi mà nói, hán bây giờ đúng là thập phần quyến rũ. Ngón tay thon dài nhẹ lướt trên từng dây đàn, lâu lâu lại gõ nhẹ hai cái “Tăng! Tăng!”.

Tôi bây giờ thật muốn cắn hán một cái!

Thấy hán chuẩn bị ngược lên, tôi liền đánh mắt xuống tờ giấy, giả vờ đang học rất chăm chú. Nếu để hán bắt được mình nhìn lên hán thì chết, bị cười thôi mồi cho coi.

Nhưng hán đúng là yêu nghiệt mà, lúc nào cũng dụ dỗ người ta được!

– Không phải bà nói có chỗ chưa đọc được sao? Đưa đây xem nào! – Hán bỏ cây đàn sang một bên, đưa ta giật lấy tờ giấy trên tay tôi.

– Chỗ này này...

– You’re looking out for me, you’ve got my back...

– Đọc thì không sao nhưng khi hát á!

– Thì chỉ cần...

– À, ừ... vậy chỗ này?

– ...bla..bla...

Sau một hồi vật lộn, tôi với hán cũng được coi như là hoàn thành xong bản nhạc. Trong khi ghép nhạc, tôi cứ bị hán cốc đầu mãi vì cái tội phát âm sai, không thì trật nhịp. Nếu không phải làm cho nhanh để còn trình diễn thì còn lâu tôi mới ngoan như thế.

Mà quen hán lâu như vậy nhưng bây giờ tôi mới biết hán không những biết hát mà còn biết đàn nữa nha. Đúng là hán giấu nghề kĩ quá rồi!

– Ông học đàn làm gì vậy?

Nếu nói con trai học ghi-ta vì thích thì chỉ có 10%, còn 90% còn lại là để...

– Tấn gái! – Đấy, thánh phán cấm có sai mà. Con trai học ghi-ta chỉ toàn để ra vẻ với gái thôi chứ thích thú nổi gì.

Không hiểu sao nhìn vẻ mặt “Đúng thế mà!” của tôi, môi hán lại vẽ thành nụ cười khó hiểu.

– Thế định cưa em nào? Hoa khôi Uyên Nhi à? – Tôi dò hỏi, cả trường này ai lại không biết hai người này “mặt trong như đá bên ngoài còn e”.

Biết vậy nhưng tôi chưa bao giờ dám hỏi thẳng hắn, chỉ nghe người này nói với kia, người kia chuyển miệng người nọ,... Không hiểu sao tôi lại rất muốn biết hắn có tình cảm với Uyên Nhi hay không nhưng lại sợ, sợ hắn sẽ nói điều mà mình không muốn nghe. Thế nên, bao lâu nay ở cạnh hắn chưa từng hỏi hắn về điều này. Bây giờ không tự chủ được lại nói ra, tâm trạng vì câu trả lời của hắn mà có chút căng thẳng.

Hắn nhìn tôi, không trả lời. Đang lúc hắn định mở miệng nói thì...

“Hức!”

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

==>CHƯƠNG 9<==

+++Chương 9+++ “Hức!”

Tiếng động vang lên đột ngột phá tan sự yên tĩnh bao trùm lên căn phòng. Hắn đơ mắt nhìn tôi một chút, sau đó là cố nén cười.

– Cười..hức...gì mà..hức...cười..hức...! – Đúng là con nắc cụt vô duyên X__X, lúc nào không đến lại đến ngay giờ phút quan trọng này. Thiệt mắt mắt, quá mắt mắt mà!

– Uống nước đi này! – Hắn đưa tôi chai nước, miệng vẫn không ngừng được cười.

– Hức..hức... – Tôi nắc cụt không ngừng, miệng âm thầm c.hửi rửa con nắc cụt vô duyên không biết từ đâu tới.

Tu một hơi nước, con nắc cụt vẫn không giảm đi chút nào. Mặc dù hắn sử dụng mọi biện pháp: nín thở, làm giết mình,... tôi vẫn “hức...hức” đều đều và liên tục.

– Giờ..hức...làm..hức...sao..đây...hức..hức...? – Tôi nhìn cái kẻ không ngừng đi lại trong phòng. Nếu không hết nắc cụt thì xác định khỏi thì, “hức...hức” mãi thế này thì làm sao mà hát.

– Ha ha, bà đừng nói nữa, mắc cười lắm! Để tui suy nghĩ coi! – Chuyện tôi nắc cụt mắc cười lắm sao? Đúng là tên điên.

Tự dưng hắn quay sang nhìn tôi, bộ dáng nghiêm túc vô cùng. Không phải nghĩ ra thêm chiêu thức mới rồi chứ? Nhưng nhìn có vẻ giống bộ mặt của mấy kẻ sắp từ giả cõi đời hơn.

– Bây giờ, tui sẽ trả lời câu hỏi của bà lúc nãy. Bà hỏi tui có thích Uyên Nhi không hả? – Hắn nhìn tôi chăm chú làm tim tôi không tự chủ được thót một cái.

Sao, sao lại chuyển chủ đề nhanh vậy chứ? Nhưng quả thật tôi rất muốn nghe câu trả lời của hắn.

– Hức... – Tôi gật gật đầu.

– Không, – Hắn dừng một chút rồi nói, – Tui thích bà!

Thích...thích...thích...

Trái tim tôi bắt đầu nhảy hip-hop trong lồng ngực.

“Tui thích bà!”

“Tui thích bà!”

“... thích bà!”

Không gian như lắng đọng lại. Toàn thân tôi theo đó mà bất động hoàn toàn, chỉ biết mở to mắt nhìn hắn. Trong đầu không ngừng vang lên câu nói của hắn. Trái tim thì nhảy loạn xạ không thôi.

Tôi không biết phải làm sao bây giờ. Nhưng khi đối tượng là hắn, tôi lại thấy vui, rất vui. Tâm trạng giống như khi uống một ly chocolate sữa vậy, rất ngọt.

– Tui..tui... – Tôi không biết nói thế nào nữa, lú cả lưỡi lại.

– Hết nắc cụt chưa?

– Hà? – Hấn đang nói gì vậy?

– Tui hỏi bà sao rồi hết nắc cụt chưa? – Bộ dáng hấn lười biếng vô cùng, thoát khỏi vẻ nghiêm túc lúc nãy. Thay đổi cũng nhanh quá chứ!

Ừ nhỉ, nãy giờ tui cũng chẳng nắc nữa.

Vậy là...

– Ê, vậy nãy giờ ông nói đùa để tui hết nắc cụt hả?

– Chứ bà tưởng sao? – Hấn bình thản trả lời.

Trời, tên khốn! Vậy mà mình cứ tưởng là thật, lại còn vui nữa chứ. Á á á, mình đúng là điên thật rồi, điên nặng luôn rồi. Biết là hấn lừa mà còn cố đâm đầu vào.

PHAN THIÊN TUẤN, ÔNG LÀ ĐỒ ĐÁNG GHÉT!

– Nhìn về mặt của bà... Bà tưởng thật sao? – Hấn xoa xoa cằm, trông rất lưu manh tiến về phía tui.

Hấn bước đến một bước, tui lại lùi về sau một bước cho đến khi sau lưng tui là cái bàn, không thể lui được nữa.

– Huh?

Gần, gần quá! Tui nhìn khuôn mặt hấn phóng cực đại gần trong gang tấc. Hai mắt hấn mang đầy ý cười, đầy ý trêu chọc. Một chiếc răng nanh vì nụ cười nhếch của hấn mà xuất hiện. Hơi thở hấn phun nhẹ nhẹ trên mặt tui, cảm giác nhột nhột khiến mặt tui bất giác nóng lên.

– Cái gì mà tưởng thật chứ? Ông, ông tránh ra! – Tui lấy hai tay đẩy hấn ra xa, quay đi chỗ khác để hấn không thấy được khuôn mặt đang hồng lên của mình.

Hấn cười híp mí nhìn tui (quả thật rất muốn cho một đấm vào cái khuôn mặt này). Giờ tay lên xem đồng hồ, hấn nhàn nhạt nói:

– Đi thôi, cũng gần đến giờ rồi. Phải thay đồ nữa chứ nhỉ?

– Thay đồ gì? – Tui ngạc nhiên hỏi.

– Chớ bà không đem theo trang phục diễn à? Không lẽ mang luôn bộ đồ đó lên sân khấu?

– Ừ. – Tui thành thật trả lời, tui có biết gì đâu chứ. Cứ nghĩ lên hát xong rồi về thôi, ai nghĩ phải thay đồ này nọ nữa. Mà tui thấy bộ váy này cũng đẹp mà, dù sao trông vẫn đỡ hơn mấy cái quần jean ở nhà của tui.

– Ông muốn thay quần áo thì cứ thay đi! Tui chỉ mang độc nhất mỗi bộ này thôi à. Đến váy tui cũng chẳng có cái nào nữa là.

– Bớ tay bà luôn. Thôi kệ, mang bộ này diễn cũng được, trông cũng giống đồ đôi ha!?

Quyết định không thay quần áo diễn mà mang luôn bộ quần áo nhảy lúc nãy lên sân khấu. Lúc tui với hấn đi ra thì cũng gần đến giữa chương trình (trong phòng nhạc cách âm tốt quá mà), nghe thông báo các thí sinh dự thi “Học sinh thanh lịch” tập trung sau cánh gà, tui với hấn chạy đến. Cũng may là không trễ cho lắm, thí sinh dự thi tập trung gần đủ hết rồi. Ông MC dẫn chương trình phát cho mỗi cặp một số báo danh để gắn trên áo. Tất cả có 15 số, tui với hấn số 9, cặp nhỏ Thảo số 10, ông Lâm số 3, ông Phong số 5.

Tui thấy ai cũng thay quần áo đẹp hết, chỉ có tui với hấn là mang y đồ diễn lúc nãy à. Nhìn nó lạc loài sao ấy!

– Mày chuẩn bị hết chưa? – Nhỏ Thảo vừa trang điểm lại cho tui một chút vừa hỏi.

– Cũng tạm tạm. Nhưng rút là cái chắt rồi mày ơi! – Nói thật là tui không có chút xú tuỵ tin nào ở đây cả.

– Con nhỏ này, mày hay bi quan thế? Còn ông Thiên nữa vút ở đâu, ở trường này độ hot của ông không vừa đâu. – Nói xong, nó còn nhéo tui một cái rõ đau. Con này cứ thích bạo hành thế nhở?

– Ông cặp với ai không cặp, cặp với tao thì chỉ có xuống chứ lên không nổi đâu. Mà sao ông không đi mời Uyển Nhi nhỉ? Hai người đó mà là một cặp thì không thi cũng biết kết quả.

– Biết đâu được, ở đâu cũng có những trường hợp đặc biệt mà. – Nhỏ nhún nhún vai tỏ vẻ không biết nhưng nhìn nụ cười nhỏ có vẻ âm hiểm sao đấy. Không phải sắp có trò gì mới chứ.

Đúng lúc tiếng MC vang lên:

– Tập trung, tập trung! Các em đứng theo đội hình đã sắp xếp, chuẩn bị ra sân khấu!

– Xong rồi đó, thôi nhanh tới tập trung đi!

Ông MC ra ngoài kia giới thiệu một bản tràng giang đại hải, gì mà “những học sinh tài sắc hơn người”, “nam thanh nữ tú của trường Đông Du cùng hội tụ vào đêm nay”,...bla...bla... Quả thật cái miệng của ông MC này còn dữ dội hơn mấy quả bom nguyên tử nữa! Mà coi bộ bên dưới nghe ông nói cũng hào hứng lắm.

Cuối cùng, để kết thúc bản trường ca của mình, MC hét như chưa bao giờ được hét:

– Xin mời tất cả hướng mắt về sân khấu để chiêm ngưỡng nhan sắc “nghiêng thùng đổ nước”, “nước mắt nhà tan” của các thí sinh trong cuộc thi Học sinh thanh lịch đêm nayyyy!

Dứt lời ông MC, tất cả các đèn đều vụt tắt. Rèm sân khấu được kéo ra, ánh sáng đèn Led chiếu tập trung thành một vòng tròn giữa sân khấu, làm điểm nhấn cho các cặp đôi từ từ bước ra.

Từng đôi từng đôi một bước ra rồi đi theo hình vòng cung khắp sân khấu, sau đó đứng theo đội hình đã xếp sẵn từ trước. Khán giả reo hò phấn khích, có nhiều người còn hô thẳng tên thí sinh để cổ vũ.

Cảnh tượng thế này đây:

– Hoa khôi Uyên Nhi! Uyên Nhi! Uyên Nhi!

– Thế Nam “bùm bùm chềng”! Thế Nam “bùm bùm chềng”!

– Hot boy Phan Thiên Tuấn! Phan Thiên Tuấn! 9A1 vô địch! – Cái lũ lớp tôi cũng chẳng chịu thua gì, rống như những con bò chưa từng được rống! Cổ vũ om sòm, ầm ĩ cả một vùng.

–... – Còn rất nhiều, nhưng nổi bật nhất vẫn là 3 con người phía trên =.=’.

Tôi khẽ huych tay hấn.

– Fans cuồng nhiều quá ha!?

– Hot boy mà, phải thế thôi! – Cầm hấn hếch lên tận trời xanh.

Ông MC lại tiếp tục sự nghiệp cao cả của mình:

– Đây là 30 gương mặt xuất sắc lọt vào vòng chung kết ngày hôm nay. Họ không những đẹp mà còn rất nhiều tài năng. Sau đây, xin mời các bạn đón xem 15 tiết mục dự thi do các cặp thí sinh thể hiện. Trên tay các bạn là những lá phiếu bầu chọn mà các bạn nhận được khi vào đây, các bạn hãy bình chọn cho thí sinh mà bạn yêu thích. Quán quân đêm nay thuộc về ai phụ thuộc vào các bạn đây! – Nói xong, ông nháy mắt làm duyên với khán giả phía dưới, làm tôi thấy mắc... ói!

– Xin mời các thí sinh vào hậu trường để chuẩn bị cho tiết mục của mình! Bây giờ, xin quý khán giả đón xem tiết mục múa Hồn quê do các em lớp 8A3 trình bày!

Tôi thấy tụi tôi cũng chả khác chi mấy con ngỗng. Bị lừa ra xem hàng, sau đó lại ngoan ngoãn đi vô lại để người ta chọn mua. Con nào mập mập, nhiều thịt nhiều mỡ người ta sẽ mua; còn con nào nhiều xương, nhiều da thì để lại cho gia chủ làm “Ngỗng bảy món”.

Tiết mục múa của lớp 8 cũng xong, đến tiết mục dự thi của cặp số 1, rồi đến cặp số 2, số 3,... Tôi đứng trong cánh gà nhòm ra xem mà đỏ mặt hời hợt. Sao cặp nào diễn cũng tốt hết vậy? Ngay cả ông Phong, ông Lâm thường ngày điên điên khùng khùng thế mà khi lên sân khấu tỏa sáng rạng ngời à. Không biết cặp tôi có biểu diễn tốt như vậy không nhỉ? Ông trời ơi, rồi số phận con sẽ đi về đâu?

Trái ngược với sự lo lắng của tôi, ai đó lại thông thả ngồi căng dây cho cây ghi-ta, miệng còn hát vu vơ nữa mới ghê. Tên này, đúng là vô tư bất biết!

– A, chị Tâm! – Ô, nhỏ nào kêu tôi thế nhỉ?

Ngay sau đó, bên cạnh tôi xuất hiện dáng người nhỏ nhỏ xinh xinh mà tôi mới gặp cách đây không lâu. Đương nhiên, sau lưng cô nhóc này luôn là thằng em Thiên “sắc” của tôi. (Có nên về sửa tên danh bạ lại không đây ta, Thiên “sắc” Thiế...n ~(+__+*)~)

– Đi đâu đây? – Tôi hỏi.

– Sắp đến tiết mục tụi em mà!

– Ai đây? – Cái tên vô tư này giờ không biết ở đâu vô duyên chen ngang. “Ai đây?” thì chắc chắn muốn hỏi cô nhóc Thùy Nhi rồi.

– Lớp trưởng lớp nhóc Thiên đây! – Tôi ghé tai hấn nói nhỏ, – Cũng có thể là em dâu tương lai tui đây!

Như nhận thấy ánh mắt khác thường của hân cũng như nụ cười âm hiểm của tôi, nhóc Thiên khẽ nhủ mày tò rõ khó chịu.

– Chào em, anh là Thiên Tuấn! – Dường như hân cũng có thiện cảm với nhóc Nhi, nghe tôi nói có thể là bạn gái của nhóc em tôi vào một ngày không xa, nụ cười trên môi hân càng sâu, chủ động mở lời làm quen trước.

– Oa~, anh là bạn trai chị Tâm sao? Đẹp trai quá đấy! Nghe nói anh là hot boy của khối 9 đúng không? Anh không những đẹp trai mà còn học rất giỏi nữa, hát cũng rất hay a, lúc này em có nghe rồi. Chị đấy, có bạn trai tốt thế mà giấu. Chắc nhiều người ganh tỵ với chị lắm nhỉ?

Tôi với hân dần cả mặt. Tụi tôi... nhau từ khi nào vậy? Cô nhóc này cũng lạnh (ch...) đấy chứ, tôi còn chưa nói gì đã huyền thuyên một tràng với khuôn mặt ngây thơ nai tơ vô cùng. Tôi với hân thì không sao, chỉ là hiểu lầm một chút thôi mà, nhưng có vẻ cái người đứng bên cạnh cô nhóc không được THOAI MÁI cho lắm thì phải.

Cứ mỗi câu cô nhóc vô tư thốt ra, là mỗi lần cái mặt người nào đó tối sầm lại một chút. Từng cái một chút ấy góp lại thành khuôn mặt đen không thể đen hơn nữa, xung quanh còn có mùi sát khí nồng nặc. Ngay cả người được khen là hân cũng thấy lạnh toát cả người.

Nhóc Thiên bình thường trầm ổn thế thôi nhưng khi nó đã thật sự giận thì... hậu quả khó lường.

Nhóc Thiên nhìn tôi với ánh mắt sắc lẹm, khinh thường “hừ” lạnh một tiếng:

– Ma còn không muốn hót xác bà nữa là! – Đúng là đụng chạm tự ái mà!

Nhóc Thùy Nhi không hiểu, ngơ ngác nhìn.

– Anh với nhỏ này không có gì đâu. Chỉ là bạn bè thôi! – Hân giải thích, nói xong còn nháy mắt với cô nhóc một cái làm duyên.

– Ồ, em cứ tưởng...

– Thôi đi cha, nó mới học có lớp 7! Đừng có mà phá hoại mầm non tương lai của đất nước! – Tôi đẩy hân ra xa, đúng là không cho con nít người ta lớn mà! Tôi vừa nói vừa đánh mắt sang nhóc em tôi, coi như một lời nhắc nhở. Nhóc Thùy Nhi dù sao vẫn còn nhỏ, làm gì cũng có giới hạn nha, đừng có làm ảnh hưởng đến đầu óc trong sáng của em ấy đấy! Nhóc Thiên gờ tay lên tỏ vẻ đầu hàng.

Đừng nói chuyện thêm chút nữa, đến tiết mục hai đứa nó. Tôi bắt đầu thấy hồi hộp, dù sao hết tiết mục của nó là đến tiết mục của tôi rồi.

Tôi với hân đứng sau cánh gà nhòm cái đầu ra coi. Hai đứa nhỏ đó quả thật rất xứng đôi a~, hát cũng rất hay mặc dù giọng cô nhóc hơi run một chút.

“... Chào một mùa xuân năm mới, chờ niềm tin yêu sáng tươi

Chờ mùa xuân thom ngát thật trong lành thiên nhiên đất trời

Và một mùa xuân như thế, sẽ mãi là vì tình yêu

Nghẹn ngào chờ mong dáng xuân trở về...

Nhìn lại một năm đã qua!”

-Khúc xuân yêu đời-

Nhưng tôi nhớ không lầm là xong tiết mục của tụi nó là đến tiết mục của tôi nha!

Lo lắng mới giảm đi một chút lại trở về, không những thế nó còn tăng gấp bội. Lúc này lên sân khấu nhảy còn có mấy đứa kia bên cạnh, dù sao cũng đỡ sợ hơn. Nhưng bây giờ chỉ còn mình tôi, lại còn phải hát nữa. Tôi nhìn đám khán giả dưới kia mà nuốt cái “Ừ!” một cái. Tưởng tượng đến cái viễn cảnh khi mình cất tiếng hát, không biết ở dưới có biểu hiện ra sao nhỉ? Không phải là tôi không tự tin về giọng hát của mình nhưng biết đâu bất ngờ =(((.

Tôi quay sang hân miễn mào:

– Ê, hay bỏ đi! Đừng thi nữa!

Hậu quả là bị cốc một cái rồ đau, còn bị nắng thêm một trận.

– Bà bị điên à? Đến giờ này ai cho bà rút?– Nhưng tui sợ...

– Bà mà cũng biết sợ sao? Con nhỏ Tâm điên thường ngày đâu sợ gì đâu rồi? – Hân như kẻ vừa phát hiện ra chuyện lạ, tròn to mắt mà nhìn.

– Điên cái đầu ông á! – Giờ này người ta đang run muốn chết mà ông vẫn còn tâm trí đùa giỡn được.

– Nghe này! Lúc hát bà đừng chú ý đến khán giả, cứ coi như họ không tồn tại là được. Bà hát hay mà, mặc dù không được xinh cho lắm! Tự tin lên! – Đây gọi là động viên sao? Nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy nụ cười kiêu như không có gì đáng lo của hân, tôi lại thấy an lòng đến lạ, cũng bớt sợ hơn.

Phải chăng, bởi vì... bên cạnh tôi còn có hân.

– Uhm! – Tôi gật đầu. Trong lòng không ngừng nhủ “Đương Tổ Tâm, mày làm được mà! Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh! Mày làm được, mày làm được mà...”

Tiếng ông MC lại vang lên lần nữa:

– Tiếp đến là tiết mục dự thi của cặp thí sinh mang SBD 09, Phan Thiên Tuấn và Dương Tổ Tâm lớp 9A1. Mời khán giả và BGK đón xem!

Ông nói xong liền lui vào hội trường. Đèn sân khấu bỗng dưng tắt cái rụp.

Tôi run run nhận lấy micro từ tay nhóc Thiên.

– Chị già, fighting!

– Uhm! – Tôi hít thở sâu lấy lại bình tĩnh, tự tin bước ra sân khấu.

Giữa sân khấu tốiมืด, lò mờ hiện ra hình ảnh một chàng trai. Một chàng trai với mái tóc đen nhánh, áo sơ-mi trắng, ôm cây ghi-ta gỗ ngồi trên ghế. Xung quanh như ngừng động, chăm chú hướng nhìn sân khấu, nơi chàng trai đang dần được khắc họa rõ nét bởi thứ ánh sáng vàng mê hoặc.

– Ô~!!! – Khán giả phía dưới reo lên.

Trông hân giờ đây chẳng khác nào một chàng hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích. Đẹp, một vẻ đẹp hoàn hảo, trong đó lại có chút lạnh lùng, cao ngạo mà một hoàng tử vốn có. Hân khiến cho người ta có cảm giác chỉ dám nhìn, chỉ giám ngưỡng mộ từ xa chứ không thể nào chạm tới được.

Khẽ nở nụ cười với khán giả, tay hân nhẹ lướt trên dây đàn. Âm thanh quen thuộc của True Friends vang lên, tôi bắt đầu cảm nhận, hòa mình theo từng nốt nhạc.

“...We sign our cards and letters BFF

You’ve got a million ways to make me laugh

You’re looking out for me

You’ve got my back

It’s so good to have you around...”

Khi tôi vừa cất tiếng hát, thêm một luồng sáng vàng bật lên chiếu sáng chỗ tôi.

Khán giả lại được dịp thích thú “Ồ!” lên lần nữa. Đầu ai biết tôi ngồi bên cạnh hân này giờ đâu?! Nếu lúc này trông hân như hoàng tử thì tôi có được xem là công chúa không nhỉ? Lại còn dưới cái khung cảnh lãng mạn thế này. Mà thôi, hoàng tử với công chúa gì chứ, sến chết đi được, mấy truyện này để cho trẻ em cấp 1 đọc thì tốt hơn.

“...You know the secrets I could never tell

And when I’m quiet you break through my shell

Don’t feel the need to do a rebel yell

Cuz you keep my feet on the ground...”

Giọng trầm ấm của người bên cạnh vang lên, ngón tay vẫn không ngừng lướt trên dây đàn. Khuôn mặt khẽ nghiêng, vài sợi tóc mái bay tán loạn theo gió. Ánh mắt nhắm hờ, đứng đưa theo điệu nhạc, môi khẽ nhếch như cười như không, răng khểnh theo đó mà lộ lộ ra. Hân đúng thật là...

Mẹ hân cho ăn cái gì mà hân đẹp trai dữ vậy? Đảm bảo qua đêm nay sẽ có tá em mất ngủ vì hân. Bộ mặt này đúng là hại nước hại dân mà, thêm cái giọng hát trời phú kia nữa. Thật là~

“...You’re a true friend

You’re here till the end

You pull me aside when somethin ain’t right

Talk with me now and into the night

Till it’s alright again

You're a true friend..."

Nửa bài còn lại tôi với hân phối hợp rất ấn ý. Đoạn cuối cùng là câu hát chốt lại toàn bài, lặp lại 3 lần.

"...You're a true friend

You're a true friend

You're a true friend."

(True Friends – Miley Cyrus)

Bạn bè, đó là một thứ không thể thiếu được trong cuộc sống mỗi con người. Người bạn đích thực sẽ xuất hiện khi bạn cần, bên bạn những lúc khó khăn nhất, chia sẻ vui buồn cùng bạn, và là người giúp bạn thức tỉnh những khi bạn đi sai đường. Người mà khi cả thế giới quay lưng với bạn thì người đó cũng không bao giờ bỏ bạn. Mặc dù đôi lúc nó chọc cho bạn tức điên lên, không bao giờ nói chuyện đàng hoàng với bạn được một phút. Nhưng đừng bao giờ từ bỏ, vì đó là người bạn đích thực của bạn – True Friends.

Tiếng đàn, tiếng nhạc, tiếng hát kết thúc. Không gian dường như vẫn chưa thức tỉnh, vẫn còn chìm đắm trong từng nhịp, từng lời bài hát. Một lát sau, tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Tiếng hú, tiếng hò hét vang lên. Âm ỉ nhất vẫn là lũ quý lớp tôi, rống được bao nhiêu là tụi nó rống hết cỡ. Tôi đơ mặt, chỉ biết nhìn tụi nó nở nụ cười, bài hát này có lẽ là dành riêng cho gia đình 9A1 này. Ngay cả "chị" Minh đang ngồi ghế BGK cũng rất hài lòng, giờ ngón trở lên làm dấu.

Bước xuống sân khấu rồi mà lòng tôi vẫn còn lâng lâng trên mây. Tôi không ngờ khán giả lại thích đến như vậy. Bao nhiêu lo lắng, run sợ lúc đầu đều đổi thành niềm vui sướng khó nói nên lời.

– Hoan hô hai ca sĩ cô tên không có tuổi vừa hoàn thành chuyến du lịch vòng quanh thế giới mới về nước. – Vừa đến đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt của cái lũ lớp tôi.

– Vòng quanh thế giới, Ajinomoto~! – Huy "điên" không ngần ngại chơi luôn cái điệp khúc quảng cáo bột nêm.

– À, xin cho hỏi cảm nhận hai bạn thế nào khi được nhiều người hâm mộ?

Tôi háng háng giọng, vòng hai tay phía trước, lấy bộ dáng chuyên nghiệp như mấy cô người mẫu, ca sĩ nổi tiếng khi trả lời phỏng vấn.

– Ê, thẳng người lên!

– Uốn ngực, chu mông!

– Tao xẻo thịt tụi mày giờ! – Góp ý ba láp ba xàm.

Vuốt vuốt lại tóc làm dáng, tôi giả giọng điệu đà hết sức có thể:

– Cảm ơn mấy bạn đã quan tâm! Mình biết mà, mình biết mình hát hay mà. Có bạn nào muốn xin chữ kí mình thì nhanh lên nha, chứ mai sau mình nổi tiếng là khó lắm à! – Xong rồi tôi còn lấy tay che miệng cười hớ hớ mấy cái.

Cả lũ đồng loạt: "Oe!"

– Tâm ơi, mày đâu rồi? Mày đu dây điện hoài có ngày chết ba mẹ mày nhận không ra đấy! – Cái giọng châm biếm này của nhỏ Thảo chứ ai.

– Mày chưa gì đã mắc bệnh ca sĩ rồi hả? – Trang "trưởng".

– Tao lâu lâu mới được tỏa sáng một lần, phải cho tao lên chút chó!

– Mày lên vừa vừa thôi chứ có ngày té không có đất chôn đấy!

– Xi! – Tôi làm một hơi rõ dài.

Bỗng vang xung quanh vang lên những tiếng trầm trồ đầy ngạc nhiên cùng thích thú. Tất cả đều hướng mắt về sân khấu. Trên sân khấu là một nam một nữ đang nhảy cùng hát. Điều khiến tôi bất ngờ là cặp đôi đang biểu diễn trên đó là hoa khôi Uyên Nhi và Thế Nam. Đó đúng là...

– Đúng là sự kết hợp hoàn hảo! – Người nào đó bên cạnh đã nói luôn suy nghĩ của tôi. Khuôn mặt trầm trầm cùng nụ cười nhếch mép của hân làm tôi khó hiểu.

Đúng là hoàn hảo thật! Từ trang phục, giọng hát, đến từng cử chỉ, động tác nhảy đều hoàn hảo không một điểm khuyết. Không thể tin được đây là bài dự thi chỉ được tập chưa tới một tuần.

Tiết mục kết thúc trong những tràng vỗ tay không dứt của khán giả. Quả thật rất hay, rất đặc sắc!

Nhiều tiếng xì xào bắt đầu nổi lên, phần đông đều đang thảo luận về bài dự thi của các thí sinh vừa qua. Trong đó, tranh cãi nhất là giữa cặp thí sinh số 9 và số 11 thì cặp nào sẽ dành chiến thắng.

- Cặp của hoa khôi và Thế Nam có thể là quán quân năm nay lắm nha.
- Chưa chắc đâu, cặp Thiên Tuấn 9A1 với bài hát True Friends cũng hay mà. Nhất là, anh ấy rất đẹp trai a~.
- Bộ Thế Nam không đẹp trai hả?
- Được, nhưng Tuấn vẫn hơn. Nếu hoa khôi và Thiên Tuấn là một cặp thì khỏi cần tranh cãi rồi.
- Uhm! Nhưng...

Trên đây là đoạn hội thoại của một nhóm nữ sinh mà tôi nghe lén được. Đoạn sau do ồn quá nên tôi không nghe rõ được. Nhưng đúng là hoa khôi và hần nếu kết hợp thì khỏi cần xem cũng biết kết quả!

Haiz~, đáng buồn ˊ ˋ ˊ ˋ

– Tất cả 15 tiết mục của 30 thí sinh dự thi đêm nay quý khán giả đã được xem qua hết. Bây giờ, quyền quyết định cuối cùng phụ thuộc vào các lá phiếu trên tay các bạn. Hãy bầu cho cặp thí sinh mà các bạn thích nhất! – Lời ông MC vừa dứt, có tất cả là 5 thùng phiếu khóa cẩn thận được phát đi xung quanh sân trường.

Tôi có chút hồi hộp, mặc dù không tham gì mất cái chức vị đó (và cũng biết nó không bao giờ thuộc về mình) nhưng dù sao tôi cũng vừa thi xong, nên có chút mong chờ a.

Lúc sau, khi tất cả tờ phiếu được thu xong, 5 thùng phiếu trắng trắng biến mất vào một căn phòng cùng với tất cả ban giám khảo. Chương trình lại được tiếp tục với các tiết mục khác. Coi thì coi nhưng ai cũng dán mắt vào cái phòng đựng kết quả kia, không biết khi nào nó mới mở.

Cuối cùng, sự chờ đợi mỏi mòn của mọi người cũng được đền đáp, căn phòng bí mật cũng bật mở. Ban giám khảo lần lượt bước ra, vừa đi vừa thảo luận điều gì đấy. Chỉ thấy mặt ông MC là hớn nhất, trông vẻ mặt ông thì dùng đầu gối nghĩ cũng biết ông đang cầm kết quả chứ chẳng ai.

Ông MC trở lại với sân khấu, người người ngược nhìn, nhà nhà ngược nhòm (hoi phũ một chút là mọi người chỉ quan tâm đến cái tờ giấy ông đang cầm trên tay). Hắng giọng, lấy lại phong độ, ông cất tiếng nói:

– Xin chào các bạn! Qua một thời gian dài vất vả, không phụ lòng chờ mong của mọi người, trên tay tôi đây là kết quả của cuộc thi Học sinh thanh lịch trường Đồng Du. Các bạn tò mò chứ?

Phía dưới bắt đầu phản ứng nòng nọc:

– CỎ...Ỏ...Ỏ...

– Nhanh đi chú ơi!

-...

Ông MC có vẻ không hài lòng lắm với cách gọi khiến mình già đi vài tuổi này. Mà trông ông cũng trẻ măng à, hai mấy là cùng. Mặt mũi cũng được, mỗi tội vô duyên quá.

– Không để các bạn chờ lâu nữa, xin mời tất cả hướng mắt về sân khấu đề... – Khán giả phía dưới này đang rất là chờ mong a, – ... xem tiết mục đơn ca do học sinh lớp 8A4 thực hiện!

Troll nhau à? Ông còn rất chi là hí hửng khi nhìn thấy mấy khuôn mặt như đang đưa đám của tụi tôi. Nháy mắt làm duyên một cái sau đó mới bước vào cánh gà. Đấy, thánh phán cấm có sai, 100% là từ khi mới sinh ra ông đã không hề biết đến chữ “duyên” rồi. Mà nếu có biết thì lúc nào nó cũng đi kèm với chữ “vô”.

Xem văn nghệ chán chê, ông mới lòi cái mặt ra lại. Có vẻ như thấy tụi tôi chờ cũng tội quá rồi nên ông mới nghiêm chỉnh bước vào chủ đề chính.

Thật không biết nhà trường moi đâu ra cái ông MC “đễ thương” chừng này?!!

– Cuộc thi “Học sinh thanh lịch” đêm nay, các bạn đã được thưởng thức 15 tiết mục của 30 thí sinh dự thi. Mỗi thí sinh đều cố gắng thể hiện tốt nhất phần thi của mình, mỗi tiết mục đề có cái thú vị, cái đặc sắc riêng. Nhưng... – Từ “nhưng” này làm tôi có vẻ hơi bị hồi hộp nha, -... qua cuộc kiểm phiếu bình chọn của khán giả, có hai tiết mục chiếm được số phiếu cao nhất. CÁC BẠN CÓ MUỐN BIẾT LÀ AI KHÔNG?

– CỎ...Ỏ...Ỏ...Ỏ... – Âm thanh cở Max.

– Thứ nhất là tiết mục song ca + nhảy hiện đại của CẶP THÍ SINH SỐ 11!

Uyển Nhi và Thế Nam bước lên sân khấu trong những tràng pháo tay nồng nhiệt của khán giả. Trông bọn họ lúc này cứ như mình tình điện ảnh ấy nhỉ?

– Thứ hai là bài hát True Friends của CẶP THÍ SINH SỐ 9!

Ồ, tôi có nghe làm không thể? Cảm giác bây giờ phải nói thế nào nhỉ? Có chút hồi hộp lại có chút vui vui.

Tôi cứ ngơ ngác đứng nhìn thế mãi cho đến khi lũ bạn đứng bên cạnh nhắc nhở mới tỉnh ra được một chút. Tay không biết trong vô thức đã bị ai đó kéo đi lúc nào. Xung quanh tiếng ồn không dứt, chân không tự chủ mà bước đi theo người đó.

– Này, tỉnh giùm cái! Sắp lên sân khấu rồi đó.– Ồ...uhm...

Bước lên sân khấu, dù tối nay đã lên hai lần nhưng bây giờ lên lại vẫn còn run. Ba người còn lại dường như không có biểu hiện gì gọi là run hay hồi hộp hết, đều rất bình tĩnh, tự tin. Thế Nam còn nhìn tôi cười một cái rõ tươi, có lẽ là động viên hay gì gì đó. Uyển Nhi cũng cười, nhưng có gì đó vừa gượng gạo lại rất khó chịu.

– Hai cặp thí sinh này là hai cặp thể hiện tốt các tiết mục dự thi. Từng cặp có thể tự giới thiệu một chút được không?

Ông MC đưa mic cho Thế Nam đầu tiên:

– Em là Trần Thế Nam lớp 9A3, còn bạn này là Nguyễn Hoàng Uyển Nhi lớp 9A2 ạ!– Em là Phan Thiên Tuấn, đây là Dương Tố Tâm! Tụi em đều học lớp 9A1.

– Ồ, đúng là toàn nam thanh nữ tú! Bất mí cho các em một điều nhé, số phiếu cả hai đều bằng nhau nên bây giờ vẫn chưa biết chính xác được ai sẽ là Nam sinh & Nữ sinh thanh lịch của trường năm nay.

Trời, đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra được mà. Trong đây cũng hàng ngàn người chứ có ít ỏi gì đây, thế mà phiếu bầu cũng bằng nhau cho được.

Ông MC nói tiếp:

– Nhưng mà... có một lá phiếu quan trọng vẫn chưa được bỏ.

Nói vậy không phải người đó là người quyết định ai là quán quân mới của trường sao? Không biết là ai đây nhỉ?

Phía dưới bắt đầu nổi lên những tiếng xì xầm, ông đoán già bà đoán non. Âm ỉ cả một sân trường.

Đề dèp yên loạn lạc, ông MC bèn công bố danh tính người đó:

– Lá phiếu cuối cùng, cũng là lá phiếu quan trọng nhất thuộc về thầy hiệu trưởng. Xin mời thầy lên đây!

Thầy hiệu trưởng uy nghiêm bước lên sân khấu, ánh mắt mọi người đổ dồn vào thầy, người quyết định kết quả đêm nay. Thầy nở nụ cười hiền hậu với tất cả chúng tôi. Nói thì nói thầy nghiêm khắc vậy thôi nhưng vẫn rất là thương yêu học trò, hơn nữa là còn rất chịu chơi.

Dù kết quả đêm nay thế nào thì đối với tôi cũng không quan trọng. Nói ra thật xấu hổ nhưng mà được bình chọn nhiều như vậy không nhờ hần thì nhờ ai, tôi cũng góp chút xui, chỉ là chút xui thôi. Hần đẹp trai, đàn giỏi, hát hay, học thi đỉnh, không thi thì cũng nổi tiếng toàn trường rồi. Thi cái này đối với hần chẳng qua chỉ là để đỉnh chính ngôi vị trong trường, trong lòng mấy em mà thôi. Còn tôi, tiếng tăm một chút cũng không có, có thể qua đêm nay nhờ giọng hát mà nổi được một chút, nhưng như thế thì đã sao nào?! Vẫn không bằng ai kia...

Tôi thì không muốn tranh và cũng biết không thể tranh. Nhưng mà... có khi nào hần hối hận khi đã cặp chung với tôi không nhỉ?

Tiếng thầy hiệu trưởng trầm trầm trên micro phá tan suy nghĩ trong đầu tôi:

– Hai tiết mục của hai em rất hay, rất đặc sắc. Nhưng nếu được chọn thì thầy sẽ chọn...

Không gian nín thở.

Chap ra hơi trễ, mong mấy bạn thông cảm *cười*. Cũng cảm ơn nhiều bạn đã theo dõi truyện trong thời gian qua! Thanks all! (*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

==>CHƯƠNG 10<==

+++Chương 10+++

Khoác áo màu đen, đội mũ, mang thêm hai cái khẩu trang, sau đó lấy thêm mũ áo khoác trùm lại, mang găng tay vào. Nhìn tôi bây giờ không khác gì mấy tên ăn trộm, người bịt kín mít hết chỉ chừa lại đôi mắt (có nên mang kính vào luôn không nhỉ). An tâm chắc chắn rằng mình sẽ không bị ai nhận ra, tôi mới bước xuống lầu.

– Omeoi, bà định cướp ngân hàng hay sao vậy? – Nhóc Thiên vừa nhìn thấy tôi đã hét toáng lên.

– Cướp cái đầu mày! Cái này là để tự vệ, là phòng thân đó biết chưa?!

Không nhờ cái đêm đó thì tôi cũng đâu phải chịu khổ thế này cơ chứ. Đúng thật là...

—Flash Back—

– Nếu được chọn thì thầy sẽ chọn...

Không gian nín thở lắng nghe.

Tìm tôi như ngừng đập.

– ...bài hát True Friend của cặp thí sinh số 9 – PHAN THIÊN TUẤN và DƯƠNG TỔ TÂM!

Sững sờ!

Bất động!

Tôi thật không ngờ!

Phía dưới khán giả hò hét ầm ĩ, cuối cùng họ cũng biết được quán quân năm nay là ai. Và tất nhiên họ không thất vọng khi biết tượng thần như thần tượng trong lòng họ là quán quân Nam sinh mùa đầu tiên.

Mấy cô nàng có phía dưới phải nói là phấn khích đến tột độ.

Nhất loạt phía dưới đồng loạt hô tên:

– PHAN THIÊN TUẤN – DƯƠNG TỔ TÂM!

Hắn không nói gì nhiều, chỉ hướng mọi người cười cười. Trông hấn quả thật rất đẹp trai, lúc này đây lại giống như ngôi sao thần tượng được vạn người hâm mộ. Còn tôi đứng bên cạnh thì...ôi thôi.

Không khí sôi nổi bị đàn áp bởi tiếng của ông MC:

– YÊN LẶNG NÀO MỌI NGƯỜI! IM LẶNG! – Thấy tình hình có vẻ đỡ hơn một chút, ông lại nói tiếp. – Kết quả cuối cùng mọi người cũng biết được rồi phải không ạ?! Vậy có thể hỏi thầy hiệu trưởng lý do vì sao lại bỏ phiếu cho cặp thí sinh số 9 được không ạ?

– Uhm, nói sao nhỉ? True Friends là một bài hát rất có ý nghĩa, rất hợp với lứa tuổi học trò vẫn còn trong sáng và vô tư như tụi em. Đặc biệt là những học sinh cuối cấp, sắp xa trường, xa lớp. Nói vậy không phải là thầy không thích tiết mục của cặp số 11 đâu, hai em nhảy và hát đều rất tốt, chẳng qua cặp của Thiên Tuấn nhìn hơn một chút thôi. Dù đêm nay, ai thắng ai thua đều không qua trọng, quan trọng là các em đã thi hết sức mình là được rồi.

“Bóp...bóp...ốp...ppp...”

Sau bài phát biểu của thầy hiệu trưởng, phía dưới tiếng vỗ tay không ngừng.

Vậy là tôi chính thức trở thành hoa khôi của cái trường này sao?

Hoa khôi! Là hoa khôi đó!

Mọi việc diễn ra như là mơ vậy, nhanh đến bất ngờ. Tôi chơi hấn, mấy nhỏ bạn chơi lại tôi. Thi vòng loại, không hiểu vì sao nói tùm lùm cũng được đậu. Đến vòng kế tiếp, chung đội với hấn, không tập luyện gì nhiều, thế nhưng được thầy hiệu trưởng cho tám phiếu quyết định ==> trở thành QUÁN QUÂN. Đi kể cái câu chuyện như cổ tích này chắc không ai tin đâu nhỉ?

Bất ngờ!

Đời đời khi không ngờ đến!

Ông MC xuống dưới BGK nghe nghe nói nói gì đó, quay lên lại với nụ cười tươi rói.

– Đêm nay chúng ta đã tìm ra quán quân cho ngôi vị Học sinh thanh lịch trường Đông Du. Nhưng có một bất ngờ thú vị sắp được bật mí cho các bạn biết. – Ông MC ra về bí ẩn.

– Vì tiết mục của cặp thí sinh số 11 không hề thua kém gì so với cặp số 9 nên BGK đã quyết định sẽ có thêm ngôi vị Á quân dành cho hai bạn trẻ này.

Tin này vừa thốt ra đã làm cho mọi người một phen bất ngờ. Nhưng trên hết vẫn là đồng tình, hai người này biểu diễn xuất sắc thế mà.

Tóm lại, vì một cái do lãng xẹt (hay cũng có thể gọi là may mắn) tôi bỗng chốc trở nên nổi tiếng toàn trường.

— End Flash —

Nói sao nhỉ, tình trạng của tôi lúc này vô cùng tệ hại.

Cuộc thi vừa mới kết thúc, hình tôi và hình hân tràn đầy trên mạng xã hội, trên cả web của trường kèm theo đó là dòng chữ được đặc biệt nhấn mạnh “Quán quân Học sinh thanh lịch của Trường THCS Đông Du”. Không biết tại này chụp được lúc nào mà nhanh thế nhờ?

Cũng từ đây mà hàng ngàn rắc rối khác ập đến: lời mời kết bạn trên facebook tăng vọt, lướt theo dõi không hiểu vì sao cũng tăng theo, thêm cả đồng tin nhắn từ đâu ập tới. Hôm qua, tôi vừa đăng nhập vào đã bị dọa đến mất hồn, không biết có lộn nick ai không, chứ nick tôi bình thường yên lặng yên lặng. Hồi nhóc Thiên thì nhận được câu chào chọc thế này: “Thưa chị, giờ chị đã là HOA KHÔI, là nhân vật nổi tiếng trong cái trường này rồi ạ!”

Tôi méo cả mặt.

Hoa khôi cái khi gì chứ?

Mất cả một ngày chủ nhật để lượn lờ thì tôi cũng nắm bắt được tình hình dân chúng Đông Du hiện nay sau cái sự kiện quan trọng kia. Đang có hai luồng ý kiến trái chiều: một tích cực và một tiêu cực. Tích cực thì khỏi nói ha. Nhưng tiêu cực thì... tất cả đều cho rằng cái ngôi vị hoa khôi mà tôi nhận được này là nhờ hân cả và Uyên Nhi xứng đáng là hoa khôi hơn tôi. Cái này thì đúng, chính bản thân tôi cũng không phủ nhận. Có một số người còn inbox hỏi tôi mấy câu mắc cười kiểu thế này “Bạn với Thiên Tuấn có quan hệ thế nào? Có phải là người yêu không?”, “Có người kêu chị nhờ anh Tuấn mới được làm hoa khôi, có thật vậy không ạ?” hay “Nghe nói trong lớp quan hệ của bạn với Thiên Tuấn rất tốt, sẽ có tiến triển gì thêm không?”,... vân vân và mây mây... Mấy người này đúng là trí tưởng tượng bay xa quá đi. Hồi thử có cặp đôi nào yêu nhau mà suốt ngày cãi nhau chí chóe loạn xạ cả lên không? Thế này còn đỡ, có nhiều người còn cho rằng Quán quân với Á quân có quan hệ tay ba, tay tư gì đó nữa!

Oimeoi, nghĩ lại thấy đau cả đầu!

Mấy người này đi viết truyện đi là vừa, “hiểu biết” còn rõ hơn người trong cuộc, với lại trí tưởng tượng phong phú quá đi!

Đây có thể sẽ là tin giật gân nhất trong năm nay, khi mà một con người hoàn hảo đến từng centimet như Uyên Nhi là á quân, trong khi đó một con nhóc bình thường như tôi lại là quán quân của Học sinh thanh lịch năm nay. Nghe đúng là mắc cười mà!

Hôm nay tôi phải đi học lại, cũng là ngày bắt đầu học kì mới ở trường. Qua sự kiện đó, tôi thật muốn biết người ta sẽ nhìn tôi như thế nào khi bước vào trường a~. Dù sao tôi cũng chuẩn bị sẵn rồi, mặc dù ăn mặc thế này nó có hơi khác người chút nhưng chắc chẳng ai quan tâm đâu, vì hiện giờ đang là mùa đông mà.

Tôi đứng trước cửa chờ nhóc Thiên sách xe ra.

– Gì đây? Định đi nhờ nữa sao? – Đúng là không ai hiểu nó bằng tôi mà.

– Làm ơn đi!

– Muốn đi cũng được, nhưng trước hết bà cởi bớt mấy cái đồ trên người xuống đi. Không khéo đi ra đường có người kêu tui chở sinh vật lạ nữa.

– Không được! – Tôi phản đối ngay tức khắc, cởi ra vỏ trường có mà chết.

– Vậy thì thôi ha, tự mà đạp xe đi học đi ha!

Nó lên xe nhấn đi, may mà tôi giữ lại kịp.

– Từ từ, để tao suy nghĩ đã!

Nếu đi với nó thì tôi đỡ mất công vào bãi giữ xe. Bãi giữ xe là cái nơi chật hẹp nhưng lại chứa nhiều người nhất vào mỗi lần ra về. Người người chen chúc, nhà nhà chen chúc. Để dắt được cái xe đạp ra khỏi bãi giữ xe là cả một thử thách. Nếu như ngày thường, tôi vào đây sẽ chẳng xảy ra chuyện gì hết. Nhưng nếu là bây giờ, tôi sẽ trở thành tâm điểm sự chú ý của cả cái bãi giữ xe mất. Mà đã như thế thì chắc chắn sẽ không tránh được những lời bàn ra tán vào. Bạn biết đấy, bãi giữ xe là nơi đất chật người đông, tôi chỉ không muốn nghe những điều mà mình không muốn nghe thôi. Vậy nên, thà đi với nhóc Thiên, giờ cái mặt này chạy luôn một mạch lên lớp còn đỡ hơn.

Tôi cởi bỏ hết mấy cái phụ kiện lúc nãy bỏ vào trong cặp, chỉ mang mỗi cái áo ấm với cái mũ.

– Được chưa?!

– Ok!

Nhóc Thiên đeo tôi đến trường. Trên đường đi.

– Mà với lớp trưởng sao rồi?

– Sao là sao? Vẫn vậy thôi.

– Sau cái vụ hôm đó không có gì tiến triển nữa à? – Quái, tôi đọc trên mấy cuốn tiểu thuyết thấy hai người cùng trải qua sự việc đáng xấu hổ thì sẽ có tình cảm phát sinh mà. Chẳng lẽ nó ngoại lệ trong cái trường hợp này?

– Chứ không phải có người kêu nên để cho con người ta lớn sao? – Nó nói cái giọng kiêu như đó là lỗi của tôi vậy.

– Ô, chị chỉ kêu mày đừng làm ảnh hưởng đến đầu óc trong sáng của con bé thôi mà, ai biểu mày ngừng tấn công đâu. Nuôi vợ nên nuôi từ bé mới tốt, hiểu chưa? – Tôi ngừng một chút rồi nói tiếp, – Hay mày không tự tin? Cũng phải thôi, nhìn kĩ thì nhóc Nhi cũng xinh xắn, dễ thương lắm! Làm lớp trưởng nên chắc học giỏi lắm đây. Kiểu này thì nhiều anh theo lắm!

Nói xong, tôi còn đưa tay xoa xoa cằm tỏ vẻ suy tư. – Mà này,..ơ... – Tôi lấy cái màu hồng hồng vừa mới ló ra từ cặp nhóc Thiên. Cái này không phải là tôi tò mò tẩy máy tay chân đâu à, chỉ là vô tình, là vô tình phát hiện thôi à! Ai biểu nó khoá cặp không kĩ kia chứ?

Tôi sẫm soi cái thứ vừa mới phát hiện được kia. Trông giống một bức thư a, lại còn có màu hồng nữa, rồi cái gì mà trái tim bay tùm lum trông phát ghê. Đây chắc hẳn 100% là thư tình a!

– Đây! – Tôi kéo kéo áo nhóc Thiên. – Của mày nè!

Mặc dù rất tò mò muốn biết bên trong viết cái gì nhưng tôi là người có văn hóa a, không nên làm những việc bất lịch sự như vậy.

– Gì đây?

– Thư tình của mày. Chắc em nào bị trúng sét với mày rồi.

– Nhảm nhí. – Nói xong nó còn tiện tay nhét cái thư hồng hồng ấy vào lại trong cặp.

– Nhảm nhí vậy thôi đưa đây tao đọc cho, giảm stress!

– Tùy bà! – Biết thế mà, ngoại trừ nhóc Thùy Nhi ra thì nó còn biết ai nữa đâu, nói gì đến nhận thư tình thư tiếc. Cũng phải ha, thư tình của nó nào giờ toàn tôi xử lí không chứ đâu. Nhiều cô còn kèm quà bánh nữa cơ. Tất nhiên, toàn bộ đều do tôi xử lí hết, nhóc Thiên không đụng đến một cái. Quà bánh để ăn, thư tình để đọc giải trí. Mà thằng em tôi có cái gì tốt đẹp đâu mà gái nó theo nhiều dữ vậy, chỉ được cái bên ngoài đẹp trai, gán thêm mác học sinh chăm ngoan. Còn tính tình thì tôi tệ hết biết, đối xử với con gái chẳng bao giờ dịu dàng hết (có 1 ngoại lệ...), luôn thích mỉm cười trên sự đau khổ của người khác.

Aiz, giới trẻ hiện nay thật là... yêu nhau toàn là về bề ngoài!

Tôi đang trầm tư suy ngẫm thì...

“Bộp”

1 hạt rơi trúng đầu tôi.

Sau đó...

“Ào..àooo..oo...”

Một trận mưa đổ xuống. Lúc đầu còn nhỏ, sau đó to dần, to dần, những hạt mưa nặng hạt làm thành bức tường nước trắng xóa che hết cả tầm nhìn. Người đi đường tìm chỗ trú mưa, người thì tấp lại bên đường mặc áo.

Tôi với nhóc Thiên mấy ngày nay thấy trời đẹp nên đâu mang theo áo mưa, quên mất hiện giờ đang là mùa đông. Ai ngờ được ông trời lại khốc đúng giờ thế kia chứ?! May là lúc trời đổ mưa hai chị em đã đến được gần trường, nhưng vẫn tránh không khỏi bị ướt.

Xui xẻo hơn nữa là lớp tôi nằm ở khu trong cùng, phải đợi mưa chạy từ cổng qua cái sân trường rộng thênh thang mới vào được. Tôi lê cái thân ướt chèm nhem lên lớp, thầm mắng chửi ông trời mưa không chọn đúng thời điểm, cho tôi vào trường rồi mưa không được sao!?

– Ê, mày tắm mưa về sao mà ướt như chuột lột thế hả? – Mới vừa yên vị trên chiếc bàn thân yêu, nhỏ Thảo đã quay xuống oang oang cái miệng.

– Tắm cái đầu mày! Không phải do đợi mưa chạy lên đây sao!?

– Nhìn mây bây giờ không khác mấy con điên trốn viện là mấy. Cởi áo khoác ra cho nó khô không cảm lạnh bây giờ!

Khỏi cần nó nhắc thì tôi cũng định cởi ra rồi, vừa lạnh vừa ẩm ướt thật khó chịu.

Mưa mùa đông đúng là lạnh thật!

Tôi vừa cởi cái áo ấm ra thì gió lạnh lùa vào làm tôi bất giác rùng mình. Quả thật lạnh đến thấu xương!

Cởi áo móc vào sau ghế, tôi gọi nhỏ Thảo:

– Ê mây, xuống đây tao kể cái này nghe!

– Chuyện gì? – Nhỏ hớn hờ bay xuống.

– Mây ngồi im đó cho tao ôm xú, lạnh quá! – Người nó rất thích mang áo ấm bông, cả bên trong bên ngoài gì cũng rất êm. Tôi kéo ghế lại gần, choàng tay ôm nhỏ, rất ấm nha~.

– Con điên, định lợi dụng mà sàm sờ bà đây hả?

– Khỏi lo, tao không có cái vinh dự lớn lao ấy đâu. Huy “điên” có mà giết tao chết!

– Mây... – Nhỏ cứng họng, – ông Tuấn vào rồi kia!

– Kệ hấn, khi nào tới rồi tỉnh! Hay mây muốn về với ông xã thân yêu, bỏ mặc tao lạnh chết hử? – Tôi mắt nhắm mắt mở nói, ôm nhỏ này không khác gì ôm gấu bông hết, mềm mềm ấm ấm làm cho tôi thật muốn ngủ một giấc.

– Mây ganh tỵ với tao đến thế sao? Giờ thành hoa khôi rồi, tìm đại anh nào đó để sưởi ấm qua mùa đông đi!

Lại là hoa khôi, nghe hoài cái từ này phát mệt! o(͡° ͜ʖ ͡°)o

– Tìm trai thà tao về tìm chăn ngủ sướng hơn, vẫn ấm áp qua mùa đông thôi!

– Thôi anh yêu của mây đến rồi kia, tao phấn đây! – Nói xong nhỏ chạy luôn hơi, tôi đang dựa vào người nhỏ suýt mất đà ập mặt xuống nền rồi. Con quỷ, tao ghét mây!

Nó đi rồi, hơ hơ lạnh thiệt!

– Bà làm sao đấy? – Hấn đặt cái balo xuống ghế, nhúu mày quay sang hỏi tôi.

– Ban ngày mà sao trắng gì ở đây, đi đường mưa ướt chứ sao!? Lạnh chết đi được! – Hôm nay lại mang áo sơ-mi tay ngắn, quả là xui không gì bằng.

Mưa ngoài kia vẫn rơi không ngừng. Từng hạt từng hạt rơi xuống lại bắn lên tung toé. Trời hôm qua còn đẹp thế mà hôm nay lại xám xịt một màu, trông thật ảm đạm. Học sinh chẳng đứa nào điên mà xuống sân trường hay lang thang các hành lang, chỉ muốn chui nhanh vào lớp học cho ấm. Ngôi trường giữa màn mưa trắng xóa lại trông càng buồn thảm.

– Ngơ ngẩn gì đấy?

– Mưa buồn thật!

Hấn hỏi một đường, tôi đáp một nẻo. Tự dưng nhìn cảnh mưa lại thấy buồn buồn, không biết là do tiết trời hay là do tâm trạng con người đây?

– Bà có ầm đầu không đấy?

– Chắc vậy!

Hấn nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh vậy, sau đó phán một câu:

– Bà bị vậy lâu chưa? Tui thật không ngờ bà có bệnh lâu năm mà giấu.

– Bệnh cái đầu ông, tui mà có bệnh thật thì cũng lấy từ ông qua chứ đâu!

Ngồi cạnh với hấn riết bình thường cũng thành có bệnh, bệnh điên đó! Mà lạnh thật nha, không khéo cảm lạnh thiệt thì toi.

– Không muốn bệnh thì mặc vào đi! Có cái gì âm ỉ đang bao bọc thân thể, còn cả mùi hương quen thuộc thoang thoảng đâu đây. Tôi ngơ ngác nhìn hấn, hấn lại làm lơ quay sang hướng khác. Đang ở trong lớp, định làm cái gì vậy chứ?

Tôi không khách khí cởi cái áo khoác màu đen mang chưa được ấm người quăng lại cho hấn.

– Không thêm! <>

Xin lỗi về sự chậm trễ này! *cúi đầu X*

Tình hình là thấy chap 10 không được hay cho lắm! :(

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

==>CHƯƠNG 10 (TIẾP)<==

+++Chương 10 (tiếp)+++

– Không thêm!

Cái vụ tôi trở thành hoa khôi vẫn chưa giảm nhiệt, còn thêm mấy cái tin đồn tình tay ba tay tư gì đó do bà con thiên hạ đồn thổi nữa. Thật là, tôi không muốn biến nó thành sự thật đâu! Bây giờ đã quá phức tạp rồi, tôi chẳng muốn rắc thêm rắc rồi vào thân.

– Không muốn bị cảm lạnh thì mang vào đi! – Hấn lại quăng cái áo khoác sang tôi, lần này giọng nói mang tính bắt buộc rõ ràng.

Hừ, tưởng nói thế thì tôi sẽ làm theo sao? Nếu như thường ngày hấn tốt bụng đột xuất như thế thì tôi đã rất lấy làm cảm động mà mang vào rồi. Trời hôm nay lại rất lạnh, có người nhường áo ngu gì không mặc. Nhưng đó là lúc trước, không phải bây giờ, hai người đó có muốn đóng phim tình cảm cho thiên hạ coi thì cũng đừng có lôi kéo tôi vào vai người thứ ba chứ! Tôi không muốn làm kẻ thứ ba xen giữa chuyện tốt của hai người cho mọi người ghét đâu. Tôi vẫn muốn an lành sống sót đến khi tốt nghiệp.

– Nói hay quá nhỉ, ông cũng chỉ mang cái áo so-mi mỏng chứ có hơn gì tui đâu mà đòi làm anh hùng. Tui không muốn ngày mai trên web trường đăng tin hot boy Phan Thiên Tuấn vì nhường áo ấm cho người như tui mà cảm lạnh đâu. – Hấn giờ trở thành nam thần trong lòng tất cả mọi người ở cái Đông Du này rồi. Tôi nhờ hấn mà được trở thành hoa khôi, tôi không muốn có thêm bất cứ tin đồn nào nữa đâu.

– Người như bà? Bà nói gì vậy chứ? – Hấn nhăn mặt hỏi lại.

Hấn chắc chẳng bao giờ quan tâm đến mấy cái tin đồn nhảm đó đâu nên chắc không biết gì rồi. Mà mình cũng điên thật, tự dưng để tâm làm gì rồi đi đánh giá bản thân thế chứ.

– Không có gì đâu, đừng để ý! – Tôi phẩy tay, cười gượng cho qua chuyện.

– Chẳng lẽ bà ngại sao? Tui biết bà rất lấy làm vinh dự khi được mặc áo của một người đẹp trai như tui mà! Nhưng không cần phải thế đâu, tui rất rộng lượng, rất thương người.

Hơ hơ, cái thể loại gì đang diễn vậy? Hình như cái bệnh tự ki của hấn ngày càng lên level rồi thì phải. ATSM quá mức!

– Ông thấy sấm sét đang đánh ngoài kia không? Coi chừng bay cao quá lên gặp ông thiên lôi ông đập cho một bữa thì chết đời trai.

– Khỏi lo! – Hấn nhe răng cười, hai cái răng khểnh lại được dịp xuất hiện.

Sao lúc nào nói chuyện với tôi hấn cũng thích khoe răng thế nhỉ? Hấn có biết lúc hấn cười để lộ răng khểnh hấn...hấn...đáng yêu lắm không!? Trông như một chú chó nhỏ vậy!

Á á á, điên mất, con trai mà đáng yêu cái nỗi gì chứ! >”< – Này, mỗi lần cười sao ông cứ thích khoe răng nanh thế hử? – Làm tôi...

– Trời ban cho thì phải biết tận dụng chứ!

– Xì, có hai cái răng chưa tiến hóa mà làm thấy ghê!

– Ủ, chưa tiến hóa đấy! Thế mà có nhiều người muốn lại không được à. – Hấn vòng tay lại cười, làm như tự hào lắm không bằng. Ai thêm chứ đây không thêm à! Never! Dấu tích của loài thú để lại thì có gì đáng để tự hào chứ?!

– Trông mặt bà xanh mét hết rồi kia, mau mặc áo vào đi! – Cái áo một lần nữa lại bay đến với tôi. Ấm thật, tôi rất muốn mang a~. Nhưng mà...không được!

– Có mà mặt ông xanh á! Áo của ông, ông mang đi! Tui không thấy lạnh, không thấy lạnh. – Không lạnh cái quái gì chứ, bây giờ thật muốn nói “Cảm ơn,

chân thành cảm ơn vì ông đã nhường áo!”

– Ê, trên trần có cái gì kia? – Hấn đột ngột chỉ tay lên trần, về mặt hốt hoảng.

Tôi theo đó mà nhìn lên. Ô, có thấy gì đâu!

– Mang áo vào!

Cái tên khốn này, muốn gài tôi sao? Dụ tôi ngược mặt lên trần để lợi dụng thời cơ mang áo vào cho tôi, bây giờ mà cúi đầu xuống thì có nghĩa là đồng ý. Không được, không đời nào!

– Không! – Trả lời dứt khoát, đầu vẫn hướng lên trần nhà. Thật là mồi cò quá đi!

– Bướng nè!

– Á á á...chơi ăn gian.

Nhân lúc tôi không để ý, hấn lấy tay nhận đầu tôi xuống, làm tôi ngoan ngoãn gật đầu cái rụp. Chưa hết, hấn còn lấy tay xoa đầu tôi nữa mới ghê. Sao cứ thử thích coi tôi như con nít thế chứ?

– Ngoan! – Hấn thỏa mãn lắm hay sao mà cứ tít cả mắt lại, hai cái răng nanh lại nhấp nhô.

– Hứ! – Tôi bất mãn bĩu môi, quay sang hướng khác che cái vết hồng hồng đang dần hiện rõ trên má.

Do hấn, đều là tại hấn!

Tôi không để ý rằng, nãy giờ mấy chục cặp mắt trong lớp đang thích thú xem phim miễn phí do tội tôi là nhân vật chính. Hèn chi, hôm nay thấy tội nó ngoan đột xuất. Liếc nhìn tội nó thì tội nó lại làm lơ đi. Mà lạ nha, bình thường mấy cái tin đồn đó mà lọt tai tội nó thì chắc chắn chúng chẳng để tôi yên đâu. Là tội này chưa nghe được hay nghe rồi mà không quan tâm? (Cái này sau này tôi mới biết được lí do.)

– Ê, Quán quân trường năm nay cũng phải lên hát bài gì đó để cảm ơn tội này khan giọng cổ vũ chứ nhỉ!? – Tội nó cứ nháo nhào cả lên.

– Ô, ai mượn tội bây làm đâu mà giờ kêu!? – Hấn buông một câu phũ phàng.

– Ô cái thằng này... Giờ sao, hai đứa mày muốn hát bình thường hay vừa khóc vừa hát đây?

Trang “trưởng” cầm đầu tội đầu gấu trong lớp lăm le nhìn tôi với hấn, trên tay còn nhip nhip cây thước gỗ ra đáng chị đại vô cùng. Quả không hổ danh là lớp trưởng, rất có khí chất... của tội đảm thuê chém mướn!

Tôi nhìn tất cả nhân khẩu của 9A1 đều “quây quần” bên bàn tội tôi. Đứa nào cũng nhìn với ánh mắt kiểu như “Không hát thì chết!”.

2 chọi 38, không chọi cũng què, không què cũng cụt, không cụt cũng tàn phế. Thế nào cũng không lành lặn qua khỏi ngày hôm nay. Vậy nên, xui theo tội nó cho nó lành vậy!

Nói hát cho về vang thế thôi chứ thật ra là rỗng. Bốn chục cái miệng cùng rỗng ắt hẳn cái tiếng mưa ngoài kia (mấy cái mỏ thật là vĩ đại). Nhìn trong phòng bây giờ không khác gì một đồng hồ hỗn loạn, người hò người hét, đập bàn đủ kiểu. Nếu ngoài trời không mưa to, sấm không rền thì cái lũ vệt giò này đã được nôi đuôi nhau lên phòng giám thị ngồi xoi nước vì tội làm náo loạn trật tự an ninh nơi công cộng và gây ô nhiễm tiếng ồn trầm trọng rồi ạ!

γ (_ _) γ

Cái tiệc này, theo như tội nó nói thì, để chúc mừng lớp ta đăng quang ngôi vị Quán quân Học sinh thanh lịch!

Bắt đầu học kì mới đồng nghĩa với việc đi học lại, cũng đồng nghĩa với việc buổi chiều phải xách mông đi học thể dục. Đi học thể dục cũng chẳng khó khăn gì nhiều, chẳng qua ở nhà hết ăn lại ngủ riết rồi quen, thân thể sinh tật dẫn đến lười vận động, nhất là trong cái thời tiết mà người ta chỉ muốn trùm chăn ngủ thế này.

Thứ hai đầu tuần, lớp tôi có tiết thể dục. Cứ tưởng hôm nay được nghỉ do trời mưa, ai dè sáng mưa tầm tã chiều lại trong vắt không một giọt. Ông trời chết tiệt, đúng là rất thích trêu ngươi người ta mà!

Thế là đang yên giấc giữa chừng, tôi phải bò dậy, mặc bộ đồ thể dục huyền thoại của trường Đông Du, vác xác lên trường và đang đứng ngáp lên ngáp xuống trong cái đội hình tập thể dục này đây.

Ông thầy thể dục vẫn sung sức hơ to như mọi ngày.

– Bài khởi động chung bắt đầu! Một, hai, ba, bốn...

– Tao buồn ngủ quá mày ơi! – Tôi vừa xoay xoay cái tay, lắc lắc cái chân vừa than thở với nhỏ Thảo.

– Ủ, oái thật! – Nó không che miệng mà ngáp một cái rõ dài, rõ mắt vệ sinh!

Như phát hiện ra điều gì đó, nhỏ tỉnh hẳn, quay sang tôi nói:

– Ê, có mấy nhỏ bên 9A2 cứ nhìn mày rồi thì thào to nhỏ cái gì đấy!? Tao thấy này giờ rồi đó!

Nói chưa nhi, lớp tôi với lớp 9A2 học chung một giờ thể dục. Hai lớp đứng đối mặt nhau nên quan sát được đối phương cũng là điều dễ hiểu.

– Thôi kệ đi, chắc cũng chẳng tốt lành gì đâu! – Đối với những việc như vậy, không quan tâm thì tốt hơn! Tôi giành mắt cái chức quán quân đáng nhẽ phải vào tay hoa khôi Uyên Nhi của lớp đó, chúng không ghét tôi mới là lạ. Xi xầm bàn tán cũng là điều dễ hiểu thôi, không gây chiến là may lắm rồi.

– Mày vẫn còn quan tâm đến mấy cái vụ đồn thổi lung tung trên mạng à? – Đúng là tui nó biết hết, chẳng qua là không muốn nói thôi, hoặc cũng có thể coi là không quan tâm.

– Quan tâm gì đâu! Chẳng qua thấy họ nói cũng đúng. – Tôi đưa mắt thờ ơ nhìn lên bầu trời. Qua cơn mưa, trời lại sáng, trong và xanh hơn rất nhiều.

– Đúng cái gì mà đúng! Mày tin tưởng bản thân mình chút đi! Cái giải này là do chính bản thân mày giành được, là do mày hát hay, thể hiện tốt trên sân khấu. Giám khảo đã công nhận điều đó, tui tao cũng công nhận. Với lại bên ngoài mày cũng xinh xắn, dễ thương đâu có thua ai đâu.

– Có phải mày không đấy? – Quý nhậ người nó chắc, 4 năm chơi thân với nó chưa lần nào nó khen tôi được một câu, huống hồ chi bây giờ làm luôn cả một tràng thế này.

Ủa, vậy là đó giờ tui nó ghen tỵ với nhan sắc trời phú nên đim hàng mình sao ta? Ngộ nha, tui dễ thương mà giờ tui mới biết! (giây phút ATSM quá trớn).

Nó khen tôi, cảm giác rộn rộn, nhột nhột sao ấy!

– Ờ, còn thêm một chút may mắn, một chút thôi!

– Một chút cái đầu mày! Ông Tuấn mà chỉ một chút sao? – Một chút thôi mà cả trường náo loạn vì hẳn, một chút thôi mà từ một con nhỏ bình thường như tôi biến thành hoa khôi. Nếu nói, tôi góp phần một chút thì còn nghe được.

– Tao nói thật, hôm bữa mày xinh lung linh luôn, đâu kém gì Uyên Nhi, cái này là nhiều người công nhận chứ không phải mình tao. Mày cho tui tao bắt ngờ một phen đấy, tưởng nhỏ nào hát hóa ra là mày. Chơi với mày từ đó đến giờ tao mới biết, mày giấu nghề kĩ thật! Đúng là tao không lầm khi đăng kí cho mày đi thi mà.

– À, tao còn chưa xử mấy cái tội ấy đâu! – Cũng nhờ nó mày giờ tôi thể thào thế này đây.

– Thôi mà, chuyện cũ xí xóa đi! – Nhỏ cười tươi lấy lòng.

– Lát trả tiền nước!

– Oke!

Tập xong bài khởi động chung, đến bài thể dục phát triển chung (tập chi mà lăm thế), thầy có việc bận nên cả lớp tự học với nhau. Tự học trong giờ thể dục có 2 loại: 1 là tự tổ chức để chơi thể thao với nhau: đá cầu, bóng chuyền, bóng rổ,... 2 là loại lười có tổ chức, không hoạt động gì nhiều ngoại trừ cái miệng. Và tôi nằm ở loại thứ 2.

Đang ngồi dựa vào nhỏ Thảo, nhắm mắt lìm đim định ngủ thì...

– Woa, giỏi quá!

– Húuuuu, quá đẹp!

– \$@#%&@&!!!

Và một chuỗi âm thanh không xác định khác.

Trời trời, cái vụ gì đây? Mấy người này có biết lịch sự là gì không đấy? Cần phải giữ im lặng nơi công cộng chứ?

Tôi mắt nhắm mắt mở bực mình hét to:

–Ồn ào quá đi mất! Có định cho người ta ngủ không đây?!

Sau đó bị tát một cái vào mặt không thương tiếc.

– Con điên, mày suốt ngày chỉ có ngủ với ngủ. – Giọng này là của nhỏ Thảo không sai.

– Kệ tao, ngủ tốt cho sức khỏe, ngủ giúp tinh thần sáng khoái! – Tôi vờ vai, che miệng ngáp hai cái.

Bây giờ thì tỉnh ngủ hẳn, tôi ngược nhìn cái nơi phát ra tiếng ồn. Nguyên một đám nữ sinh bao vây cái sân bóng rổ, hò hét cổ vũ đủ kiểu. Rồi rồi, cái vụ này thì không nhìn cũng biết chắc chắn là ngắm trai “ẹp” chơi bóng rổ.

– Cái tụi này, làm như đó giờ chưa thấy trai chơi bóng rổ hay sao vậy? – Tôi chán nản buông một câu.

– Nam thần trong lòng mấy em đang chơi bóng rổ bên đó, đầu thể nào bỏ qua được. Đến cả hoa khôi còn mê đến không rời mắt nữa là! – Cái Phương nói như là “chuyện thường ở huyện” vậy.

– Kệ, lâu lâu cho mấy thằng cha già lóp mình nở mặt với tụi con gái xiu cũng được! – Trang “trưởng” chán nản nói.

Cái mặt mấy ông ngày nào tháng nào lại không gặp, không muốn gặp cũng không được nữa là. Gặp hoài đến chai mặt, đến chán luôn. Chỉ có tụi nữ sinh lớp ngoài ngày ngày thần tượng mấy ông mà không biết mấy thằng cha này tật xấu cũng như ai.

– Miễn sao đừng lăng sờ những là được! – Ba tụi tôi nhìn nhỏ Thảo âm hiểm cười.

– Tao đi rửa mặt chút đã! Có đứa nào muốn đi không?

– Mày đi một mình đi! – Hừ, cái lũ bạn với chả bè! Không đi thì bà đây đi một mình.

Trường tôi có một khu vòi nước gần nhà vệ sinh cho học sinh có thể rửa mặt, giặt khăn lau bảng hay gì gì đó. Mà muốn đến nhà vệ sinh thì phải đi qua cái sân bóng rổ đang rất nóng kia.

Ôi chao, chơi cũng không tẻ đấy!

Mấy ông chơi bóng rổ giỏi thì từ lâu tôi đã biết rồi. Nhưng để lấy điểm với mấy em ngoài kia thì phải chơi đặc biệt hơn chút nữa. Đặc biệt ở đây là như thế nào? Là vừa phải chơi hay cho mấy em nể phục vừa phải giữ hình tượng, không thể để nhếch nhác quá mà mất hình tượng. Kiểu như lâu lâu nhìn qua mấy em cười cái lấy duyên, hay mỗi lần lên rổ thì quay sang nháy mắt cái, lâu lâu vuốt tóc cái để tuốt lại vẻ đẹp trai... Hay nhí, thế mà chưa lần nào mấy ông ăn banh là sao? Mấy cái chiêu trò này học với mấy ông mấy năm đủ thuộc lòng. Chỉ tội nghiệp mấy em thờ ngây thơ, bị cái vẻ ngoài của mấy con sói già đó lừa tình hết.

– Aaaaa, vào rồi!

– Thiên Tuấn! Thiên Tuấn! Thiên Tuánnnn!

...

Người tỏa sáng nhất trên sân bóng rổ hiện giờ, người đủ sức ảnh hưởng làm cho đám nữ sinh dậy sóng cũng chỉ có một – Phan Thiên Tuấn. Với cú ném bóng 3 điểm vừa rồi, hình tượng hot dog, í quên hot boy của hán trong lòng nữ sinh lại tăng thêm một bậc, nhất là đối với các bạn nữ lớp 9A2. Hán không cần làm trò như mấy tên kia nhưng cũng đủ làm cho mấy em điên đảo vì bộ dáng chơi bóng men-ly của mình rồi. Mặc dù trời hiện đang mùa đông rất lạnh nhưng khi chơi thể thao vẫn sẽ ra mồ hôi. Hán mang bộ quần áo thể dục của trường, chiếc áo thể dục màu trắng vì mồ hôi mà ướt đẫm, dính sát vào người. Khuôn mặt đầm đìa mồ hôi, không biết có phải vì nóng hay không mà có chút đỏ bừng, tóc bết lại trên trán. Trông có vẻ mệt nhưng lại chơi rất hăng, rất sôi nổi. Khi ghi được điểm hán lại rất vui vẻ chạy lại đập tay với đồng đội, sau đó cùng nhau cười òa.

Nhìn hán, trong lòng tự dưng có chút vui lạ thường. Thấy hán chơi vui trong lòng cũng có chút phấn chấn. Ngay lúc này, nhìn nụ cười nụ cười răng khênh của hán như mang nắng ấm, vui tươi đến cho mùa đông vốn lạnh lẽo này. Mối không tự chủ được cong cong thành nụ cười.

– Hey! – Như phát hiện ra sự hiện diện của tôi, hán quay sang đưa hai tay vẫy vẫy, miệng cười tươi.

Tôi xấu hổ quay đi, có gì ngượng bằng việc mình nhìn lên người ta lại bị người ta bắt gặp không cơ chứ? Mà khoan, chưa chắc gì hán biết được! Làm gì phải ngượng chứ? Nghĩ thế, tôi liền quay lại, tặng cho hán một ngón trỏ... xuống đất. Sau đó, phui mông bước đi!

Ha ha, chắc chắn mặt của hán lúc đó ngu lắm đây! Tôi bước đến gần nhà vệ sinh, trong đầu tưởng tượng đến vẻ mặt ngu đần của hán lúc này mà không khỏi nhin cười. Hán lúc này chắc là tức lắm đây? Ը(˘o˘)Ը

Tâm tình thoải mái, rửa mặt một chút cũng thấy sáng khoái con người.

– Ê, hồi nãy mày thấy gì không? Tao mới vừa thấy một con hồ ly tinh bước qua đấy!

– Đầu đâu, hồ ly tinh đâu?

Tôi nghe được đoạn hội thoại của hai cô bạn mới vừa bước tới khu vệ sinh. Không có vẻ gì là muốn rửa tay hay rửa mặt, giống kiểu người nhiều chuyện thích tìm nơi nào đó để nói xấu người khác. Vừa nghe qua đã biết rồi, giọng điệu chanh chua, đanh đá, lại còn gọi người khác là hồ ly tinh. Hai người này chắc là ghét người kia lắm đây, nghe có vẻ như là muốn xé xác đối phương đến nơi. Tội nghiệp, không biết là cô bạn xấu số nào đây?

Tôi thật chẳng muốn nghe làm gì cho thêm bẩn tai, rửa tay nhanh rồi đi thôi.

Cô bạn lúc đầu lại nói tiếp:

– Suyt, nói nhỏ nhỏ thôi! Dù sao người ta cũng là hoa khôi đấy! Mà mày biết không, cái loại người mà đi lên nhờ người khác chẳng nào cũng có ngày gặp quả báo thôi!

Cái này rõ ràng là muốn nói cho tôi nghe mà! Hừ, không ngờ có lúc mình lại bị gọi là hồ ly tinh. Dương Tổ Tâm à, đúng là tự mày đi tội nghiệp chính mày mà!

– Ô, vậy là thật sao? Có người nhờ đeo bám theo hot boy Thiên Tuấn mà leo lên được ngôi vị hoa khôi sao? Cũng tài giỏi quá đi chứ!

– Chứ sao?! Người ta rất đẹp a, trông như bán sao Thị Nở vậy! Học hành thì chẳng đến đâu, người thì lại bất tài, vô dụng. Nghe nói hôm bữa thi tài năng, có người đứng sau cánh gà hát giùm đó, chứ làm sao mà hát hay đến vậy. Còn nữa nha, làm hoa khôi chưa đủ, suốt ngày đeo bám theo hot boy để lấy tiếng. Làm mà không nghĩ lại mình có xứng hay không, “cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga”. Không biết rằng người ta đã có đối tượng yêu thích rồi, một cô gái vừa đẹp người lại đẹp nết, thông minh xinh xắn. Mày nói coi hai người họ có phải là rất xứng đôi hay không?

– Phải, trông hai người họ cứ như tiên đồng ngọc nữ vậy đó. Lúc nãy tao còn thấy Uyển Nhi đưa chai nước cho Thiên Tuấn, hai người trông rất tình cảm. Thế mà có người lại không biết điều muốn xen giữa là sao nhỉ?

– Bởi vậy mới nói đó là cái thứ mặt dày không biết nhục, loại hồ ly tinh ai cũng ghét. Không biết bố mẹ ra làm sao mà để con cái trở thành thứ cặn bã của xã hội như thế?!

Bàn tay nắm lấy vò nước run run, nắm chặt đến nỗi móng tay bấm vào lòng bàn tay có chút đau. Thì ra, trong mắt mọi người tôi tệ đến thế sao? Hừ, một con nhỏ xấu xí, một con nhỏ vô dụng! Đây là lý do tôi không muốn nghe mọi người bàn tán về mình. Những điều đó có tốt đẹp gì đâu, thà không nghe còn tốt hơn.

Tất cả nói tôi thế nào cũng được, nghĩ xấu về tôi thế nào cũng được. Họ nói đúng, tôi chấp nhận. Họ nói sai về tôi, tôi cũng không quan tâm. Nhưng đừng bao giờ nói xấu gia đình tôi, hoặc là những người xung quanh tôi. Bởi lẽ, họ là những người tôi yêu quý nhất, quan trọng nhất mà thượng đế đã ban tặng tôi.

Tất cả tôi có thể nhịn riêng việc đó thì không!

– Á á á, mày làm gì vậy?

– Làm gì? Chỉ là lỡ tay thôi mà, không được sao? – Tường ai, hóa là mấy con nhỏ lúc nãy bên 9A2 xì xầm về tôi.

Họ đã nói tôi là hồ ly tinh rồi thì phải cho họ biết khi chọc giận hồ ly tinh thì hậu quả thế nào chứ!?

– Mày..mày...

Tôi lấy tay bịt cái vò lại, chỉ để hở một phần, làm cho nước xịt tung tóe ra xung quanh. Chịu trận nặng nhất là hai nhỏ kia, ướt nguyên cả bộ đồ thể dục. Trời bình thường thì không sao, nhưng hiện đang là mùa đông, mặc nguyên cả bộ đồ ướt như thế thì cảm giác ra sao nhỉ?

Nhìn hai nhỏ giận đến tím mặt, tôi nhếch mép.

– Sao, lắp bắp rồi à? Lúc nãy nói hùng hổ lắm cơ mà!

– Mày, mày, con quý cái!

“Chát!”

Tôi nhìn bàn tay vừa mới vùng lên. Một bên má có cảm giác rất rát, cũng không tệ! Đánh hay lắm!

– Rất đau đó, đánh cũng không tệ!

“Chát! Chát!”

Một mình tôi chịu đau thì đâu có công bằng. Đánh tôi một thì tôi trả gấp hai!

Con nhỏ bị tôi đánh tay ôm mặt, đau như sắp khóc thế mà vẫn cứng miệng.

– Hóa ra mày cũng chẳng ngoan hiền gì nhỉ? Làm quý cái đi la liếm người khác chưa đủ hay sao mà giờ muốn làm chị đại luôn vậy? Cha mẹ mày có đứa con gái như mày chắc bất hạnh lắm nhỉ?

– Tao ngoan hiền hay quậy phá thì cũng không đến lượt mày quan tâm. Còn tao không đụng đến cha mẹ mày thì cũng đừng đụng đến cha mẹ tao. Nếu không...

Tôi không thích đánh người, cũng chẳng muốn nói chuyện hay cãi nhau với cái lũ nào không có nếp nhăn kia.

Con nhỏ bên cạnh nghe tôi cảnh cáo cũng có chút sợ, dù sao cũng đang trong giờ học thể dục. Nhỏ đó kéo kéo tay nhỏ kia bảo “Thôi đi!” thì bị nạt lại.

Nhỏ bị tôi đánh quay sang tôi, giọng hung dữ:

– Thế nào? Mày sợ cha mẹ mày biết những việc xấu mà mày làm sao? Mà tao đoán chắc cái gia đình mày cũng thuộc một loại như mày thôi, thứ rác rưởi của xã hội!

– Dừng tay!

“CHÁT! CHÁT!”

Một loạt âm thanh vang lên liên tiếp.

Tay tôi bông rớt.

Tôi đang rất giận, thật sự rất giận!

Họ không có quyền nói gia đình tôi như vậy. Họ biết gì về gia đình tôi mà nói như thế chứ. Cái gì là rác rưởi của xã hội? Thế nào là cũng một loại?

Hừ, quá đáng!

Tôi dùng hết sức, đến nỗi tay không còn cảm giác. Hai cái tát đó, chứa đựng tất cả sự tức giận lẫn phần nộ của tôi. Hai cái tát đó là tát thay cho ba mẹ, cho gia đình tôi. Hai cái tát đó còn là đáp trả cho sự sỉ nhục mà họ dành cho tôi.

Tôi làm hoa khôi là do tôi muốn ư? Tôi muốn giành cái giải đó với lớp mấy người lắm à? Không biết thì đừng có nói!

– Uyển Nhi, Uyển Nhi, không sao chứ?

– Mày, mày...

Trớ trêu thật, người tôi muốn đánh thì lại không bị gì, người tôi không muốn đánh thì bị ăn hai cái tát trên mặt. Trong lúc nhất thời, Uyển Nhi tự đứng ở đầu chạy lại che chắn cho nhỏ đó, đương nhiên là cô nàng hưởng trọn hai cái tát.

Chắc lúc này tôi giận quá nên không kìm chế được lực, ra tay hơi mạnh. Uyển Nhi bị tôi đánh ngồi bệt luôn xuống đất, hai gò má đỏ bừng, mắt rung rung như sắp khóc. Cái này là vô tình, tôi hoàn toàn không cố ý!

Dù sao thì Uyển Nhi vô tội, tôi dù không muốn thì cũng đã đánh cô ấy, ít ra cũng phải có lời xin lỗi.

– Tôi...

Lời còn chưa nói xong đã có tiếng khác chen vào.

– Chuyện gì xảy ra vậy? – Hấn chạy tới cùng một vài người nữa.

– Con nhỏ đó đánh Uyển Nhi.

– Không, không sao đâu! – Uyển Nhi yếu ớt lên tiếng. Có lẽ do đau quá nên nước mắt tràn đầy hốc mắt, chỉ cần động một chút là có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

– Tui...

Tôi mở miệng muốn giải thích rằng sự việc không phải như hấn nghĩ nhưng khi nhìn vào mắt hấn, tôi cứng miệng. Hấn liếc qua tôi có một lần, một lần duy nhất. Ánh mắt lạnh lẽo. Ừ, lạnh đến đáng sợ! Cái cảm giác mà tôi chưa bao giờ nghĩ là hấn sẽ giành cho tôi.

Có lẽ tôi quá ảo tưởng rồi chăng?

Người hấn thương yêu, người hấn quan tâm nhất đang ngồi đó, bị tôi đánh đến khóc. Tôi, là hung thủ gây nên. Hấn nhìn tôi như vậy là đúng rồi, một cái nhìn cho tội phạm. Chẳng lẽ hấn cười với tôi rồi nói rằng “Làm tốt lắm!” hay sao?

Tự nói với chính bản thân mình như vậy nhưng không hiểu sao tim lại nhói.

Đau lắm!

Họ chửi tôi, họ mắng tôi, họ đánh tôi. Tôi cũng không khóc. Tôi chỉ bảo bản thân rằng họ không biết gì về tôi nên mới nói như vậy. Họ nhục mạ gia đình tôi và những người xung quanh tôi, tôi sẽ hùng dũng đứng lên mà nói lại, bởi vì họ không có tư cách đó. Dù thế nào tôi vẫn sẽ không khóc, vì khóc là yếu hèn, là chấp nhận thua cuộc, là chấp nhận cho người ta chà đạp lên mình.

Tôi như thế nào cũng sẽ mạnh mẽ, kiên cường và không khóc. Nhưng sao lúc này chỉ vì một ánh mắt lạnh lùng của hấn, tôi lại cảm thấy đau thế này? Tim

như bị ai bóp nghẹt, khó thở. Muốn mở miệng giải thích với hắn, muốn kéo áo hắn bảo sự việc không như vậy nhưng sao tay chân cứng ngắt, đầu óc trống rỗng không thể làm được gì. Chỉ cảm thấy có một luồng khí nóng lên mặt, có cái gì đó sắp cháy ra.

Không, không được!

Dù thế nào cũng không được khóc!

Tôi mở to mắt ngăn không cho nước mắt chảy xuống. Mở to mắt để nhìn hắn quan tâm, chăm sóc Uyển Nhi, ánh mắt dịu dàng trái ngược với lạnh lẽo khi nhìn tôi. Mở to mắt để nhìn hắn quay lưng lại với mình. Một bên má lúc này bị tát không biết tại sao lại đau ghê gớm. Tôi đứng đó, đến lúc không chịu nổi nữa mới quay lưng chạy đi!

Cùng lúc đó, nước mắt chảy xuống!

Đằng sau, có ai đó khẽ mỉm cười.

Thế này đã đủ dài chưa ạ? (*~*~*)

Chương này thấy dùng từ ngữ hơi bị “nặng nề”. Có thì cho cái góp ý ạ! “cúi đầu”

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

==>CHƯƠNG 11<==

+++Chương 11+++

“Hức!”

Khóc, sao phải khóc chứ?

Mắc mớ gì phải khóc?

Nực cười! Người ta đâu thèm để ý đến mày. Cũng chẳng muốn nghe mày giải thích. Mày khóc vì cái gì chứ?!

Tôi lấy tay quẹt nhanh nước mắt, cố gắng không để rơi thêm một giọt nào nữa. Nhưng lau thế nào cũng không hết, càng lau nước mắt càng chảy nhiều hơn. Tôi cắn chặt môi cố không để nấc lên. Bao nhiêu lời muốn nói, bao nhiêu lời giải thích, bao nhiêu uất ức ghen ứ lại trong cổ, đau buốt! Tôi chỉ sợ nếu như khóc lên thành tiếng, tôi sẽ không tự chủ được nói ra mất.

Nước mắt, mặn chát!

Ừ, mặn như chính lòng tôi bây giờ vậy!

Có lẽ tôi quá ảo tưởng rồi chăng? Hắn không phải là gì của tôi cả, vậy thì hy vọng điều gì chứ? Hy vọng hắn tin mình mặc dù sự việc xảy ra rõ ràng đến thế? Hy vọng hắn chạy đến bên tôi lúc này khi đáng nhẽ hắn đang bên cạnh lo lắng cho Uyển Nhi. Hay chỉ đơn giản là hy vọng hắn nói một câu “Tôi tin bà!”. Tôi tự cười chính mình. Dương Tố Tâm à, mày quá ngu ngốc rồi! Tất cả chỉ là mày hy vọng, là mong muốn của riêng mày thôi chứ thật ra hắn chẳng có lý do gì để làm thế cả.

Bởi vì, mày với hắn không quan hệ!

Ừ thì, không quan hệ!

Nhưng sao, tìm lại nhói?!

Nhưng sao, mày vẫn hy vọng?! Hy vọng hắn...

– Dương Tố Tâm!

Ồ, cái giọng này! Chân tôi đứng sững lại, tìm bất ngờ đập “thịch” một cái!

Đúng là hắn!

Không phải bây giờ hắn đang ở chỗ Uyên Nhi sao? Nhưng sao lại ở đây...?

Hắn đang ở đằng sau tôi. Chỉ cần quay mặt lại là gặp hắn. Chỉ cần quay mặt lại là có thể nói hết tất cả với hắn. Nhưng lại không muốn, chân cũng không thể nhấc nổi. Tôi không muốn đối mặt với hắn lúc này ư? Tôi không muốn hắn nhìn thấy tôi khóc, tôi yếu đuối? Hay sợ rằng, tôi sẽ bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo đó một lần nữa? Một lần đã quá đủ rồi, tôi không có đủ dũng cảm để đối mặt lần thứ hai nữa đâu.

Tôi lấy tay lau thứ ẩm ẩm chảy ra trên mặt mình. Gặp hắn lúc này, nước mắt không những không hết mà còn chảy nhiều hơn. Tự dưng vừa thấy ức, vừa thấy tủi! Tôi cắn chặt răng, giả lơ bước đi.

Người đằng sau dường như cũng không có ý định buông tha, chạy theo tôi.

Tôi không muốn gặp mặt hắn lúc này chút nào, một chút cũng không!

Bỗng thấy bóng dáng quen thuộc đang bước tới, tôi cố giữ giọng cho thật bình thường rồi gọi to:

– Thế Nam!

Mặc dù vậy nhưng giọng tôi vẫn có chút run run.

Cậu bạn quay sang nhìn tôi, mặt đầy vẻ sững sờ. Không bằng hoàng sao được khi một con nhò vừa nhìn cậu ấy cười trong khi lệ rơi đầy mặt.

Thế Nam nhanh chóng chạy lại, vẻ mặt đầy vẻ lo lắng nhìn tôi.

– Tổ Tâm, cậu sao vậy? Má cậu...

Không để Thế Nam nói hết câu, tôi đã chen ngang:

– Ma..may quá! Mình có chuyện..hức... muốn nói...hứ..cc với cậu! – Dù đã cố gắng giữ giọng nhưng tôi vẫn không thể ngăn được những tiếng nấc nghẹn.

Cùng lúc này, một tay tôi bị ai đó nắm lấy, cùng với giọng trầm trầm đáng sợ:

– Đi theo tôi!

Tôi lấy tay bịt miệng cố không cho phát ra một tiếng nấc nào nữa. Tôi giương mắt cầu cứu nhìn Thế Nam, lắc đầu nguầy nguậy tỏ vẻ không muốn.

Như hiểu được ý tôi, Thế Nam cầm một tay còn lại kéo tôi về phía cậu ấy. Một tay khác của cậu ấy vòng ra phía sau tôi, cầm lấy bàn tay đang bị hắn nắm chặt.

– Xin lỗi, nhưng giờ người cậu ấy muốn gặp là tôi! – Giọng Thế Nam rõ ràng, kiên định, dứt khoát.

– Tránh ra, ở đây không có việc của cậu! – Hắn lạnh giọng, siết chặt tay tôi.

– Tôi nói lại một lần nữa, bây giờ người cậu ấy muốn gặp là tôi, không phải cậu. Mong cậu buông tay ra!

Tôi che miệng khóc nức lên ở trong lòng Thế Nam. Bàn tay đó, nó đã từng làm tôi cảm thấy ấm áp, làm tôi cảm thấy an toàn khi được nằm trong đó. Thứ mà tôi đã một lần ảo tưởng rằng nó sẽ theo tôi đến suốt cuộc đời. Và cũng đã sợ, sợ một ngày bàn tay ấy buông mình ra!

Cũng nên thức tỉnh rồi nhỉ?

Vì vốn dĩ thứ đó đâu thuộc về tôi!

Hắn im lặng một chút, sau đó từ từ, chậm rãi buông tay tôi ra.

Hụt hẫng!

Giây phút hắn buông tay tôi ra, cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Cánh tay như bị gãy, không còn cảm giác. Một phút giây nào đó, tôi đã muốn hắn níu kéo, hắn cầm thật chắc tay tôi. Nhưng có lẽ, không được rồi...

Tôi có thể chịu đựng cả thế giới quay lưng lại với mình!

Nhưng với tại sao với hắn thì không?!

Tại sao tìm lại đau như thế chứ?!

Hắn quay đi cũng là lúc tôi vỡ òa. Tôi cứ thế mà áp mặt vào cậu bạn khóc, khóc cho tất cả dồn nén, uất ức.

Ánh tà dương của mùa đông chiếu hắt lên vách tường, một màu vàng nhạt cho một buổi chiều âm đạm!

Chính lúc này, tôi đã chợt nhận ra điều gì đấy, dù chỉ là một chút.

Tôi mệt mỏi vác balo về nhà, lúc này khóc nhiều quá đến nỗi mắt sưng cả lên, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc cho khỏe. Giờ tôi mới biết con người lại có lắm nước mắt như thế!

– Bà về trễ thế? – Nhóc Thiên đang ngồi vắt chân trên ghế coi phim, thấy chị nó về cũng chẳng quay qua xem sao. Dù sao thế cũng tốt, đỡ phiền phức cho tôi! Nếu thấy tôi thế này nó chắc chắn sẽ không tha cho tôi mất.

– Ủ! – Tôi chỉ đáp nhẹ một tiếng rồi bay lên phòng.

Nệm còn nằm chưa được ấm, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

– Bà làm sao đấy? – Nó là thầy bói, là thánh hay sao mà mỗi lần tôi có chuyện nó đều biết hết vậy!?

Có thằng em thông minh quá đôi khi cũng rất phiền phức! ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

– Không sao!

– Không sao thật chứ?

– Uhm!

– Không có chuyện gì thật chứ?

– Ờ!

– Không...

– Mày biến đi cho bà ngủ! – Tôi bực mình quát to. Nó cứ lèm bèm như bà già miết ai mà ngủ được cơ chứ?!

– Rồi rồi! – Trước lúc nó đi tôi còn nghe được nó lẩm bẩm cái gì đó không rõ.

Tôi đến.

Ngủ một giấc cho đến 7h tối, đến lúc có cảm giác đói bụng tôi mới tỉnh dậy. Nhìn mình trong gương không khác con điên là mấy, tóc tai rối bời, một bên má vẫn còn hơi sưng đỏ, mắt thì trông như hai quả trứng. Trông chẳng có sức sống gì cả! Tôi vỗ vỗ nước lên mặt cho tỉnh một chút, bước xuống nhà tìm đồ ăn, định bụng tìm cục đá lăn mặt cho bớt sưng luôn.

Bước xuống nhà vẫn thấy nhóc Thiên đang ngồi xem TV. Chẳng lẽ cả ngày nó chẳng biết làm gì ngoài việc ôm cái màn hình phẳng ấy ư?

Nhìn thấy tôi, nó tắt rụp cái TV rồi nói:

– Dậy rồi sao? Chờ chút tôi lấy đồ cho ăn!

Woa, hôm nay nó bị sao vậy? Tự dưng tốt đột xuất a~. Ngày mai chắc trời mưa to quá.

– Ăn đi!

Nó xới cho tôi một tô com, dọn đầy đủ thức ăn trên bàn: canh có, cá có, thịt có,... Tôi nhìn muốn chảy nước miếng, cái bụng réo lên không ngừng. Chờ gì nữa, ăn thôi!

– Tao ăn xong rồi. Mày muốn hỏi gì thì hỏi đi!

Tôi buông bát đĩa xuống, lấy giấy lau miệng. Nhóc Thiên ngồi khoanh tay nhìn tôi ăn này giờ, không có chuyện thì nó không ngoan ngoãn ngồi im thế này đâu. Tôi nay nó mà không biết hết chuyện xảy ra ngày hôm nay thì nó không tha cho tôi đâu. Sao nó lại hiểu tôi quá mức như thế chứ?!

– Uống nước đi!

Tôi nhận lấy chai nước, nói theo:

– Lấy giúp tao cục đá luôn! – Lăn cho cái má nó bớt sưng không ba mẹ mà thấy thì mệt lắm.

– Rồi, giờ nói đi! Bà đi đánh nhau hay sao mà tàn tạ thế?

Tôi lấy cục đá, lăn lăn trên mặt. Đúng là lạnh thật! Hơi lạnh ngấm vào da, có cảm giác tê tê.

– Ủ thì, cũng có đánh!

– Vì sao?

– Không ưa thì đánh! – Cái chuyện này, tôi không muốn kể chút nào. Dù có kể cũng không biết kể thế nào.

– Đó giờ tôi không biết bà cũng có máu chị đại đấy! – Nó nhìn tôi khinh bỉ cười.

Tôi không thèm quan tâm đến cái vẻ mặt khinh khỉnh ấy của nó, tiếp tục lăn đá. Chị mày mà là chị đại thì mày đã bị sút ra đường từ lâu rồi. Còn đâu mà ngồi đó giờ cái giọng ấy ra nói chuyện với chị mày!

– Vậy cho hỏi chị đại! Chị thắng hay thua mà mắt chị to như ốc nhồi thế? Không phải là khóc đấy chứ? – Đúng là nó không để gì tha cho tôi mà.

Thôi thì kể đại đi, nó hiểu hay không thì tùy.

– Vậy tao hỏi mày nhé! Có người vô duyên vô cớ đánh nhóc Nhi hai bạt tay thì mày tính thế nào?

Nó nhìn tôi nháu mày, trông có vẻ như là không hiểu những gì tôi nói nhưng trong mắt thì âm thầm gọn sóng. Vậy thì, hiểu rồi ha!?

– Không bỏ qua đúng không? Vậy thì người ta cũng vậy! Tao đánh Uyển Nhi, hấn ghét tao cũng phải. Chẳng qua hơi bất ngờ một chút thôi! – Tôi cười.

– Đừng cười, mặt bà giờ xấu xí lắm!

– Không cười giờ chẳng lẽ khóc?! – Hừ, cả buổi chiều còn chưa đủ hay sao? – Tao đánh Uyển Nhi, ừ thì tao sai! Nhưng là tao không hề cố ý. Không nên chưa hiểu rõ sự việc thế nào đã nhìn tao như vậy, cứ như nhìn một tên tội phạm. Làm như tao đã gây ra việc gì lớn lắm không bằng!?

– Ông đánh bà sao?

– Không! – Nhưng sao lại cảm thấy còn đau hơn cả đánh.

– Chị già à, bà ngốc thật! Ai đời lại đi khóc vì trai?! – Nó vừa nói vừa lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán.

– Cái thằng quý này, mày có phải là em tao không thế?!

– Không, IQ khác biệt nhau thì chị em thế nào được.

Đúng rồi, nếu không xét về tuổi tác thì ra đường người ta cứ tưởng nó là anh tôi quá. Giọng điệu này là của một đứa trẻ đang học lớp 7 sao? Quá gât người rồi!

– Quay lại vấn đề chính! Không thể không có lý do gì mà bà lại đi gây sự vô lý với người ta được.

– À thì...

Cuộc nói chuyện không đầu không đuôi của chị em nhà họ Dương bắt đầu.

Màn đêm buông xuống, không gian vắng lặng, vẫn có người chưa ngủ.

“...cũng như bao người khác thôi,

cũng yếu đuối và rất bấp bênh.

Khi lòng này giờ đã quen đi...

...cùng một ai.

...

Giữa cuộc đời dài đang trôi một nhòai.

Đừng hoài một mình cô đơn...

...chắc sẽ tốt hơn...”

—Lớp 9A1—

– Này, cho tao mượn vở soạn Anh!

– Đưa tao cuốn sách Hóa!

– Làm toán chưa, làm toán chưa? Khó quá, cho tao mượn với!

- ...

Một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng bình thường khác của lớp 9A1. Vẫn ồn ào náo nhiệt như mọi ngày. Từ xa, tôi đã nghe tiếng hú rầm trời của cái Trang, chắc lại là lũ con trai trong lớp không chịu được nhặt đây mà. Lớp tôi dường như đã quá quen thuộc với hình ảnh Trang “trường” một tay sấn áo một tay cầm chổi rượt đuổi cái giống đực không nghe lời.

Nó đúng là lớp trường gương mẫu, rất có trách nhiệm a~!

Tôi bước vào lớp.

Im lặng!

Chỉ có thể dùng hai từ ấy để hình dung.

Cái lớp này sao vậy? Tự dưng đang ồn ào thế mà vừa thấy tôi lại im thinh thịch. Tội nó giương mắt nhìn tôi như tôi vừa làm điều gì kinh khủng lắm không bằng. Này này, tôi có phải là người ngoài hành tinh sống lâu trăm tuổi như cụ giáo Do đâu! Tôi cũng đâu phải là Colombo phát hiện ra châu lục mới. Làm gì nhìn tôi dữ vậy chứ?

Không gian yên tĩnh, trầm lặng! Tôi bị tội nó nhìn đến ngứa toàn thân. Có chuyện, chắc chắn là có chuyện! Mà còn là chuyện chẳng lành nữa cơ!

Tôi cảnh giác bước vào lớp, e dè hỏi:

– Tội mày làm sao vậy? Làm gì nhìn tao kinh thế?

“Rầm!”

Tất cả các cửa đồng loạt được đóng.

“Rẹttttt!”

Màn che được kéo lại.

Ồ, lũ quỷ này định bày trò gì đây? Trông cái phòng học bây giờ tối thui, chỉ có ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ bên ngoài hắt vào.

Bỗng màn hình chiếu trên bảng bật sáng, ban ánh sáng cho cái không gian tăm tối, âm u không khác gì địa ngục này.

“Ma..may quá! Mình có chuyện..hức... muốn nói...hứ..cc với cậu!”

“Đi theo tui!”

“Xin lỗi, nhưng giờ người cậu ấy muốn gặp là tôi!”

“...”

Âm thanh rõ ràng, hình ảnh sắc nét, không thể chê vào đâu được! Nhưng sao đầu tôi cứ ong ong thế này, hai lỗ tai lùng bùng không nghe rõ gì hết.

Tôi chính thức rơi vào trạng thái chết lâm sàng! T__T

Khốn nạn, đó không phải là cái cảnh lằng sờ mạng như phim Hàn do tôi đóng vai chính hay sao? Theo góc độ quay này mà thấy thì hai chàng đang giằng một nàng, còn lại... tôi không muốn kể tiếp nữa -_- Omeoi, tôi thật đập đầu vào cặp chết quách cho xong! Không thì ông trời thương tôi, làm ơn cho cái nền nhà nứt ra cho tôi chui xuống! Ai ngờ có ngày tôi lại được lên phim, lại còn đóng ngay cái đoạn suýt mướn, ẩm ướt như nhà bị đột vậy.

Tôi hận, hận đưa khốn nạn nào đã quay phim, hận luôn cái điện thoại (ai biểu nó tốt như vậy chứ, quá sắc nét, quá hại đời). Ngay cả cái cảnh cuối tôi khóc như vậy nó cũng ghi lại cho bằng được.

Kết thúc đoạn phim, cả lớp lại quay qua nhìn tôi. Trời ơi, con muốn chết ngay lúc này! Không thì con biết giấu cái mặt này vào đâu đây?!

Lớp trưởng bước xuống chỗ tôi, cười hỏi:

– Phim hay không?

– Hay! – Hay cái “beep” ấy!

– Tao không ngờ mày cũng có khiếu nghệ thuật ghê ấy nhỉ!?

– Tao lên phim “đẹp” như vậy cũng phải cảm ơn “nhiều” người quay phim chứ! – Mợ nó, có cần phải chọn góc quay đẹp thế không? Gương mặt của ba nhân vật chính đều được quay rõ ràng hết.

– Vậy thì chắc bà phải qua cảm ơn mấy nhỏ 9A2 rồi! Tụi tui lấy cái này từ chỗ mấy nhỏ đó đấy. – Phong “cừ” nói thêm vào.

Hừ, lại là mấy nhỏ đó! Tụi này đúng là không để tôi sống yên mà. Gây sự, quay video clip lại, định hủy hoại thanh danh của Dương Tố Tâm này chắc?!

– Trong lúc tụi nó định phát video này lên mạng thì bị tui với ông Lâm bắt được! Không thì giờ bà chết chắc rồi.

– Chắc là mấy lũ ghen ăn tức ở, rảnh rồi sinh nông nổi ấy mà!

– Còn một đoạn nữa đâu? – Đoạn đầu là đoạn quan trọng nhất, nếu muốn hại tôi thì không lý nào lại cắt mấy đoạn đầu đi được.

– À..ờ...

Tôi nhìn vẻ mặt lúng túng của tụi nó, không hiểu hỏi lại một lần nữa, không thể nào không có được.

Nhỏ Thảo ghé sát tai tôi nói:

– Cái đoạn đó tụi tao cắt rồi. Không ai coi hết ngoại trừ mấy đứa tụi tao! – Ý nó muốn nói là cái tụi xóm nhà lá này sao? Vậy không lẽ hần..

– Tên Tuấn coi chưa?

– Chưa! Chút nữa tao định...

Không đợi nó nói hết câu tôi đã chen ngang:

– Không chút nữa gì hết! Tao cấm tụi mày nói cho ông biết! – Sau đó quay sang tên Phong, – Ông đưa tui cái đĩa!

– Mày sao vậy? – Mấy nhỏ đồng thanh hỏi, mặt lộ vẻ ngạc nhiên cùng cực.

– Không sao hết! – Tôi lạnh mặt, lấy cái đĩa bỏ vào trong cặp.

– Tụi tao mặc dù lấy được cái video này nhưng không chắc là tin đồn có phát tán hay không?

– Ủ! – Qua chuyện hôm qua thì tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý hết cả rồi. Có tin đồn hay không cũng vậy thôi, quan tâm làm gì cho một xác. Mặc dù hai tin trong cùng một ngày rất rất chấn động.

Còn hần, muốn nghĩ sao thì tùy! Tôi cũng lười giải thích.

– Mà mấy con nhỏ bên 9A2 cũng quá đáng thật! Tao mà gặp tụi nó, tao cho mỗi đứa một trận! – Nhỏ Thảo mặt đầy sát khí, giờ nắm đấm lên hù dọa.

– Thôi đi, mấy con nhỏ đó bị bà đánh hai bạt tai cũng đủ rồi! – Ông Huy mắt dưng ở đâu giờ mới xen vô.

– Nhưng mà, những lời tụi nó nói thật là không chịu được! – Cái Phương im im cũng lên tiếng bất bình.

– Thôi mấy cô, cho xin đi! – Tôi cười trừ, mấy nhỏ này đúng là thương tôi thật, he he. (^3^)

Một điều nhin, chín điều lành!

Trang “trưởng” vuốt vuốt cằm, làm ra bộ dáng của một thám tử nói:

– Nhưng mà, Uyển Nhi tại sao tự dưng lại chạy ra hứng hai bạt tay? Sao mà trùng hợp quá vậy, làm như đứng sẵn ở đâu đó rồi chạy ra vậy?

– Thôi đi mày, đọc Conan quá rồi nhiễm!

Vô duyên vô cớ đánh người ta hai bạt tay, mặc dù tôi không cố ý nhưng dù sao việc đã đành. Tìm cơ hội xin lỗi vậy! Tôi là người có đạo đức, nếu không làm thì cảm thấy lương tâm bị ách náy lắm.

Tôi nhìn sang đám bên cạnh, hình như đứa nào cũng đang trầm ngâm suy nghĩ. Đây, không phải là nghe theo lời cái Trang nói đấy chứ?! Con nhỏ này là nó mê Conan, nó cuồng Sherlock Holmes.

Một đứa trong lớp reo to làm cả đám đang chìm trong suy nghĩ rút lại về thực tại, cuống cuống chạy về chỗ:

– Cô vô, cô vô!

– Cả lớp đứng!

– Chúng em chào cô aaaaaa! – Đồng thanh.

Cái lớp này, lớn rồi mà lúc nào cũng như là học sinh mới học cấp I ấy!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rôi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

==>CHƯƠNG 12<==

“Renggggg!”

Sau hai tiết học nhàm chán, cuối cùng hồi chuông cứu mạng cũng vang lên. Học sinh từ các lớp ủa ra như ong vỡ tổ, khiến sân trường đang yên tĩnh bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Nhỏ Thảo vừa thu dọn sách vở vừa quay xuống gọi:

– Ê mày, xuống căn-tin hơ?

– Ừ thì đi! – Sáng nay tôi vẫn chưa có ăn gì, giờ nghe đến ăn cái bụng cứ réo cả lên.

Căn-tin vẫn như mọi ngày, đông đúc và ồn ào. Căn-tin trường tôi rất rộng, nấu ăn thì khói phải chệch, vừa ngon lại vừa hợp vệ sinh. Cứ mỗi giờ ra chơi thì y như rằng có hỗn chiến. Học sinh học xong hai tiết học thì giống như trở thành quỷ đói, bất chấp tất cả chen lấn, xô đẩy để tiếp cận được bà bán hàng nhắm mua đồ ăn sáng. Mặc dù trong căn-tin luôn treo bảng chú ý nhưng chẳng mả nào làm theo, ngay cả đọc cũng chả thèm đọc. Xếp hàng xong thì chết đói rồi còn đâu. Bởi vậy, muốn không chen lấn thì chỉ còn cách tranh thủ đi sớm, mua nhanh, chọn chỗ tốt.

Tôi chọn một bàn trong cùng, đợi nhỏ Thảo đi mua đồ ăn (tôi chẳng bao giờ muốn là nạn nhân xấu số của hỗn chiến giành đồ ăn đâu). Mặc dù là góc khuất nhưng vẫn có nhiều ánh mắt nhìn tôi “hỏi thăm”. Tôi cứ tưởng là vụ việc ngày hôm qua nhưng hình như không phải, họ chỉ nhìn tôi kiểu như tò mò, ngạc nhiên hay cái gì đấy thoáng qua chút thôi. Chẳng lẽ vụ việc hôm qua vẫn chưa bị lộ sao? Không thể nào, tội nó không thể bỏ qua nhẹ nhàng như thế được? Hay là một chút yên bình trước khi cơn sóng lớn ập tới?

Lâu lâu còn có người quay xuống rồi nhìn tôi xầm xì, tôi nghe được loáng thoáng kiểu như “Bình thường như thế mà cũng được làm hoa khôi sao?”, hay “Trông cũng xinh đấy, nhưng vẫn chưa bằng Uyên Nhi.”,...vân...vân.and..nây...nây. Xì, mấy câu này nghe quen đến nỗi thuộc lâu luôn rồi! Đằng nào cũng sẽ có người nói: “Nếu không nhờ Thiên Tuấn thì làm sao được như vậy!?”. Mấy người này nói không mỗi miệng nhưng tôi nghe cũng mỗi tai lắm rồi >”<.

Phan Thiên Tuấn! Hắn có gì tốt đẹp chứ!? Cứ làm như hắn là thần thánh không bằng.

Nghĩ lại là phát bực! Hai tiết học, hắn không thèm mở miệng nói một lời. Sợ, chị đây cũng chả thèm, làm cao lại cho biết mặt! Coi thử ai giỏi hơn?!

Đang suy nghĩ bỗng có người đằng sau đập vai tôi một cái, sau đó liền thấy người ta cười tươi như hoa đứng trước mặt.

– Hi, Tàm! Ăn sáng sao? – Người gọi tôi dịu dàng như vậy trên đời này cũng chỉ có một – Trần Thế Nam.

– À, uhm! Nhìn cậu bạn lại nhớ tới cái chuyện đáng xấu hổ hôm qua! Tôi thật muốn đâm đầu vào gối chết đi cho xong! Ai đòi lại ôm con trai khóc đến nước mắt nước mũi dính đầy lên áo người ta thế chứ. Mẹ Thế Nam, cháu thành thật xin lỗi bác! Hôm qua ức quá khóc cho đã, đâu quan tâm gì mấy cái đó. Sáng này, cái lũ quỷ kia mở lại đoạn băng đáng xấu hổ hôm qua, giờ lại gặp Thế Nam thế này. Tôi xấu hổ chết mất thôi! T__T

Tôi ngại đến cúi gầm mặt, suýt ăn bàn đến nơi. Thế Nam vẫn ngồi nhìn tôi, nở nụ cười chói lóa không thấy ánh mặt trời thường ngày. Cho tôi xin đi, làm ơn đừng có nhìn tôi ôn nhu như thế được không?!

– Chuyện hôm qua...uhm.cảm ơn...và xin lỗi! – Im lặng mãi cũng không phải là cách, tôi nên lên tiếng trước để phá tan bầu không khí ngại ngùng này thì hơn.

– Không sao đâu! Mà cậu không sao thật chứ? – Cậu bạn lo lắng hỏi tôi.

Trời ơi, sao lại dễ thương, dễ mến thế cơ chứ?! Ai mà cười được cậu chàng là phúc ba đời chứ chẳng chơi. Với lại, tốt hơn tên đó nhiều nhiều.

– Sao trắng gì, tớ khỏe như voi thế này mà! – Tôi nghe răng cười, còn gồng cái tay không có xú cơ bắp lên thể hiện.

– Đây, người ta nói gì thì kệ người ta, cậu đừng quan tâm làm gì cho mệt xác. Cậu đâu có gian lận gì đâu mà sợ người ta nói chứ. Như mình nè, đẹp trai quá nhiều khi có lời ra tiếng vào nhưng có sao đâu! – Cậu bạn nói đến khúc cuối còn tự hào trưng ra cái baby face của mình.

– Thôi đi ông tướng, con biết ông đẹp “dza”, gái theo nhiều! – Tôi nhìn cái khuôn mặt giương giương tự đắc của Thế Nam mà tức cười. Đúng là người càng đẹp thì mức độ tự luyện càng cao!

– Cậu nghĩ nếu như mình theo đuổi thì người ta có đồ không?

Ồ, con nhỏ nào mà tốt số thế nhỏ? Được lọt vào mắt xanh của warm boy cơ đấy!

– Đồ, chắc 100% là đồ! – Tôi nói chắc nịch, nếu không thì... – Trừ khi mất nhỏ đó có vấn đề, không thì thần kinh bị rối loạn trầm trọng.

– Thế mà có người bình thường mà không thích đấy!

– Hà, nhỏ nào? – Con nhỏ nào điên dữ vậy? Chắc chắc, nhỏ nào mà làm cậu chàng điên đảo tới cỡ này chứ, tôi rất tò mò muốn biết nha!

Tự nhiên Thế Nam lại nhìn tôi mờ ám, miệng lại cười cười nguy hiểm. Này này, có chuyện gì vậy chứ? Sao nhìn tôi ghê thế?

– Này, làm gì nhìn mình ghê thế?!

Thế Nam đang nhìn tôi “đắm đuối” như vậy thì bỗng có tiếng nói cắt ngang:

– A, Thế Nam, Tổ Tâm! Thật trùng hợp quá!

Cái giọng này, nếu không lầm thì là... Tôi ngước mắt lên xem, không phải hoa khôi Uyển Nhi thì ai. Bất ngờ hơn là người đi bên cạnh cô hoa khôi lúc này là hấn – Phan Thiên Tuấn đáng ghét!

Thế Nam có vẻ nhìn thấy hai người này đi chung cũng hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng khôi phục lại tiếp lời:

– Ồ, các cậu cũng xuống căn-tin sao?

– Ừ, khát nước ấy mà! Tiện thể cho ngồi chung ha, dù sao cũng hết chỗ rồi. – Uyển Nhi thân thiện cười nói, tiện thể kéo ghế ngồi ngay bên cạnh tôi.

– Vậy để mình đi mua nước! – Cái tên im lặng này giờ mới lên tiếng.

– Ừ!

Hứ, đối xử với con gái người ta thì dịu dàng như vậy, đối xử với tôi thì không khác gì đối xử với... một thằng con trai (mặc dù đau lòng nhưng sự thật là vậy). Mua nước giùm sao? Tôi khinh, ngay cả cái căn-tin còn chưa bao giờ đặt chân xuống nữa là. Thế mà người ta mới mời một tiếng đã nhận lời ngay! Đồ hám gái!

– Tâm nè, hôm qua bạn mình hơi quá đáng. Mình thay mặt tụi nó xin lỗi cậu! – Tự dưng Uyển Nhi quay sang tôi nói làm tôi giật cả mình.

Cái tụi hôm qua vậy mà chỉ “hơi” quá đáng thôi sao? Nhưng mà người ta đã lên tiếng rồi, chẳng lẽ mình lại nhỏ nhen không bỏ qua!? Với lại, tôi cũng vô duyên vô cớ đánh người ta hai cái, phải là tôi xin lỗi mới đúng!

– Không sao, không sao! Với lại mình cũng có lỗi, cậu không sao chứ?

– Không sao, chườm một ít đá là khỏi ngay ấy mà!

– Xin lỗi, thành thật xin lỗi! – Đối với nụ cười dịu dàng như không có gì của Uyển Nhi, tôi chỉ biết nói xin lỗi. Tôi là cháu ngoan Bác Hồ mà, nếu không làm thế thì tôi thấy có lỗi lắm!

– Được rồi, vụ hôm qua coi như hòa nhé! – Uyển Nhi nháy mắt tinh nghịch. Tôi cá nếu có 10 thằng con trai ở đây không đồ hết 10 thằng mới là lạ.

– Uhm!

– Cháo đây, cháo nóng đây! Ồ... – Nhỏ Thảo hai tay bưng hai tô cháo vẫn còn nghi ngút khói, còn chưa đặt xuống mắt đã mở to ngơ ngác nhìn hai con người không mời lại gặp.

– Mày không thấy nóng sao? – Tôi lên tiếng kéo nó về thực tại. Định bưng hai tô cháo đứng đó làm tượng luôn chắc?

– Con quý, mày không nói thì tao quên mất! – Nhỏ đặt hai tô cháo xuống bàn, ngồi xuống bên trái tôi (Uyển Nhi ngồi bên phải), miệng không ngừng xuyết xoa vì nóng. – Hai con người đó chui từ đâu ra vậy?

Tôi lấy tô cháo, bắt đầu ăn.

– Ai biết, thiếu bàn ngồi chung vậy thôi!

Lúc này hân cũng vừa mua nước xong, ngồi xuống bên cạnh Thế Nam. Hừ, bàn có mấy người mà mua hai lon vậy chứ? Còn cái gì mà mở nước giùm nữa mới ghê! Chẳng ga lẳng mở nước giúp nàng, nàng ngượng ngừng đón lấy. Căn-tin này là phim trường của mấy người hay sao? Tưởng tui tôi là khán giả chắc!? À mà, hiện giờ cũng đang thịnh hành mấy kiểu phim Hàn Quốc lẳng mạn, sến rện thế đấy! Càng nhìn càng ngứa mắt, đến nỗi tôi ăn cháo mà nuốt cũng không trôi đây này!

– Ê mày, hôm nay mặt trời mọc đằng tây hay sao mà hot boy trường ta đại giá quang lâm xuống căn-tin thế này? Trong bàn có tổng cộng 5 người lại mua có hai lon nước, nhỏ mọn quá rồi chẳng? – Tôi nói chuyện với nhỏ Thảo nhưng thực chất là nói đủ to để cho hân nghe.

– Muốn uống thì uống đi, nói nhiều thế làm gì!? – Ngay lập tức lon nước coca còn chưa khui bay ngay về phía tôi. Cái gì, tôi thêm chắc! Làm tôi đói khác lắm ý?!

– Dạ, em không dám đâu ạ! Mắc công em nhận xong lại uống không trôi thì ghen chết mất. – Tôi nói giọng ba gai. Gây sự? Ừ, đúng là tôi đang muốn gây sự lắm đấy!

– Vậy đến lúc đó chắc nhiều người đến viếng lắm đấy! Xem coi cái sinh vật kì quái nào chết vì uống nước. – Hân cũng không vừa, mắt thờ ơ nhìn chỗ khác nhưng miệng thì bốp chát lại tôi.

Sinh vật kì quái? Hân dám nói tôi không phải là người. Hừ, được lắm!

Tôi nhếch miệng nở nụ cười, múc một muỗng cháo, không ăn mà nhìn muỗng cháo nói:

– Thảo à, này giờ mày có nghe tiếng con gì kêu không? Rõ ràng này giờ tao nói một mình nhưng sao có tiếng đáp lại vậy nhỉ? Có khi nào... – Tôi dừng một chút, mặt khề nhủ lại sợ hãi, – ...là âm hồn bắt tán bám theo tao không? Ôi ôi, tao sợ mấy cái sinh vật không rõ lai lịch gớm ghiếc, đáng sợ ấy lắm! Có khi nào nó theo tao cả đời không mày?

Lời tôi nói vừa thốt ra liền nhận được phản hồi rất chân thực của mọi người đang ngồi trong bàn. Nhỏ Thảo cứ thế trở mặt mà nhìn, kiểu như hỏi “Mày định làm gì thế hả?”. Hân thì chẳng phản ứng gì, chỉ có sắc mặt khề biến. Đáp lại cái nhìn của mọi người, tôi lại bình thần nhìn cái muỗng cháo, tưởng tượng ra cái khuôn mặt đáng ghét của hân, bỏ vào miệng, nhai nhai sau đó nuốt xuống cái “ực”. Ngon, rất ngon nha! Tay nghề của mấy thím ở căn-tin ngày càng cao.

– Không ngờ ở đây có người tự ki đặt level max luôn rồi! Chưa tới tháng mà sao tâm thần nó ra viện nhiều thế nhờ?!

– Tâm thần mà trốn viện được thì chả phải tâm thần. Chỉ sợ có người có bệnh lâu năm mà giấu thôi!

– Biểu hiện như những người hay tự ki nói nhảm một mình chẳng hạn.

– Ê Thảo, tao nhớ lớp mình vừa mới học “Độc thoại nội tâm” xong mà, người ta thường nói học đi đôi với hành mới có hiệu quả, học nhiều mà không hành thì cũng như không. Tao thế này là đang vận dụng kiến thức mà! Với lại... – Tôi ngừng một chút, cố ý kéo dài giọng ra nghi hoặc. – ...tao nói nhỏ thế mà cũng nghe được, tai thính như c.hó ấy! Mày nghĩ xem nó có phải là chó, hay cùng thuộc họ hàng với chó không?

Tôi nói xong còn quay sang nhỏ Thảo cười cười. Nó nhìn tôi, cố nặn ra một nụ cười coi được nhất có thể. Bấy giờ không cần nhìn cũng biết mặt hân đang chuyển màu. Chuyển màu? Sao nghe giống mấy con tắc kè thế nhờ?

Dương Tô Tâm à, tao phục mày quá! Trình độ nói móc nói mỉa của mày ngày càng lên level rồi, đúng là chỉ những lúc thế này mày mới có cơ hội phát huy hết được khả năng, he he.

Phan Thiên Tuấn, xem ông nói thế nào?

– Chị Tâm!

Đang trong giai đoạn hay ho kịch tính, không biết nhóc Nhi từ đâu chạy lại đập vai tôi một cái, giọng nói trong trẻo bất ngờ phá tan cái không khí sặc mùi chiến tranh ban nãy. Thật là, lúc nào không đến tại sao lại đến ngay lúc này chứ? Hân, xem ra quá may mắn rồi!

– Đi đâu đấy? – Tôi quay lại nhìn một, à không hai con người bất thành linh xuất hiện.

Tại sao hôm nay lại có nhiều người đến thăm tôi không báo trước vậy chứ?!

– Xuống căn-tin thì ăn với uống chứ còn làm gì nữa. – Kẻ thứ hai không ai khác ngoài nhóc em tôi. Quái nha, tại sao mỗi lần thấy nhóc Nhi là thấy nó là sao nhỉ?

Tôi nhìn chai nước nhóc Thiên cầm trên tay, chắc là mới mua xong.

– Đưa tao uống miếng nước coi! – Ăn cháo xong, này giờ ngồi nói chuyện “phiếm” với hân cũng tốn một đồng nước bọt, khát oi là khát!

– Ủa, lon nước coca để trên bàn làm cảnh à?

– Cái đó... không uống được! – Tôi lấy chai nước của nhóc Thiên, mất liếc về phía hấn.

Nhóc Thiên hiểu ý, nhìn một chút rồi nói nhỏ:

– Hèn gì nghe mùi thuốc súng nồng nặc đến vậy!

Sau đó, không biết nó nghĩ gì, rất tự nhiên lấy hai cái ghế ở đâu ra chen vô ngồi cùng. Cái bàn ngồi 5 người đã quá tải rồi, giờ chát thêm hai con người nữa. Trông giống như một đám tệ nạn xã hội ấy! Thế mà hình như trong mắt mọi người lại khác. Ai đi qua cũng nhìn, liếc, dòm, ngó cái bàn của tôi hết (í lộn, bàn của căn-tin mới đúng). Tôi biết họ nhìn cái gì, Quán quân, Á quân đều ở đây hết, lại thêm hot boy khối bảy tham gia. Lâu lâu mới có một lần, không ngắm cho đã sao được!

Không khí từ khi có thêm hai người (không liên quan) tham gia có phần dễ thở hơn một chút.

– Đây hình như là em của Tổ Tâm – Uyên Nhi cười nói mở lời trước.

– Ủ. – Nó cũng chỉ nhẹ giọng đáp lại cho có lệ.

Dưới gầm bàn, tôi đá đá chân nó, mắt nhìn nó kiểu muốn nói “Mày định bày trò gì thế?”. Nó nhún nhún vai, miệng nhếch lên khế cười “Xem trò vui, tiện thể tiếp xúc, thăm dò một chút ấy mà!”.

Tiếp xúc, thăm dò ai? Thằng nhóc quỷ này định làm gì vậy chứ?!

– Uyên Nhi, nghe đồn chị với anh Tuấn đang quen nhau, không biết có phải không?

“Phụt!”

Nó, nó đang nói gì vậy chứ?

Không những chỉ có mình tôi mà tất cả mọi người trong bàn đều bị nó dọa đến kinh ngạc. Tôi lấy giấy lau miệng, may lúc này kịp thời quay sang chỗ khác không thì cái người ngồi đối diện tôi lãnh đủ rồi.

– Mày không sao chứ? – Nhỏ Thảo quay sang hỏi thăm tôi.

– Không, không sao! – Chỉ là giật mình một chút thôi. Cái vấn đề đó... nói sao nhỉ? Đó là cái chuyện ai cũng muốn hỏi và ai cũng muốn biết nhưng là chưa ai dám hỏi. Nhóc em tôi lại hỏi với cái giọng bình thản đến không thể bình thản hơn được nữa. Nó có biết, nếu hai người đó mà quen nhau thật thì sẽ là một con số trong cái trường Đồng Du (vốn chẳng yên bình) này không?

Nhóc Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, ngẩn ngẩn ngơ ngơ lên tiếng:

– Ô, không phải là anh Tuấn... ấy... ấy... với chị Tâm sao?

“Đoàng!”

Tiếng súng khô khốc vang lên trong đầu tôi.

Tôi với hấn, từ khi nào... Còn cái gì “ấy... ấy” nữa, nghe đúng là dễ hiểu lắm mà!

Hai cái đứa này, mục đích tại nó đến đây là gì vậy? Hai người là đủ đóng vai chính rồi, còn kéo tôi vào làm gì chứ!? Làm kẻ thế mạng hay chết thay sao?!

– Tôi với hot boy trường không có gì đâu. Con bé này hiểu lắm, là hiểu lắm thôi mà! Tôi bình thường thế này làm sao có thể với cao như vậy được chứ?!

– Tôi xua tay với giải thích, khúc cuối liếc hấn “cười” một cái.

Nghe tôi nói vậy, hấn khề nhếch miệng lộ ra cái răng khềnh ma quái.

– Không ngờ tôi lại được “hoa khôi của trường” đề cao như vậy! Thật ngại quá đi!

Ngại sao? Cái mặt thế này mà gọi là đang ngại sao? Hấn đúng là đang móc tôi mà, còn cố ý nhấn mạnh mấy chữ “hoa khôi của trường” nữa chứ!? Cái ngôi vị đó không phải là do hấn ban tặng hay sao?

Hấn nói như vậy chẳng khác nào phủ nhận chuyện tôi với hấn không cùng đẳng cấp. Cũng phải ha, nói thế nào thì giờ tôi cũng đang là hoa khôi của trường. Xét về mặt cấp bậc hiện tại, nếu nói tôi không hợp thì trong cái trường này còn ai hợp nhất nữa chứ!? Đồng thời, hấn cũng khiến cho mọi người nghĩ rằng: “Hấn hoàn toàn không phù hợp quan hệ với tôi”. Tâm ơi, mày đúng là tự đào hố chôn mình mà! π π

Tôi mồ hôi chảy ròng. Không khí trong bàn càng ngày càng quỷ dị. Khề liếc mắt nhìn người có liên quan nhưng chưa lên tiếng lần nào – Uyên Nhi, cô nàng hình như trông không được vui vẻ cho lắm, sắc mặt rất khó coi. Haiz, kiểu này thì...

“Renggg!”

Trong cái hoàn cảnh khó thở này, tiếng chuông huyền thoại lại vang lên một lần nữa! Chưa bao giờ tôi yêu cái tiếng chuông này như bây giờ, nghe sao mà hay thế! Yêu luôn cả chú bảo vệ, nhưng có lẽ con sẽ yêu chú nhiều nhiều hơn nếu chú ấn chuông sớm thêm một chút nữa! Chú làm vậy thì sẽ chẳng có nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tiếng chuông này đúng là cứu thoát chúng sinh (điển hình là tôi nè) khỏi bể khổ lắm than!

Trên lớp.

– Lấy giấy ra, chuẩn bị làm bài kiểm tra 15 phút Hình! – Tiếng nói khô khan của ông thầy dạy Toán vang lên vào những giây phút cuối cùng của tiết học.

Lũ học trò nhìn ông thầy méo cả mặt. Ông đúng là ác quỷ mà, cuối giờ rồi mà cũng không tha nữa là sao!?

– Thầy, bữa sau kiểm tra đi thầy!

Ông thầy dạy toán này là con ác mộng với lũ học sinh trong trường Đông Du này! Đầu năm vào gặp ông là thấy xui xẻo cả năm rồi. Vừa nghiêm khắc, lại khó tính, luôn kiểm tra không bao giờ báo trước,... bởi vậy già chùng tuổi này rồi mà vẫn còn ê sặc ế.

Đáp lại lời khẩn thiết và ánh mắt long lanh của tụi học trò chỉ là ánh mắt sắc lạnh. Đối với kiểu nhìn thế này, cả lớp không tự giác được rét run, đứa nào đứa nấy ngoan ngoãn lấy giấy ra làm bài kiểm tra.

Oimeoi, tôi chết chắc! Tui ngu nhất là Toán, ngu hơn nữa là Toán Hình. Mỗi lần kiểm tra tôi phải ôn đi ôn lại không biết bao nhiêu lần, lần này làm kiểm tra đột xuất thế này. Trời ơi, cứu con!

Trong khi tôi nhẩn mặt nhíu mày như vậy thì người bên cạnh lại có vẻ rất chi là thông thả. Chậm chậm lấy giấy ra, viết họ tên, không có vẻ gì là lo lắng cả, cứ như là cái bài kiểm tra này đối với hắn không thành vấn đề (nhưng với tôi thì ngược lại). À quên, học sinh trong đội bồi dưỡng Toán của trường thì làm sao để mấy cái bài đại trà này vào mắt. Nói thì đại trà thế thôi nhưng dù sao lớp tôi cũng là lớp chuyên, bài kiểm tra lúc nào cũng khó hơn các lớp thường. Thế đấy, vậy nên tôi mới nước mắt ngấn dài thế này đây! π_π

– Ê mày, chắc tao chết mất! – Nhân lúc chờ thầy toán viết đề trên bảng, tôi thảm kêu than với nhò Thảo.

– Nhờ ông Tuấn ấy, xong ngay ấy mà!

– Mày đi chết đi!

Nhờ hắn, vậy tôi thà bỏ giấy trắng còn hơn! Hừ, vậy chẳng khác nào tôi chịu thua, mặt tôi cũng đâu có dày mà vác đến xin nhờ hắn giúp chứ! Với lại thêm cái vụ nói hắn giống c.hó, hắn bày tôi mới là lạ.

Thôi vậy, tự lực cánh sinh đi!

~~~~10 phút trôi qua~~~~

Tôi cắn bút, cắn bút, lại cắn bút. Bài hình có 3 câu, tôi chỉ chắc được có câu một dễ nhất; câu thứ hai làm thì làm mà chả biết đúng hay không, nhắm mắt làm đại cho dài; đến câu cuối thì đầu tôi bị nguyên quả bí to đùng đề. Dẫn đến, cái bút của tôi càng ngày càng mòn.  $\gamma(\cup\_ \cup)\gamma$

~~~~12 phút lạng lẽ trôi qua~~~~

Ông thầy vẫn đi qua đi lại quanh lớp như hồn ma, giờ ông có mà trao đổi đẳng trời. Lâu lâu ông lại giơ tay lên xem đồng hồ. Gần hết giờ rồi, vậy thôi bỏ mạng tại đây vậy!

Tôi đang định đóng bút lại thì có một tờ giấy trắng bay sang. Cái này không nhầm thì chắc chắn là phao cứu nạn! Bay từ bên hắn qua?!

Này, không phải... chứ?

Tôi nhìn hắn, cái kẻ vừa làm việc sai trái mà mặt vẫn tỉnh như ruồi. Hắn làm xong rồi, còn rất thoải mái ngồi xoay xoay bút.

Hừ, tôi không thèm! Tôi mà cần hắn thương hại sao!?

Vứt tờ giấy vào học bàn, cùng lúc tiếng chuông vang lên báo hiệu hết giờ học.

– Tất cả bỏ bút xuống! Các tổ trưởng đi thu bài!

Haiz, lần này không biết được mấy điểm đây!?

Nhỏ Thảo vừa thu dọn sách vở vừa ton ton quay xuống hỏi:

- Sao? Được không?
- Được cái khi khô gì! Tao làm mà chả biết đúng hay sai nữa.
- Ờo, tao thì tạm được!
- Sợ, có ông chồng dễ thương của mày bên cạnh không xong sao được!
- Thôi bỏ qua đi, đi về, đi về!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

==>CHƯƠNG 13<==

– Đợi đã!

Trong lúc tôi vừa đeo balo lên vai, chuẩn bị bước ra khỏi lớp thì cánh tay đột nhiên bị giật ngược lại đằng sau.

Cái gì đây? Tôi lạnh mặt nhìn người đang đứng trước mặt mình.

– Tui có chuyện muốn nói với bà.

– À, tui tao về trước đây, còn có việc! – Nhỏ Thảo vừa nói xong lập tức cùng mấy đứa kia chuồn thẳng, trong phòng học giờ chỉ còn lại tôi với hấn.

Cái lũ quỷ này! 12 giờ trưa thì việc gì ngoài ăn với ngủ chứ!?

Tôi quay sang nhìn hấn, giọng bình thản:

– Hừ, tôi với ông có chuyện gì để nói chứ? Buông tay ra, tui còn phải về nữa!

Hấn nhìn tôi, tôi lại nhìn hấn.

– Được rồi! – Hấn thả tay tôi ra, ngồi xuống cái bàn đối diện với tôi rồi nói tiếp. – Chuyện hôm qua!

– Không có gì để nói! – Tôi dừng dừng.

– Là sao?

– Thì tin vào những gì ông đã thấy! Hôm qua không phải đã quá rõ rồi hay sao!?

Tôi không muốn nói, à không, là lười giải thích! Không phải hôm qua hấn đã tin rồi hay sao? Giờ lại đi hỏi tôi, nực cười!

– Bà không có gì để giải thích?

Giải thích? Giải thích cái quái gì chứ? Nói rằng là tôi vô ý, tôi không cố tình đánh Uyển Nhi. Nói rằng họ si nhục tôi trước, là tôi đánh họ nhưng Uyển Nhi chạy lại đỡ. Nói là do tôi cướp mất vị trí hoa khôi nên họ mới ghen ghét. Hay là nói thêm điều gì nữa để hấn tin? Như vậy quá giả tạo rồi! Cho xin đi, bây giờ ngay cả một từ tôi cũng lười giải thích!

Mà hay thật, không phải ngay từ đầu hấn đã không tin rồi sao?

– Không! – Tôi nhún nhún vai, mặt về không quan tâm.

– Vậy chắc tui phải về xem kĩ cái đĩa này rồi! – Mặt hấn nham hiểm hơn hơ cái đĩa trước mặt tôi.

Tôi đứng hình, lục lọi trong cặp một hồi.

Không có!

Cái đĩa đã không cánh mà bay.

Chết tiệt, vụ này là do tui kia bày ra chứ không ai vào đây!

“Ting...ting...tinggg...”

From: Thảo “dễ xương”.

Tui mày cố làm lạnh nhá! Hiểu lắm một chút thôi mà! Tui tao chờ tin vui ha!!! *^O^*

Tôi mở tin nhắn ra đọc mà tức muốn ói máu. Cả đám tui nó cả ngày không có việc gì làm sao, sao thích chửi mỗ vào việc người khác thế!?

Thật muốn đâm vào cái icon toe toét kia!

– Đưa cái đĩa cho tui! Ông không biết lấy đồ của người khác mà chưa được sự đồng ý là thiếu văn hóa, là xâm phạm riêng tư của người khác một cách bất hợp pháp à?

Cái đĩa đó, tôi không muốn rơi vào tay hấn đâu!

– Thứ nhất, cái đĩa này là do thằng Huy lấy trong cặp bà ra, tui không liên quan! Thứ hai, tui chưa xem nội dung bên trong nên không thể gọi là xâm phạm riêng tư bất hợp pháp được.

Tôi nhát thời cứng họng. Trong đầu tưởng tượng ra cái mặt tươi cười của Huy “điên” mà chỉ muốn phang cho một phát. Hết nhỏ Thảo rồi lại tới Huy “điên”, tui này muốn chọc cho tui tức chết hay sao?

– Dù thế nào thì nó cũng là của tui! Trả đây! – Tôi chồm tới định lấy nhưng hấn đã nhanh hơn một chút đưa cái đĩa lên cao, làm tôi bất lực.

Hấn đưa chiếc đĩa lên nhìn chăm chú, sau đó về mặt rất lưu manh mà nói:

– Bà coi trọng nó vậy sao? Hay trong này có cái gì không thể cho người khác coi được?

Nhìn cái vẻ mặt biến thái của hấn, tôi chỉ hận không thể cho một đạp. Đó đúng là thứ không thể cho người khác coi được, nhưng tất nhiên không phải cái gì bậy bạ đâu à. Cái khoảnh khắc đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời tôi được ghi lại trong đó, dù muốn dù không thì cũng bị vài (chục) người coi rồi, bớt một người xem càng tốt. Dù sao tôi cũng không hy vọng và cũng không muốn hấn xem được!

– Không nói nhiều, đưa đây!

Tôi lại với tới lần nữa, quyết tâm giành lại cái đĩa. Hấn mà coi xong cái CD đó thì cười tôi chết mất >”< . Khổ nỗi cái chiều cao tôi đối với hấn lại quá khiêm tốn, làm thế nào cũng không lấy được.

– Bà bướng vừa thôi chứ! Giải thích một chút thì chết người à!? – Hấn lúc nào cũng vậy, cái gì cũng phải đòi hỏi cho rõ ràng, và sẽ tin điều mình tận mắt thấy.

Thế thì, đi hỏi tôi cái vấn đề nhảm chán này mãi là sao chứ?

– ù, tui bướng đấy! Tui đâu có ngoan ngoãn và biết nghe lời như Uyên Nhi của ông. Muốn biết gì thì đi tìm Uyên Nhi mà hỏi, tui đây không rảnh! Mà có nói thì ông cũng đâu có tin đâu. – Tôi tự cười, vậy thì nói làm gì cho tốn nước bọt.

– Không nói sao biết tui sẽ không tin!

Tôi trân mắt nhìn hấn. Hấn điềm tĩnh nhìn tôi, ánh mắt thăm thẳm hiện lên một chút gì đó gọi là chờ đợi.

Không gian yên tĩnh. Từng đợt gió mùa đông lạnh vào cửa sổ, tấm rèm cửa bay bay.

– Vậy tui nói là tui không cố ý đánh Uyên Nhi, ông tin không? Tui nói là họ cố tình gây sự trước, là họ nhục mạ tui và gia đình tui trước, ông tin không?

Im lặng.

– Nếu có người c.hửi ông là đồ vô dụng, thứ đeo bám kẻ khác, là loại hồ ly tinh không mặt dày không biết xấu hổ; c.hửi gia đình ông là thứ rác rưởi, thứ cặn bã của xã hội; nói những người xung quanh ông là thứ không ra gì, ông cảm thấy như thế nào?

Im lặng.

– Đánh Uyên Nhi là do tui sai, do tui không đúng. Nhưng chưa biết rõ đầu đuôi thế nào đã nhìn tui như vậy, trông chẳng khác gì một tên tội phạm!

Trong phòng học yên tĩnh, giọng tôi vang lên đều đều, chậm rãi. Không có uất ức, không có oán giận, và cũng không có nước mắt như tôi từng nghĩ. Có

lẽ, tất cả những thứ đó đã trôi hết vào hôm qua rồi, trôi theo dòng nước mặn chát đó. Tôi của hôm nay, đã trở lại là tôi mạnh mẽ của thường ngày.

Một phút trước, tôi ngay cả nói với hân cũng lười. Một giây sau, chỉ một câu nói, một ánh mắt của hân, tôi lại không tự chủ được nói ra hết tất cả. Hân tin hay không, tôi không quan tâm, cũng không hy vọng điều gì? Chỉ là, tôi lại không hiểu vì sao lại đi giải thích với hân?!

Có lẽ, hân giống như một người mà bạn quen biết đã lâu nhưng ngay cả tính cách của bạn cũng không hiểu thì thật là... nực cười!

– Xin lỗi!

Cái gì? Xin lỗi? Hân sao?

Hân không nói tin tôi, không giải thích vì đã hiểu lầm tôi, cũng không nói gì nhiều ngoài hay chữ ngắn gọn “xin lỗi”.

Như vậy, có phải...

– Nhưng sau đó, tui cũng đã chạy theo bà. Bà không nói không rằng gì đã nhào tới ôm tên kia như vậy, cũng không thèm nghe tui nói một câu. Con gái con đũa, không biết giữ ý tứ gì hết, bộ gặp ai bà cũng ôm hết hả?

Cái giọng điệu gì đây? Nói nghe như tôi là người mắc lỗi không bằng. Ôm Thế Nam là do tôi muốn sao, tại... tại lúc đó ai suy nghĩ nhiều vậy chứ! Giờ nghĩ lại vẫn còn thấy nóng mặt.

– Chẳng lẽ bắt tui đứng lại xem hai anh chị đóng phim Hân sao? – Cho xin đi, mặt tôi cũng mỏng lắm!

– Vậy bà với tên kia ôm nhau ở sân sau trường chắc không phải cũng đang đóng phim tình cảm chứ?!

– Tui với Thế Nam không tính, ông với Uyển Nhi mới là có vấn đề. Câu hỏi lúc nãy của nhóc Thiên không phải ông không chịu trả lời sao? – Tôi gần cổ lên cãi bướng.

– Tui đâu có nói có! – Hân giương vẻ mặt “tui vô tội” ra nhìn.

– Nhưng không nói cũng có nghĩa là ngầm đồng ý!

– Ở đâu ra cái luật đó! Nói vậy thì chắc tôi cũng có quan hệ với bà nhỉ? – Hân vuốt vuốt cằm, hai cái răng khênh lộ ra vẻ ma quái.

– Tui khác! – Tôi lên tiếng phản bác ngay tức khắc.

– Khác là khác thế nào? – Hân nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ chăm chọc. Tôi nhất thời cứng họng không biết nói thế nào? Chẳng lẽ bảo Uyển Nhi xinh hơn tôi, giỏi giang hơn tôi,... thế thì tự hạ thấp bản thân quá (mặc dù sự thật là như vậy).

– Hồi thật thì IQ bà bao nhiêu vậy? Có bao giờ bà tự bỏ đầu mình ra coi bên trong có chất xám hay không không? – Hân phun cho tôi một câu không liên quan đến vấn đề. IQ của tôi thì có liên quan quái gì tới sự khác nhau giữa tôi với Uyển Nhi?

– Ông nói vậy là sao chứ? Nói tôi nào ngẩn sao?!

– Haiz~, sự thật vốn phũ phàng thế mà! – Hân nói xong cười toét cái miệng chạy đi.

– Đồ điên, đứng lại!

Buổi sáng hôm nay, trời đẹp hơn thì phải!? ^^

Sắp đến Tết rồi, trong nhà bắt đầu sửa soạn mọi thứ. Mẹ tôi mua đủ thứ đồ, từ đồ ăn thức uống cho đến cây cảnh trang trí nhà cửa. Nhìn quanh đâu đâu cũng thấy không khí Tết ngập tràn. Mùa xuân đến rồi tuy không khí có phần dễ chịu hơn, áp áp hơn hân nhưng vẫn còn cái giá lạnh của mùa đông.

Trường tôi vẫn chưa nghỉ Tết, phải học thêm một buổi nữa cơ. Ôi thôi chán chết! Thật là mong đến Tết quá đi, không phải đi học, ở nhà chỉ việc ăn ngủ với đi chơi, lại còn được thêm tiền lì xì nữa. Cuộc sống như vậy đúng là sung sướng biết bao!

Tôi ngáp ngáp dài, đưa mắt nhìn xung quanh lớp. Đứa nào đứa nấy cũng im lặng, ngoan ngoãn tập trung nghe giảng. Tôi biết nhìn mặt tui nó vờ ra dáng học sinh gương mẫu vậy thôi chứ đứa nào đứa nấy tâm trí lên tận trời xanh rồi. Giờ bà cô mà có bắt đứa nào lên hỏi bài thì chúng chỉ đáp một câu “I don’t know!”. Tết nhất rồi còn bắt học sinh ngồi đây nghe giảng thế này đúng là cực hình mà. Dù có giảng giải thế nào thì giờ trong đầu tui nó toàn nghĩ về chuyện Tết, nghĩ Tết phải đi đâu chơi, phải làm thế nào để kiếm thật nhiều tiền lì xì trong ngày Tết, rồi còn phải cặp với bạn A, hẹn hò với bạn B,... vân...vân...vân...mây...mây...=,=”

– Do you understand?

– Yes!

Câu trả lời bất hủ của tất cả học sinh. Cô hỏi gì, tui em “Yes!” nấy mặc dù tui em không hiểu là bao.

Không gian vẫn vang lên tiếng đọc bài đầu của bà cô, bỗng một tờ giấy trắng từ đâu bay thẳng đến đáp ngon ơ ngay bàn tôi.

Tôi nhìn theo hướng nó bay, chỉ thấy cái Trang quay xuống nhìn tôi cười. Cái này đích thị của nó chứ chả ai! Nó ngồi trên tôi một bàn, nhưng là dây bên cạnh tôi.

Tôi mở ra đọc.

“Tao biết chuyện nhỏ Phương rồi! Hahaha :D.”

Ồ, không phải là chuyện đó chứ?

“Chuyện gì? Mà nói nhanh!”

Tôi viết nhanh vào tờ giấy, chờ khi bà cô không chú ý lại phóng lên chỗ nhỏ Trang. Cái vụ này nó kêu để nó điều tra thử nhưng không biết sao rồi!?

“Đúng như suy luận thần thánh của tao, hehehe, nhỏ Phương ắt hẳn có tình cảm với ông Phong.”

“Còn ông Phong thì sao?”

“Cái này thì tao chưa chắc, nhưng có lẽ là có. Hay mày hỏi ông Tuấn thử, mấy ông chơi thân với nhau, biết đâu ông biết thì sao!”

Tôi kéo áo hần, quăng luôn tờ giấy cho hần đọc, khỏi hỏi gì cho tốn nước bọt.

Hần đọc xong, nghĩ nghĩ một chút rồi nói nhỏ:

– Thăng Phong cũng ít khi nói tới mấy cái vấn đề nhạy cảm này. Nó có tình cảm với ai không thì có trời biết!

– Xi, bạn bè gì lạ vậy? – Tôi bĩu môi.

– Con trai tui tui chứ có phải như con gái mấy bà đâu, chuyện gì cũng đi kể cho nhau được!

– Hay là ông thử điều tra đi!

– Nè, có vẻ bà rất hứng thú với chuyện này? Đừng nói với tui, bà định làm bà mỗi đấy?

– Ủ ừ, chuyện tốt mà! – Tôi gật gật đầu cười tươi, lắc lắc tay hần năn nỉ, – Đi, đi mà!

– Ủ. – Hần chán nản gật đầu một tiếng.

– Hai anh chị mai với mỗi cái gì đấy? – Như Ý (Ý lùn) – bà giáo dạy Tiếng Anh của tui tôi không biết ở đây xuất hiện ngay bên cạnh tôi.

Tôi giật mình một cái, nhìn qua bà nở nụ cười xinh.

– Dạ, ý là tui em đang nói về hoa mai ý ạ! Gần Tết rồi mà cô. – Tôi ngồi gẩn bắng bả đứng. Đồi tôi 9 năm đi học chưa bao giờ gặp ai “cao” hơn bà giáo này đâu. Mặc dù lúc nào bà cũng đi giày > 5 phân nhưng cũng chả cao bằng tui tôi, đi chung với lũ con trai trong lớp thì cứ như anh em ý (nếu bỏ phần mặt ra). Ý rất lùn, không khó tính lắm và cũng rất dễ dụ. Đôi khi còn hơi tung tung.

– Trong giờ học mà mai với đào gì ở đây!?

– Thôi mà cô, gần Tết rồi nên học ít thôi ạ!

– Tết rồi cô ơi!

Như nói trúng đề tài, cả lớp bắt đầu nhao nhao cả lên. Và tất nhiên, tôi được bình yên. Suốt tiết học còn lại, không học hành gì nhiều, chỉ ngồi nhắm trên trời dưới đất.

—30 Tết—

Tôi chà chà, tôi lau lau. Ôi ôi, mệt kinh!

“...Mừng Tết đến và lộc đến nhà nhà

Cánh mai vàng, cành đào hồng thắm tươi

Chúc cụ già được sống lâu sống khỏe

Cùng con cháu sang năm lại đón Tết sang...”

Trên TV đang phát chương trình đêm giao thừa. 10 giờ đêm rồi, ai ai cũng đi chơi, đi đón giao thừa với gia đình, với bạn bè. Tôi thì như cái con bệnh hoạn, tự kỉ hết lau nhà lại quét nhà (cái này gọi là rảnh rồi không có việc gì làm đấy ạ!). Haiz~ cái cuộc đời! Mấy đứa nó: nhỏ Thảo thì đi chơi với ông Huy (có bồ rồi bỏ bạn thế đấy), nhỏ Trang thì về quê, cái Phương thì đi cùng với gia đình, còn mấy thằng cha mắc dịch ấy thì không thấy tăm hơi đâu cả. Ba mẹ tôi thì đi đun nóng tình yêu cuối năm rồi (giờ chắc đang ở cái rạp chiếu phim hay cái quán cà phê nào đấy), nhóc Thiên thì đi chơi với lớp nó. Thành ra tôi như cái con bị bỏ rơi trong cái khoảnh khắc đặc biệt này đây T_T. Tôi chán nản ngồi xuống sofa, lau nhà xong thì cũng hết việc để làm rồi. Xem hài kịch chiếu trên TV, tự dưng lại nhớ tới mấy ngày gần Tết được đi chơi với lũ quý trong lớp. Nào là ăn tất niên tại nhà cô, đi chợ hoa, tối lại đi chợ đêm. Vui kinh!

Đang trong giai đoạn hồi tưởng lại, tự dưng điện thoại rung.

Die Cún is calling.

Trên màn hình nhấp nháy một cái tên cùng một dãy số. Tôi thấy cái tên thì cười ha hả, nhấn nút nghe.

– Alo!

“Bà đang ở đâu đấy? Rảnh không?”

Bên kia vang lên giọng nói trầm trầm dễ nghe, là hấn – Phan Thiên Tuấn. Die Cún là hấn! Hấn là Die Cún. Cái tên này là tôi đặc biệt lưu trong danh bạ dành riêng cho hấn đấy ạ! Die nghĩa là chết, Cún là một loại động vật rất dễ thương cùng loại với con vật mà người ta hay gọi là dog, theo tiếng Việt thì là con c.hó ấy ạ (cái này là nói giảm nói tránh thôi). Suy ra, nó nghĩa là... 3 chấm. Tôi rất quan tâm + quý trọng hấn nên mới đặt một cái tên dễ thương như thế đấy! Há há :D

– Đang ở nhà! Không rảnh, bà đang nói chuyện với một thằng dở hơi qua điện thoại.

“Vậy sao? Định bụng rủ bà đi chơi, bận rồi thì thôi vậy. Thằng dở hơi này đi chơi một mình.”

– Ê, khoan đã! Giờ hết bận rồi! – Tôi nói gần như hét vào trong điện thoại.

– Được rồi, 5’ nữa tui qua!

– Ok!

Hahaha, giây phút ở nhà tự kỉ đã kết thúc! Bây giờ tôi phải đi chơi rồi, đi chơi là đi chơi! ^(^ω^)^↗

Chọn một chiếc quần jean đơn giản, thêm một chiếc áo len màu xanh, đeo một chiếc túi chéo nhỏ, tôi hài lòng nhìn ngắm mình trong gương sau đó chạy tót xuống dưới nhà.

“Tĩnh tong...tĩnh tong...”

– Ra đây, ra đây! – Xò nhanh đôi giày Nike màu xanh (nốt), tôi chạy ra mở cổng.

Hấn đứng dựa vào tường, hai tay đút túi, trông rất lãng tử!

– Đẹp trai dữ ta! – Tuy vẫn là quần áo bình thường nhưng khi hấn mặc lại trông vô cùng bắt mắt, đơn giản nhưng rất đẹp “troai”.

– Chuyện, tui mà! – Rồi rồi, khen được chút là mặt héch lên đến trời.

Đêm giao thừa quả thật rất náo nhiệt! Đường phố lung linh ánh đèn màu, từng hàng chữ “Chúc mừng năm mới!” hay “Happy NewYear!” nhấp nháy mọi nơi. Mặc dù đã gần 11h đêm nhưng xe cộ vẫn tấp nập qua lại. Dòng người từ khắp nơi trong thành phố đổ xô về quảng trường trung tâm. Khung cảnh thật đông đúc và vui vẻ!

A, trông thật có không khí Tết!

Gửi xe bên đường, tôi với hấn đi bộ qua quảng trường trung tâm. Năm nào cũng vậy, cứ đến Tết là sẽ tổ chức chương trình đón giao thừa ở đây, kẻ cả bắn pháo hoa nữa nên cứ đến 30 Tết là ở đây rất đông vui. Mấy năm trước năm nào cũng đi cùng tụi nó, đi ăn uống, đập phá chán chê mới đến đây đón giao thừa. Năm nay là lủi thủi một mình, à không, có thêm một thằng dở người đi cùng.– Mấy ông kia đâu rồi, ông không đi cùng với mấy ông sao? – Tôi tò mò hỏi, mấy tên điên kia mà cũng có việc bận sao?

– Ông Huy thì như bà biết rồi đấy, còn hai đứa kia thì biến mất không thấy tăm hơi. Nghĩ chắc bà cũng như tui nên alo thử, ai dè đúng!

Haiz~, cùng chung cảnh ngộ!

Hấn ngo ngo cái đồng hồ rồi nói:

– Vẫn còn sớm, hay đi ăn cái gì đi!

– Giờ này còn ai bán thứ gì, mấy đồ ăn vặt thì còn có thể!

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, đập ngay vào mắt là cái xe kem di động. Kem kem, mùa đông mà ăn kem thì còn gì tuyệt vời bằng!

– Ăn kem!? – Mắt tôi sáng rỡ nhìn hân, gì chứ kem thì tôi ăn bao nhiêu cũng được. Tính tôi nó có hay ngược đời chút, người ta thường ăn kem vào mùa hè nhưng tôi lại khoái ăn vào mùa đông. Kem mà ăn mùa hè thì quá tầm thường rồi, ăn mùa đông nó mới ngon!

– Bà thiếu tuổi thơ à, mấy tuổi rồi mà còn ghiền kem? Với lại hiện đang là mùa đông đấy!

– Nhà nước có giới hạn độ tuổi ăn kem à? Giờ sao, có ăn hay không mà ý kiến ý cò?

– Có kem chùa thì ăn! – Hân đưa bộ mặt nham nhở ra cười. Con trai mà thế đấy, có đời nào đi chơi với gái mà bắt con người ta bao không? Thế mà khi đi với Uyên Nhi lại ga-lăng cùng cực như thế. Đúng là phân biệt đối xử mà! Nhưng thôi, tôi là người rất đại lượng, rất bao dung nên sẽ không tính toán so đo với tên kệt xỉ hân.

– Hừ, giàu mà keo! – Mặc dù vậy nhưng tôi vẫn âm thầm rửa trong miệng một câu.

Đi tới quầy kem di động. Có vẻ hôm nay rất đông khách, chủ quán phải nói là tát bật cả lên. Nhưng sao nhìn toàn cặp là cặp không là thế nào nhỉ? Nhìn họ rất chỉ là tình “cùm”, đến nỗi da gà da vịt tôi nổi lên lấm lợm.

– Cô ơi, lấy con hai cây kem sôcôla! – Mua nhanh, xong rồi nhanh ra khỏi đây thôi!

– Cháu chờ cô chút nhé! – Cô bán hàng mỉm cười nhìn tôi nói.

Bên cạnh, một cặp đôi mang áo đôi, quần đôi, giày đôi nốt đang nói chuyện, thế này đây:

– Em ăn kem xong nhớ đau họng thì biết làm thế nào? – Nàng nũng nịu nói.

– Vậy thì đừng ăn! – Chàng chiều chuộng.

– Nhưng mà em thích ăn cơ! – Ừa, da gà tôi nổi hết lên rồi này!

– Thôi được rồi, mà sao không có kem nóng nhỉ? Nếu là kem nóng thì em ăn bao nhiêu cũng không sợ viêm họng rồi! Rồi rồi, thêm một anh không có chất xám! Kem nóng thì có còn được gọi là kem không? Ôi trời ơi, tôi muốn xiu với cái màn “tâm tình” lãng xẹt của cái cặp này mất thôi! Chẳng lẽ khi yêu nhau người ta ai cũng sến sền sệt thế sao? Chẳng lẽ mai sau tôi cũng... Thôi thôi, cho tôi xin đi!

– Kem của cháu này! – Tôi lấy hai cây kem, trả tiền xong rồi biến ngay không quay đầu lại. Tôi mà nghe thêm nữa chắc cây kem này tôi nuốt cũng không trôi mất.

Tôi tung tăng bước tới chỗ hân.

Oa, gái ở đâu mà nhiều thế này?

Lúc này chỗ này vắng lắm cơ mà, sao tôi mới đi một chút quay lại là thấy nguyên một rừng giống cái thế này? Trông em nào em nấy cũng xinh phết! Mặt đẹp, dáng chuẩn không thể nào chê được. Ấy ấy, có điều gì là lạ nha! Tôi đưa cây kem lên miệng cắn một miếng, quan sát tình hình xung quanh. Mấy em này, trông thì cứ như là đang làm việc riêng, miệng thì nói chuyện, lâu lâu lại che miệng cười duyên nhưng còn mắt thì... lâu lâu lại liếc về cùng một chỗ là thế nào? Mắt mấy nhỏ này bị tật sao?

À mà không đúng! Hình như là đang liếc về cùng một người. Mà cái người đang đứng ở trung tâm ấy, không phải là hân sao? Thì ra cái cục nam châm là đây! Chém chẹp, tôi rất hiểu tâm trạng của mấy bọn mê “giải”. Hân đẹp trai ngồi ngồi như vậy, khuôn mặt chăm chăm vào cái điện thoại chẳng buồn quan tâm xung quanh lại rất thu hút, còn đứng một mình. Báu vật hiếm có như vậy, không tranh thủ làm quen sao được! Mà hình như mấy nhỏ có tạo dáng thế nào thì hân cũng chẳng thèm liếc một cái. Mặc cho dân số hám trai ngày một tăng nhanh thì cái người nào đó vẫn rất ung dung... bấm điện thoại.

Theo như mấy cuốn tiểu thuyết tôi đọc thì lúc này nữ chính sẽ đến giải vây cho nam chính, rồi còn nói mấy câu thể hiện tình cảm kiểu như “Bạn trai em chờ lâu không nè?”,... Ôi ôi, bạn trai bạn gái gì ở đây chứ, nghĩ không cũng thấy buồn nôn rồi! Với lại, dù hân có là nam chính thì tôi cũng chẳng phải nữ chính mà đi làm mấy cái chuyện tốn calo đó. Mà nhìn xem, giờ tôi mà bước lại đảm bảo “chăm phân chăm” sẽ bị cái đám hồ cái ấy ăn tươi nuốt sống, đến cả vụn xương cũng chẳng còn ấy chứ! Vậy nên để đảm bảo an toàn qua mùa đông, tôi thấy đứng đây xem trò vẫn hay hơn, há há :D.

Từ xa xa, một em xinh tươi, yêu kiều bước lại. Cô nàng này, phải nói là nhan sắc không phải thuộc dạng tầm thường, lại còn rất là tự tin. Tôi cắn cắn cái kem, mở to mắt xem trò vui. Nàng ta khẽ đập vai hân, miệng cười tươi như hoa (ôi cái nụ cười chết người). Hân khẽ ngẩng đầu lên, giây phút đó không chỉ có mình nhỏ đó mà ngay cả mấy em hám trai bên cạnh cũng hồi hộp đến suýt tắt thở. Hân hơi nhíu mày ngạc nhiên nhìn người đối diện, sau đó nở nụ cười sát gái quen thuộc, lại còn khoe hai cái răng khểnh duyên chết người ra!

“Rầm... rầm... rầm...”

Xung quanh tôi vang lên những tiếng vật nặng ma sát với mặt đất. Những sinh vật sống trong vòng 10m xung quanh hẳn đã thành tượng đá, ngất ngây con gà tây với nụ cười của hắn. Tôi chộp miệng, nụ cười của trai đẹp quả thật có sức sát thương quá lớn, hơn nữa trai đẹp lại còn có răng khểnh. Thế này không bay lên trời mới là lạ! Mà hắn đúng thật là, có gái đẹp tới làm quen thì y như rằng. Đúng thật là “anh hùng khó qua ải mỹ nhân”!

Tôi nhám nháp cây kem tiếp tục xem kịch vui. Mặc dù tối nhưng từ đây vẫn có thể thấy được hai má của nàng ấy ửng lên vệt hồng. Tôi đoán chắc giờ trong lòng nàng đang sướng rơn ấy chứ.

Nàng cười e thẹn, nói gì đó với hắn thì tôi không biết nhưng mới được một nửa thì bị hắn cắt ngang.

– Tổ Tâm, bà đi mua kem thôi làm gì mà lâu thế?

Oimeoi, tôi ăn kem suốt nghen!

Tôi ăn kem bằng miệng mà, vậy sao cứ cảm thấy toàn thân đều cóng thế này?!

Tôi ngẩng đầu lên cười gương, hàng chục cặp mắt không biết từ đâu bay đến “thăm hỏi”, tôi đâu có quen họ đâu, làm gì nhìn tôi kinh (dị) thế chứ!? Một con gió độc thổi qua, mấy (chục) trái tim bự chẳng biết bay đi đâu hết, giờ nhìn vào toàn thấy tia lửa điện xẹt qua xẹt lại. Tôi đảm bảo, nếu ánh mắt có thể giết người thì tôi bây giờ đang ngồi uống trà, chơi cờ với Diêm Vương rồi!

Bây giờ mới biết, lời nói cũng có thể giết người!

Hắn thế này là muốn hại tôi chết mà, thấy tôi nham nhở ăn kem xem kịch nên muốn lời tôi xuống vũng bùn cùng hắn. Biết vậy hồi nãy đứng xa một chút, khuất một chút!

Người nào đó còn không thèm để ý đến khuôn mặt thâm hại của tôi, vui vẻ bước lại gần.

– Đi thôi!

Tôi ra đi trong ánh mắt hầu như là ghen tị của tất cả mọi người. Hu hu, ghen với tị cái nỗi gì chứ? Cái này gọi là thể thân, thể thân đó!

Trước khi đi, hắn không quên quay lại nhìn cô nàng vẫn chưa nhận thức được sự việc ấy nói:

– Hồi nãy bạn nói gì ấy nhỉ?

– À, không, không có gì!

Sau đó đi luôn một hơi không thèm ngoảnh lại. Con gái đi cầm چرا, đã không được còn mất cả vốn lẫn lời. Đúng thật là mất mặt! Không đi đứng lại để cho người khác bàn tán à?

Hắn cũng chơi quá ác đi, rõ ràng là cười với cô bạn đó, cuối cùng lại làm cho mọi người hiểu lầm là đang chờ tôi, quăng cho con gái người ta cục què to đùng!

Tôi hậm hực cắn cây kem. Mỗi lần dính đến hắn toàn là chuyện không hay không là thế nào? Hắn sinh ra đúng là để quấy nhiễu cuộc đời yên lành của tôi mà!

– Kem tui đâu? – Kẻ nào đó còn rất mặt dày đòi kem.

– Không có, ăn hết rồi! – Tui cộc lốc trả lời.

– Thế cái này là cái gì? – Hắn chỉ vào cây kem còn lại tôi đang cầm, sau đó không khách khí cúi xuống cắn một miếng rõ bự. Một ít kem còn dính lại trên khóe miệng, hắn lấy tay lau đi rồi nhìn tôi cười rõ tươi.

Tôi đơ một (vài) phút, tự dưng thấy thích khuôn mặt lúc hắn cúi xuống ăn kem, thích cái nụ cười trẻ con lấp ló răng khểnh, ngay cả động tác lấy tay quẹt miệng trông cũng thật... con nít. Có cảm giác hai má bắt đầu nóng, tôi quăng nhanh cây kem cho hắn, quay mặt sang chỗ khác.

– Ê, sao tay bà lạnh thế?

– Ồ... – Nãy giờ cầm miết cây kem sao không lạnh được, lúc nãy ham xem kịch quá nên cũng không quan tâm, giờ hắn nhắc thì tay đã không còn cảm giác gì rồi.

Xui xẻo thay hôm nay lại mang áo len, không có túi.

– Một chút là hết đó mà! – Tôi cựa ngựa mấy ngón tay, đúng là tê đến mất cảm giác.

– Đồ ngốc! Đưa tay đây! – Hắn nhìn với vẻ mặt “thật hết cách” với tôi rồi ra lệnh.

Không phải định làm như mấy bộ phim Hàn ấy chứ? Mấy cái vụ kiểu xoa xoa làm ấm ấy!?

Tôi ngờ ngờ không hiểu mô tê gì nhưng cũng ngoan ngoãn đưa tay ra. Hấn cầm tay tôi, không nói gì nhiều lập tức... đút vào trong túi áo. Tôi trần mắt nhìn hấn, hấn lại lảng đi. Tôi cũng lảng lảng nhìn sang chỗ khác.

Hơi ấm từ tay hấn truyền qua, không chỉ tay mà ngay cả mặt tôi cũng nóng dần lên. Đây không phải lần đầu tiên hấn cầm tay tôi nhưng cảm giác hôm nay lại khác, có gì đó vui lẫn ấm áp. Tay tôi khi nào nằm trong lòng bàn tay hấn đều có cảm giác rất nhỏ bé, có cảm giác được bảo bọc, che chở.

Tôi nhòe miệng cười, tự dưng lại muốn thấy mặt hấn lúc này, có cái đầu đầu sao phải lảng tránh chứ!?

– Này, tui nói ông nghe cái này!

– Nói đi! – Hấn không chịu quay mặt lại.

– Quay qua đây! – Tôi lấy tay còn lại quay mặt hấn qua, nhưng chưa nhìn được gì thì...

“Phụt!”

Đèn điện trên phố đều vụt tắt. Duy chỉ có tòa nhà thị chính của thành phố là lung linh ánh đèn, trên bảng điện đang chạy từng con số một.

Giây phút đếm ngược bắt đầu...

10

9

...

3

2

1

“Bùm...bùm...chúu...”

Pháo hoa được bắn lên tỏa sáng bầu trời đêm thành phố. Đây là thời khắc chuyển giao giữa một năm cũ và năm mới.

Tôi sung sướng ngẩng đầu lên xem pháo hoa đang tỏa sắc rực rỡ. Vậy là sang một năm mới rồi!

– Chẳng phải bà nói có chuyện muốn nói sao? – Hấn nhìn tôi nói. Trời tối quá nên chẳng thấy được mặt hấn, nhưng đôi mắt sâu hình như đang phát sáng.

– Hi hi, ầm quá! Cho tay này nữa đi! – Tôi cười tinh nghịch, bàn tay trong túi áo hấn khẽ ngo ngoáy. – Ngốc! – Hấn chỉ nói một từ rồi quay mặt lên xem pháo hoa. Lúc này khi pháo được bắn lên, có chiếu sáng một phần khuôn mặt hấn, tôi thấy có gì đó hồng hồng thì phải.

– Happy NewYear!

Qua Tết lâu lắc lâu quơ rồi mà giờ mới bò được đến cái Tết (ノ □ ノ), thông cảm! Theo lời hứa, Yuu sẽ tặng chương này cho bạn Quỳnh Trâm (quynhtrampy2001), cảm ơn đã theo dõi và thích truyện nhé! <3

Klq, nhưng sao ai cũng hỏi tuổi là con gái hay con trai là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

==>CHƯƠNG 14<==

+++Chương 14+++

Sau một thời gian nghỉ dưỡng, ăn chơi, đập phá,... trong dịp Tết, mọi người trở lại với cuộc sống thường nhật của mình. Người đi làm vẫn lại đi làm, ca sĩ vẫn phải chạy “xô”, giáo viên trở lại với cái bục giảng quen thuộc,... Và đã có giáo viên đương nhiên không thể thiếu học sinh. Lũ học trò trải qua một

thời gian ăn chơi không phanh, quậy phá không có điểm dừng thì cũng phải vác cặp lên vai mà ưỡ oải đến trường mặc dù không thích chút nào. “Nếu 365 ngày đều là Tết thì tốt biết mấy!” . Đó là cái suy nghĩ, cái mong ước nhỏ nhoi của toàn thể học sinh trong trường (nhỏ nhoi thiệt).

Ai da~, nhanh thật! Mới nghỉ chưa được bao lâu mà giờ đã phải đi học lại rồi, nhớ hôm nào còn mừng vì được nghỉ Tết thế mà giờ... Tết ơi Tết ơi, sao mi đến thì chậm mà đi thì nhanh quá vậy!?

ưỡ oải vác cái cặp đến lớp 9A1 quen thuộc, tôi đưa tay ngáp lên ngáp xuống không biết bao nhiêu lần. Nghỉ Tết, đợi mặt trời nướng khét cái mông mới chịu dậy giờ phải dậy sớm đi học, đúng là có chút không quen. Từ xa đã nghe tiếng la thánh thót của tụi con gái, tiếng la thầu trời của tụi con trai, có thêm mấy tiếng cười khà ồ và vô cùng sung sướng khi người khác gặp nạn của mấy thành phần rảnh rỗi không có việc gì làm. Đúng thật là, đầu năm đầu tháng mà cũng không yên được nữa là sao?

Bước đến cửa lớp, chưa thấy cái khi gì đã bị nguyên một cái phong bì đỏ đập vào mặt, kèm theo cái giọng nói:

– Đầu năm đầu tháng, mừng “bế” lớn thêm một tuổi!

Chưa kịp định hình thì cái người nào đó đã không thấy trước mặt. Ngược lên nhìn mới thấy tên Phong nhe răng bị nhỏ Thảo rượt chạy vòng vòng quanh lớp.

– Đứng lại cho bà, dám đưa tiền giả gạt bà à?!

– Tui có lòng tặng không cảm ơn thì thôi, còn đòi hỏi quá đáng!

– Grừ...

Ai da~, đầu năm đầu tháng mà nhộn nhịp ghê!

Tôi hớn hờ chạy lại chỗ ngồi, phải nhận lì xì đầu năm lấy hên chứ.

– Lì xì đâu? – Tôi xòe tay trước mặt hấn hỏi.

– Nè! – Hấn đưa ra cái phong bì đỏ chót, mà quan trọng là nó rất to, hê hê.

Mà hình như hơi lạ, sao hôm nay hấn hiền đột xuất thế nhỉ? Nụ cười của hấn quái quái nha!

Nhưng sau đó, cái suy nghĩ đó đã bị tôi đánh bay ra khỏi đầu từ lúc nào vì có rất nhiều đứa đến lì xì tôi. Khả khả, phen này trúng lớn!

Tôi hăm hờ nhìn đồng phong bì trên bàn, ôi thôi, tôi không ngờ tụi nó tốt với tôi đến vậy! Phải khui, phải khui thôi!

Ồ, sao lại thế này?!

Cái này cũng vậy!

Cái này nữa!

Cái này!

Cái này!

Cái...

Toàn, toàn là tiền giả! Nói tiền giả cũng không đúng, phải nói là giấy trắng được vẽ hươu vẽ vượn lên trên đó. Sôi máu nhất là câu “Tiền bạc không quan trọng, quan trọng nhất là tấm lòng”.

Tụi nó, tụi nó dám chơi tôi!

– Hahaha...

Nhìn cái khuôn mặt ngu đần của tôi lúc này, cả lớp không ai bảo ai phá lên cười to. Đứa ôm bụng, đứa lăn lộn, có đứa vì cười mà rớt luôn xuống ghế!

Tôi hận, tôi hận!

– Haha...bả tưởng tiền thật kia..hahaaa...!

– Bị một vố nhớ đòi nghe con..hahhaa..

trông mặt bả ngu thấy sợ!

-...

Tôi giận đến đỏ bừng cả mặt, đầu năm đầu tháng chưa gì đã ăn quả troll to kinh khủng. Trời ơi, tức chết mất!

Đúng lúc đó, “chị” Minh thướt tha bước vào lớp. Lũ quý nhón nháo chạy về chỗ, sau khi người nào ổn định chỗ nấy, Trang “trường” đồng dục hô to:

– Cả lớp, đứng!

– Chúng em chúc cô năm mới an khang thịnh vượng, sức khỏe dồi dào, tiền vô như nước, tình duyên suôn sẻ. Càng mong là năm nay sẽ có cỗ cưới để ăn! – Câu cuối tụi nó nhìn nhau cười khúc khích, còn “chị” Minh thì ngượng chín cả mặt.

– Thôi được rồi, cô cảm ơn!

Đợi cho cô ngồi xuống, tên Tuấn mới đại diện cả lớp đứng lên nói cái vấn đề trọng tâm mà ai cũng quan tâm.

– Đầu năm mới, tụi em cũng chúc cô rồi! Cô cũng nên cho tụi em cái hên đầu năm chứ cô!

– À, vậy cô chúc tụi em dồi dào sức khỏe, chăm ngoan học giỏi, đạt được kết quả tốt trong các cuộc thi sắp tới! – “Chị” Minh mặt ngây thơ cười chúc lại.

Cô à, cô cũng quá nham hiểm rồi!

– Chúc thì chúc cái gì thực tế một chút, cái xài được ấy cô!

– Li xì đầu năm đi cô!

– Phong bì đỏ cô ơi!

-...

Dưới này tụi nó bắt đầu nháo nhào cả lên.

– Tụi bây ăn cái gì khôn thế? Li xì cô đây rồi cô li xì lại cho! – “Chị” Minh còn rất mặt dày mà đưa tay ra nhìn lũ học trò.

– Học trò nghèo thì làm gì có tiền!

Nghèo? Cái lũ trong lớp này mà nghèo á?! Tôi khinh! Trong này không nhà mặt phố thì cũng bố làm to. Nếu không thì cũng đủ ăn đủ mặc chứ làm gì có chuyện nghèo.

– Vậy giáo viên nghèo thì làm gì có tiền. Mấy đứa có biết lương giáo viên nó bèo bọt lắm không?

Học trò nó điều đã đành, cô cũng điều theo là sao?

– Thôi cô oiiiiii!

– Cô, li xì!

– Li xì cô ơi!

-...

Cái lũ này tru tréo dai đến nỗi “chị” Minh phải chịu thua, không li xì mà đãi cả lớp đi ăn một bữa, cứ coi như tất niên đầu năm đi! Chứ mà li xì tụi nó vài đồng thì thế nào tụi nó cũng nhăn mặt nhăn mày, ầm ĩ cả lên cho mà coi.

==>Giờ ra chơi<==

– Ê mày, ê mày!

Đang ngồi gặm bánh mỳ, cái Trang không biết từ đâu hót hải chạy vào.

– Nó...nó...

– Từ từ, thở đã rồi nói! Mày cứ làm như cháy nhà hay động đất gì đó không bằng!

– Hơ, hơ nữa! Nhỏ Phương, nó..nó...có người tán kìa!

– Hả? – Tôi tròn tròn mắt, ổ bánh mỳ không biết rơi tự do lúc nào.

– Ai? Thằng cha nào? Đẹp trai không? Học giỏi không? Tình tình thế nào? Gia thế, hoàn cảnh ra sao? – Quyết không quan tâm ỏ bánh mỳ sống chết thế nào, tôi đứng dậy ôm vai nhỏ bạn lắc lắc lắc để.

– Mày..từ từ...

– Mấy bà đang nói ai thế? – Mấy ông đi từ cửa vào, thấy chuyện nên cũng sấn lại hỏi.

– Thằng đó với cái Phương...um...ur... – Không để nó nói thêm chữ nào nữa, tôi bịt miệng, lòi đầu nó ra khỏi lớp.

– Ê, bà chưa nói xong mà! Thằng nào là thằng nào? Với cái Phương có chuyện gì? – Ông Lâm ở đằng sau gọi với theo.

Ông Phong đang đứng đó, không thể để ông biết được.

– Mày nói thằng chả học 9A7? – Trên đường đi do thám đối tượng, tôi hỏi nhỏ Thảo.

– Ủ.

– Rồi còn gì nữa?

– Hết rồi. – Nó nói tình queo.

– Trời ơi là trời, chứ mày chỉ biết thằng chả học 9A7 thôi sao? Thế tìm bằng niềm tin à? – Tôi vò đầu bứt tai, thật hết nói nổi nó, tưởng điều tra được gì nhiều lắm ai dè chỉ biết cái lớp. Trong lớp 9A7 có tá con trai, biết thằng nào mà lần.

– À nhớ rồi! Hình như thằng chả tên Quân tên quán quết gì đó!

– Tao lạy mày!

– Ê, mà chẳng lẽ giờ mày định qua lớp đó hay sao?

– Ủ. – Tôi đáp tình bơ.

– Mặt mày dày mấy tác vậy!? Chẳng lẽ mày chạy qua đó hớn hờ như con điên rồi nói: “Bạn gì đó ơi, cho mình hỏi có bạn nào tên Quân đòi làm quen với bạn Phương lớp 9A1 không?”. Với lại mày... – Nhỏ nhìn tôi từ trên xuống dưới.

– Tao thế nào? – Gì mà nhìn tôi kì lạ vậy chứ?!

– Mày đang là hoa khôi đương nhiệm đấy nhé! Định vác cái mặt mày qua cho tụi nó cười à, định tạo scandal chắc!? Với lại mày mà đi tìm trai thế này chắc tao chết với tên Tuấn quá! – Nó vừa đi vừa lèm bèm như bà già.

Hoa khôi? Lại là hoa khôi? Cái đó có ăn có uống được đâu vậy sao ai cũng đề ý là thế nào? Còn câu cuối, là ý gì?

– Ai tìm trai? Tao là đang giúp đỡ bạn bè mà. Với lại tao với hắn có can hệ gì mà hắn quản chứ? – Tôi bất mãn cãi lại.

– Ủ thì không can hệ, cái lớp này ai lại chả biết hai người! – Sao, sao nhìn nụ cười của nó lại âm hiểm thế nhỉ? – Thôi dẹp vấn đề đó sang một bên, giờ nghĩ cách làm sao tiếp cận đối tượng đi!

– Ờ, hay mày đi thử đi!

– Never. – Nhỏ làm dấu X tỏ rõ phản đối, – Lấy lí do gì để qua đó, tao có quen ai lớp đó đâu?

– Mày là lớp trưởng mà sao quan hệ hạn hẹp vậy, mỗi lần đi họp ban cán sự chẳng lẽ mày không quen được lớp trưởng bên đó. – Tôi càu nhàu, cũng biết con này nó không phải là người bình thường nhưng đến nỗi không có bạn lớp ngoài thì tính lập dị của nó... hết thuốc chữa rồi!

– Thằng cha lớp trưởng lớp đó mắc dịch thí mỗ, tao còn món nợ chưa tính với thằng chả đấy!

– Mày... bộ mày không gây loạn là mày sống không yên hả? – Tôi đến bó tay với nhỏ này. Cái hy vọng cuối cùng cũng bị nó đập bẹp dí rồi.

– Cái này đâu thể trách tao được! – Nhỏ nói giọng lí nhí, giương cái bộ mặt vô tội ra nhìn.

Đang quẩn bách không biết làm thế nào thì... có cứu tinh xuất hiện.

– Hai người làm cái gì mà qua bên này?

Mất tôi với cái Trang sáng rõ lên khi nhìn người đối diện. Cậu ta cũng là lớp trưởng, kha kha.

– Thế Nam~~! – Trang “trưởng” như chó sói nhìn thấy cừ non, bay lại cầm lấy cánh tay cậu bạn lớp trưởng lắc lắc.

– Chuyện, chuyện gì? – Nhìn sắc mặt của cậu chàng lúc này, tôi đoán chắc là bị cái khuôn mặt thập phần biến thái của nhỏ dọa rồi.

– Chuyện là thế này? Cậu á, có á, quen á...

Cái khuôn mặt trông như tên háo sắc của nhỏ cộng thêm cái giọng nhão nhét nhét đó, tôi bất giác rung mình, da gà da vịt gì thì nhau nổi lên. Ừ, Trang “trưởng” đây sao?

– Stop! Có gì nói thẳng đi! – Cậu chàng cũng chịu không nổi rồi.

– Cậu có quen thằng cha nào tên Quân quết gì đấy lớp 9A7 không? – Kêu nó nói thẳng thì nó nói rõ nhanh.

– Thằng Quân á hả? Có quen! Mà sao?

– Thằng cha ấy thế nào? – Câu này là tôi hỏi.

– Ừ thì cũng được, không đến nỗi nào! Mà có chuyện gì sao? – Cậu chàng không hiểu chuyện gì hỏi lại.

– Ừ thì có chuyện! Cậu kêu cái thằng gì đó ra giả vờ nói chuyện cho tụi này coi mặt chút! – Trang “trưởng” nhanh trí đẩy cậu bạn đến cửa lớp 9A7.

Thế Nam ú ớ không hiểu chuyện gì nhưng cũng ngoan ngoãn đi vào lớp, chỉ nghe trong lớp có tiếng con gái hú hét rõ to. Rồi rồi, cái đám đại trai! Một lát sau, thấy Thế Nam bước ra cùng một người nữa, chắc hẳn đối tượng kia rồi.

Tôi với cái Trang giữ một khoảng cách nhất định, vờ đứng nói chuyện nhưng mắt lại không ngừng liếc sang chỗ Thế Nam.

Cái cậu tên Quân đó, cũng không tệ nha! Không thể gọi là đẹp trai nhưng nhìn cũng ổn, mặt mày sáng sủa, có khí chất lại trông rất nam tính.

– Cũng OK mày ha? – Tôi thì thầm với nhỏ Trang, mắt vẫn dán vào đối tượng.

– Ừ, trông rất được!

Hề? Tôi nhớ nhỏ Trang đứng bên cạnh tôi mà, sao lại có giọng nói phát ra từ đằng sau?

– Á! – Tôi bị hú đến nhảy dựng cả lên.

Nguyên, nguyên cả một tập đoàn tụi nó đứng đằng sau tôi không biết từ khi nào.

– Tụi mày ha, đi ngắm trai mà không rủ tao theo cùng? Đáng xử tội gì đây? – Nhỏ Thảo nhếch tôi nhìn tụi tôi.

– Bà-muốn-đi-ngắm-trai? – Huy “điên” nghiêng răng kèn kẹt đằng sau.

Cái vẻ muốn ăn tươi nuốt sống tụi tôi lúc nãy của nó liền biến mất, thay vào đó là cái dáng vẻ ngoan hiền, hiền dịu, dịu dàng của một bà vợ.

– Đâu có đâu, nghe lầm, nghe lầm rồi! – Hừ, thay đổi gương mặt cũng nhanh quá đi!

– Mấy bà cũng đôi quá rồi! Trai lớp mình thiếu hay sao mà ra tận lớp ngoài. – Giọng nói tên Phong tỏ rõ khinh thường.

Xem cho kĩ đi tên Cùi “lũ” kia, đối thủ của ông đấy? Tụi này đi tìm hiểu đối phương giùm ông mà còn nói cái giọng khinh khinh thế sao?

– Mấy ông á? Chán rồi! – Tôi tuyệt tình đập luôn mấy ổng xuống hố.

– Tuấn ơi Tuấn à, ngay cả hot boy hàng chính hãng như mày mà mấy bà cũng không để vào mắt. Con gái mấy bà thật là, chán cơm thèm phở, định tìm cái lạ chắc! – Lâm “tặc” như mấy ông cụ sành sự đời, vừa lắc đầu vừa nói.

– Phở đó chắc gì đã ngon hơn cơm! – Hấn nói, giọng có chút cáu bẳn.

– Mà tụi mày ngắm anh nào? Mày chắc Thế Nam, còn mày tía anh kia sao? – Nhỏ hét chỉ tôi lại chỉ đến cái Trang, trông mặt nó cứ như mấy bà mẹ khi biết con gái của mình có người yêu ấy.

– Anh anh cái đầu mày! Mà mấy người đi đâu đấy? Theo dõi tụi này chắc? – Tôi hếch mặt lên hỏi.

– Ai biểu mấy bà đáng nghi quá chứ? Cái thằng cha đó, trông cũng được mà bà định tán sao? – Phong “cừ” hết nhón lên xem xét đối tượng rồi lại nhìn tôi hỏi.

– Tôi định tán ông. – Tôi cười cười, nửa câu sau thì nghiêng răng kèn kẹt. – Tôi không những muốn tán mà còn muốn phang luôn cái giày này vào mặt ông.

Đúng là làm ơn mắc oán mà!

From Thảo “dễ thương”: Ê, mày rảnh không? Đi mua đồ với tao?

Me: Không rảnh, tao đang ngủ! Zzz

From Thảo “dễ thương”: Mày suốt ngày ngoài ngủ ra thì còn biết làm gì nữa hả?!Me: Tao còn biết ăn nè, biết đi chơi nè, đi quây nè....

From Thảo “dễ thương”: Cái con người không có ích cho xã hội! =.”Nó tưởng nó giỏi lắm sao? Hừ, có hơn gì tôi đâu chứ!? Tính ra thì tôi vẫn còn hơn nó chán.

Me: Kệ tao! Mày có việc gì thì nói, không thì phần đi cho bà an giấc!

From Thảo “dễ thương”: Ờ thì mày cũng biết rồi đó, gần tới Valentine rồi, tao định đi mua chút đồ.

Valentine mà mua đồ gì chứ, nói thẳng ra là đi mua quà cho rồi! Bày đặt ngại đồ.

Me: Định mua quà cho ông Huy chi nữa? Nói đại ra đi, vòng vo tam quốc nãy giờ! Làm tốn tiền thấy bà! >.< From Thảo “dễ thương”: Vậy sao, mày có đi không?

Me: Đi thì đi! Đề tao gọi thêm cái Trang với cái Phuong!

From Thảo “dễ thương”: Ô kê con dê! Các bạn biết đấy, Valentine, theo Tiếng Việt thì nó gọi là Lễ tình nhân ấy ạ! Mà người ta thì thường làm gì vào mấy cái ngày này? Ngày tình nhân thì đương nhiên là thời gian cho các cặp đôi sẽ và đang yêu nhau thăng hoa cảm xúc. Người ta sẽ bày tỏ tình cảm cho nhau, thể hiện tình yêu với nhau vào cái ngày này. Nhưng thể thì không thể thiếu quà. Quà có thể nhỏ, có thể lớn nhưng quan trọng là chứa đựng tình cảm của người tặng, điển hình như hoa, chocolate,...

Đối với các cặp đôi thì Valentine là một ngày đầy màu hồng và ngọt ngào nhưng đối với (rất) nhiều người trên Thế Giới thì ngày đó chả khác gì thảm họa, thà nó đừng nên có thì hơn (ít nhất cho đến khi họ hết...). Nói sơ qua thì cũng biết tất cả số còn lại đến từ đâu, một cộng đồng lớn nhất thế giới, cộng đồng xuyên lục địa mà gọi tắt nó là F.A. Trong đó bao gồm những người ế lâu năm, ế dài hạn và có nguy cơ còn ế dài dài; những người vừa mới cô đơn, đang và sẽ cô đơn nữa, cả những người ao ước nhưng chưa bao giờ thành hiện thực (vì một số lý do). Nói chung là tập hợp mấy cái thành phần chồng chơ vãi chục năm rồi chưa ai rước, mấy thành phần đơn côi, lẻ bóng, thiếu chiếc của xã hội,... Mà vào ngày này chẳng lẽ nhong nhong ngoài đường nhìn tụi nó “tình củn” dễ ghen tị à, tốt nhất là ở nhà trùm mềm ngủ, không thì lên face chém gió với mấy thành phần cùng chung số phận. Nhưng vào ngày này mấy thành phần F.A nham hiểm, không chịu ngồi yên, kiểu như mình không được như họ thì đạp cho đồ ấy ạ, thường đi cầu Chúa khấn Phật, lập bàn cầu... mưa. Vậy đấy, mưa càng to càng tốt, cho luôn mưa đá hay biến luôn thành bão luôn cũng được. Cái lũ này nó ác thế đấy! =.” Thế nên nhiều năm mưa gió bão bùng, mấy cặp đôi đi chơi đều dầm mưa toi tã trở về. Một bộ phận nào đó lại rất là vui, vỗ đùi mà cười to rằng: “Đáng đời tụi nó, mưa to nữa đi cho tụi nó khỏi Valentine, va-len-tiéc gì sắc!”

Mà tôi cũng thuộc một trong những thành phần trong cái cộng đồng đông đảo ấy đấy! Chả biết thế nào nhưng 15 năm rồi cô đơn vẫn hoàn F.A. Nhiều lần thấy họ có đôi có cặp cũng vui, nhưng mà thôi kệ! Nó muốn đến lúc nào thì đến, tìm gì cho mất công.

Mà thiết nghĩ lại F.A cũng có cái sướng của F.A chứ bộ! Không bị ràng buộc, mất tự do nè, muốn làm gì thì làm, nhất là có thể ngắm mấy anh đẹp “zai” thoải mái (có bồ rồi mà còn đi liếc trai nó táng cho vỡ mồm ra ấy). Đỡ tốn tiền điện thoại nè, với lại vào mấy cái ngày lễ đỡ tốn tiền mua quà, chẳng hạn như Valentine ấy. Quen nhau rồi mới biết được tật xấu của nhau, thấy “ảnh” chả “tẹt” với như mình hằng tưởng tượng, cãi nhau rồi hờn giận, rồi chia tay, rồi... Ồi thôi, đủ thứ chuyện! Nghỉ lại alone vẫn là tốt nhất!

Bốn đứa dắt nhau đi vào trung tâm mua sắm, chả biết nhỏ Thảo có bao nhiêu tiền mà dám dắt tụi tôi vô đây!? Trung tâm mua sắm là gì? Là cái nơi tập trung toàn bộ các thứ ta cần, từ quần áo đến giày dép, từ nội thất nhà cửa đến các vật dụng cần thiết,...v...v... Và đó cũng là nơi cho người người tiêu tiền, nhà nhà rài tiền. Trong đây chém như chém gió, giá thì toàn trên trời mặc dù tôi không phủ nhận rằng đồ ở đây rất đẹp. Bên trong lại rất sang trọng!

Gần đến Valentine rồi nên trong đây chỉ thấy một màu hồng phấn bao phủ, hàng trăm trái tim không biết ở đâu ra bay phấp phới, phấp phới khắp nơi. Tôi đi trong này mà cứ tưởng lạc ở cái xứ sở tình yêu nào ấy chứ! Chẹp, mấy cặp tình nhân mà vài đây thì hạnh phúc phải biết.

– Mua gì đây ta? – Nhỏ Thảo nhìn ba đứa tụi tôi hớn hờ hỏi, biết ngay nó lòi tụi tôi ra đây chỉ để làm chuyên gia tư vấn mà.

– Quần đùi! – Cái Phuong.

– Áo ba lỗ! – Trang “trường”.

– Dép lười! – Tôi.

Ba đứa tôi nói xong còn tặng kèm thêm 3 nụ cười cực xinh, chọn đồ đẹp thế còn gì! Mà hình như nó có vẻ không hài lòng lắm thì phải, bằng chứng là có vô số vạch đen xuất hiện trên trán nó.

– Tao rù tụi bây ra đây là giúp tao mua đồ, không phải để giỡn nghe chưa? – Ờ, giọng nó maximize, mới vang lên thôi chưa gì đã có vô số ánh mắt ngoài lại hỏi thăm. Không biết con vật nào mà có cái giọng khùng khiếp đến vậy!?

– Vâng, biết ạ! – Đồng thanh + ngoan ngoãn.

– Mà mày có tiền không mà kéo tui tao vô đây? Nói trước là trong người 3 đũa tao chả còn đồng nào đâu đấy. – Tôi nói nhỏ Thảo. Tôi mà có tiền cũng chả bao giờ đem phí vào đây đâu.

– Khỏi lo, tao có! – Nhỏ cười tít cả mắt lại, kiểu này chắc là kì kèo ông ba của nó cả buổi rồi đây!

Chọn một cửa hàng rất là xi-tin, tui tôi bước vào. Bên ngoài đã thấy nguyên một ông thần Cupid to ùng đập ngay vào mắt, một mũi tên bắn vào, vô số trái tim đỏ chót văng ra tung tóe. Bên trong thấy nguyên một màu hồng, tường, tủ kệ gì đều hồng, đến cả cái bóng đèn cũng màu hồng nốt. Tôi chả biết bên trong bán cái gì nhưng chắc là mấy cái đồ tôi không xài được rồi! =.=”

Đấy, tôi đoán đâu có sai!

Toàn đồ đôi.

Mua về cho ma mặc chắc?!

Dường như nhỏ Thảo hưng phấn lắm, nó lăng xăng chạy hết chỗ này đến chỗ khác, hết sắm xoi cái này lại đến sờ mó cái kia. Tôi nhìn theo nó mà chóng cả mặt, hoa cả mắt.

– Mày nghĩ xem có phải mấy đũa yêu nhau nó đều bị điên không? – Nhỏ Trang lắc đầu cảm thán.

– Không những điên mà còn hơi... – Tôi không biết dùng từ gì để diễn tả.

– Quái quái! – Cái Phương nói chêm vào.

Có cảm giác mấy đũa khi đang yêu thì tui nó như người cỡi trên ý, mà nói thế cũng không phải, ờ thì trông tui nó có vẻ khác bình thường, chắc vậy.

– Haiz, nó có người yêu trong khi ba đũa mình vẫn còn lẻ loi! – Mặc kệ nhỏ Thảo chạy tới chạy lui chọn đồ, ba đũa bọn tôi chụm ba lại... than thở.

– Không, chỉ tao với mày thôi! – Trang “trưởng” nháy mắt với tôi, nói giọng tỉnh ranh.

– Ê, bộ tao có bồ rồi hay sao?! – Nhỏ Phương phản bác.

Tôi với nhỏ Trang nhìn nhau cười, đồng thanh nói:

– Không phải có thằng cha nào tên Quân học lớp 9A7 tán mày sao?

– Tui mày cũng nhanh ghê nhở!

– Nói đi, mày với thằng chả thế nào?

– Thế nào là thế nào? Tao với Quân chỉ là bạn bình thường thôi, ổng học chung lớp Anh với tao nên quen biết, vậy thôi. – Nó nhún nhún vai làm kiểu như “Mọi chuyện đơn giản vậy thôi, tui mày cứ làm quá lên!”.

– Mày xạo!

– Không tin thì...

– Phương!

Rồi, mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

==>CHƯƠNG 15<==

+++Chương 15+++

– Phương!

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện rồi!

Xa xa, một bóng người cao cao tiến lại, nhìn tụi tôi nở nụ cười, à không, chính xác hơn là cười với nhỏ Phuong.

– Quân, đi đâu thế? – Nhỏ Phuong tươi cười mở lời trước.

– Cùng mẹ đi sắm mấy thứ lặt vặt trong nhà ấy mà! Cậu...vào đây...định mua quà cho bạn trai sao?

Nhìn gần trông cũng được lắm chứ bộ, cười rõ xinh trai. Đối xử với con gái lại nhẹ nhàng, dịu dàng như vậy, ai da...

– Kiểu này ông Phong thua chắc rồi. – Trang “trưởng” đứng nép lại thì thầm vào tai tôi.

– Ừ, con trai người ta ngoan ngoãn, dễ thương lại xinh trai đến thế mà! – Thế này thì nhỏ Phuong chắc sẽ không thương tiếc đá ông Phong qua một bên mà đến với chàng này thôi.

– Đâu có, đi mua chung với bạn thôi. Phuong làm gì có người yêu để tặng quà chứ! – Nói đến đây mắt nhỏ cụp xuống, khéo léo che giấu nỗi buồn.

– Không cần Phuong tặng cũng có người tình nguyện tặng Phuong mà! Chỉ cần cho người đó một cơ hội là đủ.

Lời nói của cậu chàng tên Quân ấy phát ra khiến hai đứa làm nền nãy giờ như tôi với nhỏ Thảo suýt đứng hình. Nhìn về mặt anh chàng lúc này trăm phần trăm là nghiêm túc, ánh mắt nhìn nhỏ Phuong ôn nhu thấy rõ, lại có vài phần hy vọng.

Quá, quá lộ liễu rồi! Ý tứ rõ ràng đến vậy, anh chàng này cũng can đảm quá đi. Tôi nhìn cậu bạn tên Quân thầm khen ngợi, nếu ông Phong không phải là bạn của tôi thì tôi chắc chắn tác thành cho đôi trẻ đến với nhau.

Nhỏ Phuong một lúc sau mới mở miệng đáp, vẻ mặt ngu ngơ đến khó hiểu:

– Quân cứ đùa, mình thì làm gì có ai theo chứ! Nếu có thì đã không alone đến giờ này rồi!

Nhỏ cười, và cố tình không hiểu hàm ý trong câu nói của Quân. Ai~, nhỏ này cũng thật cứng nhắc quá rồi! Thoải mái một chút, coi người ta là bạn bình thường mà đối xử không được hay sao.

Quân xụ mặt xuống một chút, cái Phuong đã từ chối cậu rõ ràng như vậy rồi còn gì!? Nhưng cậu chàng rất nhanh lấy lại tinh thần, vui vẻ cười nói:

– Valentine này mình muốn hẹn cậu đi chơi! 7h trước cổng trường nhé, đến hay không thì tùy cậu nhưng mình sẽ chờ!

Nói xong cậu chàng quay đi mất, để lại nhỏ đứng một hồi vẫn chưa hiểu được gì!

– Rồi, mày tính thế nào? – Nhỏ Trang lên tiếng hỏi trước.

– Đi thi có nghĩa là mày chấp nhận, không đi thì là từ chối nhưng sẽ khiến cậu ấy buồn đấy! Mày nghĩ thế nào? – Nhỏ Thảo từ đâu bước lại, trên tay là bộ áo cặp cùng hai cái mũ – đây chắc hẳn là thành quả sau mấy tiếng đồng hồ lượn lờ quanh đây.

– Ủa, nãy giờ mày thấy hết rồi sao? – Tôi trở mắt nhìn nó, nó lại chỉ chỉ qua cái kệ để quần áo cách tụi tôi không xa kiểu như nói: “Nãy giờ tao núp ở đó, chẳng qua tụi mày không thấy thôi!”.

– Mày có thích Quân không? – Tôi không vòng vo mà hỏi thẳng luôn vào vấn đề chính, cái Phuong thì vẫn không ngừng nhìn xuống đất, nghe tôi hỏi thì ánh mắt thoáng bối rối.

– Quân rất tốt, đối xử với tao cũng rất tốt, tao không có gì để chê cậu ấy hết. Nhưng nói thích thì chắc không phải, chỉ ở mức độ mến như bạn bè thông thường thôi.

– Vậy thì mày nói rõ cho người ta biết đi! – Trang “trưởng” đứng một bên nghe xong thì đúc kết ra một câu ngắn gọn như vậy.

– Trang à, tao tự hỏi không biết vì sao một con người chỉ biết suy nghĩ bằng vỏ não mày còn làm lớp trưởng đến tận bây giờ!? – Tôi nhìn nó khinh thường. – Vấn đề mà đơn giản như mày nói thì dễ rồi! Con nhà người ta ngoan ngoãn, xinh “dai”, lại thích nhỏ Phuong đến thế, hai đứa tụi nó cũng là bạn. Mày nghĩ thử coi, chẳng lẽ nhỏ Phuong đến trước mặt người ta, táng ngay một câu từ chối thẳng thừng vào mặt người ta rồi phui mông bỏ đi.

Tôi cố gắng khai thông tư tưởng cho một đứa mà đến giờ vẫn chưa biết hai từ “trung động” trước người khác giới là như thế nào? Có đôi lúc, tôi cũng thắc mắc về giới tính của nó lắm! Có bao giờ cậu tạo nó là nữ mà bên trong nó là nam hay không? Chắc không phải đâu, tôi xưa đuổi cái ý nghĩ điên rồ trong đầu ra, nghĩ không da gà cũng nổi lên hết rồi.

– Mày cũng giống tao mà sao mày hiểu rõ thế?

– Nói thật mày chứ mấy cái này tao đọc trong truyện ra đấy, chứ một đứa F.A như tao thì làm sao hiểu được mấy cái vấn đề thâm nho này! – Tôi chép miệng, mới nói xong liền nhận ngay hai cái nhìn khinh bỉ của Trang “trưởng” với nhỏ Thảo. Tôi nói thật mà, làm gì tụi nó nhìn tôi ghê thế!?

– Tao không muốn làm cậu ấy buồn nhưng mà nói thẳng ra thì... – Nhỏ Phuong á ná nói, – Tao vẫn muốn làm bạn với cậu ấy!

– Mày không thích Quân hay trong lòng mày đã có người khác? – Nhỏ Thảo đánh bạo hỏi thử.

Cái Phương giật mình một cái, hơi hoảng nhìn tụi tôi, ánh mắt đầy vẻ bối rối.

– Tao..tao...

Ba đưa tụi tôi hồi hộp nghe nó nói, mắt trần trần quan sát biểu hiện trên mặt nhỏ Phương. Không gian tĩnh lặng, ngưng đọng hẳn.

– Mày đâu rồi, sao giờ này vẫn chưa tới? Tiết đầu là tiết “chị” Minh đấy!

– Rồi, rồi! Tao tới ngay đây!

Tôi vò đầu bức tai, cố gắng hết sức đập nhanh nhất có thể. Chỉ tại đêm qua lên face ngồi tám nhảm với hấn về chiến lược của vụ ông Phong – nhỏ Phương đến nửa đêm mới leo lên giường ngủ. Thành ra sáng nay ngủ quá lố, giờ phải căng cơ ra mà đập như bay đến trường. Gió buổi sáng mát lạnh tạt vào mặt, không khí trong lành xộc vào mũi. Vậy thôi chứ tôi cũng không có thời gian mà đi tận hưởng buổi sáng trong lành này, nếu mà đến lớp trễ thì không những lớp bị trừ điểm thi đua mà còn phải đối diện với khuôn mặt như sát thủ đầu bùng mù của “chị” Minh T_T.

Lao nhanh qua ngã tư đường, tôi không chú ý có một chiếc xe đang chạy, à không, phải là lao đến. Tôi không chú ý, kết quả thế là...

“RẦM!”

Một âm thanh không mấy nhẹ nhàng vang lên, dọa cả con chim đang hót líu lo trên cành roi phịch xuống đất. Tình hình hiện trường bây giờ là thế này: hai cái xe đáng thương ngã chổng chơ trên mặt đất; tôi cũng không khả quan hơn là bao, cả người tiếp đất không mấy nhẹ nhàng, đã vậy còn bị cái xe đè lên người, đau chết mất! Tôi khóc không ra nước mắt, đưa mắt tìm kiếm cái tên khốn kiếp đã gây ra cơ sự này. Hắc hắc, tên khốn đó còn tệ hơn cả tôi! Không biết hấn yêu quý cái xe cỡ nào mà cả người quán luôn vào xe. Đáng cười hơn nữa là cái tướng hấn nằm ngửa bị cái xe đè lên, không biết là do cái xe nặng quá hay người hấn quá nặng mà chặt vật cả một lúc cũng không thể nào đứng lên, nhưng chắc do hai cái chân không biết tại sao lại mắc kẹt vô giữa bánh xe.

Tôi dựng lại xe, may mà cái xe yêu quý của tôi không bị gì, chứ không tôi nhất định cho hấn chết không toàn thây. Tôi bước đến gần, nhìn cái khung cảnh “diễm lệ” trước mắt không khỏi ngoác miệng ra cười. Ha ha ha, cho đáng đời, cái tội đi đường mà mắt để sau gáy. Tên đó giận dữ quắc mắt nhìn tôi. Cái gì? Làm như tôi sợ chắc!?

– Nhìn gì mà nhìn? Chị biết chị đẹp rồi, không cần phải banh to mắt ra mà trừng kinh hãi vậy đâu, tổn hại nhan sắc chị thì chết. – Tôi che miệng cười hổ hớ, không để ý cái người đang đồ búng mặt vì tức kia, – Mà ở trường chuyên không dạy an toàn giao thông sao, mắt để sau gáy chắc, ngay cả cái đèn đỏ to bự chẳng kia cũng không thấy là sao. Hay mắt chỉ để làm cảnh cho đẹp, mà trừng lớn như vậy chắc không bị đui rồi, chắc chắc, chắc chỉ lé thôi! Haiz~, tội nghiệp!

Tôi nhìn cái tên mang áo màu xanh mà chửi rủa, ở đây chỉ có trường chuyên là mặc áo thể thôi. Xùy, làm như là trường chuyên thì tôi sợ chắc! Trường chuyên cũng đi học trễ thể thôi, trường chuyên cũng không biết luật giao thông thể thôi. Tôi thật là thông cảm, ngay cả việc nhận diện đèn giao thông mà cũng không biết, đáng xuống mẫu giáo cho mấy đứa trẻ năm tuổi dạy lại được rồi.

– Bạn gái của Phan Thiên Tuấn nên gan cũng lớn như hấn sao? – Tên giả câm nấy giờ mới lên tiếng nói, mặt sấp trào lừa ra đến nơi.

Tôi ngạc nhiên nhìn tên kia, sau đó ngồi xuống hỏi:

– O, biết cả Phan Thiên Tuấn sao?

Hấn nổi tiếng thế sao? Ngay cả trường ngoài cũng biết, mà nói tôi là bạn gái của hấn là thế nào chứ!? Tôi là bạn hấn, đương nhiên, tôi là con gái, chính xác luôn. Vậy suy ra tôi là bạn gái hấn, chắc vậy.

Nghe tôi nhắc tên hấn, tên kia không trả lời mà mắt long lên sòng sọc. Trông tên này giờ đây như muốn ăn tươi nuốt sống hấn luôn không bằng. Thiên Tuấn à, ông đi đâu cũng gây loạn là sao? Người ta biết đến ông đúng là không tốt đẹp gì mà!

– Tên đó xấu xa lắm, ai cũng bị cái vẻ mặt của hấn lừa tình hết à! Không cần nói, tôi hiểu mà! Bị hấn đánh à, hay bị hấn chơi xấu, bị hấn cướp ngôi vị học giỏi sao? À, nhất định là bị hấn cướp người yêu rồi! – Tôi thông cảm với tên kia, hấn có khả năng lắm chứ! Mà hình như tôi dùng từ không đúng, phải nói là “Vì theo hấn mà đá người yêu.”

– Nhảm đủ rồi đó, Dương Tổ Tâm!

Ồ, tên này biết cả tên họ tôi luôn này! Khoan đã, nhìn hấn có gì đó quen quen. Tôi cố gắng lục lại cái trí nhớ ngắn ngủn của mình, coi thử mình có quen ai trường chuyên không. Trường chuyên, trường chuyên, trường chuyên,... A, đúng rồi, cái tên Dương chết tiệt đã chọc ghẹo tôi vào hôm lễ hội của trường. Như thế cũng gọi là có quen đi!

– À, thì ra là bạn Dương trường chuyên, bạn thiếu hơi gái nên lân la qua trường mình đây mà! – Tôi cười ngả ngón, buông lời châm biếm, trong khi hấn đang chặt vật cổ đứng lên.

Tên kia giận đỏ cả mặt, bặm môi trợn mắt nhìn tôi.

– Tường làm như vậy thì chị sợ chắc! Định giúp đứng lên mà nhìn cái mặt ấy chắc không cần đầu nhỉ? Vậy thôi, bye bye nhé! – Tôi nói xong phui mông quay đi.

Tiến về cái xe đạp thân yêu, tôi nghĩ nghĩ ngoi ngoi lại quay về chỗ tên kia nằm bẹp dí, trên tay cầm theo cái điện thoại.

– Sao? Đồi ý rồi à? – Tên đó héch mặt nhìn tôi.

– Định quay lại lấy một vài thứ ấy mà! – Tôi cười đều.

“Tách! Tách! Tách!”

Một loạt âm thanh từ cái con Samsung màu trắng của tôi vang lên. Oa~, hình ảnh sắc nét ghê!

– Lên hình ăn ảnh lắm đó! Hắc hắc... – Tôi sung sướng lên xe đạp thẳng.

Phải lên đưa cái chiến lợi phẩm này cho tụi hấn coi mới được!

Tôi nhìn cái cổng trường đóng kín mít mà khóc không ra nước mắt. Chỉ tại cái tên chết tiết, chết bầm, chết dẫm, dẽ cụ,... tên Dương khôn kiếp gì đấy mà ra!

Oimeoi, chẳng nhẽ giờ quay về, thế nào cũng tan xác với mẹ! Còn giờ mà hùng dũng tiến vào trường, thế nào cũng tan xác với “chị” Minh.

Giờ chỉ còn cách nhờ cứu binh mà thôi!

From Die Cún:

Bà ra sân sau trường nhanh!

Hấn có tâm linh tương thông với tôi sao trời? Mới định nhờ cứu viện thì hấn đã nhắn tin tới rồi.

Sân sau trường.

– Ê, ông có bên kia không vậy?

Bởi vì trường kín mít không một kẽ hở, lại cao thế này nên tôi không thể biết được hấn có bên kia không, chỉ biết gọi to lên.

– Đây, bà muốn bị bắt hay sao mà la lối ầm ĩ thế! – Giọng hấn bên kia vọng lại. – Nói bà giờ nào rồi giờ mới đến, định để vào tiết “chị” Minh rồi vào cho chết sao? Tồn công tồn sức đi rước bà, lỡ mà có bị bắt thì do bà hết đấy!

Hứ, làm như tôi muốn lắm ý! Tại vì gặp tai nạn giữa đường nên mới đến hơi trễ chứ bộ (vào tiết rồi có gọi là hơi trễ không?). Mà tôi cần hấn chắc, ai nhờ hấn ra đây đâu mà giờ lên giọng chứ!

– Ném cặp qua đây! – Hấn bên kia ra lệnh.

Tôi bặm môi không đáp.

Chờ một lúc, hấn có vẻ đã hết kiên nhẫn, nói:

– Không muốn tui giúp thì thôi, lên lớp đây à!

– Ê, khoan đã!

Tôi dùng hết sức liệng cái cặp qua bên kia. Mong sao cho cái cặp rớt trúng đầu hấn, cho hấn chết quách đi cho rồi! Lúc nào cũng giờ giọng đe dọa này nọ.

Tiếp đó là giày tôi theo cặp bay qua. Còn tôi hả, tôi đang chặt vật, vật lộn với cái tường đấy. Hấn thì chỉ biết đứng dưới gốc cây ra lệnh, phải leo thế này, phải để chân thế kia,... Nhìn cái mặt nhơn nhơ như bò ăn cỏ ấy mà chỉ muốn tát cho một phát. Cuối cùng, sau bao nhiêu gian khổ, khó khăn, vất vả, tôi cũng leo lên được thành tường. Omeoi, cái này cũng khoảng 3 4 mét chứ chả chơi! Chưa bao giờ tôi hận ban giám hiệu trường như bây giờ. Cái gì mà xây tường cao để ăn trộm không đột nhập vào trường chứ! Láo toét, xây cao như vậy phòng cho học sinh nó khỏi leo tường, khỏi trốn học thì có. May mà mấy ông còn chưa bỏ thêm mảnh chai, mảnh xúr hay mấy cái song sắt đại loại vậy, không thì tôi chết chắc rồi!

Tôi đau khổ nhìn xuống dưới, tôi là tôi không dám nhảy xuống đâu à. Lỡ như tôi có bị què hay bị cụt chân, xui hơn nữa là có lỡ đập đầu vào chỗ nào đó khiến IQ vốn không cao của tôi sụt nhanh đáng kể thì sao. Còn nữa nhé, tôi vẫn chưa đền đáp công ơn cha mẹ, giờ chẳng lẽ đem cái thân tàn ma dại này

về cho ba mẹ tôi nuôi. Hu hu, vậy tôi trở thành đứa con bất hiếu mất!

– Bà nghĩ cái gì mà mặt tếu quá vậy, nhảy xuống nhanh coi! – Hấn đứng bên gốc cây chán nản thúc giục.

– Tui sợ, cao thế bày lờ tui có mệnh hệ gì thì sao!? – Tôi méo mặt nhìn hấn.

– Yên tâm, chắc chắn lúc đó tui sẽ đi nhang đèn đầy đủ cho bà, còn cúng cho bà thêm một con gà thiến to tổ chẳng!

– Ông đi chết đi! Ông là con gà thiến ấy đó. – Tôi làm bằm chửi rửa hấn. Dù mà có gà thì tôi cũng hít được cái hương của nó chứ chết rồi ăn thế quái nào được, cuối cùng cũng lại vào bụng hấn mà thôi.

– Ê, thầy giám thị đến kia!

Sau khi nghe hấn hét toáng lên, tôi cuống cả tay chân. Không suy nghĩ gì nhiều, tôi hít một hơi rồi nhắm mắt nhảy thẳng xuống.

Chỉ nghe “tạch” một tiếng, ngoài ra không có tiếng động nào khác. Tôi cứ tưởng khi ngã xuống phải nghe tiếng “ầm” thật to chứ. Với lại, hình như tôi tiếp đất nhẹ nhàng hơn tôi tưởng, đất có vẻ mềm mềm, lại còn ấm ấm.

Ồ, không lẽ...

Tôi vội mở mắt, đập ngay vào mắt tôi là khuôn mặt phóng cực cực đại của hấn.

“Thịch! Thịch! Thịch!...”

Phát hiện ra điều này khiến tim tôi nhảy hip hop, trong lồng ngực cứ như một bản nhạc rock không lời vậy. Đạo gần đây tôi tiếp xúc thân mật với hấn hơi bị nhiều thì phải, mà toàn là trong mấy cái hoàn cảnh oái oăm không. Cứ thế này chắc có ngày tôi chết vì vỡ tim, máu chảy không đều mất. – Bà nghĩ sao mà nhắm mắt khi nhảy xuống vậy? Lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Tui mà không nhanh chân đỡ thì mặt bà giờ đang chu du ở thăm mỹ viện Cát Tường rồi! – Hấn lên tiếng trách móc, mặt lộ vẻ giận dữ thấy rõ. Từ góc độ này có thể thấy hai cái răng khểnh lúc ẩn lúc hiện, cộng thêm vẻ mặt của hấn hiện giờ, trông chả khác gì ác quỷ thứ thiệt.

– Ai, ai biểu ông bảo có thầy giám thị tới, làm tui sợ nên nhắm mắt nhảy đại chứ bộ! – Tôi đổi giọng, trách lại hấn.

– Bà nói hay quá ha, không nói như thế thì đứa nhát gan như bà có dám nhảy không?!! – Hấn trừng mắt nhìn lại tôi. – Giờ thì đứng lên được rồi đấy, bà nặng muốn chết, tui mà gãy cái xương nào sẽ tìm bà tính sổ!

– Ông tưởng tui muốn nằm lên người ông chắc, người gì xương không xương, nằm lên đau chết đi được! – Tôi nguyên rửa hấn, cho hấn gãy thêm vài cái, à không, toàn bộ xương trong người hấn luôn đi. Hình như lời tôi nói có cái gì đó hơi mờ ám thì phải, tự dưng mặt hấn đỏ au lên à. Với lại, thêm cái tư thế khiến người ta dễ hiểu lầm này...

Tôi vội bật người chống tay đứng dậy, ai ngờ mới dùng sức một chút khuỷu tay liền truyền đến cơn đau. Đau nhói bất ngờ ập tới khiến tôi không chống đỡ được, cả người một lần nữa đổ ập về phía trước.

Tôi thấy mặt hấn càng gần, càng gần và rồi...

Bốn mắt tròn to nhìn nhau, trong lúc ngã theo quán tính, tôi lơ, lơ hôn... hôn lên... mũi hấn.

Cái này không phải là lỗi của tôi, hoàn toàn không phải. Chỉ là lúc tôi ngã ập xuống, hấn cũng vừa mới gượng dậy nên, nên mới xảy ra tình huống đáng xấu hổ đó. Suy ra, đó là sự việc ngoài ý muốn!

“Thình thịch, thình thịch, thình thịch...”

Rồi, tim lại được dịp khiêu vũ trong lồng ngực rồi! Tim ơi, sao mày lại đập nhanh một cách bất bình thường như thế!? Chỉ là lỡ kiss nhầm lên mũi thôi mà. Lần này nó còn đập nhanh hơn lần trước, nghe rõ cả tiếng.

Ồ, khoan! Hình như hấn cũng như vậy, không kém tôi là bao!

Lúc này, chỉ chéch một xúu nữa là trúng ngay môi hấn rồi! Tôi nhìn hai cánh môi hồng hồng hơi mím lại, tự dưng nuốt cái ực. Á, mày biến thái, mày trở nên biến thái như vậy từ khi nào chứ?! Dương Tố Tâm, mày nhất định là bị vẻ mặt của tên kia quyến rũ rồi.

Tôi đỏ bừng cả mặt, vội đẩy hấn ra. Tay vừa mới chạm vào người hấn, liền có thể cảm nhận được nhịp tim đang tăng rất nhanh, người hấn cũng hơi nóng nóng.

– Đứng dậy đi! – Hấn quay mặt sang hướng khác mà nói.

– Ờ, ừ... – Tôi cũng từ từ đứng dậy.

Dù đã cách xa hấn nhưng tim vẫn đập không ngừng nghỉ, mặt vẫn chưa hết đỏ. Tôi thật muốn hỏi: “Tim à, mày chạy ma-ra-tông mãi như thế mà không biết mệt sao?”

Tôi nhặt lại cặp, mang lại giày, trong khi đó hấn đang phúi phúi quần áo, vẫn là quay lưng lại phía tôi a~.

Bộ hấn là, đang ngượng sao?

Chắc không phải đâu! Hấn còn chả biết từ “ngượng” viết thế nào nữa là, huống hồ mặt hấn dày còn hơn cả mặt đường.

– Nè, hồi nãy là ngoài ý muốn, do tôi sợ ý nên mới vậy thôi. Ông đừng có suy nghĩ nhiều à!

– Không có! – Mặt hấn đã hết đỏ rồi, bộ dáng lại trở về thông dong như bình thường, làm như nãy giờ không có chuyện gì xảy ra vậy! Chep, thay đổi nhanh quá chứ!

– À, ừ. – Không khí có phần hơi ngượng, tôi ngại cúi gầm cả mặt, không dám nhìn hấn.

A, máu! Máu ở đâu ra thế này?

Tôi nhìn cái nước đỏ đỏ đang dính trên cánh tay, hoảng hồn nói không ra lời. Cái này, khi nào vậy chứ? Tôi liền đưa cánh tay lên gần hơn một chút, ngay chỗ cùi chỏ rách nguyên một miếng da lớn, máu đang tuom ra. Tôi hét toáng lên. Thế quái nào nãy giờ không đau, chờ khi tôi phát hiện ra rồi lại rất không chịu nổi! π.π

Số tôi hôm nay đúng là số con chó mực mà!

– Làm sao vậy? – Hấn thấy tôi tự dưng hét toáng lên thì đến hỏi.

Tôi mếu máo chỉ vào vết thương đang không ngừng rỉ máu trên tay. Hấn xem xong thì xa xăm mặt mắng chửi tôi là đồ ngốc, đồ con heo, lúc này hấn đã cổ đờ rồi mà còn rảnh bị thương cho được.

– Đâu phải lúc nãy đâu, do tôi gặp tai nạn giao thông trên đường, chắc là do xây xác lúc ngã. – Cũng tại cái tên Dương chết bầm ấy, tôi không trả thù nhất định tôi sẽ không mang họ Dương nữa, sẽ đổi theo họ tên đó luôn.

– Đồ ngốc này, bà đi đường rồi mắt để sau gáy sao? Hay có mà chỉ để trang trí? Rồi bà còn bị sao nữa không, có bị mất miếng thịt nào trên người không? – Hấn xoay xoay người tôi, xem xét từ trên xuống dưới coi có “mất miếng thịt nào không”.Mấy câu này sao nghe quen vậy ta, hình như lúc sáng tôi mới dùng để chửi tên Dương đó thì phải.

Tôi bủi môi lắc lắc đầu, hấn cứ như mẹ tôi không bằng.

– Bỏ tay với bà, hậu đậu đến thế là cùng! Đi thôi, đến phòng y tế!

Vừa bị hấn kéo đi được vài bước thì chuông báo vào tiết 1 vang lên. Giờ mà lên lớp thì chắc vẫn còn kịp.

– Ê, hay lên lớp đi! Lát ra chơi rồi xuống cũng được. – Tôi giật tay áo hấn nói, tôi không muốn hấn vì tôi mà lỡ tiết học đâu, với lại nếu có lỡ bị bắt thì...

– Đã trễ rồi, trễ thêm một chút nữa cũng chả sao! Với lại giờ bà có lý do chính đáng rồi mà. – Hấn không quan tâm, vẫn tiếp tục lôi tôi đi.

– Nhưng mà...

– Không nhưng nhĩ gì hết! Lỡ vết thương của bà nó nhiễm trùng ra thì sao?

Đôi lúc, hấn lại bá đạo vô cùng!

—Phòng Y Tế—

– A ui, đau, ông không thể nhẹ một chút à?

– Sát trùng bằng cồn không rất sao được, bà cố chịu đi!

– Nhưng mà rất lắm! – Tôi không ngừng thụt tay về lại nhưng hấn tại nắm chặt quá.

Từ nhỏ tôi đã không thể chịu đau được, dù chỉ có một vết thương nhỏ thôi cũng sẽ khóc toáng lên. Mặc dù hấn làm rất nhẹ, nhưng vẫn rất đau.

– Sắp xong rồi, một chút nữa thôi! Ai biểu bà, đưa xe thì sút môi! – Hấn lấy một ít bông gòn, thăm thăm lên chỗ vết thương.

– Tui đâu có đưa xe, á nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ thôi, – Hấn lại đổ thêm cồn lên sát trùng, tôi khẽ kêu lên, rất chết đi mất. – Chỉ là chạy hơi nhanh thôi mà! Cũng tại tên Dương ấy!

Trên đường đi tôi đã tóm tắt ngắn gọn về vụ tai nạn sáng nay, mà theo tôi thấy kể không được bao nhiêu mà rửa tên Dương thì nhiều. Vào phòng y tế lại không thấy bà cô y tế đâu, thành ra hấn phải ngồi băng bó cho tôi đây này.

– Bà đúng là đi đâu cũng gây họa được, đã bảo là tránh xa tên đó ra mà! – Hấn rửa sạch vết thương lần cuối cùng, sau đó lại đưa lên miệng thổi phù phù. Công nhận là bót rất ghê, lại còn man mát.

– Ai biết, đi đường chẳng lẽ nhìn người mà tông sao? – Tôi cãi buong lại.

Hấn không nói nữa, lấy một ít thuốc đổ lên vết thương, rồi lấy băng cá nhân băng bó lại. Không biết hấn kiếm đâu ra cây bút, viết nghệch ngoạc lên chỗ băng cá nhân dòng chữ “Đi đứng cẩn thận” kèm theo đó là cái mặt quỷ xấu không thể tả.

– Ai cho ông viết lên trên đó? – Tôi bắt măn lên tiếng.

– Tui thích! – Hấn nhón nhờ nói, nhanh tay thu chọn vật dụng để lại đúng chỗ ở phòng y tế.

Rồi, rồi! Nhiều lần tôi thật không hiểu hấn!

– Nhanh lên, bà muốn “chị” Minh xuống tận phòng rước bà lên sao?

– Đây này! – Tôi chạy theo hấn, còn cặp thì hấn đã vác đi trước rồi.

Cái gương ngừng vì cái hôn lúc nãy không biết biến đâu mất rồi! Ánh nắng chiếu lên cái hình mặt quỷ trên tay tôi, xấu xí thật nhưng lại đáng yêu, nhất là hai cái răng nanh đang lộ ra kia.

Lâm nhảm giữa đêm:

Viết xong cái chap này là lúc 0:00 y, biết là không có ai còn cú đến giờ này nhưng mà thôi kệ, cứ đăng! Ai đọc xong thì ngủ ngon Z.zzz ha, G9 all!

P/s: Tui cũng ngủ ngon! ^^

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

==>CHƯƠNG 16<==

+++Chương 16+++

– Ô, ồ ô ô!

Mới vừa vào lớp, tôi với hấn được đón tiếp bằng một dàn đồng ca “made in 9A1” chỉ mỗi một chữ “ồ”, còn thêm cái ánh mắt sắp sửa có trò vui của tụi nó là tôi thấy... hơi bị ớn lạnh rồi đấy. Lại xem đến cái khuôn mặt thập phần nham nhở của “chị” giáo đang thượng tọa trên ghế giáo viên kia. Tôi với hấn đến trễ, theo tính cách chị Minh thì đáng ra lúc này phải hung hăng mà mắng tụi tôi chứ, sao lại trông như trúng số độc đắc đến nơi vậy?

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Hay mới sáng sớm lỡ đập đầu vào chỗ nào rồi?

Tôi nhìn tụi nó, cười cái rở tuoi đáp lại nụ cười “mến mộ” của tụi nó, sau đó quay sang hấn đề thấp âm thanh mà nói:

– Sáng nay lớp mình bị sao vậy? Tụi nó lỡ ăn bà chuột sao?

– Tui đâu biết, khi sáng vẫn bình thường mà!

– Ế, to nhò với nhau luôn kia, ghê chưa!/? – Giọng nói đầu tiên kể từ khi tụi tôi bước vào đây, xuất phát từ ông Lâm.

– Chắc đang ngại ý mà! – Nhỏ Thảo.

– Thôi, tụi này biết hết rồi, hai người không cần phải giấu, hớ hớ hớ! – Trang “trường” nói xong còn kèm theo một tràng cười khà ó.

– Chúc mừng mày, ngày này đã đến!

– Cuối cùng mày cũng có bến đỗ rồi!

Ông Phong, ông Huy còn khoa trương hơn, chạy lại vỗ vỗ tay lên vai hấn chúc mừng, ánh mắt nhìn hấn giống như cha tiễn con gái ế lâu năm lên xe bông

về nhà chồng vậy.

– Valentine này mày hết lung tung rồi! – Nhỏ Phuong hăm hờ chạy lại tặng cho tôi một cái rỗ đầu.

Trời đất quỷ thần ơi, có ai nói cho tôi biết là đang xảy ra chuyện gì không vậy? Sao tôi nghe lùm xùm cái lỗ tai mà không lọt được chữ nào hết thế này?!

Hắn cũng ngu ngơ không khác gì tôi.

– Tụi mày đang nói gì vậy? – Tôi với hắn cùng đồng thanh.

Lập tức im lặng.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, ai ai cũng trợn mắt lên nhìn tôi với hắn. Tôi cũng không kém, tròn mắt nhìn lại. Tôi với hắn đúng thật là không biết chuyện gì đang diễn ra mà, sao lại nhìn kiểu như ngạc nhiên vậy chứ!? Có ai giải thích giúp tôi với, please!

– Thôi hai đứa bây đừng giả vờ, không phải tụi bây hẹn nhau đi chơi Valentine rồi sao? – Lần này là “chị” Minh.

Tôi với hắn thành thật gật đầu.

– Đó, vậy là hai tụi bây ấy ấy nhau rồi chi nữa? Không thì ngày đó dắt nhau ra đường làm gì? – Nụ cười của “chị” Minh lúc này... thập phần nham hiểm.

– Ấy ấy gì?

Tôi vẫn còn ngơ ngác hỏi lại. Đúng là tôi với hắn có hẹn vào Valentine nhưng là đâu phải đi chơi, tụi tôi có việc cần làm mà, với lại còn có tụi nhỏ Thảo nữa chứ đâu riêng tôi với hắn.

– Thôi đi mày, giả bộ nữa! Không phải chàng “tình tở”, nàng đồng ý rồi sao? – Nhỏ Thảo hất mặt nhìn tôi, nháy mắt ẩn ý.

– Chàng, nàng gì ở đây? Ai tỏ tình ai? – Càng nghe tụi nó nói, tôi càng không hiểu.

Phía dưới nghe tôi nói thì lại tiếp tục luyện cơ mắt, tròng mắt lúc thì đảo sang tôi, lúc lại chạy sang phía hắn. Ý gì đây chứ, tôi với hắn, chẳng lẽ...

– NEVER!

Tôi kịp hiểu ra vấn đề thì hét toáng lên, lấy tay làm dấu X cử bự chứng tỏ điều tụi nó đang nghĩ trong đầu là sai hoàn toàn.

– Tụi mày nghĩ đi đâu vậy, tao mà... với bà á?! – Hắn làm vẻ mặt như vừa thấy UFO ngoài đời thật vậy.

– Làm sao có thể! – Tôi cũng đệm thêm vào.

– Đúng rồi, sao tao có thể quen với một con nhỏ không phân biệt được trước sau như bà chứ. – Hắn nhướn mày lên nhìn tôi.

Tên chết tiệt, cha mẹ hắn có biết mồm miệng hắn độc địa, thú hoắc vậy không? Tôi mà là ba mẹ hắn, chắc chắn đã hót ngay cái miệng hắn từ lúc hắn mới sinh ra cho khỏi đi châm biếm người khác. Không chạm vào nỗi đau khổ của người ta thì hắn ăn cơm không ngon, ngủ không yên giấc. Sao nói được vài câu bình thường là thế nào cũng có một câu hắn lòi tôi vào. Có câu “tốt khoe, xấu che”, tôi biết tôi xấu rồi, tôi cũng cố phớt bầy ra đâu nào, ai nhờ hắn khoe giúp chứ, cái đẹp không rao thì thôi sao lại thích đào cái xấu của tôi ra nói vậy.

– Nay, ông không nói sợ người ta nói ông cam sao?! Ông có biết mỗi lời ông nói ra làm ô nhiễm không khí, ô nhiễm môi trường lắm không? Tui đứng cạnh ông này giờ nghe mùi nồng lắm rồi đấy!

– Vậy sao? Bà nghĩ thấy mà tui với cả lớp này giờ có nghe thấy gì đâu. Phải không? – Hắn nhìn cả lớp hỏi, không biết thế nào mà từng cái gật, nhiều cái gật, cuối cùng là cả lớp gật. Có vẻ như rất hài lòng về kết quả, không ngờ cả lớp đồng lòng như vậy, hắn mỉm cười nói tiếp. – Với lại tui là tui dùng Colgate chắc răng, thơm miệng mà, hay là bà nghĩ bậy? Tui thấy mũi mấy con cún cũng thính lắm, nhưng đôi khi tụi nó cũng nghĩ bậy mà.

Nếu giết người không cần đền mạng, không phải ngồi tù, tôi đã sớm cho cái tên với cái mặt nhớn nhơ kia về châu ông bà từ lâu rồi. Ngươi mà cũng có nghĩ bậy nữa sao? Lại, lại còn đem tôi ra so sánh với cún, thế khác nào ngang hàng với hắn. Thật là tức chết mà!

Đồ Die Cún, ông là Die Cún chết tiệt!

– Ông...

Tôi chỉ vào hắn nhưng lắp bắp chưa thành câu thì đã bị “chị” Minh cắt ngang.

– Stop! Giải quyết chuyện này đã rồi muốn chửi nhau chó mèo gì thì chửi. Vậy ra hai đứa tụi bây không ấy nhau sao?

Sao cứ nói “ấy ấy” khiến người ta dễ hiểu lắm vậy chứ?

Gật đầu.

– Không quen nhau sao? – Cà lóp.

Gật đầu.

– Chứ đưa nào viết Confession trên page trường?

– Confession nào?

Tôi trở mắt ra nhìn. Confession, đó không phải là cái page chuyên tìm người thân sao? Nói là tỏ tình cho về vâng chứ lúc nào lên cũng đọc được mấy dòng kiểu thế này “Cho mình xin face cái bạn X mang cái áo màu đỏ, đeo balo trắng hồi giờ ra chơi mới xuống căn-tin. Bạn ý cười dễ thương cực! P/s: kèm theo sdt thì càng tốt, mình sẽ hậu tạ!” hay kiểu như “Cho biết tên bạn nam lớp Z làm sao đỏ, kết bạn ngay lần gặp đầu rồi đấy!”. Và ngoài cái công dụng tìm người thân, tra trề lạc ra thì Confession cũng là nơi bao nhiêu tên tuổi nổi lên. Là thế này, bạn nào đấy, tự cường mình đến nỗi ngồi tự ki viết Confession cho thật lãng mạn xong tự gửi mình luôn, rồi vào comment kiểu như ngạc nhiên lắm nhưng lại vô cùng phẫn. Loại thứ nhất: Tự luyện level max.

Loại thứ hai: Ném đá dẫu tay. Chơi nhau cho lâu, hiểu nhau cho lắm, rồi ghét nhau cho nhiều, thế là Confession lại biến thành nơi kẻ tội “Bạn A thế này”, “Bạn B thế kia”,... Dù cho có c.hửi đến sáng cũng được, chẳng ai biết mình viết đâu mà tính sổ với tính nợ. Ngoài đời dù ghét nhau vẫn nói nói cười cười, đêm đêm lại lên Confession chửi nhau cho bỏ ghét.

Vậy đấy, nhưng đôi khi nó cũng được việc, làm mai mối cho nhiều cặp đôi đến với nhau. Lại sắp đến cái ngày Tình yêu lên ngôi này thì không biết các Admin có chết chìm trong đồng thư tình kia không nữa.

Khoan đã, hình như hơi bị lạc đề rồi. Quay lại chuyện chính, confession thì có liên quan quái gì đến tôi?

– Tìm người thân à? – Tôi hỏi nhỏ Thảo.

– Không.

– Nói xấu tao trên đó sao?

– Không. Mà xấu sẵn rồi nên không cần nói họ cũng biết mà, nói làm gì.

Thật muốn đập cho nó một phát! Bạn bè mà thế đấy, khi này là hấn, bây giờ là nó, tụi này sinh ra là để tôi chết sớm sao?!

– Vậy sao? – Không có một trong hai cái đó, tôi thì chẳng bao giờ tự luyện mình đến nỗi tự đi gửi Confession cho mình. Chẳng lẽ...

Tôi hai mắt sáng rỡ nhìn nhỏ Thảo, trong mắt rõ ràng hiện lên hai chữ “Really?” to tởm chẳng.

Nhỏ biểu tình rất chi là không muốn thừa nhận nhưng cũng phải gật đầu.

Oa~~, có người tỏ tình với tôi kia! Trời ơi, thật hạnh phúc biết bao, cuối cùng cũng có người nhìn ra cái vẻ đẹp tiềm ẩn trong người tôi rồi.

Mùa hoa đầu tiên cũng đã nở với Dương Tử Tâm tôi rồi sao?

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có người tỏ tình đâu, lại còn trên Confession nữa chứ, thế này chẳng khác nào công bố cho mọi người biết rồi. Nếu không thấy được cái vẻ mặt lúc này của lũ quý lớp tôi thì hết 99,9% là tôi cho rằng cái Confession này tụi nó troll tôi chứ chẳng đi đâu. Nhưng trông đến mấy cái mặt ngu đần của tụi nó thì tôi biết chắc không phải rồi.

Đang lảng lảng trên mây thì tôi bị tụi nó đập một đập roi thẳng xuống hạ giới, lọt ngay vào cái chuồng heo.

– Tao không biết thằng nào tinh tới nỗi nhìn ra được cái vẻ đẹp tiềm ẩn sâu trong con người bà!? – Ông Huy nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới cảm thán.

– Cái vẻ đẹp tiềm ẩn của bà, hình như tao càng tìm thì nó càng ẩn thì phải! – Tôi lướt tên Lâm nhìn tôi xoa xoa cằm.

– Tao thật tò mò muốn biết danh tính thằng đó ghê. – Phong “cù” ngồi không yên cũng muốn góp lời.

Tôi trừng mắt nhìn mấy ông, tay bắt đầu bẻ rôm rốp. Hình như lâu rồi không ai dạy mấy ông cách “đánh răng” thế nào nên bây giờ có vẻ đang rất ngứa mồm thì phải.

– Mấy ông ngứa miệng lắm sao?

Bộ có người tỏ tình với tôi thì lạ lắm à? Đến Thị Nở còn có Chí Phèo rước thì chẳng lẽ Dương Tử Tâm tôi nhan sắc bình thường hơn Thị Nở nhiều chẳng lẽ không ai thích. Làm như chỉ có mấy người như mấy ông mới có thể được người khác tỏ tình, tôi cũng có thể chứ!

Tôi găm găm gừ gừ chuẩn bị cho mỗi tên một tai sái quai hàm thì có giọng nói vang lên làm đình trệ hoạt động của tôi.

– “Gửi Tổ Tâm, 9A1! Bạn dễ thương lắm đấy, hát lại rất hay. Mình thích bạn lâu rồi nhưng giờ mới dám thổ lộ. Nếu cho mình cơ hội thì hẹn gặp nhau ở trường bạn nhé! Có một bất ngờ lớn dành tặng cho bạn. Thân, from một người phiền phức!”. – Hấn từ lúc nào đã lôi con điện thoại màu đen ra lướt face, đọc rành rọt không sót một chữ. Sau đó chậm chậm nhả từng chữ, – Tụi mày nghĩ sao mà tao lại đi viết ba cái đồ sến súa này vậy?

– Vậy nói chuyện với tán gái không phải cũng ngọt như vậy sao? – Tôi hừ lạnh, thật quá khinh bỉ!

Mỗi lần nói chuyện với gái, đơn cử Uyên Nhi chẳng hạn, là dịu dàng nhẹ nhàng, giọng ngọt hơn cả đường phèn, nghe thấy mà mát lòng mát dạ. Lại thêm cái nụ cười với hai cái răng khênh vô cùng sát gái kia nữa, mấy em không thấy sướng ron mới lạ. Xì, đúng là giả tạo! Gạt người, gạt người hết!

– Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Nói chuyện với người ta thì phải làm theo kiểu xã giao vậy thôi. – Hấn nhún nhún vai tỏ vẻ “chuyện thường ở huyện”.

Hừ, nói thế nào cũng được!– Tại cái đoạn cuối “from một người phiền phức” nên tụi tui mới nghĩ là ông, ai dè lại có thêm thằng điên nào khác! – Trang “trường” nói.

– “Phiền phức” thì liên quan gì đến tao với ông?

– Không ngày nào hai đứa tụi bây cũng quần nhau như chó với mèo sao? Không đánh nhau cũng c.hửi nhau loạn xì ngầu cả lên. Cái lớp này sắp bùng nổ vì tụi mày rồi nhé, tụi mày không thấy phiền nhưng tụi này thấy phiền lắm rồi đấy! – Ồ, tôi chỉ hỏi nó có một câu ngắn gọn thôi mà! Làm như nó phun mưa phún vào mặt tôi như thế cơ chứ!?

– Vậy sao? – Tôi gãi đầu cười trừ. Tất cả là do hấn hết, không có lừa thì làm sao có khỏi chứ.

“Reng... rengg... renggg...”

Tiếng chuông vang lên chấm dứt tiết một, cả lũ lật đật về chỗ ngồi. Trông mặt đứa nào cũng thất vọng thất rở, chẳng lẽ tụi nó mong tôi với hấn thành đôi lăm sao? Ủầy ầy, vậy cứ ngồi đó mà mong mòn con mắt đi!

Tôi nhắm tịt, còn hai ngày nữa là tới Va-lung-tung, có cái đề chờ rồi!

—Giờ ra chơi—

Tôi thật chịu, chịu hết nổi rồi! Cái âm thanh quen thuộc lâu lâu lại vang lên trấn áp tinh thần của tôi. Ồtttt! Lại nữa rồi đấy! Cái bụng rỗng tếch lâu lâu lại phát ra những âm thanh thật khó nghe, tôi biết nó đang trách tôi lắm đây. Hôm qua vì nhát nên bỏ bữa tối, hôm nay vì ngủ dậy trễ nên qua ba tiết rồi vẫn chưa có cái gì bỏ bụng. Tôi đói đến nỗi đi còn không vững, nằm trên bàn chờ đợi hai đứa tụi nó mua đồ ăn về mà mãi không thấy đâu. Mua có ồ bánh mỳ làm gì lâu vậy chứ? Chẳng lẽ bị nhan sắc thần thánh của thằng nào quyến rũ nên có đi mà không về.

Cuối cùng chịu không nổi, tôi đành phải mang cái bụng đang không ngừng làm loạn lết xuống căn-tin xem tụi nó làm trò gì ở đó.

Kết quả tôi có gặp tụi nó, nhưng không phải là ở căn-tin mà là ngay chỗ hành lang nối liền căn-tin với dãy phòng học. Ở đó có một khoảng trống có thể nhìn ra sân sau trường. Nhìn cái dáng tụi nó lấp ló lấp ló, chắc không phải chuyện gì tốt lành rồi.

Tôi len lén đi lại, bất ngờ đập tay lên vai chúng nó. Nhỏ Thảo với cái Trang hoảng hồn quay lại. Tôi đoán chắc tụi nó định hét toáng lên rồi, nhưng khi nhìn thấy cái khuôn mặt thân thương, thân thiện của tôi thì cái âm thanh đó đã im lặng mà trôi tuột trở lại vô.trong rồi. Còn vấn đề nó đi đâu thì... đừng hỏi tôi.

– Con quỷ, mày làm bà đây hết hồn! – Nhỏ Thảo vuốt vuốt ngực, ra tay đánh vai tôi một cái rồ đau.

– Tụi mày làm cái trò gì đứng đây, ngắm trai chác! Có biết tao ở trên lớp sắp chết đói rồi không?

– Bé bé cái mồm giùm tao! Đi rình người ta mà mày nói oang oang thế nó ra nó tát cho vỡ mồm. Bánh mỳ mày đây, con đói!

– Vô duyên, tao ăn tao mới sống chứ! Mà tụi mày làm cái quái gì ở đây? Có người ăn trộm, ăn cướp hay làm trò đòi bại gì ở đây sao? – Tôi nói mà không thèm nhìn tụi nó, bóc bánh mỳ ra ăn ngon lành.

– Mày ra đây mà coi! – Trang “trường” kéo tôi ra bên mé tường, nâng đầu tôi lên bắt nhìn thẳng về phía trước.

Ốáp, cái cái gì đây?

Tôi mở to mắt mà nhìn, đó không phải là nhỏ Phương với ông Phong sao?

Hình như không khí không được bình thường cho lắm, phải nói là nó có vẻ căng thẳng. Tôi phải đóng tai lên và chú ý hết cỡ mới nghe được tụi nó nói cái gì.

– Tui không phải là đồ chơi mà ông muốn thì dùng, không muốn thì đá đi. Không phải bên cạnh ông có nhiều em lăm sao, nhắm mắt chọn đại một em cũng được mà! – Nhỏ Phương nói với giọng điệu bất cần.

– Không ngờ trông mắt bà tui lại tệ đến vậy! – Ông Phong cười khẩy, tôi ghét nhất là bộ dáng tên “cũ” lúc thế này, vừa ngồng nghênh lại vừa kênh kênh rất đáng ghét. Nhưng lúc này tự dưng thấy ông có gì đó xót xa. – Thì đúng rồi, tôi đâu có bằng Quân của bà chứ!

– Ông cũng tự biết sao? So với ông thì cậu ấy đáng để tui thích hơn nhiều.

Nói xong nhỏ quay người bước đi, để Phong “cũ” ngơ ngẩn đứng như tượng đá, tôi không biết hẳn nghĩ gì lúc đó, chỉ thấy hẳn cười buồn lắc đầu sau đó bước về hướng ngược lại với nhỏ Phuong – tức hướng tui tôi đang đứng. Tôi nấp vào không kịp, liền bị tên Phong nhìn thấy.

Định bụng bỏ chạy lấy người, ai dè...

– Nghe hết rồi thì ra luôn đi! Mấy bà trốn làm gì.

Hai nhỏ đó nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn, trong miệng lầm bầm: “Có ai đi nghe lén mà ngu như mày không cơ chứ!”.

Người ta thường nói tự biết nhận lỗi sẽ được hưởng khoan hồng, mà ba đứa tui tôi vốn không để câu nói đó vào tai, có ngu mới đi nhận tội. Cứ lơ lơ đi là tốt nhất, dù sao mặt tui tôi cũng dày, dày thêm xiu nữa cũng không có chết.

– Hê hê, ông ở đây sao? Tui tôi mới xuống căn-tin xong, định đi lên lớp đây! – Ba đứa đưa ra ánh nhìn vô tội nhất, lại gãi gãi đầu cười trừ coi đó là sự trùng hợp “ngẫu nhiên”. (Có ma mới tin -_-)

– Mấy bà định diễn trò cho ai xem vậy chứ? Tui thấy mấy bà từ lúc bà Tâm ngoạm ổ bánh mỳ thò đầu ra cơ.

– Mặc dịch! Biết rồi còn cố diễn cho tui này xem. – Tôi vô ý nói ra, đúng là khôn ba năm đại một giờ.

Khi ý thức được mình vừa thốt ra cái gì thì lập tức bị hai bên cùng một lúc đâm hai phát rồ đau. Mất thân ơi, hôm nay số con sao nó đen như c.hó mực vậy nè? Lúc này bị tề xe thì thôi đi, này giờ bị đánh không biết bao nhiêu lần rồi. T_T nhất định về phải đốt phong long mới được.

– Đường nào thì mấy bà cũng phải biết thôi!

—14/2/2014—

Cuối cùng thì cái ngày được gọi là ngày hạnh phúc nhất của các cặp tình nhân – Valentine cũng đến. Không biết ông trời có bà trời hay không mà phù hộ hôm nay trời đẹp lắm! Trời xanh, mây trắng trời lửng lơ, nắng buông hờ hững trên tán lá. Thế này thì kế hoạch cầu mưa của F.A phá sản mất rồi, trời trong vắt thế này thì mưa thế nào được.

Hôm nay rất đặc biệt, tất nhiên! Nó không hợp với một con đơn côi lâu năm như tôi, tất nhiên! Nhưng nhìn không khí nó vui mình cũng mừng lấy, ai cấm vui ké đâu. F.A thì kệ F.A chứ, ngày này nó vẫn kéo nhau ầm ầm ra đường đây thôi, đương nhiên là tập hợp thành nhóm và lấy nhiệm vụ phá bình couple thăng hoa hạnh phúc làm niềm vui. Ví dụ như vào một ngày 14/2 năm nào đó, cả đàn F.A kéo nhau ra rạp phim, chọn đúng vào phòng phim tình cảm suốt mướt mà ngồi. Đứng tưởng họ tự ki, thèm khát nửa kia quá mà hóa điên vào phòng phim tình cảm để được an ủi đôi chút, vấn đề là tất cả đều ngồi hàng ghế số lẻ, người này cứ cách một ghế là đến người kia. Ngồi kiểu trời ơi đó thì đồ couple nào dám vào phòng, chả nhẽ đi xem phim tình cảm mà con người yêu mình nó cách mình một ghế, bên cạnh lại là thằng cha đực rựa thiếu hơi gái lâu năm. Omeoi, nhìn đến cái cảnh đó là muốn nổi hết da gà rồi!

Ngày đặc biệt nên vào trường cũng có cảm giác rất khác biệt. Không biết có phải tôi hoa mắt hay không mà thấy ngôi trường thân yêu lại ngập tràn trong một màu hồng phấn và điểm xuyết là một vài trái tim màu đỏ chót nhỏ bé chậm chậm bay lên. Trong đầu đang tự nhủ, có khi nào có anh đẹp trai nào đây vì quá thương thâm trọng nhớ tới mà làm một hình trái tim đỏ chót bằng cánh hoa hồng nhưng đặt giữa trường, sau đó cầm một hộp chocolate thật to quý xuống trước mặt tôi tỏ tình không ta. Ôi, thật lãng sô mạn biết bao! Mặc dù tôi không phải loại cuồng sến (mà còn rất kị sến) nhưng dù sao tôi cũng là con gái mà, lâu lâu mơ mộng một chút có chết ai đâu. Với lại thời đại này phim Hàn “xèng” đầy rẫy ấy kia, không nhiễm một chút mới lạ.

– Đi nhanh đi chứ bà đứng đó sững gì vậy? Chờ anh nào đó chạy ra tặng sôcôla cho hay sao?! – Tiếng nhóc Thiên bên cạnh réo. Nó đi sandals trong bụng tôi hay sao mà biết rõ thế?

– Tao cho mày đi một mình giò!

Tôi giờ trò hăm dọa. Va-lung-tung năm nào tôi cũng phải hộ tống nó đến tận trường, vào tận lớp mới được. Vì sao hả? Đơn giản thôi, cứ mỗi lần đến valentine là cả người nó ngập tràn trong mùi chocolate ngọt ngấy cùng với mùi hoa hồng thum thum, lộn thoang thoang. Không nhận thì không được, nhận thì phát phiền đi được nên cứ mỗi năm đến Valentine là nó lại lấy tôi ra làm lá chắn. Nếu một thằng đẹp “đai” như nó mà đi một mình thì chắc chắn sẽ có chuyện, nhưng nếu có người đi bên cạnh nó mà còn là nữ thì mọi chuyện sẽ khác. Chả ai mặt dày thấy người ta đi với gái rồi mà còn đủ can đảm chạy đến tặng quà đâu, ai chứ mấy em lớp bảy nhỏ xinh mặt vẫn còn mỏng lắm (trừ thằng đi bên cạnh tôi ra, mặt nó từ khi sinh ra vốn đã dày gấp đôi người bình thường rồi, qua 13 năm cọ xát với đời thì cái lớp đồ không còn gọi là mặt nữa mà là bê tông cốt thép luôn rồi). Trường tôi cũng hơi có xu hướng hướng ngoại nên mấy cái lễ hội theo kiểu phương Tây này nhà trường không cấm, lại có phần rất thoải mái.

– Nhất Thiên!

Chẳng lẽ tôi tính toán sai hay sao? Có hai chứ không phải một “Nhất Thiên”.

Bạn nữ nào can đảm vậy chứ?

Tôi quay người lại, cái bạn mà tôi cứ tưởng là nữ đó hóa ra là một bạn nam. Ai biểu kêu tên nó tình cảm da diết vậy làm gì? Ấn tượng với cậu ta là cậu ta có một thân hình không được mi nhon cho lắm. Nói giảm nói tránh là vậy chứ huyếch toét ra là trông cậu ta cứ như một... cục thịt biết đi vậy. Tôi nhìn mãi mà không thấy được cái cổ của cậu ta ở đâu nữa là. Ngay khi thấy tôi với nhóc Thiên quay lại, cậu nhóc đó phải nói là cười híp cả mí lại, hai má phình ra hết cỡ. Trong khi cậu bạn đó rất vui thì nhóc Thiên sa sầm hẳn mặt mày, hai hàng lông mày bắt đầu thu hẹp khoảng cách.

Cậu bạn kia vui vẻ chạy lại, từng ngón thịt rung rung cứ như vui theo cậu ta. Cậu ta tròn tròn như vậy chắc ôm sướng lắm nhỉ, phải chi cậu nhóc đó là gấu bông của tôi thì hay biết mấy.

– Tặng cậu, Valentine vui về! – Cậu nhóc đó không mặt rạn rờ hạnh phúc chia hộp quà được bọc gói cẩn thận ra.

Cái quái gì đây trời, một thằng con trai đi tặng quà cho một thằng con trai khác?!

Học sinh vào trường nhìn thấy hiếu kì nên cũng đứng lại xem không ít, đúng là chuyện lạ mở màn ngày mới!

Nhìn vẻ mặt của nhóc Thiên lúc này nhăn như khi ăn ớt, ánh mắt nhìn hộp quà màu đỏ trên tay cậu bạn kia tôi đi vài phần. Tôi thật không ngờ, sức hấp dẫn của thằng em mình lại cao như vậy, hấp dẫn được cả người cùng phái.

Tôi bây giờ, chỉ muốn cười vào mặt nó một phát. Omeoi, cả đời tôi nghĩ cũng chưa từng nghĩ thằng em mắc dịch của mình lại có người cùng giới tặng quà, đúng vào dịp Valentine mới đâu. Không biết nó ăn ở thế nào mà ngay cả người cùng giới cũng thích, bình thường thấy nó men lăm mà. Hay trước mặt tôi khác, sau lưng tôi nó lại vô cùng GÁI TÍNH?

Nhóc Thiên tay day day trán, cứng rắn trả lời:

– Xin lỗi, tôi không thể nhận!

Sau đó nó lôi tôi đi thẳng, bỏ lại cậu bạn đứng trân trân nhìn theo, nụ cười trên môi héo đi từ lúc nào.

– Mày...hahahaha...tao thật không ngờ mày lại...haha...

Đi được một đoạn khá xa, tôi mới dám ôm bụng cười nắc nẻ. Mặc cho mặt nó càng ngày càng nhăn khi ăn ớt thì tôi vẫn không thể ngừng cười được. Qua ngày hôm nay, thế nào chuyện đó cũng bị đồn ầm lên mạng cho coi. Càng nghĩ càng tức cười! Đừng nói tôi ác, đi cười trên nỗi đau khổ của người khác. Tôi là tùy người mà cư xử thôi. Nó là em tôi nhưng cũng không có ngoại lệ, thường ngày nó bản tính lăm nào có ai biết, chỉ có con chị nó là tôi được chiêm ngưỡng qua hết cũng như được tự mình “thực hành” thôi.

– Có gì đáng cười? – Nó liếc tôi suýt rớt cả con ngươi ra.

– Có chứ, có chứ! Chị mày thật sự không ngờ...

Tôi đang cố gắng diễn đạt hết cảm xúc, tâm trạng vô cùng vui mừng vô cùng vui sướng lúc này thì lại có kẻ chạy tới phá đám.

– Chị! – Trời ơi, sao nghe nó bùi tai kinh thế?!

Quay lại nhìn thì thấy Thùy Nhi mặt mày hớn hờ chạy lại. Thì đúng rồi, tôi có một đứa em ruột mà cái chữ “chị” thân thương vốn lẽ phải dành cho tôi đã bị nó chặt thành mấy khúc, quẳng đi đâu mất tiêu rồi. Chỉ còn có em dâu tương lai là ngoan ngoãn, biết lễ nghi phép tắc thế thôi! Hắc hắc, nếu nó gọi chị thêm chữ “dâu” nữa thì tốt biết mấy.

Nhóc Thùy Nhi cầm đến biết bao nhiêu là quà, ton ton chạy lại cạnh tôi.

– Làm ăn có vẻ khá khá nhỉ? – Tôi liếc nhìn đồng quà, chiêm chọc.

– Cũng bình thường hà! – Cô nhóc phải nói là tít cả mắt lại, vui vẻ chia đôi tôi nửa phần quà cáp đang bông bề trên tay với lý do nhiều quá ăn không hết. Chắc chắn, không ngờ nhóc Nhi cũng được yêu thích đến vậy, nhận biết bao nhiêu là quà. Kiểu này thì đáng lo thật rồi!

Tôi thì khỏi nói cũng rất vui vẻ mà nhận, của chùa không ăn là ngu. Thôi thì cứ đem đồng này lên lớp làm màu cho tui nó lác mắt coi.

– Ê, ông làm gì vậy? Đồ của tui mà!

Cái người vốn được xem là người vô hình nãy giờ, tự dưng vác cái mặt như quỷ đoạt hồn lù lù xuất hiện, đem toàn bộ bánh kẹo, quà cáp từ tay nhóc Nhi quẳng hết vào người tôi.

– Muốn ăn chút nữa tui mua cho ăn, còn đồng này để bà xử lí đi! Coi như an ủi bà trong cái ngày này.

Trời ơi, nó nói thế chẳng khác nào xem tôi như cái thùng rác công cộng!? Ai không biết nghe vào còn tưởng nó thương yêu, lo lắng bà chị này lắm chứ. Không muốn để nhóc Nhi ăn đồ người khác tặng nên mới đồ hết lên cho tôi đây mà. Thằng em khốn kiếp, về nhà biết tay bà! Có cảm giác bị lợi dụng không hề nhẹ!

Tôi thất thiếu ôm đồng thức ăn về phía phòng học, còn hai đứa nó thì đang “tay trong tay” dắt nhau lên lớp rồi, có còn quan tâm bà chị này đâu chứ! Thằng nhãi đó, lúc này còn lấy tôi ra làm lá chắn, giờ có nhóc Nhi thì vứt tôi như vứt rác ra ngoài đường thế này đây (Từ bao giờ mà giá trị của tôi lại tụt dốc không phanh thế này chứ!?). Thật đáng giận mà!

Tôi đến gần cửa lớp, bỗng thấy một thân hình nhỏ lấp ló trước cửa lớp, mặt mày lấm lét. Đây, không phải là ăn trộm đấy chứ?!

Tôi nhón chân, len lén đi lại đập tay lên vai cái tên tôi gọi là “ăn trộm” kia.

– Á! – Người kia giật mình quay lại, thấy tôi thì lúng ta lúng túng như bị mấy tên trộm bị bắt khi đang làm việc xấu.

– Đang làm gì ở đây vậy?

Yuu mắt xác mấy ngày nay, truyện cũng mọc meo luôn rồi =(((. Có ai còn nhớ tui hơn :*
Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?*!!! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

==>CHƯƠNG 17<==

+++Chương 17+++

Tôi chán nản hết ngẩng đầu lên lại gục đầu xuống. Bên ngoài vẫn là không khí vô cùng náo nhiệt của Valentine. Va-linh-tinh thì có gì mà hay ho chứ? Tôi oán giận tay với lấy cục kẹo sôcôla bên cạnh, không chán chừ cời phăng lớp bảo vệ vô cùng dễ thương bên ngoài, sau đó tổng thẳng vào trong miệng.

Đắng, nhưng sau đó lại có chút ngọt. Vị ngọt lan tỏa từ từ trong miệng, đánh bật vị giác, ngọt nhưng không ngấy. Viên chocolate bên ngoài đắng nhưng bên trong lại rất ngọt, giống như một cái gì đấy tuy bên ngoài rất cứng cáp nhưng chỉ cần phá bỏ lớp vỏ bảo vệ đó, khám phá bên trong thì hoàn toàn ngược lại.

Chẳng phải tình yêu cũng như viên kẹo này sao? Có lúc đắng, nhưng đôi khi lại rất lại ngọt.

Đảo vị ngọt đều khắp trong miệng, tay xoay tròn viên kẹo màu đỏ, tôi bắt đầu suy nghĩ. Cặp ông Huy – nhỏ Thảo đôi khi cũng có vài vụ giận dỗi, có một vụ khiến cả hai tụi nó không nhìn mặt nhau cả một tuần liền làm tụi tôi từ ông mai bà mối tụi nó nâng cấp lên thành người đi hòa giải, làm lành cho tụi nó. Nhưng giờ thì nhìn xem, hai đứa nó anh một tiếng, em một tiếng không phải đang đắm chìm trong không gian vô cùng “lõn mợn” với vô số tim hồng vây quanh đấy sao, có thèm quan tâm đến người lạ lẫm, cô đơn là tôi đâu nào. Không biết có hoa mắt hay không mà lâu lâu tôi lại thấy “bé” thần Cupid quần tã lót cầm cung tên lượn lờ bắn tim từ chỗ này đến chỗ khác, vòng vòng trước mặt tôi chả khác nào trên người. Còn vụ ông Phong với nhỏ Phương nữa, chả biết tụi nó có “mềm” được hay không đây, “cứng” mãi không chỉ mình hai đứa nó mà ngay cả tụi tôi cũng bị vạ lây. Tình yêu đôi khi cũng thật rắc rối, thích thì nói thích, không thì nói không, làm cái gì mà tiền không tiền, lùi cũng không lùi, lên được một chút thì lại lùi đi một chút. Đây đưa qua lại mãi thì đến bao giờ mới có kết thúc.

Tóm lại là nó quá rắc rối, giống như cái vị ngọt ngọt xen lẫn đắng đắng trong miệng tôi lúc này, một đồng hồ hỗn độn không rõ ràng. Muốn hiểu hết thứ tình cảm này, đợi khi nào tôi có rồi từ cảm nhận, từ từ hiểu cũng không muộn.

Cái kẹo đang trong thời gian làm trò tiêu khiển của tôi thì bị ai đó giật phắt đi, bằng một động tác thô bạo không khác gì tôi lúc này, viên kẹo yên vị ngay trong miệng tên đáng chết kia.

– Kẹo của tui mà! – Tôi đang nằm trên bàn thì bật dậy bởi cái hành động vô cùng ngang ngược của hắn.

– Tui lỡ ăn rồi! – Hắn còn rất tỉnh mà đáp lại, như muốn cho tôi chứng cứ xác thực “hắn đã ăn”, hắn còn không ngần ngại há miệng chỉ vài cục kẹo đen đen đang dần tan chảy trong đó.

– Vô duyên! Ông thiếu gì mà đi ăn cướp của tui. – Cả đồng quà bánh của nhóc Nhi tôi đem chia hết cho hội con gái 9A1 rồi còn đâu, chỉ giữ lại mấy cái kẹo ngâm cho vui miệng, và cái hắn ăn là cái cuối cùng rồi còn đâu.

Hắn vào ngày này thì thiếu gì đồ ăn chứ!? Mới sáng sớm trong hộp bàn đã có một đồng giấy hồng xanh đủ loại, trên bàn thì các hộp to nhỏ; đầu giờ thì có em lớp 7 lấp ló ngoài cửa (một em cừu non nót sập bẫy cáo già – _), dần dần các văn võ bá quan giống cái trong trường nắm bắt thông tin mà lũ lượt kéo đến dâng quà, trông kiểu dân đen đi cống nạp lễ vật cho bọn quan lại thời xưa ấy. Chỉ khác ngày xưa là bắt buộc, ngày nay tự nguyện hoàn toàn. Chẹp, lúc này tôi còn thấy một vụ lùm xùm ngay tại cửa ra vào nữa cơ! Chả hiểu bọn con gái thời nay nghĩ cái gì nữa, làm mất mặt nửa thế giới quá (xét theo cấu tạo cơ thể). À nhắc mới nhớ, sao không thấy Uyên Nhi qua thăm hỏi nhỉ? Tôi cứ tưởng ngày thế này phải được xem phim tình cảm trực tiếp miễn phí chứ!

– Có cái nào đâu! Nãy giờ tụi con trai lớp mình ngoài kia mà, một công đôi việc. – Hấn thoải mái ngã người ra sau, miệng khẽ cười.

– Đúng là cáo già! Khôn phết nhớ?!

– Khỏi khen, anh đây tự biết mà!

Ui chao, trông cái mặt dương dương tự đắc kia mà muốn đập cho một phát! Đúng là đẹp trai khi nào cũng đi kèm ATSM level max.

– Nghe nhạc không?

– Hờ?

Hấn rút từ trong cặp ra dây headphone màu trắng, tay thì lướt lướt trên điện thoại. Khi tôi còn chưa kịp đáp lại thì một bên tai đã bị nhét headphone.

Điệu nhạc vang lên trong đầu.

– Ngu ngơ cái gì? Thế này, nằm xuống! – Hấn lấy cuốn vở đặt lên bàn, rồi ép đầu tôi nằm xuống.

Hấn xoa xoa đầu tôi như cún cưng rồi mỉm cười, hai cái răng nanh lộ ra như...chó vậy. Hấn cũng nằm xuống phía đối diện tôi, khẽ nhắm mắt lại.

– Nhắm mắt lại đi!

Một bàn tay chặn hết tầm nhìn, khẽ kéo mắt tôi xuống, dẫn tôi lạc vào trong những nốt nhạc.

Không gian ngưng đọng.

Điện thoại vẫn chạy, đánh nhạc cho một bài hát, một giai điệu...

Ai đó khẽ hát...

Ai đó cảm nhận...

“... Và em sẽ mãi yêu anh thôi...”

Đếm đếm...đong đong...thương là thương...nhớ là nhớ...

Có biết bao nhiêu nhớ thương nhịp đập nhịp yêu của 2 trái tim...

Em là người con gái của nắng mai mang niềm vui hạnh phúc đến bên anh...

Hỡi chàng trai có đôi mắt cười!

Chờ che em suốt những ngày giông tố.

Nhẹ hôn em chốn đông người trên phố.

Có anh hứa dành cái ôm ngọt ngào, cho em suốt đời.

Chỉ cần người con trai vậy thôi – là anh đó anh ơi!

Cầm tay em đi,

Về nơi yêu thương,

Và hát lên khúc ca...

Là la lá...

Mãi bên nhau suốt đời,

Em Yêu Anh!”

[Nhịp Yêu – Mờ Naive]

.

.

“Bóp..bóp...bóp...”

– Húuuuuu!

– Hay quá!

Tôi đứng trên bục giảng nhìn tụi nó cười e lệ, nói e lệ cho nó phù hợp hoàn cảnh vậy thôi chứ thực ra là ngoác cái miệng ra cười hở mười hai cái răng. Từ ngày lọt lòng mẹ, tôi đã biết mình có giọng hát khó ai sánh kịp rồi, đâu cần tụi nó phải nói.

– Bên nữ đã hát rồi, bên nam thế nào đây? Con trai mà thua con gái nhục mặt lắm đấy! – Cái giọng trầm trầm, ồm ồm không thể lẫn vào đâu được của “anh” Thành dạy Sử.

Theo như thầy nói thì hôm nay là Valentine, và cũng thế theo tâm nguyện của đám nhỏ nhặng trong lớp, tổ chức một bữa tiệc quy mô nho nhỏ gồm hai giáo viên: một Văn một Sử, và toàn thể già trẻ lớn bé, từ có đôi đến chiếc lẻ, cao lùn mập ốm, từ hát hay đến hát dở,... miễn là trong phạm vi 9A1 đều có thể tham gia. Để tránh tình trạng có người quấy rối trong lúc đang “hợp kín”, hay nói huych toẹt ra là sợ ban giám hiệu nhà trường phát hiện thì có mà thầy trò cùng rù nhau về quê chăn bò, vậy nên mọi cửa lớn cửa nhỏ cửa sau gì đều được đóng kín, kèm cũng được kéo lại kín mít. Vì là lớp đặc biệt nên vị trí tọa lạc cũng hơi đặc biệt, xung quanh không nhà không cửa, không bà con thân thích, chỉ có cái phòng hiệu trưởng cách mấy mét làm bạn quanh năm suốt tháng. Mới sáng này do dân tình nguyện ôm quà bánh đến trước lớp quá đông, làm ách tắc giao thông hành lang khiến thầy Hiệu trưởng không thể đi chuyển được. Lúc đi qua, tôi còn nghe thầy chép miệng nói một câu: “Giới trẻ bây giờ thật là, lộ liễu quá mức! Chẳng được như mình ngày xưa!”.

Thầy ạ, cái thời thầy như tụi em bây giờ chắc cũng vài chục năm về trước -_-!!

– Đa tạ các hạ, không cần cuồng nhiệt tại hạ thế đâu! Haha...

Tôi bước xuống chỗ ngồi, nhìn lũ bạn cười nham nhở.

– Bên nữ đã thế rồi thì bên nam tụi em cũng có tiết mục góp vui ạ!

Tên Lâm hí hửng nói to, vỗ tay ba tiếng liên tiếp thì đồng loạt mười mấy chàng đực rựa lớp tôi quần áo chỉnh tề chuẩn bị xuất trận, í lộn, lên sân khấu. Trông có vẻ khí thế mà chả biết làm ăn có ra giống gì không đây?

Mười mấy thằng con trai bự con chen chúc nhau trên bục giảng, đứng thành hai hàng như học sinh ngoan ngoãn chuẩn bị chịu phạt. Tất cả đều quay lưng về phía tụi tôi, đám con gái cũng hiểu kì nên kéo hết lên bàn đầu ngồi.

“Tăng...tăng...”

Tiếng ghi-ta vang lên mở đầu, có chút quen!

Tùng tên, tùng tên con trai một quay lại...

“Có lúc anh vẫn thường nhớ về,

Ngày đầu tiên đôi ta có nhau.

Mỗi sáng anh bắt đầu một thói quen...

Gửi cho em một dòng yêu thương thật nồng nàn.

Và giờ anh chợt nhớ phút nói, tiếng yêu đầu, nhớ môi em... chiếc hôn đầu tiên.

Mùa yêu đầu tiên...

Và anh yêu biết bao vòng tay nồng ấm mỗi khi hẹn hò...

[Mùa yêu đầu tiên]

Cả căn phòng bỗng ngập chìm trong tiếng nhạc trầm ấm, tiếng giai điệu của cây ghi-ta, và cả chất giọng trầm trầm đặc biệt của quân đoàn con trai.

Tụi con gái dưới này sắp lòi tròng đến nơi, không thể nào tin được đó là con trai lớp mình, cái giới tính còn lại mà tụi nó vẫn thường coi là không khác gì mình. Giọng mấy tên này có khi trầm quá, có tên lại hơi khàn khàn, có vài tên quỳnh suýt quên lời,... mặc dù không thể gọi là hoàn hảo nhưng có đó là món quà ngọt nhất trong ngày Valentine của tụi con gái 9A1 này rồi!

Hôm nay, trông lũ con trai vốn đáng ghét này sao dễ thương đến vậy chứ?!

“...Yêu và yêu và yêu em mãi mãi...”

Yêu và yêu và yêu sẽ lâu dài...

Và yêu mình em,

Chỉ mình em thôi!

Chẳng phải là một ai khác...”

Ông Huy rời khỏi đội hình đầu tiên, tiến đến trước mặt nhỏ Thảo, làm động tác nhỏ giống như hoàng tử đặt vào tay nhỏ Thảo cục kẹo sôcôla màu đỏ. Lần lượt mỗi tên con trai đứng trước mặt một đứa con gái, miệng nhoen cười, tay chia ra cục kẹo chocolate, có đứa là màu hồng nhưng có đứa lại là màu xanh. Không biết mấy ông này có ý gì nhưng tôi nghĩ chắc màu đỏ là tình yêu, màu xanh là tình bạn. Valentine ai bảo chỉ giành riêng cho couple, bạn bè cũng được chứ!

Nhiều cặp có dấu hiệu bật đèn xanh rồi!

“... Yêu và đi cùng anh đi suốt kiếp.

Yêu và không rời xa đến trọn đời.

Một đóa hương yêu ngọt ngào cho em

Gần lại bên anh!

Mùa yêu đầu tiên...”

Đến khi lũ con trai tản ra hết, tôi mới thấy được hắn, giữa sân khấu bục giảng, bên cạnh cây đàn ghi-ta quen thuộc. Hèn gì nghe tiếng đàn lại có vẻ quen như thế! Vẫn là trên sân khấu, vẫn là con người đó nhưng không còn là vị hoàng tử khí chất cao quý, chỉ có thể nhìn nhưng không thể chạm. Đó chỉ là một Phan Thiên Tuấn bình thường, tình nghịch và rất quen thuộc.

Hắn vẫn gẩy đàn, mắt nhìn xung quanh rồi lại mỉm cười, hai cái răng khểnh theo lẽ thường lại lộ ra. Hắn đã từng nói, hắn học chơi ghi-ta để tán gái, nếu vậy thì tôi xin chúc mừng hắn vì chẳng có nàng nào lọt khỏi lưới hắn khi nhìn thấy hắn như lúc này đâu.

Tên nào tên nấy tặng kẹo xong còn không quên kéo tay nàng lên sân khấu. Thầy Thành lúc nào cũng dờ dờ người thế mà cũng học đòi tụi trẻ tặng cô Minh hộp Chocolate rõ to, nhìn hai cô thấy tình cảm ghê gớm.

Ế, sao ai cũng có mà tôi không có? Tôi cũng là con gái mà, chẳng lẽ mắt tui này mù hết không thấy tôi ngồi chính ịch ở đây?

Có một sự tui... không hề nhẹ!

Giữa khung cảnh vô cùng lãng mạn, điệu nhạc vang lên dịu dịu, không gian trong phòng mờ mờ ảo ảo do một ít ánh sáng bên ngoài hắt vào, các cặp đôi trên sân khấu (nói cho hoa mỹ chứ chính xác nó là bục giảng) đang là lướt theo điệu nhạc, tôi một thân một mình hằm hằm bước lên sân khấu.

– Kẹo tui đâu! – Trợn mắt đòi quà.

– Kẹo gì? – Một ánh mắt vô cùng ngây thơ ngược nhìn lại.

– Sôcôla, ai cũng có sao tui không có?

Lũ con trai điên điên khùng khùng trong lớp không thể tự nghĩ ra cái trò làm rung động trái tim thiếu nữ này được, chắc hẳn phải có tên cầm đầu. Và theo như kinh nghiệm 4 năm học thì kẻ đầu sỏ, đầu têu, cầm đầu tui con trai bày trò không ai khác ngoài hắn. Thế mà mấy thầy cô ai cũng nhìn hắn với con mắt một học sinh giỏi, ngoan ngoãn và biết nghe lời. Thật là sai lầm mà!

– Sao hỏi tui? Ban đầu tính đủ số lượng rồi mà! – Hắn mở to mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, sau rồi lại nhép môi cười đều, – Chắc đứa nào ăn vụng rồi! Ai da, ăn ở tốt quá mà, không có ai tặng là phải!

– Tui mà bắt được thằng ăn vụng đó thế nào tui cũng phải băm vằm, xé xác, lột da, nhúng nước sôi rồi đem làm cá mồi cho heo ăn!

– Thôi đi mày ơi, đưa kẹo cho người ta cho rồi, bày đặt ngại nữa!

Tên nào đó toe toe miệng cười nói, gắp cái liếc mắt của hắn thì... ngậm miệng lại không kịp.

– E hèm! – Ai đó háng háng giọng.

– Giờ sao? Muốn ném thử cái nào trước? Hay lột da rồi nhúng nước sôi trước? – Tôi bẻ tay răng rắc, thì ra “thằng ăn vụng” này giờ ngồi đây.

Điều bộ hắn lúng ta lúng túng, mấy đứa bên dưới ngồi nhìn không khỏi bật cười khanh khách. Mặt hắn càng ngày càng trông giống khi đít đỏ.

– Ồ, hình như còn sót lại một cây!

Hắn móc từ trong túi ra một vật gì đó nhỏ nhỏ, đặt vào trong tay tôi. Nó không phải màu đỏ, cũng chẳng phải màu xanh mà đen thui thui một màu. Thế này là ý gì chứ?

Hắn gãi đầu cười trừ:

– Cái đó tui lỡ cho vô bụng tiêu hóa hết rồi, cái này coi như bù vậy!

Hắn vụng về đưa tay lên gãi đầu cười cười như tên nhóc bị mẹ bắt quả tang khi đang ăn vụng vậy.

– Hay ha! – Tôi rất muốn cười trước cái kiểu lúng ta lúng túng của hắn.

Thôi vậy, cái này có khác cái kia bao nhiêu đâu. Tôi dễ nuôi lắm, có cái bỏ miệng là vui rồi. Chỉ là hơi thắc mắc một chút...

Không biết tôi là màu xanh?

Hay là màu đỏ?

– Cao lên một chút nữa!

– Qua trái một chút!

– Lẹch rồi, sang phải một chút!

– Mày tin tao nhét hai sợi dây điện này vào mũi mày rồi biến mày thành gà quay chỉ trong chốc lát không?!

Tôi với nhỏ Trang ngồi trang trí bóng mà không khỏi cười khỏ cho mấy tên kia, chiến sự nổ ra liên tục. Tên này ý này, tên kia lại ý khác, cãi nhau ỏm tỏi chả khác gì mấy bà bán cá ngoài chợ. Mấy ông mà còn làm loạn nữa không khéo chú bảo vệ túm cổ đá đít từng đứa một bay vèo ra khỏi trường.

Chà là thế này, sau hôm bị tụi tôi bắt gặp Phong “cử” với nhỏ Phuong có chuyện thì ông cũng thành thật khai báo tất cả với tụi tôi. Ông bảo hồi trước ông có quen một em nào đấy, khoảng được hai ba tuần thì chia tay, ai ngờ em ấy bám dai quá, cả ngày không nhắn tin gọi điện làm phiền thì tìm đến nhà đến trường đòi gặp. (Đấy, tôi bảo rồi, quen cái kiểu đùa giỡn như ông thì có ngày cũng gặp họa!). Có một hôm ông đang đi chơi với gái thì em này không biết từ đâu xuất hiện dọa cô nàng bỏ chạy mất xác, rồi còn làm loạn trên đường. Lúc đó bắt gặp nhỏ Phuong đi ngang qua, không nghĩ ngợi gì mà kéo nhỏ vào bảo nhỏ là bạn gái, nhỏ cũng đồng ý giúp. Với cái bản mặt khi nào cũng đơ đơ, chuyện không phải của mình thì không quan tâm (có thể coi trong 4 đứa thì có vẻ bình tĩnh nhất nhưng lâu lâu nó cũng “ít” có điên lắm), nó đã thành công đánh đuổi được đối tượng đeo bám. Nhưng với cái tính trăng hoa của ông Phong thì một vụ như vậy có là gì, thế là có vụ thứ hai, vụ thứ ba rồi vụ thứ n và cái Phuong chính là bia đỡ đạn tốt nhất. Nhìn lại thì trông nó giống như người dọn dẹp bãi chiến trường do ông Phong gây ra.

Ông vừa kể xong thì tụi tôi đồng loạt xông vào hội đồng ông rửa hận cho nhỏ Phuong. Trời ơi, sao con bạn của tôi nó ngu quá mức cho phép vậy nè! Tôi nghe tôi còn thấy tức chảnh lẽ nó không có cảm giác gì sao, hay dẹp loạn cho tên này nhiều quá nên chai lì cảm xúc luôn rồi. Tôi đã định từ mặt cha nội này, tôi đã có suy nghĩ ấy đấy!

– Coi như tao không quen biết mày, mày thật làm mất mặt con trai tụi tao mà!

– Cho mày úp mặt vào tường sám hối 5 phút đấy!

Người kích động nhất phải nói đến nhỏ Trang, nó đã định cho tên này một đá tiễn ông về đoàn tụ với ông bà luôn rồi. Trong khi tên vẫn còn đứng tự ki trong góc thì hội đồng xét xử – tức tụi tôi đây, bàn nhau ra quyết định xử phạt. Cái Trang liên tục đập bàn ầm ầm quát to: “Không bàn cãi nhiều, xử trăm tại chỗ!”. Mỗi lần nó kích động như vậy là tụi tôi phải kéo nó xuống, kéo không có án mạng thật mất. Sau một hồi bàn bạc kỹ lưỡng thì hội đồng quyết định, bị cáo Phong phải đứng ra chịu hết toàn bộ trách nhiệm, phải thành thật thành tâm xin lỗi bên bị hại, đền bù tinh thần trong thời gian qua cho bị hại và phải... mặc cho bị hại có đồng ý hay không. Còn hình thức xử phạt tiếp theo sẽ do bên bị hại đưa ra, bị cáo Phong không được phản đối, phản kháng dưới mọi hình thức mà phải nhất nhất tuân theo.

Sau khi ban án xong, chủ tọa – tức nhỏ Trang hất mặt lên hỏi:

– Bị cáo có thích bị hại không?

Gật gật đầu.

– Cảm hay sao mà gật với chả lắc?! – Tính con này nó thế đấy, nóng như lửa.

– Có.

.....

Thế đấy, vậy nên hội đồng xét xử này phải lòng đi giúp bị cáo Phong làm tiệc xin lỗi, tình tò nhưng nếu không thành thì coi như là tiễn đưa tên này

luôn. Chưa có hội đồng xét xử nào mà nhân từ, bác ái, độ lượng như thế này đâu.

– Tao quên mất! Tối nay nhỏ Phuong có hẹn với tên Quân mà, giờ chắc tên đó đang đứng trước cổng trường rồi.

– Ờ, tao cũng quên mất!

Mãi làm mà tôi với cái Trang quên mất tối nay cậu bạn tên Quân có hẹn với nhỏ Phuong. Lúc này kêu nhỏ Thảo đi đón rồi, mà nếu gặp cậu Quân đó trước cổng trường thì... lỡ cái Phuong nó giận quá mất khôn, nhận lời cậu Quân đó luôn thì không phải công sức của tụi tôi đổ sông đổ biển hết sao?

– Quân nào? – Bốn tên nghe tụi tôi hét thì hoảng loạn chạy lại.

– Thì tình địch của tên này chứ đâu, đang đứng trước cổng trường kia kìa!

– Giờ làm sao? – Tôi cuống cả lên.

– Giờ phải tìm cách tống cổ tên kia đi cái đã! – Trang “trường” xoa xoa cằm bóng nhẫy, cố nghĩ kế. – Thế này đi, giờ tao đi đánh lạc hướng tên đó, khi nào nhỏ Phuong an toàn vào trường thì nhắn tao biết. Dùng điện thoại để liên lạc, ok?

– Ok!

Cả hội nhất ý, nhỏ Trang lăm mưu nhiều mẹo lắm, kì này tên Quân đó quay vòng vòng với nó rồi.

Tụi tôi trang trí sân thượng sắp hoàn thành thì có tin nhắn từ nhỏ Thảo báo sắp đến rồi. Tôi đóng cửa sân thượng lại, tắt cả vào vị trí chuẩn bị hành động. Sân thượng lại chìm vào màn đêm tối mịt.

“Cách! Cách!”

Cửa sân thượng mở ra, trong cái ánh sáng le lói tôi có thể thấy được hai hình ảnh đang tiến vào. Theo kế hoạch, nhỏ Thảo nhập bọn với tụi tôi để cái Phuong tiến vào chính giữa.

Hắn ấn công tắc, đèn trên sân thượng bật lên, ánh đèn led nhấp nháy đủ màu sắc tạo nên khung cảnh vô cùng lãng mạn. Mấy quả bóng hình trái tim bay phấp phới trong gió, mang theo không khí của Valentine. Tên Lâm mở nhạc, tiếng piano vang lên nhẹ nhẹ, hòa tan vào trong gió.

Cái Phuong mờ to mắt bất ngờ, nó đang đứng giữa một rừng bóng bay. Cả đồng bóng bay đó tên Phong đã thức suốt đêm để làm, trên mỗi quả bóng đều ghi một thông điệp.

Cái Phuong hôm nay mang một chiếc váy không tay màu hồng nhạt, chân đi giày búp bê đơn giản. Nhỏ xõa tóc, mái tóc đen dài bị gió thổi bay. Công nhận là bây giờ nó đẹp thật!

Nó bước đến, cầm lấy từng cái một lên xem, các kiểu câu như “Xin lỗi nhé!”, “Tui không nên như vậy!”, “Tui không biết đã làm bà buồn!”, “Tha lỗi tui đi!”,... Và thêm một số câu ảm ướt như nhà dột nữa.

Có một vài cái nhỏ xem rồi cười rất tươi, đến cái cuối cùng nhỏ chột khựng lại sau đó quay người bỏ đi.

Ờ, sao vậy chứ? Nam chính vẫn chưa xuất hiện mà.

– Cảm ơn nhưng tao về đây!

Nói vậy là nó biết tất cả rồi, biết vậy nhưng nó vẫn không muốn cho ông Phong một cơ hội sao? Để ông giải thích thôi cũng được.

– Mày khoan đi...

– Không tha thứ cho tui cũng được nhưng có thể nghe tui nói một chút không, một phút thôi cũng được!

Tôi định chạy ra nói cho nó biết thì ông Phong đã lên tiếng, có vẻ như lời nói của ông có hiệu lực ngăn cản hơn con bạn này nhiều.

– Tui biết tui sai, ngay từ đầu không nên làm như vậy mà không hề để ý đến cảm xúc của bà. Trước giờ tui nghĩ bà rất kiên cường, mạnh mẽ nên mới lợi dụng bà làm lá chắn cho đến một ngày, tui thấy bà khóc. Đó cũng là lần đầu tiên tui thấy bà giống một đứa con gái, cũng yếu đuối, cũng rất cần ai đó bên cạnh và đó cũng là lần đầu tiên tui thực sự có cảm giác muốn bảo vệ, che chở một ai đó. Và không hiểu từ khi nào, tui bắt đầu chú ý đến bà, chú ý đến từng cử chỉ, hành động, lời nói...

– Đẹp mấy lời ấy đi, không biết tui là chiếc thứ mấy trong bộ sưu tập “áo” của ông nhỉ? Cảm ơn nhưng tôi không cần cái vinh dự ấy đâu. – Nhỏ Phuong quay người lại, mặt đối mặt với ông Phong. Thay vì để nhạc piano, tôi nghĩ nên thay bằng “Không cảm xúc” có vẻ phù hợp hơn ấy.

– Bà nghĩ sao cũng được, nghĩ đó là mấy lời nói bóng gió tôi đã từng nói cho hàng chục người nghe cũng không sao, nhưng những lời đó đều là thật lòng và tình cảm tui giành cho bà cũng là thật.

Tên Phong “cười” từng bước từng bước đến trước mặt nhỏ Phuong, ánh mắt nhìn nhỏ vừa dịu dàng vừa kiên định. Thế này mà không đồng ý thì chờ đến

khi nào? Tôi là khán giả mà còn thấy hồi hộp giùm cho ông thì không biết ông trong đó như thế nào, chắc không đến nỗi chân tay run đứng không nổi đâu nhỉ!?

Chờ tình hình cặp đôi đó tiến triển mà tôi thấy hồi hộp giùm luôn, trong vô thức không biết thế nào tôi lấy tay cào hằn một cái làm hằn đau đến nhẩn nhó mặt mày mà không dám kêu to, sợ làm hỏng không khí. Hẳn quắc mắt nhìn tôi, tôi chỉ kịp cười trừ.

– Bà Phương mà không đồng ý thì thằng Phong có mà nhảy từ đây xuống sân trường, may ra bà còn động lòng thương cảm một chút. – Tên Huy.

– Cột cho nó thêm chùm bóng bay, từ đây xuống đó thượng lộ bình an, hạ lộ thì nằm luôn. Cho nó bay với đồng bong bóng tâm huyết cả đêm qua của nó chắc nó cũng phần nào mãn nguyện rồi! – Môm hân trong hoàn cảnh nào cũng có thể độc địa được.

Nhân vật chính vẫn đứng nhìn nhau đăm đăm, chưa có tiến triển gì khán giả trong này đã nhón cả lên đoán mò kết quả, dự trừ cả những tình huống xấu nhất. Thật là, không biết kiếp trước ông ăn ở tích đức thế nào mà kiếp này gặp được lũ bạn “tốt” như thế. Tôi rất thông cảm!

– Xin lỗi, đã làm bà khó xử rồi! Coi như chuyện này chưa từng xảy ra đi! Bây giờ bà muốn xem tôi là gì cũng được, có thể sẽ không làm bạn được nữa, mặc dù không muốn xem nhau như người dung nhưng tui tôn trọng quyết định của bà. Đành vậy thôi! – Tên Phong hít một hơi sâu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mà nói. Lần đầu tiên tôi thấy tên đó cười nhưng cứ như sắp khóc đến nơi, chỉ là hai chữ “người dung” đơn giản nhưng tôi biết nó sẽ tạo nên một khoảng cách vô hình rất xa, có thể thấy và cũng chỉ có thể nhìn. Lần cuối cùng, tên Phong muốn tôn trọng hoàn toàn quyết định của nhỏ.

– Một lần nữa, xin lỗi nhé!

Ông cười rồi quay người bước đi.

– Tui không chấp nhận lời xin lỗi!

– Hờ?

Nhỏ Phương lên tiếng khiến không những ông Phong mà ngay cả tui tôi cũng phải giật mình. Chẳng lẽ nó giận ông đến thế sao?

– Ai đòi gây thương tổn tinh thần, làm người ta mất ăn mất ngủ, suy nhược trầm trọng thế mà chỉ nói một câu “xin lỗi” rồi quay mông đi thế à? Nếu thế sinh ra công an, sinh ra luật pháp làm quái gì?! – Cái Phương phồng má nhìn ông Phong mà xả, trông nó giống tướng vợ người ta ghê.

Ông Phong vì thay đổi bất thành linh của nó mà hóa tượng tại chỗ.

– Nếu không phải thích ông thì tui đâu rảnh đến nỗi tự nguyện đi làm bia đỡ đạn không công cho ông chứ! Giờ ông là tội nhân của tui, tui có quyền phán xét. Thứ nhất, cảm lãng nhăng, không được liên hệ, liên quan hay qua lại với em nào hết! Không thì...

Nhỏ Phương mặt đỏ bừng bừng, hừng hực khí thế nhưng chưa kịp nói hết câu thì một cái gì đấy to to cỡ bằng con người, mặt tươi hơn hoa chạy lại... ôm lấy nhỏ.

– Biết rồi! Nghe lời, nghe lời hết!

– Hâm à, buông ra! Tụi nó đang nhìn kìa!

Nhỏ Phương được hưởng cái ôm bất ngờ thì cháy luôn cả mặt, ngượng ngùng muốn đẩy tên Phong ra. Ai dè mặt chàng dày quá, không những không buông mà còn xiết chặt hơn, thủ thủ vào tai nhỏ gì đó làm nhỏ đứng im không dám động đậy nữa.

Nhìn hai đứa tụi nó, tôi muốn kiếm một anh ghê!

– Nhìn đủ rồi đấy! Cũng phải cho người ta không gian riêng để tận hưởng hạnh phúc chứ!

Mất tôi bị che lại tối thui, cả người cũng bị một lực xoay lạ. Cái tên vô duyên này, tôi nhìn hai đứa nó chứ có phải nhìn hấn đâu mà hấn quản!

Vô duyên thúì!

Omeoi, tôi nhớ là chỉ có một và một người hẹn tôi ra đây mà! Sao giờ cả nguyên một đồng, một chùm, một tổ chức thế này! Để xem... hai, bốn, sáu,..., mười bốn, ực, mười bảy tên. Gấp đôi sĩ số chúng tôi hiện tại và lẻ ra một người.

Ờ, chẳng là sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, se duyên cho hai trẻ nên đôi, đồng thời cũng giúp bạn Quân gì đấy từ bỏ hi vọng, tụi tôi kéo nhau đi gặp tên đã viết Confession cho tôi. Đàng lẽ tôi chỉ muốn đi một mình (để người ta mà gặp cái lũ này thì không ít thì nhiều, thế nào cũng bỏ chạy lấy người) nhưng tụi nó cứ bám riết không tha, đơn giản là tụi nó muốn đi kiểm tra xem tên này có vấn đề tâm sinh lý gì không mà lại để ý tôi (=.=). Đàng...

Nhưng bây giờ thay vì hối hận, tôi lại cảm thấy may mắn vì mình đã cho cái đám nhố nhăng này theo. Không thì ngày mai cha mẹ tôi chắc chắn sẽ nhận lại một Dương Tổ Tâm không-lành-lặn.

Ai ngờ đầu tên viết Confession cho tôi lại là tên Dương bản tính, biến thái tôi vừa đụng độ mấy ngày trước cơ chứ.

Kiểu này đến chắc chắn là xử tội rồi.

– Tao với mày không ngờ lại có duyên đến thế!

(Continue)

Truyện cũng đã đi được một chặng đường rồi, tính con Yưu này rất thất thường nên truyện nó cũng bất bình thường =))) theo nhưng cảm ơn mọi người đã theo dõi và luôn ủng hộ truyện. Ừm, mình viết thì không được tốt cho lắm (về mọi mặt) nên muốn nghe các bạn thành thật nhận xét và cảm nhận về truyện từ đầu cho đến giờ: về cốt truyện, nhân vật, văn phong... Để mình biết mà còn sửa chữa, mình thì không ngại nhận gạch đá, càng nhiều càng tốt (đem về để giành con cháu xây thành chơi =)))) nên mọi người cứ thẳng thắn góp ý ă!

Cảm ơn tất cả!

P/s: vì lỗi nên mình đã xóa chương 17 trước và đăng lại chương này, xin lỗi nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

==>CHƯƠNG 17 (TIẾP)<==

Địa điểm: Trước cổng trường THCS Đông Du.

Phe ta: 8 chiến sĩ (trong đó 4 vô dụng).

Phe địch: 17 tên. Tình hình: Chiến sự đang rất căng thẳng.

Dự đoán: Do chênh lệch về số lượng quá lớn nên có thể phe ta chạy trước, phe địch theo sau.

Tình hình thế này không rút có mà tàn tạ về nhà, bên đó không hèn đến nỗi đi đánh con gái chứ!?

– Ông nhắm có nổi không vậy? Tôi nói như mếu đến nơi, tên đang thử dùng mắt-giết-người này giờ chỉ nhẹ phun ra một câu:

– Cùng lắm bà ngủ bệnh viện vài tháng rồi về!

Hắn có cần phải dọa tinh thần tôi thế không, biết tôi mỏng manh, yếu đuối lắm không?!

– A, Dương Tô Tâm – nhân vật nữ chính ngày hôm nay sao giờ mới xuất hiện, có biết mình chờ bạn lâu lắm rồi không?

Tôi nghe tên Dương gọi tôi mà chả khác gì gọi hồn ma quỷ, tên tôi đẹp thế mà khi qua miệng hắn lại kinh đến không thể tả. Tên đó nhìn tôi “triu mển” đến rợn người, nếu biết chủ Confession là lão Dương biến thái này thì có dát vàng từ nhà tôi đến đây tôi cũng không thèm. Mà tên đó kéo cả “đồng họ” đến đây làm gì vậy chứ, chẳng lẽ có cảm tình với tôi thật sao? Xin đừng...

Nhưng hình như tên Dương “nặng tình” với tên Tuấn hơn tôi, bằng chứng là từ đầu đến giờ tên đó cứ nhìn ngắm hắn mãi. Hắn cũng đáp trả không kém.

– Hờ hờ, khỏi chờ, không quen, tạm biệt! – Người ta thường nói “một điều nhịn, chín điều lành”, nhịn chút chẳng thiệt gì còn hơn tốn một đồng tiền chinh nham sắc. Tôi lại cảm thấy mình là một người sống rất an phận, lại chẳng bao giờ muốn gây sự với ai, vậy nên né đi là cách tốt nhất. Sự thật là mặc dù tôi muốn như vậy nhưng chưa chắc gì người khác đã muốn.

– Đi đâu cho sớm, mình và bạn có rất nhiều chuyện để nói mà, ngay cả chuyện không thể cho người khác biết của mình bạn cũng biết rồi. Có phải hay không nên ngồi tâm tình một chút? – Tên đó nhướn mày nhìn tôi.

Tên đó nói cứ như thân thiết với tôi lắm, thân đến nỗi chuyện không thể cho ai biết cũng đi chia sẻ với nhau. Xin lỗi nhưng chó mèo gì tôi cũng thử đụng qua rồi, duy chỉ có họ hàng nhà dê nhìn thôi cũng lười, huống hồ gì là quen biết.

– Mày nhiều bạn thân quá ha?

– Tao thế có trời đất làm chứng, tao với tên đó đến một sợi lông cũng chả liên quan đến nhau.

Nói tới đây, hình như tôi đã quên cái gì không nên quên thì phải. Chuyện-không-thể-để-cho-người-khác-biết, của tên biến thái đó, chuyện gì ta?

A, nhớ rồi...

Không biết tôi từ đâu lấy ra dũng khí phát cười điên dại trước tình cảnh căng thẳng hiện nay, tay cầm điện thoại lướt qua hết người này đến người kia như siêu mẫu sà catwalk. Quân bên ta thì cười nắc nẻ, lẩn lộn lộn xuống, bên kia (nhất là tên cầm đầu đội quân biến thái) mặt đỏ như đất khi. Trông tên Dương giống miếng thịt bò tươi đang hun trên bếp lửa, đồ hùng hực lâu lâu lại xì xèo bốc khói.

Phải cảm ơn tên đó tạo hình quá độc, quá khó đỡ để tôi chụp được một tấm đề đòi như vậy. Muốn biết xuất xứ tấm hình phải kể đến chuyện đụng xe hai, ba ngày trước.

Chep chép, không phải kéo nhau qua đây chỉ để đòi tấm hình còn con này chứ?

– Ấy da, bạn lên hình cũng không tệ đâu? Ngã đẹp thế này, nằm đẹp thế này, hình đẹp thế này mà! – Tôi phe phẩy cái điện thoại trước mặt tên Dương, cái tình thích đá điều người khác của tôi lại bộc phát. Trách thì trách tấm hình này đi, ai bảo nó truyền sức mạnh cho tôi.

– Khốn kiếp, đưa đây cho tao! – Tên Dương gầm lên, định bước đến giật lấy điện thoại.

– Làm gì mà kích động vậy chứ? Mày có phải con trai không mà định ra tay với con gái vậy?! – Phong “cừ”, ông nói hay lắm.

Bên đó bước lên một bước thì bên tôi cũng bước lên một bước, bên tôi kém hơn về lực lượng nhưng có vẻ chẳng biết sợ là gì, mặt cũng ngênh không kém. Tôi bị hấn thô bạo kéo về sau cùng lũ con gái “tay trái gà không chặt”, mặt sắp rách đến nơi do cái liếc mắt của hấn.

– Tao không ngờ chỉ vì một tấm ảnh mà mày tìm đến tận đây, lại dặt theo cả một lũ chó săn. Tao có nên đăng cái này lên face không nhỉ, mặt mày nhăn nhó trông cũng biểu cảm lắm! – Hấn nhếch miệng nhìn tên Dương.

– Thằng khốn, xem hôm nay mà có bò về nhà được không? Tao với mày nợ nần cũng nhiều, nên tính một lần đi! – Tên Dương oán giận chửi thề một hồi.

– Ok, nhưng tao yêu cầu đổi địa điểm!

– Sao, sợ à?

– Mày không biết trước trường có gắn camera sao? Tao mà có chuyện thì mày cũng không yên được đâu.

– Được thôi!

Địa điểm là bãi đất trống gần trường, tụi bên kia chờ tụi tôi đi rồi đi theo sau. Tôi có cảm giác mình chết đến nơi, giờ ngay cả đường thoát cũng không có, xung quanh đều bị bao vây, tên nào tên nấy lại to con gấp đôi tôi.

Tụi hấn dù có giỏi đến mấy thì cũng không thể hạ hết 17 tên này được, thế này không chết cũng còn nửa cái mạng. Cả người tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh rồi đây!

– Thế nào rồi? – Hấn hỏi tên Huy.

– Tụi nó sắp tới rồi, mình cầm cự đoạn đầu là được.

Hấn không nói mà chỉ gạt đầu, mặt vẫn tỉnh như ruồi, chân bước đều, một tay dứt túi quần, một tay... cầm tay tôi. Đúng là thứ lợi dụng cầm tay con gái nhà lành, cầm được cái cầm luôn này giờ. Ban đầu chỉ cầm nhẹ cô tay, ai biết sao tự dưng tuột dần xuống rồi cầm lấy bàn tay dặt đi ngon ơ.

– Đứng ở đây, cầm chạy loạn!

•
•
•

“Bình... bình...”

“Bóp...”

“Bóp...bóp...hự...”

“Bình...bóp...”

Âm thanh va chạm, tiếng đánh nhau vang lên đều đều. Tình thế bây giờ có vẻ bất lợi cho bên tụi tôi, mấy ông đánh thì giỏi nhưng lực lượng giữa hai bên không cân xứng nên đâm ra mất sức hơn so với bên kia. Tên Dương chết tiệt, cứ mỗi đợt lại đưa ra 8 tên, 8 tên một lại đưa ra 8 tên khác, cứ như muốn vòn cho mấy ông mất sức rồi xử một lần. Mấy tên này lại không thể đột phá một lần được, nửa đánh nửa lại phòng thủ đằng sau lo tụi tôi bị mấy tên đó

đánh lên. Thành ra 4 tên cứ giữ nguyên một đường thẳng hàng, đánh thì đánh nhưng không cho xâm phạm trái phép đằng sau.

Trang “trường” là đứa không chịu được đầu tiên, ngựa mất, ngựa chân ngựa tay một hồi cũng nhảy vào tham chiến. Bị mấy ông nạt cho một trận, nhưng với cái tính nóng như lửa, võ thì ít mà máu me thì nhiều, nó hạ được một tên bằng cú đá “ngã ba đường”, được tui hấn tạm cho chiến nhưng nếu nguy quá thì phải rút. Dù sao nó cũng là đứa duy nhất trong 4 đứa con gái ở đây biết võ, không thì lời nó nói ở lớp mấy năm qua không có trọng lượng gì rồi.

Tôi là cái đứa ngựa ngáy thứ hai, nhìn hai đứa bên cạnh lo cho hai chàng mà tôi cũng muốn sốt ruột theo, đứng đây làm cổ vũ kiêm khán giả trực tiếp chỉ bằng ra ngoài kia chém giết với tui nó có vẻ hay hơn. Mặc dù, sẽ có xây xác và cũng hơi sợ nhưng mà thôi kệ...

Tôi có chút vũ khí phòng thân nhưng không biết có dùng được không đây.

Tôi nhảy vào, cùng lúc ngoài sân một đám người chạy vào. Không, không phải tên Dương đó thấy ít quá nên kêu thêm đây chứ?

Cả đám ủa về phía tui tôi đứng. Trong chốc lát tôi đã có suy nghĩ mình còn chưa kịp làm anh hùng đã phải ra đi rồi (=.=). Vì trời rất tối, khu đất trống này lại không có đèn, chỉ có ánh sáng ngoài đường hắt vào nên đứng từ xa tôi không thể nhận ra ai là ai. Mãi đến khi đến gần, từng khuôn mặt quen thuộc hiện ra, chả ai khác ngoài đám con trai lớp tôi, thế mà làm tôi cứ tưởng...

– Tui mày nghĩ đi, để chỗ này bọn tao lo cho! – Một tên trong đám tiếp viện nói.

– Tui này không sao, đẹp nhanh rồi về!

Tên Dương không ngờ bên tui có người đến giúp, hấn tức giận chửi bậy một câu rồi ra lệnh cho bọn đàn em tiến lên.

Tôi còn chưa ra sân thể hiện đã bị đập một cái roi trúng hàng ghế khán giả. Không cho bà giúp thì bà đây cũng không thêm nhá! Tôi chạy xung quanh khu đất kiếm được hai cái chai nhựa rỗng, leo tót lên đồng gạch xây dở bắt đầu làm công việc quan trọng – bình luận viên. Trong một cuộc vui, tôi là đứa chả chịu ngồi không bao giờ, nếu không có tôi làm cái này tôi chắc chắn chộp lấy cái khác mà làm. “Bóp...bóp...bóp...”

– Chúng ta đang được xem trực tiếp một cuộc chiến máu lửa, một mất một còn của hai đội đến từ hai trường khác nhau. Nhìn xem nhìn xem, họ vẫn còn là học sinh đấy! Chắc chắn, toàn là một lũ trẻ trâu các bạn nhĩ, ăn no rửng mỡ rồi thế đấy! Aiz~... – Đang hào hứng mở đầu đoạn tự kỉ, chả biết đứa nào tàn bạo vô nhân đạo phi ngay chiếc dép tổ ong huyền thoại ngang qua mặt tôi, chỉ mém một chút nữa thôi là cái vật đó đập thẳng vào mặt tôi rồi. Có biết thương hoa tiếc ngọc là gì không vậy?

Hơi quá nhưng tôi chỉ nói đùa một chút thôi mà!

– Chương trình tiếp tục nào! Sĩ số hai bên bây giờ là bằng nhau, mặc dù một bên là 16 thằng con trai le một đứa con gái và một bên là 17 thằng con trai nhưng hình như không có ảnh hưởng gì nhiều, hai bên đang rất cân tài cân sức. Oa~, knock out, Trang “dũng sĩ diệt chuột” đã hạ được một tên to gấp đôi mình. Lìa mấy quay xa thêm một chút nào! Huy “điên”, chú ý đằng sau! Ôi, xui nữa thôi là bị đánh lên rồi, cái lũ này thật là, quân tử ai chơi lên bao giờ! Ở vị trí trung tâm...

Tôi cầm hai chai nước vổ vổ không ngừng, miệng không ngừng la hét ầm ĩ. Nghĩ lại không biết cục sự lúc đầu với cục ngưng hắng ngày quăng đi đâu mất rồi, miệng mồm om sòm chả khác gì mấy bà bán cá ngoài chợ - -. May xung quanh đây ít người chứ không nãy giờ tôi bị quăng dao ném thớt bẻ đầu rồi, đầu biết chừng lại được lên báo với cái tí “Nữ bình luận viên trẻ tuổi nhất hiện nay đã ra đi trong tình trạng quá khích khi xem một cuộc đánh nhau”. Nói bình luận cho oai vậy thôi chứ toàn nâng cao tinh thần chiến sĩ đội mình, hạ bệ đối phương xuống. Vài ánh mắt dữ tợn mang dao bay về phía tôi nhưng tôi cũng vẫn lơ đãng mà...nói.

– Đội quân biến chất do Dương “biến thái” cầm đầu có vẻ đang dần duy yếu, một vài tên đã oanh liệt ngã xuống, số còn lại...chắc, chắc cũng sẽ tiếp bước theo thôi. Nữ tướng sĩ duy nhất trên sân có vẻ đã thấm mệt, liệu cô ấy có thể tiếp tục nữa hay không đây? Một cú trúng vào bụng đối phương nhưng có vẻ chẳng nhằm nhò gì với một con heo nái khổng lồ, cô ấy hiện giờ rất cần người giúp “làm thịt” con heo này! Ô, vị anh hùng của chúng ta đã xuất hiện! Hai cú đá liên tiếp vào bụng làm đối phương ngã sóng soài trên đất, anh hùng này trông lạ nhưng lại có vẻ quen, liệu có phải là người yêu bí mật của nữ tướng? – Tôi nhón cả chân lên quan sát nhỏ Trang, không phải mấy thằng lớp tôi, trông cái lưng có vẻ quen quen nhưng không nhớ ra được là ai. Tôi nhiệt tình chém, dậm chút muối nêm chút gia vị về người-bí-ấn kia cho đến khi nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của nhỏ Trang tôi mới lơ sang chuyện khác. – Zoom cận cảnh khu vực bên phải khu đất, hai vị thủ lĩnh đang chém giết nhau rất quyết liệt...

Trông hai tên đều đã là đến nơi mà chẳng ai chịu thua ai. Tên Dương tấn công liên tiếp giành thế chủ động, hấn vừa đánh vừa đỡ đòn trông có vẻ chật vật hơn nhiều. Dương “biến thái” dồn hấn vào tường, tung một cú vào mạn sườn bên trái, hấn dùng tay đỡ được nhưng lại bị tên Dương cho ăn một đấm trên mặt. Tôi chỉ thấy hấn lau sơ khôe miệng, nhếch môi cười gian tà, ánh mắt xẹt qua tia nguy hiểm, sau đó nhanh như chớp giành thế chủ động tấn công tên Dương, động tác nhanh, gọn, lẹ áp đảo đối phương đến cùng. Tên Dương trông có vẻ giỏi tấn công nhưng yếu về phòng thủ, lơ đãng bị hấn đá một cú suýt ngã.

Trong lúc tình thế đang rất căng thẳng, cuộc chiến đang đến hồi cao trào, bình luận viên là tôi không ngừng nói, không ngừng la hét cổ động tăng thêm nhiệt vào trận chiến thì một vật thể màu hồng không xác định chạy ủa vào bãi đất. Chính xác là hường phấn đấy, nó có vẻ hợp với chủ đề ngày hôm nay nhưng ở thời điểm hai bên đang đánh nhau lộn tung nhào thế này thì không được phù hợp cho lắm.

– THIÊN TUẤN!

Cái người mà ban đầu tôi gọi là vật-chưa-xác-định kích động muốn chạy luôn vào trong kia, may mắn tôi tốt bụng nhảy từ trên đồng gạch xuống ngăn cản lại.

Là Uyên Nhi? Sao, sao lại...

Hắn vì nghe tiếng gọi mà quay lại, tên Dương lúc này đang loạng choạng thụt lùi về sau, một tên đàn em tên Dương lợi dụng thời cơ mọi người đều chú ý ra bên ngoài, tranh thủ lúc hắn đang để lộ sơ hở mà từ từ tiến tới. Trong tay tên này đang cầm một vật gì đó, màu sắc kim loại phản chiếu, là... là dao rọc giấy!

Tôi hoảng hồn chỉ kịp hét lên: “COI CHỪNG!”, sau đó bị một lực mạnh đẩy về phía sau, lưng đập thẳng vào trong đồng gạch. Đau đớn, ê buốt chạy dọc theo sống lưng. Mấy viên gạch từ trên đổ xuống, tôi nhắm mắt lấy tay che đầu, cả cơ thể đột nhiên cứng đờ, ngay cả đứng dậy cũng không nổi. Mấy mảnh không có viên gạch nào rơi trúng đầu, chỉ sượt qua da làm sưng hai cánh tay.

Tôi mở mắt nhìn gạch vỡ vụn hai bên, may là chỉ rớt mấy viên nếu không cái mạng nhỏ Dương Tổ Tâm này phải theo quỷ Vô Thường xuống hầu Diêm Vương rồi. Cảm tạ ông trời, ông vẫn còn thương con!

Còn hắn, hắn sao rồi?

Vừa nghĩ đến hắn tôi liền bình tĩnh, chân tay tự động hoạt động trở lại, ngay cả vết thương cũng không thấy đau, chạy ào vào sân. Hắn không phải đi trước tôi rồi chứ?

— May quá! Ông vẫn còn đây! Ông không bị sao chứ? Không mất miếng thịt hay rách miếng da nào chứ? — Tôi chạy quanh xem xét người hắn, hết xem tay lại tới xem chân, hết sờ chỗ này lại sờ chỗ kia.

Kết quả sờ trúng... cái gì đó đỏ chảy ra.

— A, máu, máu! Ông bị thương rồi! — Tôi cầm cánh tay trái bị rạch nguyên một đường, kinh hãi nhìn máu tươi không ngừng túa ra. Tôi sợ nhất là nhìn mấy kiểu vết thương thế này, không biết làm gì chỉ biết miếu mặt nhảy lên nhảy xuống như con dờ người.

— ĐỒ ĐIÊN NÀY! BÀ ĐỪNG YÊN COI! — Đột nhiên hắn lớn giọng quát làm tôi co rúm lại chẳng dám ho he gì. Tôi là lo cho hắn thôi mà, làm quái gì mặt hắn như mặt sỏ gạo vậy chứ, đúng là “làm ơn mắc oán” mà. Hắn mở miệng định nói gì rồi lại thôi, trừng trừng nhìn tôi như kiểu “Đã sai còn không biết mình sai.” — Con khùng này, mày có làm sao không? Sao tự đứng lại bất cần ngã vào trong đồng gạch như vậy chứ? — Nhỏ Phuong, nhỏ Thảo bù lu bù loa chạy đến bên cạnh tôi, đưa cánh tay đưa cánh chân xem xét chả khác gì hành động của tôi lúc này.

— Mày làm tui tao một phen rớt tim ra ngoài.

— Tao... — Tôi nhớ lúc đó mình đang đứng thì bị đẩy ngã ra đằng sau, mà người đứng gần tôi nhất lúc đó lại là... Tôi nhìn sang Uyên Nhi, cô bạn rất lo lắng lấy khăn giấy lau máu trên tay cho hắn, ánh mắt rất quan tâm trông cứ như một cô bạn gái xinh đẹp, chu đáo. Uyên Nhi kiễng chân lên muốn lau vết máu trên khoe miệng của hắn liền bị hắn xoay người né tránh. Hắn đưa mắt nhìn tôi, tôi lại giả lơ đi.

— Ôi, chắc lưng tao gãy mất, thế này lại tốn mấy miếng cao dán rồi! — Tôi giả vờ rên lên đứng không vững dựa người vào mấy nhỏ bạn, hiếm khi được tui nó quan tâm thế này, phải khổ sở một chút mới được. Đã không nhắc thì thôi, vừa nhắc liền có cảm giác đau đau, lại ê ẩm toàn thân.

— Chơi ngu ráng chịu! — Nhỏ Thảo một tay vịn tôi, một tay xoa xoa lưng.

— Mông tao cũng đau.

— Mày tin tao cho một đạp từ đây đến già mày khỏi ngồi luôn không?! — Nó còn tàn ác đến nỗi đánh một cái “bẹp” vào ngay chỗ chấn thương.

Cuộc chiến bị dừng lại, tên cầm dao bị hắn cho một cước bay xa mấy mét. Vừa mới lấy sức tỉnh lại đã bị Dương “biến thái” dẫn thêm cho một trận không thương tiếc.

— Mẹ kiếp, tao đã bảo cầm mang vũ khí, cầm chơi dao mà mày điếc sao? Mày không xem tao ra gì phải không? — Tên Dương tức giận đạp thêm mấy phát vào bụng tên đàn em mới chịu buông tha. Tên Dương tức giận nhổ một bãi nước bọt, ra lệnh hai tên khác nâng tên đàn em đó dậy, khiêng đến trước mặt hắn.

— Dao đây, mày muốn làm gì tên này thì tùy! Chơi phải có luật, sai phải xử! — Tên Dương quăng con dao ban nãy cho hắn, tên con dao còn dính bê bết máu, tôi nhìn từ ánh sáng lạnh lạnh lóe ra mà rợn người. Uyên Nhi sợ hãi đứng sau lưng hắn, tay bám vào tay hắn.

— Đại ca~~ — Tên đàn em sợ hãi, lên tiếng khẩn khoản.

— Đây là điểm duy nhất tao thấy được ở mày. Cút đi, tao không chơi dao! — Hắn nhếch miệng cười, tay xoay xoay con dao rồi vút lại cho tên Dương.

Tên Dương không nói gì, chỉ nhìn hắn một cái rồi ra lệnh cho bọn đàn em rời đi. Khu đất trống lại trở lại trạng thái yên lặng ban đầu, mười mấy thằng con trai chẳng giữ hình tượng gì nữa mà ngã rạp xuống. Tên nào tên nấy không thể gọi là thương tích đầy mình nhưng cũng bầm dập khắp nơi, trông te tua gì đâu. Nhỏ Phuong, nhỏ Thảo kéo nhau đi mua bông băng thuốc đỏ, tôi với nhỏ Trang cũng nằm bẹp luôn trên bãi. Nhìn lại người ngòm mình trông kinh thật, cái áo trắng lấm lem đất, còn có cả màu cam đặc trưng của gạch xây nhà, tóc tai thì bù xù thôi rồi, người không ra người, ma không ra ma. Trang “trưởng” cũng chẳng khá hơn tôi là bao, nó còn mệt hơn tôi gấp ngàn lần.

— Con quỷ, mày giỏi lắm! — Tôi ngước lên trời nói với nhỏ Trang.

– Xi, khỏi cần mày khen đâu! Mà đầu mày đập trúng vào chỗ nào mà ngã tự nhiên thế!?

Tôi không biết có nên nói với nó không, lỡ không phải Uyên Nhi cố tình làm vậy thì sao. Với lại cô bạn không có lý do gì để làm vậy hết! Nhưng lúc đó người bên cạnh tôi là Uyên Nhi, cho dù có nóng nảy chạy lại bên hắn nhưng tại sao phải đẩy tôi chứ? Và tại sao, cô nàng lại xuất hiện ở đây, thời điểm này?

Tôi đang suy nghĩ thì bị thúc nhẹ, giọng nhỏ Trang vang lên bên cạnh:

– Mày không thấy là quá trùng hợp sao? Lấy lý do là trên đường đi chơi về, mặc dù biết nhà nhỏ đó phải đi qua đường này nhưng có cần phải ngay thời điểm này không? Bảo là thấy đánh nhau nên hiếu kỳ đến xem, vậy mà chỉ cần nhìn một chút là thấy ông Tuấn. Trong này lại tối như vậy, đang ngoài ánh sáng không thể nào thích nghi với bóng tối nhanh như vậy, thế mà kêu tên Thiên Tuấn rõ ràng như biết chắc vậy.

– Mày là đang nghi ngờ?

– Tao không chắc! Và lại mày không thấy lạ khi tên Dương biết tên Tuấn ở đây mà kéo quân đến sao? Nếu muốn gặp mày lấy lại tấm ảnh đó thì chỉ cần mình hắn là đủ rồi, làm gì phải kéo cả lũ đến như chắc ăn phải cần dùng đến. Mày bị ngã vào đống gạch, có phải cũng do Uyên Nhi đẩy?

Tôi không trả lời. Nhỏ này tinh thật, phán đoán như thám tử vậy, bây giờ tôi mới biết đọc truyện cũng có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ con người.

– Cáo sắp lòi đuôi rồi! – Nhỏ chỉ bỏ lại một câu băng quơ rồi ngược mặt nhìn lên bầu trời đêm. Ngàn sao lấp lánh tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu, lung linh trong màn đêm huyền ảo.

Hai nhỏ kia mang bông băng thuốc đỏ về, lần lượt sát trùng, băng bó cho từng thằng. Trang “trường” lấy bông băng thuốc đỏ tự xử lý vết thương nhưng lại bị tên Quân (tên Quân đây) giành lấy, nhỏ lên tiếng kháng cự bao nhiêu lần cũng bị lờ đi, cuối cùng đành không lại đành ngồi im cho người-bí-ẩn rửa vết thương, băng bó cẩn thận. Chẹp, thế quái nào đối tượng từ nhỏ Phương chuyển sang cái Trang rồi?!

Trong đám này chỉ có cái Phương và nhỏ Thảo là lành lặn nhất, đáng nhẽ phải đi săn sóc, bôi thuốc cho các chiến sĩ bị thương. Ấy vậy mà hai tên nào đây rất ích kỷ bu theo làm nũng, còn tham lam đem về xài riêng không cho người khác dùng ké, chỉ vớt lại bao bông băng thuốc đỏ cho đám F.A tự xử lý kèm theo một câu: “Vợ người ta không chăm sóc người ta thì thôi, sao phải chăm sóc người dung!?”. Hai tên này chơi mất dạy thế đấy, nhìn ánh mắt của mấy thằng còn lại là tôi biết sắp có trận hội đồng nữa rồi.

Đang nào cũng nhor nhóp hết cả người rồi, về nhà tắm lại cũng phải khử trùng lại, thôi thì ngồi im nhìn thiên hạ hạnh phúc cũng được. Bất chợt nhìn đến chỗ hắn, Uyên Nhi đang sát trùng vết thương trên tay cho hắn nhưng hắn lại gạt đi, bảo không sao. Xời, chẳng nữa, định làm thanh niên cứng thế kỷ XXI hay sao? Không biết hay người nói gì với nhau đó xong cả hai cùng đứng dậy, hắn đi trước, Uyên Nhi đi sau mặt buồn thiu.

Đi ngang qua tôi, hắn chỉ nói: “Đợi tui cùng về!” rồi bước thẳng. Tôi hơi rùng mình, cả người run run. Uyên Nhi đi qua, ngay cả giải thích cũng không thèm nói một câu.

Lũ bạn lần lượt kéo nhau ra về, tôi lại điên cuồng nghe theo lời hắn mà ngồi đó chờ. Không biết thế nào nhưng tôi có lòng tin ở hắn.

– Thằng đó chắc đưa hoa khôi về rồi, để thằng Hoàng đưa bà về, cũng trễ rồi! – Duy “béo” nói.

– Ủ, về thôi mày! – Cái Phương giục.

– Ông Hoàng ngược đường nhà tao mà, để tao về một mình cũng được chứ bắt ông đi xa tội lắm.

– Trời ơi, tui không ngờ bà cũng có lòng nhân đạo thế đấy! – Tên Hoàng nhìn tôi kiểu “không thể tin được”.

– Bà con gái đi đường khuya thế này lỡ xảy ra chuyện thì sao? – Tên Lâm phản đối.

– Khỏi lo đi, để tao kêu nhóc Thiên ra đón. Về đi, tao thương tui mày đến thế còn gì? – Tụi này không phải không biết bản lĩnh nhóc Thiên, có nó thì tụi này có thể yên tâm ra về rồi.

Tụi nó đi cùng tôi ra đến đường lớn, rồi mỗi đứa phân chia một ngã ra về. Tôi đứng dưới trụ đèn, đếm từ 1 đến 100, nếu hắn không xuất hiện tôi sẽ về trước.

98

99

99,3

99,5

99,9

Kéo dài chữ số 9 cả chục lần, hắn vẫn không xuất hiện, tôi âm thầm đọc số 100 rồi bước đi. Một cơn gió đêm thổi qua, làm lung lay vài chiếc lá, mang theo cát bụi thấm vào miệng vết xước.

Đau, rất...

Tôi rút điện thoại gọi cho nhóc Thiên:

– Chạy xe lên trường đón tao với, nhanh! – Bây giờ tôi chỉ muốn về nhà, ngâm mình trong nước ấm, rồi leo tót lên giường ngủ một giấc tới sáng.

Tôi còn chưa kịp nghe nhóc Thiên đáp lại thì điện thoại bị ai đó cướp đi, giọng trầm trầm nói vào trong điện thoại:

– Không cần!

Cúp máy cái “rụp”.

– Tui bảo chờ sao không chờ? – Hấn lại giờ giọng trách móc.

Tôi lấy lại điện thoại nhét túi quần, bỏ đi trước:

– Ông đi với người đẹp biết bao giờ trở lại mà bắt tui chờ.

Tôi với hấn, đi trên con đường dài. Hấn không nói, tôi cũng làm thinh. Vô tình liếc qua cánh tay trái, vết thương mặc dù đã được khử trùng nhưng chưa được băng bó lại, vài chỗ miệng vết thương bị rách, đang ứa máu trở lại.

Thật hết nói nổi hấn!

– Ông dư máu lắm hay sao mà ngay cả vết thương đang rách cũng không quan tâm vậy?

Hấn nâng cánh tay lên xem, mặt không lấy gì làm ngạc nhiên.

– Ông bị tên Dương ấy đập trúng vào đầu nên thần kinh phân liệt luôn rồi à, để vậy lỡ nhiễm trùng thì sao? – Tôi bực mình kéo hấn ngồi xuống một chiếc ghế đá của nhà dân bên đường, đem bông băng thuốc đỏ lúc nãy còn sót lại ra rửa vết thương cho hấn.

Hấn cũng ngoan ngoãn ngồi im. Tôi đổ một lượng lớn cồn sát trùng lên tay hấn, lấy bông gòn thấm nước chà sát, tôi cố ý chà thật mạnh nhưng hấn cũng chả rên lời nào, để mặc tôi muốn làm gì thì làm. Hấn cứ như người gỗ, không thấy đau cũng không nói lời nào, nếu bình thường hấn sẽ la toáng lên dù có đau hay không, thế mà giờ lại...

Cực tức ghen lại ở cổ, hấn đang giận cái gì vậy chứ? Hấn bắt tôi chờ, tôi đã không nói gì thì thôi đi, đưa cái bộ mặt đó cho tôi xem là ý gì chứ?

Tôi bấm môi dán nốt miếng băng cố định trên tay hấn, đập một cái thật mạnh sau đó đứng dậy bước đi.

– Này! – Tay tôi bị kéo ngược lại, cả người mất thăng bằng ngã về đằng sau. Mông một lần nữa va chạm mạnh với vật cứng, đau thấu xương!

– Ông điên... – Vốn định nạt cho hấn một trận nhưng vừa quay lại đã thấy mặt hấn phóng to cực đại ngay sát mặt tôi.

Tim tôi run bắn lên. Tôi mở to mắt nhìn hấn, rèm mi dày khẽ lay động, sau đó từ từ sụp xuống. Một thứ ẩm ẩm mềm mềm sụt qua khóe môi...

Hấn gục ngay trên vai tôi.***

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

==>CHƯƠNG 18<==

Trong trường, ngoài phòng học ra còn có một số phòng mang biển CẤM và một vài phòng đặc biệt. Phòng cấm thứ nhất phải kể đến là phòng giám thị – địa ngục trần gian của đám học sinh. Mỗi lần vào phòng này khi đi ra không liệt toàn thân cũng tàn phế, và những lần như vậy thì phòng y tế sẽ là nơi nương thân đặc biệt. Thật sự thì chỉ cần nhìn thấy ông thầy giám thị thôi đủ hết muốn sống rồi! Cao cấp hơn nữa là phòng Hiệu trưởng. Vì nó cấp cao hơn những phòng CẤM thông thường nên học sinh vào được đây cũng có cái đặc biệt. Học sinh vào đây được chia làm hai loại: thứ nhất là thánh học và thứ hai là thánh quậy. Đương nhiên thánh học vào đây sẽ bình an vô sự đi ra kèm theo một phần quà “nhỏ nhỏ” cho những đóng góp cho trường. Còn thánh quậy – những thành phần bất trị, bất hảo, vi phạm nội quy liên miên – vào đây trả nước xong cũng nhẹ nhàng mà rời khỏi, toàn thân lạnh lặn không một vết xước nhưng tâm lý thì bị ảnh hưởng một cách nặng nề. Sau đó, thánh quậy sẽ liên tục “thăm nom” tất cả các phòng đặc biệt trong trường, từ thư viện tầng ba đến cả cái nhà vệ sinh tầng một. Bạn thử nghĩ đi, thăm cảnh biết chừng nào! Vậy nên, phòng Hiệu trưởng được xem là hố đen vũ trụ, rất có sức hút nhưng không thể đùa được.

“RÀM!”

– Nói tôi nghe lý do mấy anh chị đánh nhau!

Lần đầu tiên, nửa lớp 9A1 lên phòng hiệu trưởng soi trà nước. Lần đầu tiên, đón tiếp tụi tôi không phải là gương mặt già nhăn nheo theo nụ cười cùng cái trán bóng lờng phô ra của hiệu trưởng “mang thai” mà là nụ cười không-hở-răng quen thuộc mỗi lần xét xử lũ học trò vi phạm. Vụ đánh nhau ngày hôm qua, viễn cảnh 8 đứa anh đứng đối mặt với 17 tên rất vinh dự được camera trường ghi lại toàn bộ, ban đêm mà mặt đứa nào đứa nấy sắc nét thấy sợ (-_-“). Sáng nay vốn dĩ chỉ có 8 đứa được soi trà nước nhưng Hiệu trưởng “mang thai” nghĩ đường gần nên khỏi cần thông báo gì cho mất công, sai “thần chết” Giám thị đến triệu tập tụi tôi đi. Kết quả, Giám thị “thần chết” không chỉ thấy 8 đứa mà thấy luôn cả một đám thương tích đầy mình, dùng đầu gối nghĩ thôi cũng biết tụi này có liên quan đến vụ đánh nhau, thế là 16 đứa cầm tay nhau tung tăng qua “nhà hàng xóm” ăn bánh, uống nước. À không, 15 đứa thôi, hần chết xí quách ở đâu rồi.

Nếu là vụ đánh nhau bình thường, sẽ chuyển giao cho phòng giám thị xử lý, nhưng tụi tôi lại khác, học sinh lớp chuyên đầu trường mà lại kéo quân đi đánh nhau, lại còn đánh với học sinh trường ngoài. Thật sự là một cú sốc cho Hiệu trưởng “mang thai”! Ai nghĩ một cái lớp toàn học sinh ưu tú, nói chuyện toàn bằng đầu óc này lại đi gây gỗ, gây chiến với học sinh trường khác. Nhìn mặt thầy Hiệu trưởng là đủ biết ngạc nhiên cùng tức giận đến mức độ nào rồi, lúc thế này trông da thầy nhăn nheo cùng cực, ngay cả mắt cũng híp lại thành một đường dài. Thầy Giám thị đứng đằng sau trông có vẻ bình tĩnh hơn, hai tay chấp đàng sau đứng kiêu ngạo tức thường ngày. Trái ngược với thầy Hiệu trưởng cái bụng như cái trống đồng, thầy Giám thị có vẻ thon thả hơn, thon thả đến nỗi nhiều khi tôi cứ tưởng bộ xương biết đi; da thầy còn trắng như xác chết trôi sông, tóc thì dài lòa xòa che gần hết cả khuôn mặt, mũi thì khoằm xuống, miệng không bao giờ nở được nụ cười, cũng vì thế mà biệt danh “thần chết” ra đời. Ngoài ra, lũ học sinh còn gán thầy thêm mấy biệt danh nữa, ví dụ như “thanh niên nghiêm túc TK XX”, “lạnh lùng men”, hoặc có thể là “thầy Snape” made in Việt Nam... Và thầy Giám thị hiện nay vẫn đang nằm trong danh sách ế, thật sự là vô phước cho người nào lấy được ông, ban đêm mà nhìn cái mặt ông chắc chết không biết lý do.

Tôi nhìn hai con người với hai ngoại hình “đẹp” đối lập nhau, rất là... ám ảnh người nhìn.

Không khí trong phòng im ắng đến đáng sợ, nghe rõ tiếng thở gấp gáp của từng đứa, tìm đứa nào đứa nấy cũng nhảy hiphop trong lòng ngực. Hiệu trưởng “có mang” quét ánh mắt qua từng đứa mộ, giọng ồm ồm vang lên:

– Phan Thiên Tuấn đâu? Cầm đầu mà sao không thấy mặt?

– Nó bị ốm nên nghỉ rồi thưa thầy!

– Ôm đúng lúc quá hen! Tôi sẽ làm việc với anh đó sau. Còn mấy anh chị...

Omeoi, mưa phun đầy mặt, lệ rơi đầy mắt! Giờ tôi mới biết thầy Hiệu trưởng còn có tài bắn rap, còn liên tù tì suốt một giờ đồng hồ không biết mệt. Thầy không mệt nhưng tụi em nghe cái bản trường ca không hồi kết của thầy đến nỗi đầu ong ong như sắp vỡ ra. Cái này đúng là gây thương tổn tinh thần, còn là tổn thương trầm trọng -_-!

– ... Mấy anh chị về viết bản kiểm điểm có chữ kí phụ huynh ngày mai nộp cho tôi. Thêm nữa, phạt tất cả lao động không công trong trường một tuần. Không được khiếu nại!

– Vậy nghỉ học bồi dưỡng luôn hả thầy?

– À ừ, nghỉ học chính, vẫn học bồi dưỡng bình thường.

Cả đám nhận án tử xong riu rít kéo nhau về chuồng. Bị phạt mà mặt đứa nào đứa nấy tươi hơn hoa, lao động không công 1 tuần đồng nghĩa với việc quần tụi nó sẽ bớt mòn một tuần. Mà bạn biết đấy, học sinh thì đứa nào lại chẳng muốn đến trường mà không phải học. Cuối tiết, nửa lớp tiến nửa lớp lên đường, người đi lao động thì mặt mày tươi tỉnh, người ở lại thì mặt nhăn mày nhu, trông rõ buồn cười!

– Tâm!

– Ô, cậu chưa về sao?

Tôi bước lại chỗ Thế Nam. Khác với dáng vẻ học sinh ngoan ngoãn thường ngày, cậu bạn trông hơi... ồm... lòi thoi một tẹo. Quần áo xộc xệch, tùy ý bỏ ra ngoài; bộ dáng mệt mỏi, cả người buông thõng dựa lưng vào thành ghế đá. Đến gần hơn, nhìn kĩ thì gương mặt Thế Nam hơi gầy gò so với lần cuối tôi gặp cậu ấy, có quầng thâm dưới mắt giống như mất ngủ nhiều ngày. Hình như mấy ngày nay Thế Nam không có đến trường.

– Cậu không sao chứ? Nghe nói hôm qua có đánh nhau. Thế Nam nhìn tôi cười, vẫn là nụ cười dịu dàng thường ngày nhưng có gì đó... nó khó nói lắm, tựa như một hòn đá nặng đè xuống lưng cậu ấy, khiến cậu ấy phải gồng mình nâng đỡ, khiến nụ cười khó khăn lắm mới thành hình lại có chút méo mó.

– Hình như cậu có chuyện gì đó?

Tôi không trả lời mà hỏi lại Thế Nam, lớp trưởng lớp bên lại tránh ánh mắt của tôi, hướng mắt lên nhìn trời. Trong ánh mắt có gì đó sâu thẳm, miên man.

– Khó nói lắm sao? Nếu không muốn thì đừng...

– Bố mẹ mình ly hôn rồi!

Tôi đứng hình trong giây lát. Có gì đó đang dâng lên trong lòng, không phải thương cảm mà chút gì đó chua xót. Đây là nỗi đau mà một thằng con trai 15 tuổi nên gánh chịu hay sao? Như vậy quá ác độc rồi. Dù cậu ấy có mạnh mẽ, có kiên cường đến chừng nào thì đó vẫn là một cú sốc quá lớn.

– Hai người mình thương yêu nhất, hai người luôn cười nói với mình mỗi ngày, mình đã từng nghĩ mình có một gia đình hạnh phúc trọn vẹn. Mình đã tự hào về điều đó. Nhưng tất cả chỉ là một màn kịch, một màn kịch dối trá đã lừa mình suốt 15 năm qua, và đến ngày hôm qua, nó đã hạ màn, chấm dứt bằng một tờ giấy ly hôn.

Thế Nam kể, kể về gia đình tưởng chừng như hạnh phúc mãi mãi của cậu ấy. Giọng cậu ấy buồn, nghẹn nghẹn như đang cố nén điều gì đó. Cậu bạn như một con thiên nga lạc đàn, tuyệt vọng, lạc lõng, rồi chẳng biết sẽ đi về đâu.

Tôi muốn an ủi Thế Nam, muốn làm gì đó cho cậu ấy bớt buồn nhưng tay chân lại lỏng nga lỏng ngóng chẳng biết nên làm gì, cũng không biết nói gì để an ủi, tôi chỉ sợ nói ra không được gì lại khiến cậu ấy buồn thêm.

– Nay, chuyện của mình thì mắc mớ gì mà mặt cậu thâm vậy chứ?! Aida~~, nói ra thật thoải mái.

Thế Nam thở ra một hơi, quay sang nhìn tôi cười. Trong giây phút đó, như có cái gì đó thôi thúc, tôi vòng tay qua ôm cậu ấy, một cái ôm chân thành.

– Đừng buồn, không sao đâu! Mọi chuyện sẽ qua mà, mình biết cậu mạnh mẽ lắm.

Tôi cảm nhận được người tôi đang ôm có hơi run lên. Thế Nam có hơi cứng người một chút, sau đó lại buông lỏng. Một cái đầu nặng trĩu lên vai tôi, có gì đó nóng nóng thấm vào áo. Thứ cậu ấy cần bây giờ là một người bạn, một người biết im lặng để nghe cậu ấy nói, một bờ vai không cần chắc nhưng đủ chân thành để cậu ấy tựa vào.

Cứ khóc đi, mọi chuyện sẽ theo dòng nước mắt trôi đi, khi cậu tỉnh lại, cậu vẫn sẽ là một Trần Thế Nam dịu dàng, mạnh mẽ ngày nào.

Con trai không mím ướt như con gái, nhưng không có nghĩa là con trai không bao giờ khóc. Dù thế nào thì con trai cũng vẫn là con người, cũng có lúc buồn, lúc vui, lúc tuyệt vọng, lúc hạnh phúc và đôi khi con trai cũng rất yếu đuối. Những lúc ấy, họ cũng cần một ai đó để tựa vào, một ai đó chỉ cần im lặng nghe họ nói. Người ta thường nói, con gái khóc ở mắt nhưng con trai lại khóc ở tim. Nếu khóc ở mắt, con trai ắt hẳn đã rất đau, nhưng con trai kiên cường lắm, dù có khóc thì cũng chỉ một mình họ thấy, một mình họ biết và chỉ mình họ nếm vị mặn của nước mắt.

– Đồ ngốc, mình không có khóc nên cậu bỏ ngay cái bàn mặt tèm lem nước mắt ấy đi! Bắn chết đi được!

Mất ủng đồ thế mà bảo là không khóc, con trai thì con trai nhưng ai cần lúc nào cũng phải mạnh mẽ chứ!? Tôi lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, khóc lúc nào chính tôi cũng chẳng biết nữa.

Sụt sùi một hồi trông cậu bạn đã đỡ hơn rất nhiều, vẻ mặt vẫn còn buồn nhưng rất thoải mái. Nhìn Thế Nam tôi cũng thấy nhẹ nhõm nhiều, tự dưng nhìn cậu bạn nở nụ cười.

– Cảm ơn cậu nhiều lắm!

– Không có gì, chỉ cần đãi mình ăn một bữa là được!

Cậu bạn nghĩ ngợi gì đó rồi cũng gật đầu.

– Được.

Hai đứa dắt nhau lang thang khắp thành phố, tìm đến những chỗ ăn vặt, những khu trò chơi. Tôi muốn cậu ấy cười, tạm thời quên đi nỗi buồn kia.

– Cậu mấy tuổi rồi còn cưỡi ngựa?

– Cưỡi ngựa có quy định độ tuổi sao?

Tôi hếch mặt đáp lại. Mấy người này, bằng tuổi tôi mà làm như lớn lắm ấy. Đến chỗ đu quay ngựa, dù tôi có lôi kéo thế nào, Thế Nam cũng nhất quyết không chịu lên, bảo đó chỉ là thứ đồ chơi con nít.

– Vậy được, con nít thì tui chơi một mình!

Tôi làm bộ bỏ đi trước, cậu bạn cuối cùng cũng tòng teng theo sau. Thế là giữa một đám con nít, có hai đứa con nít to đầu, lớn xác bu hai con ngựa, mặt cười toe.

Đi vòng khu vui chơi một hồi, chơi gần như hết các trò chơi, thăm luôn cả chuồng thú, tôi với Thế Nam mới hài lòng đi ăn. Trời đã xẩm tối, bụng chiều giờ chỉ nhét toàn đồ ăn vặt, chơi xong thì nó cũng đã tiêu hết rồi, nên đứa nào cũng đói là cả người.

Tôi với Thế Nam tấp vào một quán mỳ gõ ven đường. Chủ quán vừa mới bung ra hai tô nóng hổi, hai đứa đã lao đầu vào ăn lấy ăn để. Ăn xong, tôi tự động trả tiền, đi chơi cả một buổi chiều, để người ta thanh toán hết toàn bộ chi phí cũng ngại chứ.

– Hôm nay cậu cười rất nhiều đấy!

Tôi cùng Thế Nam đạp xe về song song trên đường. Chuyến mùa rồi nên ban đêm cũng bớt lạnh đi, gió thổi ngược lại lướt qua da thịt man mát.

– Vậy sao? Chắc tại đi cùng cậu đấy. Máy ngày rồi mình chưa lại được vui thế này. Cảm ơn cậu!

Tôi vươn tay ra đâm vào lưng cậu bạn, cười hì hì:

– Hôm nay cậu nói “cảm ơn” hơi bị nhiều rồi đấy. Bạn bè với nhau không cần khách sáo như thế! Cậu vui là tốt rồi.

Tạm biệt Thế Nam, tôi dắt xe vào nhà. Bố mẹ ly hôn, dù có nghĩ tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Huống hồ, cậu bạn lại đón nhận nó một cách bất ngờ như vậy. Tôi không ở trong hoàn cảnh cậu ấy, cũng không từng trải qua chuyện như vậy, tôi không thể nói đồng cảm, lại càng không thể nói cái gì là thương xót cho cậu ấy. Lừa dối càng dài không phải chỉ khiến cho con người ta càng đau khổ hay sao? Dù cho năm 18 tuổi cậu ấy biết được sự thật, hay năm 20, năm 25 tuổi... Thời gian có thể kéo dài thêm 3 năm, 5 năm, thậm chí là 10 năm, Thế Nam có thể hạnh phúc trong chừng ấy nhưng đổi lại sau này cậu ấy biết sự thật thì sao? Cậu ấy sẽ hận những người sinh ra mình chỉ vồn vện trong 3 năm, 5 năm hay suốt cả cuộc đời, hận hai người đó đã lừa dối mình suốt một thời gian dài như vậy. Không phải như thế sẽ càng đau khổ hay sao?

Nếu không yêu nhau thì ngay từ đầu đến với nhau làm gì chứ? Danh lợi? Tiền tài? Vì những thứ đó mà tạo dựng một vở kịch gia đình hoàn hảo, lừa dối đứa con mà luôn coi mình là bầu trời, coi mình là điểm tựa, thương yêu và tin tưởng mình hơn bất cứ ai trên đời này. Họ vui sao, vui vì làm điều đó? Có thể họ sẽ đau khổ, sẽ dần vật bản thân nhưng họ có bao giờ nghĩ con mình sẽ thế nào không, nó làm thế nào để đối diện, làm thế nào để vượt qua cú sốc tinh thần này đây.

Tôi nhìn vào trong nhà, trong phòng khách, ba mẹ, nhóc Thiên đang ngồi xem TV. Một gia đình chân thật, đầm ấm, tôi tìm được mọi thứ tôi cần ở đây, nơi mà tôi có thể quay về lúc mệt mỏi. Giấy phút này, tôi muốn lưu giữ, trân trọng cả những khoảnh khắc, những điều bình thường, nhỏ nhoi nhất trong ngôi nhà này. Bởi lẽ, đầu đó trên thế gian này, vẫn còn nhiều người giống Thế Nam, vĩnh viễn không bao giờ biết được cái gì gọi là hạnh phúc gia đình. Tôi biết cậu ấy sẽ đau khổ nhưng khi qua đi, tôi vẫn muốn thấy cậu ấy nở nụ cười như ngày hôm nay, mặc dù vượt qua có thể sẽ rất khó khăn.

– Con bé này, sao không vào nhà mà làm gì đứng ngoài đó vậy?

– Dạ, con vào liền đây mẹ!

+++Thiên's room+++

– Bà làm cái quái gì mà điện thoại gọi không được, bạn bà phải điện đến điện thoại bàn đấy!

– Tao đi chơi!

Ngay lập tức tôi bị nó thẳng chân đạp một cái không thương tiếc rớt xuống giường. Mẹ ơi, nát cái bàn tọa! Tôi vừa đứng dậy, nó liền tặng kèm quả khuyển mồi, một cái gối đập thẳng mặt.

– Á, thẳng quỷ, mày làm cái trò gì vậy? – Hôm nay nó uống thuốc mà quên chưa uống nước sao trời!?

– Bà đi với ông Nam gì đó sao? Hai người làm gì mà bà không thể nghe điện thoại?

– Mày nghĩ một nam một nữ đi với nhau thì còn làm gì? – Tôi cười đều, mày muốn gây thì chị mày gây đến cùng, mặt này giống mặt mày nên dây cũng không kém đâu.

– Một là nói, hay là ba mẹ sẽ biết tin bà đánh nhau, đơn trên bàn tui còn chưa có ký đầu. Tui nói trước, hậu quả cái thứ hai không có nhẹ nhàng đâu.

Nó ngồi rung đùi nhìn tôi. Tôi không biết có phải lúc trước bà mụ nặn lộn không, nó là em tôi hay anh tôi mà nó thâm vậy nè. Ai bảo sinh ra trước là khôn trước, nó thua tôi hai năm mà cái đầu nó hơn tôi đến mấy chục năm. Cái lý do cao cả tôi đến viếng phòng nó là đây, không nhờ nó thì lấy ai ký bản kiểm điểm giúp tôi. Còn đem cái này xuống cho hai bậc phụ huynh kí thì thôi, thà đem tôi đi đốt còn hơn T^T.

– Tao đi chơi với Thế Nam, bố mẹ cậu ấy ly hôn. Điện thoại tao hết pin nên tao không biết. – Tôi sụ mặt kể lại.

– Bà có đi đâu cũng nên nhắn tin cho bạn bà biết chứ. Mấy người đó tới thăm ông Tuấn mà thiếu mỗi mình bà thôi đó. – Giọng nó có phần dịu hơn, nhưng cũng toàn là trách với móc.

– Thiếu tao hán cũng đâu có chết, đằng nào chả gặp nhau mà đi thăm gì cho rách việc. Hôm bữa vác được cái xác hán về đến tận nhà là may lắm rồi, hán nên cảm ơn tao vì cứu hán một mạng mới phải. – Tôi nói giọng không-quan-tâm.

– Bà giỏi vậy sao? Thế ai khóc lóc trong điện thoại bảo tui đến giúp, thế ai đeo cả 2 cục thịt nặng hơn trăm kí từ trường về nhà. Ai-nhì?

– Mày đừng nghiêng răng trèo trẹo như vậy, mề răng hết đẹp “za”. Ồm, tao phải về phòng...à..làm...làm bài tập!

36 kẻ, chuẩn là thượng sách.

– Mẹ ơ...

Tôi nhanh chóng nhảy lên giường chặn họng nó lại, nó mà nói ra tôi không tiêu đòi thì mấy em điện thoại, laptop cũng tiêu đòi.

– Được rồi, tao lạy mày! Tao ở đây, mày muốn làm gì thì làm. – Có nhiều lúc tôi thật muốn nó biến khỏi thế giới này.

– Lo cho người ta thì đến mà gặp, gì phải sợ? Tui còn nhớ hôm qua bà chờ cho bác sĩ bảo không có gì mới chịu về mà.

– Hôm qua khác, giờ khác. – Tôi cãi cùn.

– Khác thế nào?

Tôi lúng túng: “Ai biết!”.

Hôm qua hẳn ngất tôi thật sự đã rất sợ. Nếu lỡ hẳn có mệnh hệ gì thì tôi phải làm sao đây, tôi ở cùng với hẳn, tôi bị nghi phạm tội ngộ sát hẳn thì biết làm thế nào. Đòi tôi còn đẹp lắm, tôi còn chưa báo hiếu cha mẹ, còn chưa ăn hết đặc sản thế gian, ngắm hết cảnh đẹp thế giới, và còn, còn rất là nhiều, tôi không muốn tuổi thanh xuân của mình phải ngồi trong nhà đá, ngày ngày đếm từng tờ lịch đâu.

– Nhìn cái mặt bà... Lại tự biện hộ bản thân chứ gì?

– ... – Nó chắc chắn không phải là người.

– Cho bà 5 phút sửa soạn! Đứng 7h30 có mặt trước nhà số 23 cách đây 2 con phố.

Tôi muốn khóc, định mở miệng...

– Van xin vô ích! Không thì cái bản kiểm điểm trên bàn sẽ là mẹ ký chứ không phải tui đâu.

Hôm nay tôi đã làm việc thiện mà, sao ông trời không thương tôi gì hết vậy?! T__T

Tôi nghi ngờ, tôi thật sự nghi ngờ. Tôi bị người ta câu kết hãm hại đẩy vào hố mà không hề hay biết. Thế quái nào, tôi vừa bước vào thì mẹ hẳn lại bước ra. Tôi chỉ nói đúng hai chữ: “Chào bác!”

– A, con dâu, đến đúng lúc lắm! Giờ mẹ có việc phải đi, con trai nhờ con chăm sóc. Khi nào nó dậy thì cho nó ăn cháo, uống thuốc. Nó yếu lắm nên con cố bón cho nó nhé! Bye con dâu, mẹ phải đi đây, con với con trai mẹ cố bù đắp tình cảm.

Rồi xong, lời vừa chấm dứt thì cũng chẳng thấy người đâu. Đừng thắc mắc tại sao tôi lại có tên trong sổ hộ khẩu nhà hẳn, chính tôi cũng không biết lý do mà. Lần đầu tiên tôi gặp mẹ Phan là ở trên trường, khi mẹ Phan chở hẳn đi học năm lớp 7; lần thứ hai là khi cả lớp kéo quân về nhà hẳn ăn Tết niên, cũng lớp 7. Rồi không biết từ khi nào tôi trở thành “con dâu” luôn, tôi đã từng hỏi mẹ Phan, mẹ Phan chỉ trả lời thế này: “Trước hay sau gì con cũng nhập hộ khẩu nhà này thôi.”. Lúc đó tôi muốn nói với mẹ Phan thế này: “Dù con có ế chồng ế chọi cũng không tiến nữa bước vào nhà này đâu.”.

Tôi chỉ nghĩ là người lớn đùa vui vậy thôi chứ cũng không để ý mấy.

Nhưng quan trọng bây giờ là, tôi chỉ là đến thăm bệnh thôi mà, chỉ đến xem hẳn sống chết thế nào thôi chứ tôi có nghĩa vụ gì phải chăm sóc, trông nom hẳn chứ. Hay là giờ mình đi về? Tôi vào đến nhà hẳn rồi, làm đúng lời hứa với nhóc Thiên, nó có bảo tôi phải gặp tận mặt hẳn đâu. Nhưng cũng không được, mẹ Phan giao trọng trách rồi, tôi như vậy mà bỏ về thì còn đâu mặt mũi. Đấu tranh tư tưởng một hồi, quyết định cuối cùng: tôi ở lại.

Bây giờ tôi chỉ mong một điều duy nhất: hẳn đang ngủ.

Tôi rón rén mò lên phòng hẳn (đi thăm bệnh mà cứ như ăn trộm -_-). Phù, hẳn vẫn đang ngủ!

Hẳn nằm trên giường, chần chập ngang bụng. Lúc ốm đau thế này mới thấy hẳn an tĩnh được một chút, sắc mặt nhợt nhạt, môi khô khốc vì thiếu nước. Tôi lấy một cái khăn ướt, lau mồ hôi trên trán cho hẳn, nhiệt độ vẫn còn cao nhưng đã đỡ hơn hôm qua nhiều. Hơi thở có phần khó nhọc mang theo hơi nóng phả lên tay tôi, mày khê nhú. Cái mặt bình thường cau mày, ốm đau cũng nhú! Trông hẳn lúc ngủ hiền hơn bình thường nhiều, ít nhất thì cái miệng cũng không hoạt động để đi xoi người khác. Tôi đưa tay chạm vào vết thương bên khóe miệng, vẫn còn hơi sưng, nhấn một chút hẳn liền nhăn mày mím môi. Hừ, ngủ rồi mà còn biết đau sao?

Hôn mê thế này chắc hẳn không nhớ chuyện hôm qua đâu nhỉ?

Hôm qua... Đúng như nhóc Thiên nói! Tất cả ở trên chỉ là biện hộ. Thấy hẳn ngất, tôi đã rất hoảng sợ. Tôi cứ tưởng hẳn đùa, lạy mãi hẳn vẫn không chịu tỉnh, xung quanh lại vắng vẻ không có ai, dù có kêu gào đến đâu cũng không có người nghe thấy. Tôi hoảng đến bật khóc, liền bấm gọi cho nhóc Thiên, ngoài nó ra tôi không nhớ được ai lúc đó hết. Người hẳn lại nóng ran, mặt mày tái nhợt.

Tôi tự hứa, đợi hẳn tỉnh lại, tôi phải đòi cả lời lẫn lãi, phải tính sổ luôn một thể. Còn phải đòi... A, đồ điên, mày nghĩ cái gì vậy nè!

May là hán ngất, may đó chỉ là một vụ tai nạn, nếu không, tôi không biết phải vác bộ dạng nào để đến gặp hán, phải cư xử như thế nào với hán và phải làm thế nào để tìm khôi run rẩy khi gặp hán. Hơi ấm đó vẫn còn, dù chỉ là ở khóe môi. Nếu không phải chỉ là sự trượt qua thì..

. Á á á, Dương Tố Tâm, mày lại đi nghĩ bậy bạ gì rồi! Tôi lấy đầu đập vào tường, chỉ thế này tôi mới an ổn sắp xếp cảm xúc lại được.

Vì vậy nên tôi mới không muốn đến gặp hán đấy, ít nhất là vào lúc này, khi tôi vẫn chưa bình tĩnh được. Tất cả là tại hán, tên chết tiệt nhà họ Phan..

– Bà coi chừng lưng tường nhà tui!

Huh?!!!

Ừm, chap nay hơi tâm trạng một chút, có thể sẽ không hay =))).

Chuẩn bị thi HKI, Yưu chúc tất cả thi tốt, làm bài tốt. Đọc xong chương này rồi thì chú tâm vào thi, tuổi cũng thi nên tuổi không có post chap mới cho đến khi thi xong đâu.

Bây giờ là 23h50, mai Yưu thi thể dục và GDQP nên post xong tuổi sẽ off, ngủ mai đi thi :’>.

Theo lời hứa, tặng cho PChui, ss chúc em và Gia Khánh thi tốt hen ^^~

Cuối cùng, good night & good luck!!!

P/s: thi xong đi có quà Giáng Sinh (ờ, giờ vẫn chưa nghĩ ra :D)

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

==>CHƯƠNG 19<==

– Bà coi chừng lưng tường nhà tui!

Huh? Tôi quay người lại đã thấy hán ngồi dựa nửa người vào thành giường, tay vòng trước ngực, mắt hơi nhắm lại.

– Ông, ông tỉnh rồi hả? Vậy tui đi về đây, bye ha!

Ôi ôi, thật đáng xấu hổ! Chắc hán thấy bộ dạng như con điên của tôi lúc nãy rồi. Tôi cong mông lên chuẩn bị bỏ chạy lấy người.

– Khoan đã, mẹ tui đâu?

– Bác gái ra ngoài có việc rồi! Nói ông khi nào dậy thì ăn cháo, uống thuốc. Ờ, tui hết nhiệm vụ rồi, về đây ha!

– Khoan đã!

Chân tôi mới thò ra khỏi cửa lại bị thụt vào lại. Nói gì thì nói một lần luôn đi, sao cứ đợi tôi quay người rồi kêu trở ngược lại là sao? Tôi muốn về.

– Bà, hôm qua, không bị gì chứ?

Hán mở mắt ra nhìn tôi. Không phải tai tôi nghe lầm chứ, giọng hán trở nên nhẹ nhàng với tôi từ khi nào vậy, ngay cả mắt nhìn tôi cũng rất dịu dàng, phảng phất thêm một chút lo lắng. Có khi nào, sốt cao quá nên não hán hỏng luôn rồi không?

– Ông có bình thường không vậy? Có bị đập dây thần kinh nào không? – Tôi nghi ngờ hỏi, đồng thời giơ 3 ngón tay lên, – Số này là số mấy?

Nhìn mặt hán bây giờ, giống như là có cục tức nói không thành lời. Tôi nói sai gì sao? Đờ giờ hán có hỏi thăm tôi được câu nào đằng hoàng đâu, tự dưng giờ lại lo lắng cho tôi như vậy, biểu sao tôi không nghĩ đầu hán bị chap.

Trong khi tôi vẫn dùng ánh mắt “đầu-ông-có-vấn-đề” nhìn hán thì hán lại phang cho tôi cái gối (1 ngày 2 lần -_-), sao mấy tên này cứ thích hành hung người tốt vậy chứ!?

– Có mà đầu bà bị chap! Hậu đậu cũng vừa phải thôi, nếu cả cái đồng gạch đó đổ xuống thì giờ bà chôn thân ở nhà xác rồi.

Rồi, miệng thúi đã hoạt động trở lại, không vì ốm đau mà suy yếu chút nào, thậm chí còn có phần độc địa hơn. Nếu không có tôi thì giờ người đang nằm trong “tủ lạnh” là hấn đấy, không biết ơn thì thôi đi, ở đó còn già mồm.

– Mà bà không thấy đau chút nào sao, còn chạy...

Hấn bỏ lửng câu nói. Giờ hấn mà nói thêm đoạn sau nữa chắc chắn tôi sẽ đào ngay một cái hố, rồi vùi cái mặt ngượng-không-thể-nào-ngượng-hơn của mình xuống đó. Có như thế tôi mới bình thường mà đối diện với hấn được.

Chuyện hôm qua, tất cả mọi chuyện, tôi muốn quăng vào thùng rác, sau đó phóng nó ra ngoài Trái Đất để tôi khỏi phải nhớ đến nó mà xấu hổ.

Dương Tô Tâm ạ, mày khôn ba năm mà đại một giờ! Tao có bảo mày chạy lại chỗ hấn đâu, tao có bảo mà lo lắng cho hấn đâu, ai mượn mày quan tâm mà rước phiền vào thân vậy. Hấn có bị gì không phải cũng có hoa khôi lo sao, so với mày còn làm tốt hơn, mày lo làm gì cho thừa. Dù hấn có trọng thương cũng có ambulance đưa hấn vào tận bệnh viện, có về với họ hàng nội ngoại cũng có xe rông đưa tiễn mà, mày lo gì cho mắc công, lại còn rước nhục vào thân.

– E hèm, tui đói!

Tôi vẫn còn đang ăn năn “tội lỗi” do mình gây ra thì hấn lên tiếng phá vỡ cái không khí ngượng ngịu bao trùm nãy giờ. Hay nhể, muốn ăn tự lăn vào bếp, nói tui làm gì?

– Ông không có tay chân à?

– Tui đang ốm!

– Nói chuyện vui nhể, liên quan quái gì đến tui?!

– Bà chẳng lẽ thấy chết mà không cứu sao? – Giương mắt cún lên nhìn.

– Khi nào ông chết rồi hãy nói nha! Tui sẽ giới thiệu dịch vụ tang lễ trọn gói cho, rồi bye ha! Tui còn phải về gặp mấy “ộp pa” của tui đây, ở lại vui vẻ! – Tôi đi ra đến cửa, sau lại thò cái

đầu vào, – Vội lại, đừng bao giờ nhìn tui với ánh mắt như vậy nữa, sĩ nhục mấy con cún lắm.

Tôi phui mông, đại công cáo thành quay về. Hấn mới ốm dậy xong, nhận thêm cục tức này nữa không nằm xuống lại mới lạ. Hắc hắc, tự nhiên có một sự há hê không hề nhẹ!

Tôi mở cổng, chuẩn bị ton ton chạy về. Bác gái à, con rất quý bác, rất muốn nghe lời bác nhưng tại thằng con của bác nó làm con ghét quá nên thôi vậy, con lỡ thất hứa với bác. Đến thăm hấn, thấy hấn không sao, vẫn còn sức đấu võ mồm với tôi là tôi yên tâm rồi, tâm tình từ chiều đến giờ vì vậy mà khá lên chút.

Tôi đóng cửa xong quay ra thì gặp Uyên Nhi đang đi qua đi lại trước nhà hấn, bòn chòn muốn vào rồi lại không. Thế đấy, mới ốm tí là đã có hoa khôi đến thăm tận nhà rồi này. Nủ giữ tôi ở lại làm gì không biết?!

– Ồ, cậu đến rồi sao không vào? Hấn đang trên phòng ấy.

Tôi tiến lại bắt chuyện, Uyên Nhi hơi giật mình nhìn tôi. Cô nàng nhìn tôi, có gì đó lạ lạ, hơi chút lo lắng rồi thêm cái gì đó khó chịu lắm.

– Cậu, tại sao...

– À, đến thăm bệnh ấy mà, để biết hấn sống chết thế nào rồi còn tổ chức ăn mừng. – Tôi cười hề hề nói.

– Cậu với Tuấn có vẻ thân nhỉ?

– Đâu có, đâu có, – Tôi vội xua tay, – Thôi cậu lên thăm đi, tên đó cũng vừa mới tỉnh. Bye, mình về đây!

Xi, không về ở lại làm gì đã cần mồi à!?

– Tôi thích Thiên Tuấn, thích từ rất lâu rồi!

Tôi đi được vài bước thì đứng khựng lại. Hai người thích nhau thì kệ hai người, nói với tôi chuyện này làm gì.

– Nói với mình chuyện này làm gì?

Tôi quay lại, Uyên Nhi nhìn tôi tức giận thấy rõ, môi hơi mím lại, cả người run run.

– Cậu ngốc thật hay giả vờ ngốc đấy! Vì cậu là vật cản đường duy nhất của tôi, mọi thứ của tôi đều bị cậu chiếm lấy hết. – Uyên Nhi hét lên.

Tôi sững sờ, ngây ngốc đứng nguyên một chỗ. Tôi đã làm gì sai sao? Tôi chưa bao giờ lấy đi một thứ gì của Uyên Nhi cả. À không, có một thứ.

– Xin lỗi, ngôi vị hoa khôi đó, cậu xứng đáng hơn. – Tôi không muốn tranh giành bất cứ điều gì với cô bạn cả, càng không biết ngôi vị hoa khôi đó là một cú sốc với cậu ấy.

– Cậu nghĩ tôi ghét cậu chỉ vì cái ngôi vị đó ư? Cậu trong mắt tôi, chẳng có một chút trọng lượng nào cả. Nhan sắc không, ngoại hình không, tính cách càng không, tôi hơn cậu về tất cả mọi thứ nhưng tại sao, tại sao tôi vẫn thua cậu? Tôi có cố gắng bao nhiêu cũng không thể khiến người ấy thích tôi, dù có làm thế nào người ấy cũng chỉ biết hướng về cậu. Tôi ghét cậu, tôi... ghen tị với cậu về tất cả, cậu có mọi thứ tôi muốn. Tôi không thể sống một cuộc sống mà mình muốn, áp lực từ mọi người, hy vọng từ gia đình biến tôi thành một công chúa...hức...cho đến khi cậu ấy đến...

Uyên Nhi khóc. Cuộc sống của tôi, một cuộc sống bình thường, bình thường đến nỗi nhiều lúc tôi cảm thấy nhàm chán, nhưng lại có người ghen tị. Tôi luôn nghĩ ắt hẳn Uyên Nhi phải hạnh phúc lắm và đôi lúc tôi ước gì mình được một phần của cô bạn. Uyên Nhi xinh đẹp, tài giỏi, dịu dàng, lễ phép, biết bao mục tiêu quay quanh, cô bạn là mục tiêu mà mấy đứa con gái trong trường ao ước đạt được, là hình mẫu bạn gái lý tưởng của tụi con trai trong trường. Cô bạn là công chúa, nàng công chúa cao ngạo và hoàn hảo trong mắt mọi người, để rồi qua thời gian, bức tường ngày càng dày, càng dày, bức tường công chúa vô hình có muốn phá vỡ cũng không được.

Còn tôi, chẳng phải công chúa gì gì cả, chỉ là một thường dân. Một thường dân có một cuộc sống bình thường, quen biết những người bình thường, làm mọi điều mình thích, ở trong cuộc sống do mình tự tạo ra. Thường dân luôn nhìn về cuộc sống công chúa và chắc hẳn công chúa sung sướng lắm, có được mọi thứ mà người khác ao ước và một cuộc sống mọi người mong muốn. Thế mà một ngày, công chúa cho thường dân biết, cuộc sống thường ngày của thường dân tuy bình thường đấy nhưng lại làm biết bao người ghen tị.

Nên nói, tôi có phải quá may mắn rồi không?

...hức...tôi muốn khóc cũng phải cười, dù rất ghét cậu cũng phải dịu dàng cười nói. Cậu có biết phải làm ngược lại điều mình muốn nó khó chịu biết nhường nào không? Tôi không có người bạn thật sự nào cả...ừc...họ đến với tôi không muốn nổi tiếng lẫy lừng vì mục đích nào đó, nhưng cậu lại khác, bạn bè của cậu đến với cậu rất chân thành, không có vụ lợi, họ sẵn sàng vì cậu mà đánh nhau, vì cậu mà ra mặt, chỉ cần cậu vấp ngã một bước họ sẵn sàng chạy một quãng đường dài chỉ để nâng cậu dậy. – Uyên Nhi nghẹn lời, – Mỗi lần như vậy, tôi lại rất ghen tị với cậu...hức...hức...Cậu ấy là người bạn đầu tiên của tôi, chỉ cậu ấy mới biết tôi cô đơn, cậu ấy khiến tôi cười, mang một màu sắc mới đến cuộc sống của tôi. Khi tôi buồn, cậu ấy chỉ bảo: “Không cần quan tâm đến người khác, cuộc sống này của cậu, hãy cứ sống theo cách cậu muốn!”. Cậu ấy quan trọng với tôi nhưng cậu lại quan trọng với cậu ấy, tại sao, tại sao chứ...

Cuộc sống thật buồn cười, nếu cho con người một thứ, nó lại lấy đi của người ta một thứ khác. Hôm nay, hai lần một ngày, một con nhò bình thường như tôi cảm thấy cuộc sống vô cùng bình thường của mình thật đáng sống. Còn hẳn...

Hắn thật sự có tình cảm với tôi?

– Không thể nào, sao có thể chứ...

– Nếu đây là trò chơi thì ngay từ đầu cậu đã thua rồi. Mình quý cậu thật, nhưng chỉ trên danh nghĩa bạn bè, tuyệt đối không thể đi quá giới hạn!

Tôi trong vô thức bật lời thành lời nhưng lại bị giọng nói trầm trầm, pha chút mệt mỏi nhưng lại rắn rỏi của người thứ ba đàn áp.

Hắn quần lửng, áo pull từ trong nhà đi ra. Tóc tai rối xù, mặt mày nghiêm túc. Hắn chắc chắn đã nghe được cuộc nói chuyện của tôi với Uyên Nhi.

Hắn nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại hắn. Sau đó, hắn bước đến chỗ Uyên Nhi, cô bạn có vẻ bất ngờ nhưng lại lập tức òa khóc. Hắn lau nước mắt trên mặt Uyên Nhi, môi nhấp nháy hai chữ “xin lỗi”. Cô bạn càng khóc to hơn, tiến lên vòng tay lấy ôm hắn. Hắn không ôm lại, cũng không đẩy ra, chỉ đứng yên đó làm một bờ vai cho cô bạn tựa vào.

Uyên Nhi chắc khó chịu lắm, chắc đau lắm

Tìm tôi bỗng dưng nhức nhối, không đau, không cùng cảm giác nhưng sao lạ quá. Tôi ghét nó, ghét cả bản thân mình.

Tôi quay người, đầu óc trống rỗng, chỉ biết tôi cần có một câu trả lời chính xác cho mớ cảm xúc hỗn độn... với hắn.

Tình cảm thật là rắc rối, phải nói là nó quá phiền phức. Tôi đã rất tự kỉ, rất rất tự kỉ cả đêm qua chỉ để “tự kiểm điểm” lại chính mình. Với một đứa ít suy nghĩ, lười biếng, tham chơi tham ăn tham ngủ nhất học như tôi mà bắt tôi phải nghiêm túc tiêu tốn chất xám về một vấn đề nào đó trong một thời gian quá dài, thật là quá sức đối với tôi. Không thể giải đáp được vấn đề mình thắc mắc, tôi phải mò đến gõ cửa nhà bác Google lúc nửa đêm. Trò chuyện, tâm tình, giải đáp thắc mắc với Google cả một đêm khiến người tôi bây giờ không khác gì xác chết. Cả người như xơ mướp, mặt mày đờ đẫn thiếu sức sống, còn hai mắt thì thâm đen như mấy con gấu trúc. Sáng nay gặp nhỏ Thảo, nó phang tôi một câu rằng: “Cả đêm qua mày phê thuốc à?”. Chắc vậy, đêm qua ở với bác Google là một đêm kinh khủng nhất trong cuộc đời tôi.

Vậy mà sáng nay còn phải lết xác lên trường làm cái nghĩa vụ công hiến cao cả: “làm vệ sinh”.

Theo phân công từ trước, tôi với cái Trang bắt đầu với khu nhà vệ sinh tầng một. Mùi amoniac xộc vào mũi, tôi thở dài, kể từ khi nào “hương thơm” này ngập tràn trong cuộc sống của tôi vậy!?

Trang “trưởng” tay cầm thùng, tay cầm chổi quét nước từ xa bước lại, nhìn tôi bây giờ nó chỉ biết tru lên hai từ “con nghiện”.

– Mày với cái Thảo có suy nghĩ giống nhau đấy! Mà đúng là đêm qua tao làm việc có hơi quá sức thật.

Tôi lấy cái thùng từ nó, xả nước, bắt đầu công cuộc dọn dẹp. May là nhà vệ sinh này mới xây, cũng không có bẩn lắm, nếu không thì chưa đầy năm phút, tụi tôi dù có kháng lệnh phạt của Hiệu trưởng “mang thai” cũng nhất quyết phải rời khỏi chỗ này.

Nó trở mắt nhìn đầy ngạc nhiên:

– Mày thức khuya học bài à?

– Không có.

– Biết ngay mà! Vậy mày...hú hí cả đêm qua với anh nào sao?

– Nếu Google được tính là con trai thì chắc là vậy.

Tôi xắn quần, xắn áo, sau đó đổ thùng nước ra sàn. Cái Trang đang đứng đối diện bất ngờ hét toáng lên, mặc dù không bị sao nhưng nó vẫn tru tréo tên tôi đến cả chục lần. Dọn dẹp xong cái toilet, mùi acmoniac thay bằng mùi hương thoang thoảng khác (tôi nghĩ là nó dễ chịu hơn), tôi với Trang “trưởng” vẫn phải trú ngụ trong đó cho hết tiết. Một hình phạt nho nhỏ đi kèm do Hiệu trưởng “có mang” đưa ra là: người ta đi vệ sinh xong phải vào trong dội nước. Hờ hờ, tôi thật không biết nói thế nào (=.=). Hiệu trưởng lo người đi vệ sinh đều bị cụt tay hết sao?

Cái Trang, nó luôn tự nhận mình thông minh hơn người nên chẳng bao giờ nó phải đi làm cái việc thú tay đó (dọn nhà vệ sinh chắc thom -_-). Vậy nên, nó lấy đầu ra một cục phấn, viết lên trên cửa mỗi phòng “Đi xong làm ơn dội nước, không dội chắc chắc bạn bị trĩ!!!” kèm theo cái icon mấy cục phấn đang bốc mùi.

Coi như việc dọn dẹp nhà vệ sinh xong (mấy bà lao công phải cảm ơn tụi tôi lắm), tôi với nó rủ nhau lon ton lên thư viện. Chắc có vài người đang hoa đầu với đồng sách dày cộm toàn chữ với chữ trong đó.

– Tao...tao muốn chết mày ạ! Cứ tưởng thư viện là nơi tốt nhất ai ngờ nó còn khổ hơn gấp ngàn lần. Sách, sách, đầu tao giờ toàn sách là sách! Cái thư viện này, tao mà sếp xong cũng mất vài chục năm.

Thấy tôi với cái Trang làm xong nhiệm vụ lảng xãng lên thăm nó, nó chỉ biết than thở, kể lể đủ thứ. Mà đúng thật là thư viện trường tôi rộng thật, nó giống cái kho tàng ấy, sách tây sách tàu sách cổ gì gì nó cũng có hết. Bắt xếp lại tất cả sách ở đây, rồi phải phân loại theo từng ngành, từng môn còn phải xếp theo đúng thứ tự nữa, nó không than cũng lạ.

Tôi với cái Trang đang nghe nó lời than lời thở thì một chồng sách cao được đặt lên bàn, nó vừa nhìn thấy liền có vẻ mặt như sắp khóc đến nơi.

– Còn đồng này nữa, mày lo mau xếp đi! – Nhỏ Phương kéo ghế ngồi xuống cạnh tôi.

Nhìn cái mặt như bánh đa nhúng nước của nó, thôi thì tôi làm ơn làm phúc vậy.

– Thôi mày ngồi đó đi, dù sao tao cũng rảnh, để đó tao xếp cho!

– Tâm à, chỉ có mày là yêu tao!

– Khỏi nịnh. – Tôi cười.

Nói rồi, tôi ôm chồng sách đứng dậy, ngoài cửa có người bước vào.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, nụ cười trên môi tắt ngấm. Hắn đi học trở lại, tôi nên vui mới phải nhưng sao cảm giác gượng gạo quá. Vội vàng lẩn tránh ánh mắt của hắn, tôi ôm chồng sách về khu có tám bàn đề chữ “Văn học”. Chân tay tôi có phần hơi cứng ngắc vì hình như đằng sau có ai đó đang dõi theo mình. Cả ánh mắt đó nữa, chỉ mới chạm qua thôi nhưng nó khiến tôi...bối rối.

Tôi đưa từng quyển từng quyển một lên kệ. Nếu tình cảm cũng giống như những cuốn sách trong thư viện này, biết được số thứ tự, biết được vị trí, biết được đích đến sau cùng thì tốt biết mấy, đỡ khỏi chênh vênh, đỡ phải lạc lối. Nhưng nếu rõ ràng như vậy thì đã không phải tình cảm.

Tôi ngồi lọt thỏm giữa hai kệ sách, ánh sách từ bên ngoài hắt vào thư viện nhảy nhót trên mấy cuốn sách đang nằm dở trên tay tôi. Cảm giác chìm vào một không gian nhỏ tĩnh lặng, một góc nhỏ của chính mình với những suy nghĩ riêng của bản thân nó yên bình lắm. Thế giới nhỏ này đủ vắng lặng, đủ rộng để che giấu tôi và một mớ cảm xúc tôi không biết gọi tên.

Rốt cuộc thì tình cảm tôi dành cho hắn là như thế nào đây?

Haiz, tôi còn không biết bản thân mình muốn gì thì có hỏi bác Google ngàn lần cũng vậy thôi. Hắn như một thói quen xuất hiện trong cuộc sống tôi từ 4 năm trước. Hằng ngày đến lớp, gặp hắn, đầu võ mồm với hắn, nghe hắn kể mấy chuyện điên khùng trên trời dưới đất rồi ôm bụng cười nắc nẻ. Đôi lúc cãi nhau xung quá, giỡn thành thật, tôi vẫn luôn là người giận và hắn là kẻ theo sau luôn miệng xin lỗi, hình như có giận nhau tôi với hắn cũng chẳng bao giờ giận nhau lâu. Nếu hắn mà có nghĩ một ngày nào đó thì cảm giác tôi lạ lắm, thấy thiếu thiếu, hơi trống vắng nhưng lại tự bảo bản thân là thiếu cái mồi vẹt của hắn nên cuộc sống yên bình hơn thôi.

Rồi càng lên lớp càng lớn, sẽ chẳng bao giờ có tình trạng hai đứa con nít vác chổi rượt nhau khắp sân trường, nhí nhố nhố trêu chọc nhau nhưng sau đó lại cười xòa. “Thói quen” của tôi vẫn vậy nhưng dần dần cũng có cái khác, hẳn trở thành hotboy trong trường, mỗi lần đến trường hay ra đường đều có vô số người để ý, con gái thích hẳn chỉ tính trong trường thôi cũng cả đông trong khi đó tôi vẫn là tôi, vẫn là một con nhò bình thường luôn thích đối đầu với hẳn. Tôi biết hẳn không quan tâm đến những điều đó, cũng không quan tâm người ta bàn luận hay nói cái gì sau lưng mình, hẳn vẫn là một “thói quen” trong cuộc sống của tôi suốt bốn năm. Nhưng tôi thì khác, mỗi lần đi bên cạnh hẳn ắt hẳn sẽ có người nói ra nói vào, tôi cũng là con gái, tôi cũng nhạy cảm khi người khác nói về mình. Trừ khi đi chung với đám bạn, tôi hạn chế xuất hiện cùng hẳn trước đám đông, cũng không thể cười đùa vô tư như trước. Tôi tự đặt ra giới hạn cho bản thân với hẳn, không được phép đi quá hai chữ “bạn bè” nhưng không biết vô tình hay cố ý, hẳn luôn là người phá vỡ cái giới hạn đó.

Luôn có những biến đổi trong tình cảm của tôi, tôi biết nhưng lại làm lơ nó đi. Những cái nắm tay vô tình, những cái chạm nhẹ, đôi lúc ikhoảng cách bị thu hẹp,... nó làm tôi mất thăng bằng, tim tôi run lên trong giây phút ấy. Tuy lúc nào hẳn cũng tìm cách trêu chọc, đào bới điểm xấu của tôi nhưng khi hẳn có chuyện, tôi lại lo lắng, không kim được mà chạy về phía hẳn. Đôi khi, chính tôi lại là người phá vỡ giới hạn đó.

Tôi cố chấp, tôi ngang bướng không chịu chấp nhận những biến đổi trong mình. Mặc dù tim vẫn rung động, mắt không tự chủ được hướng về phía hẳn nhưng tôi lại sợ. Hẳn như thế, biết bao người theo đuổi, biết bao cô gái tốt đẹp hơn tôi vây quanh, tôi chỉ là một con nhò bình thường, thậm chí nhiều kẻ bảo tôi tầm thường so với hẳn, vậy làm sao có thể xứng với hẳn. Còn cái danh hiệu hoa khôi, không phải chính hẳn cho tôi sao? Tôi sợ, nếu nghiêm túc đối diện với tình cảm này thì tôi lấy đâu ra dũng khí để đối diện với hẳn. Tôi sợ nếu lỡ tay, mình có thể đánh mất tình bạn quý giá này.

Theo như doctor Google chuẩn đoán thì tôi mắc bệnh: tim đã chịu mà trí chưa xiêu.

Tôi co gối lên, thu người lại, tựa cằm vào mấy cuốn sách để lên gối. Cũng tại câu nói của hẳn đêm qua hết, cũng tại nhóc Thiên, nếu nó không nằng nặc ép tôi qua nhà hẳn thì sáng nay mọi chuyện đã như bình thường rồi. Tôi đã nghĩ đến một khả năng: hẳn vì muốn từ chối Uyên Nhi nên mới kéo tôi vào làm bia đỡ đạn, chỉ tại trong mấy đứa con gái tôi là người tiếp xúc với hẳn nhiều nhất. Nhưng ánh mắt của hẳn lúc đó không có vẻ gì là đùa.

Aaaaa, tôi phải gì bây giờ? Tâm trí tôi bây giờ liên tục nghĩ về chuyện đó, một mớ bòng bong khiến tôi không thể nào thoát ra được.

Tôi co ro ôm mấy cuốn sách, mùi mấy trang sách cũ thấm vào mũi, ngai ngái. Tôi rút con điện thoại nghèo nàn của mình ra, vào list beat, chọn đại một bài nào đấy. Âm thanh dịu dịu, đủ cho tôi nghe, đủ lớn trong không gian này.

“...Là do em cố chấp,

Cho rằng mình đúng,

...Rằng em không thể lựa chọn,

Cho giấc mơ mỗi người.

Vì em cũng đang lạc lối.

Và anh hãy nói thật lòng...

...nói yêu em”

Tôi hát đứt quãng, nhớ gì hát nấy, cũng chẳng quan tâm bài đó có ý nghĩa gì.

Chẳng biết rằng, cách một kệ sách, bên kia, cũng có người lẩm nhẩm hát theo.

Kệ sách – ranh giới.

Có người muốn phá vỡ nó.

—

Merry Christmas!!!

Giáng sinh an lành, vui vẻ, hạnh phúc!

Có ai muốn có quà không nhé? Có thể đưa ra yêu cầu, miễn là Yuu làm được. Ví dụ như leo tường nhà ai đó, vote & cmt, tặng chap,...vv...

P/s: hết 25 thôi nhá.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

==>CHƯƠNG 20<==

Tôi thấy mình đang ở trong căn phòng rộng lớn, hơn nữa còn rất là xa hoa. Trông nó, ừm, giống như phòng công chúa. Tôi cũng đang mang một cái váy xòe công chúa rất sắc sỡ. Còn nữa, còn có một “tôi” nữa đang nằm trên cái giường cũng công chúa nốt đặt giữa phòng. Thật đấy, nhan sắc cái người nằm giữa phòng không khác tôi là bao nhiêu, phải nói là đẹp giống tôi. Tôi chạm không được, cầm nắm không được, giống như hồn ma trong mấy bộ phim.

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Có hai tôi trong cùng một thời điểm: một “tôi” là hồn ma và một “tôi” khác là “công chúa ngủ trong phòng”. Tôi dám đảm bảo rằng, một thì đây là mơ, hai là một bộ phim. Nếu nó là một bộ phim thì... nhảm và vớ vẩn quá rồi đấy. Thời đại này ai còn tin ba cái chuyện công chúa với hoàng tử, cái đó chỉ làm cho tuổi thơ mấy đứa nhí đồng thêm phần phong phú mà thôi. Nhưng thế kỉ này thì, sợ có đứa còn chả biết truyện cổ tích là cái quái gì. Thế theo mô-típ mấy bộ truyện cổ tích thì khoảng vài phút nữa một vị hoàng tử khỏi ngũ tuần tú, đầu đội vương miện, tay cầm gươm báu uy nghiêm bước vào phòng, trao công chúa đang ngủ một nụ hôn say đắm, sau đó hai người sẽ lấy nhau, sinh con đàn cháu đông (khoảng đội bóng là được) và sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời. Một câu chuyện chỉ có hai người thì lôi kéo tôi vào làm gì chứ, tôi chưa đọc câu chuyện nào mà có một con ma đứng bên cạnh chứng kiến tình yêu đôi lứa thăng hoa đâu. Mà lạ là mặt công chúa chẳng khác gì là mặt con ma. =.=

“Cách”, cửa mở.

Đấy, tôi nói đâu có sai! Nhưng kẻ vừa mới bước vào không cao to như tôi vẫn tưởng, tôi phải cúi xuống mới nhìn được dung mạo hoàng tử. Hoàng tử từ khi nào biến thành một con chó vậy? Là chó mà còn muốn khác chó. Chó mà mặc áo hoa theo chỉ vàng hình rồng, chó mà đi giày vàng, chó mà đội vương miện, chó mà giắt kiếm bạc bên hông. Còn nữa, chó mà đi tướng chánh phát ghét, mặt phải nói là ngênh luôn lên trời. Có khi nào chó cũng có vua không? Kiểu như trong Doraemon có luôn cả một vương quốc chó mèo ấy, mà con chó này chánh cún hơn gấp ngàn lần.

Chó vua (tạm gọi vậy) nhảy phốc lên giường công chúa, giờ một cái trước đây lông là nâng tay công chúa lên, rồi le lưỡi liếm một đường dài, không, phải gọi là hôn, là hôn tay nó mới lãng mạn. Tôi chỉ biết nói: thấy mà ghê. Thế mà chó vua còn rất vui vẻ le lưỡi ra cười hề hề, hai cái răng nanh chia ra. Nhìn cảnh tượng này thấy hơi hơi giống hần. Tiếp đó, chó vua tiến về phía mặt công chúa, làm gì thì ai-cũng-biết-là-làm-gì, chó vua hôn công chúa. Mặc dù người nằm trên giường kia không phải là tôi nhưng chỉ ít gương mặt giống tôi như đúc nên chứng kiến được cảnh tượng quá chân thực này khiến tôi có chút buồn nôn, cảm giác rờn rợn khắp mình. Chưa hết đâu, lạ hơn nữa là khi chó vua đưa mõm về phía miệng công chúa thì tôi cũng cảm giác được có gì đó âm ẩm ở môi, chỉ trong một khoảng khắc nhỏ mà thôi. Nhưng may là không có mùi, cũng không có nước dãi của chó.

Rồi chó vua nhìn về phía tôi như kiểu “người là kẻ phá đám”, tôi không biết có phải là nhìn tôi hay không nhưng tôi chắc thế, thêm kiểu gườm gườm gườm mà tôi thấy mấy con chó điên hay làm trước khi tấn công mục tiêu ấy. Rồi cái gì đến cũng đến, chó vua nhảy bổ về phía tôi...

Sau đó, không có sau đó.

Tôi giật mình tỉnh dậy giữa chừng thì lấy đầu ra mà biết con chó đấy làm gì tôi. Tôi vẫn đang ở trong thư viện, bên cạnh là đồng bài tập Địa đang làm dở. Tôi vươn vai, ngáp một cái rõ dài, hóa ra này giờ mình nằm mơ, làm bài kiểu gì mà ngủ luôn cũng chả biết. Khoan đã, là nằm mơ nhưng sao cái nụ hôn ở môi nó chân thực đến thế, tôi đưa tay lên chạm môi, vẫn rõ như in cảm giác khi ấy.

Đang mơ mơ màng màng suy nghĩ thì có tiếng người kêu tôi:

– Tâm ơi, đem chồng sách này sắp xếp lên kệ giúp cô với nhé!

– Dạ!

Tôi đáp rồi sắp xếp đồng sách vở trên bàn cho ngay ngắn, tiến tới ôm chồng sách mà cô thư viện đưa cho. Tiện thể gạt luôn cái vấn đề đó ra khỏi đầu, kệ nó đi, mơ chứ có phải thật đâu mà lo!

Hơn 3, 4 ngày gì đấy tôi không có gặp hần, nói đúng hơn là tôi tránh mặt hần. Hề thấy hần ở đâu là tôi chuồn ngay, cũng ít đi với tụi nó hơn vì thế nào cũng sẽ đụng mặt hần. Tôi vẫn chưa sẵn sàng đối diện với hần sau cái ngày hôm đó, hơn nữa nếu để tụi bạn thấy biểu hiện bất thường của tôi và hần thì đằng nào cũng sẽ có chuyện. Toàn bộ thời gian gần đây tôi đều chôn thân ở trong thư viện, nó đủ rộng để tôi trốn và đủ yên tĩnh để tôi suy nghĩ mọi chuyện.

Tôi bước qua từng kệ sách, trả từng quyển về đúng chỗ của nó. Nhóc Thiên bảo tôi chỉ là đang chạy trốn cảm xúc của bản thân, tìm đôi khi cũng có những chỗ khuất như trong thư viện này, nhưng chỉ là giấu không có khóa thì một ngày nào đó nó tự dung sẽ hiện rõ. Nó bảo câu trả lời vốn dĩ nằm trong tim tôi từ lâu rồi, chỉ là không biết khi nào tôi mới dám nhìn mà thôi. Còn hần, hần thông minh hơn một chút, biết thứ bản thân đang cần và cả cái người khác đang giấu.

Chẳng lẽ do tôi ngốc quá?

Cùng hần trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, một người bình thường ít nhiều gì cũng có thể biết đối phương có tình cảm với mình hay mình dù ít dù nhiều có tình cảm với đối phương hay không. Tôi lại ngu ngốc làm ngơ cả một quãng thời gian dài như vậy. Tôi vô tư đến vô tâm. Cứ tưởng làm ngơ mọi chuyện thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, mọi thứ sẽ về như cũ nhưng được bao lâu chứ, hôm qua, hôm nay, ngày mai nhưng rồi có đi được mãi mãi không? Tôi ích kỷ muốn mọi thứ như cũ. Thế Nam vẫn là cậu bạn điển trai, tốt tính lớp bên; Uyên Nhi vẫn là hoa khôi bao người mến mộ; và hần vẫn là thằng bạn cùng bàn chuyên trêu chọc tôi. Nhưng tôi lại chưa bao giờ nghĩ đến mọi người, họ có muốn như thế không?

Thế Nam có tình cảm với tôi nhưng tôi chỉ muốn là bạn với cậu ấy nên làm lơ tất cả mọi thứ cậu ấy dành cho tôi. Thiên Tuấn, còn hần, tôi tự lơ đi tình cảm của chính bản thân mình để rồi không chỉ hần mà cả Uyên Nhi cũng thấy khó xử. Theo như hần nói, “nếu đây là một trò chơi”, khi mọi người đã muốn dừng, chỉ mình tôi ngang bướng cứ muốn tiếp tục.

Đưa quyển sách cuối cùng lên kệ, nhưng lại sợ ý khiến quyển sách rơi xuống đất. Tôi định nhặt lên thì một bàn tay khác đã cầm lên hộ, người đó còn tiện tay đặt luôn quyển sách lên kệ.

– Nếu người cậu gặp đầu tiên là mình, không phải là hần; người luôn ở cạnh cậu là mình, không phải hần thì có phải cậu sẽ thích mình, không phải hần.

Thế Nam quay sang nhìn tôi nói, cậu cười, một nụ cười nhẹ. Tim tôi hẫng một nhịp, thà cậu ấy làm gì quá hơn tôi còn có thể chịu được, còn đảng này cứ nhìn tôi cười như vậy, tôi...

– Xin lỗi cậu và cả cảm ơn! Mình...

Thế Nam đánh gãy lời tôi, cậu cười hiền, đưa tay xoa xoa đầu tôi.

– Nếu cậu cứ làm bộ mặt có lỗi như vậy thì mình sẽ chẳng bỏ cậu mà đi được mất. 2 năm, vứt bỏ một tình cảm chôn giấu trong lòng hai năm khó lắm đây, vậy nên ôm cái nhé!

Tôi cười, bước đến nhẹ ôm Thế Nam, cái ôm giữa hai người bạn.

Thế Nam à, mình chỉ muốn nói, nếu được, khi mình biết tình cảm của cậu mình sẽ không chọn cách ngu ngốc là lơ đi, ít nhất lúc đó có thể thẳng thắn đứng trước mặt cậu mà nói to rằng: “Mình chỉ xem cậu là bạn.”. Nếu lúc đó có đau thì bây giờ vết thương cũng đã lành rồi, Tổ Tâm này vẫn sẽ là bạn cậu, vẫn sẽ chạy đến khi cậu đau, làm bờ vai cho cậu tựa vào khi cậu khóc.

Buông tôi ra, Thế Nam cười:

– Vẫn là bạn nhé!

– Ừm

– À, cũng đến lúc cậu nên đối diện với tình cảm bản thân rồi đấy!

Thế Nam nói xong câu đó thì bỏ đi mất tiêu.

Đối diện? Giờ đối diện thế nào đây? Chẳng lẽ giờ chạy đến trước mặt hần bảo tôi thích hần. Cho xin đi, mặt tôi cũng đâu có dày đến thế. Ít ra thì hần cũng phải nói trước chứ, dù sao tôi vẫn là con gái mà.

Thôi thôi bỏ đi, tôi tự đầu vào cái kệ sách đối diện, điên khùng hay sao mà nghĩ đến mấy chuyện đó. Tôi chỉ cần bây giờ mà có gặp hần tôi giữ được bình tĩnh là may lắm rồi.

Ấy thế mà, có con nhỏ nào đấy mới đi được vài bước, thấy ai đấy liền quay mặt co giò bỏ chạy. Giữ tình tình sao, thẳng thắn đối diện gì chứ, bị nó ném sọt rác từ đời nào rồi.

Con nhỏ đấy xui rủi thế nào lại là tôi. Giờ mới thấy thấm câu “nói thì hay nhưng làm được hay không lại là một chuyện khác”. Tôi chỉ cầu mong hần không thấy tôi là may rồi.

Thế quái nào hồi trước tôi có thù hằn truyền kiếp hay giành giật gì đồ ăn, thức uống với ông trời hay sao mà kiếp này ông chẳng thương tôi gì cả, lần nào tôi cầu là y rằng lần đó tôi bị tóm. Đang chạy giữa chừng thì một lực kéo không-hề-nhẹ khiến tôi phải kít phanh lại. Sau đó không nói gì nhiều tôi lập tức bị bắt giam, đối diện là khuôn mặt đen như đ.ít nòi của hần. Tôi thầm ai oán, ông trời đúng là xem tôi như con ghê mà.

– Chấm dứt trò chơi trốn tìm này được chưa?

Tôi đang bị giam lỏng. Thật đấy, cơ mà phòng giam trong tù còn sung sướng chán so với cái phòng giam này. Phòng giam gì đâu mà dài từ cái tường đến chỗ hần, sau lưng tôi là tường, trước mặt là hần, hai bên trái phải là hai cánh tay của hần, thêm nữa là phòng giam chỉ đủ rộng để chứa một và duy nhất một người.

Hẹp như vậy, có chút gần quá, có chút không bình thường, lại có chút khó thở.

Hần nhìn tôi, tôi chân mình, tự nghĩ nó đẹp chán (ít nhất là vào thời điểm này). Tôi từ từ tụt xuống, khoảng cách với chân ngày càng gần, xoay người đang định bỏ chạy thì có cánh tay chặn ngay trước mặt. Rồi kế hoạch phá sản.

– Định chạy hả? Không dễ thế đâu!

Giọng trầm trầm đáng sợ một lần nữa đe dọa lỗ tai tôi. Từ khi nào tôi tụt hần cũng tụt xuống theo vậy?

– Đâu có! – Tôi cười giả lả, – Trời hè nóng nực nên đứng xa xa ra một chút, đừng sát gần như vậy khó thở lắm, hê hê.

Thế mà hần xem nụ cười của tôi có như không, mặt lạnh như tử nước đá, mắt lăm lăm nhìn tôi như con mồi vậy. Bộ dạng giống y như con chó trong giấc mơ hồi nãy nhìn tôi.

Hần nghiêm mặt, nói lại một lần nữa:

– Tui hỏi lại, trò chơi trốn tìm này kết thúc ở đây được chưa?

Nói chưa nì, tôi ghét nhất là bộ dạng hần lúc này, lạnh lạnh nghiêm nghiêm chả giống điên điên thường ngày. Mà cũng thú thật là, tôi hơi ón khi nhìn hần thế này.

Tôi không suy nghĩ gì mà nói luôn:

– Có chơi khi nào đâu mà kết với chả thúc!

– Thế 3 ngày qua tránh mặt tui là ý gì?

– Chẳng nhẽ không gặp mặt thì gọi là tránh mặt?

– Hôm tui nó rù đi chơi sao lại không đi?

– Nhà có việc. – Việc ăn với việc ngủ.

– Lúc đó, tui nhắn tin sao không trả lời?

– Máy hết tiền.

– Gọi điện sao không bắt máy?

– Đang tắm. – Chính xác là “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ngồi hát vu vơ, khuôn mặt ngây thơ giả vờ không nghe máy”.

Đoạn hội thoại nhảm, nhảm, dai nhất thế giới. Hần hỏi câu nào, tôi đáp câu nấy, chả cần biết nó có đúng hay không. Số chữ trong mỗi câu hỏi hình như theo lửa giận mà càng ít đi, câu trả lời theo đó mà ngắn dần.

Câu cuối mới khiến tôi chết.

– Tại sao lúc nãy lại chạy?

– Xếp sách.

– Sách đâu?

– Sách...

Chết rồi, trên tay giờ còn quyển sách nào đâu, tất cả đã được tôi cho yên vị ngay ngắn trên kệ từ thuở nào rồi. Tôi lúng ta lúng túng nửa ngày chưa ra được một chữ, cứ ậm à ậm ừ đưa tay hết gỡ đầu rồi đến gỡ tai. Hần dường như đã hết kiên nhẫn liền đổi đề tài, nhưng nó không mới là bao.

– Tại sao lại tránh mặt tui?

– Tại...

Mấy con chữ định nói ra liền trôi tuột trở lại, nhìn mặt hần bây giờ, nếu tôi còn nói chuyện kiểu điên khùng khi nãy hần không xử tôi tại đây mới lạ. Chẳng nhẽ giờ lại đi nói thật, bảo: “Tại tui thích ông nên mới tránh mặt ông”.

Hần nhìn tôi chằm chằm, tôi lại lơ đi nhìn xung quanh, cố tìm cho ra cái lý do được gọi là chính đáng. Nhưng trong cái hoàn cảnh này thì mặc dù đã vận dụng hết các no-ron thần kinh tôi cũng chẳng suy nghĩ được gì. Thử hỏi, tư thế thì mờ ám, không khí thì đặc quánh lại, rồi còn hơi thở, nhịp đập của hần, tôi đều cảm nhận được hết. Thế này thì suy nghĩ thế quái nào được? Tôi cố gắng lắm mới không để hần nhìn thành trái cà chua chín. Với cả, chơi thì gan với hần thì tôi trước sau gì cũng thua, bởi mặt tôi dù dày vẫn thua hần chán, mặt hần cũng phải được tổng hợp từ mấy chục lớp bê tông cốt thép mới không biết xấu hổ là gì. Thôi thì, thành thật sẽ được khoan hồng (chỉ ít tôi cũng không chết vì ngạt thở).

– Tại vì cái này?

– Tại...um...

Mềm mềm, ẩm ẩm bao phủ lấy tôi.

Tim phút chốc run lên từng hồi. Tôi chỉ vừa quay lại, chỉ vừa thoáng cái nụ cười nhếch môi lộ răng khểnh thì mọi thứ trước mắt liền bị che khuất. Mọi thứ chỉ khép lại trong một gương mặt, một bờ mi dài run run, một hơi thở trầm ấm quấn quít cánh mũi và một vị ngọt đọng ở môi.

Hắn thường nói rằng: “Con trai không cần nói, chỉ cần làm”. Có phải bây giờ, hắn không thể nói, tôi cũng không thể nói, nên hắn chỉ biết làm, làm một cái gì đó để âm thầm nói: hắn thích tôi.

Hắn nhẹ nhàng rời đi. Lần đầu tiên, tôi thấy hắn đỏ mặt, không hề tránh né, không hề che giấu nó như mọi lần. Đầu phải con gái mới biểu hiện những cái đấy, con trai cũng đỏ mặt, cũng tim đập rộn ràng thế thôi nhưng con trai khéo léo hơn con gái, biết che giấu nó đi. Nhưng có như vậy, con trai mới trông dễ thương.

Tôi cứ tưởng mặt dày như hắn sẽ không biết xấu hổ là gì chứ.

– “Cái này”... là ý gì chứ?

– Đây, mấy năm rồi chưa đủ hay sao? Lần này còn muốn giả ngu nữa hả? Cái này, tui không xin lỗi đâu đấy.

Hắn, mang bộ mặt trẻ con cáu giận nhìn tôi kiểu như tôi gây ra lỗi gì to tát lắm.

– Giờ sao, trả lời đi chứ!

– Trả lời gì? – Bảo tôi giả ngu thì tôi giả ngu luôn cho biết mặt.

Bỗng dung cái mặt như quả cà chua chín của hắn lần nữa tiến đến sát mặt tôi, tôi bất giác đưa tay lên che miệng.

– Giờ gật hay lắc?

Omeoi, tỏ tình hay đi đòi nợ người ta mà nói chuyện như lưu manh đầu đường xó chợ vậy?! Hắn mà là trẻ con, là con nít quái gì, có mà con nít quý, con nít ranh thì có.

Tôi gật nhưng sau đó lại lắc.

– Chỉ chấp nhận ý kiến đầu tiên.

Bá đạo, ngang ngược đến thế là cùng.

– Đây, cướp nộ hôn đầu của người ta khi chưa cho phép mà không xin lỗi một tiếng hả?

Hắn cười đều, nói:

– Nếu không tính nộ hôn hôn đánh nhau, thêm cái hôn trộm lúc này nữa thì chắc đây là nộ hôn đầu.

Hớ? Vậy, vậy lúc này...chính hắn...còn có cả hôn bữa, hắn..hắn...

– Phan Thiên Tuấn, ông đứng lại đó!!!

Ông mặt trời chiếu lên hai gương mặt, chiếu lên hai nụ cười, tươi đến toe toét.

“...Để rồi lại nhớ, để rồi lại mơ,

Để rồi ngẩn ngơ với những mong chờ...

Để những giai điệu này được ngân nga lời yêu em mãi mãi...

...Và tình yêu ấy sẽ không thay lời

Nguyện cùng em đi hết con đường xa.

Bao khó khăn ta gặp trong đời,

Cầm bàn tay anh đưa em vượt qua.

Tặng riêng khúc hát yêu thương này,

Gửi người con gái trong mơ!

Sẽ yêu em từng tháng, từng ngày,

Yêu em từng giây, từng phút, từng giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

==>CHƯƠNG 21<==

Kết thúc hai tuần cống hiến không công cho nhà trường, tụi tụi trở lại cuộc sống học sinh bình thường. Nhưng trước khi tạm biệt những ngày “đặc biệt” ấy, tụi tụi thống nhất tặng cho Hiệu trưởng “bụng bự” một món quà nho nhỏ. Chẳng qua là một món quà cảm ơn cho những ngày tuyệt vời nhàn rỗi hiếm hoi mà thầy Hiệu trưởng mang lại.

Cũng không có gì nhiều, 5 ổ nhỏ nhỏ cả bánh trước và bánh sau xe sẽ dẫn lối cho thầy đến gặp bác sửa xe trước cổng trường. Đáng lẽ thầy Hiệu trưởng nên đàn áp tụi nó thêm một tí, bóc lột sức lao động của tụi nó nhiều hơn một tí, có như thế tụi nó mới không dư thừa năng lượng mà quậy phá lung tung được. Nói vậy thôi chứ một tuần vừa qua cũng đủ làm tụi tụi chết khiếp rồi, may là ra quân với số lượng đông không thì e rằng lúc về chỉ toàn liệt sĩ.

1 tuần, không ngắn không dài, náo tụi tụi tạm thời ngưng hoạt động nhưng tay chân với cả người thì lúc nào cũng trong tình trạng mỏi rã rời. Bốn nhỏ con gái tụi tụi, may mắn vẫn được các đảng nam nhi (tụi hấn tự bảo thế) xem trọng, với cả số lượng cũng ít nên hầu như chỉ toàn quanh đi quẩn lại trong thư viện, thỉnh thoảng lang thang “thăm nuôi” mấy nhà vệ sinh. Còn lại bao nhiêu nặng nhọc tụi hấn tự chia nhau làm hết. Tính ra người chịu khổ trong tuần lao dịch này chỉ là đám con trai chứ con gái tụi tụi vẫn còn sướng chán.

Thời khắc trở về với lớp học thân yêu cũng chính là lúc tụi tụi bước vào giai đoạn chạy nước rút cho cuộc chiến quan trọng sắp tới.

Thi thành phố, không chỉ là cuộc đấu giữa các trường THCS mà còn là chiến trường ác liệt để chọn ra những “nhân tài” đại diện cho thành phố tham gia cuộc thi quốc gia. Hầu như các trường đều rất coi trọng cuộc thi này, nó không chỉ là thước đo chất lượng của mỗi trường mà còn là cơ sở để xếp hạng vị trí của mỗi trường trong toàn thành phố.

Mỗi trường sẽ tham gia tất cả 7 môn: Toán, Văn, Anh, Lý, Hóa, Sinh, Sử, Địa và với một số trường thì có cả ngoại ngữ 2 là Pháp hoặc Nhật.

Lớp tụi tụi là lớp chuyên toàn khối nên lực lượng chủ chốt của các môn hầu hết nằm trong lớp tụi tụi, cũng là nơi mà các giáo viên dạy bồi dưỡng đặt kỳ vọng nhiều nhất. Tụi tụi cũng có vài đặc quyền riêng, trừ 3 môn Toán, Văn, Anh bắt buộc thi tụi tụi được ra ngoài học bồi dưỡng vào các môn còn lại nếu muốn, trong thời gian ôn thi có thể không làm bất cứ một bài kiểm tra nào,... Nghe thì có vẻ sướng nhưng nghĩ lại thì áp lực nặng nề, nhà trường đã tạo điều kiện hết sức có thể như vậy mà hình không trở về thế nào cũng bị xem là tội nhân thiên cổ.

Nhưng khổ hơn nữa phải nói đến mười mấy đứa tụi tụi, bị phạt dọn vệ sinh còn chưa đủ, thầy Hiệu Trưởng đã ra tuyên cáo nếu không có giải gì về thi coi chừng cái hạnh kiểm năm lớp 9 sẽ bay đi không một lời từ biệt. Theo thầy “bụng bự” nói thì cái này là lấy công chuộc tội. Nhưng còn may cho tụi tụi, “chị” Minh mặc dù giận thì giận thật nhưng chỉ khuyên răn hai ba câu rồi thôi, biết tụi tụi chịu nhiều áp lực nên cũng không la mắng gì nặng. Vậy mà tụi tụi cứ tưởng khi về sẽ chịu một cơn mưa nước bọt mang tên GVCN ấy chứ.

—2 tuần trước khi thi—

Thời gian này, lớp 9A1 thường xuyên rơi vào tình trạng vườn không nhà trống. Cũng phải, trong khoảng thời gian này đứa nào đứa nấy cũng bu bám cái đội tuyển. Có lúc cả một tuần chả có đứa nào mò mặt lên lớp, mông luôn trong tình trạng dính ghế lớp bồi dưỡng. Thấy vậy nên nhà trường cũng ưu ái miễn học văn hóa trên trường, chỉ chú tâm vào môn thi.

Cũng thời gian này tụi tụi không được gặp tụi nó nhiều, mỗi đứa học mỗi môn mỗi phòng khác nhau thì gặp thường xuyên thế quái nào được. Tụi tụi với cái Thảo theo Địa, cái Phương với ông Phong theo Anh, Trang “trường” đi Hóa, Huy “điên” đi Lý, còn hấn với ông Lâm thi đi Toán. Với cả thời điểm nước rút này cũng chả có đứa nào có tâm trạng để chơi bời.

Nhưng không gặp ai chứ hấn thì ngày nào cũng gặp, gặp hoài, gặp miết, gặp đến chai mặt.

“Ting...ting...ting...”

— Đây, xuống đây! Định phá luôn chuông nhà này hay sao vậy?

— Đợi bà muốn gãy cái cổ, làm cái trò con bò gì trên đó mà lâu vậy?

Tụi tụi vừa mở cổng đã thấy hấn mặt nhăn nhó nhăn nhó rõ khó chịu. Ồ hay, hấn là tự nguyện mò sang nhà tụi tụi chứ tụi tụi có bắt ép gì đâu, giờ đứng đây nhìn tụi tụi mặt nhú mày quái gì chứ.

– Ngủ dậy đương nhiên phải đánh răng rửa mặt, chải đầu chải tóc cho gọn gàng, rồi phải giải quyết nỗi buồn này nọ, rồi còn...

– Được rồi, LÊN XE!

Hắn bắt ngờ lớn giọng làm tôi giật mình. Vốn định cãi lại nhưng ngay lúc đó ba tôi đột nhiên xuất hiện.

– Tâm, con không đi xe đạp à? Ồ...

Ba tôi ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn lễ phép chào: “Con chào bác.”. Ba tôi gật đầu rồi lại quay sang nhìn tôi, như đang đợi một câu giải thích.

Ngạc nhiên cũng phải, mặc dù hắn hay tới nhà chơi, ba mẹ tôi cũng biết mặt hắn nhưng mọi khi đều có mấy đứa nó đi cùng. Hồi đó cứ nghĩ là bạn bè nên cũng không có gì phải ngại, nhưng giờ thì khác. Ba mẹ tôi mặc dù không đòi hỏi con cái nhiều, cũng không quản lý con cái chặt chẽ quá, chỉ cần tôi với nhóc Thiên ngoan ngoãn, học ra học, chơi ra chơi nhưng tôi không biết trong vấn đề này ba mẹ sẽ nghĩ gì. Có như mọi ông ba bà mẹ khác, đều cấm cản con cái không nên yêu khi còn đi học?

Hắn từ ngày đó luôn đều đều xách xe đến nhà chờ tôi đi học. Tôi cũng chuẩn bị tâm lý sẵn khi bố mẹ hỏi đến nhưng khi đến lúc tôi lại chẳng thể nào mở miệng được.

– Ba, cùng đường nên bạn con sang chờ con đi học cùng.

Tôi cố tình cười tỏ vẻ tự nhiên.

– Ủ, vậy hai đứa đi đi kéo trễ!

– Thừa ba con đi học!

– Thừa bác con đi!

Xe lăn đều đều trên đường. Tháng 3, ánh mặt trời ngày càng rực rỡ, nhuộm một màu đỏ chói chang ở phương trời Đông. Màu vàng nhạt của nắng bao phủ khắp con đường, một vài giọt nắng nhảy lên áo trắng, nhảy lên tóc đen của tên ngồi phía trước.

Trời thế này, hè đến thật rồi.

Tôi ngồi phía sau hút sữa ròn rột cố gây sự chú ý mà có vẻ như ai đó chẳng thèm quan tâm. Đi được hơn nửa đoạn đường, hắn không buồn mở miệng nói lấy một câu. À cũng có, ngồi lên xe xong chỉ quăng cho tôi hộp sữa rồi bảo: “Uống đi!”. Cái này cũng không có gì là lạ, sáng nào hắn cũng bồi bổ cho tôi một hộp con bò như vậy. Tôi hỏi thì bảo là mẹ Phan đưa cho tôi uống để cải thiện chiều cao đồng thời bớt ngu đi. Tôi lúc đó thì méo cả mặt muốn tát cho hắn rớt hàm còn hắn thì cứ nhe răng ra mà cười.

– Này, giận à? – Tôi kéo kéo góc áo hắn.

– Không có.

Giọng như vậy mà bảo là không giận, mà nó mới tin.

– Tui không cố ý, tại tui chưa nói chuyện với ba mẹ.

– Bà cũng không định nói đúng không?

Hắn chậm chậm nói. Tôi hơi chột dạ, thật sự tôi rất muốn nói nhưng không biết phải nói với ba mẹ như thế nào.

– Không, tui nhất định sẽ nói mà. – Giọng tôi ỉu xiu như vừa bị ai hút hết sinh khí vậy.

– Ngoan ngoan uống sữa đi! Có gì tui sẽ đến gặp ba mẹ bà nói chuyện sau, lo mà chú tâm vào kì thi trước mắt đi.

Tôi vừa nghe hắn nói xong thì ghen cả sữa lại, nhanh chóng phản đối:

– Không được, ông không được đến. Tui sẽ nói cho ba mẹ biết nên ông không cần phải đến đâu.

Hắn hơi khựng lại, chân trên bàn đạp cũng ngừng lại đôi chút rồi mới tiếp tục đạp. Tôi thấy mình phản ứng hơi quá nên vội ngậm miệng lại, tự trách sao mình ngu thế.

Nửa quãng đường đến trường còn lại im lặng đến khó chịu. Hắn không nói với tôi câu nào, tôi cũng không biết nói gì nên ngậm luôn miệng lại.

Ôn xong một đồng lý thuyết về địa lý Việt Nam, tôi nằm vật ra bàn. Trông tôi lúc này như mấy con cá nằm thoi thóp trên thớt, chờ đến lúc vào nồi cùng một đồng gia vị. Nhỏ Thảo trở lại từ căn tin, mang cho tôi một ít đồ ăn vặt.

– Sao trông mày ủ rũ quá vậy? Mày tới ngày sao?

Nó nói giọng kiêu như là quan tâm tôi lắm ấy, mà tay thì không ngừng bóc bánh bỏ vào mồm ăn lia lịa. Tôi chặn lại nguồn thức ăn của nó, với tay giành lấy gói snack.

– Không phải.

– Thế mày cãi nhau với tên Tuấn à? – Nó lấy tay mở một gói khác, ăn nhóp nhép.

– Cũng gần như vậy.

Tôi chán nản vừa ăn vừa nói.

Mấy đứa này, lúc tôi với hắn thông báo cho tụi nó biết tin, chẳng đứa nào tỏ vẻ gì là bất ngờ, còn làm kiểu như chuyện nhất định sẽ như vậy. mấy tên con trai còn nhìn hắn tặc lưỡi, rồi bảo cái gì mà tiến độ chậm hơn dự định, làm việc quá trễ nải,... Tôi nghe mà đầu óc cứ lộn cả lên, chả biết mấy đứa nó đang nói cái gì. Nghe cứ như tôi là con mồi, hắn là chó săn, một lúc nào đấy tôi cũng sẽ bị hắn tóm gọn như chó săn bắt con mồi ấy.

– Này, nhà mày có cấm mày với tên Huy qua lại không?

– Không. Mà sao?

– Cũng không có gì. Tao chưa nói với ba mẹ chuyện tao với hắn, hồi nãy trước ba tao, tao còn bảo hắn là “bạn” nữa. – Đoạn sau tôi hạ giọng nói lí nhí.

– Rồi sao?

– Sao là sao? Hắn không tỏ thái độ gì nên tao cũng không biết hắn suy nghĩ gì nữa.

– Chịu thua mày luôn. Dù thế nào thì mày cũng nên nói rõ với ba mẹ mày, hai đứa bây có phải là ngày một ngày hai đâu mà định giấu.

– Ờ, thôi học bài đi!

Cái này tôi tạm thời dẹp sang một bên vậy, việc quan trọng nhất bây giờ là kì thi sắp tới. Tôi phải học, phải cố gắng nhồi nhét đống kiến thức Địa lý này vào đầu, có thể thì dù có thất trận trở về cũng chẳng có gì phải hối hận hay nuối tiếc cả.

“Này tình yêu ơi, ngủ chưa?”

“Ngủ rồi.”

“Ồ, thế thằng nào rep tin nhắn của bà thế?”

Tôi nhấn nút gửi tin nhắn vừa soạn xong, lòng cười thầm.

Tôi với hắn lâu lâu dờ người lại lời điện thoại nhắn tin như hai đứa tự kỉ. Và câu mở đầu cho mọi cuộc nói chuyện đều là “Này tình yêu ơi...” không kể người nhắn đầu tiên là tôi hay hắn. Cấu trúc câu thường dùng là như thế này: “Này tình yêu ơi, ăn chưa?”, “Này tình yêu ơi, ngủ chưa?”, lâu lâu lại có mùi thơm thoang thoảng xen kẽ kiểu “Này tình yêu ơi, đi ị chưa?”.

Có hắn, mặc dù cuộc sống vẫn vậy nhưng đôi khi có ai đó nhắc nhở ăn uống, nhắc đi ngủ sớm, không cho đọc truyện, lướt web khuya, bắt uống sữa này nọ thấy cũng vui vui. Mà chả có lần nào hắn chịu nói năng cho đáng hoàng, đa số lúc nào cũng toàn ra lệnh bắt làm cái này, bắt bỏ cái kia. Vậy nên biết bao cuộc kháng chiến do tôi cầm đầu đã nổ ra nhưng kết quả thì thua thảm hại, lần nào cũng phải làm theo ý hắn. Nhiều lúc nghĩ lại, hắn giống mẹ tôi hơn là bạn trai tôi.

“Cục nợ to bự của con điên nào đấy!”

“Con nào ngu thế nhở? Đây chỉ thích cục vàng chứ không thích cục nợ.”

“Thế shit cùng một dạng với vàng đấy, có thích không?”

Tôi đọc tin nhắn xong nói không thành lời, không cần nghĩ cũng biết người bên kia mặt hớn như thế nào. Tốt nhất nên chuyển đề tài, nếu cương với hắn đến cùng người nhục mặt duy nhất chỉ có tôi mà thôi.

“Này tình yêu ơi, hát cho đây nghe với!”

“Đùa bố à, khuya rồi còn hát với hò gì!?”

“Mới 22h mà khuya gì, đi đi mà, mấy ngày này học hành căng thẳng lắm.”

“Rời rồi, vào zalo đi!”

Tôi ấn vào biểu tượng màu xanh trên màn hình, ngay lập tức có một cuộc gọi tới. Bên kia vang lên giọng con trai trầm trầm:

– Một lần này thôi đấy nhé!

Rõ keo kiệt, rõ bủn xỉn.

Tôi để điện thoại trên gối, nhìn màn hình sáng đang thực hiện một kết nối.

“...Our dreams are young and we both know

They'll take us where we want to go

Hold me now

Touch me now

I don't want to live without.

Nothing's gonna change my love for you

You ought to know by now how much I love you

One thing you can be sure of

I'll never ask for more than your love.

Nothing's gonna change my love for you

You ought to know by now how much I love you

The world might change my whole life through but,

Nothing's gonna change my love for you...”

Tối hôm đó một giai điệu, một giọng hát theo tôi vào tận giấc ngủ. Tôi đã mơ một giấc mơ. Trong giấc mơ, tôi được gặp lại chó Vua, được thấy một nụ cười lộ răng nanh và một lời “Chúc ngủ ngon!”.

Đà Nẵng, 23h 20' ngày 19/1/2015.

Dạo này Yuu hơi bị lười, hơi bị nhát, hơi bị làm biếng nên bất mọi người phải đợi lâu. Thành thật xin lỗi!

Tất cả ngủ ngon! G9

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

==>CHƯƠNG 22<==

– Thế thì chia tay đi!

– Ừ, chia tay!

Nguyễn Huy cười lạnh, sau đó quay người rời đi. Nhỏ Thảo đứng bất động, trân mắt nhìn theo.

10 phút trôi qua, nó vẫn chưa cầm bút.

20 phút, giấy nó vẫn trắng tinh.

30 phút, vẫn chưa có câu nào được giải.

Từ sau hôm đó, nhỏ Thảo cứ như người mất hồn, không khóc cũng chẳng cười, đầu óc lúc nào cũng mơ mơ màng màng không thể chú tâm vào việc gì. Bây giờ đang giải đề mấy năm trước, sắp hết giờ mà bài làm nó vẫn chưa có chữ nào.

Nó với ông Huy chia tay, không đứa nào biết lý do. Nó không mạnh mẽ gì cho cam nhưng lần này lại không khóc, bù lại nó lúc nào cũng như người ở trên trời. Tôi mỗi lần nói chuyện với nó toàn được đáp trả “ừ, ừm, ờ”, hỏi lý do thì nó không trả lời, bây giờ nói chuyện với nó thả tôi về nhà ôm gối tự kỉ còn sướng hơn.

Tôi đá đá chân nó, bài này là bài thứ 3 rồi, nếu nó không động bút thì tôi không biết giáo viên bồi dưỡng sẽ làm gì nó đâu. Gần thi rồi mà bị tổng cổ ra khỏi đội tuyển vì cái lý do ngớ ngẩn này thì thật là...

– Làm bài đi! Sắp hết giờ rồi!

Nó quay qua nhìn tôi, xong lại hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Bây giờ, ngay cả lời nói của tôi cũng bị nó xem như không khí, không một chút trọng lượng.

Cuối giờ, cả lớp bồi dưỡng được về hết, chỉ có mình nó ở lại gặp giáo viên bồi dưỡng. Tôi cũng ở lại đợi nó về cùng, dạo này đầu óc nó không được bình thường, tôi sợ nó đi một mình rồi gây họa thì khổ.

– Cô nói gì với mày?

– Không gì.

Nó đeo cặp lên vai rồi bước đi trước, bỏ lại cho tôi một câu cụt lủn.

Tôi chạy lên trước, vung tay cho nó một tát.

Âm thanh chua chát vang lên, vang vọng trên hành lang vắng vẻ.

Dấu vân tay in hằn lên trên mặt nó chứng tỏ cái tát vừa rồi không nhẹ chút nào.

– CON ĐIÊN NÀY, MÀY TỈNH CHƯA?

Nó ngược khuôn mặt không cảm xúc lên nhìn tôi.

– Nếu bây giờ mày hối hận thì sao lúc đó lại nói chia tay. Mày thôi cái mặt vờ không cảm xúc ấy đi, tao phát ngán lắm rồi. Mày đủ dũng cảm để nói lời chia tay với ông, đủ kiên cường để vứt bỏ cái tình cảm ấy thì giờ mày sống thế này làm quái gì chứ?! Một là mày bình thường lại cho tao, hai là cùng tao đi gặp ông.

Tôi là bạn nó, nhìn nó ngày nào cũng như người vô hồn như vậy ai chịu cho nổi chứ.

– Mày thì hiểu cái quái gì chứ? – Nó nói, giọng nó khàn khàn.

– Ừ, tao không hiểu và cũng chẳng muốn hiểu. Nhưng tao ghét nhìn mày thế này, mày tự hành hạ bản thân mày thế này có ý nghĩa gì chứ? Nếu mày không thể bỏ thì cố làm gì, mày buồn thì những người xung quanh mày cũng chẳng thể vui được đâu.

– Tao biết mày giỏi rồi nên không cần lên mặt dạy đời tao thế đâu. Chuyện tao tao lo, không cần mày quan tâm. À, quen được ông Tuấn là phúc lớn của mày đấy, nên biết trân trọng đi.

Nó cười nhạt, huych vai tôi bước về phía trước.

Nó nói vậy là ý gì chứ?

– Mày nói vậy là sao?

– Chỉ là tao hơi tiếc khi lúc đó bỏ cuộc sớm như vậy. Cái tát hôm nay, tao sẽ nhớ.

Tôi về nhà, nằm vật ra giường, nghĩ mãi cũng không biết lời nó nói có ý nghĩa gì. Tại sao lại bảo là “hối tiếc”? “Khi đó” là khi nào? Và sao lại liên quan đến hần?

– Bà Tâm, xuống ăn cơm!

Tiếng nhóc Thiên gọi tôi từ dưới nhà, tôi đáp lại một tiếng rồi thay quần áo xuống dưới nhà ăn cơm.

Đập vào mắt tôi là cảnh tượng này đây, nhóc Thiên bị mẹ nhéo tai đến đỏ bừng, nó luôn mồm kêu oai oái, cầu cứu người nào đó mà người nào đó lại thông thả vừa đọc báo vừa cười.

– Nó là chị mày chứ có phải bạn bè cùng tuổi mày đâu mà nói chuyện ngang ngang vậy con.

– Từ từ đã mẹ, bỏ ra đi rồi nói! Ui da~~

Nhìn cái tướng nhảy lên nhảy xuống như con khỉ của nó mà tôi mắc cười.

– Gọi chị! – Mẹ tôi ra lệnh.

– Ch...chị già!

Tôi tiến tới cú vào đầu nó một cái rồ đau.

– Già già cái đầu mày!

Mama đại nhân đứng bên cạnh, nó không dám nói bừa rồi để bị ăn đòn, chỉ héch héch cái mũi tỏ vẻ bất mãn.

Ba tôi ngồi xem kịch nãy giờ mới lên tiếng:

– Được rồi, ngồi xuống ăn cơm nào!

Tôi ngồi xuống ghế đối diện ba tôi, nhóc Thiên ngồi bên cạnh, mẹ tôi đương nhiên ngồi cạnh ba.

– Mời cả nhà dùng cơm! – Tôi với nhóc Thiên đồng thanh.

Sau đó, đương nhiên là tập trung vào chuyên môn trước mắt, tôi và com, ăn lấy ăn để. Kẻ thù trên bàn ăn của tôi đương nhiên chỉ có mình nó, hai đứa cứ thi nhau hết gấp cái này lại giành nhau cái khác.

– Tâm, dạo này học hành thế nào rồi?

– Dạ?

Tôi đang gấp cái chân gà, bỗng dừng lại nghe ba hỏi nên hơi khựng lại một chút.

– Vẫn bình thường thôi ạ!

Ông gấp một cái trứng bỏ vào trong bát của tôi, dặn dò:

– Cố gắng ôn thi học sinh giỏi cho tốt, cũng phải chú ý đến sức khỏe nữa! Tuần sau thi rồi, đừng để chuyện khác làm ảnh hưởng đến.

Ông nhìn tôi, một cái nhìn nghiêm khắc của một người cha. Tôi cúi đầu xuống và com, cố tình tránh đi ánh mắt của ông.

– Vâng ạ.

Nhóc Thiên đá đá chân tôi dưới gầm bàn, tôi biết nó định nói gì nên lơ đi, chú tâm vào việc ăn. Nó liếc tôi một cái rồi chuyển đề tài nói chuyện, cùng ba mẹ thảo luận cái vấn đề trên trời dưới đất nào đấy. Tôi cắm mặt ăn và ăn. Nó liên mồm nói và nói.

Không biết nó ăn nhằm cái gì mà hôm nay miệng mồm như con gái.

—

Tối qua thức khuya giải một đồng đề, thực sự hôm nay chỉ muốn ngủ và ngủ thế mà vẫn phải vác xác đến trường. Nhỏ Thảo vẫn chưa đến, vài đứa trong đội bồi dưỡng rủ nhau xuống căn tin, tôi mệt mỏi nằm dài ra bàn, giờ đứng dậy tôi còn lười hướng chỉ là đi.

Bắt đầu ván cờ với Chu Công còn chưa được 10 phút thì có kẻ làm phiền. Tôi mắt nhắm mắt mở ngược lên xem kẻ phá đám là ai, dụi đi dụi lại vẫn là hiện ra khuôn mặt tươi cười của Lóp trưởng lớp bên.

– Bộ hôm qua cú lăm hay sao mà nhìn thâm thế?

– Ừ, ngủ chẳng được bao nhiêu.

Tôi đưa tay che miệng ngáp, nước mắt hai bên mắt chảy ra. Trước khi tôi kịp đưa tay lau nó đi thì có một bàn tay khác vươn tới làm việc đó giúp tôi. Tôi xấu hổ muốn tránh đi thì Thế Nam giữ lại.

– Bạn bè giúp nhau như thế này cũng không được sao?

Thế là có con nhỏ nào đấy ngoan ngoãn ngồi im cho cậu bạn lau nước mắt, nếu lỡ tôi ngủ mà có chảy cả dãi không biết cậu bạn có tình nguyện “giúp đỡ” thế này không?

– Cảm ơn. Cậu ôn thi thế nào rồi?

Nói chưa nhỉ, Thế Nam theo Sinh.

– Cũng tạm ổn. Đa phần kiến thức đều đã học cả rồi, chỉ cần siêng năng xem lại bài vở rồi làm một vài bài tập là xong.

– Đối với cậu thì chắc không có gì khó khăn rồi, cố gắng nhé!

– Ừ. À mà có cái này cho cậu! – Thế Nam chìa hộp Vinamilk ra trước mặt tôi, – Nghĩ cậu chưa ăn nên mình ghé căn tin sẵn mua luôn.

– Cảm ơn cậu nhưng mà...

Cậu bạn tự dưng làm thế này khiến tôi có chút ngại, cũng không biết làm thế nào.

– Nhỏ đó không nhận thôi thì để tôi nhận giúp nhé!

Cùng với giọng nói là có một tên vô duyên nào đấy xen giữa. Bởi lẽ tôi với Thế Nam ngồi cách nhau một cái ghế, hần từ đâu nhảy ra xen ngang làm tôi với Thế Nam mỗi đứa một ngã.

Hắn tự dưng quay sang nhìn tôi một cái đến chói xém cả mặt, tôi tặng nguyên cho hắn rỏ bơ. Nghiêng đầu qua cười với Thế Nam một cái rõ duyên rồi bảo:

– Cảm ơn cậu nhé!

Thế Nam lại táng thẳng vào mặt hắn một rỏ bơ khác, đáp lại tôi một nụ cười tươi không kém.

– Đừng thức khuya nhiều quá, không tốt đâu! Không làm phiền cậu học bài nữa, mình về lớp đây.

– Ừ, bye bye!

Tiền Thế Nam ra tận cửa bằng nụ cười, xong xuôi, tôi quay lại với đồng bài tập, tay với lấy hộp sữa.

Người nào đó bị bỏ rơi bây giờ mới bắt đầu nổi cơn.

– NÀY!

Hộp sữa bị giật lấy rồi ném đi không thương tiếc.

– Con gái con đứa, có rồi chứ có phải chưa có đâu mà nói chuyện với trai tình cảm thế hả?

Tôi ngây ngơ đáp lại:

– Có cái gì?

– Có..có... – Hắn lắp bắp không biết nói thế nào, cuối cùng mới nặn ra được ba chữ, – Có tui rồi.

Nhỏ nào đó chơi ác, lại làm như không nghe, hỏi lại:

– Có cái gì? Nghe không rõ.

Tên nào đó đồ bùng cả tai, không thể lặp lại 3 chữ trên kia một lần nữa bèn nói chuyện khác.

– Tóm lại đừng tiếp xúc gần quá với tên con trai nào khác, cũng đừng để bị chạm vào. Tui không thích!

Hắn nói xong mấy chữ cuối liền đứng dậy, cầm theo hộp sữa định đi.

Cơ mà đâu có dễ vậy...

Tôi cảm một góc áo trắng của hắn kéo lại.

– Này, ghen à?

Tôi muốn bật cười ngay lập tức. Thấy mặt hắn hầm hầm nên định trêu một tí, ai dè người nào đó đồ ghen.

Thấy hắn vẫn không có động tĩnh gì, tôi giật giật góc áo một lần nữa.

– Giận thật à?

Chuyển qua kéo tay hắn.

– Tui đùa chút thôi mà! Tui với Thế Nam chỉ ngồi nói chuyện một chút thôi mà, cách một cái ghế còn gì.

Người nào đó lập tức quay lại.

– Cách một cái ghế còn chạm má nhau được thế không cách còn làm cái gì nữa?

– Diên à, cậu ấy chỉ lau nước mắt giúp tui thôi mà. Tui ngáp nên chảy nước mắt.

Hắn, đôi khi, rõ là trẻ con.

– Ô, thế bà không có tay à?

– Đây, ông ghen thật à?

Tôi không trả lời mà hỏi lại.

Hắn thế mà mặt từ trắng chuyển sang hồng, quay mặt nhìn ra hướng cửa sổ.

– Ủ thì ghen đấy.

Tôi bật cười. Bởi vì lười đứng dậy mà cầm tay hắn kéo xuống, để mặt hắn đối diện mặt tôi. Tôi lấy tay xoa xoa đầu hắn như một đứa con nít.

– Rõ trẻ con, cơ mà dễ thương.

Tôi cười tí cả mắt. Hắn cũng không vừa, lấy tay捏 má tôi, miệng cười để lộ răng khểnh.

– Sau này còn để thế nữa là biết tay nhá!

Mấy đứa trong đội từ căn-tin trở về nhìn cảnh tượng này chỉ biết mắt chữ O mồm chữ A.

– Ô, thế chuyện mày quen... là có thật à? Tao nghĩ là tin đồn chứ.

Nhìn ánh mắt mấy đứa nó nhìn tôi rồi lại nhìn sang hắn kiểu chết đói thấy đồ ăn ấy tôi chỉ biết cười trừ. Từ khi nào mà có tin đồn luôn vậy? Trong cái trường này đúng là không có gì là bí mật mà.

Tôi vừa quét hắn về lớp là ngay lập tức cả đám mê trai đổ bộ chỗ tôi.– Hừ, không biết được bao lâu thì chia tay.

Nhỏ Thảo quăng cặp lên bàn, cười khẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

==>CHƯƠNG 23<==

Tụi tôi đang trong tình trạng lục đục nội bộ, ừ, là lục đục nội bộ thật đấy! Nhỏ Thảo không thèm nhìn mặt ông Huy, cũng cách luôn cái mặt tôi ra khỏi tầm nhìn của nó. Bạ bẻ, có gì nó cứ nói thẳng ra, im im mãi thế thì quái nào biết nó đang giận gì. Lần trước đánh nó đúng là tôi sai, nhưng chỉ là nhất thời không kiểm soát được mới như vậy.

Haiz, tôi quấy quấy ly trà chanh. Đá va chạm vào ly phát ra âm thanh “leng keng” nghe vui tai.

Sáng chủ nhật mỗi tuần, bốn đứa con gái ton ton đi ăn sáng rồi trà chanh chém gió với nhau. Đây là lần đầu tiên, hội con gái thiếu mất cái Thảo.

– Có đứa nào biết tại sao nó chia tay không? Kể tao nghe với!

– Biết chết.

Cái Phương cùng Trang “trường” phun hai câu ngắn gọn, đầy xúc tích vào mặt tôi.

Trang “trường” lên giọng:

– Chắc vài hôm nữa tụi nó gương vỡ lại lành thôi, mày quan tâm làm gì cho mệt xác.

– Tao lạy mày, phán như thánh. Cũng vì chuyện đó mà giờ mặt tao nó còn chả thèm nhìn nữa là, tao còn lờ tay cho nó cái tát. – Nói đến khúc cuối, mặt tôi lại xịu xuống như bánh bao nhúng nước.

– Gì kinh vậy? Rồi sao, nó phang lại mày mấy cái? – Cái Phương tròn to mắt ếch lên nhìn.

– Phang phang cái đầu mày! Tao cho mày liệt luôn giờ. Nó làm gì tao còn đỡ, đằng này nó chỉ nói tao một câu. Và đến giờ tao vẫn chưa hiểu nó nói cái gì.

“À, quen được ông Tuấn là phúc lớn của mày đấy, nên biết trân trọng đi.”

“Chỉ là tao hơi tiếc khi lúc đó bỏ cuộc sớm như vậy.”

Trang “trường” bỏ một viên cá viên chiên vào miệng nhai nhóp nhép rồi bắt đầu phán:

– Nếu nói mày là ăn mày thì ông Tuấn được xem là cục tiền lớn nhất mày có được, nếu nói mày là con chó thì ông Tuấn chính là cục xương ngon nhất mà mày được gặm, nếu nói mày là con lợn thì ông Tuấn chính là thùng cám heo thơm nhất mà mày được ăn. Còn nói đơn giản mày là một con người bình thường thì ông Tuấn chính là món quà may mắn nhất mà trời ban cho.

Biểu cảm duy nhất của tôi lúc này, khi nghe nó nói chính là cười-khinh-bí, vô cùng khinh bỉ. Nó đang tâng bốc một tên con trai lên tận trời và nở lòng nào nhẫn tâm đập con bạn tương thân tương ái của nó xuống tận bùn lầy.

– Nếu được là tao của 4 năm trước, tao sẽ đá văng mày ra xa ngàn mét trước khi để mày xâm lược cuộc đời của tao.

Nó lấy tay che miệng cười hỏ hỏ như con tâm thần trốn viện.

– Tùm cái vấy lại là thế này, đơn giản thôi, cái Thảo nó ganh mày đấy!

– Hờ? Mày có lợn không vậy?

Cái Phương im lặng nãy giờ mới giờ tay đánh tôi một rỗ đau.

– Con bò ạ, mày ngu cũng vừa phải thôi, mày sợ người ta giành hết cái ngu của mày hay sao mà ôm hết vào người vậy con?! – Đây, cuộc đời của một con người gắn liền với súc vật. – Này nhé, nhỏ Thảo thích ông Tuấn hồi năm lớp 6, lúc mới vào trường ấy. Trong lớp đứa nào cũng biết, chỉ có con bò như mày là khi nào cũng ngờ ngợ ngắc ngắc.

– Nhưng nó đối với ông Tuấn hết lâu rồi, hình như từ lúc nó thấy ông để ý mày.

– Nói vậy tao mang cơ thể của một con người bình thường và sống dưới đầu óc của một con bò trong từng ấy năm trời?

Hai đứa nó nhìn tôi rồi búng tay cái tách, cái Trang còn khuyến mãi thêm một câu:

– Không có đứa nào ngu, chỉ có đứa không biết mình ngu.

Tôi đang tự suy nghĩ, không biết có nên bỏ đầu mình ra để xem trong đó có chất xám hay không? Hôm nay, bị chửi cũng đáng.

Đang nói chuyện giữa chừng thì cái Phương có điện thoại. Không biết người trong điện thoại nói với nó cái gì, mặt nó dần chuyển trắng bệch rồi lấp bấp:

– Ông Phong nói...

Ba đứa tụi tôi leo lên xe đạp, chạy đua đến sân bóng rổ.

“Ông Phong nói tên Tuấn với tên Huy đang đánh nhau ở sân bóng rổ.”

– Cái tên điên này! – Tôi lăm bằm chửi rửa trong miệng.

Sân bóng rổ lúc này không đông đúc như tôi vẫn tưởng, chỉ có khoảng chục người nhưng hầu hết đều đứng vây quanh sân bóng. Đứng từ xa thấp thoáng vẫn có thể thấy có hai người đang di chuyển trên sân.

Tôi với hai nhò kia chạy lại. Phong “cử” với ông Lâm chỉ tặc lưỡi chỉ vào trong sân:

– Hai tên đấy chơi bóng mà cứ như đánh nhau. Mấy đứa tụi tôi bị đẩy ra ngoài làm khán giả nếu không muốn bị liên lụy.

– Mấy ông không cần sao?

– Cần thế nào được? Hai đứa tụi nó lúc này như hổ báo ấy.

Tôi nhìn vào trong sân. Hai trên con trai mặt mày nhễ nhại mồ hôi chạy tới chạy lui trên sân, tiếng giày ma sát với sân tạo nên tiếng rít chói tai.

Tên Huy đang dẫn bóng tiến về phía hấn đang ở đầu rỏ bên kia. Tiếng bóng va chạm với sân đấu không hề nhẹ, dường như toàn bộ sức lực của người chơi đều dồn hết vào đó. Tên Huy áp sát rỏ, nhảy lên. Tường chừng bóng sẽ vào rỏ nhưng ngược lại, đường bóng chệch đi, trái bóng lao thẳng vào mặt hấn.

“Uỳnh” một tiếng, hấn ngã lăn ra sân đấu.

Tiếp đó, không có âm thanh, một sự im lặng đáng sợ bao trùm cả sân bóng. Tụi tôi vẫn đứng nhìn, không đứa nào dám lên tiếng trước.

Tôi không chạy vào sân đấu, không ngăn hấn không phải vì tôi sợ mà đơn giản là tôi biết hấn sẽ không thích. Chuyện của con trai, tụi con trai sẽ giải quyết với nhau. Hấn không hay gây sự vô cớ, sẽ có lý do, nếu không hấn đã không chịu đứng yên để trái bóng kia đập vào mặt mình.

– Tại sao mày không né?

Tên Huy trừng mắt nhìn hấn, trong giọng nói ẩn chứa một chút ngạo nhiên cùng sự tức giận.

– Bởi vì tao không thể né.

Hấn đứng dậy, xoa một bên má đau rát.

– Tao mong trái bóng đó có thể khiến mày bình tĩnh lại. Tao không thể nói chuyện với người điên.

Tên Huy đứng yên, không nói gì.

– Tao biết mày đang suy nghĩ cái gì. Trên đời này không có ai hoàn hảo, mày không cần phải thắng người khác, thắng được chính bản thân mình là mày đã thắng được tất cả mọi người rồi. Chuyện này không có ai sai ai đúng, chỉ có người hối hận, cả mày và cả người đó.

Hấn nói xong liền rời đi, tên Huy nằm rạp xuống sân, hướng mắt nhìn lên bầu trời. Tôi biết, bầu trời không phải là một màu xanh mà là một màu đen âm đạm.

– Đau không?

– Cũng thường.

– Gãy cái răng nào chưa?

– Suýt chứ chưa.

Hai đứa chạy hai chiếc xe song song trên đường. Nắng xuyên qua kẽ lá, rải đầy khắp mặt đường. Ánh nắng gay gắt của buổi trưa khiến tôi nhủ cả mắt lại.

Hấn thuộc tụi người thích bị hành hạ, nên ăn có trái bóng, bầm một bên má cũng chẳng nhảm nhò gì.

– Nay, không buồn chứ?

– Hử, buồn gì?

Tôi theo quán tính hỏi lại. Mắt dán xuống mặt đường, nhìn bánh xe lăn đều lăn đều giẫm lên cái bóng của hấn.

Hấn nhìn sang tôi.

– Chuyện bà với cái Thảo.

– Chắc khoảng hai ba ngày gì đấy là nó lại bình thường thôi. Mà này, – Tôi nhón mặt quay sang nhìn hấn, – Tui không biết với tui ông là may mắn hay xui xẻo nữa.

Hấn nghe tôi nói thì ngẩn người ra một chút, sau đó là bật cười.

Tôi bực mình, chửi rủa:

– Đồ điên.

– Đồ ngu. – Hắn cũng chả vừa là bao.

Tôi lặng thinh không đáp, đập một lèo về đến trước cửa nhà. Tôi vừa bước xuống xe hắn cũng dừng ngay bên cạnh.

– Giận à?

Giận quái nào mà giận. Tôi là đang chấp nhận, cố gắng chấp nhận cái sự thật phũ phàng này đây.

– Hay là đang thừa nhận mình ngu?

Tôi bây giờ đang rất là ngứa tay, đang rất muốn tát luôn má bên kia để xem hắn nhe răng cười thế nào. Hắn ngậm miệng lại một chút thì có ai nói hắn câm đầu, sao cứ cố tình đào bới điểm xấu của tôi rồi phơi bày ra cho thiên hạ coi vậy chứ.

Tôi liếc hắn một cái đến rách của mắt.

– Đứng đó chờ đi!

Tôi nói xong một câu rồi bỏ vào nhà.

Này này, tôi có đi nhầm nhà không? Sao bỗng dưng nhà tôi thành cái chợ tị hợp vậy?

Với cả, cái thể loại gì đây?

Hậu cung phiên bản đời thực à?

Nhóc Thiên ngồi ở giữa, bên cạnh có thêm hai ba đứa con gái vây quanh, nhìn mấy nhỏ như muốn leo lên người nó ngồi luôn không bằng. Cảnh tượng này làm tôi nhớ đến một loại keo, vâng, không gì khác là keo dính chuột ấy ạ. Đối diện là mấy nhóc con trai đang rất siêng năng, cặm cụi, chăm chú làm bài, đối với sự việc trước mắt coi như không nghe, không thấy. Đây, hình tượng thái giám ngoan ngoãn kinh điển là đây!

Cuối cùng, ngồi ở vị chủ vị, không ai khác là nhóc lớp trưởng. Tay bấm bút liên hồi, mặt nhăn mày nhíu, bặm môi nghiêng răng trèo treo. Nhi à, chị rất thương em cơ mà nhìn em lúc này không khác gì phi tần thất sủng trong hậu cung.

Có người nào đó quá ư ngứa mắt với cảnh tượng trước mắt, không chịu nổi bèn hùng hổ đứng dậy mà quát:

– Này, đi học hay hẹn hò yêu đương tập thể thế hả?

Có thêm tên nhóc nào đó vẫn chú tâm ghi ghi viết viết vào vở, đối với đàn mĩ nữ cạnh mình không thấy, không biết; đối với tiếng quát của nhỏ nào đó như không nghe.

– Về rồi hả bà chị?

Lúc này tôi bỗng dưng được mọi người trong nhà chú ý. Mấy nhỏ con gái e then đứng lên chào tôi, con trai thì cúi đầu chào như học sinh ngoan ngoãn. Nhóc Nhi xấu hổ đến cúi gằm cả mặt, lí nhí nói được mấy chữ: “Em chào chị!”.

Tôi đối với sự đón tiếp quá đáng này chỉ biết cười trừ, gật gật đầu đến gãy cả cổ.

– Không sao, mấy đứa cứ học tiếp đi.

Tôi linh lên lâu, nhưng đi được giữa chừng thấy không ổn nên quay lại hỏi:

– Mấy đứa đang chơi trò hậu cung đấy à?

Không gian ngay lập tức ngưng đọng hoàn toàn. Mấy nhỏ nào đó tán dãn, tán dãn ra, tìm một chỗ thoáng đãng rộng rãi rồi đáp xuống. Nhóc Nhi cúi luôn cả mặt xuống tờ giấy, cứ như nó sắp dính chặt đến nơi. Mấy cậu con trai lấy lại bộ dáng thường ngày, hùng dũng gác chân lên ghế mà ngồi. Chỉ có thằng nhóc đó là hai vai run run, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, nó đang cố nhịn cười.

Tôi lần đầu biết, lời nói của mình có bao nhiêu lực sát thương.

Tôi lên phòng, lấy cho hắn cái mũ. Trước khi hắn đi còn ra đánh chị cả bảo ban em nhỏ, bảo hắn về nhà phải chửi đá, nếu có toạt da chảy máu gì thì phải sát trùng vết thương rồi bôi thuốc này nọ, còn nếu hắn có đung đưa cái răng nào thì qua nhà tôi, tôi chở đến nha sĩ.

Buổi trưa hôm đó, tôi đã khóc hết nước mắt khi nghe tin cái đàn hậu cung đó sẽ ở nhà mình đến chiều vì cái nhiệm vụ cao cả mang tên “học nhóm”, càng đau khổ hơn khi nghe tin ba mẹ không có ở nhà. Thế thì, ai, ai sẽ nấu cơm cho tôi ăn đây?

Tôi, cái kẻ to đầu nhất, đứng đầu danh sách bị gạch tên bởi tôi chỉ biết nấu mỳ gói. Còn nhìn cái đàn “phi tần” kia đủ biết chả bao giờ lăn vào bếp rồi. Đám con trai thì khỏi nói. Giờ chỉ còn lại mình nhóc Thiên, nhưng tôi biết dù con chị nó có chết đói nó cũng chả bao giờ đụng vào bếp núc.

Hội bàn tròn “Hậu cung” bắt đầu.

– Trong này đứa nào biết nấu ăn?

Tôi nhìn qua từng gương mặt. Nhóc Thiên thì muốn thừ vẫn vậy, mọi chuyện đều như không liên quan đến nó. Tụi con trai thì giả lơ đi, con gái thì miễn bàn. Dẫu biết là vậy nhưng sự thật quá phũ phàng, cái hy vọng ăn cơm nhỏ nhoi của tôi bị đập nát không thương tiếc.

Một cánh tay bắt ngờ giờ lên.

– Chị, em có biết sơ sơ.

Quên nhì, tôi còn nhớ em dâu tương lai này mà. Hai mắt tôi sáng rực lên, tự dưng thấy mấy hạt cơm đang vòn vòn trước mặt.

– OK! Duyệt! Giờ nhà bếp là của em, muốn làm gì thì làm cơ mà phải có cơm ngon cho chị ăn là được.

Thế này sao mà không yêu được cơ chứ? Giỏi thế này, xinh thế này còn biết nấu ăn nữa – cái công việc mà dù đã cố gắng suốt 14 năm (gần 15 năm) qua tôi vẫn chưa làm được.

– Gọi sẵn xe cấp cứu, cần thiết thì gọi luôn xe cứu hỏa đi! Không chết do ngộ độc thực phẩm cũng mất mạng do cháy nhà.

Thằng miệng thúì này, rõ vô duyên.

(Continue)

Thế theo cái lòng mong mỏi của nhiều người, tuôi cho con trẻ nhỏ trở lại, không thì nhiều người bảo tuôi thiên vị mất.

P/s: thấy Yuu là việc có năng suất không, khen Yuu siêng năng cái cho mát lòng mát dạ đi nào! =))))))

Đùa đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

==>CHƯƠNG 23 (TIẾP)<==

Tôi đẩy cửa phòng nhóc Thiên, hùng dũng tiến vào, sau đó để thân thể rơi tự do xuống giường nó. Nó ở đâu kệ nó, tôi bây giờ rất cần một chỗ để nghỉ ngơi. Công nhận, giường nó êm thật, cũng công nhận, không có mấy cái miếng lều nhều bên tai yên tĩnh thật.

Bây giờ mới hiểu thế nào là có nhà mà không thể về.

– Bộ bà không có phòng hay sao mà ám qua bên này mãi vậy?

Nó bước ra từ phòng tắm, cổ vẫn còn quần khăn.

– Cái đám phi tần của mày làm loạn bên đó rồi, tao không chạy nạn qua đây thì còn biết đi đâu.

Nhắc đến lại thấy đau đầu, mấy nhỏ con gái ấy không để cho tôi yên được giờ phút nào, lải nhải bên tai đủ điều. Tôi lại là một con người lịch sự, có văn hóa, không thể nào mà mắng thẳng mặt rồi đuổi thẳng thừng thế được. Bởi vậy, tốt nhất là chui vào cái xó nào đấy mà mấy nhỏ không thể tới được và nó đây – phòng nhóc Thiên. Con gái, dù có thích đôi phương đến thế nào cũng không thể tự tiện mò vào phòng con trai được, huống hồ tôi dám chắc mấy cô bé đó vẫn chưa đủ gan để làm điều này.

À thêm một điều nữa, thằng nhóc này, nó chắc chắn sẽ không-bao-giờ-thích!

Nó nhìn tôi hừ lạnh nhưng cũng không nói gì, ngồi xuống ghế cạnh bàn học lấy khăn lau tóc.

Tôi nhìn nó. Khuôn mặt nghiêng nghiêng, tóc thấm nước rũ xuống. Mũi cao, môi mỏng, cũng tạm ổn. Da trắng, má hồng, cứ như sắp bung ra sữa đến

noi. Nhìn đi nhìn lại, thế quái nào cũng giống một đứa em trai rất đáng yêu. Đôi khi còn xinh xắn y hệt con gái.

– Thiên, nếu tao không phải chị mày chắc tao cũng đổ trước mày rồi đấy.

Tôi chống cằm, trơ tráo đưa mắt nhìn nó. Ngoài trừ vẻ ngoài trông giống một tên nhóc đáng yêu thì tính tình cũng không tệ, hiểu chuyện, miệng tuy xấu nhưng lòng thì tốt. Bảo làm sao mấy em cùng tuổi cùng mấy chị lớn tuổi không thích cho được.

Nó cầm lấy điện thoại, nhấn số, giẫy tiếp theo tôi bị nó làm cho ghen cả hòng.

– Được thôi, để tui báo ông Tuấn một tiếng rồi tui với bà đến với nhau. Tui không ngại làm người thứ ba đâu.

Cho tôi rút lại toàn bộ lời khen lúc này, nó chỉ đáng-yêu khi nó không nói, lúc nó mở miệng toàn làm người ta một cứng hòng, hai nói không nên lời.

Tôi ôm cái gối ôm của nó lăn qua lăn lại trên giường, mở miệng liền đòi đề tài.

– Mày lần sau có dất về cũng dất một đứa thôi, đừng có đem theo cái dàn hậu cung đó về nữa. Tao khổ lắm.

Không thể ăn cũng không thể ngủ, còn gì đau lòng hơn.

– Bà cũng ngồi đó rồi người ta dăng tới miệng chứ có động vào đâu mà rên. – Nó nhìn tôi khinh bỉ.

Tôi sán tới, cười cười hỏi:

– Mày, không lo à?

– Có. Lo cái nhà bếp với mấy cái nồi, còn có cả bát đĩa nữa.

– Thật à?

–... – Không thèm đáp.

– Nhóc Nhi vừa mới làm vỡ cái đĩa, bị đứt tay nhưng chắc không sao đâu.

Tôi nằm vật ra giường, liếc mắt xem biểu hiện trên mặt nó thế nào. Mặt thì kiểu “ta đây không quan tâm” thế mà ngồi không yên lại chạy xuống dưới.

– Tui xuống uống nước.

– Ngoan ha, giờ đi còn báo cáo cụ thể nữa. Tên nào đấy liếc mắt lườm tôi một cái rồi ra ngoài. Tôi tót xuống giường, khóa luôn cửa phòng lại. Nó mà biết tôi lừa nó thì thế nào cũng xử đẹp tôi.

-
-

Tôi ngồi ngay ngắn trên bàn ăn, ở đây tôi là lớn nhất nên đương nhiên ghế chủ vị phải dành cho tôi. Từng món ăn được bày ra, xem nào, có cá, có thịt, có canh, có trứng. Không biết ăn vào thế nào nhưng nhìn chung có vẻ tạm ổn, chắc cũng nuốt xuống được.

– Nào, mời mọi người ăn cơm!

Tôi gấp miếng cá, nuốt xuống.

Gấp miếng trứng, nuốt xuống.

Gấp miếng thịt, chấm với mắm, nhắm nhấm rồi để luôn trong chén.

Lấy muỗng, múc miếng canh, đánh cái “lực” xuống thẳng dưới bụng.

Trong bàn ăn, mọi người vẫn cố tỏ vẻ tự nhiên nhất nhưng nhìn qua cũng biết chẳng ai đủ can đảm gấp thêm đĩa thức ăn nào nữa, trừ kẻ nào đó.

Tôi đá đá chân nó dưới bàn, nói khẽ:

– Mày bị mất vị giác rồi à?

Cá mặn, trứng mặn, nước mắm lại quá cay, canh thì chẳng khác nào nước lã. Tôi mặc dù đã cố nhưng không thể ăn đến miếng thứ hai, nghĩ lại cái vị đó tự dưng thấy gì đó trào trào lên cổ.

– Không.

Tôi còn định hỏi thế sao còn ăn thì nhóc Nhi bỗng đứng đứng dậy. Cô nhóc cúi đầu xin lỗi.

– Xin lỗi, làm mọi người thất vọng rồi. Mình sẽ dọn ngay bây giờ.

Trong giọng nói cô nhóc có cái gì đó buồn lắm. Thùy Nhi liên tục cúi đầu nên tôi không biết được vẻ mặt của em ấy lúc này. Vài câu nói châm chọc của tụi con gái vang lên, cô nhóc không phản kháng, chỉ lặng lẽ thu dọn từng đĩa thức ăn.

Lúc Thùy Nhi đến chỗ nhóc Thiên với tôi, nhóc Thiên cũng buông đũa xuống không ăn nữa.

Nó ra lệnh:

– Ngẩng đầu lên!

Con bé vẫn tiếp tục thu dọn bát đĩa.

– Tui nói là NGÃNG ĐẦU LÊN! Bà không làm gì sai thì việc gì phải cúi đầu chứ.

Nó bắt ngờ lớn giọng làm tôi cũng giật mình theo.

– Nhưng mà... – Nhóc Nhi giương mắt nhìn nó, giọng con bé nghèn nghẹn uất ức thấy rõ.

– Không nhưng nhị gì hết. Không sai thì không việc gì phải cúi đầu cho người ta cười nhạo mình.

Tôi nhìn mấy nhỏ con gái, quả nhiên là im re không hé một lời.

– Nhưng đúng là đồ tui nấu không thể ăn được.

– Lần này không được thì nấu lại lần nữa.

– Nhưng...

– Em yên tâm, nhóc Thiên sẽ giúp em. Nó nhìn vậy thôi chứ nấu ăn ngon lắm. – Tôi xen vào.

Nhìn mặt nó, không nói gì có nghĩa là đồng ý. Trước khi vào nhà bếp nó còn không quên bỏ lại một câu:

– Ai không thể chờ hay không thể nuốt nổi đồ ăn này thì có thể về. Cửa đằng kia, không tiễn! Hẹn chiều gặp lại.

Được lắm nhóc con! Tôi nhìn nó búng tay cái tách. Nhìn mặt mấy nhỏ con gái đứng tội, nhưng mà cũng ngoan ngoãn ngồi im trên bàn ăn. Tôi nhón nhón đi vào trong bếp. Thùy Nhi mặt ỉu xù đứng bên cạnh nó, nó thì đang cố “cứu vớt” lại các món ăn. – Về sau không biết làm thì đừng có nhận bừa, làm khổ người khác. – Nó nói.

– Tui bảo tui biết sơ sơ chứ có phải giỏi đâu. Với lại, ông giỏi thì sao ngay từ đầu không làm?

– Không thích.

Thùy Nhi bĩu môi, ánh mắt khinh khỉnh nhìn nó.

– Tui nói một thì bà cãi 10, thế sao khi người khác nói bà lại im re vậy?

Cô nhóc cúi đầu.

– Thì đúng là thức ăn dở tệ thật, bắt tui cãi thế nào chứ?!

Nhóc Thiên dừng động tác lại, lấy tay捏 mũi Thùy Nhi kéo lên.

– Đã bảo là không sai thì không được cúi đầu, nhìn ghét lắm! Cô nhóc nhăn mặt, nó khẽ cười:

– Chỉ được cái “khôn nhà đại chợ”.

Tôi lấy cái bát, ấm nước, gói mỳ tôm rồi chuẩn êm lên phòng. Chuyện tụi nó kể tụi nó, tôi giờ phải lo cho cái bụng mình trước đã.

Trước ngày lên đường đi thi một ngày, tất cả các đội tuyển được nhà trường đãi ăn liên hoan. Ba món ăn bắt hủ của trường gồm: bột lọc với chả, sữa đậu nành. Theo thầy cô thì, bột lọc ăn vào để dính kiến thức, uống sữa đậu để đậu. Mấy đứa lớp tôi thì nhìn cái thực đơn đến méo cả mặt. Trước ngày thi mà ăn mấy thứ này là thấy xui rồi.

Ăn chả + uống sữa đậu = chả + đậu = chả đậu. =.=”

Trong ngày này tôi cũng “hân hạnh” gặp lại Uyên Nhi. Cô nàng nói chung vẫn vậy, tự tin và luôn là tâm điểm của sự chú ý. Cô nàng có đến chúc hán thi tốt nhưng tôi đứng bên cạnh thì nhận được cái liếc mắt. Hoa khôi có nói nhỏ với tôi một câu: “Tôi không bỏ cuộc, nhất định sẽ cura được cậu ấy.”

– Uyên Nhi nói gì vậy?– Nói ông chuẩn bị tâm lý, bạn ấy sẽ theo đuổi ông. – Tôi hút sữa, nhàn nhã trả lời.

– Vậy nói giùm bạn ấy, thật ngại quá, chậu này có hoa rồi.– Tự đi mà nói!

Tương đùa ai dè hán đi thật. Tôi phải kéo hán lại.

– Diên à?– Bà bảo tui đi mà. – Ngây thơ.

Tôi lườm hán, hán cười.

– Thôi, uống sữa đi nào. Lấy sức mai thi cho tốt!

.

.

Chiều hôm đó, cả lớp tôi kéo lên chùa cầu may mắn. Đừng hỏi vì sao trước khi thi mà chả có đứa nào cặm cụi ôn bài hay làm bài này nọ, cái đó là luật bất thành văn rồi, trước khi thi một ngày chỉ có chơi và chơi, không bàn về chuyện học.

Đi xa mệt thì mệt nhưng có cái vui ời là vui. Hát hò, đập phá, nhảy múa này nọ loạn xạ cả lên. Nhỏ Thảo vẫn chưa làm lành với ông Huy và đương nhiên, nó vẫn chưa chịu nói chuyện với tôi. Trong khi đó, tình cảm giữa hán với tên Huy có vẻ tốt hơn sau ngày hôm đó, vẫn làm bạn và điên khùng với nhau như mọi ngày.

Mọi chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói nếu không có sự cố xảy ra trên đường về. Xe hán bị đứt xích. Xui xẻo hơn là chẳng có quán sửa xe nào trên đường. Suốt đường về, tụi nó phải lần lượt thay nhau kéo tôi với hán. Về được đến khu phố nhà tôi thì tay trái tôi đã không còn cảm giác gì rồi. Đúng là chẳng có cái xui nào giống cái xui này.

Tôi với hán đành dắt bộ quãng đường về nhà còn lại. Tôi lười, tay thì mỏi, không muốn xuống đi bộ nên ngồi yên sau để hán dắt. Hán nhìn tôi chẳng khác gì một đứa con nít lớn đầu thích làm nũng.

Đi được một quãng...

– Này, xuống đi, biết nặng lắm không?

Tôi lắc đầu, bám luôn trên xe.

Thêm một quãng nữa...

– Xuống đi, nặng thật đó!

Tôi vẫn ngồi ì trên xe.

Tôi nhìn hán im lặng dắt xe mà phát cười, cả cái dáng muốn cẩu mà chẳng thể nào cẩu được. Nắng chiều không có gay gắt bằng nắng trưa nhưng cũng chói chang lắm. Mồ hôi làm ướt cả áo sơ mi trắng, đầu thì đầu trần. Thấy cũng thương thương!

Tôi nhảy phóc xuống xe, lấy mũ đội cho hán, còn mình trùm mũ áo. Tránh đi cái nhìn của hán, tôi giả lơ bước đi trước.

Tay tôi đột nhiên bị kéo lại đằng sau...

– Này, tui hát cho bà nghe nhé!

“...Nắng vàng góc phố, hoa nghiêng dài trong mắt,

Và thu nhẹ trôi rất êm

Chiều nay không có mưa bay

Và anh ngủ quên đã lâu rồi

Ngủ quên trên phố một mình.

Mưa là khúc hát, mưa là năm tháng,

Còn em là những nhớ mong của đời anh.

Chiều nay ko có mưa bay,

Chỉ có những con đường dài

Cùng anh ngồi hát vu vơ...”

(Chiều nay không có mưa bay – Trung Quân Idol)

Tên nào đó rất tự nhiên nắm luôn tay của người nào đó, lại còn hát rất chi là vui vẻ.

– Em nào mà làm “anh” nhớ mong ghê vậy? – Tôi đùa.

– Em này này! – Hấn vung tay lên.

– “Em này này” ở đây rồi còn tìm làm gì nữa?

– Đề phòng trước, – Hấn cười, hơi hơi xiết chặt tay tôi bảo, – Nhưng đừng biến mất vào ngày mưa.

– Vì sao?

– Mưa lạnh. Khó tìm.

– Đồ khủng.

Một buổi chiều, trên đường, có hai cái bóng đi song song nhau, có một điểm nối ở giữa. Bên cạnh, bánh xe đạp vẫn lăn đều.

Ngày thi, 15/3.

5.30’ sáng, tôi dậy làm VSCN.

6h, xách xe qua nhà hấn.

Tôi nhún chuông, người ra mở cửa cho tôi là mẹ hấn. Mẹ Phan hình như chạy ra từ trong bếp, vẫn còn mang nguyên tạp dề. Bà một mực kéo tôi vào nhà ăn sáng, tôi còn muốn từ chối thì hấn từ đâu xuất hiện ra lệnh:

– Vào nhà ăn sáng!

Còn tự tiện dắt luôn xe đạp tôi vào cổng, tôi giờ, có muốn từ chối cũng chẳng thể được.

Vào nhà người ta đã ăn chực mà ngồi không cũng kì, nên tôi vào bếp phụ mẹ Phan bung bát đĩa ra. Hấn cũng ngoan ngoãn vào bếp giúp tôi xếp bát đĩa.

Mẹ Phan đem một tô phở lớn đẩy về phía tôi

– Ăn nhiều vào mới có sức thi, con ạ!

– Dạ, con cảm ơn bác.

Cả nhà hấn, một bàn ba người ngồi nói cười vui vẻ, tôi không tiện xen vào nên chỉ ngồi ăn rồi ăn. Nhìn kĩ thì hấn trông rất giống ba, nhưng lại có cái vẻ gì đấy tựa tựa mẹ, nhất là đôi mắt. Ba hấn có vẻ là một người vui tính, nói câu nào là khiến cả nhà cười câu nấy, và hình như hơi sợ mẹ hấn. Mỗi lần bà liếc mắt một cái là ông lại im re. Mẹ Phan thì cười mở, vui vẻ khỏi phải nói rồi. Còn tính cách của hấn, chắc do đột biến mà ra.

– Tâm này, thằng con bác trên lớp chắc được con gái yêu thích lắm nhĩ? – Ba Phan hỏi tôi.

– Dạ, cũng nhiều bác ạ!

– Thằng này, bác biết mà, nó giống bác. Ngoài cái vẻ đẹp trai ra thì nó cũng giỏi nhiều thứ lắm, không giống mấy thằng chỉ được cái mã bây giờ đâu.

Tôi gật đầu cười trừ.

– Con với nó ngồi chung bàn, nó có làm phiền gì con thì cho bác xin lỗi nhé. Thằng bé đối xử với con tốt chứ? – Lần này tôi lướt mẹ Phan.

– Dạ...tốt ạ!

Trừ những lúc cãi nhau, móc mĩa, đào bới điểm xấu, lên mặt dạy đời, ra lệnh này nọ thì còn lại đều tốt hết.

– Bác biết mà, thằng Tuấn nhà bác nó chỉ xấu ở cái miệng thôi chứ ruột gan phèo phổi ở trông đều tốt hết. Có gì mai sau con lấy nó về rồi con sửa nó từ từ cũng được.

Tôi nghe đến đây thì sắc luôn cả nước. Bác à, bác có lo xa quá không vậy?

Tôi nhận cốc nước từ tay hấn, nốc cạn một hơi. Tự dưng lại thấy mặt mình nóng bừng, không biết nên trả lời thế nào. Thế mà có cái người nào đó che miệng cố nín cười.

Mẹ Phan như nhận ra sự khó xử của tôi, bèn xua tay bảo:

– Được rồi, bác chỉ đùa thôi mà! Nhưng cho bác hỏi một điều, con với nó là gì của nhau vậy? Nó chẳng bao giờ dẫn riêng một đứa con gái về nhà hết.

Tôi cúi gằm mặt, không biết nói sao bây giờ. Len lén đưa mắt lên nhìn hấn tìm cứu viện thì hấn lại bỏ đi đâu mất. Tôi ngồi ấp úng nửa giờ cũng không nặn ra được một chữ.

– Được rồi, ba mẹ tha đi! Tụi con còn phải đi học nữa.

Hấn kéo tôi đi. Tôi đứng dậy không quên chào ba mẹ Phan.

Tôi đi trước, hấn theo sau. Tôi còn loáng thoáng nghe được đoạn đối thoại của cái gia đình này.

– Nhóc con, cuối cùng con bé là...

– Bạn gái con.

– Ông thấy chưa? Nào nào, chung tiền cho tôi! Tôi đã bảo là nó nhất định thích con bé mà.

– Bớt nửa đi!

– Không. Đưa mau!

– ...

Tôi đến giờ, mặc dù đã yên vị trên xe nhưng mặt vẫn còn nóng bừng. Thế này thì, cho dù có mời chắc tôi không dám đến nhà hấn ăn sáng nữa đâu. Quá, quá là đau tim!

– Mở ngăn thứ nhất lấy sữa uống đi!

Tôi làm theo lời hấn. Miệng vừa hút sữa vừa nói.

– Ba mẹ Phan có về thương ông nhĩ?

– Tào lao, ba mẹ không thương con thì thương ai?! Thấy thế nào?

– Nói chung rất vui vẻ, rất có không khí ấm cúng của một gia đình.

– Mẹ bảo, lần sau lại mời bà tới.

– Thôi tui không dám đâu, hời rồi. – Tôi lắc lắc đầu, nhe răng cười.

Đi lên trường, chưa gì đã thấy nguyên một dàn ô tô đợi sẵn. Bởi vì mỗi môn sẽ thi ở mỗi hội đồng thi khác nhau nên đương nhiên phải phân ra nhiều xe khác nhau. Đội Địa tại tôi đi chung xe với đội Sử, còn hấn ở đội Toán thì chung xe với Lý, Hóa. Nói chung là mỗi đứa một nơi nên chỉ có thể gặp mặt rồi chúng nhau lên đường bình an. Trước lúc lên xe, cả lớp tôi tụ tập lại một chỗ chõng tay lên nhau thể hiện quyết tâm.

Dù thế nào thì cũng phải oanh oanh liệt liệt đi về.

Tôi nhận được lời chúc của rất nhiều người, trong đó có cả cậu bạn Thế Nam và có cả...nhỏ Thảo. Mặc dù nó chỉ gửi tin nhắn nhưng đối với tôi như vậy là đủ.

“May cũng thi tốt nha!”

Tôi chuẩn bị bước lên xe thì hấn từ đâu ra kéo tôi lại, quăng cho tôi hộp sữa.

– Uống đi cho đầu nó thông minh ra, làm bài cho tốt!

– Tui chỉ sợ, uống nhiều quá nó không có đường ra thì khổ.

– Vậy đi, tui dắt bà đi thăm Washington City lấy tinh thần. – Hấn nhả nhử cười.

– Ông đi một mình đi! – Gằn ra chiến trường rồi mà nhìn hấn chẳng chút lo gì cả.

– Này, lại đây bảo!

Hấn đột nhiên kéo tôi lại gần rồi bẹo má.

– Bình tĩnh, tự tin, chiến thắng! Không việc gì phải sợ, cố lên, tui tin bà làm được mà!

Hấn nói giọng chắc nịch, khí thế tôi có thể đã rất hùng hực nếu không có thêm câu sau của hấn.

– Nếu làm không được thì bà xác định đào mồ chôn luôn cái hạnh kiểm của mình đi.

Hấn nói xong câu đó liền nhẹ nhàng rời đi.

– Đồ-đáng-chết, Phan Thiên Tuấn!

Sáng hôm đó, năm chiếc xe chở các sĩ tử hùng dũng ra chiến trường.

Đây có thể xem là chương cuối cùng của năm 2014.

Hẹn gặp lại ở năm 2015.

Happy Newyear!!!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

==>CHƯƠNG 24<==

“Rầm! Rầm! Rầm!”

– Này, mấy ông không mở cửa thì đừng trách!

– Mở cửa, mở cửa ra!

-...

Một đám đông ồn ào tập trung trước cửa lớp. Chẳng biết có chuyện gì mà đám chị em phụ nữ trong lớp giống như bạo động thế kia. Nhìn cái cửa đóng kín như thế thì chắc lại tụi con trai bày trò đây.

Với sức công phá của lớp trưởng cùng với mấy cái miệng không-hề-nhỏ của hội chị em trong lớp thì chắc bên kia có vài tên chống đỡ không nổi rồi.

– Tụi mày nhanh lên, hết giờ rồi!

– Mấy nhỏ này có phải là con gái không vậy, khỏe quá trời quá đất.

Giọng này thì chắc của tên Lâm không sai.

– Mấy thằng kia, làm gì trong đó vậy hả? – Cả “chị” Minh cũng lên tiếng.

– Nhanh nhanh đi, Boss lớn đến rồi!

Đến khi cánh cửa bật mở, biểu hiện chung của cả đám con gái là tròn tròn mắt và há hốc mồm. Ngay sau đó là ôm bụng cười nắc nẻ, cười lẫn lộn, cười quên cả trời đất.

Nhìn mà xem, ha ha, cái đám luôn tự nhận mình là nam nhi, lúc nào cũng chê con gái tụi tôi điệu đà này nọ thể mà đang mặc cái gì đây? Nếu không làm thì nó là váy, còn là váy sọc ca-rô màu hồng mới ghê. Giờ thì lớp này đồng giới hết rồi nhì?

Mấy tên con trai bị tụi con gái cười đến thối cả mặt, ngượng ngùng nhìn nhau chả biết làm thế nào.

Trang “trường” là đưa lấy lại bình tĩnh đầu tiên, bảo:

– Mục đích mấy ông đến Trái Đất là gì vậy?

Mặt mấy ông càng ngày càng thối không thể tả.

– Thấy chưa, tao bảo mấy bà sẽ cười vào mặt tụi mình cho xem!

– Cái này...mát vậy mà sao mấy bà mang được vậy nhỉ?

Chị em con gái cười thì cười nhưng cũng vào lớp đưa nào yên vị chỗ nấy. Nhỏ Trang tiện tay đóng cửa lại. Nếu lớp ngoài mà thấy thì còn gì là mặt mũi con trai 9A1.

Cánh con trai xếp thành hai hàng trên bục giảng, mặt ông nào ông nấy như cà chua cuối mùa. Dù rất muốn nhin cười nhưng lại nhìn xuống cái chân dưới mấy cái váy, cái nào cũng to như cột đình mà lại toàn lông với cả lá là tôi lại không thể nhin được cười.

Đèn trong phòng bị tắt. Trên bảng trình chiếu lần lượt hiện lên từng khuôn mặt quen thuộc. Tụi con gái phía dưới gần như vỡ òa lên.

“Ngày gọi tia nắng lóng lánh qua hàng mi,

Chờ nụ cười em tươi lung linh trên phố.

Ngại ngùng như thế, đôi môi em khẽ cười,

Đôi chân em cất lời,

Tình yêu ngày xanh là em hồn nhiên.

Vui là con gái, ha!

Vui là con gái ha!...”

Đám con trai bắt đầu hát, thêm cái động tác cầm váy nhún qua nhún lại y hệt mấy đứa mẫu giáo. Tự dưng thấy mấy ông đáng yêu gì đâu!

“... Tiếng thương, tiếng yêu,

Tiếng ca, tiếng lòng,

Nhẹ thôi người ơi!

Hát em nghe mùa yêu.

Vui là con gái, ha, là con gái thật tuyệt!

Vừa thấy em tinh khôi trẻ con.

Vui là con gái, ha, là con gái thật tuyệt!

Lại thấy em ưu tư trầm ngâm.

Vui là con gái, ha, là con gái thật tuyệt!

Thấy em phiêu du cùng mây.”

“I’M A GIRL!”

Hành động quá ư dễ thương của đám con trai làm tim của một nửa trong lớp rung rinh dữ dội.

Một tên xấu hổ bước ra phát biểu:

– 8/3 qua lâu rồi nhưng vì bận thi nên giờ mới có thể làm món quà nho nhỏ tặng cho con gái lớp mình. Chúc một phần không thể thiếu của lớp ngày càng xinh, học giỏi, bót dữ lại, bót ăn hiếp tụi tui lại. Mong năm nào mấy bà cũng vui vẻ trong cái ngày này và mãi mãi đáng yêu như vậy nhé, con gái 9A1!

Nói không đầu không đuôi, cũng không ra hồn nhưng lại làm con gái cảm động đến rơi nước mắt. Không ngờ con trai lớp này lại tinh tế đến thế.

– Con trai tụi em cũng chúc Boss càng ngày càng xinh, gặt hái được nhiều thành công trong việc giảng dạy và nhanh có cái kết hạnh phúc với người ấy để tụi em còn được ăn cưới nữa.

Ngày hôm đó, ngày yên bình nhất thế giới, ít nhất là đối với 9A1. Với con gái, con trai trở thành một điều gì đó đặc biệt lắm và tự dưng, con gái thấy con trai dễ thương hẳn.

Chợt nhớ, sáng hôm nay, có người nào đấy chẳng thềm qua nhà chờ mình đi học, thì ra... lên đây “thử” vậy.

.

.

Kiểm tra 15’ Văn.

“Chị” Minh ác thế đấy, thi về chưa được bao lâu, nghỉ ngơi, chơi bời còn chưa đã đã tổng liễn cho tụi tụi một đồng bài kiểm tra. Hôm trước mới một tiết xong giờ lại đến 15’, đến chóng cả mặt.

Mà lớp tụi thi kêu khổ thôi rồi. Đường đường là lớp Chuyên, nam đương nhiên nhiều hơn nữ, thiên về tự nhiên cũng là lẽ thường. Xui xẻo thế nào GVCN lại dạy Văn. Toán khó, Lý khó, Hóa khó tụi nó có thể ngồi hàng giờ để giải cho ra nhưng đến Văn thì cắn bút cả ngày cũng chả lọt ra nửa chữ. Vậy nên, mặc dù là môn của GVCN nhưng đừng hỏi tụi nó tại sao lại be bét thế. Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, nếu không có “chị” Minh “đôn đốc” thì chắc tụi nó đã chết chìm trong thi học kì với môn Văn rồi.

Tên bên cạnh tụi, hẳn có thể gọi tất cả các môn, nhưng chắc chắn không có Văn. Không biết có phải hẳn bị chai lì cảm xúc hay không, mà cũng không phải, nói huých tụi ra là hẳn chả biết viết cái gì cả. Lớp 6 học tả, hẳn tả cuốn sách Ngữ Văn trong 8 câu, không thừa không thiếu. Lúc đấy tụi đã thấy ngỡ ngàng hẳn rồi. Qua thêm mấy năm nữa, tụi biết thêm một điều, với môn Văn, hẳn không phải ngu bình thường, nói hẳn không biết gì cũng chả sai. Nếu bắt hẳn làm văn kể một câu chuyện, chắc chắn một điều là câu chuyện đó không có thực và thêm một điều nữa là nó nhạt như nước lã. À còn nữa, nó ngắn đến không ngờ. Lớn lên lớp 8, lớp 9, học Văn toàn là nghị luận với cả thuyết minh, không học thì chả biết chém thế nào. Người ta học ý chính, học dàn bài, hẳn thi học luôn cả bài vì thực chất dù có để luôn cái dàn bài trước mặt hẳn cũng chả biết diễn đạt thế nào để thành bài văn.

Chốt một câu, hẳn hoàn toàn ngu văn, mà cái ngu này không thể chữa được.

Đề bài: Hãy viết một đoạn văn 5 câu nói về tình yêu học trò, trong đó có sử dụng các phép liên kết câu trong văn bản.

Trời, cái đề kiểu gì vậy?

Tụi bắt giắc nhìn sang hẳn. Hẳn ngo ngác nhìn cái đề kì quái trên bảng, sau đó lại quay sang nhìn tụi.

– Là viết thế nào?

Đấy, ngồi chung với hẳn 4 năm và mỗi lần kiểm tra Văn thì đó luôn là câu đầu tiên hẳn nói với tụi.

– Tụi biết chết liền. – “Chị” Minh đúng thật chả bao giờ ra đề giống ai.

– “Tình yêu học trò” là cái quái gì?

Hẳn vừa nói xong câu đó, không hên mà tụi với hẳn cùng quay sang hai hướng khác.

Đồ điên, cứ thích nói linh tinh!

Ngồi một lát thì góc áo bị người nào đó kéo. Tụi giả lơ, tên nào đó lại tiên tục giật giật.

Tụi quay sang hẳn hỏi:

– Học liên kết câu chưa?

– Rồi.

– Biết tình cảm học trò là cái gì chưa?

Cái đầu to có hai con mắt ngo ngơ nhìn tụi, sau cái đầu đó gật gật.

– Vậy viết đi!

– Viết thế nào?

– Nghĩ gì viết nấy! Ví dụ như ông đi lên trường sớm, ông gặp cái bạn nào xinh xinh í, tóc bạn í dài bay bay trong gió, bạn í nhìn ông cười rõ xinh rồi ông đề ý bạn í, thế đấy.

– Vậy thôi hả?

– Ừ.

15' sau, khi nhìn sang bài làm của hấn, mặt tôi chỉ có thể nói là không-nói-nên-lời.

Trích nguyên văn bài làm của học sinh Phan Thiên Tuấn:

“Một buổi sáng mùa thu đẹp trời, tôi lên trường sớm để trực nhật. Trời trong xanh có gió nhẹ, mây trắng trôi lững lờ. Giữa sân trường, một tấm áo trắng đang đứng, tóc đen dài bay bay trong gió. Tôi tưởng tượng khi cậu ấy quay lại, nở nụ cười với tôi, tìm tôi như tan ra. Khẽ cất tiếng gọi, “cậu ấy” quay lại, thì ra là bác lao công.”

– Tui không ngờ ông với bác lao công có “kì niệm đẹp” thế đấy.

Tôi ngồi sau xe hấn, trùm áo đội mũ núp nắng sau lưng hấn. Thế quái nào mà dù dưỡng thế nào da tôi cũng chẳng thể trắng bằng hấn, mặc dù hấn thường xuyên gội đầu trần ra đường. Con gái mà đen hơn con trai ra đường cũng ngại chứ, chỉ biết trách ông trời đối xử quá bất công thôi.

– Lúc này bà bảo tui làm thế mà.

– Nhưng cũng phải cho bạn gái nào xinh xinh thì chuyện nó mới lãng mạn, tự dưng thêm bác lao công vào, rõ vô duyên.

– Giờ đó ngoại trừ bác lao công ra còn ai nữa đâu, thực tế nó vậy mà.

Trời ạ, đôi khi ông thật thà một cách quá đáng!

– Với tại cái người muốn viết thì lại xấu một cái quá đáng, đến nỗi chả biết viết gì.

– Này này, nói gì vậy hả? Nói lại xem

Tôi nhéo hông hấn thật mạnh.

– Đau đau, được rồi, đẹp, đau, đã bảo là đẹp mà...

Ngày trả bài, chuyện tình sáng sớm của hấn với bác lao công được vinh dự đọc trước lớp, khỏi phải nói tui trong lớp cười ngả nghiêng thế nào. Tui nó còn nhìn tôi kiểu “Mày ngược đãi ông nên ông mới tìm đến với bác lao công đấy!”, tôi thật muốn tìm cái lỗ chó nào chui xuống cho xong.

Trời mùa hè càng ngày càng nóng, nóng như lửa đốt, nóng hằm hập, nóng đỏ mồ hôi. Một buổi chiều thứ 7 nóng cháy mỡ, tôi nằm phè phỡn ở nhà với... quạt máy, bên cạnh là ly nước đầy đá. Uống rồi đi ra, uống rồi lại đi ra, cái hành động đó lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Nhà có mỗi một chiếc máy lạnh mà khổ nỗi giờ nó nằm ngoài tiệm sửa chữa đời nào rồi. Tôi chỉ biết kêu than. Sao lại nóng thế này, sao Việt Nam lại nóng như thiêu người thế này?

– Tâm ơi, Tâm! Tâm ơi!

Trưa nắng nóng mà đũa nào đến nhà tôi gọi hồn thế không biết. Dù không muốn nhưng tôi vẫn phải chạy muốn mở cửa, đơn giản ngoài tôi ra thì trong nhà bây giờ chẳng có ma nào.

– Trưa nắng mà đến nhà tao làm gì vậy?

Cái Trang mặt mũi đỏ bừng đứng trước nhà tôi. Nó vừa dắt xe vào nhà vừa thở, thở như chưa bao giờ được thở.

Tôi chỉ vào cái balo sau lưng nó hỏi:

– Mày định qua nhà tao tị nạn hả? Xui cho mày, máy lạnh nhà tao hư rồi.

– Tao đâu có tị như mày. Vào trong đi, ngoài này nóng quá! Tao đạp đến nhà mày muốn dứt hơi.

Đặt cốc nước đá xuống bàn, nó thỏa mãn nằm lãn ra giường tôi.

Trang “trưởng” nói:

– Tao định qua nhà nhỏ Thảo.

– Thì qua đó đi.

– Nó rủ tao qua nhà nó ở lại, ba mẹ nó đi công tác rồi, giờ nó chỉ ở nhà một mình. Tao định rủ mày đi chung luôn.

– Thôi tao không đi đâu, mày rủ nhỏ Phương đi.

– Cái Phương nó bận rồi.

Tôi với nó còn chưa làm hòa, giờ tự dưng mặt dày qua nhà nó, còn ở lại mới ghê. Giận thì hết rồi nhưng nhìn mặt nhau cứ thấy kì kì.

– Vậy mày đi một mình đi.

– Hai đứa tụi bây bướng như nhau, bạn bè chẳng lẽ cả đời không nhìn mặt nhau. Nó không chịu nhường thì thôi mày nhường nó chút đi.

– Nhưng mà... nó kì kì.

– Kì quái gì? Đi đi mà, tao năn nỉ. Mày với nó nhân dịp này làm lành luôn.

– Thôi, tao thấy...

Tôi thì ngại mà nhỏ Trang thì cứ ở một bên tru tréo, một câu “đi”, hai câu “đi”, ba câu “đi”. Đấu tranh tư tưởng một hồi, thôi thì làm người mặt dày một lần cũng chả chết ai.

Để lại thông báo cho ba mẹ, tôi xách balo lên và đi.

.

.

Nhỏ Thảo ra mở cửa, tôi thì cười hơ hớ như con ngố. Nó chẳng nói gì cả, cũng chả tỏ ra khó chịu hay mừng rỡ gì. Nó càng ngày trông càng giống cái Phương, ít nói hẳn.

Vào nhà nó nhiều lần rồi nhưng chưa bao giờ thấy mất tự nhiên như lần này. Có cảm giác như mình không được hoan nghênh nhưng cứ mặt dày đi tới.

– Vậy chiều nay ăn gì?

Cái Trang vào bếp lục lọi một hồi rồi ngo ngoe hỏi nhỏ Thảo.

– Đề tao ra chợ, mày ở nhà nấu cơm đi.

– Ok, mà nhớ mua đồ ăn vặt, cả nước nữa. Tâm, mày đi với nó đi.

Tôi nhìn sang cái Trang muốn hỏi: “Cái quái gì vậy?”.

Nó chẳng nói chẳng rằng tống luôn hai đứa ra khỏi cửa, còn nháy mắt rất chi là “đáng yêu”. Nhưng làm cho nó thất vọng rồi. Tôi với cái Thảo cả đoạn đi lẫn đoạn về chẳng thèm nói với nhau câu nào. Tôi cũng muốn bắt chuyện nhưng khi nhìn nó lại thôi.

Buổi tối, ba đứa lần lượt thăm nhà tắm rồi leo lên giường nằm. Nhà cái Thảo có mình nó là con một nên sướng phải biết, trong phòng lắp sẵn máy điều hòa, chẳng bù cho nhà tôi. Ba đứa nằm một giường công nhận là có chút chật, cái Trang nằm giữa tôi với nhỏ Thảo. Trang “trường” chính là người đề cử vụ xem TV nhưng chưa hết bộ phim đã lăn đùng ra ngủ mất tiêu.

Tôi nằm xoay qua xoay lại một hồi vẫn không thể nào ngủ được trong khi đó cái con nhỏ bên cạnh lại ngáy khò khò ngon lành. Chợt điện thoại dưới gối rung lên... Tôi nhòm người dậy nhìn sang bên kia, thấy nhỏ Thảo quay lưng lại, chắc đã ngủ rồi nên tôi mới dám bắt điện thoại.

Tôi hạ giọng xuống mức nhỏ nhất:

– Này điên à, giờ này điện làm gì?

– Mới 10h30' mà. Nghe giọng... đang đầu giẫm gì phải không?

Nếu lúc trước tôi ở nhà thì khác, một mình một phòng chả phải sợ bố con thằng nào. Nhưng bây giờ là đang ở nhà người ta, đầu thể làm theo ý mình. Với cả, tôi mà phá giấc ngủ của cái Trang, nó nhất định sẽ băm vằm, xé xác tôi ra.

Bên kia thấy tôi không trả lời nên lại tiếp tục.

– Này này, đừng có nói đang có động vật giống đực trong phòng ấy nhé!

– Không chỉ một mà là hai. – Tôi đùa.

Bên kia đột nhiên im lặng một hồi, sau đó...

– Chôn sống không cho nó đẻ trứng.

– Đã là giống đực thì lấy trứng đâu mà đẻ.

– Vậy thiên nó đi.

Tôi “...”

– Thật ra tui đang ở nhà nhỏ Thảo.

– Làm lành rồi à?

– Lành đâu? Do nó đang ở nhà một mình, tui bị cái Trang lôi qua ấy chứ.

– Con gái mấy bà giận dai ghê, như con trai tui tôi đây có phải khỏe không.

Tôi tức mình chửi:

– Còn không phải do ông.

– Này này, tui là vô tội nhé. Đừng có mà “giận cá chém thớt”.

Tôi hỏi hân:

– Sao ông biết nhỏ Thảo thích ông mà ông không nói cho tui?

– Hâm à? Nói cho bà làm gì với cả chuyện này lâu rồi, đâu còn quan trọng nữa.

Nằm một chút, tôi lại hỏi hân:

– Này, mẫu người con gái ông thích là như thế nào?

– Một là học thật giỏi và không có gì cả, hai là không học giỏi và có tất cả.

Bên kia còn vang lên tiếng cười.

– Tui không có đùa.

– Bà đừng tự làm tổn thương mình, dù tui có nói ra thì bà cũng không trúng được một cái trong đó đâu. Vừa xấu vừa khờ lại còn không biết phấn đấu như bà thì trên đời này chỉ có một thôi.

– Vừa xấu tính lại xấu bụng như ông trên đời này cũng chỉ có một thôi.

Đầu dây bên kia tiếng cười còn to hơn.

– Không nói chuyện nữa, con vừa xấu vừa khờ này đi ngủ đây. Tối nay gặp ác mộng nhé!

Tôi tắt điện thoại được một lát thì có tin nhắn tới.

From Die Cún: Thấy ác mộng cũng chẳng bằng thấy bà đâu.

Tôi không trả lời, nói chuyện với hân quá hại não.

– Mày với ông trông chẳng giống như đang yêu nhau nhì?

Tôi nghe tiếng nhỏ Thảo nói, âm thanh nhỏ nhẹ vang lên trong không gian yên ắng.

Tôi cười:

– Chắc tao với ông không giống người bình thường.

Chẳng có cảm giác gì như đang yêu cả, nhưng tôi lại thích cái cảm giác này, nhẹ nhàng và thoải mái.

– Tao cũng từng được như mày đấy, cũng có người quan tâm, có người bên cạnh, có người làm tao vui, làm tao cười, nhường nhịn tao đủ thứ, chia sẻ với tao mọi điều. Nhưng tao lỡ đánh mất người đó rồi.

Tôi im lặng, nghe nó nói tiếp.

– Tao thừa nhận là tao cảm thấy ganh tỵ với mày. Mọi chuyện tao đều đem ông Tuấn với người đó ra so sánh, và tự dung tao thấy... Ngu ngốc quá phải

không? Vì sự tham lam, ích kỉ của bản thân, tao đã làm người đó tổn thương, khiến những người bên cạnh tao cảm thấy không vui.

– Mày đúng là một đứa ngu. Một người hoàn hảo nhưng không thương mày thì đem về cũng chẳng để làm gì đâu, ông Huy là người tốt mặc dù đôi khi cũng hơi trẻ con. Ông đã suýt đánh nhau với ông Tuấn chỉ vì mày đấy, ông muốn hơn.

Nhỏ Thảo đột nhiên im lặng không nói.

Tôi nói tiếp:

– Người đó vẫn đang chờ mày đấy, đừng bướng nữa và về đi!

.

.

– Tao xin lỗi.

Tôi cuộn trong chăn, mỉm cười.

Mới 5h sáng, hai đứa nó bật dậy rồi lôi đầu tôi dậy với lý do “Đi biển”.

Biển biếc gì chứ, tôi muốn ngủ, tôi buồn ngủ, chỉ muốn ngủ.

– Tụi mày đi đi, tao ở nhà.

Tôi lại vùi đầu vào chăn ngủ tiếp.

– Đi đi, tắm biển sáng cho khỏe người.

– Nhanh, dậy nhanh, mày lười chày thây ra.

Và bằng cách nào đó, tôi đã ra biển và ngồi gật lên gật xuống trên cát. Mặc dù muốn nhìn để thấy cái gọi là “bình minh trên biển” nhưng hai mắt tôi cứ dúi cả lại, đầu óc cũng đình chỉ hoạt động chuyển sang trạng thái ngủ.

Hai đứa nó vừa đến đã lao ngay xuống biển, tôi không thích lắm, mà thật ra là không biết bơi nên chả ham xuống nước làm gì. Tôi ngồi trên cát làm nhiệm vụ trông đếp, giữ đồ nhưng trong tình trạng này thì sợ có người lấy trộm tôi cũng chẳng biết nữa là.

Ngủ ngời như thế này thật là mỏi cổ, đầu hết gục sang bên này lại nghiêng bên kia. Bỗng từ đâu có người ngồi xuống cạnh tôi, còn bảo:

– Không xuống biển mà ngồi đây làm gì?

– Buồn ngủ.

– Riết rồi như heo.

Kẻ nào đó mắng.

– Xuống biển đi, đừng ở đây ờn ào!

Tôi quay đầu sang bên kia tiếp tục ngủ.

Được một lúc thì nắng chiếu thẳng vào mặt nên chẳng thể nào ngủ được nữa. Người xuống tắm biển cũng càng lúc càng đông hơn.

Tôi vươn người, ngáp một cái rõ to, vô tình đụng trúng kẻ nào đó ngồi bên cạnh. Xoa xoa mắt đắm nước, tôi mắt nhắm mắt mở nhìn sang.

Chưa kịp nhìn được gì đã bị tên chết tiệt nào đó đập ngay khăn giấy vào mặt.

– Nhìn mặt bà giờ rõ khiếp!

– Có ai bảo ông nhìn đâu, chẳng biết cái gì gọi là “thương hoa tiếc ngọc”.

Tôi lấy khăn lau mặt. Giờ chả cần nhìn cũng đủ biết là ai, nói chuyện với tôi với giọng điệu mỉa mai ấy thì ngoài hấn ra chẳng còn ai.

– Vậy muốn “thương hoa tiếc ngọc” hả? – Hấn bỗng cười cười rồi đổi giọng. – Bạn Tâm ngồi im nha, để bạn Tuấn lau mặt cho bạn Tâm ha.

Chưa kịp để hấn sẵn tời, tôi đã đập hấn ra xa.

– Biển nhanh!

Hắn lần quay ra cát cười ha ha. Tôi thấy chẳng có gì đáng cười cả. Lướt mắt nhìn xung quanh, thấy có mấy em gái xinh xinh đang đưa mắt nhìn hắn, lại nhìn đến hắn trông chẳng khác gì một tên dờ người lần quay trên đất.

Tôi chép miệng, cố ý nói lớn:

– Chẹp, tiếc thật, đẹp trai mà bị điên.

Mấy em gái quay đầu đi luôn, không một lần nhìn lại.

.

.

Chắc chẳng có đứa nào như tôi, ra biển lúc 5h sáng, ngủ gà ngủ gật trên cát đến khi mặt trời chiếu thẳng mặt mới chịu tỉnh. Lúc tôi muốn xuống thì mọi người muốn về.

– Ông ra đây với ai?

– Ba thằng đực rựa tụi nó chứ ai.

– Tui đi với cái Trang, nhỏ Thảo mà giờ không biết tụi nó đâu rồi.

– Khi mấy đứa nó tung tăng tung tẩy dưới đó thì mắt bà còn chưa mở nổi thì biết cái gì.

Tôi thúc vào hông hắn một cú. Chôn tạm đồ dưới cát, tôi với hắn xuống biển.

– Không xuống tắm mà ngồi trên đó làm gì?

– Tui sợ bà bị bắt cóc. Lỡ có chuyện gì mai sau con tui mất mẹ thì khổ.

Tôi thẳng chân đạp luôn hắn xuống nước, can tội phát ngôn linh tinh.

Và khi nước bắn lên người, tôi mới phát hiện ra một điều đặc biệt. Thế quái nào tôi mang áo trắng này giờ mà tôi không biết? Hôm qua mang áo phông này đi ngủ, sáng sớm... Ôi tôi chết mất!

Vốn định chạy ngược lại lên bờ, ai ngờ tên khốn nào đấy cầm tay tôi xuống nước để trả thù.

Nước mặn sộc vào mũi, tràn vào miệng, mắt thì cay xè. Tôi có cảm giác như mình muốn khóc đến nơi.

– Này, chơi kiểu gì kì vậy hả?

Tôi dụi mắt, lấy tay đập liên tiếp vào người hắn.

– Xuống biển phải tắm chứ! Một mình tui tắm thì đâu có công bằng. – Hắn nhe răng cười.

– Tui đi tìm nhỏ Thảo đây.

Hiện tại, không thể ở chung với tên này được, tôi cần tìm cứu viện.

Chẳng nói chẳng rằng, hắn đột nhiên kéo tôi ra ngoài xa, đến khi mực nước ngang vai tôi thì dừng lại.

Hắn quay phắt lại hỏi tôi:

– Sao không chịu nói sớm?

– Nói gì cơ?

Tự dưng kéo tôi ra đây rồi bắt tôi nói gì mới được.

– Chết tiệt...

Hắn tự dưng chửi bậy rồi vò đầu bứt tai cả nửa buổi, cuối cùng là hắn cởi áo.

Tôi theo bản năng la toáng lên:

– Này này, ông định làm gì vậy hả? Ở đây là nơi công cộng, cấm làm bậy à.

– Bậy bậy cái đầu bà, mặc áo đó vào đi!

Hắn quăng cái áo đen cho rồi xong rồi xoay lưng về phía tôi luôn. Tôi chỉ biết im lặng làm theo lời hắn, nhặt cái áo đen ướt nhẹp mang vào, tự dưng thấy xấu hổ kinh khủng.

Chẳng nói chẳng rằng, hai đứa xoay lưng vào nhau. Tôi ngấm hơn nửa mặt xuống nước, xấu hổ, quá ư xấu hổ.

– E hèm, đi tìm tụi nó chứ nhì!

Chẳng để hắn kịp đáp, tôi vội chuồn trước, hắn lẻo đẻo theo sau.

Thấy cái Trang ở cùng chỗ ông Phong, tôi mừng đến rơi nước mắt. Thấy tôi mang áo hắn, hắn lại đang cời trần, sự việc này gây chấn động mãnh liệt.

– Hai đứa mày... làm chuyện gì mờ ám xong phải không?

Tụi nó sấn lại hỏi tới tấp.

– Ê Tuấn, có bao giờ mày tắm biển mà cời áo đâu, sao hôm nay lại...

Tôi bí quá phải kéo cái Trang ra một góc để thủ thi chuyện-khó-nói.

– Máy chú trật tự, chẳng có chuyện gì để phải ồn ào cả. Mà nếu có chuyện thì cũng phải để đôi trẻ tự giải quyết chứ mình xen vào chả ích lợi gì đâu.

– Mày nói cái quái gì vậy hả? – Tôi nghiêng răng nói.

Nó còn quay sang tên Tuấn giờ ngón... trở.

Không thấy ông Huy với nhỏ Thảo đâu, tôi thấy lạ mới hỏi.

– Hai đứa nó dắt nhau đi tìm nơi tắm sự rồi.

Đúng lúc ấy thì hai con người đó quay lại, mặt mày ai cũng toe toét. Thế này thì đủ biết là “com lạnh, canh ngọt” lại rồi.

.

.

Lúc ra về, có người kéo tôi lại mắng.

– Hậu đậu vừa thôi, lỡ không có tui thì biết làm thế nào?

– Lấy áo thằng khác mang. – Tôi đùa.

– Dám?

– Sao lại không? Nhưng tiếc là áo thằng khác không thơm được thế này.

Tôi giả lơ nói.

– Thật không?

– Xạo đấy.

Thật ra là áo thằng khác không mặc thích thế này.

Mặc dù, mặc vào trông tôi như con ngố.

– À này, nhìn ông... chẳng khác gì con gái.

Nói xong, tôi chạy thẳng.

Tối về, không biết đầu hắn bị nhiễm mận hay sao mà gửi cho tôi một tấm hình bán-khỏa-thân, cùng với cái tit “Men thế này mà bảo giống con gái à?”.

Tôi găng lắm mới không để nước phọt ra ngoài.

Nghĩ lại, cứ như thằng bê. =.=”

—
Hello tháng tư!

Yuu đây, tuôi đây, tuôi đã trở lại và ăn hại hơn xưa!

Tuôi mới được bác sĩ đẹp trai thả ra từ “chuồng” tâm thần, cảm ơn tuôi vì nhờ tuôi mà bệnh viện trông như cái sở thú với đủ loại động vật. Định kiểm cái chỗ chui cho những tháng ngày tiếp theo mà chẳng chỗ nào chịu nhận, thôi thì về đây để khi người ta hỏi mình cũng có cái gọi là nhà.

Còn đây là công sức trong những ngày “nằm viện” của tuôi, cũng nhảm như thường :D.

P/s: Nhớ không nhiều nhưng cũng liều xiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

==>CHƯƠNG 25<==

Một buổi tối của một ngày bình thường, trời đen thui và đầy sao, tôi nằm ườn ra giường, thường thức khuôn mặt ngàn năm có một của thằng em trai yêu quý.

Nó ngồi ghé đối diện giường, vòng tay cầu nhau:

– Bà ngồi dậy đàng hoàng coi, khó coi quá đi mất.

Tôi bơ lờ nó nói, vung tay vung chân đủ kiểu làm dáng rồi ra lệnh cho nó:

– Nô tỳ đâu? Bồn cung muốn ăn sữa chua?

– Nô tỳ cái khi...

– Định giúp thế mà, haiz, thôi bỏ đi!

Vừa nghe tôi nói, kẻ nào đấy vác cái mặt mâm xuống bếp, dù muốn dù không chốc sau lại mang lên cho tôi hộp sữa chua.

– Thái giám đâu, Trẫm khát nước.

Thế là có kẻ nào đấy lại lò dò xuống bếp.

– Thái giám, Trẫm nóng.

– Nô tỳ, Bồn cung muốn ăn kem.

– Thái giám...

– Nô tỳ...

– ...

Các thầy cô và các mẹ luôn luôn dạy các bạn, khi muốn nhờ người khác giúp đỡ mình, ngoài nói “làm ơn” một cách thật nhỏ nhẹ và chân thành ra thì các bạn còn phải thể hiện bằng hành động. Hành động là như thế nào? Đầu tiên, các bạn phải biết ngoan ngoãn và biết nghe lời. Thứ hai, các bạn phải làm theo mọi yêu cầu mà người ta muốn, cái này gọi là “có qua có lại mới toại lòng nhau” đấy. Điều cuối cùng, các bạn phải luôn luôn nở nụ cười, trong mọi hoàn cảnh đều cần nụ cười, nó cho thấy mọi sự đều là do bạn “muốn” chứ không phải “bắt buộc”.

Đây, nhóc Thiên cũng đang trong tình cảnh này, nó là người nhờ và tôi là người được nhờ. Làm chị nó bao lâu nay, được cơ hội này không cho nó ăn hành thì hơi phí.

– Giờ muốn gì nữa?

Nó nhìn tôi như kiểu “Nếu không phải có việc thì bà đừng mơ!”.

Tôi lại nằm sải ra giường.

– Được rồi, chị đây sẽ theo yêu cầu của mày.

– Nhớ đấy!

Nó nói xong câu đấy, đi thẳng một mạch về phòng.

Tôi lấy máy ra nhắn tin.

Tôi: “Này tình yêu ơi, mai mình hẹn hò nhớ?”.

Một lát thì máy báo có tin nhắn.

Die Cún: “Nhớ người ta đến thế cơ à?”

Tôi: “Nhớ cái mông.”

Một lúc sau vẫn không thấy hán nhắn tin lại, tôi mới nhắn thêm một tin nữa.

Tôi: “Này, đi đâu vậy?”.

Die Cún: “Tránh chỗ để bà còn giải quyết nỗi buồn, bảo nhớ cái mông còn gì”.

Tôi: “.=”

.

.

– Bà bảo hẹn hò là ở đây hả? Cả hai đứa nhóc kia nữa.

Hán chỉ về đằng sau, mắt lờm tôi như muốn nói “Bà đang đùa à?”.

– Ủ, người ta nhờ chẳng lẽ mình không giúp.

– Nhưng tui đã đồng ý đâu.

Giọng điệu hán cực kì, cực-kì-không-hài-lòng.

– Tui biết ông sẽ đồng ý mà. Ông cũng rảnh mà, cứ coi như làm việc bán thời gian kiếm thêm kinh nghiệm đi.

Tôi đứng ở một bên thổi thêm gió mát, nhìn mặt hán cau có phát sợ.

Kẻ nào đấy hăm hăm bỏ vào trước.

– Vào thôi, hai người đứng là lằng nhằng. – Nhóc Thiên.

Nhà Em dâu mới mở một quán cà phê, hôm nay là ngày khai trương nhưng lại có trục trặc về nhân sự. Thành khừ nhóc Nhi nhờ thằng em nhà tôi đến phụ giúp, nó chắc nghĩ ít người quá nên lôi cả tôi, tôi thấy vui nên kéo theo cả hán.

Tiệm nằm ở khu phố sầm uất nhất của thành phố, với cái tên khá ngộ “Xon Xen”. Quán chỉ có một tầng nhưng được cái rộng và trang trí khá bắt mắt. Nhìn kiểu cách trang trí của quán thì có lẽ đối tượng hướng đến là học sinh và sinh viên, nhưng nếu có người muốn chọn một chỗ phù hợp để làm việc thì nơi đây cũng không phải là ý kiến tồi.

Ba đứa tôi được Em dâu dẫn về phía sau thay quần áo. Nói cho oai vậy thôi chứ đồng phục quán chỉ có chiếc áo sơ-mi xanh kẻ sọc đen, trên đó có in hình logo quán. Xong xuôi, cả đám được đưa ra quầy bar và lần lượt được phân việc. Hán đứng làm ông thần gác cửa, nhóc Nhi, tôi với cái Thiên làm phục vụ. Ngoài ra, trong quán còn có hai người ở quầy làm nhiệm vụ pha chế.

Tôi đến trước một tủ kính lớn, bên trong chứa đủ loại bánh nhiều kích cỡ khác nhau, chỉ một chữ thôi: “thèm”.

– Có muốn ăn không?

– Dạ, cháu chào cô.

Nếu không làm thì đây là mẹ Em dâu, trẻ hơn tôi nghĩ. Nhóc Nhi chắc giống mẹ, xinh thế còn gì.

– Hôm nay làm phiền các cháu rồi!

– Dạ, không sao đâu ạ!

Lúc ấy thì hấn với nhóc Thiên cũng bước tới, một lớn một nhỏ cúi chào.

– Cháu chào cô.

Không biết sao nhưng tôi có cảm giác mẹ Thùy Nhi rất ưa hai tên này, bà cười rất tươi.

– Hai đứa đẹp trai ghê! Vậy có đứa nào có hứng thú với con gái cô không vậy?

Cái này có được gọi là công khai bán người không?

Trai lớn nhẹ nhàng lùi sau hai bước, xuống đứng cạnh tôi. Chúng tôi đối với ánh mắt giết người của Trai nhỏ thấy như không thấy, đứng huyt sáo xem trò vui.

– Vậy là cháu muốn làm con rể cô hả?

Nhóc Thiên cổ tỏ ra như không có chuyện gì nhưng tai thì đỏ rần cả lên. Đang chờ xem nó nói gì thì nhóc Nhi chen vào.

– Cái danh sách con rể của mẹ lên đến trăm người rồi đấy, mẹ vẫn muốn nạp thêm sao?

– Mẹ chỉ đùa, đùa thôi mà. Nhưng thằng nhóc này nhìn được nhất...

– Mẹ. – Thùy Nhi cắt ngang.

– Được rồi, mẹ chưa nói gì hết.

Mẹ Thùy Nhi cười giả lả rồi bước về sau tủ bánh, mắt vẫn nháy nháy nhìn nhóc Thiên.

– Ông đừng tin, mẹ tui đùa đấy.

– Tui biết.

Trai nhỏ nói xong liền hăm hăm bỏ đi. Nhóc Nhi nhìn nó ngờ ngác không hiểu, tôi với hấn nhìn nhau cười. Thằng nhóc này chắc chắn đang giận.

.

.

Chúng tôi đón lượt khách đầu tiên là một nhóm 4 người con gái. Nhìn vẻ bề ngoài thì có vẻ là sinh viên đại học, họ đem theo cả sách vở và thảo luận về đề tài gì đấy. Tôi đem đồ uống ra có nghe nhưng chẳng hiểu bao nhiêu.

Giữa trưa, khách vào quán cũng đông hơn, có người ngồi uống có người mang về. Khách hàng ở mọi lứa tuổi, từ trẻ em đến cả các cô bác trung niên, tằm tằm như học sinh tựu tôi là nhiều nhất.

Tôi chạy đi chạy lại xung quanh một muốn xiu, nhóc Thiên cũng chẳng khá hơn, còn Thùy Nhi thì đang tất bật với đồng lý đĩa đằng sau quán. Hấn thì mồ hôi chảy ròng, ướt đầm cả áo thể mà miệng vẫn cứ toe toét, tay thì vịn lên nầm cửa.

– Kính chào quý khách!

Đang tính chạy lại đưa hấn cái khăn thì có người gọi.

– Chị ơi, chị!

– Quý khách gọi thêm gì ạ?

Người gọi tôi là hai đứa con gái, chắc bằng tuổi, ăn mặc khá kiểu cách.

Một người chỉ ta về phía cửa, hỏi tôi:

– Cái cậu đứng ở cửa ấy tên là Thiên Tuấn phải không?

Cái quái gì thế này? Tôi bèn cất lại cuốn sổ, tươi cười trả lời:

– Đúng rồi.

Cô bạn ấy nghe tôi trả lời thì reo lên với người bên cạnh, hai người còn nói nói gì đấy tôi nghe không rõ.

– Xin hỏi quý khách có việc gì? – Tươi cười.

– Có thể cho tui em xin số cậu ấy được không ạ?

Bộ tôi già lắm sao mà kêu tôi là “chị” mà kêu hấn là “cậu” ngọt xót thế. Vội lại, xin số hấn mà sao hỏi đúng người vậy (=.=). Cảm giác khi có gái hỏi số bạn trai mình thật... khó tả.

– Xin lỗi nhưng chúng tôi không thể tiết lộ thông tin cá nhân của nhân viên được. – Duy trì tươi cười.

Chưa kịp đề đổi phương đáp tôi đã nói thêm:

– Nếu không có việc gì thì tôi xin phép, quán đang rất đông.

Bước tới chỗ hấn, quăng cho hấn cái khăn ướt rồi bảo:

– Lau đi!

– Sao mặt cau có thế?

– Nóng nên thế!

Hấn đột nhiên kéo tôi lại gần, sau đó lấy nguyên cái khăn đập lên mặt tôi. Miệng thì lẩm nhẩm cái gì đó vui vẻ lắm.

Có cảm giác tóc mái bị vén lên, người nào đó lau mặt cho mình. Cách một lớp khăn, hấn nhéo mũi tôi.

– Nhấn mũi rồi như bà già, tui còn chưa xử bà vụ hôm nay đâu đó.

– Tội gì? Nãy tui còn ngăn không cho số điện thoại ông phát tán nữa cơ mà.

– A, thì ra...

Hấn chợt muốn nói gì đó lại thôi, nhìn tôi với vẻ rất hài lòng.

Tôi kéo tay hấn ra, nhéo hông hấn nhắc:

– Khách đến kìa!

Một cái đầm trắng vừa bước vào đã kêu lên hai chữ:

– Thiên Tuấn.

.

.

Tự dưng tôi từ phục vụ bị đẩy xuống làm người gác cửa, còn hấn từ người gác cửa đột nhiên được thăng chức lên làm nhân viên phục vụ. Tôi muốn gào lên, “Chân lí ở đâu?”. Càng muốn gào to hơn nữa là tại sao, tại sao hấn phải phục vụ theo yêu cầu của Đầm trắng chứ.

Nhóc Thiên đi qua để lại một câu:

– Khách hàng là Thượng Đế.

Thùy Nhi khó xử:

– Tại chị Nhi cứ bắt buộc phải là anh Tuấn phục vụ nên...

– Không sao đâu. Chị cứ nghỉ chỗ đó không phải người ngồi thôi.

– Hử?

– Đừng quan tâm đến bà, mỗi khi bà giận thì mọi thứ trước mắt bà đều hóa thành động vật hết. Tránh xa bà ra không thì tốn tiền chích dại đấy.

Nó nói xong còn kéo luôn nhóc Nhi đi luôn.

Uyển Nhi không biết cố tình hay cố ý mà chọn đúng quán này để vào. Vừa vào đã lú lú bém bém hấn không rời, sau cái vụ đó, hình như chỉ số mặt dày của cô nàng càng tăng thì phải. Quán cũng có rất đông con trai, Uyển Nhi vừa đến đã lôi kéo được sự chú ý của họ, cả hai anh ở quầy pha chế cũng nhìn mãi không thôi, thế mà cô nàng cứ mở miệng là Thiên Tuấn, ngậm miệng lại cũng Thiên Tuấn, cũng chả thêm quan tâm đến sự hiện diện của tôi.

Cô nàng đi cùng ba người bạn, hai nam một nữ. Máy người đó hỏi là bạn trai à, cô nàng cũng vui vẻ gật đầu, còn hấn chỉ bảo: “Đùa hơi quá đấy!”. Đi bốn người, nhưng lại gọi tận 5 ly nước, nhìn cái cảnh cô nàng một mực kéo hấn ngồi xuống thật muốn sôi gan. Cái cảm giác bạn trai mình mà cứ như bạn trai người thế này...

Tôi tiến về phía nhóc Thiên.

– Đồi chỗ cho tao!

Tôi cười tiến về bàn số 5, tiện chân chen giữa hai người nọ, cũng tiện tay kéo luôn cánh tay đang bám trên người hấn.

– Xin lỗi nhưng có thể cho tôi biết quý khách cần gì không ạ?

Uyển Nhi hất mặt nhìn tôi, vòng tay nói:

– Không phải tôi đã yêu cầu cậu này phục vụ rồi sao?

– Ở đây có phục vụ bánh, phục vụ nước, chứ không phục vụ người. Đang trong giờ làm việc, nếu cần, quý khách có thể gặp mặt và nói chuyện sau giờ làm, nếu cậu này đồng ý.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói mấy chữ cuối, người nào đó đứng bên cạnh huyết sáo, tâm trạng rất vui vẻ.

Uyển Nhi nhất thời cứng họng, bèn quay sang hấn chữa ngượng:

– Làm phiền cậu rồi!

– Không sao.

.

.

Chúng tôi kết thúc khá sớm, một ngày làm việc thử cũng được coi là khá vui vẻ, nếu bỏ ra những chuyện khiến tôi không cười nổi. Chúng tôi được mẹ Thùy Nhi biếu cho rất nhiều bánh ngọt, cả đồ uống nữa. Bà còn bảo nếu rảnh thì có thể ghé đây làm thêm, sẽ trả công đầy đủ.

Hấn đề nghị:

– Còn sớm, hay mình đi ăn ha!

Không ai trả lời.

– Ông rủ đi ăn kìa? – Nhóc Thiên.

– Ai đâu? Ở đây ngoài tao với mày ra còn có ai khác sao?

Tôi quăng cho hấn cục bơ to đùng.

– Này...

– Bây giờ trong mắt bà, một thì anh là con cún, hai là không khí không hơn.

Hấn nghe nhóc Thiên nói vậy không những không giận mà còn cười đến không thể ngậm mồm lại. Động vật nó khác người chỗ đấy đấy! (=.=)

Hấn đến cạnh tôi nói:

– Này, tui đùa chút thôi mà!

– Đem tui ra để chọc chặc ông vui lắm ha. – Mặt hình sự.

– Trả thù vụ hôm nay.

Hấn đúng là thù dai như đũa, có cái việc con con thế mà cũng để trong lòng.

Tôi nhăn mặt mắng:

– Đồ con nít!

– Con nít mà có người ghen.

Hắn há miệng cười to hơn, lộ hết cả răng khểnh.

Tôi “...” có gì đáng cười chứ?

Hắn cúi đầu nói nhỏ vào tai tôi:

– Một thằng con trai tốt là không để bạn gái mình ghen vì đưa con gái khác, nhưng... lâu lâu nhìn bà giận cũng hay.

– Ông đi chết đi!

Hắn chợt nắm nhẹ tay tôi.

– Tui có thể sẽ không tốt nhưng ít nhất tui sẽ không là lý do khiến bà buồn.

Tôi đơ mắt vài giây, nhìn nụ cười nửa đùa nửa thật của hắn. Sau đó, tôi quay lưng bỏ đi để lại một câu:

– Sến phát khiếp.

Hắn chạy lên quàng vai bá cổ tôi như một thằng con trai, còn tiện tay vò rối tóc tôi.

– Tình yêu ơi, anh đưa tình yêu đi ăn! Tình yêu mập mập chút thì anh mới có thể bán với giá cao được.

Mùi hương này, hơi ấm này, vòng tay này, cả hơi thở nữa, mọi thứ đều rất quen thuộc đối với tôi, có thể chẳng còn cái đồ mặt vụng về mỗi khi bị hắn chạm vào nhưng thay vào đó là cảm giác ấm áp khó nói nên lời.

Có thể tiếp xúc nhiều quá nên bị chai cũng nên.

.

.

Tôi với nhóc Thiên vừa về tới nhà thì thấy ba đang bước từ trên lầu xuống. Ông nhìn tôi khiến tôi có chút... chột dạ.

– Hôm nay con lại đi chơi với cậu ta sao?

– Dạ, nhưng có cả thằng Thiên nữa.

Ông chuyển hướng sang nhìn em tôi.

– Con lên phòng đi, ba có chuyện muốn nói với chị con.

– Có phải chuyện giữa chị con với anh Tuấn? – Nó không nghe lời mà đứng trơ ra đó hỏi lại ba.

Ông nghiêm khắc nhìn hai đứa tôi. Nhóc Thiên cũng nhìn lại ông, tôi chỉ biết cúi đầu.

Ba tôi chỉ là một công chức nhà nước. Mỗi lần đầu tiếp xúc, mọi người có thể nghĩ ông hài hước và khá dễ tính bởi những câu nói đùa và tính cách thoải mái của ông nhưng chỉ có người trong nhà mới biết được ông nghiêm khắc cỡ nào. Với con cái, ông có thể cho chúng tôi thỏa thích làm những gì chúng tôi muốn tuy nhiên chỉ trong một giới hạn nhất định, vì ông biết chúng tôi đủ lớn và biết những gì thực sự tốt cho mình, ông cho chúng tôi quyền lựa chọn mọi thứ. Chúng tôi có thể xem ông là bạn, nói chuyện với ông nhưng nếu vượt qua cái giới hạn ông đã vạch ra, ông sẽ răn dạy chúng tôi với tư cách là một người cha, một người cha nghiêm khắc.

Thường ngày tôi có thể đùa giỡn với ông nhưng chỉ khi xảy ra chuyện, chỉ có nhóc Thiên là dám ngẩng đầu nhìn ông. Còn tôi, tôi sợ cái nhìn của ông, nó khiến tôi có cảm giác mình vừa làm ra điều gì đó kinh khủng lắm.

Ông ngồi trên ghế, còn chúng tôi đứng.

– Đây chỉ là chuyện của chị con, không liên quan nên con lên phòng đi.

– Vậy nếu bây giờ con bảo con cũng có bạn gái thì có phải ba cũng có chuyện muốn nói với con phải không?

Nó cứng đầu đáp.

Thằng em này, lúc nào nó cũng bướng như vậy. Tuổi thơ của tôi, thời thơ ấu trẻ trâu đều trải qua cùng nó. Nó có thể nói năng không lọt tai, đôi khi lại xóc xia tôi không thương tiếc nhưng mỗi khi có chuyện nó lại luôn là người đầu tiên bên cạnh tôi. Khi tôi có lỗi, nó cũng là người đầu tiên đứng ra nhận tội thay, mặc dù cuối cùng đều là hai đứa cùng chịu phạt. Nhớ lúc nhỏ, tôi có lần bị mấy đứa trong xóm bắt nạt, nó đã lao ra đánh cho tụi đó một trận, còn đe dọa: “Tụi bây còn đụng vào chị tao nữa là chết với tao.”. Tội về, ba tôi biết chuyện, ông đánh nó một trận, nó đau nhưng tôi khóc.

Nó cười hề hề bảo tôi:

– Thiên sẽ là siêu nhân, Thiên sẽ bảo vệ chị hai suốt đời.

Thời đấy nó thích siêu nhân lắm, cái gì cũng siêu nhân siêu nhân, còn ước mơ mai sau lớn lên đi bảo vệ thế giới. Nghĩ lại thì thằng nhóc hồi đó khác giờ nhiều quá, chẳng còn léo nhéo gọi tôi “chị hai, chị hai”, không biết do đâu mà đổi tính đổi nét đến vậy. Mặc dù thế nhưng nó vẫn ở cạnh tôi đấy thôi, lúc nào cũng đứng ra làm “siêu nhân” cho tôi, khóc với nó cũng nhiều mà cười với nó cũng nhiều.

– Thiên, lên phòng! Dù thế nào thì con cũng không ở bên cạnh chị suốt đời được đâu. – Ba tôi không phải yêu cầu mà là ra lệnh.

Tôi cười vỗ vai nó:

– Ba nói đúng đấy, mày lên phòng đi! Chuyện có liên quan đến mày đâu, với lại mày sợ ba ăn thịt tao chắc, ba có phải quái vật đâu.

– Nhưng mà... – Nó ngập ngừng.

– Đi đi!

Nó bước lên phòng nhưng vẫn cố ngoảnh đầu lại nhìn.

Không gian yên lặng hẳn kể từ lúc nhóc Thiên bước lên phòng, nghe rõ cả tiếng quạt máy đang chạy ro ro trên trần nhà. Sự yên lặng này khiến tôi khó thở.

Ba đã từng nhắc ngầm tôi về chuyện này, nhưng tôi lại cố tình quên nó đi. Nhưng tránh thế nào cũng sẽ có ngày này, tôi và ba mẹ cần một cuộc nói chuyện.

Ông mở lời trước:

– Hai đứa qua lại với nhau lâu chưa?

– Dạ, tụi con cũng mới gần đây.

– Con thật sự thích cậu ta?

– Dạ, vâng.

Ông im lặng, tôi nghe tiếng ông thở dài.

– Con lớn rồi, những chuyện rung động tuổi mới lớn thế này là điều không thể tránh khỏi, ba không cấm con nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp, cả con và cả cậu ấy. Tình cảm học trò là một tình cảm rất đẹp, rất trong sáng, tuy nhiên nó rất dễ vỡ. Tụi con không đủ chín chắn để hiểu “tình yêu” là như thế nào, và thường bị tổn thương về những điều nhỏ nhặt nhất.

Tôi im lặng.

Ông nói tiếp.

– Ba cũng từng một thời là con như bây giờ. Chỉ cần một ai đó xinh xắn, học giỏi, ngoan hiền, một vài khoảnh khắc chạm nhẹ cũng đủ làm ta chú ý đến người đó, rung động vì người đó. Đó không phải là tình yêu, chỉ là một chút rung động nhất thời, giống như tê liệt khi bị sét đánh ấy. Khi con lớn và nhìn lại, con sẽ thấy nó chỉ như một kỉ niệm đã qua.

Ông nhẹ nhàng gọi tôi:

– Con gái à, tình cảm của tụi con chỉ nên dừng ở mức bạn bè, con chưa đủ lớn để đi xa hơn. Con và cậu ấy chỉ đang ngộ nhận nhất thời thôi, đó không phải là tình yêu. Con đã là học sinh cuối cấp, con nên dành thời gian cho việc học nhiều hơn. Con còn cả một tương lai phía trước, đừng vì những tình cảm này mà khiến bản thân phải hối hận.

Ông nói đúng, nói rất đúng. Tôi với hấn chưa đủ lớn để biết thế nào là tình yêu, tôi cũng không dám cược rằng mối quan hệ này sẽ kéo dài mãi mãi.

Nhưng tôi không hối hận về quyết định của mình.

– Ba, con biết ba lo cho con. Nhưng đó không phải tình cảm xấu.

– Ba không hề nói nó xấu nhưng nó không phù hợp với con hiện giờ. Con có chắc rằng mình sẽ vẫn học tập tốt khi đang yêu, con dám tự tin mình sẽ đỗ vào trường cấp ba nguyện vọng.

Tôi không trả lời.

– Hãy dừng lại đi, khi con còn có thể. Con là một đứa biết suy nghĩ, ba biết con biết điều gì tốt cho mình.

Một cổ xôn xao sộc lên tận mũi, làm đỏ mắt.

– Ba, – Tôi ngẩng đầu nhìn ông, – Con sẽ thi trường Chuyên, nếu con rớt thì ba đúng. Từ giờ đến lúc đó, con mong ba chấp nhận.

Ba tôi thoáng chốc sững người. Sau đó, ông cười, một nụ cười buồn. Với tôi, như thể có nghĩa là ông đồng ý.

Tôi cố tình bước nhanh lên phòng, tự dừng giữa chừng tôi lại muốn nói với ông một điều.

– Ba, cảm ơn vì đã lo cho con.

—

Tình yêu học trò, ai cũng bảo đó là thứ tình cảm đẹp nhưng mong manh dễ vỡ. Nhiều người bảo đó chỉ là những rung động ngây ngô lúc đầu, đến nhanh nhưng rồi đi cũng nhanh. Tình cảm ấy không sâu đậm, không vững vàng, đôi khi chỉ cần một cơn sóng nhỏ cũng có thể lật.

Tôi không tin vào thứ tình cảm ấy nhưng tôi tin hấn.

“Tôi có thể sẽ không tốt nhưng ít nhất tôi sẽ không là lý do khiến bà buồn.”

—

Tối hôm đó, mẹ có lên phòng nói chuyện với tôi. Bà cũng đồng ý với ý kiến của ba, bà muốn tôi chú tâm vào việc học hành. Bà cũng đã xem kết quả kì thi học sinh giỏi thành phố của tôi, thứ mà tôi muốn khoe lúc mới về nhà, bà rất vui.

Mẹ nói:

– Nếu con chứng minh được chuyện tình cảm sẽ không ảnh hưởng đến chuyện học hành thì ba mẹ sẽ không phản đối nữa. – Bà dừng một chút lại nói tiếp, – Người con đã chọn chắc chắn không phải bình thường.

Nói bóng gió thế này thì chắc chắn mẹ tôi đã xem luôn kết quả thi của hấn.

—

Hôm nay là ngày “thần dân F.A tỏ tình”, ai có thương thầm trộm nhớ tuổi thì mau tỏ tình đi, tuổi nhận tất! Hậu cung tuổi đang thiếu người.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

==>CHƯƠNG 26<==

Từ ngày hùng hồn tuyên bố thi trường Chuyên với bố mẹ, tôi bắt đầu đâm đầu vào học như điên. Đơn giản một điều, với một đứa không giỏi không dốt như tôi thi trường Chuyên là một sự lựa chọn khó khăn, nó quá cao so với tôi. Với cả đầu vào trường Chuyên rất khắc nghiệt, một chọi mười cũng là lẽ thường. Nếu như các thí sinh có cùng một điểm số, thì sẽ xét đến học bạ, mà điểm số về tự nhiên của tôi thì hơi bị đẹt. Biện pháp bây giờ là phải cày cho các cuộc kiểm tra sắp đến, cả kì thi học kì nữa, nhất định phải vớt được chúng, không cho chúng chết chìm. Điền hình là môn Hóa với Hình học.

Môn thi chuyên thì tôi không lo cho lắm, mặc dù không biết học Địa rồi mai sau ra làm cái nghề gì.

Mỗi sáng, hấn vẫn đến đón tôi đi học như thường, ba mẹ có thấy nhưng cũng nhắm mắt mờ mắt cho qua. Tôi không nói cho hấn biết và cũng không có ý định nói, nói rồi hấn sẽ làm um lên cho xem. Với cả biện pháp duy nhất hiện giờ là: Tôi phải đỗ trường Chuyên, nói ra rồi hấn sẽ thi giùm tôi chắc. Lâu lâu lợi dụng cái đầu to của hấn để giải bài tập với giảng bài giúp tôi thi được.

Nhóc Thiên đôi khi rảnh cũng giúp tôi học thêm Tiếng Anh, đừng nhìn nó nhỏ mà tưởng nó không biết gì, ba mẹ cho nó đi học Tiếng Anh ở Trung tâm Quốc Tế từ nhỏ đến giờ đâu phải để chơi. Nhưng mà để thắng em lớp 7 bày cho mình, một đứa lớp 9, thì mặt tôi cũng không phải loại dày bình thường. Biết vậy, hồi nhỏ nghe lời ba mẹ đi học thì giờ có phải đỡ hơn không.

Trong khi tôi chăm chỉ học như thế thì mấy đứa đồng trang lứa lại tất bật chuẩn bị cho trại. Và bạn biết đấy, cuộc vui của tụi nó không bao giờ có chữ “học hành”, thế nào thì cũng chơi xong rồi tính tiếp, câu cửa miệng “Ba mươi chưa phải là Tết”. Tôi mà không cù lần thì cũng chả phải cần cù làm gì.

Cái trại này còn không phải bắt nguồn từ việc trường tôi xếp thứ hai toàn đoàn trong kì thi HSG vừa rồi, chỉ sau trường Chuyên An Hải. Vì năm nay kì thi tổ chức muộn nên đáng lẽ sẽ không có trại nhưng với cái lòng tha thiết của đám học sinh năm cuối cấp thì thầy Hiệu Trưởng cũng phải ngậm ngùi đồng

ý. Nhưng với điều kiện, chơi xong là phải nghiêm túc học, học để đỗ tốt nghiệp, học để vào trường nguyện vọng.

Chiều nay cả lớp tập trung làm công trại, rồi thêm ba cái đồ trang trí này nọ. Cả đám con gái tập trung nhà “chị” Minh – đơn giản vì nhà cô có sân rộng, đủ chỗ chứa 30 cái thây – cả nửa tiếng mà vẫn chưa thấy thằng con trai nào vác xác tới. Con trai lớp này rất ham học hỏi, nhất là với bộ môn Tin học nên chắc giờ đang chôn xác trong cái tiệm Net nào rồi và cuộc hẹn lúc hai giờ khi vào đầu các chàng sẽ thành ba giờ có lẽ.

Tụi con trai ngộ nhờ, 100% thì hết 90% đều thích chơi game, và đề tài về game đối với tụi nó không bao giờ là cạn. Tụi nó thích thú thảo luận hàng giờ đồng hồ và không biết mệt là gì. Tin tụi đi, nếu học ở một lớp đông con trai thì dù không muốn nghe những điều ấy cũng sẽ chui vào lỗ tai bạn. Con trai ghiền game cũng như con gái ghiền mua sắm vậy đấy.

Tụi con gái tự dưng hôm nay hiền đột xuất, không gọi, không cầu nhàu, không mắng chửi nửa lời, không chờ đám con trai mà bắt tay vào công việc ngay lập tức. Cái này chẳng lẽ là di chứng hậu 8/3 lần trước? Cả đám cùng “chị” Minh lên hết ý tưởng này nọ rồi phân công ra đưa làm cái này, đưa làm cái kia. Tre, nứa, lá dừa, dây thừng... các loại đã được tìm và đem đến nhà “chị” Minh ngày hôm qua nên giờ chỉ có việc làm rồi trang trí thôi.

Nhưng không có con trai cũng có cái bất lợi:

Thứ nhất, con gái không đủ mạnh.

Thứ hai, con gái không biết cầm búa, rựa,...

....

Thứ n, vô số điều con gái không làm được, hay nói cách khác là lần đầu làm khi vắng con trai.

Ban đầu cũng có tiếng la, tiếng rên nhưng cũng dần dần đi vào quỹ đạo, mặc dù có đứa chảy cả máu tay mà miệng vẫn cười toe toét.

Hơn 3h, cái đám “trời đánh” ấy mới ồ ào đi tới, nhìn cảnh tượng trước mắt cứ như sắp lòi trong đến nơi. Con trai dường như cảm thấy có lỗi, tranh nhau làm việc này đến việc khác mà không hé răng một lời.

Và hình như, con trai thấy thương con gái.

– Mấy bà nghỉ hết đi, để tui tui làm cho!

– Không cần, tui này làm được.

– Vay vào trong nhà vẽ vôi trang trí gì đó đi, tui tui làm công trại cho. Nhìn mấy bà làm mà xót cả ruột.

Hôm đó, cả lớp làm trong yên bình lặng lẽ, đứa này làm cái này thì đứa kia làm cái khác, không có đến một tiếng cãi nhau.

Chiều về, cả đám con gái rủ nhau đi chơi và điều tất nhiên là tụi con trai không được tham gia. Sau một hồi kẻ đi trước người đi sau cả một đoạn đường dài thì con gái cũng xiêu lòng, không nỡ đuổi con trai về. Cho đi nhưng với điều kiện tụi con trai trả châu này.

Ăn uống chỗ này, đập phá chỗ kia cùng nhau thế là hòa, hết giận.

Ông Huy, ông Phong, và một vài chàng khác sớm có “mẹ trẻ” thế là bị nhéo tai, cắn tay găm chân suốt cả đoạn đường. Số thành phần F.A còn lại trong lớp đứng thôi thêm gió mát, nhìn người ta bị hành mà mình cười toét cả mồm.

Ông Lâm nói với hân:

– Tao thấy mình thật may mắn khi chưa phải lòng nhỏ nào lớp này.

– Chuyện “mẹ dạy con” thế này thì một lúc nào đó mày cũng sẽ trải qua thôi. – Hân cười.

Sau lại quay sang tui hớn hờ:

– Nay, không có chuyện gì để nói à?

Tôi đang xem cảnh lộn xộn trong lớp nên đáp bừa:

– Chuyện gì?

– Hôm nay tui đến trễ.

– Thì sao?

– Tại vì tui đi chơi net.

– Sao nữa?

– Này...

Tôi nghĩ ngợi một lúc rồi bảo hấn:

– Chơi gì thì chơi nhưng nhớ đến đúng giờ là được.

Mặt tên nào đó lập tức xịu xuống. Hấn còn bị ông Lâm cười cho một trận.

– Cái thằng điên, bình thường không muốn lại cứ thích bị ngược.

– Mày không biết đâu? Tao khổ tâm lắm.

Kẻ nào đó dựa vào người tên Lâm làm nũng, nói ba cái tào lao gì đó. Đầu tôi đầy vạch đen, vậy hấn muốn bị chửi mới cảm thấy vui hay sao?

—

Năm nay địa điểm cắm trại là Công viên Biển Đông, một công viên ven biển. Nó không quá rộng, nhưng lại kéo dài theo biển. Bao phủ toàn bộ công viên là một màu xanh của cây dừa, bên dưới là một bãi cỏ xanh mướt. Ở đây đề rất nhiều tượng đá này nọ với các kiểu hình thù khác nhau, đây còn là chỗ nuôi bò câu. Nó không quá đẹp, không xây dựng quá cầu kì như các công viên khác nhưng lại là một nơi thu hút giới trẻ. Nếu có dịp đến đây vào các buổi tối cuối tuần, bạn sẽ biết nơi này nhộn nhịp như thế nào, có sinh hoạt câu lạc bộ, có nhảy múa đường phố, tổ chức những buổi gặp mặt... Thỉnh thoảng tôi ra đây, lang thang theo biển, nghe người ta hát hò, tham gia một vài hoạt động.

Chúng tôi phải tập trung ở công viên từ sớm để dựng trại. Bởi vậy mới 6h hấn đã lò dò xách xe qua nhà tôi. Khi đó tôi còn đang chuẩn bị trên lầu, người ra mở cửa là ba. Tôi đã suýt thót tim khi nhìn từ trên lầu xuống. Ba tôi nhìn hấn một hồi, như đang đánh giá gì đó, tôi không nhìn được mặt ông nên chẳng biết ông có khó chịu hay không. Hấn chào ba tôi xong cũng đứng yên không dám ho he gì. Hai người đàn ông một già một trẻ đứng cạnh nhau cả buổi mà không nói nửa lời, không khí như đặc quánh lại.

Lúc tôi kéo hấn ra khỏi nhà, tôi thấy ba nhăn mặt nhú mày, lăm bằm cái gì đó rồi bỏ vào nhà.

Hấn kéo tôi đến một quán phở ven đường, nằng nặc bắt tôi vào cho bằng được mặc dù tôi bảo mình không đói.

– Nếu không ăn thì bà phải chịu đói từ giờ đến trưa đó. Người ta dư thịt, bà thì dư xương mà còn muốn nhịn sao!?

Đứng trước quán người ta mà chần chờ mãi không chịu vào cũng kì, thôi thì đành vào vậy. Với cả, tên nào đó hôm nay quá bánh, quá chói lóa, quá thu hút người đi đường khiến tôi đứng cạnh cũng bị vạ lây. Quần jean đen kết hợp với áo phông cùng áo sơ mi khoác ngoài, nhưng mấy tuổi rồi hấn còn mang quần sắn gấu chữ, nhìn nhảy nhảy như con nít.

Hấn gọi hai tôi phở bò cỡ lớn. Trong khi chờ người ta mang phở ra, hấn như bà già ngồi lèm bèm đủ thứ, còn tiện tay lấy mọi thứ trong balo ra kiểm tra. Thế là, trong một quán phở, có một bàn dành cho bốn người ngồi phủ la liệt đồ, một thằng con trai cao ráo tay kiểm tra cái này, tay sờ sờ cái khác, miệng thì liên tục mồm không ngừng.

– Không xong rồi, tui quên mang khăn với bàn chải, cả kem đánh răng nữa.

– Lo quá hóa rồ.

Tôi tặc lưỡi nhìn hấn. Mấy cái cần nhớ thì không nhớ, mấy cái không cần thì lại chất đầy balo. Tôi nhìn đồng hồ không cũng muốn chóng mặt, hấn là chê balo nhẹ quá nên thêm đồng hồ vào cho nặng hay sao.

Tôi sờ sờ bên túi bên cạnh balo. Thế nào lại không có? Mở ra xem thì... chết, lúc nãy hấp tấp quá nên bỏ quên luôn cái khăn với cái bàn chải trên bàn.

Tôi đành bảo hấn:

– Thôi ăn đi, chút nữa tui ghé chợ mua! Dù sao tui cũng quên rồi.

Hấn lau sạch muống, lau sạch dưa, rồi tỉ mỉ nêm nếm gia vị cẩn thận cho hai tô phở, xong đẩy một tô về phía tôi.

– Thế mà nói như mình giỏi lắm!

– Còn không phải do ông...

Tôi theo quán tính nói ra, may mà ngừng lại kịp. Tôi cúi đầu ăn, tránh ánh mắt dò xét của hấn.

Hấn nhìn tôi ngáp ngừng một chút rồi hỏi:

– Bà có điều gì giấu tui sao? Hồi sáng, ba Dương nhìn tui cũng rất lạ.

– Ông đẹp thì nhiều người nhìn chứ đâu phải mình tui.

– Tâm

Mỗi lần nói gọi tôi nghiêm túc thế này là tim tôi lại thót lên.

Tôi ngẩng đầu nhìn hấn, hấn cũng nhìn lại tôi. Tôi nhận thấy trong mắt hấn có điều gì đó khó chịu lắm. Cả hình ảnh phản chiếu của tôi trong mắt hấn cũng rất rõ ràng.

– Bà giấu tui chuyện gì à? – Hấn hỏi lại tôi một lần nữa.

– Không có, thật!

Tôi cứng miệng đáp.

– Chuyện tui với bà, gia đình bà...

– Ba mẹ tui biết rồi. – Nói thật.

– Không phản đối?

– Không phản đối. – Ít nhất là từ đây cho đến lúc thi, còn sau đó thì... đợi kết quả rồi nói tiếp.

Hấn nhìn tôi thờ nhẹ ra, còn vuron tay vò rối tóc tôi.

– Có chuyện gì thì phải nói đấy, đừng có giấu! Tui không thích.

Mỗi lần hấn nói “Tui không thích” thì chắc chắn một điều: hấn cực kì ghét.

Lúc tính tiền, hấn lại là kẻ chuồn đi trả tiền trước. Hồi trước chưa quen nhau, mọi chi phí khi đi chơi đều chia đều rất sòng phẳng. Nhưng từ lúc quen nhau, bất kể là lúc đi hai đứa hay đi chơi với bạn bè, hấn đều giành phần trả tiền cho cả tôi. Tiền bạc là vấn đề nhạy cảm, tôi không muốn nói thẳng nhưng cứ thế này thì thế nào ấy. Tôi thấy mình như kí sinh trùng bu bám theo hấn mà không biết ngưng là gì, nói toẹt ra là, tự dưng thấy hấn như cái máy rút tiền lúc cần. Nhiều đứa có thể bảo là bình thường, quen nhau thì chuyện đó có đáng gì, nhưng tôi lại cảm thấy chả bình thường tạo nào, thà như trước kia mỗi đứa một nửa đỡ phải khó xử.

Chúng tôi ghé chợ mua một ít vật dụng. Vì mới sáng sớm nên chợ cũng không đông lắm, các hàng quán đang bày hàng ra. Tôi dặn hấn đứng ở ngoài, còn mình vào trong mua đồ. Hấn có gọi tôi lại định nói gì đó nhưng tôi cứ cắm đầu đi thẳng.

Tôi mua hai cái khăn lau mặt màu trắng, hai cái bàn chải màu trắng nốt, thêm một tuýp kem. Đi ngang qua hàng bán mũ, tôi nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định mua một cái mũ lưỡi trai.

Đi trên đường, tôi sắp xếp lại mọi thứ rồi bỏ vào balo cho hấn, xếp luôn cái mũ lưỡi trai vào. Hấn chuyên gia quên mang mũ, nhiều hôm trời nắng chang chang cứ đưa cái đầu trần đi về. Lần này trong đám đồ cần thiết trong balo hấn cũng chẳng có mũ, mà trời trên biển thì vừa nắng gắt vừa oi bức.

Gió buổi sáng nhẹ lướt qua da mặt, man mát. Trời hôm nay chắc đẹp lắm, trong xanh không một gợn mây, nhìn trời tự dưng thấy cao và xa quá. Tôi dựa đầu vào balo hấn, ngắm nhìn cảnh vật lướt qua tầm mắt. Miệng ngêu ngao hát, tôi cảm nhận vị gió biển đang đến gần.

.

.

“Loa loa, 1 2 3, loa loa! THÔNG BÁO TẤT CẢ CÁC LỚP NHANH CHÓNG TẬP TRUNG!!!!”

Khoảng 8h thì việc dựng lều trại cũng xong, chúng tôi kéo nhau ra tập trung giữa sân.

Để đảm bảo an toàn cho học sinh cũng như tránh việc có kẻ lạ đột nhập với mục đích xấu, trường đã cho người làm hàng rào vây lại khu vực cắm trại. Theo tôi thì nó không được đảm bảo cho lắm, nhưng đành vậy, có còn hơn không. 10 lớp chín được chia thành 2 dãy đối diện nhau, còn hai đầu một cái là cổng trại chính, một cái là lều trại giáo viên, ở giữa rất rộng dùng làm nơi sinh hoạt chung.

Lần trại lần này không chỉ có GVCN các lớp mà ngay cả thầy Hiệu trưởng cũng như thầy Giám thị tham gia. Hiệu trưởng “bụng bự” đầu đội mũ lá rộng vành, mặt đeo kính mát, balo mang ngược càng khiến cho thân hình thầy có phần đồ sộ hơn, thầy cứ liên tục hét vào loa tỏ vẻ hào hứng lắm. Còn thầy Giám thị thì vẫn một thân đen, vẫn... u ám như thường.

Mười lớp 9 dàn hàng ngang đối diện với lều trại thầy cô. Mỗi lớp, mỗi tập thể, một màu áo riêng biệt. Qua cái trại này, không biết đến bao giờ mới được mang lại cái áo lớp, được đứng lại trong cùng một tập thể thân thương.

Thầy Hiệu trưởng là người khai mạc trại. Giọng thầy ấm và nhẹ đến lạ.

– Như các em đã biết, cái trại 3 ngày 2 đêm này có được là do sự cố gắng của tất cả các em trong thời gian vừa qua, không chỉ một năm lớp 9 mà cả

bốn năm học. Đây chỉ là lúc tụi em nghiệm thu thành quả.

Mấy trăm đứa học sinh trằm mình vào giọng nói của thầy, vào từng câu chữ. Tôi nghĩ tụi nó cũng giống như tôi, trong lòng có cái gì đó gọi là tự hào, nhưng cũng cảm thấy chút gì đó tiếc nuối cho những thời gian đã qua.

Không có một kịch bản dựng sẵn, không có một tờ giấy nào để xem, thầy cứ nói theo ý thầy và lũ học sinh chúng tôi im lặng ngồi nghe.

– Thời gian vô tâm lắm, nó cứ trôi và chẳng bao giờ đợi con người bắt kịp. Chỉ vài tháng nữa thôi, các em ngồi đây sẽ rời trường, mỗi em sẽ chọn cho mình một hướng đi riêng, một con đường mới. Thế nên, thầy mong các em trân trọng những giây phút này, 3 ngày 2 đêm, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài nhưng đủ để con người ngồi lại bên nhau, lắng nghe nhau và hiểu nhau hơn. Hãy cùng những người xung quanh tạo nên những kỉ ức thật đẹp, cùng thầy cô và các bạn tạo nên những khoảnh khắc đáng quý. Để một mai nào đó nhìn lại, các em sẽ thấy mình đã có một thời học sinh đáng trân trọng dưới ngôi trường THCS Đông Du này. Thầy xin hết!

Kết thúc bài phát biểu, thầy cười nhưng chúng tôi buồn, một vài đứa lặng khóc. Chúng tôi đã cùng nhau đi một đoạn đường dài, và đã gần đến cuối con đường, chúng tôi... sắp phải xa nhau.

Tự dưng muốn thời gian ngừng trôi để chúng tôi ở bên nhau lâu hơn.

Không khí đang trầm xuống thì một giọng nói vui vẻ cất lên.

– Nào nào, có vẻ thầy Hiệu trưởng đã lấy đi không khí của buổi trại cũng như lấy đi một lít nước mắt của các bạn nữ rồi nhỉ?

Một thằng con trai mang áo phông trắng của lớp tôi, mặc quần sắn gấu, đội mũ lưỡi trai ngược đang cố tình lấy lại không khí vốn có của buổi trại. Hình như tôi đã quên mất, hần là Liên đội trưởng của Đông Du, nói cho dễ hiểu là kẻ cầm đầu mọi hoạt động, công tác của trường này, cũng là người đại diện cho học sinh của toàn trường. Tôi nghe mọi người nói hần là Liên đội trưởng nam đầu tiên của Đông Du, tất cả các niên khóa trước đều là nữ làm, con trai hay ngại việc rắc rối lắm. Tôi cũng nghe thầy cô nói, hần không những làm được mà còn làm tất cả mọi việc rất tốt, đến nỗi, mỗi lần họp Liên đội, cô Tổng phụ trách chỉ cần ngồi nghe, mọi việc từ đầu đến cuối đều do hần chỉ đạo. Hần đối xử với đàn em cũng tốt, chỉ là... hần rất nghiêm túc khi làm việc, nên đôi khi cũng khiến kẻ khác mất lòng.

Xuất hiện bên cạnh hần là Liên đội phó, là con gái, không sai. Mái tóc xoắn buộc lệch, nụ cười còn tươi hơn cả ánh mặt trời, nếu bạn nghĩ đến người đó thì không sai đâu, Liên đội phó là Uyên Nhi. Hai người này đứng cạnh nhau thật chói mắt, át cả nắng.

– Đề thay đổi không khí, có bạn nào muốn tham gia văn nghệ không? Ai nghĩ mình đẹp trai, đẹp gái thì xin giơ tay!

Không khí im lìm một lúc, bỗng có một cánh tay giơ lên, một bạn nữ ngồi hàng đầu.

– Hai bạn có thể bắt đầu trước không?

Câu hỏi vừa mới đặt ra liền nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người, tất cả cùng hô vang: “Hát đi, hát đi!”.

Hai người quản trò bối rối nhìn nhau một chút. Hần tự dưng đưa mắt nhìn xuống tôi, kiểu như muốn hỏi gì đó. Chẳng lẽ, hần nghĩ tôi sẽ không thích? Đùa gì chứ, tôi đâu có con nít đến mức đó, mặc dù nói thích cũng không phải.

Tôi nhìn hần cười.

– Vậy được, mình với Uyên Nhi sẽ hát trước.

Hần đi vào vào lều trại, sau đó đem ra cây ghi-ta gỗ. Không chỉ Uyên Nhi mặt đỏ mà cả mấy nhóc con gái dưới này tim cũng thành thịch đến nơi.

“Một ngày vui tươi ngập tràn tiếng ca.

Một ngày bình minh chan hòa khắp thế gian.

Một ngày với tóc rối bời.

Một ngày riêng của tôi.

Nằm vuton vai nghe đài FM.

Nhịp nhịp đôi chân theo điệu nhạc rất quen.

Và bờ môi khẽ hát vang lên câu ca,

Một ngày thật đáng yêu!

.....

Một sáng quá yêu đời,

Khi bình minh sáng tươi.

Cảm giác rất tuyệt vời,

Theo bạn đi khắp nơi.

Một ngày không lo lắng,

Thật tự tin trong nắng!

Đề nghe những tiếng cười luôn ngập tràn mỗi ngày.

Bạn ơi hãy vui lên khi bạn luôn có tôi.

Nào cùng nhau ta hát!

Hoà nhịp trong tiếng gió...”

(Một ngày mới – Quốc Minh ft. Thái Trinh.)

Tiếng gió đưa tiếng hát lên cao, không còn là bài hát riêng của hai người mà là bài hát chung của một tập thể lớn. Nhờ hấn mà mọi người nhanh chóng lấy lại tinh thần, hòa nhập vào cuộc vui. Tức cười một điều là bạn nữ nào xung phong lên hát cũng bắt hấn đệm ghita cho, hấn đánh một muồn xiù nhưng mặt vẫn rắng cười lịch sự.

Ai bảo bày trò!

.

.

Cả buổi sáng, hấn chạy đi hết chỗ này đến chỗ khác, làm hết việc này lại lằng xằng việc kia. Trong khi đó tôi lại đi theo đám bạn cùng lớp cổ vũ cho chúng nó thi đấu. Hò hét muồn khan cả giọng, thắng thua không quan trọng nhưng cổ vũ cho có tinh thần tập thể.

Mỗi đũa một noi, một việc thành ra tôi không gặp hấn nhiều, tôi cũng không quan tâm. Mãi đến gần trưa, lúc tôi đang sung sức cổ vũ cho lớp thi nhảy bao bố thì người nào đó hiện ra, cầm tay tôi tôi đi mất. Tôi cố nán nã ở lại để biết kết quả thi bị hấn nạt.

Đôi khi hấn hành động rất khó hiểu, kiểu như làm trước rồi nói sau, cũng không biết người ta có đồng ý hay không. Hấn lôi tôi xềnh xệch trên cát, đi về hướng ngược lại của khu cắm trại.

– Này này, bỏ tay tui ra, đau quá!

Hấn đột nhiên dừng lại, quay phắt lại nhìn tôi. Cổ tay tôi bị hấn nắm đến hấn lên vệt đỏ.

– Nói đi!

Tôi xoa xoa cổ tay, khó chịu đáp:

– Nói gì chứ?

– Tại sao lại nói dối tui? Việc ba mẹ bà không đồng ý.

Hấn tức giận thực sự. Môi mím chặt nhìn tôi.

Dương Nhất Thiên, thẳng em đáng chết! Tại sao tôi lại quên bịt miệng nó chứ? Nó đúng là mầm mống của rắc rối.

– Ba mẹ tui đâu phải không đồng ý.

– Vậy nếu bà rút Chuyên thì sẽ chia tay với tui phải không?

Hấn bỗng nhiên lớn giọng làm tôi giật mình rụt cổ lại. Tôi giờ đây còn không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn. Đừng trách tôi vì sao lại không can đảm được như mấy chị nữ chính trong truyện, mọi hoàn cảnh dù đứng hay sai đều nghênh ngang ngẩng đầu mà cãi lại. Tôi tự nhận mình hèn nhát, tôi không đủ tự tin để đảm bảo rằng “Tôi có thể làm được”. Ngay cả chính bản thân mình cũng không tin được mình thì làm sao khiến kẻ khác tin được chứ. Tôi mà cãi lại chỉ càng khiến bản thân thêm ngu ngốc thôi.

Hấn ra lệnh:

– Tâm, ngẩng đầu lên!

– Thằng Thiên nói rồi, có sai nên biết nhận sai, biết sai thì nên cúi đầu nhận tội.

Tôi vẫn cúi đầu đá đá đóng cát dưới chân. Chân tôi hình như va phải vật gì đó, có cảm giác đau đau.

– Tui không đùa, ngẩng đầu lên!

Tôi méo mặt nhìn hắn. Máu nhỏ từng giọt xuống cát làm cho tôi biết cảm giác mình không sai. Cái tôi đá vào là vỏ ốc, còn có nó đầy gai trên mình. Sao mà xui thế không biết?

Hắn cũng chú ý đến chân của tôi. Mặt hắn lúc đầu đã nhăn, giờ còn nhăn hơn, hai hàng lông mày cứ như dính sát lại với nhau.

– Giày đâu không mang?

– Xuống biển thì mang giày làm gì?

Trời hôm nay mát nên mọi hoạt động đều tổ chức trên bãi biển, đâu ai xuống biển mà mang giày dép làm gì.

– Bà...

Hắn hít vào một hơi sâu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Nhìn mặt hắn thế này thì có vẻ muốn chửi tôi lắm nhưng cố kìm nén lại.

Hắn bắt đầu đi đưa lưng về phía tôi, bảo:

– Lên đi!

Không phải giả vờ tốt bụng rồi quăng tôi xuống biển chứ?

– Còn không mau? – Lại nạt. Ăn gì hôm nay cau có thế không biết?

– Ông đừng có chửi tui đó.

– Vậy bà nghĩ mà không đáng bị mắng sao? Còn không lên là tui cho đi bộ về.

– Lên đây, lên đây!

Tôi lò dò một chân về phía hắn, công nhận là đau thật.

Ở nhà, tôi để đầu cười cổ nhóc Thiên cũng nhiều, được ba cũng cũng nhiều. Nhưng lần này ở trên lưng hắn không biết vì sao lại thấy ngứa. Lưng hắn rộng hơn lưng tôi nhiều lắm. Không biết có phải do tôi nặng hay không mà tôi có cảm giác hắn đang gồng lên, người hắn cũng hơi cứng đờ. Tôi vòng tay qua cổ hắn giữ thăng bằng, vô tình chạm đến ngực trái. Ở đó, tim hắn đập rất mạnh.

– Đừng có lung tung!

Hắn lạnh giọng cảnh báo, tai không đỏ, mặt không hồng. Tự dưng tôi muốn chọc hắn ghê.

– Đưa đầu lại đây!

– Hử? Oái, đau!

Hắn lấy đầu hắn cụng mạnh vào đầu tôi, đau đến thấy trời sao.

– Cho đầu tôi truyền cho đầu bà chút chất xám, ngu như lợn.

Tôi xoa xoa đầu, tiện tay vò rối tóc hắn, cố ý bứt một ít tóc cho hắn đau chơi.

– Việc như thế mà dám nói dối tui. Bà làm tui có cảm giác mình chẳng đáng làm một thằng con trai.

Hắn nói cứ như trách tôi thì ít mà tự trách bản thân thì nhiều.

Tôi tựa đầu vào vai hắn. Mùi của con trai cộng với mùi mồ hôi quanh quần nơi cánh mũi, nhưng tôi không thấy ghét chút nào.

– Có thể sẽ không thành công nhưng tui sẽ thử, tui muốn cố gắng một lần vì... ông.

Tôi muốn mình cố gắng từng chút, từng chút một để có thể xứng với hắn. Một ngày nào đó, tôi có thể tự tin đứng cạnh hắn, sánh bước cùng hắn.

– Vậy lỡ bà rút thì sao?

Tôi im lặng.

Nếu rót thì có thể tôi phải xa hấn, điều dù có nghĩ tôi cũng không muốn nghĩ.

– Tui sẽ cùng bà cố gắng, vì để bà một mình tui không yên tâm chút nào.

Tôi cười, vì biết rằng mình không hề cô đơn. Nếu tôi cười, sẽ có hấn cười cùng tôi. Nếu tôi khóc, hấn sẽ tình nguyện làm khăn giấy. Nếu tôi cố gắng, hấn sẽ ở bên vừa làm người cổ vũ vừa cố gắng cùng tôi.

Hấn không bao giờ để tôi một mình.

– Nghiêm cấm mai sau không được nói dối tui nữa, rõ chưa?

– Yes, sir.

Đi được một quãng, tôi lại hỏi:

– Nếu một mai ông bỏ tui lại một mình thì tui biết làm sao đây?

Hấn cười nói:

– Nếu bà còn thích tui thì chẳng có lý do gì để tui phải đi cả.

Tôi cười đến tí cả mắt, lấy má cọ cọ vào mặt hấn bảo:

– Tui lại thích ông thêm chút nữa.

—...—

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

==>CHƯƠNG 27<==

– Đau đau, nhẹ nhẹ thôi!

– Á, đau mà, làm nhẹ thôi!

– Nhẹ thôi, đau thật mà!

–...

– Yên đi, nhẹ lắm rồi đấy!

– Nhưng đau.

– Chịu chút đi, gần xong rồi!

Tôi nhắm mắt, không muốn nhìn nữa, càng nhìn càng đau. Cái cảm giác đau đau, rát rát dưới chân chạy thẳng lên tận não. Một bàn tay chạm khẽ vào vết thương, nhẹ nhàng xoa. Mặc dù cảm thấy rất nhột, rất muốn cười nhưng lại có cảm giác dễ chịu, thoải mái khó nói thành lời.

Tôi mở mắt ra nhìn, vết thương đã được dán băng cẩn thận. Tôi ngồi trên ghế, hấn ngồi chồm hổm dưới đất. Hiện tại ai cũng ở ngoài bãi biển nên trong trại không có được mấy người, một vài người chạy vào trại làm gì đó sau lại nhanh chóng chạy ra ngoài, hoàn toàn không hề chú ý đến tôi với hấn. Không gian vắng lặng hẳn, chút nắng nhạt bên ngoài hắt vào trong lều trại, chiếu lên tấm lưng dài đầy mồ hôi. Từ góc độ của tôi nhìn xuống, không thể thấy được toàn bộ mặt hấn. Tóc ngắn vì mồ hôi mà dính bết vào mặt, gương mặt hơi hơi ửng đỏ. Mi dài cụp xuống, hàng mi cong cong run nhẹ. Hấn đôi lúc nhí nhố như một đứa trẻ, khi cười thì lộ răng khểnh, nhưng đôi lúc lại nghiêm túc, mang vẻ người lớn, đem lại cho người khác cảm giác trưởng thành, an toàn và có thể tin cậy.

Bàn tay to nắm lấy bàn chân tôi xoa bóp. Ngón tay hấn không dài, cũng không ngắn, lại hơi tròn trịa, nhìn như tay búp măng của mấy đứa nhỏ. Ở một vài chỗ có vết chai đậm.

Hắn dùng lực nhéo trên mu bàn chân tôi một cái rõ đau, còn ngược lên bảo:

– Chân con gái gì xấu không thể tả!

– Ai bảo nhìn? Người ta nhìn mặt chứ ai lại nhìn chân mà bảo nó xấu với đẹp. – Tôi lườm hắn, rút chân về.

– Đâu chỉ có mỗi chân bà xấu.

Tôi hừ lạnh, không thèm nói chuyện với hắn nữa. Vừa định đứng dậy bỏ đi thì bị hắn kéo lại xuống ghế.

– Đi đâu đấy?

– Ra ngoài kia, chẳng lẽ ở đây mãi!?

– Vết thương không sâu, nhưng lại kéo dài theo lòng bàn chân, chuyển động mạnh có thể làm rách miệng vết thương. Với cả, nếu không giữ thì có thể dẫn đến nhiễm trùng, lúc đó thì người ngồi trước mặt bà không phải là tui mà mấy chú áo trắng ấy. Tốt hơn, nên ngoan ngoãn ngồi đây đi.

Hắn nói một tràng dài, kết lại vẫn là tôi không nên đi đâu hết. Vết thương chết tiệt, thế này thì có khác nào không đi trại cơ chứ.

Tôi đá đá người hắn, bảo:

– Tui ngồi đây, ông ra ngoài chơi đi!

Tôi đã không thể chơi rồi, cũng không ác đến nỗi không cho người khác chơi. Mặc dù, tôi vẫn không ngừng nguyên rủa hắn là nguyên nhân gây ra vết thương này.

– Nhìn mặt bà giờ thâm tím, tui mà ra đó chắc trong này có đũa chết vì chán mặt.

– Vậy ông nghĩ, tui với ông trong này thì làm được gì?

Như bắt trúng đài, hắn gian tà cười.

– Bà nghĩ thử xem!

Tôi thốt ra hai chữ: “Biến thái!”.

Răng nanh lúc ẩn lúc hiện, mặt hắn càng thâm:

– Bà nghĩ gì mà bảo tui biến thái?

– Nghĩ cái ông đang nghĩ. – Tôi mặt dày.

– À, thì ra...

Hắn chấp hai tay phía sau, bước dần về phía tôi. Nét mặt gian manh, có cười như không. Hắn cúi xuống. Khoảng cách dần được thu hẹp, hơi thở nóng hôi phun trên mặt tôi khiến đám lông tơ dựng ngược. Nhiệt độ cơ thể bỗng chốc tăng khiến mặt cũng nhanh chóng đỏ lên. Mũi hắn dần chạm mũi tôi.

Tôi vừa muốn đẩy hắn ra, lại vừa không. Những lần bị hắn hôn, đều không có cảnh báo trước, xuất hiện rất tự nhiên cùng bất ngờ. Giây trước có thể chưa thích ứng kịp nhưng đến giây sau lại rung động mãnh liệt, cũng chút gì đó gọi là thích thú. Dù chỉ là nhẹ thôi, nhưng nó mang đến cho tôi niềm vui khó tả.

– Rốt cuộc là bà có muốn hay là không đây?

Tôi hớ người, nhìn mặt hắn run run như cố nín cười. Lại nhìn đến tình trạng mình lúc này: hai tay giờ lên để giữa không trung như muốn đẩy hắn ra nhưng mặt thì lại ngẩng lên... Tôi xấu hổ đến mức muốn tìm ngay cái lỗ để chui xuống. Tôi giả bộ lấy tay vuốt tóc, cười hề hề đánh trống lảng.

Thế mà kẻ nào đó nhất định không chịu tha cho tôi, còn cố ý châm chọc.

– Thật ra thì bà đang nghĩ gì vậy?

Bà đây nghĩ muốn hôn ông đấy, được chưa?

Dù có nghĩ như vậy nhưng tôi cũng không ngu đến mức đi nói vậy.

– Không phải nói rồi sao, nghĩ cái ông đang nghĩ.

– À, ra vậy bà cũng muốn... – Hắn cố tình kéo dài âm ra, quan sát biểu hiện trên mặt tôi. – ... ăn bánh hả?

Tôi dần mất một lúc, sau mới phát hiện là hấn cố tình trêu mình. Tôi đâm hấn, vừa muốn mở miệng thì hấn nhanh tay lấy miếng bánh nhét vào miệng tôi, còn cười rất vui vẻ.

– Xuống đây ngồi!

Hấn kéo tôi ngồi xuống nền. Hai đứa ngồi cạnh nhau, khoảng cách không xa lắm. Hấn đem ra một cuốn vở nháp, rồi liên tục ghi ghi chép chép cái gì đó, tôi ngồi bên cạnh liên tục bóc bánh ăn. Ghi xong, hấn quăng quyển vở qua cho tôi. Đến lượt tôi ngắm quyển vở, hấn ngồi ăn bánh.

Tin được không, hấn ra bài tập Hóa cho tôi làm.

Có cần tận dụng thời gian như vậy không?

– Làm đi, kiến thức cơ bản đấy!

Tôi rất nghe lời, ngoan ngoãn chăm chú làm bài. Hấn lâu lâu có nhìn qua, cũng hay đút bánh cho tôi ăn, nhưng lại chẳng nói gì cả. Trước đó tôi có ôn được chút ít, nên một vài chỗ biết, còn lại thì không. Tôi cắn bút, nhìn hấn cứ muốn hỏi rồi lại thôi.

Không gian yên lặng, ánh sáng chiếu vào trại chỗ sáng chỗ tối, chỉ nghe được tiếng bút viết trên giấy sột soạt, tiếng hơi thở đều đều. Ngồi được một lúc, cảm nhận có gì đó hơi khác so với ban đầu, kẻ nào đó ngồi sát lại gần tôi từ lúc nào. Tôi vốn muốn tránh đi, ai nghĩ hấn lại nhào người tới sát hơn. Mặt tôi kề mặt hấn nóng rang. Khuôn mặt nghiêng nghiêng, ánh mắt chăm chú nhìn cuốn vở, chiếc mũi cao cao.

– Này, nhìn đi đâu đấy?

– Hửm, hờ?

Tôi giật mình, nhanh chóng chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

– Nhìn đi đâu vậy? Cuốn vở ở đây mà.

– Ừm ờ.

Tôi cúi thấp đầu, mắt tập trung nhìn bài tập trên giấy trắng, cố gắng quên đi tình huống hiện tại.

– Nhìn đây! Trước hết tìm số mol, lấy cái này... nhân với cái này... sau đó...

Hấn cầm bút vẽ loạn trên giấy, một số chỗ quan trọng thì khoanh tròn lại. Hấn giảng rất dễ hiểu, thề với trời, tôi cũng rất muốn hiểu cơ mà tình trạng hiện tại khiến chữ không thể lên não tôi được. Chữ nó cứ bay lượn lơ vào tai trái rồi lại ra bằng tai phải.

Lúc tôi vẫn còn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, thì hấn đã giảng xong từ đời nào, còn lấy bút đập vào đầu tôi. Là đập đó, chả phải gõ ghẹo gì nhẹ nhàng đâu, đau muốn thấu xương.

– Hiểu chưa? – Mặt nghênh nhìn tôi.

– H-I-Ê-U.

– Ngoan, vậy làm bài đi! – Hấn cười cười xoa đầu tôi như chủ xoa đầu chó.

Tôi lăm bằm bảo:

– Cuốn xéo!

– Hử, nói gì?

– Nói ông tránh xa ra, ngồi cản hết chỗ.

Hấn (lại) vỗ vỗ đầu tôi, bảo: “Làm đi, có gì không hiểu thì hỏi!” sau đó tự động ngồi cách ra. Hấn nằm dựa lên đồng balo đằng sau, lấy điện thoại ra nghịch, trước ngực còn để gói bánh.

Khoảng một lúc lâu sau, tiếng ồn ào truyền đến cùng với tiếng bước chân, tiếng cười nói riu rít cùng tiếng cười đùa kéo về trại. Mặt mũi đứa nào cũng lấm lem, chân dầy bùn đất. Một vài tên định bước vào trại liền bị hấn lườm, tay chỉ chỉ tấm bảng treo trong lều trại, trên đó có ghi rõ: “ĐỒ THỈ CẤM BƯỚC VÀO NỬA BUỐC”. Lớp khác không biết nhưng lớp này đã có luật thì phải làm theo luật. Một vài tên tỏ vẻ bị ức hiếp, giả vờ khóc rồi kéo nhau đi tới bể nước rửa chân. Vậy nên tình cảnh hiện tại của lớp 9A1 thế này, một đám bu đông trước cửa lều mà chẳng đứa nào dám vào, bên trong rộng rãi lại chỉ có hai người ngồi. Hấn chọc thì chọc nhưng vẫn chuyển giày dép, balo cho tụi ngoài kia đi làm sạch.

Đám cái Trang lên sau cùng, vừa thấy tôi với hấn thoải mái nhóp nhép bánh trong lều, tên Huy liền nhảy vọt tới. Huy “diên” không thể bước vào trại nên chỉ biết đứng ngoài cửa kêu gào.

Tay ông run run chỉ vào hấn:

– Nguồn lương thực quý báu của tao, sao mày dám triệt tiêu nó?

Tôi nghe xong chỉ thấy một luồng gió lạnh thổi qua, vậy ra này giờ tôi ăn đồ người khác mà không xin phép sao.

Hắn nhìn về mặt đau khổ của tên Huy mà cười ngoác cả miệng, chẳng có gì lấy làm tội lỗi.

– Vậy sáng ra đưa nào lấy sữa của tao cho cái Thảo uống, còn bảo chúng ta là anh em thì phải biết chia sẻ.

Hắn quá thâm, quá nguy hiểm.

Tên Huy xiu mặt xuống, mặt đau khổ không nói nên lời.

– Mày có ăn cũng vừa vừa thôi chứ, chừng đó là hết nửa lương thực của tao rồi còn đâu.

Hắn cười to, thể này thì một trăm phần trăm là hắn có ý, còn kéo thêm tôi vào làm đồng phạm.

– Bạn tốt à, tôi chú cho mày chút sữa để mày lấy lòng bà xã, được không?

Tên Huy khinh thường nhìn hắn, nói:

– Vắt sạch nước người mày cũng không kiếm ra được giọt sữa nào đâu.

Hai tên cứ như người yêu đứng chông qua ghẹo lại, hắn thì cười rõ vui vẻ còn tên Huy thì mặt nhăn như khi ăn ớt. Huy “điên” tức mình kéo luôn hắn ra ngoài nhân lúc hắn không để ý, thế là tới lượt tên Huy cười, hắn méo mặt. Kết cục, hai tên quàng vai nhau cười hề hề đi rửa chân.

Ăn trưa xong, tụi tôi có thời gian sinh hoạt riêng đến 3 giờ chiều. Tôi thì buồn ngủ đến chết đi được mà cái lũ ngoài kia chẳng chịu đi yên. Nguyên rùa thằng nào đem thùng loa lên tiếp tay cho tụi kia làm loạn. Ai đòi 9A1 bên này hát (rống) thì với 9A6 phía đối diện, bên nào thua thì phải ra giữa sân làm trò cho tụi còn lại xem. Tiếng hò hét, tiếng nhạc, tiếng rống vang cả một vùng, điếc tai chịu không nổi.

– Ngủ không được à?

Hắn ngồi cạnh tôi từ trưa đến giờ, ngồi xem tụi kia làm trò chứ không tham gia.

Tôi bực mình trừng mắt với cái đám ngoài kia. Mới ngày đầu, đúng là lũ dư sức.

– Ôn thế ai mà ngủ được chứ?

Hắn lục lọi balo một hồi rồi lấy ra một cái headphone, hắn cắm đầu cắm vào trong điện thoại của mình xong đưa hai cái tai nghe cho tôi.

– Kệ tụi nó, đeo cái này vào rồi ngủ đi! Không tụi lại gục đấy.

Tôi nhìn hắn nghi hoặc, cái này mà đối với lũ ngoài kia có tác dụng sao.

Hắn không nói không rằng nhét luôn tai nghe vào tai tôi, còn nhấn đầu tôi xuống balo. Sau đó lấy áo khoác phủ lên người tôi, che mặt lại để khỏi thấy chói bởi ánh sáng bên ngoài. Trước mắt tôi một mảnh tối mờ, mùi hương quen thuộc sộc vào mũi, bên tai vang lên thứ âm thanh dịu dịu. Âm thanh đó rất nhẹ, rất mỏng, không đủ để át hết sự ồn ào ngoài kia, nhưng nó lại khiến tôi cảm thấy dễ chịu. Mi mắt nặng trĩu, tôi muốn ngủ. Ngáp một cái thật dài, tôi hơi cuộn người trong cái áo khoác đen.

Trong cơn mê, tôi cảm giác có người ngồi cạnh mình, bàn tay to lâu lâu lại vỗ nhẹ lưng tôi.

.

.

Màn đêm buông xuống, thành phố lên đèn. Thứ ánh sáng vàng dịu dịu bao trùm cả khu trại. Ngoài kia, trên bãi cát trắng, cuộc vui đang diễn ra.

Hắn đứng giữa vòng tròn lớn, tiếp nhận mic từ thầy Hiệu trưởng, đảm nhận nhiệm vụ quản trò. Tất cả học sinh hướng ánh nhìn về phía hắn.

– ĐÔNG DU. – Hắn gọi lớn.

– CÓ.

– Các bạn sẵn sàng rồi chứ?

– SẴN SÀNG. – Đám đông đồng thanh.

– Tay đâu, tay đâu? Nắm lấy tay của người bên cạnh nào!

Bên phải tôi là cái Trang, bên trái tôi là... Thế Nam. Nụ cười của tôi cứng lại vài giây sau khi nhìn thấy khuôn mặt như ánh mặt trời của cậu bạn. Nhìn lại bên phải mới thấy, tôi là người đứng cuối của lớp, tụi nó còn nhìn tôi cười rõ nham hiểm.

Cậu bạn nhẹ nhàng hỏi tôi:

– Cậu không ngại chứ?

– Gì phải ngại?

Tôi cười hề hề, đưa tay ra cho Thế Nam nắm. Cậu bạn cứ nhìn tôi cười suốt khiến tội lỗi trong tôi tự dưng bị đẩy lên.

Khi thấy mọi người trong vòng tròn đều nắm chặt tay nhau, hần cười cười nhìn quanh nhưng nhìn đến chỗ tôi thì nụ cười tắt ngấm.

Sau đó, mặt chảnh c.hó quay lưng lại với tôi.

– Kính mời thầy Hiệu trưởng ra giữa vòng tròn để đốt ngọn lửa trại.

Hiệu trưởng “bụng bự” từ trong vòng tròn bước ra, thân hình to lớn di chuyển về trung tâm. Ngọn lửa được thổi lên, nhanh chóng cháy mạnh thành một đám lớn, ánh sáng cháy rực cả vòng tròn. Hơi nóng tỏa ra, cột khói bốc lên cao. Lửa hừng hực cháy như chính tâm trạng của lũ học sinh bây giờ.

10 lớp Chín đồng thanh hô vang, khí thế sùng sục:

– HÀO KHÍ ĐÔNG DU!

– HÀO KHÍ ĐÔNG DU!

-...

Sau đó, tất cả cùng nắm tay nhảy nhảy lửa, cùng đồng thanh hát chung một bài hát lửa trại. Tất cả và mọi thứ xung quanh như hòa làm một, theo tiếng lửa cháy âm ỉ.

Trong vòng tròn chỉ có mình tôi là mang giày, bởi vì vết thương nên đôi khi chuyển động cũng có chút đau. Lúc chiều khi băng lại vết thương, hần băng băng rất dày, còn dặn tôi nhớ chú ý, vết thương đang khép miệng, chỉ cần di chuyển nhẹ nhàng thì cũng không đáng lo. Mà trong lúc này di chuyển nhẹ được mới chết.

Thấy tôi di chuyển không thoải mái, lại còn hay chậm hơn người khác, Thế Nam nhìn tôi nghi ngờ hỏi:

– Chân cậu bị sao vậy?

Tôi cười, cố đi nhanh hơn.

– Bị thương ở chân, nhưng cũng không đáng lo.

Thế Nam đột nhiên đứng sững lại, khiến tôi suýt nữa đâm sầm vào người cậu ấy, cái Trang cũng ngã nhào vào người tôi. Lớp tôi bắt đầu xôn xao, đứa nào đứa nấy nhao nhao hòa nhau nói gây ồn ào ở phía này của vòng tròn. Tôi thấy hần quay lại nhíu mày, còn tính bước về phía này.

Tôi bối rối nhắc khéo cậu bạn:

– Mình không sao thật mà, đừng làm ảnh hưởng đến mọi người.

– A, xin lỗi!

Vòng tròn lại tiếp tục di chuyển. Mặt mấy đứa lớp tôi thất vọng thấy rõ. Nhỏ Trang còn đứng cạnh tôi lẩm nhẩm:

– Trường sẽ có phim để xem chứ? Haiz~

Tôi nghiêng răng, thăm rủa họ hàng, tông ti nhà chúng nó.

Thế Nam gọi tôi:

– Tâm này,...

– Ừ. – Với cậu bạn thì không cười không được.

– Nếu đau thì gọi nhé, mình sẽ đi chậm lại!

– Không sao thật, chỉ là vết thương ngoài da thôi, khỏi ngay ấy mà.

Thế Nam nghe tôi nói xong thì quay đi, tay cậu ấy nắm tay tôi siết chặt.

Tiếp sau đó là chơi trò chơi, chơi đã đời xong lại đến văn nghệ lửa trại. Hấn cũng chính là kẻ tiên phong mở màn. Rồi đến các lớp, các cá nhân. Một vài tiết mục nam giả nữ, đóng tiểu phẩm hài này nọ làm chúng tôi cười lăn, nhưng đôi khi lại yên lặng để nghe một bài hát nào đó.

Hấn làm quán trò rất tốt, rất được lòng khán giả. Hấn nhiệt tình bày trò, đôi khi lại xen vào một hai câu nói đùa khiến người nghe cười muốn bể bụng. Hấn dẫn dắt chương trình rất hài hước, lại không quá vô duyên, nói ít nhưng lại chọc cho kẻ khác cười.

Kết thúc lửa trại khi đó cũng đã 11h đêm, lũ học sinh còn nán lại trên bờ biển để bật nhạc nhảy. Âm thanh sôi động, náo nhiệt cả một vùng lớn khiến người đi đường cũng ngoái nhìn. Một vài vị khách nước ngoài đi dạo trên biển cũng tham gia cùng chúng tôi. Mấy đứa con gái cứ thấy chàng Tây nào dễ thương là bay đến chào hỏi rồi làm quen đủ kiểu. Tụi con trai nhìn thấy cũng chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Tôi không tham gia, chỉ đứng một bên xem. Gió biển mát rượi thổi vào, thổi bay con nóng.

Đứng được một lúc, thấy chán nên tôi quyết định đi tắm trước, có một bãi tắm nước ngọt gần khu vực trại, cách không xa lắm. Nhà trường đã nói chuyện với chủ bãi tắm và họ đã đồng ý cho bãi tắm hoạt động thêm ngoài giờ. Chút nữa chắc chắn sẽ rất đông nên tôi tranh thủ tắm trước, chút chờ chen.

Đường đến bãi tắm vẫn có đèn nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy rờn rợn. Gió làm mây hàng dừa dao động, phát ra tiếng xào xạt. Tôi không dạng yếu tim, cũng thường hay trườn chân bắt phím ma xem nhưng khi thấy cảnh này cũng hơi sợ. May mà bãi tắm vẫn thấp đèn sáng trưng, tôi tự nhủ tắm xong nhanh rồi đi nhanh thôi, không thì rớt tim ra ngoài mất.

Giờ mà có ai bắt gặp tôi chắc chửi tôi khủng quá, ai đời mặc nguyên bộ đồ khô lên tắm nước ngọt. Tắm rửa, gội đầu xong xuôi cũng tắm khoảng 12h, tôi một tay lấy khăn lau tóc, một tay xách balo về lại trại. Không còn nghe tiếng nhạc, chắc là tàn tiệc rồi.

Đi được một đoạn, thấy có hai người đi ngược hướng về phía tôi, cứ nghĩ là học sinh đến tắm giống tôi nhưng hóa ra không phải, vì ngược sáng nên tôi không thể thấy được mặt họ. Thấy lạ vì giờ này còn có người xuống biển nhưng tôi cũng không quan tâm lắm, cứ thế mà đi tiếp. Lúc bước ngang qua hai người kia, một ánh mắt nhìn chằm chằm tôi khiến tôi rợn cả gáy, chân vô thức bước nhanh hơn.

Tim tôi thót lên, một tên trong đó đột nhiên nắm tay tôi.

– Em gái à, bọn cần mua thuốc, em có thể chỉ tiệm tạp hóa gần đây nhất không?

Tên đó nhìn tôi cười ngả ngớn, tên đằng sau cũng nhìn tôi như một con mồi. Khuôn mặt hai tên đó đối với tôi bây giờ còn hơn cả quỷ. Sóng lưng tôi lạnh toát. Cố gắng giữ bình tĩnh, tôi tự nhủ bản thân phải thật bình tĩnh mới được. Tôi gượng cười, cố rút tay ra khỏi nhưng tên đó có vẻ không có ý định buông.

– Xin lỗi, tôi không rành đường ở đây.

– Vậy sao? Tiếc quá nhỉ?

Gã cười cười rồi thả lỏng bàn tay, tôi vừa muốn rút tay về liền bị gã nắm chặt hơn. Bàn tay nắm tay tôi dần sờ lên trên, tôi rợn cả người.

Gã nói, lộ rõ là một con quỷ:

– Da mịn nhỉ, sờ rất thích, lại còn rất thơm.

Rất muốn cho tên khốn này một cái tát nhưng tôi vẫn cố nén lại, bởi vì tình thế hiện tại rất bất lợi cho tôi. Bên cạnh tên này còn có một tên nữa, đánh tên này chỉ tổ làm tụi nó tức giận. Với cái chân bị thương hiện nay, tôi cũng không thể chạy nhanh được, huống hồ sức lực con trai và con gái khác nhau rõ rệt. Thời điểm này, chắc chắn sẽ học sinh sẽ đến đây tắm, tôi cần kéo dài thời gian, càng lâu càng tốt.

Mồ hôi trên trán rịn ra, tôi nói:

– Theo khoản 1 Điều 112 trong Bộ luật hình sự 1999, tội hiếp dâm trẻ em từ đủ 13 tuổi đến dưới 16 tuổi thì bị phạt tù từ 7 năm đến 15 năm. Theo khoản 3, nếu nhiều người hiếp một người thì có thể phạt tù 20 năm, tù chung thân hoặc tử hình. Tôi chưa đủ 16 tuổi, nhìn các anh thì có lẽ đã hơn 18, đủ tuổi đã chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Mấy anh xác định muốn ăn cơm tù sao?

Ánh mắt của hai gã có hơi khác so với lúc đầu. Trong lúc đó, tôi nhanh tay ấn giữ phím số 2 trên điện thoại để trong túi áo khoác.

Cầu xin, làm ơn đến nhanh đi! Làm ơn!

Đối với những tên “đầu đường xó chợ” như thế này, đòn tấn công tâm lý nếu không mạnh thì không là gì đối với chúng nó. Bọn chúng là những kẻ dẫu biết pháp vẫn thích phạm pháp, ngông cuồng và thích chứng tỏ bản thân.

Gã bên cạnh cười khà khà vuốt mặt tôi, tôi muốn tránh nhưng cầm bị giữ lại. Gã vỗ mặt tôi, cười dâm dăng.

– Cưng tưởng tụi anh sẽ sợ sao? Mặt non choẹt này muốn lừa tụi anh không dễ đâu.

Nói rồi, hần rút điện thoại trong túi áo tôi ra, chấm dứt cuộc gọi đang kết nối. Mặt tôi biến sắc nhìn chiếc điện thoại dội xuống nền rồi vỡ nát. Tôi hoảng sợ đến run cả người.

– Nếu cần thiết thì tụi có thể “xóa sổ”, nhẹ nhàng và không dấu tích.

– Đồ ngu. – Tôi khinh. – Trên biển có lắp camera, tôi có thể chết nhưng sẽ có hai người chết cùng tôi, phạm tội Hiếp dâm trẻ vị thành niên và Giết người có chủ đích. Vì thú vui nhất thời mà bán cả mạng sống, nó đâu phải rẻ như thế.

Hai tên trắng mặt nhìn tôi, xong lại nhìn xung quanh dò xét. Còn một đặc điểm nữa về tụi này, sợ chết nhưng rất thích to mồm. Tôi cứng miệng, mặt không chút biểu cảm nhưng trong lòng thì hoảng loạn không thôi. Camera chỉ là do tôi bịa ra, còn nó có thật hay không thì có trời mới biết.

Nhân lúc hai tên sơ hở, tôi đạp thẳng vào tên nắm tay mình rồi bỏ chạy. Thời cơ đến, không chạy lúc này thì còn đợi đến bao giờ. Tôi dùng hết sức bình sinh để chạy, miệng hô lớn, nhưng vết thương ở chân làm việc di chuyển không như ý tôi muốn. Người tôi rịn mồ hôi, nén lại cơn đau, tôi giẫm mạnh lên nền cát mà chạy.

Tiếng bước chân càng gần, một bàn tay bịt miệng tôi lại, cả người tôi dội ngược về sau.

– KHÔN... – Tôi mở to mắt.

Làm ơn, cứu tôi!

Tuấn.

—

Cuối tuần vui vẻ!

Ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

==>CHƯƠNG 27 (TIẾP)<==

– Đem nó đi mau, coi chừng bị phát hiện!

Tôi bị hai gã lôi đi, miệng bị bịt chặt. Tôi dùng răng cắn chặt tay gã kia, mũi máu sộc vào miệng, tanh nồng. Gã bắt đầu thả tay đang bịt miệng tôi xuống, một cái tát giáng xuống mặt tôi.

Gã chỉ rủa:

– Con khốn, mày dám cắn ông!

Tóc bị kéo đau đớn, như muốn lột cả da đầu ra. Gã còn lại túm lấy đầu tôi, hăm dọa.

– Mày nên ngoan ngoãn, nếu không tao sẽ lột từng thứ, từng thứ một trên người mày. Trần trường trong hoàn cảnh này không có tốt đâu.

Gã cười khà khà nhìn người tôi, nụ cười khiến tôi ghê tởm.

Tôi cắn chặt môi, cả người run lên. Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ kết thúc cuộc sống ở đây, ở cái tuổi 15 này. Biết bao thứ, bao điều tôi muốn làm nhưng chưa làm được, giờ lại kết thúc một cách “lãng xẹt” thế này, kết thúc trong tay những gã khốn nạn này. Tôi không muốn, tôi không cam tâm. Nước mắt chực trào nhưng vẫn cố kìm nén lại, một bên má đau rát. Yếu đuối trong tình cảm này không có nghĩa lý gì, tôi cần phải mạnh mẽ, một chút nữa thôi, vì người đó chắc chắn sẽ đến.

Tôi cố giậm chân đứng yên một chỗ, mặc cho hai gã lôi kéo bước được bước không, mặc cho cơn đau nhức nhối.

– Con khốn, làm tao giận không tốt cho mày đâu.

Tóc một lần nữa bị nắm chặt, đau đến chảy nước mắt. Tôi ngoan cố trừng mắt với chúng.

– Mày nghĩ tao hăm dọa suông sao?

Ánh mắt gã ánh lên vẻ tà ác, tên bên cạnh háo hức nhìn. Hai tay tôi bị giữ chặt, dù muốn kháng cự hay muốn vùng vẫy cũng khó. Gã cười dâm dăng vươn bàn tay về phía tôi, hoảng sợ trong tôi lên đến đỉnh điểm, chút mạnh mẽ cuối cùng cũng tan biến.

Tôi không muốn!

– Mẹ, quân khôn kiếp!

Gã nắm tóc tôi đột nhiên bị đập văng ra xa, tên còn lại trừng mắt đau đớn. Tôi cười, cố lết ra xa rồi ngồi sụp xuống trên cát. Tầng đá trong tôi tuột dây, lao thẳng xuống vực.

Trước mắt nhòe đi, dây thần kinh cuối cùng cũng được thả lỏng, đầu tôi hơi đau. Vài phút sao, một đám đông kéo đến, dù mờ mờ nhưng tôi vẫn có thể nhận ra những khuôn mặt quen thuộc. Mấy nhỏ con gái vây quanh tôi, mắt tôi đỏ hoe, cả “chị” Minh cũng thế. Cái Thảo ôm tôi khóc nức nở.

– Tao không sao, không sao thật mà!

Tôi thấy thật buồn cười, nó phải là người đỡ tôi mới phải, thế nào tôi lại phải đỡ ngược lại nó.

Tôi nghe thấy tiếng đánh nhau, cả tiếng can ngăn.

– Tuấn, thằng này, mày mà còn đánh nữa là xảy ra án mạng đấy!

– Được rồi, để thầy cô giải quyết.

– Thằng này, đã bảo là dừng mà, mày định giết người à?

Tôi cười, hướng hẳn gọi:

– Tuấn, tui muốn về trại!

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh, khuôn mặt tôi chờ đợi hiện ra trước mặt, không nói không rằng nhẹ nhàng bế thốc tôi lên. Vòng tay mạnh mẽ, có lực ôm chặt tôi trong lòng. Áo khoác lớn phủ kín người tôi. Tôi co người lại, tay nắm chặt lấy áo hắn, vùi mặt trong mùi hương quen thuộc. Mùi hương này làm tôi quên mọi thứ vừa xảy ra, mang lại cho tôi cảm giác yên bình và an toàn.

Nước mắt kim nén bao lâu lại chảy ra, thấm ướt cả áo hắn. Người tôi run lên bần bật. Tiếng khóc, tiếng nấc nghẹn vang lên thành tiếng. Mọi sợ hãi, mọi tủi thân theo nước mắt ra ngoài.

Tôi khóc òa trong lòng hắn, miệng không ngừng trách hắn.

– ..hức... tên đáng ghét, ông biết tui sợ thế nào không? Ông biết tui mong ông như thế nào không? Sao không đến sớm hơn chứ? Tui như con ngốc, vì tin vào ông mà gắng gượng đến cùng..hức...

Vòng bàn tay hắn càng siết chặt. Tôi như đứa trẻ đang làm nũng hắn, có chửi mắng hắn thế nào hắn cũng im lặng. Nháo một hồi, đến khi mí mắt sụp xuống, tôi mệt mỏi ngủ luôn trên tay hắn.

– Không sao rồi, không sao nữa rồi!

Trong cơn mê, tôi nghe có người thì thầm bên tai.

Khuya hôm đó, có một cơn mưa mùa hạ ghé thăm, sóng biển vỗ mạnh vào bờ. Gió lớn khiến hàng dừa kêu xào xạc, thổi qua khu vực trại nghe tiếng rít đáng sợ. Tôi thức dậy lúc ba giờ sáng, một phần vì lạnh một phần vì đói. Khung cảnh im lìm, mưa như bức màn trắng xóa phủ kín khu vực trại, nghe tiếng mưa rơi lộp bộp, lộp bộp.

Mấy đứa lớp tôi nằm la liệt trong lều trại, đứa này gác đứa kia, đứa kia nằm lên người đứa nọ, trai gái không phân biệt. Cái Thảo ngủ bên trái tôi, tay nó còn nắm tay tôi rất chặt. Tôi cười rồi cẩn thận rút tay ra, muốn đứng dậy nhưng cơn đau ở chân khiến tôi khụy xuống. Tôi nhăn mặt rên khê. Vết thương ở chân đã được băng bó cẩn thận, chắc là miệng vết thương rách rồi. Chỉ tại mấy tên khôn đó... Tôi lắc đầu, thôi thì cứ xem nó như ác mộng mà bỏ qua.

Một giọng trầm thấp vang lên sau lưng tôi:

– Sao lại dậy sớm thế?

Tiếp đến, một vật nặng rơi tự do trên lưng tôi, eo bị một vòng tay chiếm lấy. Cơ thể tôi bởi vì bất ngờ mà run lên nhẹ nhẹ. Hơi thở quen thuộc phả vào gáy, nhón nhột.

Tôi xấu hổ muốn đẩy hắn ra, hắn lại càng ôm chặt hơn. Đầu đặt lên vai tôi, mặt trắng cò cọ má tôi.

Tôi nhìn mặt với hắn:

– Bỏ ra coi, tui nó thấy ghờ.

Tên nào đó vô sĩ trả lời:

– Tui nó có hẹn đi chơi với Chu Công cả rồi.

– Nhưng...

Mặt tôi không thể dày bằng mặt hắn, dù tui nó có ngủ thì cũng là ngủ ở đây, tôi cứ có cảm giác đứa nào đó đang nhìn lên cùng cười trộm sau lưng mình. Tôi ngượng đến đỏ cả mặt.

– Xin lỗi đã để bà một mình, là do tui không tốt.

Hắn nhẹ giọng nói. Giọng trầm ấm thường ngày có chút gì đó chán chường và cả bất lực. Mưa lạnh vẫn rơi ngoài kia, câu nói đó nhưng một dòng nước ấm chảy vào lòng tôi, an ổn và nhẹ nhàng.

Không gian yên tĩnh lạ thường, tôi với với chẳng nói thêm với nhau câu nào, an yên như vậy mà ngồi tựa vào nhau. Không phải không có gì để nói mà có quá nhiều thứ để nói với nhau, nhiều đến nỗi không biết phải nói như thế nào.

Tôi xoay người lại, hôn nhẹ lên má hắn. Tai hắn dần đỏ, mặt hắn cũng nhanh chóng đỏ bừng. Mắt đen nhìn tôi chăm chú, ánh mắt rất đỗi dịu dàng, mềm mại như nước.

– Tui không ngu đến nỗi làm bạn gái của một kẻ tệ.

Hắn đối với tôi rất tốt, còn tốt thế nào thì không thể nói được.

Mắt hắn cong cong rộ lên ý cười nhàn nhạt, tay luồn vào tóc tôi nhẹ vuốt.

Hắn cười cung chiều hỏi:

– Đói không?

– Có.

.

– Lạnh không?

– Lạnh.

– Lại đây ôm cho ấm.

Tôi (-_-) : “Tui đi ngủ đây!”

—

Sáng hôm sau, khi tôi thức dậy lần nữa đã là 7h30' sáng. Trước đó, tất cả mọi người đều ra biển buổi sáng nhảy dân vũ. Thấy tôi ngủ ngon quá nên tui nó không nổi đánh thức. Lúc tôi mở mắt thì đã có đồ ăn sáng để sẵn trước mặt, tui nó đang lao nhao chuẩn bị cái gì đấy, vài đứa còn mang sẵn balo trên lưng.

Tôi hỏi cái Trang đang chuẩn bị balo gần đó:

– Mình đi đâu hả?

Nó không thèm nhìn tôi, tay thoăn thoắt xếp đồ trong balo, đáp:

– Ừ, hôm nay chơi trò chơi lớn, có thể sẽ ở đường cả ngày.

Dừng một chút, nó quay sang tôi, khuôn mặt chợt hiện lo lắng.

– Mà không cần phải tham gia đâu, cứ ở trại nghỉ ngơi đi.

Tôi định lên tiếng bảo không sao, nhưng hắn đột nhiên xuất hiện, cầm theo balo ngồi xuống cạnh tôi.

Hắn dùng tay chải lại tóc tôi, vén mấy lọn tóc lòa xòa trước mặt sang một bên. Tôi xấu hổ hắng giọng, đẩy tay hắn ra.

Hắn cũng không kiên trì làm tiếp, nhẹ giọng bảo tôi:

– Làm vệ sinh cá nhân đi, rồi chúng ta đi!

– Ủ. – Tôi cười sáng lạn. Tôi chìa tay ra, – Áo tui đâu?

Đứa nào cũng mang một cái áo phong màu đỏ, viền đen, trên đó có ghi chữ rõ to “Hào khí Đông Du”, sau lưng áo có ghi “Niên khóa 2010-2014”. Chắc là đồng phục trại lần này. Nếu đi theo một tập thể lớn thế này thì việc mang áo đồng phục có rất nhiều lợi ích, có thể tránh việc lạc mất nhau, còn có thể giúp giáo viên giám sát học sinh tốt hơn. Còn nữa, nó thể hiện tinh thần của một tập thể lớn.

– Chúng ta sẽ về.

– Sao lại đột nhiên như vậy? – Nụ cười trên môi tôi tắt ngấm.

– Vì tình trạng hiện tại của bà không phù hợp, còn nữa, phải báo cho ba mẹ Dương biết chuyện này. Tui đã nói chuyện với Hiệu trưởng và cô Minh rồi.

Trong mắt hắn vừa có dịu dàng, vừa có một phần chua xót. Tôi biết hắn lo cho tôi nhưng hiện tại tôi đâu có sao, cái trại quan trọng này, tôi không muốn bỏ lỡ.

– Tuấn, tui không sao, không sao thật mà. Tui không muốn về.

– Ông nói đúng đó, mày nên về đi. – Cái Trang chen ngang.

– Nhưng tao có làm sao đâu.

Bực mình, tôi gắt với nó. Cái Trang nhìn tôi rồi cụp mắt, im lặng không nói.

– Sửa soạn rồi đi về thôi. – Hắn nói, tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

– Được rồi, tui sẽ về, một mình. Ông cứ ở đây đi.

Tôi quay người, sắp xếp mọi thứ bỏ vào trong balo. Khóe mắt cay cay, tự dưng thấy tủi kinh khủng. Tôi mở to mắt, tôi không muốn khóc, vì khóc rất yếu đuối và trông mình thật... thảm hại. Tôi bây giờ đã đủ tẻ rồi.

Hắn nắm lấy tay tôi ngăn lại.

– Được rồi, đừng như con nít nữa.

– Bỏ ra.

– Thôi đi, đừng có bướng nữa.

Hắn lên giọng nạt tôi.

Tôi trừng mắt với hắn, vùng tay ra.

– Phái, tui con nít, tui bướng. Mọi chuyện hôm qua cũng là do tui, tại tui ngu, ban đêm còn đi tắm một mình để gặp phải cái lũ đó. Hại mọi người phải lo lắng, rồi giờ làm liên lụy tới ông. Tới đó đủ rồi, tui sẽ tự về. Tui cũng không muốn làm người khác thấy phiền.

Tôi mất kìm chế lớn tiếng với hắn, cả cái Trang nữa. Cục nghẹn ở cổ không thể nào thoát ra, nước mắt găng lắm mới không để rơi xuống. Tôi mang balo, xỏ giày rồi đi ra khỏi lều.

Tôi không nhớ mình đã nói gì nữa, mọi thứ đều hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của tôi. Tôi không cần tui nó lo lắng cho tôi thế này thế kia, chỉ cần tui nó xem như không có chuyện gì, đối đãi với tôi như bình thường là được rồi. Quan tâm của tui nó, khiến tôi như nhận lấy sự thương hại, khiến tôi thấy gượng và khó chịu lắm. Tôi trở thành kẻ xấu rồi. Không những biến sự quan tâm của người khác thành trò cười mà còn làm họ buồn.

Tôi tự cười, mày xấu thật!

Tôi đi về phía cổng trại thì bắt gặp Uyên Nhi đang đi tới. Quần áo balo gọn gàng, mặt mũi vẫn trắng trẻo dễ thương như thường. Chợt nhớ mình hiện tại chẳng khác gì con ma mới đội mồ sống dậy, tóc tai bù xù thôi rồi, còn mặt mũi vẫn chưa rửa. Quan trọng hơn là, tôi vẫn chưa đánh răng, kể từ cái lúc thức dậy lúc 3h ấy.

– O, vẫn chưa chết à?

Tôi là muốn lơ đãng nhé, chỉ là có ai đó muốn gây sự thôi.

– Vẫn còn một cục tài sản có giá trị, không thể bỏ nó mà đi sớm vậy.

Nhỏ bỗng nhiên cười lên ha ha, tôi sầm mặt. Tâm trạng không tốt còn gặp kẻ điên.

– Miệng mồm như thế thì chắc là không sao rồi, thế mà có người cứ lo sốt vó cả lên, còn xin thầy cô cho về. Bà sưống lắm nhé, tui dù có muốn giành chắc cũng giành không nổi rồi.

Ồ, đối xung hô khi nào mà nhanh thế? Suy nghĩ còn đối nhanh hơn cả chong chóng, hôm trước thấy còn tự tin, khí thế hùng hực thế mà hôm nay lại từ bỏ dễ thế.

– A, cục-tài-sản-có-giá-trị đến rồi kìa, chắc đến tìm tui rồi, bà về mạnh khỏe nhé!

Uyển Nhi cười cười vẫy tay với hắn. Tôi thật sự không theo kịp tốc độ biến đổi khuôn mặt của cô bạn, mà tự dưng thấy Uyển Nhi cười xinh hơn thường ngày, có thể không tươi bằng mấy lần thẹn thùng đứng trước mặt hắn nhưng đây có thể xem là nụ cười thoải mái nhất tôi thấy.

– Tui cho bà mượn dùng tạm đây, tui đi đây!

Vẫy tay chào tạm biệt xong, tôi bước còn chưa ra khỏi cổng trại đã bị lôi ngược trở lại. Giờ chỉ có tôi đối mặt với hắn, còn Uyển Nhi thì nhảy chân sáo đến nói cười với đám bạn gần đó. Tôi liếc cô nàng, cô nàng cũng tươi cười nhìn lại như không, còn nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ. Đúng là xung quanh tôi toàn những kẻ giỏi giả ngây, hiểu rõ nhưng lại không muốn hiểu.

Tôi được hắn hộ tống đến khu vệ sinh, không nói không rằng lấy lược ra chải đầu cho tôi, còn thắt bím nữa mới ghê. Sau đó, hắn lấy ra trong cặp một cái bàn chải, một cái khăn mặt trắng, bôi kem lên bàn chải rồi múc nước đưa cho tôi. Tôi sờ sờ cặp, làm cách nào mà bàn chải với khăn của tôi nằm trong cặp hắn hay vậy. Tôi đánh răng xong thì có kẻ lấy khăn lau mặt cho tôi. Hành động của hắn làm số tuổi của tôi ngày càng giảm, giảm một cách nhanh chóng. Và số tuổi của tôi còn lại một số không tròn trĩnh khi hắn lấy ra một cái áo đồng phục và có ý định thay nó giúp tôi.

– Được rồi, tui sẽ tự thay!

Hắn quăng cái áo cho tôi rồi lấy ra một cái áo khác đi vào nhà vệ sinh.

Tôi thay áo quần xong thì hắn đã chờ sẵn ở ngoài, trên tay (lại) là dụng cụ y tế. Hắn làm nhanh, gọn, lẹ, tôi cũng rất phối hợp, im lặng không rên nửa lời.

.

.

Lúc tập trung lại lần nữa đã là 9h sáng, chắc do trận mưa ngày hôm qua nên trời không có nắng gắt lắm. Thời tiết dễ chịu. Thầy Hiệu trưởng đang thông qua thể lệ cuộc chơi, nghe thầy nói mà mặt đứa nào đứa nấy háo hức thấy rõ. Theo cuộc chơi, tụi tôi sẽ lang thang thành phố cả ngày và làm một vài nhiệm vụ do trường đề ra, sẽ có thầy cô đi theo giám sát nhưng để công bằng thì giáo viên lớp này sẽ trông coi lớp kia. Trên đường đi, sẽ có các trạm tiếp sức, cung cấp thức ăn và nước cho học sinh. Mỗi lớp sẽ đi theo các hướng khác nhau nhưng đều đến chung một điểm cuối cùng. Lớp nào đến trước coi như lớp đó thắng, và tất nhiên phải hoàn thành tất cả các nhiệm vụ.

Thầy Hiệu trưởng nói xong liền mời tất cả các lớp trưởng lên bốc thăm. Cái Trang rút được lá thăm số 4, lớp tôi túm tụm lại xem, là mật thư. Các lớp phải giải được mật thư thì mới tìm được hướng đi cho mình cùng nhiệm vụ đầu tiên. Tôi đứng sau xem tụi nó giải mật thư, tay cầm hộp sữa hắn đưa cho. Trong hoàn cảnh này thì nên im lặng đứng xem, vì đầu tôi không thể nào to bằng đầu tụi nó được, ồn ào chỉ tổ làm phiền.

Đề như sau: Cho $a = b$

$$a^2 = ab$$

$$a^2 - b^2 = ab - b^2$$

$$(a + b)(a - b) = b(a - b)$$

$$(a + b) = b$$

$$a + a = a$$

$$2a = a$$

$$2 = 1 \text{ (???)}$$

Tôi đọc thì đọc nhưng không hiểu cái quái gì cả, các bước thì đúng rồi nhưng kết quả thì... cả đứa trẻ còn biết hai chẳng thể nào bằng một. Mấy thánh toán lớp tôi trầm ngâm suy nghĩ, hắn cũng chúm đầu vào xem.

Hắn suy nghĩ gì đó rồi đột nhiên lấy tờ giấy từ tay cái Trang, lấy bút chì viết hí hoáy trên giấy.

$$\text{Vì } a = b \text{ suy ra } a - b = 0$$

Đó đó không thể rút gọn $(a + b)(a - b) = b(a - b)$ thành $(a + b) = b$

Hắn còn lấy bút chì khoanh một vòng tròn lớn ngay từ câu sai, đánh mũi tên ghi chữ “không thể”. Máy đưa bên cạnh thì gật gù, còn tôi thì hoàn toàn mít đặc. Hắn đưa tờ giấy cho Trang “trưởng”, nhỏ chạy lên nộp cho thầy Hiệu trưởng.

Nhìn cái mặt ngơ ngơ của tôi, hắn bắt đầu giải thích:

– Này, nghĩ đơn giản thế này nhé! $1 \times 0 = 9 \times 0$, nếu rút gọn 0 đi thì còn $1 = 9$, vô lí. Theo đề trên kia, rút gọn $(a - b)$ cũng như chia cho 0, mà không thể nào có số chia cho 0 được. Không cần giải cũng biết nó sai.

Nhìn mặt tôi, hắn lại nói tiếp:

– Ví dụ, 12 chia cho 6 bằng 2 vì 6 lần 2 là 12

12 chia cho 0 là x có nghĩa là 0 lần x = 12, điều đó là không thể.

– Stop! Khỏi hiểu làm gì cho đầu đau.

– Như thế mới ngu đấy!

– Ờ thì ngu.

Tôi lại quay về với hộp sữa, chợt nhận ra một điều liền quay sang hắn:

– Ông chịu nói chuyện lại với tui rồi à?

– Đồ khùng!

Đúng lúc ấy Trang “trưởng” cũng quay lại, trên tay là một chiếc phong bì, nó thúc giục cả lớp xách balo lên và đi. Tôi bước chậm chậm sau lưng nó.

– Mày đừng làm như con ma thế?

Tôi cười hi hi bước đi ngang hàng với nó, gãi gãi đầu bảo:

– Cho tao xin lỗi vụ sáng nay, tao không đúng.

– Có bao giờ mày đúng đâu mà bảo sai. – Nó liếc tôi cười khinh khinh.

– Thôi mà, baby à...

– Chỉ tại ông Tuấn nuông chiều mày mãi, sinh hư con ạ.

Tôi còn chưa kịp tiêu hóa hết câu nói của nó thì cái Phương với nhỏ Thảo từ đâu nhảy bổ vào, quàng vai bá cổ cười khanh khách.

– Ai bím tóc mày đẹp thế? – Nhỏ Thảo.

– Ngoài anh ấy ra thì còn ai. – Cái Phương.

– Tao còn chả biết nó ra hình dạng gì nữa chứ xấu với đẹp.

Ba nhỏ: - _ -

Happy Birthday to me!!!

Hello 16! ^^

Clq là chap này tuổi không hiểu mình viết gì đâu nên đừng hỏi tuổi :D.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Nhiệm vụ: Xin được chữ kí của 20 du khách nước ngoài.

Từ chỗ cắm trại, tụi tôi rẽ hướng trái, đi dọc theo bờ biển. Theo như cái Trang nói thì biển là nơi trọng yếu thu hút du khách đến tham quan, bên bờ biển cũng nổi lên vô số khách sạn, nhà hàng, và các khu resort, vậy nên chỉ cần loanh quanh dọc theo bờ biển, may mắn sẽ bắt gặp. Nhưng để cho nhanh, cả lớp nhất trí chia thành 3 nhóm nhỏ, trong mỗi nhóm sẽ có vài đứa thạo Tiếng Anh đảm nhận nhiệm vụ giao tiếp. Tôi cùng hân ở nhóm 2, phụ trách khu vực khách sạn và nhận nhiệm vụ xin 7 chữ kí.

Cả nhóm tản ra đi xung quanh các khách sạn. Trong trường hợp này, nếu bạn không giỏi Tiếng Anh hoặc không đủ tự tin để giao tiếp với người nước ngoài thì cách tốt nhất là nên bám đuôi theo đứa nào đấy, đứa nào mà có thể nói, nghe, hiểu những gì người ta nói và ngược lại. Tôi gọi cái Phuong, định xun xoe bám đuôi nó thì tự nhiên cảm giác lông tơ dựng ngược, như có ai đó đang trừng mắt nhìn mình.

Tôi quay sang cười cười bảo ông Phong:

– Ông làm gì mà nhìn tui dữ thế?

Ông không trả lời mà đánh mắt đi đâu đó, còn nhìn tôi cười rõ nham hiểm. Tôi còn chưa kịp quay lại thì bị người ta lôi ngược đi xềnh xệch, còn Phong “cừ” thì cười như nở hoa, miệng huyết sáo chạy lại quàng vai cái Phuong, còn khuyến mãi thêm mấy cái nháy mắt.

Tôi sa sầm mặt. Hai đứa chuyên Anh đi với nhau làm quái gì chứ? Phong “cừ”, nhớ đấy, biết vậy từ đầu bà khỏi làm mai cho chú rồi, cái đồ vong ơn bội nghĩa. Tôi nay về bà nói xấu mầy cho biết mặt, tôi thấp giọng mắng.

Tôi cào tay hân, có ý bảo hân buông tha cho cái cổ đáng thương của mình, tôi sắp thờ không thông đến nơi rồi.

Hân buông tôi ra, chép miệng nói:

– Suốt đời cứ thích làm kì đà người ta.

– Chọc cho tui nó bỏ nhau chơi!

Hân cười cười bỏ đi trước.

– Tuấn, – Tôi lẻo đẻo theo sau, – Tui xin lỗi.

– Chuyện gì?

– Chuyện sáng nay, do tui không phải.

– Không phải ở đâu?

Tôi bắt đầu kể lể.

– Không nên nổi giận vô cớ, không nên trề con, không nên dùng dùng bỏ về. Ông với cái Trang lo cho tui mà tui lại... Chỉ là tui cảm thấy không thoải mái thôi.

Hân xoay người lại, vỗ nhẹ đầu tôi bảo:

– Ngoan, biết lỗi nhận lỗi là tốt. Giờ chơi đã đi, lúc về thì lo mà học, rõ chưa? Còn nữa, đau thì kêu lên, đừng cố chịu.

Tôi gât gât đầu nghe hân căn dặn, tự nhiên thấy mình ngoan ngoãn như con cún đang quẫy đuôi nghe chủ dạy bảo. Tính tôi chẳng dịu dàng, mềm mỏng được như con gái nhà người ta, lâu lâu lại nổi con dị thường, thế mà hân giận cũng không giận, trách cũng không trách đến nửa lời, cứ im im chẳng nói chẳng rằng, làm cho tôi hết việc này đến việc khác. Hân càng làm thế thì tội lỗi trong tôi càng ngập tràn.

– Nay, hồi này sao không bỏ mặc tui luôn đi?

– Đơn giản là không thể bỏ được và cũng không muốn bỏ.

Tôi hơi sững lại một chút, sau đó bật cười khanh khách.

– Ông dính tui như keo dính chuột rồi.

Hân không đáp, liếc tôi cười lộ răng khểnh.

Hân đi trước, tôi ton ton theo sau. Đôi khi hân cố ý đi chậm lại để tôi đi lên ngang hàng nhưng tôi lại cố tình bước chậm hơn hân. Lâu lâu lại thích cái cảm giác đi sau người ta thế này, thích nhìn cái dáng cao cao, cái lưng rộng, cái đầu muốn ngoái lại nhưng rồi lại thôi. Hai cái bóng một trước một sau. Đi sau

hắn khiến tôi nhớ lại mình từng một thời đã như thế, chỉ dám bước sau, không dám một lần thử chạy lên ngang hàng với hắn. Hắn trong khái niệm của tôi lúc đó là một cái gì đó quá xa vời, chỉ có thể nhìn, không thể chạm.

Người trước mặt tôi đột nhiên quay lại, nắm tay tôi kéo đi.

– Có phải chó với chủ đâu mà người trước kẻ sau.

Tôi cười. Cũng chính hắn, bước chậm lại, ngoái đầu nhìn, và tình nguyện vác một đứa như tôi theo.

– Excuse me, can you help me?

Trong lúc tôi đang trầm trồ trước vẻ đẹp cũng như sự hoành tráng của khách sạn 5 sao trước mặt thì một vị khách nước ngoài lại hỏi. Không thể gọi là anh chàng được tại vì người khách này có vẻ lớn tuổi rồi, thân hình cao lớn cùng với chiều cao vượt trội khiến tôi có chút bị đàn áp. Tôi có cảm giác như mình là con kiến và đang đứng trước một con voi vậy.

Vị khách nhìn về mặt ngơ ngơ của tôi bèn thân thiện cười, nghĩ tôi không hiểu nên khua chân múa tay loạn xạ.

– Do you understand? Do you speak English? I have just came to VietNam. I need to buy something, I want...

Vị khách nước ngoài làm tôi một tràng, tôi chỉ biết ngơ mặt đứng nhìn. Khả năng nghe của tôi rất tốt, tôi hiểu ý vị khách muốn nói nhưng tôi lại chẳng thể nào trả lời được. Một phần không đủ tự tin, phần còn lại thì do vốn liếng quá ít ỏi. Ngữ pháp tốt nhưng từ vựng lại quá ít, nghe được nhưng lại không thể nói được.

Tôi chỉ biết đáp lại bằng giọng Tiếng Anh lơ lớ:

– Wait a minute!

Bây giờ không cầu cứu hắn thì còn đợi đến bao giờ. Thế mà hắn không thèm nhìn đến tôi một lần, thấy tôi phát tín hiệu cũng lơ đi. Tôi phải cười cười với vị khách đang đứng phỗng ra chẳng hiểu tôi đang làm gì, sau đó chạy lại kéo hắn tới.

Vị khách nhìn chúng tôi cười, hỏi tôi:

– Is he your boyfriend?

– Yes. – Tôi đỏ mặt gật gật đầu.

– He looks handsome. Have a nice couple!

Hắn cười tươi chào vị khách, ông cũng rất thân thiện đáp lại.

– May I help you?

Hắn với tôi đúng là một trời một vực mà. Trong khi tôi như con rùa rụt cổ thì hắn lại rất tự tin giao tiếp, công nhận, Tiếng Anh của hắn cũng chẳng thua ai. Như người ta nói thì là vun vút như gió ấy.

Sau đó là một đoạn đối thoại dài của hắn với vị khách nước ngoài, đừng hỏi tôi hai người đó nói gì, vì nó vượt xa phạm vi ngôn ngữ của tôi. Một số tôi còn nghe được, số còn lại thì chữ viết thế nào tôi còn chẳng biết. Đứng là học ngoại ngữ mà không học từ vựng thì cũng như không.

Không biết hắn nói chuyện gì mà vị khách cười rất vui vẻ, lúc hắn bảo tôi lấy giấy bút ra thì có thêm hai người nước ngoài nữa tiến về phía vị khách. Đó là một người phụ nữ và một đứa con gái, chắc trạc tuổi tôi. Có lẽ họ là vợ và con gái của vị khách ngoại quốc này. Họ có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy chúng tôi, nhưng sau đó lại thân thiện cười.

Vị khách giới thiệu chúng tôi với họ và ngược lại:

– This is my wife and my daughter.

– Hello! Wellcome to VietNam!

– Hi, nice to meet you!

Người chồng nói gì đó với vợ của mình, còn chỉ về chỗ cắm trại của tụi tôi cách đó không xa, có vẻ như là ông đang thuật lại đoạn đối thoại từ nãy giờ với hắn cho vợ mình hiểu. Nhìn đến cô con gái của họ, phải công nhận rằng cô ấy rất xinh, mắt xanh biếc, tóc xoăn vàng hoe. Cô ấy mặc một chiếc váy hai dây màu xanh nhạt, đầu đội một chiếc mũ rộng vành, vai đeo túi chéo nhỏ, nhìn cô ấy thì có vẻ giống ba nhiều hơn là giống mẹ. Bất gặp ánh mắt cô gái ấy nhìn lại mình, tôi cũng chỉ biết cười.

Hắn thúc nhẹ tôi bảo:

– Ra làm quen với người ta đi!

– Thôi, ngại bỏ xừ. Vội lại, ông cũng biết vốn từ ngữ tui hạn hẹp mà.

– Biết thế nên mới bảo bà đi làm quen.

Tôi lắc lắc đầu.

Sau đấy, hẳn với gia đình vị khách nói gì đó nữa, đa phần là cảm ơn này kia. Tụi tôi không những xin được một mà đến tận ba chữ kí, họ chào tạm biệt chúng tôi rồi theo sự chỉ dẫn của hẳn đến một cái siêu thị mini gần đó.

Trước khi đi, họ vẫn không quên chào tạm biệt chúng tôi. Tôi nhìn theo, đúng là những vị khách ngoại quốc dễ thương!

Lúc cả lớp tôi tập trung lại một lần nữa thì mặt trời đã lên cao. Thời tiết đúng là thất thường, sáng mát mẻ còn trưa thì nắng rực thôi rồi. Cái nóng hừng hực trên đỉnh đầu, mặt đura nào đura nấy cũng đỏ bừng. Sau khi đura tất cả chữ kí cho cái Trang bỏ vào một cái phong bì, cả lớp lại tiếp tục cuộc hành trình “lượn-phó-tầm-nắng”. Ra đến ngã tư, vừa thấy dấu mũi tên to tướng giữa đường, cũng đúng lúc thấy một tập đoàn áo đỏ xuất hiện đối diện bên kia đường, mặc dù không biết lớp nào ra lớp nào nhưng hai bên đều vẫy tay, hú hét chào nhau.

Nắng mặc nắng, kể cả có mưa thì cuộc vui vẫn tiếp tục.

Tụi tôi đi theo chỉ dẫn của dấu mũi tên, còn phải vượt qua vài con đường nữa mới đến trạm tiếp sức. Cả một quân đoàn đỏ diễu hành trên vỉa hè, nhìn đúng là rất chói mắt. Đi cùng với lớp tôi là lớp 9A5, đồng bọn có niềm đam mê mãnh liệt với ca hát, cũng là cái lớp luôn thích thi hát rống với lớp tôi.

Lớp trưởng lớp 9A5 là một cậu bạn khá cao lớn, thân hình mập mạp, cậu ta có nụ cười khá dễ thương, đặc biệt khi cười, hai má đầy thịt cứ muốn nhéo một cái. Cậu bạn vui vẻ đập hai chai rỗng lại với nhau, hào hứng nói lớn:

– A5 muốn khiêu chiến với A1, A1 đồng ý hay không đây?

Lớp tôi một lũ nhao nhao, đồng thanh đáp:

– Chiến thì chiến, sao phải xoắn!

Thế là hai lớp (lại) thi nhau hát, hết lớp này xong lại đến lớp kia hát rống suốt cả đoạn đường dài. Tôi chỉ muốn nói, cổ họng mấy đura này thật trâu bò hết sức. Nhìn tụi này cũng ngộ ghê, hát hò rồi thì chẳng còn phân biệt A1 hay A5 nữa, cứ vui vẻ cầm tay nắm chân nhau mà đi.

Lúc thấy trạm tiếp sức cùng mấy thầy cô từ xa xa, cả lũ mấy mươi con người không nói không rằng chạy một hơi về phía đấy, nhìn tụi nó cứ như tìm thấy con đường sống trước mặt. Thầy cô làm trạm tiếp sức ngay dưới chân cầu, so với cái nóng hè oi bức ngoài kia thì ở đây mát mẻ hơn nhiều. Lúc tôi với cái Thảo đến nơi thì cả lũ học sinh đã ngồi thành vòng tròn ngay ngắn, trên tay đura nào đura nấy cũng cầm chai nước, nhiều chai đã vơi hơn một nửa. Lúc tôi nhập bọn với lớp thì thầy dạy Toán lắc lắc cái máy ảnh bảo: “Làm một tấm chứ nhỉ?”. Thế là ngay lập tức mặt tụi học trò phấn chấn bùng bùng, chen chúc nhau lên trước để... thầy chụp cho rõ mặt. Hai lớp đứng lẫn vào nhau, tạo mọi kiểu dáng, từ dễ thương cho đến xấu xí, từ nghiêm túc cho đến quậy phá.

Bữa trưa diễn ra khá vui vẻ. Trong lúc ăn, cũng có một số kẻ ngồi không yên, bày trò khiến cả chân cầu cười lăn lộn. Ăn xong, trong lúc tôi đang cùng mấy nhỏ con gái dọn rác thì kẻ nào đó nhét điện thoại vào tay tôi.

– Em bà điện.

Tôi quên mất là điện thoại mình về châu ông bà rồi, nhưng nó điện tôi làm gì vậy chứ? Nhớ tôi thì không có khả năng.

– Chị mày đây, sao vậy?

Bên kia vang lên tiếng nhóc Thiên, không làm thì nó đang nhai nhóp nhép cái gì đấy.

“Sao tui điện thoại bà không được?”

– Hư rồi thì sao mà điện. Mà mày điện tao có chuyện gì?

“Không có gì, điện xem xa nhà bà sống tốt không?”

– Chị mày vẫn khỏe, càng khỏe khi không gặp được mặt mày.

Chưa để nó đáp lại, tôi ngắt cuộc gọi. Thằng nhóc, bộ mày như mấy đura em khác quan tâm chị này theo cách bình thường không được à, nói một câu “Chị như thế nào?” thì mày chết à, toàn chọc tức người ta mới chịu được.

– Chuyện gì vậy?

Tôi nhún nhún vai đáp:

– Thằng dờ người không có việc làm.

Xung quanh, lũ học sinh ngồi thành từng nhóm nhỏ, ngồi tựa vào nhau nghỉ lấy sức cho cuộc hành trình buổi chiều. Có lẽ còn một nhiệm vụ nữa tại tôi phải vượt qua và cả một quãng đường dài trước mặt. Đi xong hôm nay chắc tháo chân luôn quá!

– À, đi qua đây!

Nói rồi, hần dẫn tôi đến một cái bờ sát sông, bắt tôi ngồi xuống đó rồi lấy bông băng ra. Tôi đàn mặt. Mấy đứa bạn trong cùng ngoài lớp lấp ló chia cái mặt ra nhìn, mắt hau háu nhìn tại tôi. Tôi có cảm giác như mình đang đóng phim giải trí giữa giờ cho chúng nó xem, mặt thì gian manh thôi rồi.

– Thằng kia, dạo này mày cho tại tao ăn bánh gato hơi nhiều đấy!

Ông Lâm bắt mắt nói vọng đến, ngay lập tức đám đông cũng đồng tình theo. Đặc biệt là hàng xóm A5, cứ lăm lăm nhìn về phía này làm tôi xấu hổ kinh khủng, còn lớp tôi thì nhìn mặt kiểu “nhìn hoài cũng quen con mắt”, một vài đứa độc thân lớp tôi còn vui tính chạy sang kể chuyện, than thở cho lớp bạn biết chuyện. Chẳng lẽ hằng ngày tôi với hần lộ liễu lắm sao? Tôi thấy rất bình thường mà... thế nào vào mắt tại nó thành bất bình thường hết vậy?

Hần không có gì là quan tâm đến mấy ánh mắt sau lưng mình, mặt không đổi sắc cời giày của tôi, hần mới đụng vào mép tất chân tôi liền rút chân lại, đồ bùng mặt cầm lấy giày với cả bịch bông băng thuốc đồ bên cạnh chạy thẳng. Tôi không muốn làm nữ chính phim Hàn xèng, đối với tên như hần thì có lẽ là bình thường bởi từ lúc sinh ra cục xấu hổ bị hần vurt lại trong bụng mẹ rồi, còn tôi thì da mặt mỏng lắm.

Tôi một tay cầm giày, một tay cầm bông băng chạy lại chỗ lớp tôi, thế mà tại nó nhìn tôi như kiểu “Minh có quen biết nhau sao?”. Quân khốn nạn!

– Tại mày nhớ đấy, mai sau đừng có nhận bà con với tao! Tao cách mặt hết.

Con nhỏ nào đấy hùng dũng phán một câu xanh rờn rồi lủi ra một góc ngồi. Thế mà lũ nào đấy còn muốn chọc cho tôi tức chết mới vừa lòng, ông Huy với nhỏ Thảo, hai đứa nó đóng phim tình cảm mà sợ không ai xem hay sao mà đưa ngay màn hình đến trước mặt tôi, một câu anh hai câu em khiến da gà tôi nổi rần rần.

– Tại mày có khiếu đấy, đi đóng phim hai người chắc kiếm được bộn tiền.

Tôi mang lại giày, nhìn tại nó khinh bỉ. Mấy đứa lớp tôi nghe tôi nói thì lăn đùng ra cười, hai diễn viên cũng ôm bụng ngặt nghẻo.

Cái Thảo chạy lại quàng vai tôi dỗ ngọt:

– Bạn hiền à, tại tao đùa chút mà! Nắng nóng cần tiếng cười.

– Không quen, đừng nhận bậy bà con à!?

– Thôi mà, mày biết là tao thương mày mà!

– Oppa à, oppa cũng biết em yêu oppa nhiều thế nào mà!

Tôi cười cười, dùng giọng lúc nãy nó nói với ông Huy nói lại với nó, ai ngờ nó thẳng chân đạp tôi suýt ngã.

– Con quý. – Có kẻ đồ mặt cơ đấy, thế mà lúc nãy diễn trước mặt tôi tự tin lắm.

Hết giờ nghỉ, cả bọn lại tiếp tục lên đường. Trước khi đi, thầy cô phát cho mỗi đứa một chai nước, nhiều đứa tham đòi xin hai chai. Để chuộc lại lỗi lầm, nhỏ Thảo tự nguyện đi nhận nước giúp tôi. Nó vừa đi thì có kẻ ngồi xuống cạnh tôi, đứa nào cũng lo tranh giành nước uống nên chẳng thèm quan tâm đằng sau này.

– Nãy giờ đi đâu đấy?

Tôi giả bộ hỏi, một phần lờ đi cái vụ lúc nãy, một phần do không thấy hần trở lại lớp nên chắc hần đi đâu rồi.

– Bàn bạc một số vấn đề với thầy cô trong tổ phụ trách. – Hần khề nhăm mắt, có chút mệt mỏi thờ hất ra.

Tôi chép miệng bảo:

– Ban đầu nhận cái chức Liên đội trưởng làm cái gì cho khổ vậy không biết?

– Thua trong một vụ cá cược, đành nhận lời thôi.

– Hờ? Cá cược gì?

Tôi giương mắt nhìn hần. Hần mà cũng có lúc thua cơ à? Tên nào đó lại cười âm hiểm với tôi, búng trán tôi một cái rõ đau.

– Con nít con nôi thì biết làm gì?

Tôi cũng không vừa, tiện tay cầm cái khăn ướt đập lên mặt hần. Vốn định cho hần lau mặt, thế mà tên nào đấy vươn tay cũng chả buồn vươn, còn ngả

người ra sau ngẩng mặt lên. Thế là có nghĩa là muốn tôi làm giúp sao, mơ đi. Tôi cách một lớp khăn véo mũi hắn, cố ý bóp mạnh. Đợi hắn la lên oai oái tôi mới thương tình thả ra.

– Đồ độc ác.

Hắn liếc nhìn tôi, cả mũi đỏ bừng, vo tròn cái khăn lại không thèm dùng đến.

– Chân còn đau không? – Hắn hỏi.

– Không sao, đỡ nhiều rồi. – Tôi nhìn về phía trước, nhỏ Thảo đang vẫy tay với tôi, – Đi thôi!

Tôi đứng dậy được một lúc rồi thế mà kẻ nào đấy vẫn ngồi ì, ngồi tựa vào bức tường đằng sau không buồn nhúc nhích. Tôi thấy lạ, lấy chân đá đá vào người hắn xem thế nào, hắn cũng chả thèm phản ứng. Không phải chứ?

– Này, bị làm sao vậy?

Tôi cúi xuống lấy cái mũ đen ra khỏi đầu, hắn cũng ngược lên nhìn tôi. Tóc mái bết vào trán, mặt mướt mồ hôi. Hắn mím môi giương mắt nhìn tôi, cái mũi cao có chút đỏ, nhìn hắn lúc này cứ như con mèo ướt bị bỏ rơi.

Hắn nắm tay tôi, gãi nhẹ nhẹ vào lòng bàn tay, cái cảm giác nhồn nhột khiến tôi buồn cười. Tôi ngồi xỏm trước mặt hắn, lấy ra một cái khăn giúp hắn lau mặt. Hắn như đứa trẻ, ngoan ngoãn nhắm mắt hưởng thụ. Những lúc hắn yên tĩnh nhắm mắt thế này nhìn... cứ như con gái.

Tôi nhẹ giọng hỏi:

– Làm sao vậy?

– Mệt! – Đáp gọn lỏn.

Tôi ngồi trông chừng cho kẻ nào đó nghỉ, trong khi mấy đứa nó xúm lại giải mật thư để chuẩn bị lên đường. Tôi chắc chắn hắn chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc chứ không có ngủ, bằng chứng là mỗi lần tôi muốn rút tay ra thì hắn liền nắm chặt lại. Chân mày liền nh皺 tỏ vẻ không thích. Tôi chỉ biết cười, cái kẻ này thật là...

.

.

Come back!!!!

Ừm, tuổi đã thi xong học kì, với tuổi thì thi xong cũng có nghĩa là nghỉ hè, tuổi sẽ cố gắng up chương đều đều.

Tuổi dự định hoàn truyện trong hè... cơ mà tuổi LƯỜI lắm nên chả biết trước được, có khi lại là mùa phượng năm sau cũng nên.

P/s: tặng chương cho Dâm Dâm vì nhờ Dâm Dâm tuổi có một đêm liveshow khó quên =))

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

==>CHƯƠNG 29<==

– Này này, tao có cảm giác đường này quen quen.

– Tao cũng thấy vậy.

Cả lớp mấy chục đứa đứng giữa đường nhìn nhau. Hiện tại đã là 4h30' chiều, nắng hè mặc dù không gay gắt nhưng vẫn còn chói chang lắm. Một cuộc hành trình dài khiến cả lớp dường như mệt lã, cuối chặng đường chẳng đứa nào buồn mở miệng, cứ đi và đi mãi.

Vượt qua thử thách cuối cùng, tụi tôi đang tìm điểm về đích. Trong suốt chuyến buổi chiều thì gặp không ít rắc rối, chẳng hạn như đi giữa đường thì có một vài người lại cần giải quyết nhu cầu, một vài đứa con gái phải nhờ sự giúp đỡ của con trai mới có thể đi tiếp, rồi lục đục nội bộ trong việc giải mật thư, tìm chỉ đường... Trải qua một ngày bên ngoài cùng nhau, cả lớp học được một vài thứ có ích, trên hết vẫn là giữ vững tình đoàn kết trong một tập thể.

Đây đã là đoạn cuối, đứa nào cũng mong mau về đến trại. Theo chỉ dẫn trong mật thư thì có vẻ đúng cơ mà đúng thật là đường này rất quen. Tôi đang quan sát xung quanh thì có kẻ nào đẩy vỗ đầu tôi một cái.

– Ngờ ngẩn gì đấy? Còn không mau qua đường?

– À ừm.

Đi hết một con đường nhỏ, ra đến đường lớn. Tôi bắt đầu thấy ngờ ngợ. Nếu không lầm, đi dọc theo con người đường này sẽ quay trở lại điểm xuất phát.

Tôi nghe mấy đứa bên cạnh bắt đầu hú hét, phấn uất thấy rõ.

– Aaaa, hèn gì, bắt đầu là kết thúc, kết thúc cũng là bắt đầu.

– Thầy Hiệu trưởng, thật đúng là biết chơi khăm người ta mà.

– Biết vậy đóng cọc ngồi ở trại luôn cho rồi, làm gãy cái chân.

– ...

Chắc hiện giờ thầy Hiệu trưởng đang cười vui vẻ lắm.

Lúc về lại trại đã có một lớp đợi sẵn ở đó, nhìn Hoa khôi nổi bật trong đó thì đủ biết là lớp nào rồi. Lớp tôi về thứ 2, học sinh tụi nó chỉ cần về là thấy vui rồi, chẳng cần biết ai thắng ai thua. Thứ thách ngày hôm nay kết hợp cả thể dục, tư duy, tình đoàn kết. Về thể dục, chắc thầy Hiệu trưởng thấy tụi tôi lười vận động quá nên mới hành xác như vậy.

Cái Trang lên nộp bì thư cho thầy mà mắt nó trừng trừng không thôi, thầy thì cười và cười, vui vẻ trên nỗi đau của học sinh.

Ngay sau đó, khi học sinh các lớp đã tập trung đủ, một con bão lớn mang tên học sinh đổ bộ xuống biển.

Tiếng thầy Hiệu trưởng vang cả một vùng.

– Ai có áo tắm mang áo tắm, ai có quần đùi mang quần đùi, ai không có gì cời trường mà tắm. Sẵn sàng chưa nào?

– SẴN SÀNG.

– 1 2 3, Đồng Du, XUẤT PHÁT!

Áo đồ ùn ùn kéo nhau xuống nước, thầy Hiệu trưởng cũng xuống nước ham vui với lũ học trò. Bọt nước văng tung tóe, tạo nên một mảnh trắng xóa. Một môi cả ngày theo nước biển trôi đi. Khuôn mặt lũ học trò rạng ngời dưới ánh nắng chiều.

– Yêu cầu mấy đồng chí nam nhìn xuống dưới, xem coi mình có lỡ làm mất cái gì không?

Một tên con trai hươ hươ cái quần xà lỏn nam lên. Mấy đứa con gái nghe thấy liền đỏ mặt, vội tránh xa mấy tên con trai đang đứng gần. Đám con trai thì bật cười, kiểm tra mấy thằng bạn mình xem quần nó còn hay mất.

Một lúc sau vẫn không có ai nhận, tên con trai bèn nói tiếp:

– Không ai nhận vậy thôi, xung công quỹ. Đồng chí nào chút nữa ở trường lên bờ thì ráng chịu nghen.

Cuối cùng cũng có người bước ra, cậu ta xấu hổ xin lại cái quần.

– Nãy giờ hèn gì thấy mát mát, nhìn xuống mới thấy giáp chiến đã không cánh mà bay, còn lại có mỗi cái underwear.

– Mấy đồng chí nên chú ý, đàn bà con gái thời nay ghê lắm, xảy ra chuyện thì chỉ có anh em mình chịu thiệt thôi.

Đầu mấy đứa con gái bắt đầu hiện lên vạch đen. Có ai đòi lại đi nói ngược vậy không? Sau đó, tụi con trai hành hạ không thương tiếc, uống nước phình cả bụng. Tiếp đến, không có tiếp đến, bởi một bên đã tử trận, một bên lại quá nguy hiểm.

Lớp tôi là lớp lên tắm nước ngọt sau cùng, tụi nó đợi mặt trời xuống núi mới mò cái mặt lên. Bãi tắm, ban đêm, ánh đèn vàng, nó khiến tôi rùng mình khi nghĩ về ngày hôm qua. Tôi tự bảo mình, có tụi nó ở đây thì lo gì.

Cái Trang đứng cạnh tôi lục lọi balo một hồi rồi hỏi:

– Mày có đem dầu gội không?

– Tao hết từ ngày hôm qua rồi.

– Thế làm sao bây giờ?

Tôi hỏi cái Phương, câu trả lời là: “Tao vừa dùng xong rồi!”. Hỏi mấy nhò trong lớp thì câu trả lời tương tự.

Đường cùng đi đến hỏi hấn.

– Tui còn nhiều, nhưng là X-men.

Nhớ không lầm thì hấn chịu nhiệm vụ mua dầu gội cho đám con trai trong lớp. Giờ chẳng lẽ hai đứa con gái chung một mùi với tụi con trai?

– Kì gì đâu? Sạch là được rồi.

Nhỏ Trang lấy liền hai gói rồi bắt đầu công cuộc làm sạch. Thôi thì đành vậy, dùng thử xem khác nhau không?

– Cho tui hai gói!

Tôi đổ ra tay, ngửi ngửi, cũng thơm, sau đó bôi dầu gội lên tóc. Hấn đứng cạnh tôi, đầu phủ đầy bọt xà phòng. Tên điên nào đó vớt bọt xà phòng sang đầu tôi, còn bôi đầy ra mặt. Tôi nhắm tịt mắt, sợ xà phòng vào mắt, hấn thì được nước làm tới, hết vò tóc này nọ lại giúp tôi “gội” đầu. Tôi không thấy đường nên cứ vung tay loạn xạ. Xà phòng văng lung tung.

Viễn cảnh hiện tại, ở một góc bãi tắm, dưới cái vòi sen, có hai đứa điên cùng một đám bọt xà phòng.

– Này này, không chơi nữa, xà phòng vào mắt rồi.

Tôi đẩy hấn ra, mắt cay xè. Tôi vừa mới nhón người lên định mở nước thì nước đã chảy xuống.

– Ngẩng đầu lên, mở mắt ra!

Hấn nâng mặt tôi lên, bàn tay lớn xoa mặt tôi. Tôi chảy cả nước mắt, mở mắt ra chỉ thấy một mảnh trắng xóa, hơn nữa mắt còn rất khó chịu. Tôi dụi dụi mắt.

Hấn ngăn tay tôi lại, tôi lại lấy tay khác tiếp tục dụi. Hai mắt đỏ hoe.

Hấn mắng:

– Đừng có dụi nữa, mắt đỏ rồi kia!

– Nhưng ngứa.

– Ngứa cũng không được dụi. Đứng yên đấy!

Tôi chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, mặc dù rất ngứa nhưng không thể dụi. Hấn giúp tôi xả sạch xà phòng trên tóc, sau đó lấy ra một cái khăn giúp tôi lau mặt.

– Đừng có dụi, từ từ nó cũng sẽ hết.

– Ừm – Mặc dù còn chút khó chịu nhưng mắt hết cay rồi.

Tôi đập vào người hấn, trách móc:

– Tại ông cả đấy!

Hấn lại nhe răng cười, lấy khăn trùm đầu tôi lại, đẩy tôi đến phòng thay đồ.

– Mau thay đồ đi, không cảm lạnh bây giờ.

Trong lúc tôi thay quần áo, hấn cứ một lúc lại gọi một tiếng “Tâm”. Hấn ngửa miệng đến thế cơ à? Tôi trong này chứ có phải đi đâu đâu. Lúc tôi ra ngoài thì hấn đã quần áo chỉnh tề đợi sẵn, trong bãi tắm chỉ còn lại lác đác vài người.

– Ông ngứa mồm hay sao mà gọi hoài thế?

Tôi một tay đeo ba lô, một tay cầm khăn lau tóc. Hấn đứng dựa vào bể nước đằng sau nhìn tôi cười. Ánh đèn vàng hắt lên mặt hấn, chắc tôi hoa mắt nên mới thấy hấn nhìn mình rất dịu dàng. Gió biển làm hàng dừa xung quanh xào xạt. Mặt hấn tĩnh lặng trong đêm tối, mắt sáng ẩn hiện hình ảnh của tôi. Gió... làm tôi khẽ run run.

Hấn không đáp, xoay người tôi lại đưa lưng về phía hấn. Cái khăn trong tay bị cướp mất. Hấn lau khô tóc giúp tôi, ngón tay luồn vào tóc cào nhẹ da đầu. Tôi đứng yên, có cảm giác một dòng nước ấm tràn vào lòng.

– Miệng đúng là rất ngứa.

.

.

Tối đó, trường tôi tổ chức tiệc đứng trên biển. Có trời, có biển, có gió, có âm nhạc, khung cảnh hoàn hảo tạo nên một đêm tiệc lãng mạn. Cơ mà, nó chỉ như vậy với một số người thôi. Đi cả một ngày mệt muốn chết, chân thì như rã ra lại chẳng có ghế ngồi, bụng thì cứ réo liên hồi, tôi chỉ muốn đặt mông xuống chỗ nào đấy lấp cho đầy bụng. Chẳng được như cái lũ kia, trâu bò hay sao mà còn hơi sức đi tán tỉnh nhau cơ chứ.

Chọn đại một cục đá lớn phía sau bàn ăn, tôi giải quyết bữa tối của mình, vừa ăn vừa giương mắt nhìn thiên hạ diễn trò. Ăn xong bữa tối, tôi tiến về phía chỗ để đồ tráng miệng, chọn một cái bánh ngọt.

– Bạn có cần nước không?

Một giọng nam xuất hiện bên cạnh tôi, tiếp đó là ly nước được đưa đến trước mặt. Tôi mơ hồ nhìn xung quanh, lúc chần chừ chữ “bạn” kia ám chỉ mình thì mới dám nhìn lại đối phương. Cậu ta nhìn tôi cười rõ tươi. Vóc người cao ráo, khuôn mặt ôn, đeo kính trắng, chắc là dân trí thức. Lục lại trí nhớ gần hạn của mình, tôi chắc chắn mình không quen cậu ta.

Tôi lịch sự từ chối:

– Mình không cần, cảm ơn.

Cậu ta hơi ngượng một chút nhưng lập tức lấy lại tinh thần, đổi đề tài hỏi tôi:

– Cậu thích ăn bánh ngọt à?

– Không hẳn.

– Nếu cậu muốn ăn bánh, có thể đến cửa hàng nhà mình, nhà mình có một tiệm bánh lớn rất nổi trong thành phố. Khi nào cậu muốn có thể gọi cho mình, hoàn toàn miễn phí.

– À không...

– Tôi cho cậu số cô ấy nhé!

Tôi còn chưa kịp trả lời thì kẻ nào đó đã trả lời hộ. Mặt cậu bạn liền đổi sắc, lúng túng nói được vài chữ liền bỏ đi ngay. Tôi nhìn theo, chép miệng, có cái bánh mà ăn cũng không xong.

Tôi đưa miếng bánh lên miệng, chậm chậm ăn. Ừm, không tệ, ngọt ngậy vừa đủ.

Hắn đứng cạnh tôi, hơi ngửa người về sau uống nước.

– Ăn ngon không?

– Ừn. – Tôi nhàn nhạt đáp.

Hắn yên lặng chờ tôi ăn xong miếng bánh cuối cùng, đưa khăn giấy cho tôi lau miệng.

– Uống nước đi rồi đi với tui đến chỗ này.

– Hửm?

Tôi giương mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Đừng bảo rằng ngày mai tôi xuất hiện trên bìa báo Công an Thành phố đấy nhé.

Nhìn vẻ mặt của tôi, hắn liền búng trán tôi rõ đau.

– Suy nghĩ bậy bạ gì đấy?

– Có ông mới bậy bạ. – Tôi xoa trán, uất ức trừng mắt với hắn.

.

.

Hắn dẫn tôi về phía đài phun nước ở trung tâm công viên Biển Đông. Ở đó có khoảng mười mấy người đang tụ tập. Tiếng bánh xe ma sát với nền gạch

hòa cùng tiếng cười đùa vui vẻ của mọi người tạo nên một nhịp sống trẻ của thành phố biển về đêm. Đoán không lầm thì đây là một club patin, thỉnh thoảng tôi cũng hay dừng lại để xem mấy anh chị trong đây biểu diễn.

Hắn dắt tôi về phía họ, một vài người đang trượt xung quanh thấy hắn liền vui vẻ chạy tới. Một lát sau, tôi với hắn – hai đứa mặt áo trắng, nổi bật giữa đám người mặt đồ đen. Mọi người đưa mắt nhìn tôi, cái nhìn kiểu như soi mói khiến tôi có cảm giác không thoải mái lắm. Ai cũng nhìn tôi cười, tôi cũng cười chào lại.

– Út, đừng bảo với mọi người đây là em dâu đấy nhé!?

Một anh lớn khoác vai hắn, cười hề hề.

– Không phải mấy anh chị muốn gặp sao?

Xung quanh đồng loạt “ồ” lên một tiếng, ánh mắt từ soi mói chuyển sang tò mò, thích thú. Hầu như trong đây mọi người đều hơn hắn tuổi tôi với hắn, có lẽ là học sinh cấp ba không thì là sinh viên Đại học.

– Em dâu, em làm cách nào để cura được thằng út vậy? Mấy chị trong đây đã thử cầm cura, chịu làm mấy bay bà già vì nó mà nó có thêm đoái hoài gì tới đâu.

Một chị xinh đẹp lên tiếng hỏi tôi, mấy chị xung quanh cũng đồng tình, nhao nhao đòi tôi trả lời. Mà, tôi có biết nói làm sao đâu, chẳng nhẽ bảo: “Người cầm cura là hắn chứ đâu phải em”.

– Mấy chị đừng làm khó người ta nữa!

Hắn lên tiếng giải vây cho tôi, xung quanh liền vang lên tiếng cười chọc.

– Thằng út lớn rồi, giờ nó chỉ lo cho em dâu thôi. Nó hết quan tâm lũ già tui mình rồi.

– Nuôi nó cho đã giờ nó nuôi gái không à.

Nhìn mọi người trong club đùa giỡn với hắn, tôi cong miệng khẽ cười. Mấy anh chị ở đây đối với hắn như một gia đình nhỏ vậy, cả cách gọi “thằng út” nữa, thật sự cứ như anh em một nhà. Hắn, hình như được trời chiếu cố quá nhiều rồi.

– Hôm nay là ngày đặc biệt, chúng ta nên ăn mừng chứ nhỉ.

– Không cần đâu, tui em mới ăn xong bữa tối. Cũng không thể ở lại đây lâu, chút lát còn về lại trại nữa.

– Thằng này, mày không ăn thì cũng phải mời anh chị ăn chứ, còn trại cách đây bao nhiêu bước chân đâu.

Hắn hơi bối rối nhìn tôi, tôi nhìn hắn cười trấn an, tôi đâu phải con nít. Sau đó, anh bị mấy anh lớn quàng vai bá cổ kéo đi.

Mấy chị kéo tôi ngồi xuống bậc thềm của đài phun nước. Nhìn club có vẻ đông nhưng chỉ được có 6 chị gái, mà theo tôi thấy thì người nào cũng rất xinh.

Một chị gái tóc xoăn vàng thân thiện hỏi tôi:

– Em tên gì? Đừng bảo là Tâm nhé.

– O, dạ đúng thế thật. – Mặt tôi ghi chữ hay sao mà biết hay vậy?

Chị tóc vàng liền đánh mắt sang mấy chị còn lại, tôi không hiểu nhưng chắc là có ý gì đấy.

Chị gái tóc đen buộc thành đuôi ngựa nháy mắt với tôi.

– Em có một vị trí rất quan trọng đối với thằng út nhà này đấy.

– Dạ? – Tôi đỏ mặt, hắn lại đi kể chuyện của tôi với mọi người sao?

– Tui chị biết nó từ năm nó chỉ là một thằng nhóc lớp 5. Công nhận là nó rất đẹp trai, tính tình thì nhìn thế nào cũng rất vừa mắt. Nhìn bề ngoài nó thể thôi chứ suy nghĩ của nó rất người lớn, đôi khi phải gọi luôn nó là ông cụ non. Thằng út, nó là một đứa rất coi trọng chuyện tình cảm, mặc dù nó rất ít khi thể hiện ra ngoài, một khi nó đã thương ai thì sẽ hết lòng vì người đó. Em bây giờ đã là một mảnh ghép không thể thiếu trong cuộc sống của nó.

Thì ra trong lòng những anh chị lớn này, một thằng em út như hắn lại có giá trị lớn đến vậy. Hắn tốt như thế nào, tôi biết. Hắn đối với tôi thế nào, tôi cũng hiểu rất rõ. Chỉ không biết một điều, hắn làm cách nào để những người xung quanh đặt tình cảm lên hắn nhiều như vậy.

Tôi cười, tự dung cảm thấy một cỗ xúc động trào dâng lên khóe mắt.

– Em biết. Hắn cũng thật may mắn khi có những người chị như vậy.

Cả đám nhìn nhau cười, mấy chị xoa đầu tôi gọi em đầu này, em đầu nọ làm tôi xấu hổ khinh khùng.

Tôi đang biết thêm từng chút về tên con trai bên cạnh mình.

– Út, lần sau họp mặt nhớ đưa con bé theo đây.

– Vâng.

Tạm biệt mấy anh chị trong club, tôi với hân trở về trại. Bữa tiệc dưới biển đã kết thúc, tụi học sinh lũ lượt kéo nhau về trại. Hôm nay đứa nào đứa nấy cũng mệt rã rời, chẳng ham quây nữa, với cả đêm nay là đêm cuối cùng tụi học sinh được ngồi quay quần cùng nhau.

Đi trên đường về, hân tò mò hỏi:

– Này mấy chị ấy nói gì với bà vậy?

– Kể xấu ông chứ gì! Bảo sao một đứa con gái xinh xắn như tui lại đi quen với một tên như ông.

Hân nhếch mắt nhìn tôi, hờ hững phun ra một câu:

– Vậy là tui biết mấy người nói gì rồi ha.

– Khôn như chó.

Tôi cười khà khà.

Lúc về trại, mấy đứa lớp tôi đã tụ tập đầy đủ trong lều đề... đánh bài. Một cái lều mà chứa đến mấy sòng bạc. Kiểu này chắc kêu công an xuống gông cổ tụi này đi hết quá, học sinh kiểu gì mà lại bài bạc hư hỏng thế này.

Tên Lâm chuồn ra ngoài, trước khi đi còn không quên nói:

– Tao đi WC đây, hôm nay đen quá, uống cả một bụng nước.

Mấy đứa trong lớp nhìn theo Lâm “tặc” cười ha hả. Ông Phong bỏ bài xuống nói:

– Thôi dẹp bài đi, kiếm cái khác chơi!

Bây giờ cũng đã gần 10 giờ. Gió biển thổi mạnh, tiếng cây cối lay động theo gió, cả tiếng rít rít đáng sợ. Tôi ngồi trong trại nghe mà nổi cả da gà, giống như có con quái vật đang làm loạn ngoài kia. Tôi suy nghĩ, có khi nào mấy cái lều đơn sơ này bay theo chiều gió không?

Mấy đứa trong lớp chen nhau ngồi thành vòng tròn, đứa ôm gối, đứa ôm gối, đứa trùm mềm... Cả bọn tự dưng nhìn nhau rồi chả biết nói gì, lặng thinh đứa mất nhìn quanh. Tôi ngồi lọt giữa cái Phương với cái Thảo, ba đứa trùm chung cái chăn mỏng, tự dưng thấy ảm ỉm gì đâu.

Trang “trưởng” luôn là đứa dẫn đầu, nó lên tiếng phá tan cái không khí lặng này giờ.

– Hôm nay, coi như là bữa duy nhất, tụi bây sến chút cũng chả chết ai đâu. Cái chai này chỉ về ai thì đứa đó phải nói thật, không được nói dối.

Trưởng nhìn quanh, tụi nó đều nhìn cái chai, im lặng có nghĩa là đồng ý. Nó xoay cái chai rỗng, cái chai quay hồi, sau đó chỉ về phía ông Huy.

– Ban đầu mày ghét đứa nào? Tại sao và hiện giờ còn không?

Tên Huy im lặng một hồi, sau đó chỉ thẳng hân mà nói:

– Là thằng này. Ban đầu vào lớp chính là ghét nó, đơn giản nó đẹp trai nhất lớp, lại hay làm màu với lũ con gái, đứa nào cũng thích nó. Lúc đấy thường hay khinh nó, nghĩ nó là công tử bột ngoại trừ cái đều thì chẳng làm được gì. Thế mà qua bốn năm rồi, vẫn chưa vượt qua được nó. Còn bây giờ, thật sự xem nó là anh em tốt.

Hân không nói gì, chỉ cười. Mấy tên con trai cũng hùa theo giải tỏa bức xúc, hình như ban đầu ai là đồng loại của hân đều ghét hân thì phải.

Chai tiếp tục quay, dừng lại trước mặt lớp phó văn thể mỹ. Rồi lần lượt hết đứa này đến đứa khác, đứa nào cũng một lúc sau mới lí nhí nói ra suy nghĩ của mình.

Mũi chai lần này chỉ về hân.

– Trong bốn năm học với lớp, có bao giờ mày nghĩ, tao chỉ nói nghĩ thôi, mày khinh thường lớp, tụi này không đáng để mày làm bạn?

Có chút rồi bởi nên chap này nó cứ hệt với cảm giác không vẹn cho lắm.

Chương 36

==>CHƯƠNG 30<==

– Trong bốn năm học với lớp, có bao giờ mày nghĩ, tao chỉ nói nghĩ thôi, mày khinh thường lớp, tụi này không đáng để mày làm bạn?

Tự dưng đưa ra câu hỏi này làm không khí trong lều bỗng chốc trầm lại, cả lớp đưa ánh mắt nhìn hấn. Khuôn mặt hấn trầm tĩnh, im lặng không trả lời. Câu hỏi này có phải hơi quá không? Đúng là hấn rất giỏi, mặc dù tên hấn chưa bao giờ có trong top nhưng chỉ mấy đứa trong lớp mới biết được chỉ là do hấn chưa cố gắng mà thôi, à không, nói đúng ra thì do hấn lười. Điểm môn tự nhiên trong lớp chưa có ai vượt qua được hấn, còn mấy môn xã hội thì hấn chỉ tà tà du theo sau. Có lần tôi hỏi hấn, hấn chỉ tặc lưỡi bảo đủ xài là được rồi, học nhiều mau ngu. Lại xét về các mặt khác, hấn rõ ràng vượt trội hơn tụi tôi rất nhiều, nếu nói hấn hoàn hảo thì hơi quá nhưng nói chỉ nổi trội thôi thì không phải.

Nhưng chơi với nhau lâu như thế chẳng lẽ không biết con người hấn? Nếu hấn đúng thật như vậy thì tình cảm tôi với hấn là gì, trò đùa sao?

Tôi nhìn hấn, muốn lên tiếng nhưng lại thôi.

Giọng trầm trầm vang lên:

– Tao lấy tư cách gì để khinh lớp chứ?

Tôi nhìn hấn, một nụ cười nhỏ kéo qua khóe mắt, một nụ cười buồn.

Hấn nhìn vào khoảng không vô định nói tiếp:

– Tụi bây nhìn vào có thể nghĩ tao là một đứa hoàn hảo, nhưng sao không nghĩ tao thế nào cũng vẫn là một đứa học sinh bình thường. Mọi thứ, mọi người, tao chưa bao giờ đặt bản thân mình lên trên cả. Có chăng thì do lớp luôn nghĩ về tao như vậy thôi.

Lại một khoảng lặng kéo dài sau câu trả lời của hấn. Câu hỏi tạo nên khoảng cách hay vốn dĩ cái gọi là khoảng cách đó đã có từ trước?

Không ai nói với ai câu nào, tôi chủ động xoay cái chai rỗng. Tôi muốn làm cái gì đó để phá vỡ sự bức bối ở đây.

Cái chai đi một vòng lại chìa mũi về hướng người xoay nó. Một vài đứa cố ý cười ha hả châm chọc, tôi cũng giả bộ mếu mặt.

Tôi nhìn hấn. Tên Huy quàng vai nói nhỏ gì đó với hấn, hấn không đáp chỉ cười nhẹ. Bất gặp cái nhìn của tôi, hấn nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Đồ ngốc!”.

Tôi lừ lờ nhìn hấn, gờ ra ngón trỏ. Đúng là thừa hơi mới đi quan tâm mặt mày nhà hấn.

– Mày là đứa cuối cùng, các câu hỏi thì mấy đứa cũng hỏi hết rồi, thôi thì mày đứng dậy hát nhảy bài một con vịt, hai con thần lẩn, bé lên ba, bốn phương trời, năm anh em.

Đầu tôi xuất hiện vạch đen, yêu cầu quái gì vậy? Hai mươi mấy khuôn mặt nhìn chăm chăm tôi chuẩn bị xem trò vui, bạn bè là lũ khốn nạn nhất thế giới.

Tôi bất bình kháng nghị:

– Sao tao lại khác tụi mày chứ? Bất công, bất bình, tao phản đối.

Mấy nhỏ con gái nhìn tôi cười. Nhỏ Trang bảo:

– Vì mày đơn giản. Mọi thứ, mày nghĩ đơn giản, sống cũng đơn giản. Ừm, cũng có thể nói là vô tư.

Cái Trang:

– Mày ghét thì ghét, thích thì thích, không đua đòi cũng chẳng trào cao, với mày thì chỉ cần đủ, không cần thừa.

Cái này là người ta gọi không có chí tiến thủ.

Nhỏ Thảo:

– Mày mọi thứ đều bình thường đến tầm tầm, chẳng ai thèm ganh mày cũng như mày không thèm ganh ai. Cơ mà khi có ông Tuấn thì phải nghĩ lại về

đầu.

Cái này là bé quá nên người ta không để vào mắt.

Mấy nhỏ trong lớp nhao nhao.

– Có phải như vậy nên mày mới may mắn, kiểu như không cầu thì trời cho mà càng cầu thì trời càng lấy.

Này này, sao tự dung lại đi nhận xét tôi vậy? Có cảm giác như mình là một con bánh bèo vô dụng được trời chiếu cố cho.

– Cơ mà mày rất coi trọng chuyện tình cảm với mọi người xung quanh.

Mấy đứa nhìn tôi cười ha hả:

– Mày ngơ ngơ, ngổ ngổ thật nhưng dễ thương.

Nghe ra thì chẳng có gì được xem là ưu điểm nhưng không hiểu sao tôi vẫn cười. Cuộc sống của một đứa con gái nhàm chán, bình thường, không có chí tiến thủ, mọi thứ ở mức tầm tạm cho đến bình thường. Nhưng có chút may mắn làm gia vị cho nó không nhạt.

Gần 12 giờ đêm, lũ quỷ trong lớp vẫn chưa chịu ngủ, ngồi bắt loa hát hò vang cả một vùng, khiến mấy thành phần nổi loạn lớp bên cạnh cũng chạy sang. Đến khi ban quản trị chạy xuống dẹp loạn tụi nó mới chịu im, giải tán lớp nào về lớp nấy. Vào lều, đóng cửa, nhưng có phải tụi nó chịu ngủ liền đâu.

Đạo cụ cần thiết chuẩn bị xong, mấy đứa con gái trùm hết chăn vào người, chuẩn bị xem phim ma.

– 1 2 3, chuẩn bị cúp điện.

Một đứa con gái giờ tay ý kiến:

– Khoan đã. Yêu cầu mấy đồng chí nam không được lợi dụng bóng tối để giờ trò với chị em chúng tôi.

– Sợ đến lúc đó người chịu thiệt là anh em tụi tui mới đúng.

Đèn trong phòng tắt cái rụp. Cái lều thành cái rạp chiếu phim mini. Mấy chục con người chen chúc nhau trước cái màn hình máy tính. Để đảm bảo đứa nào cũng xem được phim, máy tính được đặt trên một cái ghế “nưộn” từ lều giáo viên, âm thanh được được hỗ trợ thêm từ 4 cái loa mini. Gió vẫn không ừng rít gào ngoài kia, hoàn cảnh này mà còn xem phim ma thì thật... kích thích.

Nhìn khuôn mặt không những sợ mà còn có phần hứng thú của tôi, không nói không rằng tụi con gái đạp tôi sang một bên. Chỗ tốt trong chăn của tôi bị đứa khác chiếm đóng, tôi bắt lực nứ kéo góc chăn, cầu xin chút tình thương. Biết vậy lúc này không giờ mặt thật ra làm gì, giả vờ sợ sệt, yếu đuối như tụi con gái có khi tốt hơn.

Nhỏ Thảo tàn nhẫn rút góc chăn ra khỏi tay tôi, lạnh lùng đuối:

– Xùy xùy, ma cô thật còn chẳng là gì đối với mày huống hồ là phim.

Tôi bắt mắt chỉ vào đứa ngồi bên cạnh nó, cái đứa khốn nạn dám chiếm chỗ tôi.

– Thế cái Trang thì sao, mày nghĩ nó yếu tim à? Nó là cái đứa thức cùng tao đến hai giờ chỉ để cày phim ma đấy.

Cái Trang sau lưng thì lè lưỡi với tôi, trước mặt thì trưng ra bộ mặt “Có sao?” với tụi nó. Nhìn nó như kiểu bị tôi vu oan cho đấy. Còn nói cái gì mà thường ngày tao phải tỏ ra như vậy để quản lý lớp, chứ tao cũng là con gái, tâm hồn yếu đuối, mỏng manh lắm.

Tôi, kẻ bị bỏ rơi, miệng mồm không lại tụi nó, đành vác thân ra ngồi một xó. Không tiếc cái gì chỉ tiếc cái chỗ ngồi ảm áp, nửa đêm trên biển lạnh lắm, tôi không sợ ma nhưng cũng sợ lạnh. Quyết định rồi, mai sau không nghe lời cái Trang dụ dỗ mà bỏ giấc ngủ ngàn vàng để thức khuya cày phim với nó, đồ phản bạn.

Mới coi phần giới thiệu ở đoạn đầu, mấy nhỏ con gái đều co rúm lại, bịt tai bịt mắt đủ kiểu. Trang “trường” cũng giả vờ sợ sệt, tôi khinh. Vốn định tìm cái áo khoác chống lạnh để đủ sức chiến hết phim, ai ngờ áo khoác miễn phí rớt từ trên đầu xuống. Chỗ ngồi bên cạnh bị kẻ nào đấy chiếm. Dựa theo mùi hương chiếc áo tôi cũng phần nào đoán được kẻ ngồi cạnh mình là ai, chẳng cần nói nhiều lấy áo của kẻ đó khoác lên người.

Trong lều rất tối, thứ ánh sáng xuất phát từ máy tính khiến không gian càng mờ ảo, mất dần quen với bóng tối, không thể nhìn rõ nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ. Tôi nhìn sang kẻ bên cạnh mình, hần rất nghiêm túc ngồi xem phim, mắt hướng thẳng lên màn hình.

Hần nhàn nhạt mở miệng:

– Giỏi ha, giờ còn biết thức đến hai giờ sáng để xem phim ma.

Nếu lúc trước, bị hần phát hiện đang nhìn hần, tôi sẽ đỏ mặt lờ đi. Nhưng bây giờ lại mặt dày nhìn chăm chăm, còn không biết xấu hổ đáp lại.

– Quá khứ mà, đã là quá khứ thì nên để nó trôi đi.

Hắn nói chuyện mà không thèm nhìn tôi lấy một lần, cứ dán mắt vào phim.

– Mặt đã xấu còn không biết giữ.

– Ồ, xấu mà có người thương.

Xung quanh bỗng vang lên tiếng hét của lũ con gái. Một vài đứa chui luôn vào chỗ, một vài đứa không biết vô tình hay cố tình mà chui thẳng vào người mấy đứa con trai, một vài đứa có vẻ gan hơn, mắt thì nhìn màn hình nhưng tay thì cào, cấu tụi con trai bên cạnh. Con trai một vài thằng ngồi vỗ vỗ lưng tụi con gái, miệng ngoác đến tận hàm, còn một số khác thì... đau đến muốn khóc. Tôi nhìn tình cảnh hiện tại mà nhin cười đến quặn ruột.

Âm thanh rừng rợn xuất phát từ bốn cái loa vắng vắng trong lều. Tôi nhìn lên màn hình máy tính, trên đấy chỉ là một màu đen tối mù. Nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy một thứ chất lỏng màu đỏ tươi đang chậm chậm chảy xuống, chiếu theo vết máu, dần hiện ra một cái đầu tóc dính bết vào khuôn mặt, đôi mắt trắng dã trần trụi nhìn tui. Một khuôn mặt không có da mặt, gân guốc theo đó hiện ra, từng thớ thịt thấm đầy máu. Cái hàm trắng toát nhìn tui tôi nở nụ cười, máu tươi chảy giữa những kẽ răng. Khuôn mặt đó mở miệng, cái lưỡi... Lũ con gái lớp tôi được dịp hét lên lần nữa, lần này còn to hơn lần trước. Tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân.

Mẹ ơi, tôi thán than. Đúng là tôi xem phim ma nhiều, nhưng mấy cảnh thế này mà nói không sợ thì đúng là nói láo. Tôi với hắn có phải là người xem nghiêm túc nhất không nhỉ, không làm ồn, cũng chẳng ngã trước ngã sau. Trong khi đứa này đứa kia lại dựng hoàn cảnh để vô tình “đính” vào nhau thì tôi với hắn lại mỗi đứa một ngã, đứa này đứa kia xem phim.

Tôi gãi gãi mũi, có cảm giác không đúng lắm. Trộm liếc qua hắn, hắn vẫn chăm chú xem phim. Nói ra thì, tôi cũng như bao đứa con gái khác, khi xem phim ma với thằng bạn trai thì cũng muốn nó quay sang quan tâm hỏi này hỏi kia, hoặc không thì nó bảo sợ thì đừng xem nữa. Nhưng mà với tình cảnh thì... thôi bỏ đi. Tôi mà làm như mấy đứa con gái trong lớp thì quá giả tạo, hắn thì càng không thêm liếc tôi một cái chứ nói quái gì.

Tôi kéo lại cái áo, tay mò mẫm chai nước bên cạnh. Tôi chợt rùng mình, chai nước không thấy đâu nhưng lại chạm vào cái gì đó lạnh lạnh, có chút mềm mềm. Cùng lúc, trên màn hình chiếu đến cảnh một bàn tay xương xẩu thò ra từ cửa sổ. Thị giác với xúc giác cùng lúc bị tác động mãnh mẽ, cơn lạnh buốt chạy dọc theo sống lưng.

Cái thứ lạnh lạnh đó đột nhiên nắm lấy tay tôi, tim tôi nhảy lên tận não.

Đúng lúc, bên cạnh vang lên giọng trầm trầm:

– Lạnh quá!

Tôi ớn lạnh cả người, vùng đứng dậy thì bị bàn tay đó kéo xuống. Tôi mất phương hướng liền đâm đầu vào người của tên bên cạnh.

– Bà bị làm sao vậy?

Đối diện với tôi là một khuôn mặt với hai cái răng nanh lộ ló. Tôi vượt ngục, mẹ ơi, thật là quá dọa người rồi.

– Đồ điên, có gì thì nói, làm sợ muốn xỉu.

Tôi tức mình trách hắn. Hắn nhìn tôi cười khì, hai cái răng nhọn trắng muốt ấy lại xuất hiện. Tôi có nên nói với hắn là về mặt của hắn lúc này rất ám ảnh không?

Xung quanh vắng lặng, tiếng bước chân vang lên đều đều, gõ cộc cộc lên sàn nhà ướt lạnh. Hắn đưa hai tay áp vào má tôi, cười cười nhìn tôi nói:

– Tâm, lạnh.

Cái lạnh lẽo truyền từ tay hắn sang má tôi. Tôi đột nhiên đỏ mặt không lý do nhưng vẫn nhìn thẳng hắn, vì trong môi trường không đủ ánh sáng thế này thì hắn biết thế nào được.

Tôi lấy cái áo chui sang cho hắn, lấy tay đút hai tay hắn vào túi áo.

– Ấm chưa?

Thấy mặt hắn nhăn nhó, có ý muốn bỏ áo xuống tôi liền ngăn lại.

– Tui có áo khoác mà.

Tôi lấy ra áo khoác của mình, lại nhìn sang hắn. Đúng là áo khoác của hắn dùng vẫn sướng hơn.

– Tâm, vẫn còn lạnh.

Tôi không hiểu nhìn hắn. Chẳng nhẽ muốn tôi nhường luôn cái áo mỏng tanh này?

Hắn bắt lấy tay tôi bỏ vào trong áo khoác. Khi tay tôi nằm gọn trong tay hắn thì hắn mới thỏa mãn nhẹ răng cười:

– Âm rồi.

Trong một cái lều nhỏ nhỏ với chút ánh sáng le lói, bốn phía liên tục vang lên những âm thanh ghê rợn, trong một cái chõn xô bồ giữa mấy chục con người nghiêng ngả, có hai đứa cầm lặng xem phim.

Trong một cái túi áo, có hai cái tay đầy mồ hôi.

Đúng là rất “lãng mạn”.

Mặc dù hôm qua đi ngủ rất trễ nhưng sáng nay mới 4h30’ sáng tụi nó đã lục đục dậy. Nhắc đến hôm qua mới nhớ, có mấy đồng chí hàng xóm nghe âm thanh “lạ” phát ra từ lều của lớp tôi bèn đi méc giáo viên. Lúc đó đang đến đoạn gay cấn, tìm đứa nào cũng treo lủng lẳng trên sợi tơ mỏng, đám trong này mới hoảng hồn ré lên một tiếng thì bên ngoài có người xông vào. Không cần nói cũng biết lũ lớp tôi hoảng đến thế nào, yếu tim thì chết như chơi. Vì sự xuất hiện không-mong-muốn của một số người nên bộ phim kết thúc sớm hơn dự định, lớp tôi bị bắt đi ngủ sớm. Một vài thằng con trai trong lớp làm bầm chửi rủa mấy thành phần khốn nạn lớp bên cũng như nhất quyết tẩy chay lớp đó. Tôi nghe mà ôm bụng cười, mấy thằng ế lâu năm lâu lâu mới có gái ôm vậy mà.

Tôi đáng lẽ còn muốn ngủ thêm nữa nhưng xung quanh nó cứ rầm rầm rì rì, cả tiếng lục đục khi soạn đồ đạc. Bên ngoài trời vẫn tối, một vài đứa đã thức dậy bèn rủ nhau đi rửa mặt. Tôi không thể ngủ tiếp nữa nhưng cũng không muốn dậy ngay nên cứ nằm lì đó.

Tôi nhẹ nhàng nhón lấy cái điện thoại của hắn, cả tai nghe nữa. Hắn vẫn say giấc nồng với lũ con trai phía đối diện.

Định nghe chút nhạc buổi sáng mà thế quái nào hắn lại đặt khóa màn hình. Thế là có con nhỏ nào đấy rảnh rỗi nằm mò pass. Ngày sinh của hắn, không đúng, sinh nhật của tôi cũng chả phải,... thử một vài thứ liên quan đến hai đứa cũng không đúng. Bực mình, tôi ấn đại mấy số không trên màn.

“Cạch” một tiếng, điện thoại mở khóa.

Tôi ngơ ngơ, đơn giản thế thì đặt khóa làm khi gì không biết. À đúng rồi, đừng hỏi tôi vì sao là người ấy của hắn mà hoàn toàn không biết gì, cũng như chuyện pass điện thoại của hắn. Đơn giản là tôi chưa bao giờ đụng đến và thực sự là cũng không tò mò. Cái đó thuộc phạm trù riêng tư, dù có là quan hệ thế nào thì cũng nên cho nhau những khoảng riêng. Tôi là bạn gái hắn chứ không phải mẹ hắn mà đi quản lí cái này đến cái khác, phải biết cái này cái nọ, điều đó chỉ làm cho hắn cảm thấy bức bối, khó chịu.

Tôi vào list nhạc, chọn đại bài nào đấy rồi nghe. Bất quá mới tạm dùng điện thoại của hắn vì để cưng tôi đã về châu ông bà từ lâu rồi.

Một bên tai nghe bị lấy đi.

– Đang nghe gì đó?

Hắn nằm xuống đối diện tôi, đeo vào tai nghe.

Tôi đặt điện thoại ở giữa, hỏi hắn:

– Dậy rồi à?

– Ừm.

Mới dậy nên giọng hắn khàn khàn, lại có chút lười biếng. Hắn gõ gõ ngón tay lên màn hình điện thoại, điện thoại cứ sáng rồi tắt, tắt rồi lại sáng.

Một lúc sau hắn mới mở miệng nói:

– Tâm, một người có vợ với một người chưa vợ khác nhau chỗ nào?

Tôi nghi hoặc nhìn hắn, mới sáng sớm mà vợ với con gì ở đây.

– Có vợ thì sống hai người, không vợ thì sống một người.

– Thế có vợ với không vợ cái nào thoải mái hơn?

– Đương nhiên là không vợ.

Tôi không hiểu nhìn hắn, mấy vấn đề đơn giản như vậy mà còn đi hỏi tôi sao. Nghe mấy ông bố thường bảo lấy vợ chả khác gì tù chung thân.

Hắn nhường mày lại hỏi tôi:

– Vì sao?

– Không phải cái gì của chồng đều do vợ quản lí hết sao, mà đã như vậy thì còn thoải mái chỗ nào. – Tôi dùng một chút lại bảo, – Ông bị dờ người à?

– Nhưng không phải là tui rất thoải mái sao?

Hắn lại nhướn mày hỏi, miệng còn cong cong ý cười.

Tôi ngó người, toàn thân nóng lên như phát sốt. Tôi dời tầm chú ý từ hắn sang phía cái điện thoại.

Húng hắng vài cái, tôi nói lảng:

– Trời cũng sáng rồi, tui đi đánh răng đây.

Hắn lại gõ vào màn hình, nói:

– Mới 5h kém. Định chạy sao?

– Không lẽ nằm đây giờ miệng thúi ra nói chuyện mãi sao?

Tôi định ngồi dậy thì hắn lấy tay ép mặt tôi xuống balo. Miệng tôi nhờ vậy mà biến dạng luôn, nó cứ chu lên như mỏ heo.

Tôi quơ tay đánh hắn, cái miệng bị méo nên nói chẳng rõ, chữ được chữ mất.

– Bỏ ra, từ từ nói.

– Mỏ nhọn như mỏ vịt.

Hắn nói châm chọc xong cũng không có ý định bỏ tay ra, miệng tôi mai sau mà có biến dạng thật thì tất cả là tại hắn.

– Bà không thấy là mình quá thờ ơ sao?

– Không phải con trai đều thích thoải mái, không thích bị quản lí này kia sao. Với cả, ông cũng có bao giờ hỏi quá về tui đâu.

Tôi thấy việc đó hết sức bình thường và vô cùng công bằng mà. Một số cái tôi không biết về hắn cũng như một số điều hắn cũng không biết về tôi.

– Có cái gì về bà mà tui không biết?

– Kì kinh nguyệt.

Tôi mặt dày nói, con trai biết gì về thứ này chứ.

– Thường là vào tuần đầu tiên của tháng.

– Pass facebook?

– Số điện thoại của bà.

– Pass điện thoại?

– Ngày sinh của bà.

Tôi hỏi loạt câu hắn đều nói đúng. Tôi méo mặt, chỉ còn số đo ba vòng là chưa hỏi.

Nghĩ tới cảnh tượng mình làm trò con bò gù trên facebook tuy để chế độ chỉ mình tôi nhưng có người đọc được là thấy nhục mặt rồi. Cả mấy vấn đề chị em phụ nữ hay bàn luận trên face nữa, thật muốn đập đầu vào gối chết mất.

Hắn nhìn vẻ mặt nhăn nhó của tôi thì cười.

– Máy cái đó tui biết trước khi quen bà nữa kia. Bà... quá dễ đoán.

Hắn bỏ tay khỏi mặt tôi, vòng tay trước ngực nói tiếp:

– Vào face bà tui mới biết được thì ra level tự kỉ của bà cũng không có thấp, tự luyến cũng không có ít. Cũng có nhiều anh vào inbox làm quen lắm.

Nói tới đây tự dưng hắn lại nhướn mày nhìn tôi, còn cố ý kéo dài chữ “làm quen” ra.

– Tui có đồng ý đâu.

– Không cần trả lời, mai sau cứ unfriend thẳng đi.

– Thế ông thì sao?

Tôi bừa bãi. Tôi chỉ vài thằng còn hần thì chắc cả chục đến cả trăm nàng chứ chẳng đùa.

– Tại sao bà không tự tìm hiểu đi?

Một nụ cười nhẹ lướt qua trên khuôn mặt hần. Đùa chứ, hần đúng là muốn dụ tôi vào tròng.

Kể nào đây sau đó còn rất vui về cấp thông tin này kia của hần cho tôi: facebook, gmail, instagram, ... ngay cả tài khoản mấy game hần hay chơi cũng đưa cho tôi. Còn vứt cho tôi cái điện thoại của hần, bảo muốn tôi đổi pass khóa màn hình.

Tôi hoàn toàn câm lặng, thứ như hần đúng là trên đời này chỉ có một.

Tôi thắc mắc hỏi hần. Hần bảo:

– Tập cho bà có trách nhiệm với đồ sở hữu.

Hôm quan xem phim mà sợ quá không dám nói nên hôm nay lên con sao ta?

.

.

Hơ hơ, chúc mấy chế ngủ ngon! . _ .

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

==>CHƯƠNG 31<==

Tôi làm vệ sinh cá nhân xong, lúc đó trời mới bắt đầu sáng, tôi ton ton chạy về trại sửa soạn balo. Cửa trại đóng kín, tôi tự nhủ, giờ này còn đưa nào ngủ sao. Tôi không nói không rằng mở cửa lều chui tọt vào trong, sau đó mới nhận ra mình đại đến cỡ nào.

Mấy chục cặp mắt sững sờ nhìn tôi, tôi từ từ nhìn lên, cũng bị dọa mém xỉu.

– Aaa, có đàn bà con gái đột nhập!

Một tên hét lên eo éo, mấy tên còn lại tự động lấy đồ che thân, hoảng loạn nhìn tôi.

Mấy ông đang thay quần áo.

Tôi bỗng chốc bị biến thành một tên biến thái, ban ngày ban mặt đi nhìn công khai con gái nhà lành, cụ thể ở đây là đám đực rựa 9A1. Mấy tên con trai nhìn tôi cảnh giác, tay giữ chặt quần áo che trước ngực, giống như tôi có thể vồ đến ăn thịt mấy ông bất cứ lúc nào.

Tôi cười trù, bắt đầu lăm nhăm:

– Tui không thấy gì hết, tui không thấy gì hết, không thấy gì hết, ...

Sau đó từ từ lùi ra khỏi lều.

Tiếp đó, tôi nghe trong lều truyền ra tiếng la thất thanh.

Mấy đứa con gái xung quanh:

– Mới sáng sớm có heo bị chọc tiết sao?

Mấy tên đàn ông đàn ang mà cứ làm quá à, có mắt miếng thịt nào đâu. Tôi nói tôi không thấy gì là thật mà, à quên, trừ mấy cái quần CK. Và lại cái này là sự cố, tôi không có ý, thật lòng không có ý.

Mấy ông sau đó tự dung tập trung muộn hơn quy định, bị cái Trang la một trận tội lỗi. Thế quái nào cả đám con trai trừng mắt nhìn tôi như chính tôi là nguyên nhân làm sự việc trở nên như vậy.

Mặt trời nhô dần lên trên mặt nước, tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng chói chang. Mặt nước lấp lánh màu sắc của ngày mới, sóng nhẹ nhàng bập bênh, từng con từng con xô vào bờ.

Tôi nhìn ra phía xa xa, giữa một màu xanh ngắt, có một quả cầu sáng lớn đang vươn mình lên. Trời xanh, biển xanh, chỉ Mặt Trời là một màu vàng rực rỡ. Tôi nghe nhiều đứa bảo bình minh trên biển đẹp lắm, giờ mới dám tin.

Chúng tôi ngồi cùng nhau trên bãi cát trắng, thả cái nhìn về hướng Mặt Trời. Nó có chói mắt, nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Cái Trang thủ thỉ:

– Nếu được, tao mong một ngày nào đó tại mình sẽ lại cùng nhau ngồi ở đây, ngắm bình minh của ngày mới.

Lớp 9 kết thúc, không phải là kết thúc tất cả. Chúng tôi là những đứa trẻ đang lớn, chúng tôi còn một chặng đường dài phải đi, cả một tương lai rực rỡ đang chờ phía trước. Những thứ hiện tại, chúng tôi sẽ trân trọng, sẽ cất nó vào một góc nhỏ trong tim, một góc mang tên kỉ niệm.

Chúng tôi hiện tại là bình minh, nhưng một ngày nào đó sẽ rực rỡ như Mặt Trời giữa trưa.

Tôi đang nhập hồn vào không khí lãng mạn hiện tại thì bị một đám điên cuồng nào đó phá tan. Chỗ tôi đang ngồi hân hạnh được lũ con trai vây quanh.

Một tên áo đen nhìn xung quanh, rồi làm mặt hình sự nói với tôi:

– Lúc này bà thấy gì rồi?

Tôi là mặt ngọc hồi lại:

– O, thấy gì là thấy gì?

Tên Lâm vỗ vỗ vai tôi, mặt thất vọng.

– Tâm à, anh không ngờ một con người như em lại làm ra cái việc đáng chê trách đó. Lâu nay cứ ngỡ em hiền, ai ngờ em cũng thật biến thái. Nói đi, có phải thằng kia dạy hư em không?

Tôi vung tay đánh vào đầu Lâm “tặc” một cái bốp, tội phát ngôn linh tinh. – Im đi, nếu không việc ông mặc sịp neon tôi không đảm bảo mình sẽ giữ kín đầu.

– Chị Tâm, em đùa, em chỉ đùa thôi mà.

Tên Lâm ngay lập tức rút lui, còn nhìn tôi cười hi hi ra vẻ vô tội.

– Bà không thấy tui treo cái thông báo ngay trước cửa trại hả?

Tôi ngạc nhiên:

– Thông báo nào?

Mấy tên nhìn biểu hiện của tôi, rồi đưa mắt nhìn nhau.

– Có cái bảng, trên đó ghi “Cấm đàn bà con gái vào” mà.

– Tui có thấy cái bảng nào đâu. – Thành thật đáp.

Một bầy con trai cùng một đứa con gái chống cằm ngồi nhìn nhau suy nghĩ. Bỗng một cái bảng hiện ra với nội dung quen thuộc, cả bọn nhìn lên nhìn lên...

– Tui bây đang tìm cái này hả?

Khuôn mặt hần cười còn tươi hơn cả mặt trời, sau khi cười xong là cấp mông chạy. Đoàn sịp CK tức muốn học máu, vừa đuổi theo vừa hét, một câu “thằng mắc dịch”, hai câu “thằng khốn nạn”, ba câu “thằng chết tiệt”...

Dưới ánh nắng của bình minh, có một đám con trai đang “chơi” đuổi bắt với nhau. Mặt đứa nào cũng hồng hào dưới ánh nắng, miệng ỉ ới gọi nhau.

– Cái thằng chó chết, bỏ bắt được mày bố thiên.

Ôi, tình bạn của con trai thật đẹp!

Tụi tụi chỉ ở lại nửa ngày, ăn sáng xong là chuẩn bị quần áo, balo này kia để bẻ mặc trại rồi về. Kết thúc rồi cũng có chút tiếc nhưng mà vui.

Mấy ngày trại da tụi vốn đã không trắng giờ lại đen thêm mấy phần. Ôi làn da nâu, làn da nâu, đen như con trâu! Người tụi cũng rã rồi, tay chân cứ nói là đứt đứt. Bây giờ chỉ muốn về nhà ngủ một giấc cho khỏe.

Kết thúc cái trại cuối cấp, vui buồn xen lẫn. Sau trại, cái ý nghĩ đầu tiên của tụi nó là, ngủ, ngủ và ngủ.

Kết thúc trại, tụi tụi đâm đầu vào ôn thi học kì. Nhờ sự trợ giúp của hần, tụi vượt môn không quá khó khăn. Hần giúp tụi học tự nhiên, tụi giúp hần ôn xã hội. Mặc dù có rất nhiều bất đồng trong việc hợp tác giữa đôi bên nhưng cuối cùng cũng kết thúc suôn sẻ.

Thi học kì, hoàn thành.

Giờ tụi tụi chỉ còn trận chiến cuối cùng, kì thi quan trọng nhất: thi chuyển cấp.

Nhưng trước khi lao vào ôn tập khổ sở, tụi nó cũng tự thưởng cho mình vài ngày ăn chơi hậu thi học kì. Mấy đứa con gái lân la từ hàng quán này đến hàng quán khác, tụi con trai chỉ chôn chân một chỗ – tiệm internet.

Còn vụ việc xảy ra với tụi trên biển, thầy cô muốn báo lại với ba mẹ nhưng tụi cản lại, xin thầy cô giữ bí mật. Dù gì hai tên đó cũng bị xử rồi, thế là đủ rồi, tụi không muốn ba mẹ lo lắng rồi làm lớn chuyện lên. Tụi chỉ kể cho nhóc Thiên, bị nó đóng cửa mắng một trận té tát. Còn điện thoại cho hần nói một tràng, đầy đầy, tụi không muốn nói là thế đấy, riết rồi nhìn vào người ta bảo nó là ba tụi chứ chẳng chơi. Mới lớp 7 mà chẳng khác gì ông già.

– Này này, dù sao tao cũng không sao mà?

Nó chửi đã đời xong liền không thèm nói chuyện với tụi, cầm mặt vô cái lap mặc tụi ngồi nói một mình. Nó nhún chuột mà tụi sợ con chuột sắp nát đến nơi. Đừng có giận cá chém thớt chứ, chuột đó mua lại cũng tốn tiền chứ đâu phải chơi.

Nhóc Thiên quắc mắt nhìn tụi:

– Muốn có chuyện lăm sao?

– Được rồi, tao ổn rồi mà.

Nó lườm lườm nhìn tụi, sau đó đóng lại laptop rồi lôi tụi ra ngoài.

– Này này, đi đâu vậy hả?

– Đi chơi.

– Nhưng mày sắp thi rồi mà.

Lớp 9 bọn tụi thi trước, sau đó mới đến các khối lớp còn lại. Nãy còn bị chửi thêm tụi nói trẻ nữa, tự xưng thành tụi đồ trong mắt nó.

– Cái đó không đáng lo.

Xì, tự tin quá đó!

Nó lôi tụi ra phố, la cà mấy quán đồ ăn, các khu chợ đêm.

– Này, tao không có tiền, không còn một đồng.

Tụi níu lại tay nó, bày tỏ sự tình. Tụi đang khủng hoảng kinh tế thật mà.

– Tụi trả.

Tụi trở mắt, thằng em bao năm không nhà cho tụi một đồng giờ lại mở miệng muốn bao tụi ăn. Ôi, thật diệu kì!

– O, thế tao không khách sáo à!

Bắt đầu công cuộc càn quét, đi đến hàng nào tụi cũng dừng lại bắt nó mua, tụi ăn nó trả tiền, nó trả tiền tụi ăn. Lâu lâu mới được dịp nó mời, không ăn thì phí của giờ. Nó cứ liên tục móc tiền ra trả, không than nửa lời.

Tối muộn, tụi với nó cầm hai ly trà sữa tung tăng đi về. Một buổi tối đẹp trời với cái bụng no căng, còn gì vui bằng.

Đường về nhà vắng vẻ, ánh đèn vàng nhạt chiếu rọi đỉnh đầu.

Vì ăn no nên tụi rất vui vẻ, vừa đi giữa đường vừa hát như con diên.

– Nếu ông Tuấn không tốt thì bỏ ông đi, mai sau nếu không có thằng nào tốt thương bà thì tui nuôi bà cả đời.

Tôi mỉm cười, chạy lại xoa đầu nó. Tai nó đỏ bừng, miệng thì ngậm ống hút. Thường thì nó rất ghét người khác xoa đầu nó, tôi bị nó đập vì tội này cũng nhiều, nhưng lần này nó lại đứng yên để tôi vò rối tóc.

Nói không cảm động thì đúng là nói dối, có thằng em thế này chắc kiếp trước tôi tu dữ lắm.

– Tao ôn mà, Tuấn rất tốt.

Nó lách khỏi tay tôi, lấy chân đá cục đá trên đường, miệng còn lẩm bẩm:

– Mai sau trai nó đá đừng chạy về khóc.

– Chị mày đâu có dễ bị đá thế.

– Ờ, sau rồi biết.

– Thôi mà...

Hai bóng dáng nhỏ dần, nhỏ dần rồi khuất đi sau khúc cua.

“Này, tình yêu ơi, đi chơi đi!”

Trên máy tính hiện ra cửa sổ chat, tôi đang đọc văn mẫu trên mạng lại bị kẻ nào đấy làm phiền.

– Sắp thi cử đến nơi rồi còn chơi bời gì?

“Còn hơn tháng nữa mà, vội gì.”

– Ông khác, tui khác.

Bên kia lặng một hồi lâu mới đáp lại.

“Hẹn hò chính thức.”

– Hờ?

Tôi vô thức đánh máy, ờ, cái này chỉ là thao tác quen thôi.

“Từ ngày đó đến giờ chưa có buổi hẹn nào ra hồn cả, hẹn hò đi!”

Hắn có vẻ ăn nói rất hùng hồn. Tôi suy nghĩ rồi gõ nhanh đáp lại:

– Ừ.

Tôi thực sự không có để tâm đến vấn đề này lắm, nếu hắn không nói thì có thể tôi đã quên luôn rồi. Không phải tôi vô tâm, chỉ là cảm thấy nó không quan trọng cho lắm. Nghĩ đi, một người mà bạn ngày nào cũng gặp, ngày nào cũng nói chuyện, ngày nào cũng cùng nhau đi ăn uống, cứ kè kè bên cạnh như vậy thì hơi sức đâu lại quan tâm đến vấn đề như vậy. Hẹn hò là gì? Là cùng nhau đi chơi, cùng nhau đi ăn uống, cùng nhau nói cười vui vẻ, ... mấy việc đó tôi với hắn ngày nào cũng làm, làm đến chán luôn rồi. Hôn nữa, hẹn hò rất tốn tiền, mà học sinh thì lấy đâu ra tiền chứ.

Tôi đọc hết bài văn mẫu này, chuẩn bị kiểm thêm vài bài nữa đọc thì máy lại thông báo có tin nhắn. Từ ngày cái điện thoại ngủ, phương tiện liên lạc duy nhất của tôi là máy tính, đôi khi có việc đột xuất thì tui nó lại gọi máy bàn. Điện thoại đối với tôi hiện giờ không quan trọng cho lắm, có cũng được, không có cũng chẳng sao. Ba bảo đợi khi tôi thi xong sẽ mua cho tôi cái mới, tôi cũng ậm ừ.

Là tin nhắn từ nhỏ Thảo.

“Hế lô con bò, học được bao nhiêu rồi cưng?”

– Tạm ổn.

“Đạo này thời tiết nóng chảy mồ mảy ạ...”

Nó bắt đầu cái điệp khúc than văn không biết mệt, từ chuyện thời tiết đến chuyện quần áo, giày dép, rồi mấy sự kiện đang nóng trên mạng. Tôi cho nó nói thoải mái, còn mình thì đi đọc tiếp văn mẫu trên mạng.

“Ê con kia, mày có nghe tao nói không đấy?”

– Tao đang nghe mà.

“Này, mai rủ mấy nhò trong lớp đi chơi đi. Mai được nghỉ học mà.”

– Tao bận rồi.

“Bận gì?”

– Đi hẹn... – Tôi gõ đến đó rồi lại xóa, ghi hẹn hò có vẻ sến súa quá, – Đi chơi.

“Với ai?”

Nó đúng là không tha cho tôi mà, hỏi là hỏi đến cùng.

“Tuấn.”

Tôi đáp lại một chữ.

Nó gửi cho tôi icon nhảy múa, không phải một mà cả một đồng.– Dừng ngay việc spam tao lại.

“Ồ hò, cuối cùng cũng có ngày này, thế này mới thấy tụi mày giống một cặp. Mày chuẩn bị gì chưa?”

Tôi ngơ ngơ đáp lại:

– Chuẩn bị gì cơ?

“Thế mày định không làm gì cứ như vậy mà đi hẹn hò à?”

– Làm chứ, phải mang quần áo rồi mới ra đường chứ.

Bên đó lại gửi đến một loạt icon khủng bố, nhìn đồng icon nhảy trên màn hình tôi muốn hoa cả mắt. Con nhò này từ khi nào thích dùng icon để giết người vậy?

“Thế mày định mang quần jean, áo phông, giày thể thao rồi cứ thế tung tăng đi hẹn hò à?”

– Mày còn thiếu, đem theo cả áo khoác, mũ, khẩu trang nữa. Đạo này nắng nóng cháy da dễ như chơi mày ạ!

Lại một đồng biểu tượng cảm xúc khác, lửa cháy hùng hực. Được rồi, tôi chỉ đùa thôi mà, làm gì phải phản ứng mạnh mẽ thế.

“Khi nào mày mới gái tính được hả Tâm?”

– Từ ngày chơi với mày, tao thấy mình gái tính lắm rồi đấy.

“Mai đi hẹn hò, vứt hết mấy cái quần ở nhà, mặc váy cho tao.”

Váy? Váy sao?

– Này, mày đang kể chuyện cười à?

“Cười cái đầu mày! Lần hẹn đầu tiên thì mày phải ra dáng con gái chút chứ, chăm chút xíu không có thừa đâu. Nghe lời tao, mang váy đi.”

Ồ, hình như nó đã quên trong tủ quần áo của tôi không hề có sự hiện diện của sinh vật mang tên “váy”.

– Tao sẽ cân nhắc.

Nói vậy để nó khỏi léo nhéo bên tai thôi chứ tôi mà mặc váy thì... chắc trời sập.

Tôi sập máy tính, ôm con gấu nằm cuộn trên giường. Tưởng tượng đến cái viễn cảnh mình mang váy xòe công chúa, tóc xõa ngang vai, đi giày búp bê nhỏ xinh xuất hiện trước mặt hấn. Hấn ngạc nhiên nhìn tôi, tôi mỉm cười e thẹn nhìn hấn. Xung quanh đồng người ồn ào tấp nập, hai chúng tôi chìm vào khoảng không gian của riêng mình, mắt chỉ có hình ảnh đối phương.

Hấn bước lại gần, chạm tay lên tóc tôi cười lộ răng khểnh. Tôi ngước lên, mắt long lanh nhìn hấn.

– Học nhiều quá đầu bà bị chạm rồi hả? Tôi rùng mình. Ôi thật kinh dị!

Nếu có chuyện đó xảy ra thì chắc chắn đứa con gái không phải tên Dương Tố Tâm và thằng con trai cũng chả phải là Phan Thiên Tuấn.

Tôi nằm lăn qua lăn lại trên giường, muốn ngủ mà không thể nào chợp mắt được. Đầu bắt đầu nghĩ đến mấy chuyện tầm phào. Mai hẹn hò, hẹn hò, hẹn hò chính thức. Hẹn hò chỉ có hai đứa. Tôi với hấn sẽ đi đâu, đến những nơi thế nào, làm những việc gì, nói gì với nhau,...

Hai chữ “hẹn hò” theo tôi vào tận giấc ngủ.

.

.

Sáng hôm sau lúc tôi thức dậy thì Mặt Trời đã lên cao. Tôi nhìn đồng hồ đầu giường, đã 9h sáng. Ngáp một cái rở dài, tôi lê thân vào phòng tắm. Đầu tôi mơ mơ hồ hồ, chỉ nhớ một điều là hôm nay tôi không phải đi học, tôi làm vệ sinh chậm gấp mấy lần thường ngày. Làm vệ sinh xong, tôi (lại) lên giường nằm tiếp. Lúc này đột nhiên giờ lười, chẳng muốn làm gì, chỉ muốn nằm bẹp trên giường. Bụng cũng chẳng thấy đói, chút nữa ăn cơm luôn cho đỡ tốn tiền.

“Cốc cốc...”

– Tâm, bà dậy chưa? Này này...

Cửa phòng bị đập liên hồi, tôi mắt nhắm mắt mở ra mở cửa. Tôi vò vò đầu, không thèm che miệng mà ngáp một hơi.

– Đồ ăn sáng hả? Khởi cần, chút tao ăn trưa luôn.

Tôi nói rồi lại đắp thân trên giường.

– Ông Tuấn đang ở dưới nhà.

– Ờ. – Tôi đáp bừa.

Ồ, khoan, khoan đã! Thiên Tuấn? Sao hấn lại ở nhà tôi? Vào ngay lúc này?

Tôi bật người dậy. Hai chữ “Thiên Tuấn” như thuốc kích thích cho não, một dòng hồi tưởng chậm chậm kéo qua.

Đi chơi.

Hẹn hò.

Hẹn hò chính thức.

Với hấn.

Tôi từ trên giường nhảy vọt xuống dưới đất. Tôi chạy lại tủ quần áo, miệng nói với nhóc Thiên.

– Máy xuống bảo hấn chờ tao chút!

Nó lăm bằm gì đó rồi cũng đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Tôi vớ đại cái áo phông với cái quần leggings rồi xô vào, búi nhanh lại mái hỗn độn. Sau khi bỏ vài thứ cần thiết vào balo, tôi phi thẳng xuống nhà dưới. Chết mất, cái buổi hẹn hò đầu tiên nhờ tôi mà khởi đầu không mấy đẹp đẽ rồi. Đúng là cái tật hại cái thân, quên khi nào không quên hề mỗi lần có việc là lại quên.

– Tui xin lỗi, quên mất.

Tôi cười hi hi, gỡ đầu gỡ tai ra chiều biết lỗi.

Nhóc Thiên đang uống nước, nó nhìn tôi suýt sặc. Sau đó, nó phá lên cười ha hả như thằng điên. Thằng này mới sáng bị động kinh hả?

Nó chỉ vào tôi và hấn rồi nói:

– Nghĩ sao đi hẹn hò mà hai người quất hai cây đen như đi đám ma vậy!

Tôi nhìn hấn, hấn nhìn tôi. Bốn mắt nhìn nhau. Tôi lại nhìn mình, áo phông đen, quần đen, balo đen nốt. Hờ hờ, nãy chỉ muốn làm cho nhanh chứ có kịp nhìn ngắm mình ra cái dạng gì đâu. Hấn cũng phông đen, jean đen, đừng nói là mang giày đen nốt chứ.

Hấn nhìn tôi một hồi, chép miệng bảo:

– Tui với bà xứng đôi ghê!

Xúng đôi khi mốc xì! Trời nắng, nắng đổ lửa, nắng chói chang, hai đứa chơi nguyên hai cây đèn, hút nắng thấy bà đi được.

.

.

Sau khi ăn sáng xong, hấn chở tôi ra rạp chiếu phim. Trước khi đi, tôi bảo hấn phải đáp ứng một điều, đó là tất cả chi phí đều phải chia đôi. Đơn giản, nhà hấn đúng là có điều kiện thật nhưng hấn vẫn là học sinh, đào đâu ra lắm tiền như vậy. Cái này không những công bằng, tôi cũng cảm thấy thoải mái.

Hấn nghe tôi nói chi cau mặt một hồi, sau đó cũng ậm ừ đồng ý.

Đầu thì gật gật đồng ý, nhưng sau đó lại lấy từ đâu ra hai vé phim, còn tro tráo bảo là có người tặng nên khỏi cần mua. Tôi tin được chết liền! Đến phần bắp nước, tôi một mình lên đi mua hết. Hấn nhăn mặt kệ hấn nhăn.

Lần hẹn hò đầu tiên, hai đứa mặc đồ đen vào rạp xem phim kinh dị.

Lúc tại tôi vào vẫn còn sớm, phòng chiếu chỉ lác đác vài người, à không, vài cặp. Tôi cứ nghĩ khi yêu nhau người ta thích xem mấy thể loại phim tình cảm sến súa cảm hường, làm ly bi đất, chảy nước mắt nước mũi đại loại ấy chứ. Hóa ra cũng có người thích kinh dị, à mà cũng không ngoại trừ khả năng mấy chàng cố ý vào đây để chứng tỏ bản lĩnh. Đơn giản là làm bờ vai cho các nàng lúc cần, hoặc làm miếng thịt cho các nàng lúc cần thì xèo. Mà tin tôi đi, cái đầu nhẹ nhàng bao nhiêu thì cái thứ hai đau đớn thống thiết bấy nhiêu, móng tay con gái không phải dạng vừa đâu.

Con trai lớp tôi đã thử qua rồi. Nhưng may mắn một điều là con gái tại tôi không được để móng tay dài quá mức, cũng không thể bôi son trét phấn này nọ. Nhưng mấy chị lớn ở đây thì khác. Cái áo mấy anh lúc hết phim sẽ không khác cái nùi giẻ sặc sỡ bao nhiêu đâu.

Hấn ngồi ghế ngoài cùng, ngay chỗ cầu thang lên xuống, tôi đương nhiên ngồi cạnh hấn. Mỗi lần có gái bước vào, đi ngang qua chỗ hấn đều ngoái lại nhìn thêm một cái, lớn bé không phân biệt. Nhiều người còn cố tình đi ngang qua tại tôi để vào chỗ ngồi, cơ mà có phải trong cái phòng chiếu này có duy nhất một cái cầu thang đâu. Hấn thì cứ cười cười xã giao, người ta đụng trúng cũng cười bảo không sao.

Tôi ngồi bên cạnh bốc bắp bỏ vào mồm, nhìn cái cảnh diễn ra trước mắt như một đoạn phim được nhấn replay nhiều lần, chỉ thay mỗi diễn viên. Tôi chán nản quay đầu sang bên kia, không nhìn là không thấy chương mắt. Bên cạnh tôi vừa có người ngồi xuống, tôi vừa quay sang thì đúng lúc người đó cũng nhìn lại tôi.

– Tâm

Người kia kêu lên mừng rỡ.

Tôi bối rối cố nhớ lại tên người trước mặt, nhưng khổ nỗi trí nhớ hạn hẹp quá nên chẳng đâu vào đâu, giờ bảo tôi đọc công thức toán thì ỉt ra tôi còn nhớ.

Tôi cuống quá nên nói đại.

– Hội patin!

Nói ra mới thấy mình ngu. Ngay khi tôi vừa nói liền có thêm vài khuôn mặt lấp ló nhìn tôi.

Tất cả đồng loạt kêu hai từ:

– Em đâu.

Tôi xấu hổ ngay lập tức muốn tìm lỗ chui. Tôi chỉ biết lắp bắp nói:

– Chào mấy anh chị.

Hấn chú ý người về phía tôi, cười nói với mấy anh chị trong club. Cái chị tôi lỡ quên tên, chị ấy là Trâm, là một trong sáu chị gái tôi đã từng gặp. Hôm nay club đi xem phim chỉ có vài người, ngoài chị Trâm ra thì còn 4 anh chị khác nữa: một chị và ba anh.

– Em đâu, hai đứa hẹn hò hả?

Chị còn lại, chị Linh, lên tiếng. Giọng có chút chọc ghẹo.

– Dạ. – Tôi gật đầu, cứ thấy hai từ “hẹn hò” là tôi lại dị ứng.

– Lần đầu tiên?

– O, dạ. – Thánh hay sao mà biết hay vậy?

– Thật không vậy? Chị thấy em có vẻ ngượng nên hỏi đại vậy thôi. Mà thật là lần đầu à?

Chị Linh kiểu như không thể tin nổi tròn mắt nhìn tôi.

Một anh ăn mặc rất phong cách, theo tôi nhớ là trường club.

– Út, đừng bảo mày quen em dâu mà lại đưa em khác đi chơi ghen mày.

Lần này không đợi hắn nói tôi đã lên tiếng trước.

– Dạ không phải vậy đâu. Tại tui em bận học thi này nọ nên giờ mới đi được. Với cả, ngày nào cũng gặp nên vấn đề này cũng không quan trọng lắm.

Tôi đang cười nhưng bất gặp cái nhìn của hắn liền ngậm miệng lại không kịp. Hình như tôi nói gì sai thì phải? Hắn đang chú người về phía tôi, mặt cách mặt tôi chỉ vài cm. Hắn quay sang lườm tôi một cái cháy xém cả mặt. Còn từ góc nhìn của mấy anh chị, hắn giống như đang âu yếm nhìn tôi sau câu nói vừa rồi vậy.

Hắn hạ giọng, nói nhỏ vừa đủ nghe:

– Không quan trọng sao?

Tôi không biết đáp lại thế nào, lỡ nói ra chọc hắn giận hơn thì chết.

– À, ý tui là nó quan trọng, rất quan. . .

Điện trong phòng bỗng dưng tắt đi, xung quanh cũng im lặng hẳn, không còn tiếng phát ra từ trailer của các bộ phim. Tim tôi cũng một chốc ngừng đập, hòa vào không gian tĩnh lặng nơi đây. Một thứ ươn ướt, sắc nhọn chạm vào má. Hắn đến bất ngờ rồi đi cũng rất nhanh. Hai cái răng nhanh lộ ra khi mất híp lại đủ tố cáo việc làm vừa rồi của hắn.

Tôi đặt tay lên má, mặt đỏ bừng như người say, trừng mắt nhìn hắn.

– Ông ông. . .

– Trả thù cho câu nói vừa rồi.

Tôi lấy tay véo má mình, nhìn con nhỏ trong gương mặt đỏ như cà chua chín. Hắn mà cắn mạnh chút nữa là để lại dấu răng rồi. Tên nhỏ mọn, có xú vậy mà cũng để tâm!

Sau cái vụ ngựa răng cắn bậy đó hắn cũng không thêm chọc phá gì tôi nữa, cứ ngoan ngoãn ngồi xem hết bộ phim. Tôi xem phim lúc giật mình cũng ít khi ré, nhưng lần này không ré không được. Nghĩ sao mà những lúc cao trào, hồi hộp thế bà đi được, chị Trâm ngồi cạnh cứ ôm chặt tay tôi không buông, lâu lâu còn giật giật. Vô vấp đến bất ngờ như vậy không hết hồn mới là lạ!

Hắn cứ chốc chốc lại quay sang nhìn tôi, có đoạn còn lấy tay che mắt tôi lại không cho xem. Tôi có sợ phim đâu, có sợ là sợ hiệu ứng dữ dội do bà chị bên cạnh mang lại đây này.

Phim kinh dị thật kinh dị.

– O, chị Trâm.

Tôi nhìn người xuất hiện trong gương, khẽ mỉm cười chào.

– Phim đáng sợ nhỉ?

Chị Linh mở vòi nước bên cạnh tôi. Nhìn trong gương, thật đúng là hai nhan sắc hoàn toàn trái ngược. Một người xinh đẹp sắc sảo, một đứa lại quá đỗi bình thường.

– Dạ, rất đáng sợ. – Chị mới là người khiến em thấy sợ đó.

Chị Trâm lấy trong túi ra một cây son, mở môi bấm môi rồi tô lên. Tôi rửa tay rửa chân xong rồi, định đi ra mà thấy kì kì, cùng là người quen mà chẳng lẽ người ra trước kẻ ra sau.

– Tâm, lại đây!

– O, không cần đâu ạ!

– Con gái con đứa lớn rồi, ra đường phải có chút son cho nó tươi.

Sau một hồi giằng co qua lại, tôi cuối cùng cũng chịu đứng yên cho chị Trâm tô lên môi mình một chút son. Nhìn đứa con gái trong gương với đôi môi bóng bẩy, tôi thật không muốn ra ngoài đâu.

Tôi đi ra ngoài mà cứ cúi đầu, cái lớp son này khiến tôi cứ ngượng ngượng. Nhưng lại không dám chùi, dù có chùi cũng phải khuất mắt chị bên cạnh này đã.

Tôi bước lại chỗ hấn mà không dám ngược mặt lên nhìn, hấn hỏi cũng chỉ gật đầu.

– Giờ đi trượt patin nhé!

Tôi gật đầu.

– Có mấy anh chị đi nữa.

Tôi (lại) gật đầu.

– Bà trả lời cái coi!

– Ừ.

Hấn lấy hai tay kẹp má rồi nâng mặt tôi lên. Tôi xấu hổ muốn lấy tay che mặt lại.

Hấn im lặng lấy tay chùi một cái vệt bay sạch lớp son trên môi tôi. Mặt vô cùng nghiêm túc thốt ra một câu:

– Không phù hợp tí nào.

.

.

Chiều mát, tôi với hấn ngồi lại dưới gốc cây công viên. Tôi ngồi dựa vào gốc cây, phóng tầm mắt ra cái hồ trung tâm. Ở đó có một đàn thuyền thiên nga đang bơi vòng vòng, nhìn khuôn mặt của những người trên thuyền rõ vui vẻ. Lúc này tôi với hấn cũng giống như những người ngồi trên thuyền thiên nga lúc này, đập đập thì mệt nhưng vui.

Chỉ một ngày nhưng đúng là đi được rất nhiều nơi, chơi được rất nhiều thứ. Hấn dạy tôi trượt patin, té lên té xuống, trầy xước đầy mình. Hai đứa đạp xe đạp đôi quanh khắp sở thú, ăn thức ăn lề đường, chơi trò chơi trong công viên giải trí, ... Những thứ đó ít nhất tôi đã được làm qua một lần, nhưng lần này với hấn giống như một trải nghiệm mới vậy. Mọi thứ thì vẫn thế nhưng cảm xúc thì mới hoàn toàn.

Hấn nằm trải dài trên bãi cỏ, lấy balo tôi làm gối. Cái tướng thon dài lười biếng. Tôi nhìn khuôn mặt hấn lúc nhắm mắt, chịu không được lấy tay chọt chọt má hấn. Hấn mở mắt nhìn tôi.

Khuôn mặt nhăn nhó, bộ dạng hiện tại y hệt con mèo lười.

– Tuấn.

– Hử?

– Lần sau lại đi nữa nhé!

Tôi mỉm cười, từ chọt má sang bẹo má hấn. Hấn cũng không phản đối, để tôi muốn làm gì thì làm. Hấn nằm nghiêng người lại, mặt xoay thẳng về phía tôi.

Hấn nhướn mày nhìn tôi.

– Thích không?

– Ờ, thích.

– Đưa tay đây!

– Làm gì?

– Thì cứ đưa đây đi!

Hấn lấy trong túi ra một chiếc vòng tay bằng bạc đeo vào tay cho tôi.

– Giữ cho cẩn thận đó!

Nói xong, hấn nghiêng người về hướng ngược lại. Tôi thích thú nhìn chiếc lắc ở cổ tay, sờ một chút lại ngấm một chút. Miệng cười không ngớt.

Nhìn sang, hình như tai hấn đang đỏ.

Sân bay thành phố một buổi chiều muộn vẫn tấp nập người ra kẻ vào. Người tiễn biệt, kẻ đón đưa. Người vui, kẻ buồn. Không khí ở sân bay lúc nào cũng vậy, luôn là vui buồn lẫn lộn. Có thể hôm nay ra sân bay cười, nhưng đâu biết được ngày mai có thể cười hay không?

Hắn nắm chặt tay tôi len lỏi qua dòng người, ánh mắt luôn cố gắng tìm một thứ gì đó.

– Tuấn, đón ai sao?

– Chút nữa rồi biết.

Bỗng mặt hắn khê cười, chân vô thức bước nhanh hơn. Tôi đi gần như chạy mới có thể đuổi kịp được hắn.

– Bà nội.

Một người phụ nữ đứng tuổi mặc trên mình bộ váy vest màu tím sẫm quay lại. Thấy hắn, bà thoáng chốc nở nụ cười.

Hắn mừng rỡ chạy lại ôm lấy bà. Bà vỗ vỗ lưng hắn cười, những nếp nhăn nhỏ trên mặt xô lại với nhau.

Bà nội hắn đã là một người phụ nữ đứng tuổi. Dáng người bà hơi đậm. Khuôn mặt bà hiền từ, nhưng lại toát lên chút gì đó nghiêm khắc, và cũng hơi hơi khó gần. Khó gần? Hình như tôi suy nghĩ hơi nhiều rồi.

Hai bà cháu buông nhau ra, nói nói gì đó với nhau. Sau bà lại nhìn sang tôi.

Tôi lễ phép cúi đầu chào:

– Cháu chào bà.

– Ai đây? Bạn cháu à?

Giọng bà hơi trầm, lại có chút lạnh lạnh.

– Dạ, là bạn gái cháu.

Bà nhìn tôi đánh giá, cái nhìn khiến tôi nổi gai cả người.

– Bạn gái cháu thật sao?

– Dạ.

– Cháu thật không có mắt. Tệ nhất cũng nên quen một cô gái biết ăn mặc chút chứ, con gái ai lại mang nguyên cây đèn thế này.

Rồi, ấn tượng không tốt cho lần gặp đầu tiên.

Hắn cười cười đỡ lời hộ.

– Cháu cũng mặc nguyên cây đèn này, tội cháu đi chơi nên mặc đồ cho đồng bộ.

Hai bà cháu lại đứng nói chuyện một hồi, tôi trở thành người dưng. Lâu lâu, bà hắn nó liếc nhìn tôi một chút nhưng sau lại nhanh chóng dời đi. Tình cảm giữa hai bà cháu hắn rất tốt, lâu ngày gặp lại nên nói chuyện càng vui vẻ. Vài lần hắn có lôi tôi vào cuộc nói chuyện nhưng bà có vẻ không thích cho lắm, sau đó còn nhanh chóng chuyển đề tài.

Tôi có cảm giác bà không thích tôi cho lắm.

– Hi, Thiên Tuấn!

Tôi với hắn cùng ngược lên nhìn.

Lâu lâu mới đăng lại giờ linh ._.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

==>CHƯƠNG 32<==

– Hi, Thiên Tuấn!

Nghe tiếng gọi, tôi với hấn cùng ngược lên nhìn.

Một gương mặt cười tươi rạng rỡ nhìn về phía chúng tôi, à không, là nhìn hấn mới đúng.

Đó là một cô gái ngoại quốc tóc vàng.

Tóc vàng hớn hờ chạy về phía hấn. Váy hoa sắc sỡ chuyển động nhịp nhàng theo từng động tác của cô nàng, tóc vàng óng ánh được buột thêm một cái nơ nhỏ bay trong không khí. Mắt híp lại, môi đỏ nở nụ cười tiến về phía hấn. Tôi chỉ muốn thốt lên rằng, đẹp thật!

Tôi thúc cùi chỏ hấn, hạ giọng nói:

– Dừng cả hàng ngoại cơ đấy!

Hấn liếc mắt nhìn tôi, hừ lạnh:

– Dừng có linh tinh!

Tóc vàng hoe dừng trước mặt tôi. Bà nội hấn cười với tóc vàng hoe, mắt bà nhìn tóc vàng hoe rất dịu dàng, như khi nhìn hấn vậy. Tóc vàng hoe tiến lên phía trước, vươn tay ra ngã về phía trước định ôm lấy hấn.

– Xí hựt!

Tên nào đó lại nhanh chân né đi, còn lấy tôi làm bia đỡ đạn. Mà có cái bia nào mà thằng đứng sau hơn con đứng trước gần cái đầu không?

Bà nội hấn kéo hấn ra khỏi tôi, đánh yêu hấn mắng:

– Con sợ nó ghen à? Chi là bạn bè chào hỏi bình thường thôi mà.

Nói đoạn, bà lại liếc mắt nhìn tôi. Tôi rụt cổ lại, đứng im không dám hó hé.

– Bà à, ở đây không phải Mỹ, đây là Việt Nam. Với cả, có phải do cô ấy đầu! Cháu không thích đụng chạm với người cháu không quen.

Bà nội lại đánh hấn mắng:

– Cái thằng này, ai bảo không quen, cháu đã từng gặp con bé rồi mà.

– Có sao? – Hấn nghi ngờ hỏi.

– Hè năm lớp 6 khi cháu sang Mỹ thăm bà. Con bé là hàng xóm của bà.

Hấn đứng hết xoa cằm lại chớp mắt nhìn tóc vàng hoe. Tóc vàng hoe mỗi khi được hấn nhìn lại cười tươi rói, như cái việc đáng xấu hổ lúc này không hề tồn tại.

– Cháu thật sự không nhớ.

– Cái thằng này...

Bà lại định đánh hấn thì tóc vàng hoe ngăn lại. Chủ động thu hẹp khoảng cách với hấn, tóc vàng hoe đưa tay ra.

– Chào Tuấn, mình là Cyntia, Cyntia Guffey. Nếu cậu đã quên thì xem như bây giờ chúng mình làm quen lại!

Tóc vàng hoe nói chậm chậm bằng Tiếng Việt, rõ ràng, rành mạch nữa là đằng khác, mặc dù giọng có hơi lơ lớ. Tôi có chút bất ngờ, thường thì người nước ngoài rất khó để nói được Tiếng Việt, họ bảo Tiếng Việt khó vô cùng và theo tôi thấy thì đúng vậy thật. Tóc vàng hoe chắc được nói Tiếng Việt thường xuyên nên mới tốt đến vậy.

Hấn bắt tay tóc vàng hoe, chào lại:

– Chào, mình là Phan Thiên Tuấn. Cậu nói Tiếng Việt tốt thật đó.

Mắt xanh lại một lần nữa híp lại vì hấn. Bà nội hấn cười chen ngang.

– Là ta dạy con bé đó, từ ngày gặp cháu năm lớp 6 đến giờ, bà với nó chỉ toàn nói Tiếng Việt với nhau thôi. Cyntia thông minh lắm, nó học rất nhanh.

Tóc vàng hoe đỏ ửng mặt nghe lời khen của bà. Bà còn nói thắm cái gì đó vào tai khiến mặt cô nàng càng đỏ hơn, mắt len lén nhìn hấn.

Ôi, dễ thương chết người!

Tôi trở thành người vô hình đứng nhìn ba người vui vẻ nói chuyện. Tôi thật sự không đủ can đảm để xen vào, nhưng mà cái cảm giác làm người thừa này đúng thật là chẳng vui vẻ gì.

– À, đúng rồi...

Hắn cầm tay tôi kéo đến. Cái hơi ấm truyền sang tay khiến tôi dễ chịu, tôi biết hắn muốn nói gì.

– Đây là bạn gái mình, Tô Tâm.

– Chào Cyntia!

Tóc vàng hoe hơi sững người nhìn tôi, sau đó nặn ra một nụ cười hỏi hắn:

– Bạn gái?

– Ừ.

– Là... bạn con gái hay là người yêu?

– Là người yêu. Hôm nay tụi mình đi hẹn hò.

Hắn nói với khuôn mặt tươi cười vui vẻ. Tôi biết, câu nói vừa rồi đã đập tan hy vọng của tóc vàng hoe.

Mặt tóc vàng hoe trầm xuống một chút. Sau đó liền quay lại về mặt tươi cười lúc đầu, quay sang nhìn tôi nói:

– Cô ấy thật dễ thương!

– Cảm ơn cậu!

Tôi cười, mặc dù biết đó không hề là một lời khen thật lòng. Tóc vàng hoe bây giờ chắc đang muốn chém tôi lắm.

– Được rồi, chúng ta phải về nhà thôi, ở đây lâu quá rồi.

Hắn lên tiếng, tự động kéo hai cái vali to ra cổng. Tóc vàng hoe đòi kéo hộ một trong hai cái vali, hắn cũng không tranh giành gì mà đưa một cái cho cô nàng. Hắn nói chuyện với bà, một tay kéo vali một tay cầm tay tôi. Tóc vàng hoe đi bên cạnh bà nội, đôi khi lại chêm vào vài câu.

Hắn chất đồ lên taxi, đưa tóc vàng hoe và bà về nhà trước.

– Cháu không đi cùng à?

– Tụi cháu đi xe đạp mà.

Bà thay vì nói “tụi cháu” lại chỉ nói “cháu”, dùng đầu gối cũng hiểu trong mắt bà tôi là một con số không tròn trĩnh.

Tóc vàng hoe bước đến trước mặt tôi, ánh mắt có hơi liếc xuống phía dưới.

– Hẹn gặp cậu lần sau, còn Thiên Tuấn thì chắc gặp thường xuyên rồi.

Tóc vàng hoe mỉm cười đắc ý, quay người còn xoay người hất tung mái tóc màu vàng của mình.

Hình như hai người này sắp ở chung một nhà.

.

.

Rời sân bay, hắn chở tôi lang thang qua các con đường, ngắm nhìn cái nắng hè nhạt dần rồi tắt hẳn. Hắn, hình như vẫn chưa có ý định kết thúc buổi hẹn hò ngày hôm nay, cả tôi cũng vậy. Chưa muốn về sớm, muốn ở lại thêm một chút, gần nhau thêm một chút.

Tôi nhìn xuống mặt đường, hai cái bóng đen nho nhỏ rồi hóa to dần, to dần. Qua hết con đường nhỏ, chiếc xe đạp chở hai con người hòa lẫn vào dòng người tấp nập về đêm.

Tôi kéo áo hắn, nhướn người về phía trước nói:

– Được rồi, về thôi! Có lẽ bà đang mong ông ở nhà đấy.

– Bà muốn tui nhanh chóng về gặp gái ngoại lắm à?

Đèn đỏ, hấn dừng xe, quay lại búng trán tôi một cái rõ đau, miệng còn cười toe toét.

– Sớm muộn gì chả phải gặp, còn ở chung cơ mà! – Tôi lằm bằm xoa trán.

– Yên tâm đi, ba mẹ Phan có con dâu họ Dương rồi, với lại ba mẹ thích hàng nội hơn hàng ngoại.

– Linh tinh!

Tôi đỏ mặt đâm vào lưng hấn, hấn cười xòa.

Việc hấn chung một nhà với tóc vàng hoe, tôi nói mình bình thường thì đúng là nói láo. Khi tên con trai vốn thuộc quyền sở hữu của bạn lại chung mái nhà với một đứa con gái khác, hơn nữa là hàng ngoại, chất lượng tốt thì việc không thích là điều dễ hiểu. Nhưng dù cho có không thích thì cũng chẳng làm gì được, hai chữ “bạn gái” vẫn còn nhỏ bé lắm. Hiện tại tôi chỉ biết tin tưởng hấn, đặt niềm tin trọn vẹn vào tên con trước mặt.

Xe đạp bon bon trên đường về nhà. Gió đêm thổi qua là tiêu tan phần nào cái nóng mùa hè, tôi cảm nhận từng đợt gió mát mon trớn da thịt. Tự dưng thấy yên bình quá!

– Tâm này!

– Hở?

Tôi ngước lên nhìn, mái tóc đen ngắn bay bay trong gió.

– Bà nội không có ý gì xấu đâu, chỉ là tính nội hơi khó gần lại có chút bảo thủ thôi. Bà thích gì thì làm nấy, đừng quan tâm bà tui nói gì.

Tôi cười, chẳng biết đáp lại hấn thế nào. Việc thích hay ghét là do cảm nhận của mỗi người, nếu bà đã không thích tôi thì... đành chịu vậy, đâu có thể bắt một người từ ghét mình sang thích mình. Không biết mai sau thế nào nhưng bây giờ tôi cứ làm tốt vai trò của một người cháu đối với một người bà là ổn rồi.

Xe đạp dừng trước nhà tôi, tôi bước xuống nhưng chỉ vì một câu nói của hấn mà khựng lại.

– Tình cảm của tui, trừ tui ra thì không ai có thể thay đổi được.

Câu nói của hấn, như một ly sữa nóng giữa ngày đông, ấm áp, dịu ngọt chảy vào lòng tôi. Một bàn tay khẽ chạm nhẹ tay tôi, cọ cọ vài cái.

Tôi xoay người. Hấn ngồi trên yên xe đạp, mắt híp thành một đường thẳng, trông chẳng khác đứa trẻ con là bao.

– Ông dẻo miệng như thế từ bao giờ đấy?

– Có đâu, lấy từ mấy bộ phim Hàn Quốc xuống đấy. Sao sao, lằng mằng quá phải không?

Trán tôi xuất hiện vạch đen. Thế mà tôi đã rung động cơ đấy, thấy cái bản mặt nhây nhây của hấn chỉ muốn tát một phát.

Tôi lấy chân đạp vào thân xe đạp, hấn lại chỉ ngồi nghiêng một bên nên ngã sóng soài ra đất. Tôi không thèm nhìn, hất mặt đi thẳng vào nhà. Ai ngờ, vừa mới xoay người, phụ thân đại nhân đã xuất hiện trước mặt.

Tôi giật nảy mình, linh cảm có chuyện không hay sắp xảy ra. Ba tôi vòng tay đứng ngay chỗ cổng. Ba à, ba đón con gái thôi, không cần làm cái vẻ mặt nghiêm túc đáng sợ thế đâu! Tôi thầm cầu nguyện, mong hấn lên xe rồi phóng nhanh cho tôi nhờ, chứ nhìn hai người này ở gần nhau là tôi yếu tim lắm.

– Dạ, cháu chào bác!

Thế mà tên nào đấy còn không biết điều, như con cún thấy chủ, mặt hớn hờ chạy lại cúi đầu 90 độ chào ba tôi.

– Ô, ông chưa về sao? Cũng muộn rồi, về đi chứ để bà trông.

Tôi cười hề hề nói, thúc cùi chỏ vào tay hấn ra hiệu.

Hấn cũng nhìn tôi cười, sau đó buông ra một câu tôi chỉ muốn đập:

– Còn sớm lắm, mới 7h à!

– Nhưng ông cũng nên về nhì?

– Ở lại chút xíu có sao đâu, nhà gần mà.

– Về đi!

Tôi nghiêng răng nói nhỏ, giọng điệu ra lệnh rõ ràng.

– Hai đứa vào nhà ăn cơm!

Cái lệnh này còn đáng sợ gấp mấy lần lệnh tôi ra. Ba tôi nói xong liền bước thẳng vào nhà, hần cũng ngoan ngoãn chạy theo sau, nhìn tôi cười rõ nguy hiểm. Đồ mặt dày, không biết ngượng mà từ chối sao? Tôi bước vào sau đóng cổng, lại nhìn đến cái xe đạp được dựng nghiêm chỉnh trước sân nhà mình từ khi nào, hần đứng là có tính toán trước.

Vào nhà, trong bếp, mẹ đã dọn sẵn đồ ăn, ba với nhóc Thiên cũng đã ngồi vào bàn. Mẹ tôi cười rõ tươi với hần, ba thì chỉ chăm chăm vào tờ báo trước mặt, còn thằng em tôi thì chăm chăm nhìn món ăn trên bàn.

– Chào anh! – Nó vẫy tay với hần.

– O, sao mày không chào chị?

Thằng mặt nết, nó liếc tôi một cái rồi không thèm trả lời, lại tiếp tục thưởng thức món ăn trong tư tưởng.

– Cháu chào bác ạ! – Hần hơi cúi người, hướng mẹ tôi nói.

– Hai đứa vào rửa tay rồi ra ăn cơm! – Mẹ tôi.

Tôi hậm hực bỏ vào nhà tắm trước, hần lẻo đẻo theo sau. Tôi đổ xà phòng ra rửa tay, nhìn lên, trong gương xuất hiện thêm khuôn mặt của hần. Tôi đứng chiếm hết chỗ, cố ý không cho hần rửa.

Thế mà tên khốn nào đẩy mặt nhăn nhơ đẩy tôi qua một bên, chiếm một nửa bồn rửa tay. Hần đổ xà phòng ra tay, cảm giác chà tay mình còn chưa đủ tiện thể chà luôn tay tôi.

– Này, làm gì vậy hả?

– Rửa cho sạch.

Tôi mỉm cười, đứng yên cho hần rửa tay, mặt hần cũng hớn hờ lắm cơ.

Tôi rút một cái khăn treo bên cạnh, bảo hần:

– Đưa tay đây!

Tôi phủ khăn lên tay hần, lau khô nước. Hần đột nhiên trở khăn lại, bao lấy tay tôi.

Bốn cái tay chà chà trong khăn.

– Tay xấu chết đi được!

Đây là câu cảm thán của hần ngay khi vừa bước ra khỏi phòng tắm.

Tôi muốn hỏi là rốt cuộc thì trên người tôi có chỗ nào khiến hần nhìn vừa mắt không?

Ba tôi ngồi đầu, tôi với mẹ ngồi bên trái, còn hần với nhóc Thiên ngồi bên phải. Tôi thầm mong bữa cơm này diễn ra suôn sẻ. Chưa bao giờ tôi ăn cơm mà nôm nớp lo sợ và mong nó mau kết thúc thế này. Hơn nửa bữa cơm, không ai thèm nói với nhau câu nào, đơn giản thôi, người có quyền lực nhất ở đây vẫn chưa lên tiếng cơ mà.

– Hôm nay hai đứa đi hẹn hò à?

Cuối cùng người nguy hiểm nhất cũng đã lên tiếng.

– Dạ vâng!

Tôi còn chưa mở miệng hần đã nhanh chân trả lời thay.

– Vui không? – Ông quay sang nhìn tôi.

– Vui ạ!

Có ai nói chữ “vui” mà mặt không hé nổi một nụ cười như ba tôi không?

Mẹ tôi vui vẻ hỏi hần:

– Hai đứa đã đi những đâu?

– Dạ, là vài ba chỗ vui chơi này kia thôi ạ!

– Nay con gái, cái vòng đó là sao vậy? – Mặt bà sáng rỡ, mắt còn nháy nháy nhìn cái vòng đeo tay.

Tôi liếc xuống, bất giác bỏ cái tay mang vòng xuống bàn.

– Ngoài chợ bán một ngàn ba cái mẹ kia! – Nó miệng thì đang nhai nhưng vẫn cố chen mồm vào nói.

– Mày lo ăn phần mày đi!

Mẹ tôi không thèm đợi tôi trả lời đã nhảy sang nói chuyện với hấn.

– Cháu đẹp trai thật ấy! Như mấy diễn viên Hàn Quốc chứ chẳng vừa đâu.

– Con mẹ cũng đẹp trai mà sao chưa bao giờ mẹ khen lấy một lời? – Tên nhóc nào đó lại bắt mồm lên tiếng.

– Vì mày giống mẹ nên mới đẹp vậy đó!

– Vậy ý mẹ là con giống ba nên mới xấu thế này hả?

– Ủa có hả, mẹ đâu có nói vậy! – Mặt ngu ngơ.

– Thế ai suốt ngày chê con xấu, còn bảo xấu như con gấu có chó nó yêu.

Tôi bắt mồm gào lên, có ai đòi mẹ mà đi so sánh con với động vật không.

– Ủa vậy hả?

Mắt mẹ tôi càng mở to, mặt kiểu ngạc nhiên vô đối.

– Vậy chắc mày cũng không phải con ba đâu, con ba đâu có tệ đến vậy.

Lần này là đến lượt ba tôi lên tiếng. Tôi bỏ nhà đi đây, ở nơi gọi là nhà này ai cũng vui lấp tâm hồn nhỏ bé của tôi cả.

– Tạm biệt ba mẹ nuôi, con đi tìm ba mẹ ruột đây. Chắc ba mẹ ruột đang ở biệt thự bạc tỷ chờ con về.

– Bom nặng mùi lắm rồi con, ba mẹ đang ăn, chịu không nổi đâu.

Tôi không thèm nói nữa, cắm đầu vào ăn. Hành động đó đồng thời rước đến tiếng cười của mọi người trong nhà, tôi liếc mắt nhìn hấn, cười cái gì mà cười.

Không gian yên lặng được một chút, hấn lên tiếng:

– Thừa bác, con có chuyện muốn nói!

Vừa nghe xong, suýt nữa tôi phun nước canh ra ngoài. Tên điên này lại muốn bày trò gì đây?

– Tụi con sắp thi rồi, con muốn kèm thêm Tâm môn Toán và Anh văn.

– Ý cháu là hai đứa sẽ học nhóm?

Ba tôi hỏi lại.

– Dạ vâng ạ, cháu có thể đến đây vào những buổi rảnh, không biết ý hai bác thế nào?

Hấn nghiêm túc hỏi chuyện ba tôi. Khuôn mặt điềm tĩnh pha chút tự tin.

Ba tôi suy nghĩ một hồi lâu. Tìm tôi theo từng giây trời qua mà đập thành thạch trong lòng ngực. Nếu đồng ý thì một phần nào đó trong ông đã chấp nhận hấn rồi.

– Được rồi, nhưng chỉ là học tập trong sáng, cậu có ý xấu với con gái tôi là chết.

Ba tôi lớn giọng cảnh cáo. Ba à, nếu có ý xấu thì con gái ba không vẹn nguyên mà ngồi đây đâu. Thật dở khóc dở cười, trong lời nói của ông có thật mà cũng có đùa, nửa đùa nửa thật chẳng biết đâu mà lần.

Sau đó, ông quay sang nói với mẹ tôi:

– Mẹ nó, mai tôi với bà đi mua vài cái máy quay về chống trộm.

Có thật là chống trộm không ba?

Kết thúc bữa tối, hấn rất biết điều phụ mẹ tôi dọn bàn này nọ. Mẹ tôi có vẻ ưa hấn, cứ nói chuyện với hấn rồi cười suốt thôi. À quên chưa nói, mẹ tôi nhìn vậy chứ cũng mê trai lắm, rảnh rồi lại lôi mấy bộ phim Hàn Quốc làm li bì dát ra xem, mấy ngày đó khăn giấy nhà tôi tiêu tốn một cách nhanh chóng. Ba tôi cũng không có biện pháp với cái sở thích này của bà.

Thường ngày việc rửa chén sau bữa ăn là của tôi với nhóc Thiên, nhưng thằng nhóc đó vừa ăn xong đã chuồn ngay. Tôi định rửa chén thì mẹ đã ngăn lại, còn cười hiền dịu bảo:

– Tiễn thằng Tuấn về đi, để mẹ rửa cho!

Hấn cười tươi như được mùa. Mẹ à, nhà mình có rộng rãi gì đâu mà phải tiễn đưa này nọ!

– Vậy chào bác cháu về! Cảm ơn bác về bữa ăn, ngon lắm ạ!

Hấn nói rồi không đợi tôi có đồng ý hay không đẩy ngay tôi ra cổng.

Ra ngoài hấn mới thở hắt ra một hơi, nói:

– Hồi hộp chết mất!

Ồ, cái kẻ vừa mới lúc nãy còn vui vẻ nói chuyện, cười đùa với ba mẹ tôi giờ bảo là “hồi hộp” cơ đấy!

Tôi chép miệng.

– Rõ điều.

– Đứa nào điều đứa đó xạo.

Tôi đáp thẳng hấn ra cổng, kèm lời tiễn khách:

– Về đi, kéo ba mẹ Phan lại tưởng mất con.

Hấn đưa tay chặn lại cửa, cười có như không bảo:

– Cho mượn cái trán!

– Làm gì?

Tôi vừa dứt lời, hấn đã ngay lập tức chồm tới hôn cái chóc lên trán.

Mặt còn nhăn nhó cười nói:

– Chúc ngủ ngon!

.

.

Trong tuần này, mấy khối lớp còn lại cũng tất bật thi học kì, và đương nhiên mười lớp khối 9 bị tổng vào khu cách li. Lũ lớn đầu này đã thi xong, và đương nhiên tụi nó sẽ không dễ gì ngồi yên mà học hành một cách nghiêm túc, trong hoàn cảnh nào cũng sẽ có một vài trò gây-tiếng-ồn, mà ồn thế thì mấy em nhỏ thì thế nào được.

Khu cách li là một dãy phòng học nằm ở sân sau của trường, nó khá cũ, thường là dùng cho các lớp ôn luyện hoặc học thêm. Cơ sở vật chất ở đây không tốt bằng ở các phòng học chính, nhưng được cái khá mát mẻ và có gió lùa vào thường xuyên. Trước khoảng sân bé tí tẹo có thêm hai cây bàng lớn, tán rộng che phủ gần cả sân. Tụi con gái hay lôi ra đây ngồi ăn quà vặt, mấy thằng con trai bon chen chiếm sân để chơi cũng bị tụi nó đuổi đi. Hề nóng lắm, tụi nó mà còn thét lửa nữa thì cháy cả người.

Vì thi học kì xong nên việc đi học của tụi tôi khá thoải mái, ngoại trừ 3 môn Toán, Văn, Anh thì các môn khác khỏi cần đem. Chương trình học cũng chỉ có 3 môn, ngày nào cũng nhai nhai, nuốt nuốt ngán đến tận họng mà không thể không ăn.

Hiện giờ đang là tiết Toán. Mặt Trời hiện đã ở trên đỉnh, nắng vàng gắt xuyên qua lá bàn chiếu thẳng xuống sân, thứ ánh sáng rực rỡ ấy thấp sáng cả phòng học. Tôi khẽ nhắm mắt khi nhìn ra ngoài, bàng quơ thu một góc nhỏ vào mắt. Trường tôi, bất cứ nơi nào cũng thật đẹp.

Thầy Toán ra một loạt bài trên bảng và bắt cả lớp làm. Tụi nó bắt đầu lao vào chiến, mấy bài dễ cứ thế mà ghi luôn đáp số chứ chẳng cần giải, mấy cái đầu nhỏ chụm lại, không thì quay lên quay xuống xầm xì khi gặp bài khó. Tôi phải công nhận là đa phần lớp tôi đều có đam mê mãnh liệt với Toán, tiết học Toán đôi khi thành một giờ thảo luận sôi nổi của những cái miệng về cách giải, phương pháp chứng minh,... Tụi nó có thể vui chơi hết mình, nhưng những lúc cần nghiêm túc cũng nghiêm túc, thảo luận nhưng là một cách có trật tự.

Thầy toán đi loanh quanh trong lớp, xem tụi học trò làm bài. Thầy không nói ai đúng hay sai, không bày cách giải, chỉ đơn giản là xem chúng nó làm thế nào. Đôi khi, trên môi thầy nở nụ cười nhẹ.

Hắn thúc nhẹ tay tôi, hỏi trong khi tay thì quay bút và mắt cắm vào cuốn vở.

– Không hiểu chỗ nào à?

– Không, không có! Tui đang làm.

Mắt hắn chợt xẹt qua tia sáng, câu bút bắt đầu đi thoăn thoắt trên giấy. Tôi biết, hắn chắc đã tìm ra lời giải cho bài toán khó. Những lúc hắn chăm chú, nghiêm túc làm một việc gì đó, kiểu như lúc này, trông thật ngầu.

Hắn chợt quay phắt sang nhìn tôi, nhả từng chữ:

– Làm bài đi! Mặc dù tui đẹp nhưng ngắm tui không giúp đầu bà to lên đâu.

Tôi trề môi, xì một hơi rõ dài.

Hắn mỉm cười, bảo:

– Không hiểu thì hỏi, nghe chưa!?

Đến giờ ra chơi, cả lớp lục đục kéo nhau ra ngoài. Đạo này khối lớp 9 đoàn kết lắm, đi đâu cũng toàn thấy bà con, giờ ra chơi đều tập trung ở khoảng sân bé tí để tăng thêm tình thương mến thương. Tôi đi theo tụi cái Trang xuống căn-tin, tôi thì sáng nào chả được hắn cho ăn uống đầy đủ, chỉ là bị tụi nó ham vui kéo theo.

Tầm giờ này, hình như khối lớp 7 thi xong môn đầu tiên của ngày hôm nay, bởi vì căn-tin trước khi tụi tôi vào đã như cái chợ, đũa nào đũa nấy cũng bàn tán về đề thi này nọ. Tôi bất giác nhóc Thiên đang đứng cùng với vài đứa lớp nó, dừng hỏi vì sao tôi nhận ra nó nhanh thế, đơn giản cứ chỗ nào có gái nhiều là chỗ đó đương nhiên có trai đẹp. Nhìn mặt nó thì chắc môn này trót lọt rồi.

Nhưng là, em đâu đâu nh? Thường ngày vẫn thường thấy tụi nó đi cùng nhau mà.

Tôi với cái Phương chọn đại một cái bàn để ngồi trong khi Trang “trường” với nhỏ Thảo đi mua đồ ăn.

– Mà uống nước gì không? Để tao mua luôn.

Tôi liếc nhìn hộp sữa mình vừa đặt lên bàn, nó tùm tùm cười rồi lui đi. Đạo này hắn cứ bắt tôi uống sữa, ngày ít nhất cũng phải 2 – 3 hộp, đến nỗi tôi bắt đầu có ác cảm với cái chất lỏng màu trắng này luôn. Nhà hắn dư sữa lắm hay sao, uống không hết nên đem lên cho tôi tiêu thụ giúp hả?

Tôi cầm ống hút vào hộp bắt đầu hút. Cái Phương tự dưng cầm lấy tay tôi làm tôi giật bắn mình.

– Mà bắt đầu biết đeo trang sức rồi hả?

Mắt nó sẫm soi cái vòng, mặt kiểu không thể tin nổi.

– Ủa, đơn giản mà đẹp ghê! Cho tao mượn với!

Tôi bất giác rút tay lại, miệng ngậm ống hút nhưng vẫn lắc đầu với nó. Nó định mở miệng nói gì đó nhưng tôi đã lên tiếng trước.

– Thùy Nhi, lại đây!

Một bóng dáng nhỏ bé trong chiếc áo trắng vui vẻ chạy lại chỗ tôi, trên tay cô nhóc vẫn đang cầm tờ đề và lưng thì đeo balo. Đồng thời, bàn tôi có người ngồi xuống, không phải hai mà là ba.

– Em chào mấy chị!

– Ngồi đi! Em làm bài được không?

– Ôn cả chị ạ! – Mặt cô nhóc rạng rỡ.

– Ngoan thế không biết!

Nhóc Nhi liếc thẳng em tôi một cái đến cháy xém mắt, chần chừ một chút rồi cũng ngồi xuống cái ghế trống còn lại bên cạnh nó. Tôi cố nói chuyện một

cách tự nhiên với em dâu mà có ba cặp mắt nào đấy cứ nhìn chăm chăm khiến tôi ngửa cả người, cái tay đeo vòng bắt giác để xuống gầm bàn. Tôi có làm gì sai đâu mà có cảm giác người ta xem mình như tội đồ thế này?

– E hèm, Tâm à, bạn có thể cho mình xem cái vòng lúc nãy được không? Nó đẹp quá, mình cũng muốn mua.

Cái Phương nhìn tôi cười, da gà tôi bắt đầu nổi lên. Tụi nó mà nói chuyện “bạn – mình” hiền dịu vậy thì thế nào cũng có chuyện cho xem.

– Ô, chị Tâm đeo vòng sao?

– Ngoài chợ bán đầy ra ấy!

Tôi giật mạnh một phát lên chân nhóc Thiên, nó chau mày nhưng không kêu thành tiếng. Nó trừng mắt nhìn tôi.

Tôi cố cười, bắt đắc dĩ phải đưa cái vòng ra cho tụi nó xem. Trang “trưởng” với nhỏ Thảo cười nham hiểm nhìn tôi.

– Bạn Tâm, ai tặng bạn mà đẹp thế?

– Ô, tao...

– Ngoài anh Tuấn thì còn ai vào đây, chị nhỉ?

Tôi không thể lấy chân giậm vào chân con bé dễ thương trước mặt này được, vì có kẻ nào đấy sẽ chơi lại tôi còn ác hơn.

Với nụ cười ngây thơ của nhóc Nhi, tôi cũng chỉ biết cười. Mặt ba đứa bạn lại nhìn tôi cười âm hiểm.

– Hèn gì giữ kĩ thế!

– Ông Tuấn cũng có mắt nhìn ghê, vòng lại vừa khít với tay mày.

– Thảo à, người ta ngày nào cũng nắm tay nắm chân nhau, nắm mãi không biết cỡ thì làm sao được.

Mặc tụi bạn nói, hai má tôi nóng bừng, cả cái tay đeo vòng cũng nóng lên. Nhóc Nhi cười tươi, vỗ vỗ vai tôi bảo:

– Dễ thương ghê! Chị có gì đâu phải ngại, bạn trai tặng quà bạn gái là chuyện bình thường mà. Chúng tớ anh Tuấn rất thích chị còn gì!

Lời nói ngây ngô của nhóc Nhi càng khiến hai má tôi cháy mãnh liệt.

– Này này, bỏ tui ra, ông làm gì vậy?

Nhóc Thiên kẹp ngược cổ em dâu kéo lại gần, nó vò rối tóc con bé.

– Từ khi nào mà bà giỏi mấy chuyện này vậy? Hóa ra đầu bà không chỉ để nuôi tóc và đội mũ.

Mặt nhóc em tôi rất phồng, nó có vẻ thích chạm vào tóc con bé mặc dù con bé phản kháng. Tôi thấy, mặt Thùy Nhi có chút ửng hồng. Nhóc Nhi không buồn quậy nữa vì sức con bé không đủ để địch lại thằng nhóc này, con bé vòng tay, bặm môi, trừng mắt nhìn. Vốn nhóc Nhi đưa lưng về phía thằng em tôi nên nó không nhận ra là con bé đang giận, nó vẫn vui vẻ nghịch tóc con bé. Sau khi khiến đầu nhóc Nhi như tổ quạ, nó mới hài lòng ngồi... chải và buộc lại tóc cho con bé.

Tôi dờ khóc dờ cười, hai đứa này đúng là đáng yêu thật!

Hình như sau đó, con bé bảo thằng nhóc cho nó vò đầu lại nó mới hết giận.

Lúc mấy đứa lớp bảy vào thi môn kế tiếp thì tụi tôi cũng vào lớp. Tôi băng qua khoảng sân nhỏ, có cảm giác mọi người đều nhìn mình. Tôi lắc lắc đầu, không phải chứ?

Một đứa con trai từ trong lớp chạy vụt ra chắn ngang tầm nhìn của tôi.

Ông Huy nói:

– “Chị” Minh bảo tui đi lấy tài liệu, bà đi với tui đi!

Tôi cảm thấy ngờ ngợ, nhìn qua bên cạnh thì đã thấy mấy nhỏ biến đâu mất tiêu. Nụ cười của ông Huy cũng có chút kì lạ.

– Thật? – Tôi hỏi lại.

– Tui lừa bà được gì? Đi thôi!

– Ừ.

Cảm thấy có điều gì đó không ổn, tôi đi được hai ba bước bèn chạy vào trong phòng học.

Tôi chợt tỉnh người, làm thế nào mà...?

Ông Huy chạy vào sau tôi, ôm mặt kêu lên:

– Không ổn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

==>CHƯƠNG 33<==

Trong lớp đang một mảng ồn ào, hoảng loạn bỗng im bất. Tiếng quạt máy kêu ro ro trên trần, không khí đặc quánh lại, có chút khó thở.

– Không ổn rồi!

Mái tóc vàng rực rỡ được buộc cao gọn gàng, lộ ra cằm cổ trắng xinh. Chiếc áo sơ mi có phần rộng rãi lay động trong gió, mang theo mùi hương quen thuộc phân tán xung quanh. Tóc vàng hoe đứng đó, màu nắng làm nổi bật màu tóc, đôi mắt xanh màu nước chấm chú nhìn hấn. Mà hấn, khuôn mặt trầm tĩnh cứ nhìn tôi không thôi.

Tôi muốn chạy lại chỗ hấn, muốn hỏi hấn xảy ra chuyện gì, muốn đến bên hấn nhưng sao chân cứ dứ lại, cứ như cũ đứng chết trân tại chỗ. Tâm trí tôi hoàn toàn trống rỗng, không biết ứng xử thế nào. Tại sao Cyntia lại đến tận lớp tìm hấn? Có chuyện gì xảy ra hay chỉ đơn giản... muốn gặp hấn?

– Ông nói đi, thế này là thế nào?

Nhỏ Thảo hùng hổ chạy đến chỗ hấn, dí cái điện thoại vào mặt hấn. Rồi nhỏ lại chạy đến bên ông Huy, hỏi lớn:

– Cái này là phòng ông Tuấn đúng không?

Ông Huy đứng cạnh gập đầu, cầm lấy tay nhỏ nói:

– Đừng làm loạn nữa!

– Đừng làm loạn là thế nào? – Nó hất văng tay ông Huy, mặt đỏ bừng chạy về phía hấn, – Ông nói đi, thế này là thế nào? Nhỏ ngoại quốc này ở trong phòng ông, giờ thì nó đứng đây, mặc áo của ông. Hai người thế này là muốn công khai chứ gì?

Khuôn mặt hấn tĩnh như nước, không có bất kì phản ứng nào. Trang “trường” kéo nhỏ Thảo ra, ngăn không cho cái miệng nó tiếp tục hoạt động.

– Nhỏ này đang ở nhà ông? – Trang “trường” chỉ vào tóc vàng hoe hỏi.

– Đúng vậy.

Xung quanh cả lớp bắt đầu vang lên tiếng xì xào sau câu trả lời của hấn.

– Chết tiệt, tên khốn kiếp, hai người có quan hệ gì? – Nhỏ Thảo một lần nữa lại gào lên.

Tôi thấy, tóc vàng hoe cười, dù chỉ là một nụ cười thoáng qua rất nhỏ.

– Không có.

Nhỏ Thảo kích động nhảy xổ vào hấn, tôi kịp thời chạy lại kéo nó trước khi nó gây ra chuyện gì đó.

– Mà đừng có nháo nữa!

Nó tức tối văng cho tôi cái điện thoại.

– Mà xem đi!

Trên màn hình là bài post mới nhất của hấn. Đó là hình của tóc vàng hoe chụp ngay trong phòng của hấn, mỗi tấm hình được chụp ở một góc phòng khác

nhau cùng với biểu cảm vô cùng đáng yêu của cô nàng. Trên ảnh có caption “Girlfriend” cùng hình trái tim đỏ chói. Không cần kéo xuống comment cũng biết đang có hội nghị náo nhiệt dưới đó, đa phần sẽ là “Hot boy đá gái nội để đến với gái ngoại”. Tôi cười lạnh, nhắc đến chữ “đá” tự dưng thấy nhói.

– Giờ cả trường đang đồn ầm lên là mày bị ông đá rồi đó. – Nó đánh bốp vào người tôi, – Mày phản ứng lại đi chứ, đừng có mà đưa cái mặt ngơ ngơ đó ra nữa.

Phản ứng? Phản ứng gì giờ? Chẳng lẽ tôi phải lồng lộn lên như nó trong khi tôi đã biết trước việc Cyntia sẽ ở nhà hần? Tôi phải làm loạn lên khi đã biết thế nào cũng xảy ra chuyện như vậy? Trách hần? Không thể vì hần không có làm gì sai cả, có hay chẳng cũng là xuất phát từ phía Cyntia.

Cô ấy thích hần, không sai, cô ấy bắt chấp để làm mọi người hiểu lầm mối quan hệ giữa hần và cô ấy, đó có thể do tình cảm nhưng tình cảm đó khiến người khác phải chịu tổn thương.

Tôi quay sang phía Cyntia. Cái áo sơ mi trắng mang băng tên Thiên Tuấn khiến tôi chán ghét, cả cái mùi hương vốn thuộc về hần giờ lại hòa lẫn với mùi nước hoa con gái.

– Cyntia, mong cậu lần sau đừng tự tiện động vào đồ người khác, cũng như đừng gây hiểu lầm về mối quan hệ giữa cậu và Thiên Tuấn.

Không gian đang ồn ào bỗng dưng im bật, cái Thảo cũng ngơ mắt nhìn tôi. Mặt tóc vàng hoe cứng lại, sau đó giãn ra thành một nụ cười tươi rói.

Tóc vàng hoe quay sang hần, chìa ra cái điện thoại.

– Minh đợi cậu, học xong chúng ta cùng về nhà!

Giọng nói lơ lớ vang lên, tóc vàng hoe chậm chậm nói từng chữ rõ ràng.

– Nói được Tiếng Việt cơ à?

Mấy đứa trong lớp âm thầm kêu lên, bên ngoài cũng mang đến một trận xôn xao. Tôi liếc ra ngoài cửa lớp, một đồng bạn học đang hóng hớt xem chuyện.

Ngay gần cửa sổ, có hai đứa con gái thì thầm to nhỏ với nhau.

– Ô, thế là thật à? Nghe cứ như cô vợ nhỏ đến chờ chồng tan học vậy.

– Ở cùng một nhà thì không phải chuyện đùa đâu.

– Nhỏ đó lần này có về thăm rồi!

Tóc vàng hoe vẻ rất hài lòng với hiệu ứng do mình tạo ra, khuôn mặt xinh xắn lại giương lên mấy phần tự tin. Cyntia lúc này trông xinh đẹp, lại rất kiêu kì, dường như cô bạn ở một đẳng cấp hoàn toàn khác tụi tôi.

– Bà có gửi tin nhắn đến cho cậu.

Hần nhận lấy điện thoại, gõ gõ vài cái rồi xem cái gì đấy. Sau đó, hần nhìn lên Cyntia, mặt cô bạn thêm mấy phần tự đắc.

Cyntia cầm tay hần nũng nịu:

– Minh sẽ đi quanh trường trong khi chờ cậu nhé!

Hần không buồn đẩy ra, cũng không đáp lại tóc vàng hoe. Nhỏ Thảo làm bầm vài câu vô nghĩa, còn tôi thì chỉ biết trơ mắt ra nhìn.

– Không cần đợi đến hết giờ đâu, chúng ta đi ngay bây giờ. Huy, xin phép nghỉ giúp tao!

Hần nắm tay kéo tóc vàng hoe ra khỏi lớp. Tôi vội vàng kéo lại góc áo hần, lắc đầu. Hần chỉ nhìn tôi một cái, sau đó không nói một lời đi thẳng ra cửa. Tóc vàng hoe đi ngang qua tôi, khoe miệng giương lên nụ cười tự đắc.

Cánh tay vô lực lơ lửng giữa không trung, có cái gì đấy nghẹn ngào dâng lên cổ họng.

– Đây, cứ thế mà bỏ đi à? Phan Thiên Tuấn, tên khốn...

– Được rồi, vào học nào!

Tôi đánh gãy lời nhỏ Thảo, mỉm cười kẹp cổ nó lời về chỗ ngồi. Hàng xóm xung quanh thấy hết chuyện nên cũng tản dần ra, người nào về nhà nấy.

Tôi ngồi về chỗ cũ, nhìn ra khoảng không vô định ngoài cửa sổ, cố không nhìn đến chỗ trống bên cạnh.

– Được rồi, mày đi với tao! Phải làm cho rõ chuyện này, không thể để thế được.

Trang “trường” cầm lấy tay tôi, dùng sức kéo cả người tôi lên. Mặt nó giờ lạnh hơn cả đá, giọng nói kiên quyết.

Tôi lách tay khỏi tay nó, mỉm cười:

– Tao ổn.

– Xấu chết đi được!

Nó mắng nhỏ trong miệng rồi bực tức quay đi. Tôi vẫn duy trì nụ cười như cũ trên môi.

Hai tiết học Tiếng Anh sau đó trôi qua trong nặng nề, tội bạn thi thoảng lại quay xuống nhìn tôi, ném về tôi những cái nhìn thương hại. Tôi bật cười, tôi đã bị đá đầu chứ, vậy nên làm ơn, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt tội nghiệp như vậy. Tôi ghét lắm, tôi ghét chính bản thân bị bỏ rơi bởi hán.

Quan hệ giữa tôi với hán vẫn ổn mà, phải không?

Tôi gục đầu xuống bàn, tránh né những cái nhìn thương hại. Nếu như đây chỉ là một giấc mơ thì khi tôi tỉnh lại, hán vẫn sẽ là hán, hán vẫn ở bên cạnh tôi và cái niềm tin tôi trao hán vẫn sẽ nguyên vẹn, không sứt mẻ.

Tôi, ở một khía cạnh nào đó, hèn nhát lắm và yếu đuối lắm. Mỗi khi chịu tổn thương, tôi lại cuộn tròn trong cái không gian chật hẹp do mình tạo ra, rồi khi có người đến gõ cửa, tôi càng thu người vào sâu hơn. Tôi luôn miệng nói “Không sao!” với người đối diện, nhưng chỉ tôi mới biết, đó chỉ là lời nói vô nghĩa để an ủi bản thân. Và ở trong khía cạnh đó, luôn xuất hiện hình bóng hán, cũng chẳng biết là từ khi nào, nhưng hán luôn hiện diện ở nơi mềm yếu nhất của tôi.

Tan học, lũ bạn ùn ùn kéo nhau ra về, hành lang trước cửa lớp bỗng náo nhiệt hơn mọi ngày. Tôi biết họ đang nói về tôi, đang chỉ chỏ vào cái đứa họ cho là đáng thương chỉ biết nằm bẹp trên bàn.

Nắng nóng ban trưa như thiêu rụi mọi vật, cái không khí nóng nực bao phủ toàn thân. Trên trần, quạt cũng đã ngừng quay, xung quanh đã không còn ồn ào. Tôi uể oải cho sách vở vào balo, bước chậm rãi về phía cổng. Nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu rọi nơi đỉnh đầu. Không áo không mũ, lần đầu tiên tôi hiểu được cảm giác oi nực của người bên cạnh mỗi khi tôi không mang theo. Tôi ngược nhìn lên trời, mắt nhắm tịt lại vì chói, nắng thiêu rất cả da.

– Khùng hay sao mà đứng đây?

Mùi mồ hôi con trai hòa cùng mùi hương quen thuộc bất ngờ sộc vào mũi. Người đằng sau thờ đút quăng nặng nề, hơi nóng áp sau mái đầu.

Một khoảng im lặng kéo qua, tôi không quay lại cũng như người đó không nói thêm lời nào. Một cái mũ được đội lên đầu, áo sơ mi con trai được cẩn thận khoác lên người. Nắng, không còn cảm giác nữa.

– Đi thôi!

Bàn tay bị một bàn tay khác nắm lấy, tay nhỏ lọt thỏm trong tay lớn. Lòng bàn tay cảm nhận được sự ẩm ướt của mồ hôi, cũng như hơi ấm nóng quen thuộc.

Tôi cố ý kéo thấp cái mũ, cúi đầu không muốn thấy dáng vẻ của người trước mặt. Hán vẫn một kiểu áo sơ mi trắng không đóng thùng, không áo khoác, đầu để trần. Mắt nháu lại vì nắng, mồ hôi chảy dài trên mặt, ngay cả lưng áo cũng ướt đẫm. Nhìn hán thấy thương, thấy tội nhưng cũng thấy ức, cảm giác tủi thân trào ngược trong lòng. Thế là... khóc ngon lành ngay giữa sân trường.

– Khóc à?

– Không có.

Tôi kéo sụp cái mũ, mếu máo phủ nhận trong khi mặt đầy nước mắt. Khóe miệng cảm giác có gì đó mằn mặn. Bước chân hán bỗng nhanh hơn, rồi dừng hán lại dưới gốc cây phượng. Tôi đập lên bức tranh đồ không định hình dưới chân.

Hán cúi đầu lau nước mắt cho tôi, thủ thỉ:

– Đừng khóc, là tại tui không tốt, đừng khóc!

Lời nói của hán như châm ngòi cho đợt sóng trào dâng trong lòng tôi, tôi bắt đầu nức nở. Vẫn biết là hán sẽ không làm gì sai, nhưng một khi đã trao đi quá nhiều một thứ gì đó lại sợ bị phản bội, cái cảm giác bị bỏ lại sau cùng không vui vẻ chút nào. Tôi tin hán vô điều kiện, nhưng đôi khi không làm chủ được vẫn lung lay trong mớ cảm xúc hỗn độn.

Tôi tiến một bước, chủ động vùi đầu vào trong ngực hán. Không hán là ôm, chỉ là hiện tại tôi cần một điểm tựa để an ổn lại chút rồi ren trong lòng.

– Tuấn, đừng bỏ tui lại!

Một cái ôm vòng qua, một cái vỗ đầu thay cho câu trả lời. Nước mắt nước mũi dính bết vào áo hán.

– Tui đang tự hỏi, rốt cuộc mấy giờ qua bà đang suy nghĩ gì vậy?

Hắn đưa tay lên lau chỗ nước mắt còn sót lại, tiện thể nhéo má tôi.

– Không có. – Tôi chối.

– Vậy sao lại khóc?

Tôi xấu hổ cúi đầu không đáp.

– Có chuyện thì nói với tui, đừng khóc, bà khóc tui khó chịu lắm. – Hắn còn vỗ vỗ đầu tôi bảo, – Biết chưa?

Tôi gật đầu.

– Đừng chạm vào Cynthia, tui không thích!

Đôi diện vang lên tiếng cười nho nhỏ, hắn lưu manh nói:

– Chạm thế này?

Hắn nắm tay tôi.

– Thế này?

Hắn ôm tôi.

– Hay như vậy?

Hắn hôn tôi.

Cánh phượng mỏng manh, chơi vui trong cơn gió rồi cũng tiếp đất an toàn.

Chiều tối hôm đó, hắn theo lời hứa đến nhà tôi học nhóm. Hắn xách balo, vừa vào đến cổng đã chào dạ ran. Ba tôi liếc mắt nhìn hắn một cái rồi bảo:

– Hai đứa học ở phòng khách.

Hắn cũng ngoan ngoãn gật đầu dạ vâng. Ba tôi mang theo vài tờ báo ngồi ở ghế sofa bắt đầu đọc, cái này là muốn là camera sống đây mà. Ông chăm chú vào tờ báo, lật lật tờ này sang tờ kia, có ý muốn bảo hai đứa cứ học tự nhiên, không cần quan tâm đến ông, cơ mà lù lù thế thì không để tâm thế nào được.

Hắn đem sách vở bày ra bàn, hôm nay ôn Toán. Ba tôi lâu lâu lại nhìn xuống xem tui tôi đang làm gì, có người cứ nhìn mình hơi khó chịu nhưng mà cũng tốt, hắn sẽ không dám bắt nạt tui, vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ.

Đã từng học nhóm với hắn, cùng hắn lăn lộn trên vài mặt trận, tôi biết kẻ này lạm dụng chức quyền đến cỡ nào. Kiểu đầu tao to hơn, tao kèm mày, mày phải nghe tao, giống bọn quan liêu thời xưa ấy. Với ai thì tôi không biết nhưng với tôi, hắn đánh được sẽ đánh, nhéo được sẽ nhéo, mắng được sẽ mắng. Trong thời gian ôn thi học kì, bị hắn chỉnh không biết bao nhiêu lần, vô cùng cực khổ. Hắn thấy tôi như vậy chỉ biết le lưỡi mà cười, còn bảo đối với tôi phải sử dụng biện pháp mạnh, không thì chữ sẽ không vào đầu được.

Hắn chìa ra cuốn sách giáo khoa, ra lệnh:

– Đem công thức Toán Hình đọc qua, ghi nhớ hết!

– Ừ.

Tôi cầm cuốn sách đọc qua, ôn lại một lần nữa. Tôi đã học thuộc hết công thức rồi, đọc lại là có thể nhớ nhưng áp dụng vào bài thi lại là một chuyện hoàn toàn khác. Hắn ngồi bên cạnh lật qua lật lại xem cái gì đó, đôi khi lại lấy bút vòng vòng gạch gạch.

– Tui xong rồi.

– Vậy tốt, làm thử mấy bài cơ bản này đi!

Hắn đưa cho tôi tờ giấy có mấy dấu khoanh tròn nho nhỏ, trong này là bài tập ôn tập tổng hợp cả năm lớp 9. Tôi đọc đề rồi làm bài, làm theo số thứ tự hắn ghi trước mỗi câu hỏi. Câu nào câu nấy đều có thêm hai ba câu nhỏ, đề thế này mà bảo cơ bản, ít ra thì nó còn khó hơn mấy cái hắn đưa tôi ôn lúc thi học kì.

– Làm đi, nó có dài nhưng không khó đâu.

Hắn nhắc nhở. Mẹ tôi vừa lúc mang đến hai ly nước cam, hắn đỡ hai ly nước, cười với bà rõ tươi. Bà mỉm cười nhìn hắn, trên mặt có chút hài lòng. Lại nhìn đến người ngồi trên ghế sofa, vẫn là một bộ dáng “ta đang đọc báo, mọi sự đều không liên quan đến ta”.

Mẹ tôi liếc ba tôi một cái, nói:

- Bọn trẻ đang học, ông ngồi đó không thấy cản trở sao?
- Cản trở gì? Tôi là đang đọc báo, có làm phiền chúng nó đâu.
- Ông rảnh vậy sao? Vậy theo tôi ra ngoài, tôi có việc muốn nhờ.

Mẹ tôi nói xong, không đợi ông đáp lời liền kéo ông ra khỏi cổng. Trước khi đi bà còn quay lại nháy mắt bảo:

- Hai đứa học hành cho tốt, Thiên Tuấn, bác nhờ cháu.
- Không có gì đâu ạ!

Hắn nói với theo, tôi nghe ba mẹ xầm xì ngoài cửa một lát rồi cũng im lặng, chắc mẹ tôi kéo ông đi đâu rồi. Mẹ tôi thế này có phải là đang giúp đỡ con-rê-trung-lai không? Nhìn về mặt của bà mỗi lần gặp hắn đều muốn nói “rất thích rất thích, rất hài lòng, vô cùng hài lòng”, vậy đấy.

Trong nhà hiện tại chỉ còn tôi với hắn, tôi ngồi làm bài, hắn đọc sách. Không ai nói với ai câu nào, chỉ có tiếng lật sách đều đều vang lên bên tai. Tôi nhiều khi rất hưởng thụ cái cảm giác yên tĩnh khi ngồi cạnh hắn thế này, không ồn ào, không náo nhiệt, chỉ là lặng lẽ ngồi cạnh nhau mỗi người làm một việc riêng nhưng chỉ cần nhìn qua là có thể thấy đối phương. Nếu có mai sau, tôi vẫn mong bên cạnh những ngày ồn ào, sẽ có những khoảng khắc yên tĩnh thế này, cùng hắn ngồi chung một chỗ, dù có là đọc sách nhằm chán cũng được.

Tôi liếc nhìn hắn, bởi vì bàn ở phòng khách không quá cao, tôi với hắn đều ngồi bệt dưới sàn, hắn lười biếng dựa vào chân ghế sofa đằng sau, chân dài duỗi thẳng, trên bụng hắn để một cái gối ôm, trên gối ôm có để một cuốn sách. Tôi không biết hắn đang đọc cái gì, chỉ là nhìn hắn rất chăm chú. Lòng mi hắn dài thật, lại cong cong, chớp lên chớp xuống giống như cánh bướm, quả thật rất sinh động.

Hắn bất ngờ quay sang nhìn lại tôi, tôi giả khờ quay đi, tiện tay cầm lấy ly nước cam đưa lên miệng uống. Vị ngọt ngọt lành lạnh chảy vào miệng xua bớt chút xấu hổ ban nãy, nếu bị hắn bắt gặp thì chắc giờ này tôi bị cái nhìn của hắn thiêu rụi rồi.

- Nước ngọt lắm sao?
- Ừ, uống không?

Tôi vô thức trả lời, nói ra xong mới biết mình bị hớ.

- Trên bàn còn...

Hắn chiếm lấy ly nước trong tay tôi, không biết vô tình hay cố ý mà kê miệng ngay chỗ tôi vừa uống, nhấp xong một ngụm còn vô sỉ cười với tôi.

- Rất ngọt.
- Ông uống hết luôn đi!

Tôi quay lại về phía bài tập, hai tai có chút nóng. Hắn đúng là nặt dày, rõ mất vệ sinh thể kia...

“Cạch” một cái, ly nước cam đặt lại trên bàn, trong đó vẫn còn nhiều, hắn chỉ mới nhấp có một ngụm. Lại nhìn đến ly nước cam bên hắn, hình như từ nãy đến giờ hắn đều không có đụng đến.

- Uống hết sợ lại có người bảo tui giành phần với trẻ con.

Tôi bĩu môi.

- Ai là trẻ con chứ?!

Tôi liếc sang liền thấy hắn cười. Hắn vỗ vỗ đầu tôi, nhếch miệng nói:

- Thì người điên cũng có bao giờ nhận mình điên đâu.

Tôi quay mặt đi, không thèm nói chuyện với hắn nữa.

Hắn ngồi gằn lại, giờ giọng đỡ dành:

- Được rồi, uống hết nước cam đi rồi học tiếp! Cái này cũng cho bà luôn. – Hắn đẩy ly nước cam vẫn còn đầy từ bên hắn sang cho tôi.
- Tui không giành phần của con nít.

Tôi lấy lời hắn đáp lại hắn.

– Con nít này không thích đồ ngọt, vậy nên nhường người lớn uống.

– Xạo xạo, ngày nào cũng uống sữa mà bảo không thích đồ ngọt.

Tôi khinh bỉ hắn, sáng nào cũng bắt tôi uống sữa, khi nào trong balo hắn cũng có sữa, giống như nhà hắn có nguyên kho sữa uống không hết nên bắt tôi uống hộ.

Hắn đem ly nước cam đến trước mặt tôi, lấy tay nhéo mũi tôi rõ đau.

– Cái đó là ngoại lệ. Mau uống nhanh đi để còn học tiếp!

Tôi xoa xoa mũi, đem ly nước cam vốn còn một nửa uống sạch. Trong lúc đó, hắn kéo cuốn tập tôi đang làm qua xem xét. Mày hắn chau lại một chút rồi lại giãn ra. Tôi thăm than, mỗi lần hắn nhăn mày đều có chuyện không hay, không phải lỡ làm sai câu nào chứ.

Hắn liếc sang tôi, tim tôi thót một cái. Tôi cười hề hề, tự mình nên nhận sai trước để được khoan hồng.

– Tui hình như làm sai mấy câu, tui sẽ làm lại.

– Mấy câu? – Hắn nhướn mày.

– À không, rất nhiều câu.

Đừng có ác thế chứ, hắn cũng biết Hinh học đó giờ vốn không có ưa tôi, đến điểm số nó còn không cho tôi nữa là.

– Bài làm không có sai, – Nghe đến đây tôi liền ngẩng đầu cười tươi, – Nhưng mà, bà tự nhận mình là sai “rất nhiều câu” vậy thì đem “rất nhiều câu” đó làm lại một lần nữa.

Tôi suy sụp tinh thần ngay tức khắc. Lần thứ hai tôi tự vả miệng mình, đúng là cái miệng hại cái thân.

Tôi bắt đầu kéo áo hắn, khóc lóc năn nỉ:

– Tuần, tui không có sai mà, không sai thì sao phải làm lại.

– Chính miệng bà nói mình sai mà.

– Nhưng mà...

Hắn nhướn mày, tôi bị đuối lý. Thế là tiếp tục kéo áo hắn, kéo kéo kéo, tưởng như áo thun của hắn sắp dẫn ra đến nơi.

– Tăng lên 3 lần.

Nghe xong, tôi lập tức bỏ ngay áo hắn ra. Hắn đang trong trạng thái nghiêm túc, sau đó miệng từ từ cong lên thành nụ cười. Tôi thẳng chân đạp ngã hắn, hắn cố tình trêu tôi.

Sau khi cười xong, hắn húng hắng ho vài tiếng rồi bật lại chế độ nghiêm túc.

– Được rồi, lại đây!

Tôi ngồi im, hắn nhìn tôi cười bảo:

– Không đùa nữa, học nghiêm túc.

Nghe hắn nói xong, tôi cũng từ từ lết mông đến gần. Hắn chìa ra cuốn vở trước mặt tôi, cầm theo cây bút bắt đầu lên giọng thầy giáo.

– Đa phần bà làm đúng rồi, tuy sai một số lỗi nhỏ nhưng không đáng kể, một số câu thay vì làm ngắn gọn thì bà lại chứng minh quá rườm rà. Ví dụ câu 4 này, chỗ này chỉ cần...

Hắn vừa giảng vừa giải cách khác ra vở, đúng là so với cách tôi làm vừa ngắn gọn lại dễ hiểu hơn nhiều.

Thời gian sau đó đến bữa tối tôi với hắn cũng không có nói chuyện nhiều, tôi lại làm bài tập, hắn lại đọc sách. Lâu lâu tôi không hiểu sẽ hỏi hắn, chốc chốc hắn sẽ nhìn xem tôi làm bài thế nào, nếu thấy không ổn hắn sẽ giúp tôi giảng giải.

Ba mẹ về đúng giờ cơm, mẹ giữ hắn lại ăn cơm rồi mới về, hắn cũng không từ chối. Nhét một đồng chữ vào đầu, tôi mệt mỏi nằm dài trên ghế sofa, căng tay căng chân loạn xạ, ngồi đèn ê cả mông. Hắn thì vẫn ngồi dưới đất đọc sách, không biết đọc gì mà say sưa thế, tôi cũng chẳng quan tâm.

Đúng lúc nhóc Thiên về đến cửa, nó chắc đi học mới về, nhìn thấy tôi với hân liền nói bóng gió.

– Ô, cứ tưởng đôi trẻ cách xa rồi chứ, sao có thể ngồi đây tình chàng ý thiếp thế này.

Tôi phóng đến nói cái gối ôm:

– Mà đi chết đi!

Nó né được, trước khi chuồn lên phòng còn để lại một câu:

– Hình đẹp lắm, hoa phượng cũng rực rỡ lắm.

Tôi ngó người, nó đang nói cái gì vậy. Chả buồn suy nghĩ, tôi hỏi hân:

– Nó nói gì vậy? Hoa phượng gì?

– Không có gì, xuống ăn tối thôi.

Tôi nghe tiếng đóng sách, hân thu dọn đồ đạc trên bàn cho vào balo. Tôi lười biếng nằm dài trên ghế, chả buồn đứng dậy.

– Giờ sao? Hay để tui bế xuống?

Tôi bật dậy như cái lò xo.

Tối đó, khi lên mạng, tôi mới biết lời thằng Thiên có ý nghĩa gì. Dân tình trên đó đang nhốn nháo một phen. Ảnh đại diện hân đã thay đổi, là hình hân với tôi trưa nay ở sân trường, ngay đoạn tôi với hân đang... hôn. Chỉ là lướt nhẹ qua thôi, nhưng không ngờ có người chụp lại được, còn rõ ràng đến thế. Tôi đỏ bừng cả mặt, tự mình xem cũng thấy nóng mặt nữa là. Cùng lúc đó, hình của Cyntia cũng không cánh mà bay.

Tôi nhận được thông báo từ nhóc Thảo và mấy đứa trong lớp. Vào xem mới biết, là tụi này lo cho tôi nên mới nán lại chờ tôi về, ai ngờ bắt gặp được màn này, tôi không biết mai phải trét bao nhiêu lớp phấn để đến gặp tụi nó, muốn đâm đầu chết quách cho xong.

Nhóc Thảo nhắn cho tôi một tin: “Mày thấy tao làm phỏ nháy có lợi hại không?”. Không chỉ thế, nó còn gửi thêm cho tôi vài bức hình, toàn hình tôi với hân trưa nay, tôi chính thức chết lâm sàng ngay trước màn hình.

Xấu hổ thì xấu hổ, con nhóc nào đấy cũng bật dậy lưu hết đồng ảnh đó lại. Vừa nhìn đến ảnh đại diện của hân, tôi lại đỏ mặt tía tai một phen. Góc chụp này chỉ nhìn nghiêng được một phần mặt tôi, còn lại đều là mặt hân. Da trắng, tóc hơi ướt dính lại trên trán, mắt khẽ nhắm lại. Tôi đỏ mặt, hân cũng quá đẹp trai rồi.

Chỉ một tấm ảnh, không một lời giải thích, liền đem tin đồn đánh tan.

—

“Sau này dù có chuyện gì, đừng khóc, đặt niềm tin vào tui là được rồi.”

“Ừm.”

—

Đạo gần đây, mỗi bữa tối nhà tôi đều nấu cho 5 người ăn. Hân ngày nào cũng vác mặt đến dựa vào lí do học nhóm, rồi mặt dày ở lại ăn cơm luôn. Cái “rảnh rồi” mà hân nói cũng lớn thật, hân ở nhà tôi chắc còn nhiều hơn ở nhà hân. Sáng tôi gặp hân, chiều tối lại gặp hân, gặp đến phát ngán luôn.

Tôi bung đến hai ly nước để lên bàn. Hân không thích đồ ngọt nên mỗi bữa học tôi đều chuẩn bị nước lọc. Tôi ngồi xem bài vở một lát thì có tiếng chuông cửa, tôi chạy ra nhưng không phải hân.

Là một ông chú đi chiếc xe gắn máy với thùng hàng to to phía sau, hình như là bên công ty chuyển phát.

– Cháu là Dương Tố Tâm?

– Dạ vâng.

– Cháu có bưu kiện, phiền cháu kí xác nhận.

Chú chuyển phát đưa tôi một hộp lớn, rồi đưa bút bảo tôi kí tên. Tôi thấy lạ nhưng cũng kí xác nhận rồi ôm cái hộp lớn vào nhà. Quái lạ, ai lại gửi cho tôi thế không biết?

Đúng lúc hân vừa đến, hân nhìn cái hộp to to trên tay tôi rồi hỏi:

– Cái gì vậy?

– Không biết, có người gửi cho tui.

– Bom đấy.

Tôi lừ mắt với hắn, bom mà cột nơ đẹp thế này à. Hắn dắt xe vào rồi đóng cổng, tôi quẩy mông vào nhà.

Tôi ôm hộp quà ngồi trên ghế, xăm xoi trái phải, lắc lắc thử thì không có tiếng động nào, không phải là gấu bông chứ. Tôi tò mò lột cái nơ, rồi đến lớp vỏ bọc bên ngoài, mở hộp, lôi ra. Thế quái nào là vậy?

Hắn ngồi xuống cạnh tôi, cười lên ha hả. Tôi méo mặt nhìn hắn.

– Hình như họ gửi nhầm.

Tôi nhìn cái váy như nhìn sinh vật lạ. Váy màu trắng có kẻ ô nhỏ, suông thẳng một đường, nhìn nó giống mấy cái áo phong thun của tôi, có điều dài hơn. Trông thì dễ thương thật, nhưng tiếc là nó không hợp với tôi.

– Không biết là ai nhưng thà gửi đồ ăn còn sướng hơn, ngắm cái này cũng chả no bụng.

Tôi cất lại vào hộp, quăng qua một bên, chờ mẹ về rồi hỏi thử vậy, bạn bè tôi không đưa nào dư tiền mà đi gửi tặng cái này và vào ngày chẳng đặc biệt gì như hôm nay.

Hắn ngồi bệt xuống sàn, soạn sách vở ra trên bàn.

– Hôm nay nghỉ sớm, tối tui dẫn bà đi ăn.

– Hôm nay ngày gì? – Tôi nghi ngờ hỏi, cái váy này với lời mời của hắn không phải chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên chứ.

– Bà nội mời bà ăn cơm.

“Đoàng đoàng” hai cái, súng đại bác nổ bên trong đầu tôi. Không phải chứ, bà hắn mời-tôi-ăn-cơm. Lý nào lại vậy, tôi cứ tưởng bà mong không bao giờ gặp lại tôi nữa chứ.

– Thế cái váy này là...

– Quà của ba mẹ Phan đấy, quà cho con dâu tương lai. – Hắn nheo mắt cười.

Tôi tạm thời ngừng hoạt động.

—

Tuổi chỉ muốn nói, cái đoạn ôm hôn, mấy chế cử tưởng tượng đang là mùa đông đi, chứ hè nóng bome mà ôm kiểu đó rồi còn mồ hôi nữa, chịu gì nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

==>CHƯƠNG 34<==

– Thôi, đừng mà!

– Đừng đừng gì? Ngồi im đi!

– Nhưng mà...

Tôi chán nản ngồi trên ghế, cảm nhận cây cọ đang không ngừng chạy tới chạy lui trên mặt mình. Tôi như con búp bê, mặc nhờ Thảo xoay vòng vòng như chong chóng, hết làm tóc lại đến trang điểm. Chỉ là ăn bữa cơm thôi mà, mặc váy là quá lắm rồi, còn làm mấy thứ rườm rà gì đây không biết, cũng đâu phải dự đại tiệc long trọng gì.

Tôi đẩy cây cọ đang tô vẽ trên mắt xuống, nhăn mặt:

– Có lỗi quá không, tao chỉ đến nhà hắn ăn cơm thôi mà.

– Uầy, mày ngồi im đi!

Nó giữ người tôi lại, tiếp tục tô tô vẽ vẽ.

– Xong rồi.

Nó chống nạnh nhìn chăm chăm tôi, khuôn mặt đầy vẻ thỏa mãn. Nó kéo tôi dậy, đẩy đến trước gương.

– Nhìn đi, nhìn đi! Xem tay nghề tao đủ để mở tiệm chưa?

Trong gương, có một con nhỏ mang một thân váy trắng, mặt trang điểm nhẹ với hai cái má hồng hồng. Tóc mái vén lên trên, tóc dài xõa sau lưng, đuôi tóc xoắn nhẹ. Tôi tròn to mắt nhìn, con nhỏ trong gương cũng tròn mắt nhìn lại. Ủa, vậy là tôi hả?

Tôi kéo kéo nhỏ Thảo:

– Không phải tao mày ơi!

Nó vỗ tay bôm bốp, cười khà khà:

– Rốt cuộc cũng có ngày cóc ghè hóa thiên nga. Thôi đi nhanh đi, chắc ông Tuấn đang chờ dưới lầu rồi.

Tôi bước xuống cầu thang, thấy bóng dáng hần ở dưới liền rút chân lại, không đủ dũng khí bước tiếp. Đi gặp hần trong bộ dạng này thấy không được tự nhiên cho lắm, có cảm giác không phải mình. Tôi đứng chần chừ mãi trên cầu thang, mãi đến khi có tiếng gọi từ đằng sau mới giật mình.

– Chị già!

Tôi quay lại thì thấy nhóc Thiên đang đi xuống. Nó trở mắt nhìn tôi.

– Ô, người đẹp nào đi nhầm nhà đây?

Nó cười đều, xăm xoi nhìn tôi từ trên xuống dưới.

– Trang điểm đúng là không thể xem thường, ngay cả xấu như bà cũng thành đẹp được.

– Chị mày là đẹp tự nhiên, son phấn chỉ là phụ kiện bên ngoài thôi.

Tôi vừa định đập nó, nó đã chạy tót xuống dưới. Chạy đi nó cũng không quên để lại một câu:

– Mang váy thì khép bớt cái chân lại đi chị già, không thì lấy quần xà lỏn mang vào.

Tôi lườm nó, bước xuống dưới nhà. Hần đang ngồi trên sofa đọc báo, có cảm giác hần ngày càng giống ba tôi, khi nào lúc nào rảnh rồi cũng thấy ông đang cầm một tờ báo, tôi vừa bước xuống thì hần cũng ngược mặt lên nhìn. Tôi bất giác rút cổ lại, cả người đứng đơ đi về phía hần.

Thấy hần nhìn mãi mà không nói gì, tôi mới ngượng mà lên tiếng:

– Nhìn kì lắm hả?

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

==>CHƯƠNG 35<==

Sáng thứ 7, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, lũ học trò vẫn ngoan ngoãn học, thầy cô vẫn cần mẫn dạy. Nắng thì vẫn rực rỡ như thế, nóng thiêu rụi cả da thịt. Ở trong một cái lớp nhỏ nhỏ, có lũ áo trắng đang ngoan ngoãn chép từng chữ trên bảng, nghe từng lời giáo viên dạy. Hoàn toàn bình thường đúng không? Ồ, sẽ bình thường nếu như chúng không lâu lâu lại nhìn đồng hồ, chốc chốc lại nhìn nhau cười ngầm. Đúng thời điểm, cả lũ thăm thì đếm ngược từng số.

10...9...6...4...3...2...1.

“Reng...reng...reng...”

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên phá vỡ khung cảnh yên tĩnh của lớp học. Ý “lùn” vừa móc điện thoại ra liền miệng ngoác đến mang tai.

– Mấy đứa làm bài tập đi, cô ra ngoài nghe điện thoại.

– Dạ, cô cứ tự nhiên.

Ý “lùn” vừa khuất bóng, cả lớp tôi lập tức buông bút, nhìn nhau cười âm hiểm. Lát sau, giáo viên dạy Anh lại lần nữa thò mặt vào lớp, bảo:

– Cô lên văn phòng chút, mấy đứa làm bài tập đi, nhớ giữ im lặng!

Cả lũ dưới này dạ ran.

Chỉ khi Ý “lùn” đi đến giữa sân trường, cách xa lớp học, trong này với hú lên như bị đại. Cả lũ không ai bảo ai lập tức thu dọn sách vở, chuẩn bị thực hiện kế hoạch đào tẩu.

Lúc sắp bước ra khỏi cửa lớp, cái Trang bắt ngờ quay ngược vào trong, tiến đến bàn giáo viên. Lúc sau, thấy nó cầm cuốn sổ điểm danh đi ra.

– Dem theo thể này mới không tiếc 15’ ngồi học này giờ.

Cả bọn cười phá lên, sau đó lại lập tức im lặng, nếu gây ồn thì mấy chục nhân khẩu ở đây đi tong.

Theo kế hoạch đã bàn, trước tiên, thầy Thành sẽ dẫn dụ cô Ý ra khỏi lớp học, tạo điều kiện cho tụi tôi tẩu thoát. Sau đó, tụi tôi sẽ đến bức tường ở cổng sau trường, theo đó mà ra ngoài. Đến địa điểm đã bàn, ở đó đã có một chiếc bàn dụng sẵn. Mấy thằng con trai giúp mấy nhỏ con gái leo qua trước, sau đó lần lượt trèo sang.

Tôi hai chân tiếp đất an toàn trong ánh mắt đầy bá phúc của tụi con gái trong lớp. Tôi nghênh mặt, chỉ làm khó được chị một lần thôi, không có lần thứ hai đâu. Đang hất mặt đầy tự hào như thế, bỗng dưng cái gì đập thẳng vào mặt tôi đau điếng. Tôi lấy tay ôm mặt trong khi mấy nhỏ kia ôm bụng cười.

Nhìn cái balo đen đang nằm chổng chơ trên đất, tức giận đập thêm vài phát. Xả giận xong mới nhìn lại, kiểu dáng cái cặp này không khác cái của hần là bao, thế là giẫm đập thêm vài cái nữa cho bỏ ghét. Lúc hần trèo qua, cái cặp vốn đẹp đẽ của hần giờ như cái cặp rách nằm một xó trên lề. Hần đen mặt, tôi lại vui vẻ đứng một bên huýt sáo, vờ nhìn xung quanh. Hần liếc nhìn tôi, rồi từ từ đi đến nhặt balo, phúi bụi trên đó rồi mang vào như chưa có chuyện gì.

Tôi bất ngờ, tôi ngẩn ngơ. Hôm nay sao tự dưng hần hiền đột xuất thế?

Cả bọn di chuyển ra trạm xe buýt. Ra đường rồi nên chẳng sợ bố con thằng nào, đứa nào cũng rống mồm lên mà nói, cả đoàn quân áo trắng thu hút ánh mắt của biết bao người đi đường.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

==>CHƯƠNG 36<==

Tôi gặp lại chó Vua trong một giấc mơ lạ. Nó nằm im bên cạnh tôi, giấu đầu vào hai cái chân trước, mắt híp lại như bị bệnh. Nhìn nó khác hẳn mấy lần tôi gặp lúc trước, không quần áo thêu chỉ vàng, cũng chẳng có vương miện quý phái gì hết, nó lúc này chỉ giống như một con chó bình thường.

Tôi nằm nhích lại gần nó, không có suy nghĩ gì mà vươn tay ra vuốt bộ lông của nó. Lông mềm mượt chạm vào tay, chen qua giữa những kẻ hở. Một mùi hương nam quen thuộc sộc vào mũi, tôi cười khê, chó Vua với hần đúng là có liên hệ đặc biệt. Tôi hướng lên trên, cào cào cái đầu của nó. Chó Vua hơi nhồm dấy, đưa mắt nhìn tôi. Không có sự kiêu ngạo, hồng hách thường ngày, trong mắt nó giờ đầy tràn đầy sự mệt mỏi, và có chút bất lực hiện diện. Chó Vua cụp mắt, nó dụi đầu vào trong cổ tôi, chốc chốc lại cọ qua cọ lại.

Một giọt nước trong suốt vô tình rơi trên mặt nó, nó ngẩng đầu nhìn tôi, mắt nó thoáng qua một tia dịu dàng. Nó vươn cái chân mập mạp quơ loạn trên mặt tôi, lông mềm thấm dầm nước mát trên má. Dừng lại một chút, nó dụi đầu mấy cái vào má tôi rồi đứng dậy bỏ đi.

Tôi cựa người, cuộn tròn mình trong cái chăn lớn. Mọi thứ mơ hồ dần hiện rõ trong đầu. Một loạt cảm xúc hỗn độn đánh úp vào người tôi, bức tường thành treo lủng lẳng nụ cười vỡ tan tành.

Tôi như xác chết nằm co quắp trong chăn. Tim cơ hồ như bị ai bóp nghẹn, đau đến nghẹt thở. Tiếng nấc cũng kẹt lại ở cổ, hai mắt ráo hoảnh nước.

Tự nhiên tôi nhớ hần, nhớ hần đến phát điên. Nhớ đến gương mặt điển trai với nụ cười lộ răng khềnh, nhớ đến giọng nói trầm thấp, nhớ đến mùi hương

của riêng hần, nhớ cả những hơi ấm bất chợt mà hần mang lại. Nhớ tất cả, từng thứ từng thứ một thuộc về hần. Tôi đang tập nhớ, vì khi xa hần, tôi sợ mình sẽ quên mất.

Một tuần, thời gian vừa đủ để tôi biết được mọi chuyện sắp diễn ra và chấp nhận nó. Tất nhiên, chấp nhận không dễ chút nào. Tôi đã có một thời gian để cười, để suy nghĩ thì một khoảng ngắn này thôi, tôi muốn khóc, được ném mớ suy nghĩ ấy sang một bên. Tôi nhớ hần, đơn giản vậy thôi. Tôi bật cười, ngày mai tôi vẫn còn dùng nụ cười này để gặp hần, tôi vẫn muốn nó tròn trịa như mọi ngày.

Điện thoại đầu giường rung lên, được khoảng 3 hồi chuông thì nó im bật. Tôi dụi mặt vào cái chăn, lấy nó lau sạch nước mắt. Tôi với lấy điện thoại thì nó lại rung lên một hồi nữa, lần này là tin nhắn.

Tuấn: Chúc ngủ ngon.

Mất tôi suốt nhòa đi khi thấy tin nhắn từ hần, đồng hồ đã điểm chuông ngày mới, tôi đã ngủ suốt mấy tiếng đồng hồ từ khi về nhà đến giờ. Do dự vài giây, tôi ấn nút gọi vào dãy số quen thuộc.

Tôi tựa người vào cửa sổ cạnh giường, kéo cái chăn đắp lên người để xua tan cái lạnh giữa đêm. Sau vài hồi chuông thì bên kia cũng có tiếng bắt máy.

Giọng trầm quen thuộc như dòng nước ấm tràn vào tai.

– Chưa ngủ hả?

– Tui ngủ đủ rồi.

Tôi hít hít vài cái, mở to mắt nhìn vào khoảng không trước mắt. Nước mũi chảy xuống thay vì nước mắt.

– Nhiệt độ ban đêm thấp lắm, quần chăn cho kĩ vào.

– Tuấn.

Tôi vô thức gọi tên hần, giọng mềm oặt như con mèo nhỏ làm nũng. Tôi khịt khịt cái mũi, tự thấy ngượng cho mình. Hần không đáp, cả hai tự dưng rơi vào trạng thái trầm mặc. Ngọt ngọt quá! Tôi nhòm đây định mở cửa sổ thì một bóng đen đứng dưới nhà làm tôi giật mình.

Cái dáng cao cao đứng dựa vào cổng, một tay đút túi quần, một tay nghe điện thoại. Không thể nào...

– Đứng yên tại chỗ đợi tui!

Tôi vừa liếc thấy người dưới đó xoay người nhìn lên trên này đã vội quăng chăn nhảy xuống giường. Tôi vút luôn đôi dép, chân trần rón rén chạy xuống mở cửa. Hần đứng sau cái cổng lớn bằng sắt, cả người như chìm trong bóng tối, thứ ánh sáng duy nhất khiến tôi nhìn rõ mặt hần được hắt ra từ cái điện thoại. Khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn chăm chăm tôi, hai mắt sâu hun hút.

Cảm xúc tôi như vỡ òa, mở cổng rồi ngơ ngác đứng trước mặt hần như một con ngốc. Đầu tóc rối xù, trên người còn mang bộ đồ ngủ trong nhà, chân còn không mang dép. Tôi dường như quên mang cả não, vờn tay ôm lấy hần mà không có bất cứ suy nghĩ nào.

Đầu áp vào ngực hần, cảm nhận sự sống mãnh liệt hiện diện trong đó. Mùi hương quen thuộc tràn vào mũi, hơi ấm gần gũi vây lấy tôi. Hai mắt tôi uơng ướt. Tôi cọ cọ trong lòng hần, khịt khịt cái mũi. Cục thịt ấm áp mềm mại vờn tay ôm lại tôi. Cái ôm siết chặt khiến người tôi run nhẹ vài nhịp.

Tôi không nỡ rời xa hần.

Viên mắt nóng lên, nước mắt mặn chát chậm rãi rơi xuống. Tự nhủ với mình sẽ luôn cười khi gặp hần, nhưng trong hoàn cảnh này, ở trong lòng hần, không tự chủ được mà khóc ngon lành. Nước mắt cứ thế mà chảy xuống, muốn nín cũng không được.

Một lúc lâu sau, tôi với hần vẫn yên lặng ôm nhau như thế, không ai nói với nhau câu nào. Lần đầu tiên gặp mặt mà mở lời với nhau lại khó khăn đến thế, không biết nên nói với nhau những gì, mở lời ra làm sao. Tôi nấc lên từng tiếng nho nhỏ trong lòng hần. Hần vẫn như cũ dựa người vào tường, vòng tay ôm lấy tôi, đôi lúc sẽ dịu dàng vuốt tóc tôi.

– Sao lại đến đây?

Tôi mở lời trước, giọng khàn khàn hỏi hần. Nước mắt thấm ướt cả áo, hần cũng chẳng buồn để ý, giờ tay lau hết nước mắt trên mặt cho tôi. Mặt hần nhìn tôi chăm chú, vừa dịu dàng lại có chút... xót xa khó nói thành lời. Nó khiến tôi chợt nhớ đến chớ Vua.

– Hết pin rồi nên chạy đi tìm chỗ sạc.

– Được bao nhiêu phần trăm rồi?

– Đủ để hoạt động bình thường.

Tôi ngốc đầu ra khỏi lòng hần sau khi quẹt toàn bộ nước mắt nước mũi vào áo hần. Hần vờn tay vén đám tóc rối trước mặt ra sau tai giúp tôi.

– Đau lòng lắm sao? – Hấn hỏi nhỏ.

Tôi gật đầu.

– Tui cũng rất khó chịu, đừng có khóc một mình.

Tôi cúi đầu không đáp. Hấn một lần nữa kéo tôi vào lòng. Hôn nhẹ lên trán tôi, hấn bảo:

– Vào ngủ đi, mai tui qua chở lên trường.

Tôi níu lại tay hấn, dường như có gì nghẹn ở cổ, rất khó chịu. Tim co thắt từng hồi.

– Ông đừng cố chấp như vậy nữa, bướng bỉnh đến đáng ghét. Việc gì cũng giữ một mình, một mình biết rồi cũng một mình giải quyết, mệt cũng không biết kêu than. Người ông làm bằng đá hả? Tui không phải là búp bê để trong tủ kính, không cần ông tặng cho cái danh “bạn gái” rồi ngồi im một chỗ nhìn ông vật lộn với hàng tá chuyện. – Tôi nhìn hấn, thủ thủ, – Tuấn, ông có tui mà!

Mỗi lần tôi có chuyện, hấn luôn xuất hiện bên cạnh cùng tôi giải quyết mọi khó khăn. Có biết câu: “Để bà một mình tui không yên tâm chút nào.” của hấn khiến tôi yên tâm chừng nào, cứ thế mà dựa dẫm vào hấn. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ xem hấn có mệt mỏi không?

Hấn lúc nào cũng giành toàn bộ rắc rối về mình, việc gì cũng tự mình chống đỡ. Với tôi, hấn cũng không kêu than một lời. Chuyện tôi, chuyện hấn, chuyện tôi với hấn cũng là một mình hấn chống đỡ. Mọi chuyện, hấn làm cho tôi, hoặc làm vì tôi, đều không phải do hấn tự nói mà tôi toàn được biết từ người khác. Mỗi lúc ấy lại có cảm giác mình vô dụng đến nhường nào.

Kể cả chuyện này cũng vậy, chắc đợi đến lúc hấn kháng chiến thành công hoặc đột ngột bỏ tôi đi thì tôi mới biết chuyện.

Tôi nắm chặt lấy tay hấn.

– Mệt mỏi quá thì bỏ đi, được không?

Hấn quay người lại nhìn tôi, miệng nhếch lên hỏi:

– Bà biết như vậy đồng nghĩa với việc gì không?

– Có thể sẽ không được gặp ông nữa.

Tôi cười.

– Nhưng tui cũng không muốn ông vì mối quan hệ này mà đánh đổi tương lai phía trước.

– Tương lai, tự tui nắm bắt được, tui vẫn còn nhiều thời gian để làm việc đó. Nhưng bà thì khác, không buông được.

– Nói như thế thì tui vẫn còn nhiều thời gian để chờ một bất đầu mới.

Tôi với hấn vẫn còn nhỏ, không ai đoán trước được điều gì sẽ xảy ra, bây giờ thì vậy đấy nhưng ai dám chắc mọi thứ sẽ không thay đổi. Ai đảm bảo rằng mối quan hệ này sẽ mãi như vậy? Một thứ bấp bênh như vậy, một ngày nào đó, hấn có thể sẽ hối hận.

Hấn nắm chặt tay tôi, thờ hất ra.

– Tui đi là định cư, không phải như đi du học hết khóa có thể về, không biết chừng tui sẽ chẳng bao giờ trở về đây nữa. Như thế bà vẫn chấp nhận được sao?

Tôi lặng người đi, sợi dây hy vọng nhỏ nhoi trong tôi càng ngày càng mỏng, mỏng đến mức chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể tan biến.

Sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa.

Chẳng bao giờ.

Gồng hết sức mình, tôi cố gắng nói ra hai chữ duy nhất.

– Đi đi.

– Tui không muốn. – Một tên ngang bướng, cố chấp, cứng đầu.

Giọng tôi lạc đi, tiếng gió đêm rít qua đầu đón.

– Sẽ ổn mà.

Hấn đứng đối diện tôi, đèn đường vàng nhạt phủ lên người hấn. Tôi với hấn sắp bước vào hai ngã rẽ khác nhau. Không biết đến bao giờ mới đến chỗ

giao nhau của hai con đường, cũng có thể, trở thành hai đoạn đường tách biệt mãi mãi.

— Chào ba mẹ, con đi!

— Không ăn sáng hả?

— Muộn rồi ạ!

Tôi xỏ nhanh chân vào đôi giày để ngay ngắn trước nhà. Nhóc Thiên đưa tôi cái áo khoác, mặt mày nó biếng nhác vừa ngủ dậy. Tôi cầm lấy áo khoác từ nó, cơ mà nó cứ cau mày nhìn tôi không muốn buông ra.

— Không cần cười nhiều thế đâu, miệng sắp rách ra đến nơi.

Tôi nhìn nó, lại cười.

— Tao ổn mà.

Tôi chạy ra cổng, bắt gặp một tấm áo trắng đứng đó từng khi nào. Nắng sớm ôm lấy hắn, khiến nụ cười nhạt thường ngày trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết.

Tôi tiến lại gần hắn, cười cười trêu chọc:

— Ai mà xinh trai thế?

Hắn vênh vênh mặt tự đắc, khoe hàm răng trắng tinh:

— Còn ai vào đây?

Tôi bấu môi, lại nhìn đến cái vật thể bất ngờ xuất hiện còng cênh sau lưng hắn.

— Sao lại đem thứ này?

— Cần dùng. Lên xe đi, sắp trễ rồi!

— Đưa guitar đây tui mang cho!

— Nặng lắm đó. — Nhìn mặt hắn có chút không nỡ.

— Không sao, chứ để vậy sao ngồi.

Hắn chuyển guitar từ lưng hắn sang lưng tôi, có nặng lắm đâu. Tôi mang guitar, hắn mang balo ngược. Trước khi lên xe, hắn cũng không quên ném tôi hộp sữa. Càng càng tôi càng có ác cảm với thứ nước trắng này.

Hắn chờ tôi trên con đường quen thuộc ngập nắng. Đi không biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay tự dưng thấy nó đẹp vô cùng. Nó gần gũi, thân thuộc và bình dị. Nó là con đường tôi cùng hắn đi nhiều nhất.

Vẫn nhớ những buổi sáng đó, có một thằng nhỏ đeo một con nhỏ ngậm ống hút trên chiếc xe đạp đến trường. Vẫn nhớ những buổi trưa nắng gắt, mặt mày hai đứa đỏ ửng vội chạy trốn nắng.

Sáng chủ nhật nhưng trường lại ồn ào hơn thường lệ. Lũ cuối cấp vẫn xem đó là một ngày bình thường, vẫn cười đùa vô tư, vẫn đuổi nhau chạy khắp sân trường, đến giờ thì ngoan ngoãn ngồi im trong lớp đợi thầy cô đến.

Lũ cuối cấp, đang tận hưởng những giây phút cuối cùng của năm tháng cấp hai.

Hôm nay trong mắt tôi nó, tự dưng ngôi trường già sao trông đẹp thế, thầy cô tự dưng xinh ra, lũ bạn trông đáng yêu vô cùng, cả cái đứa mình ghét cũng thấy nó thật dễ thương. Mọi thứ gần gũi bao năm nay tự dưng hóa đẹp để một cách kì lạ. Có lẽ tại nó đều chung một tâm trạng, tâm trạng của người sắp sửa đi xa, rời xa mái trường này.

Không có tiết học nào diễn ra trong ngày hôm đó, nhưng lũ học sinh lại yên lặng một cách kì lạ. Cả sân trường vẫn ngập nắng như thế, không thay đổi, nhưng trong mắt lũ cuối cấp lại thấy mọi thứ đều khác xưa, thay đổi nhanh đến mức chính tại nó cũng nhận không ra.

Tiết chủ nhiệm cuối cùng, cô Minh nói rất nhiều, nói về tất cả, về mọi thứ chúng tôi cùng trải qua trong một năm. Cả lớp hứa với nhau sẽ không khóc trong cái ngày này, sẽ nở nụ cười thật tươi, nhưng đến lúc này, theo lời cô nói, một vài đứa lại lặng lẽ lau nước mắt. Bốn năm nói dài không dài nói ngắn không ngắn, từ những ngày bỡ ngỡ đến với nhau, rồi cùng nhau sống chung dưới một mái nhà, cùng nhau trải qua nhiều chuyện buồn vui, bây giờ sắp xa nhau rồi, ai cũng không nỡ.

– Câu cuối cùng, chúc mừng mấy em tốt nghiệp!

Cả lớp như vỡ òa. Mắt tôi nhòa đi, dù thế tôi vẫn thấy cô cười, cười rất rạng rỡ nữa là khác. Lũ con gái khóc thì không nói rồi, nhưng cả đến lũ con trai cũng đỏ cả mũi, mấy tên vì muốn giữ sĩ diện mà hít hít cái mũi đỏ bừng trông đến thương. Chẳng biết bao giờ mới gặp lại cái lớp có lũ con trai đáng yêu thế này!

Hắn quay sang nhìn tôi, tôi xấu hổ cúi mặt. Khóc lóc chẳng hay ho tí nào. Hắn một tay chống cằm, lơ đãng nhìn ra cửa sổ bên cạnh tôi, một tay vỗ nhẹ đầu tôi.

Ngày cuối cùng, lũ con gái trong lớp chuyền nhau quyển sổ lưu bút nho nhỏ. Tụi nó ghi vào đó những lời chúc, những kỉ niệm nho nhỏ, và cả những lời tỏ tình luôn giấu kín. Tôi bắt gặp một cô bạn cùng lớp mặt đỏ bừng khi đọc xong trang lưu bút một chàng trong lớp viết, tôi bắt gặp một chàng trai lặng lẽ kí hiệu một cái trái tim nho nhỏ bên cạnh chữ kí, tôi bắt gặp một vài đứa trong lớp cùng nhau viết lưu bút rồi cười ha hả khi nhắc lại những kỉ niệm xưa, tôi thấy một cô bạn đưa sổ lưu bút cho một người cô ấy ghét với nụ cười rất tươi, ... Tôi thấy và tôi sẽ nhớ hết những khoảnh khắc cuối cùng này.

Kí áo, một hoạt động thường niên không thể thiếu trong ngày này. Không chỉ ở phạm vi trong lớp mà lan ra cả các lớp khác. Những tấm áo trắng tinh bây giờ chỉ chít chữ với đủ loại màu sắc khác nhau. Cả những tấm ảnh lưu niệm cuối cùng.

Lũ lớp 9 ùa ra sân trường đầy nắng, cùng nhau tay bắt mặt mừng ngày cuối cùng. Áo tôi đầy chữ cũng ton ton ra ngoài làm phó nháy cho tụi nó. Hắn thì bị người ta kéo đi đâu mất tiêu rồi, con cưng thầy cô mà không đất “sô” mới lại.

Tôi gặp lại Uyên Nhi giữa đồng bạn bè của nhỏ. Nhỏ vẫn xinh xắn như thế, vẫn là trung tâm của đám đông. Nhỏ cười xinh thật. Tôi giờ tay bấm vài cái, nhỏ đáng ghét thật nhưng cũng không đến nỗi nào. Uyên Nhi chạy lại thúc vào người tôi, cười hi hi bảo:

– Hoa khôi sao lại đứng một mình ở đây, còn làm phó nháy cho người ta.

Tôi xin sửa lại, ngoại trừ cái mặt thì nhỏ vô cùng đáng ghét. Tôi không thèm bận tâm đến nhỏ, xoay người đi thẳng.

Nhỏ kéo tôi lại.

– Đùa mà đùa mà, căng thẳng thế làm gì?

Rồi nhỏ đưa tôi cây bút, bảo tôi kí lên áo nhỏ. Tôi cười, nhìn mặt nhỏ vui vẻ phết. Tôi và nhỏ cùng chụp chung một tấm ảnh, bất quá tôi quyết định xóa nó, vì chênh lệch nhan sắc quá lớn.

Một cậu bạn chạy đến bên tôi, nhìn tôi cười tươi rạng rỡ.

– Người mình từng thích, cho mình xin chữ kí cậu nào.

– Chữ kí mình có giá lắm nhé!

– Ừ ừ, vậy nên kí chỗ đặc biệt ấy.

Tôi còn chưa hiểu cái “chỗ đặc biệt” ấy là gì thì Thế Nam đã cầm tay tôi đặt lên nơi ngực trái cậu ấy. Tôi bối rối muốn rút tay về thì cậu ấy ngăn lại.

– Mình chỉ muốn ghi nhớ cậu là người mình đã từng thích, không có ý gì cả.

Thế Nam rất có ý nhấn mạnh ba từ “đã- từng- thích”. Tôi phân vân một hồi cũng đồng ý kí lên chỗ đó, nhưng lại chéch lên phía trên, chữ cũng hơi nhỏ. Chỗ còn lại, để người thích cậu ấy điền vào có lẽ hợp lí hơn.

Thế Nam kéo tôi đến chụp chung một tấm hình với cậu ấy, đơn giản là hai người bạn đứng bên cạnh nhau chụp một tấm ảnh bình thường. Nhưng đến sau cùng, đột nhiên cậu ấy chồm qua hôn chụt lên má tôi một phát. Tôi ngớ người, còn cậu ấy thì chạy mất tiêu. Trong lúc tôi còn đang ngơ ngẩn thì một ánh mắt sắc nhọn bắn về phía tôi, tôi lạnh sống lưng. Hắn đứng cách đó không xa nhìn chăm chăm về phía này, mặt đen như đất nồi. Tôi khóc không ra nước mắt, có muốn chọc tức hắn thì làm ơn đừng lôi tôi vào có được không.

Sau đó, cả khối lớp 9 tập trung dưới cờ sinh hoạt lần cuối cùng. Thầy Hiệu trưởng bụng bự lên tổng kết, thầy nói rất đơn giản, trên môi luôn nở nụ cười tươi. Có lẽ, thầy sợ nói ra những thứ sẽ làm không khí trùng xuống, làm tâm trạng của chúng tôi không vui. Rồi thầy đánh hồi trống tan trường, hồi trống cuối cùng dành cho lũ lớp 9 chúng tôi ở trường Đồng Du.

“Tốt nghiệp rồi!”

Một loạt bóng xanh mang ước mơ của lũ trẻ 15 tuổi bay thẳng lên bầu trời. Tôi ôm lũ bạn bên cạnh, cùng ngược lên bầu trời xanh thẳm. Chúng tôi cũng sẽ như những quả bóng ấy chứa niềm tin, khát khao và ước mơ mãnh liệt tiến thẳng về phía trước.

Xa xa, trên góc sân khấu quen thuộc, có chàng trai mặc áo sơ mi trắng ôm cây guitar say sưa hát. Ánh mắt chàng trai sáng ngời.

“Thoáng chút hè về, giống như hôm ấy.

...

Có những kỷ niệm, cứ trôi đi mãi.

Có những chặng đường, bỗng như thêm xa.

Có những lần ta, khẽ bước bên nhau.

Có những tình yêu, chưa một lần quên.

...

Đừng trôi nhanh quá tháng ngày

một phút thôi,

Dừng lại hè ơi đừng vội sang nhé!”

Một ánh mắt khẽ liếc qua tôi, tim tôi run lên nhẹ nhẹ. Rồi tôi lại nhìn hắn, nở nụ cười tươi nhất có thể. Bài hát này, hình dáng lúc này của hắn, tôi sẽ nhớ kĩ. Có thể đây sẽ là lần cuối, tôi thấy hắn, người tôi thích chơi guitar. Từ một thằng nhóc lớp 6 ôm cây đàn trông hơi quá khổ với mình, giờ thành một đàn anh lớp 9 sắp phải ra trường. Hắn với cây guitar, lúc nào cũng rất ngẫu.

“Đợi em một góc sân trường,

Tà áo bay thật dịu dàng, cùng em

nhẹ qua con phố.

Ở nơi xa cuối chân trời, nắng đã thôi roi,

Còn lưu luyến mãi những gì

vẫn ám đôi môi.

...

Từng trang lưu bút ướt nhòa

những yêu thương qua.

Giờ đây theo bước chân người đã đi...”

– Tụi bây phải nhớ giữ liên lạc đó, thay số điện thoại hay nhà cửa gì cũng nhớ phải báo tao biết đó.

– Nhớ khai giảng với 20-11 hằng năm về thăm thầy cô.

– Kì thi sắp tới phải thi cho tốt. Đứa nào cũng phải đậu nguyện vọng một nghe chưa.

– Nhớ là đừng quên nhau.

– Tao yêu chúng mày lắm, Al ẹ!

.....

Trường vẫn còn đó, nhưng người đã phải đi rồi.

—

Trưa nắng chói chang, trước hội đồng thi đầy áp người, đa phần là những ông bố bà mẹ đang ngóng chờ tin con. Tôi ừ ừ bước ra ngoài phòng thi, đánh thượt một cái dài. Một vài đứa con gái đi ngang qua tôi khóc nức lên từng tiếng. Thiệt, cũng lắm lại về trường cũ học thêm một năm nữa chứ có làm sao đâu.

Tôi gặp tụi nó ở chân cầu thang, ở hội đồng thi này chỉ có tôi, cái Trang, cái Thảo với hắn là thi cùng nhau. Mặt hắn với cái Trang thì khỏi bàn, hai đứa đó vốn không cùng đẳng cấp với tụi tôi. Nhỏ Thảo nhìn mặt nó chắc cũng ổn, mà bỏ đi, nó có làm được hay không thì mặt cũng một kiểu.

Tôi gục đầu lên vai nhỏ Thảo, than thở:

– Tao chệt, chệt, chệt rồi!

– Mà làm thế nào?

– Tao không biết, không biết.

Giờ đây đầu óc tôi hoàn toàn đình chỉ nghỉ ngơi, đến cả bài thi làm thế nào tôi cũng chẳng nhớ.

Cái Trang xua tay:

– Thôi bỏ bỏ, giờ về ăn ngủ nghỉ rồi quây bù cho những tháng ngày bị “cầm tù”!

Tụi lóp tôi có một cái hay đó là mỗi lần thi hay kiểm tra xong tụi nó đều không muốn nhắc lại bài kiểm tra. Học thì như điên nhưng kiểm tra xong lại chẳng thèm quan tâm kết quả đúng hay sai, xong là xong, vứt đó và chơi.

Cả bốn đứa di chuyển ra cổng trường, nơi có xe nhà nhỏ Thảo đậu sẵn, nhà nó tài trợ đặc biệt cho chuyến đi này. Hấn kéo tay tôi đi sau cùng, nhìn mặt hấn chẳng có vẻ gì là làm bài không được.

– Chắc bỏ phí mấy tuần ông kèm tui rồi, toán chẳng ưa tui chút nào.

– Làm được bao nhiêu?

– Bỏ câu cuối, còn lại chắc hên xui.

– Lên cấp 3, bà tập yêu nó nhiều hơn đi. – Hấn cười.

Lên xe, hấn lại đưa tôi hộp sữa cầm ống hút sẵn. Tôi ngả người dựa vào ghế cảm nhận hơi lạnh lan tỏa. Uống xong hộp sữa, tôi tựa đầu vào vai hấn chợp mắt. Hấn phủ áo khoác của mình lên đầu tôi cản bớt ánh sáng, cũng tránh ánh nắng chiếu vào mặt. Tôi thoải mái ngáp mấy cái, mùi hương dễ chịu quần quanh. Công nhận, được yêu chiều thật sướng!

.

.

Sau khi thi về nhà, tôi ngủ suốt từ lúc đó đến chiều tối. Đến lúc bụng kêu đói mới lồm cồm bò dậy, cổ họng khát khô. Tôi nốc hết nửa chai nước, lại nhìn đến cái nhà không một bóng người. Nhóc Thiên chắc lại chạy đến quán nhà em dâu rồi, còn ba mẹ chắc đi tìm không gian hai người rồi cũng nên. Nhà cũng không nấu cơm, chỉ kẹp lại ít tiền với mảnh giấy rồi bỏ đi mất. Con cái thì về mệt mỏi không hỏi được một câu, lại rủ nhau ra ngoài chơi hết thế này, tôi càng ngày càng cảm thấy bị ghẻ lạnh trong chính mái ấm thân thương của mình. Tôi gục đầu xuống bàn, đói quá! Cơ mà tay chân lại mỏi như chả muốn đi đâu.

Tôi với lấy cái cục gạch của mình, gửi đi dòng tin ngắn ngủn.

“Tuấn, đói!”

Sau đó lại gục đầu xuống bàn ngủ tiếp. Trải qua kì thi mới thấy những giây phút nghỉ ngơi không phải lo lắng thế này hạnh phúc biết bao.

Gà gât được một lúc thì có người ấn chuông cửa ỳnh ỏi, tôi cau có nhồm người dậy, nhìn dờ dẩn vào khoảng không một lúc lâu mới lấy lại tinh thần ra mở cửa. Đúng là hấn!

Hấn xách theo một cái cà mèn để ngay giờ xe. Tôi liếc hấn một cái, ngáp mấy cái rồi to, đợi hấn dắt xe vào trong rồi đóng cửa lại.

Hấn vào thẳng nhà bếp, nói vọng ra với tôi:

– Đánh răng rửa mặt rồi ra ăn, con gái gì ngủ phát khiếp.

Tôi ồm ờ rồi vào nhà vệ sinh, mắt nhắm mắt mở đánh răng rửa mặt xong, cả cái đầu tóc rối xù bị dính nước cũng lười chải, cứ thế ngồi vào bàn ăn. Trong mắt hấn tôi có bao giờ đẹp đâu, nên cần gì chú ý bề ngoài như thế nào.

Hấn bày từng khay ra bàn, mùi thơm nức mũi. Tôi ngồi xuống ghế, hít hà cái mùi thơm khiến bụng kêu réo rất. Khi đã tống một loạt thức ăn vào miệng, tôi mới chợt nhớ đến hấn.

Miệng vừa nhai vừa hỏi:

– Ông không ăn hả?

Hấn đẩy cốc nước đến trước mặt tôi.

– Ăn từ từ thôi, kéo nghen! Tui ăn ở nhà rồi.

– Thế cái này?

– Đồ mẹ tui nấu đấy.

Tôi nghe hấn nói suốt ghen đến nơi.

– Đem qua đây thế này rồi nhà ông ăn cái gì?

– Không sao, nấu nhiều lắm.

– Gửi lời cảm ơn của tui đến mẹ ông, đồ ăn ngon lắm!

Hấn cười khì, vén mớ tóc rối trước mặt ra sau giúp tôi rồi cắn nhai vài tiếng mới chịu thôi. Mới ăn được phần nửa tô cơm thì nhóc Thiên về, ngay sau đó ba mẹ cũng về đến nơi.

– Anh qua khi nào thế?

– Con qua khi nào thế?

Nhà tôi khi nào mà hiểu nhau dữ dội vậy. Tôi nhìn xong cũng chả thèm quan tâm đến mấy con người kia, lo ăn phần cơm của mình.

– Con mới đến ạ!

– Ủa, con nhỏ này lười đến thế là cùng, ngủ cho đã rồi giờ bắt con đem cơm qua.

Tôi ngẩng đầu nhìn ba mẹ, uất ức nói:

– Là vị nào bỏ đói con gái mình tung tăng ra ngoài đi chơi, con đói như thế thì lấy sức đâu mà đi chứ.

Đáp lại tôi chỉ là hai gương mặt vô tội cười hề hề như không có chuyện gì xảy ra. Mẹ đặt lên bàn một túi thức ăn, giọng nhỏ nhẹ dụ dỗ.

– Ba mẹ có mua mấy thứ con thích ăn đây.

Tôi bấu môi xong cũng kéo túi thức ăn về phía mình, nhìn một loạt đồ trong đó, mắt tôi sáng rõ.

– Của con hết á?

– Ừ.

– Thằng kia, đây là lương thực của chị, cầm này đựng.

Nó nhìn tôi bằng nửa con mắt, khinh bỉ đến độ không thể khinh bỉ hơn mà thốt ra hai chữ:

– Trẻ con.

Nó cũng đặt một túi giấy lên bàn. Tôi nhìn chữ cách điệu in trên bao “Xon Xen Coffee”, hóa ra nó vẫn nhớ đến chị mình. Tôi kéo hết về phía mình, ôm hết đồng quà tặng (thức ăn) vào người, đánh dấu sở hữu. Hấn liếc nhìn tôi, có cười như không.

Ăn cơm xong, cả nhà tôi lại quây quần bên bàn ăn, đương nhiên là có cả hấn, chén đồng bánh ngọt mà nhóc Thiên mang về.

– Bà đem cái bộ dáng đó gặp trai mà không thấy ngại hả?

Nhóc Thiên nói xong mẹ tôi còn gật gù phụ họa theo:

– Xấu mà còn không biết phấn đấu.

– Con giống mấy người nhà này đấy, mẹ không biết cái gì gọi là gen di truyền hả?

Mẹ còn không thèm để ý đến tôi mà quay sang hỏi hấn:

– Rốt cuộc thì con thấy con bé này có điểm gì tốt?

– Không có nhưng con thích là được.

Tôi xấu hổ đập vào người hấn, hai má đỏ bừng:

– Ông nói sến súa gì đấy?

– Sự thật mà.

– Thật thật cái con khi.

Phản ứng của tôi rước lấy tiếng cười của mọi người, tôi thì ngại muốn tìm cái lỗ nẻ để chui xuống.

Bữa tối tạm gọi kết thúc trong tiếng cười (trừ tôi). Mẹ lại đá đít tôi ra ngoài tiễn hân. Đợi hân dắt xe ra ngoài, tôi ở trong cái cửa thò cái đầu ra, hươ hươ tay chào hân.

Ai biết đâu hân đột ngột chạy lại, thom lên trán tôi một cái, hai tay không yên mà kéo má tôi ra. Tôi khó chịu đẩy tay hân mà hân chả thèm buông, còn cười thích thú nhìn tôi. Mối tôi như một đường thẳng khép lại với nhau, đến cả nói cũng khó khăn.

“Chụt!”

– Ngủ ngon!

Chỉ để lại một câu như thế, hân gây tội xong cứ thế chạy mất.

—

– Minh chia tay nhé!

– Ừ.

“Nếu một ngày nào đó bắt buộc phải xa nhau, ngày cuối cùng, xin bà hãy nói lời chia tay! Và sau đó, thương người ta như từng như thế với tui.”

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

==>CHƯƠNG 37<==

Một ngày nọ.

Tôi ngồi trước màn hình máy tính, di di con chuột một cách vô nghĩa. Tiếng nói cười vui vẻ trong chương trình hài phát ra mà tôi chẳng thể nhếch miệng nổi. Cuối cùng chẳng cách nào khác ngoài việc tắt nó đi, tôi lướt Facebook. Bảng tin nhảm chán chẳng có gì, tôi kéo lên kéo xuống hết đọc cái này lại đọc cái khác giết thời gian.

Màn hình hiện lên cửa sổ tin nhắn.

Thiên Tuấn: “Hôm nay không học nhé, tui có việc bận rồi!”.

Bực tức ở đâu kéo đến, trong lòng đắng ngắt, tôi gõ nhanh chữ “ờ” rồi đăng xuất khỏi face. Hân ngay cả mặt tôi cũng không muốn gặp, tôi còn chưa giận hân đến mức đó thì hân lấy lý do gì để giận ngược lại tôi chứ.

Tôi ngã nhào xuống giường, ôm con gấu lớn cuộn người thành một đoàn. Hai ngày rồi, không gặp nhau đến một lần, ngay cả nói chuyện điện thoại cũng chẳng có. Lúc trước có cãi nhau nhưng chỉ mấy mươi phút sau đã nhìn nhau cười hề hề, chưa bao giờ giận nhau dai như thế này. Ngày nào cũng gặp hân, giờ lại không nhìn được đến cộng lông của hân trong hai ngày, đúng là không thể quen được. Hồi trước mạnh mẽ bảo gặp hân đến ngán, giờ nhìn mình trong hoàn cảnh này mới thấy chán.

Tôi lại nhìn trần nhà thờ dài một hồi, tôi có lẽ bị hân gây nghiện rồi, chẳng qua mới không gặp có hai ngày mà đã chịu không nổi.

Tôi lết thân xuống dưới nhà kiếm đồ ăn, vừa lúc lại bắt gặp một cảnh tượng hay chưa từng có. Cái kẻ bảo với tôi là bận, không thể học được thế mà lại ngồi đây, ngay trong nhà tôi và với thằng em tôi. Hai người “hẹn hò” cũng biết tìm chỗ thật.

Tôi đi thẳng xuống bếp, vờ như không quan tâm. Hân với nhóc Thiên dán mắt vào màn hình chăm chú chơi game, hoàn toàn không quan tâm đến sự hiện diện của tôi. Tôi đóng sầm cái tủ lạnh trống trơn, cầm ví ra ngoài mua đồ ăn. Ở đây nhìn hân lại chỉ thêm bực.

.

.

Cầm túi đồ ăn vật trên tay, tôi chờ người nhìn con mưa rào trước mặt. Mưa to tạo thành một làn nước trắng xóa, như một tấm màn lớn che phủ mọi vật

xung quanh. Nãy nhìn trời còn xanh đẹp thế mà, mới vừa vào một lát bước ra đã mưa. Tôi hơi nép mình vào mái hiên nhà dân, tránh đám bọt nước tung tóe loạn xạ.

Không biết bao giờ mưa mới tạnh nhỉ? Lúc nãy đình ninh siêu thị mini gần nhà nên tôi đi bộ, giờ liều mạng chạy về có mà ướt hết. Điện thoại không có, ra đường ngoài cái xác sống chỉ đem thêm chút tiền lẻ. Tôi ngồi xồm trên đất, chống cằm nhìn màn mưa trước mặt, hạt mưa to rơi xuống đất rồi vỡ tan thành từng hạt nước bé tí ti. Tôi chăm chú nhìn từng hạt mưa rơi xuống đất, đếm từng hạt vỡ giết thời gian.

Một cú đập nước khiến mặt đường tung tóe nước, hạt nước bé tí ti vương vãi xung quanh. Từng cú giẫm nhẹ lên mặt đường chậm chậm tiến về phía tôi, cho đến khi tôi ngẩng đầu đã thấy một chiếc ô lớn trên đỉnh đầu cùng chiếc răng khềnh lộ bất ngờ.

Nụ cười của hắn làm tôi ngẩn ngơ vài giây, không quá tươi cũng không quá nhạt, chỉ là... nói làm sao nhỉ, có một chút dịu dàng quen thuộc từ nơi nào đó chậm chạp ủa về. Một chút thôi, nhỏ nhoi lắm, nhưng theo cách nào đó lại chui sâu vào tận lòng tôi.

Hắn bắt chước ngồi xồm xuống trước mặt tôi, lấy tay lau mấy vệt nước dính trên mặt tôi.

– Còn định ngồi đây đến bao giờ?

Tôi bối rối chuyển tầm mắt đi chỗ khác, tự nhiên có chút ngại. Hai ngày không gặp nhau, hai ngày giận nhau, đột nhiên hắn lại dịu dàng quan tâm cho tôi thế này...

– Muốn tui mau quên ông thì đừng lúc nào cũng dịu dàng như thế, tui nghiện đấy, nghiện rồi thì tui bỏ không được đâu.

Tôi xấu hổ nói, càng nói càng nhỏ, đến âm cuối thì dường như không nghe thấy.

Tôi đôi khi có cảm giác mình bị hắn nuông chiều đến hư rồi, đến nỗi khi hắn không xuất hiện bên cạnh như thường lệ lại có cảm giác không quen. Sờ hắn đưa mặc dù lúc nào tôi cũng làm bộ mặt chán ghét nhưng lại không khi nào bỏ lưng, khi không có lại thấy thiếu thiếu.

Một thứ quá đổi gần gũi, quá đổi quen thuộc bỗng chốc một ngày biến mất không dấu vết, giống như một cơn mưa xẹt ngang bầu trời, dù không muốn cũng lỡ bị nó làm cho ướt mắt rồi. Hắn chỉ bảo là “nếu”, đơn giản là hắn lo xa, nhưng ngay cả “nếu” đó tôi cũng không thể chấp nhận nỗi hoảng hốt nếu nó xảy ra thật. Khi hắn bảo tôi quên hắn đi và chấp nhận người mới, tôi cũng có chút chạnh lòng. Tình cảm tôi đối với hắn không biết nặng hay nhẹ, cũng chẳng biết phải cân đo đong đếm ra làm sao, nhưng tự dưng lại cảm giác hắn xem nhẹ tình cảm của mình.

Thế rồi, tôi giận hắn.

Hắn nhéo mũi tôi, kéo mặt tôi đối diện với hắn.

– Bà thế này là đang làm nũng sao?

Hắn cười day day mũi tôi, tôi xấu hổ đỏ cả mặt.

– Tâm góc. Tui nói vậy là không muốn bà vì tui mà chịu thiệt thòi thôi.

– Không có ông mới thiệt thòi.

Hắn cười, bảo:

– Thôi đứng dậy đi về, định ngồi đây đến bao giờ.

Cơn mưa không có dấu hiệu giảm bớt, rầm rầm đổ xuống mái tôn trên đầu. Hắn cầm ô đứng dậy, giơ tay về phía tôi. Ngồi lâu khiến hai chân tê rần, dường như mất cả cảm giác, tôi vừa đưa dậy liền muốn ngồi xuống lại, loạng choạng nắm lấy tay hắn mới giữ được thăng bằng.

Tôi méo mặt với hắn:

– Chờ một chút, chân tê quá!

– Leo lên đây tui cõng!

Tôi cười khi, cầm ô nhảy phốc lên lưng hắn. Tôi vòng tay ôm cổ hắn, cảm nhận hơi ấm từ hắn truyền sang rồi cười khúc khích như con dỏ. Mũi người được mùi dầu gội nam tính thoang thoảng trên tóc hắn. Hắn so với con gái còn thơm hơn.

– Đây, hứa với tui nhé!

Giọng hắn trầm trầm hòa cùng tiếng mưa rơi lộp bộp lộp bộp như một giai điệu đặc biệt chui vào tai tôi. Tôi xoay xoay cán ô, làm chiếc ô lớn xoay vòng trên đỉnh đầu. Những hạt nước trong suốt theo đó mà văng ra tứ phía.

Hắn từng bảo với tôi, trong một mối quan hệ tình cảm, người bắt đầu trước sẽ là con trai. Dù con gái có thích người ta đến mức nào cũng nên để con trai chủ động, còn không thì nên đi tìm người khác tốt hơn vì ngay cả việc tạo lập một mối quan hệ rõ ràng với người mình thích còn làm không được huống hồ gì những việc khác. Còn con gái sẽ là người kết thúc, vì đơn giản, đã không thể cho người con gái một đoạn tình cảm trọn vẹn thì đến cuối cùng cũng

nên để cô ấy đóng lại mối quan hệ đó, ít nhất khi kết thúc con gái cũng không chịu thiệt thòi.

– Tui biết rồi! Chị đây sẽ là người đá chú trước.

Tôi bật nghịch với trò đùa do mình tạo ra, không quan tâm mà trả lời hần. Cả người đột nhiên bị xốc lên, tôi vì bất ngờ mà suýt đánh rơi cả ô, vội vàng ôm chặt lấy hần.

Đi thêm một đoạn, tôi rất trịnh trọng mà nói với hần:

– Này, mai sau tui với ông đừng giận nhau nữa, không tốt chút nào.

– Tại sao lại không tốt?

– Không có ông không tốt.

Tôi nghe tiếng hần cười.

– Đúng là tui chiều bà đến hư rồi!

– Đúng thế, vậy nên ông cần phải chịu trách nhiệm.

– ...

Tôi với hần cùng băng qua một bức màn mưa, giẫm một thảm mưa và đội cả một trời mưa trên đầu.

– Đúng rồi, không phải hôm nay ông có việc bận sao?

– Ừ, bận dỗ bà.

—

Một ngày nắng gắt cuối tháng sáu, nhiệt độ càng ngày càng cao, mặt đường đủ để rán trứng. Tôi với thêm hai kẻ nữa chúi mũi vào màn hình máy tính xem phim ma. Hần với nhóc Thiên tình thần thép không nói, riêng tôi bằng cách nào cũng phải có tám chân đi cùng, như thế tôi mới có cảm giác an toàn được.

Ngoài trời đông như đổ lửa, trong phòng nhiệt độ càng ngày càng hạ theo tình tiết phim. Hai cái quạt cỡ lớn đang làm việc hết công suất chia vào ba người đang ngồi nằm lê lết dưới sàn nhà. Tôi trùm kín chăn, chỉ chừa ra đôi mắt, nóng lạnh đan xen chẳng biết diễn tả thế nào.

Đến đoạn gay cấn, tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Tôi nghe trong đó hét lên một tiếng, tôi ngoài đây cũng hét lên to chẳng kém. Sau đó, chẳng có sau đó, kỉ ức của tôi dừng lại ở một màu đỏ như máu.

Tôi bay thẳng lên giường, bây giờ chần trùm kín cả người. Tim vẫn nhảy loạn xạ trong lồng ngực. Bên cạnh vang lên tiếng cười. Kinh dị, quá kinh dị!

– Haha, hóa ra bà cũng là con gái à?

– Nhìn cái mặt mấc cười không chịu nổi.

Xung quanh có hai tên vẫn chưa chịu dứt con điên, cứ ha hả cười suốt. Tôi đồ quạu bật dậy với cái đầu tóc rối xù bắt đầu cầm gối ném loạn. Cái lũ mất nết, nghĩ sao đang trong lúc cao trào lấy cái laptop dí thẳng vào mặt tôi, làm như thế không hoảng mới là lạ. Với lại ai bảo tôi không sợ, tôi chỉ là dùng cảm ơn tui con gái một tẹo, tinh thần cũng cứng hơn một xú, tim mạnh hơn chúng nó một chút. Chứ bây giờ thử gặp một ông “kẹ” ngoài đường đi, tôi không đá ra quần mới lạ.

Tôi như hổ cái gầm gừ gào rú trên giường, còn hần với nhóc Thiên như đuôi uoi vừa cười vừa chạy. Được một lúc, vừa mệt lại vừa nóng, cả đám lại tranh nhau đến trước quạt đón gió. Gió mát lạnh cứ thế tạt thẳng vào mặt, vừa mát lại vừa khoan khoái khó nói thành lời. Hần với nhóc Thiên tiếp tục trêu, tôi đập được sẽ đập, đấm được sẽ đấm, không ăn thua sẽ dùng quyền con gái mà cắn, cào, bấu.

Quay tung phòng một hồi, tôi xuống dưới bếp rót nước. Đúng lúc lấy được chai nước thì chuông cửa vang lên, tôi vừa uống vừa ra ngoài. Một thân hình nhỏ nhắn đứng dựa vào cửa, bên cạnh là chiếc xe đạp màu xanh nhạt đúng chuẩn dành cho con gái. Tôi chép miệng, chắc là đến tìm nhóc Thiên rồi.

Tôi mở cửa. Cô bé quay lại nhìn tôi, gương mặt lấm tấm mồ hôi lại nở nụ cười rạng rỡ. Một chút đỏ bừng trên khuôn mặt nhỏ lại giống như bông hoa nở rộ dưới hè.

– Chị Tâm.

Thùy Nhi hướng tôi reo lên, tôi thích thú bẹo má nhỏ.

– Nhớ thằng nhóc nhà chị hả?

Chỉ một câu thôi lại làm hai cái má rục rờ hơn dưới ánh mặt trời, tôi cười thầm, bẹo bẹo vài cái nĩa mới cho nhóc Nhi vào nhà.

Lên trên phòng, gặp một cảnh tượng xấu không thể tả. Hai thằng con trai mỗi thằng ôm một cái quạt, nằm khoe thân dưới sàn như đang phê thuốc. Hình tượng đẹp trai ngầu lòi trước mặt bọn con gái đã bị đá văng từ đời nào rồi. Hấn thấy tôi còn cố ngheh cái đầu lên nói mấy tiếng:

– Nước đâu?

Lại nói đến hấn, nhà tôi từ khi nghỉ hè trở thành nhà hấn rồi cũng nên. Cứ đến nhà là tự động mở cửa đi vào, gặp ba tôi gọi ba, gặp mẹ tôi gọi mẹ. Trong khi tôi nhẩn mặt nhũn mày thì mọi người trong nhà tôi lại tỏ ra rất bình thản, kiểu hấn là con còn tôi là cái đũa dớ hơi nào đấy rơi từ trên trời xuống. Vui thì hấn chờ tôi lượn phổ này nọ, không sẽ hẹn với đám bạn đập phá này kia, lười quá thì ở nhà bày trò con bò tránh nắng. Thường ngày ba mẹ đều đi làm, chỉ có tôi với nhóc Thiên ở nhà, hấn là thành phần quen thuộc góp vui mọi tiết mục. Đôi lúc hai tên kia vào phòng nhóc Thiên khóa trái cửa không cho tôi vào, bảo tâm sự chuyện thâm kín của con trai. Tôi nhếch môi khinh khinh quay đi.

Hấn thấy nhóc Nhi chỉ cười chào, rồi lại nằm xuống tiếp tục sự nghiệp đang dở. Còn rất có tâm mà đẩy vai nhóc Thiên nhắc nhở:

– Em dâu của chị chú đến rồi kìa!

Ngay lập tức, một bóng người ngồi bật dậy nhìn về phía tôi sau lại cúi đầu kiểu gái mới lớn e thẹn lắm.

– Ngưng diễn sâu.

Tôi bước vào quăng cho mỗi tên một chai nước. Nhóc Nhi cũng theo sau.

– Em ngồi đó đi! – Tôi chỉ cái ghế xoay cạnh bàn học.

Cô nhóc ngại ngần đưa mắt nhìn xung quanh phòng tôi, rồi không biết vô tình hay cố tình mà liếc mắt qua nhóc Thiên. Tôi ngồi trên giường nhìn khuôn mặt bé bé xinh xinh như cái bánh bao hết đồ rồi hồng chỉ muốn cắn một miếng.

– Đừng nói bà đến đây chỉ vì nhớ tui chứ.

– Không hề, – Rồi giọng cô nhóc nhỏ dần, – Chỉ là tui có chuyện muốn nhờ.

– Chuyện gì?

– Ông cũng biết là trên biển sắp có lễ hội, quán tui cũng tham gia phần ẩm thực trên đó. Nhân viên phải chia ra hai nơi nhưng không đủ, gấp quá nên không thể tuyển nhân viên được, tui hết cách nên mới đến đây nhờ ông.

Nói đoạn, Thùy Nhi len lén nhìn sang tôi với hấn.

– Chỉ là trong một buổi tối thôi, không tốn nhiều thời gian đâu. Mẹ tui cũng sẽ trả lương đầy đủ.

Em trai thân thương lại nhìn sang tôi, e hèm vài cái:

– Tui thì không sao, hỏi bà đi!

– Được thôi, dù sao chị cũng rảnh mà.

– Anh cũng đi.

Hấn nhún một cái nhảy ngay lên giường ngồi cạnh tôi, miệng toé toét cười. Không biết thế nào cơ mà dạo gần đây hấn càng ngày càng giống con nít, một chút nghiêm túc như trước đây cũng không có. Tôi quan ngại sâu sắc.

.

.

Ngày hôm đó, mặc dù nhóc Nhi bảo tối hãy đến nhưng buổi chiều ba đứa đã lọc cọc đạp xe đến nơi. Lễ hội được tổ chức ở công viên Biển Đông, ngay đài phun nước dựng một cái sân khấu to to bự bự vô cùng hoành tráng. Xung quanh bày những hàng quán dịch vụ nho nhỏ. Chúng tôi tìm ra cà phê Xon Xen ở trong một góc nhỏ, mặt quán hướng thẳng ra biển, hơi xa cơ mà địa thế đẹp. Nói là quán cho oai chứ thực ra chỉ giống như một cái chòi nhỏ, bên trong có quầy pha chế với không gian đủ cho hai người. Bên ngoài bày những bộ bàn ghế nhỏ khá là bắt mắt và tiện cho việc di chuyển. Có một bảng hiệu con con gắn trên đỉnh chòi nhấp nháy dòng chữ Xon Xen Coffee.

Mới chiều, quán không đông khách mấy. Người đầu tiên chào tụi tôi là anh pha chế quen thuộc, không nhầm thì có lẽ anh tên Hoàng. Bên cạnh anh có một chị xinh xắn đang tỉ mỉ với mấy cái bánh ngọt. Sau đó tụi tôi được nhóc Nhi đưa đi thay đồng phục quán, vẫn là chiếc áo sơ mi cũ có in logo quán.

Gió biển mơn mẩn tấp vào mặt, thổi bay tóc. Tôi cào nhẹ lại đám tóc đang bay loạn, hít hít cái không khí mang hương biển. Những ngày nóng thế này ra biển đúng là tuyệt nhất! Nơi này chứa rất nhiều, rất nhiều kỉ niệm của chúng tôi. Có bạn bè, có tôi, có hấn, và có tình cảm của những đứa trẻ đang lớn. Gió bay đi vô định, tình cảm của chúng tôi cũng đang dần lạc hướng.

Một cái đập bẹp lên trán khiến tôi giật mình, nhìn tay đủ biết người đằng sau là ai.

– Lại nghịch mặt gì đấy?

– Đang suy nghĩ lí do gì mà dạo này tuổi ông sụt giảm nhanh thế.

Tôi nghe thấy tiếng hần cười, rồi một bàn tay luồn vào tóc tôi cào nhẹ. Những động tác trên đầu dần có quy tắc, rất nhẹ nhàng, rất đều đặn.

– Tâm ơi, Tuấn tết tóc cho Tâm nhé!

– Ủ ừ, làm đẹp vào nhé.

Tôi ha hả cười hùa theo hần. Nhóc Thiên ngồi đằng trước mặt không cảm xúc chĩa thẳng điện thoại vào tụi tôi nhấn tách. Tôi với hần còn không biết ngượng mà giờ mặt ra tạo dáng.

– Tinh tứ nơi đông người, đúng là không biết ngượng.

Đó chỉ là thời gian rảnh rỗi buổi chiều không biết làm gì ngoài ghẹo nhau. Tối đến cả đám bắt đầu co giò lên chạy loạn. Người đông vui như trẩy hội, đèn điện đủ màu sắc nhấp nháy rực rỡ cả một vùng. Tiếng nhạc xập xình vang cả một vùng trời.

Mặc dù nằm trong góc ít người qua lại nhưng lại được lợi ở địa thế tốt, thường có nhiều người đi dạo trên biển ghé vào chỗ tụi tôi. Quán nhỏ ban đêm cũng rất bắt mắt, nhân viên cũng bắt mắt nốt. Bằng chứng là có mấy bạn gái từ chối không biết bao nhiêu lời chèo kéo mời mọc của các hàng quán khác chỉ để chui vào góc này và được trai đẹp phục vụ. Không biết kẻ nào đồn mà cuối cùng ngoài mấy cặp đôi thì toàn gái với gái ngồi trong cái xó này.

Tôi cảm thực đơn tiến đến một bàn 3 bạn nữ mới vừa vào.

– Không biết các bạn dùng gì?

Một bạn nữ hơi hơi nhỏ con ngại ngần nhìn tôi rồi nói:

– Bạn ơi, có thể đổi cho bạn nam bên kia phục vụ bàn này không?

Tôi nhìn theo hướng chỉ tay của cô bạn, nhắm đến hần chứ không ai khác. Hần đang tiếp một bàn cách đó không xa, miệng cười trong khi mồ hôi chảy ướt cả áo. Mặc dù gió trên biển thổi đều cơ mà chui vào trong cái động người này thì cũng như ở ngoài đường giữa trưa thôi.

Tôi đành cười với bàn bên này.

– Cậu ấy bận tiếp mấy bàn kia rồi, e là không kịp tiếp mấy cậu. Ờ, các cậu dùng gì?

Ba người đó lại nhìn tôi, kiểu vẫn hy vọng sẽ được hần phục vụ.

– Mấy cậu cứ gọi món trước, mình sẽ bảo cậu ấy bê ra.

– Ok, thế thì được.

Tôi cảm tờ giấy kêu đồ dùng đi vào trong, còn nghe được loáng thoáng vài câu đối thoại của ba cô bạn thế này.

– Nghe đồn là hot boy Đông Du đấy!

– Công nhận nhìn nghiêng như thế đẹp trai thiệt ấy.

– Chẹp, tao chỉ mới được nhìn qua facebook thôi, hôm nay có cơ hội phải nhìn cận mặt mới được.

– ...

Nhan sắc của trai có sức hút thật kinh dị!

Tôi bày mọi thứ ra khay rồi đưa cho hần. Hần cầm khay rồi quay sang cười.

– Một quá thì nghỉ đi!

– Đúng đó.

Tôi quay ra sau quầy bán lấy mấy tờ khăn giấy, rướn người lên lau mồ hôi cho hần. Thế nào mà ngay cả tóc cũng dính bết vào trán. Hần như cún con rất thích thú hưởng thụ, còn thiếu điều gắn thêm cho hần cái đuôi. Mặt trắng trắng cứ cười xuống, mắt cong cong ý cười, tôi liền lấy tay véo véo mấy cái. Sau đó, mặc cho hần làm bộ méo mếu, tôi thẳng chân đá đít hần đi.

Càng về đêm, mọi thứ càng sôi động. Mọi người đang số đều tập trung trước sân khấu nhún nhảy theo điệu nhạc, các hàng quán bắt đầu thừa thớt người dần. Tôi với nhóc Nhi đi thu gọn đồng rác xung quanh khu vực bán hàng, đa số đều là đồ dùng một lần nên không cần phải rửa. Hấn với nhóc Thiên đang sắp xếp lại bàn ghế. Dọn dẹp một hồi, đã đâu vào đấy, đang tính lấy rác đi vứt thì bị anh Hoàng chặn lại.

– Hình như chút nữa có pháo hoa đấy, mấy đứa đi xem đi, để anh dọn cho.

– Cơ mà...

– Đi đi, cũng không còn đồ gì để dọn nữa mà.

– Dạ, vậy để em đem bao rác này đi vứt đi.

Tôi cầm bao rác đi trước, hấn lèo đèo theo sau. Đi một đoạn, tôi mới giật mình nhớ ra một điều, tôi không biết chỗ vứt rác. Tôi ngoắc ngoắc hấn, hấn toe toét chạy đến.

– Tâm à, cần Tuấn làm gì sao?

Đẩy đẩy, dạo này hấn rất đáng yêu, đáng yêu quá mức cho phép luôn. Khi tâm trạng hấn vui nhất, sẽ giờ cái giọng “Tuấn Tuấn Tâm Tâm” trẻ con ấy ra, cứ như mấy đứa nhỏ mẫu giáo hay í ới gọi nhau ấy. Nhìn mặt hấn đáng yêu thật, mà

mặt đẹp trai rồi thì có làm gì cũng chẳng thể xấu được, nhưng nghe giọng thì tởm thật.

– Rác vứt ở đâu?

– Để tui.

Chỉ thấy hấn cầm bao rác phóng cái vèo, thoát cái đã chẳng thấy đâu. Tôi ngo ngẩn đứng đó một hồi, hấn từ xa lạch bạch chạy lại.

– Được rồi, đi thôi! – Hấn vừa nói vừa thờ gấp, tay quệt chút mồ hôi chảy ra.

– Đưa tay đây!

Tay hấn bao trùm lấy tay tôi, có chút nóng lại thêm chút ẩm ướt của mồ hôi. Tôi cười bước đều theo hấn ra biển. Bờ biển rất đông, vẫn còn tiếng nhạc xập xình đâu đó nhưng dường như mọi người đều kéo hết ra ngoài này đón chờ những luồng sáng đặc biệt của đêm nay.

Hấn kéo tôi ngồi xuống trên một thân cây dừa bị ngã, trước mặt qua lại đều toàn người là người. Tôi đứng đưa chân bôi đám cát dưới chân, hấn thì luôn miệng lái nhái không biết bao nhiêu là chuyện. Hấn càng ngày càng lăm lăm.

Tự dưng hấn cào cào lòng bàn tay tôi mấy cái, hướng tôi đưa ra yêu cầu vô lí nhất từ trước đến giờ.

– Tâm, kêu anh đi!

– Đẹp, ông bị điên hả?

– Mấy cặp đôi khác người ta cũng gọi nhau như thế còn gì.

– Ra mà bảo mấy em thâm thương trộm nhớ ông ấy.

– Tâm.

Hấn bắt chợt kéo dài giọng làm nũng, mặt rõ đáng thương.

– Đẹp, anh em gì chứ, sến phát ón!

Hấn ngay lập tức đổi sắc mặt.

– Bà tin tui cường hôn bà cho đến lúc bà nói không?!

– Dám? Lại đây?

Hấn chống hông ra vẻ hằm hồ trước mặt tôi. Tôi cũng ngēnh mặt thách thức. Hấn chỉ vừa vịn vai tôi cúi xuống, tôi không thương tiếc tát hấn một tai, còn khuyến mãi thêm một cái đập vào chân.

Hấn mếu mặt vừa ôm chân vừa ôm mặt nhảy lò cò mấy vòng. Tôi được mè cười ra trò.

Đèn điện xung quanh đó bỗng dưng tắt vụt, đồng thời vang lên tiếng mọi người đếm ngược rất to. Tôi vẫn chưa quen được bóng tối, vừa huơ huơ hai tay vừa gọi tên hấn.

Ngay khi tất cả mọi người cùng hô vang số một, một tia sáng rực rỡ được bắn lên bầu trời đen trên biển. Mọi người hô vang thích thú, chỉ có tôi là cứng đờ như tượng, cái gì cũng nói không nên lời.

Tôi bị hấn cường hôn. Hai tay bị nắm chặt lấy, chân thì có đá thế nào hấn cũng không nhúc nhích. Mắt sâu đối diện với tôi còn cong cong ý cười như khiêu khích. Hai bên tai liên tục vang lên tiếng pháo nổ nhưng đến hình dạng nó thế nào tôi chưa một lần được xem.

Tôi thấy hấn khẽ nhắm mắt, mi dài đan xen nhau rõ sinh động. Môi dưới bị cắn một phát rõ đau, sau đó mới thấy hấn bằng lòng bỏ ra. Tôi trừng mắt với hấn, hấn lại nhe răng tí tòn cười.

Hấn cúi đầu nói thâm vào tai tôi:

– Đây là điều tui đã bỏ lỡ vào đêm giao thừa năm nay.

Phía sau hấn, tôi thấy một rừng pháo hoa rực rỡ nhưng bên tai lại không có bất kì một âm thanh ầm ĩ nào. Chàng trai đứng đối diện tôi lúc đó, trong mắt tôi còn đẹp hơn đám pháo hoa sau lưng.

.

.

Đang lúc tôi với hấn tung tẩy giã đập lên cát để đi về thì bất gặp một cảnh tượng nóng chưa từng có. Xa xa, trong dòng người đông nghịt, có hai bóng dáng nho nhỏ nắm tay nhau không rời. Tôi với hấn chạy nhanh đến rồi giả bộ đi ngang qua.

Tôi lên liếc Thùy Nhi một cái, cô bé đỏ ửng mặt.

Hấn bắt đầu giờ trò phá đám:

– Ủa hai đứa cũng đi xem hả?

– Vâng ạ!

Nhóc Thiên khẽ nháu mày, kiểu không hài lòng lắm khi tự dung lời đầu ra hai kẻ vô duyên phá đám. Tôi cười như được mùa, làm bộ rất thắc mắc mà hỏi:

– Hai đứa công khai rồi hả?

Thùy Nhi xấu hổ đỏ bừng mặt, tay vội vàng rút ra khỏi tay nhóc Thiên rồi vội vàng giải thích.

– Không phải vậy đâu ạ! Chỉ là lúc nãy đông người quá, sợ bị lạc nên tụi em mới... nắm tay vậy thôi.

Có phải em dẫu tôi quá ngây thơ không? Có gì là cứ tuồn tuột ra hết khác hấn với thằng nhóc một lời hai lẽ nhà tôi. Tôi nhìn hai má đỏ ửng của em nó, trên nữa cũng tội nên chỉ nheo nheo má vài cái rồi tha. Má mấy người này nụng thích thật!

– Hai người làm trò đủ chưa?

Kẻ nhần mặt nháu mày khó chịu cuối cùng cũng lên tiếng. Tôi với hấn cười lơ lơ như không nghe rồi quàng tay nhau bước đi trước.

– Nắm tay chặt vào nhé, không lạc mất đấy!

Không cần biết ngày mai ra sao, hôm nay vẫn vui vẻ bên nhau là tốt rồi.

—

Hôm nay lại là một trong hàng hà sa số những ngày hấn ăn dầm nằm dề nhà tôi. Mới sáng bánh mắt đã qua nhà tôi nằm một xó. Tôi thật không biết cảm giác của ba mẹ Phan lúc này thế nào, có một thằng con mà như mất rồi chẳng?

Còn có cái kiểu nằm lông lốc trên ghế sofa nhà tôi rồi nói mớ.

– Ai mua người yêu tôi đi, 5 tỉ không bán, thêm một tỉ nữa tôi gửi luôn cả quần áo.

– Người yêu tôi là động vật ăn tạp, mặc dù không xinh lắm nhưng dễ nuôi, ăn gì cũng được, có thể nuôi cho nhiều thịt tí rồi bán với giá cao hơn.

-...

Tôi nghe không nổi nữa mới tát một cái cho vỡ mặt hấn ra. Hấn còn rất biết diễn, kiểu giật mình rồi mắt nhắm mắt mở hoảng hốt lắm. Rồi nhìn tôi lấp bấp nói:

– Sao, sao bà bánh tui?

Tôi chỉ hận không thể đâm vỡ mặt tên chết tiệt trước mặt này thật.

– Bớt diễn đi ông tướng! Tin tui cảm chửi chà chà ông trả về lại cho mẹ Phan không?

Hắn nhe răng ra cười như tên ngốc. Tự động ngồi dậy xích vào rồi ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

– Đùa tí mà, ăn sáng nào!

Hắn ton ton chạy vào nhà tôi rồi lấy ra hai cái tô kèm hai đôi đũa. Sáng nay mua cả mỳ quảng cơ đấy, mọi bữa toàn nằm một xó rồi bắt tôi đi mua.

– Làm thế nào mà ông qua đây cả ngày mà ba mẹ Phan không nói gì thế?

– Ở nhà có người lạ, không quen. – Hắn bụ bụ bầy bầy đồ ăn ra, tay làm miệng trả lời tôi.

– Đồ trẻ con! Ông đi hoài như thế bà buồn thì sao?

Tôi nghe hắn lầm bầm gì đó trong miệng không rõ, đẩy tô mỳ đến cho tôi rồi bảo:

– Vậy bà về nhà với tui nhé!

Tôi chưng người lại, bắt đầu đánh trống lảng. Tôi vẫn chưa đủ can đảm để gặp lại ai trong nhà hắn, nhất là bà. Không biết phải diễn tả cảm giác của tôi thế nào, chỉ là rất khó để có thể nói chuyện bình thường với họ.

Tôi đáng lẽ phải nói những thứ này sớm hơn với hắn nhưng sự ích kỉ đã giữ tôi lại. Họ có thể gặp hắn sau này, nhưng với tôi chỉ là một chút thời gian ngắn trước mặt. Vậy nên tôi nhỏ nhen giữ hắn suốt khoảng thời gian này, ở bên tôi và làm những việc bình thường. Chỉ cần hắn đặc biệt là đủ rồi.

– Hôm nay đi đâu không?

– Tui lười, ở nhà đi.

Tôi ngồi co chân lên sofa đọc truyện, tay liên tục bóc bánh bô môm. Hắn đi đâu đấy rồi quay lại cầm theo một cuốn sách. Không cần nhìn cũng biết hắn vừa chồm từ phòng nhóc Thiên chứ chẳng ai khác, trong nhà này có mẹ xem phim Hàn xèng, bố đọc báo, tôi đọc truyện tranh và thằng em tôi đọc mấy cuốn vừa dày vừa ngán lại toàn chữ với chữ đó. Tôi nhòm bìa sách, “Mười người da đen nhỏ”.

Hắn trêu:

– Bà coi chừng nhóc Thiên đó, trong phòng nó toàn sách trinh thám với cả kinh dị thôi. Biết đâu một ngày bà về đoàn tụ ông bà lại chả biết vì sao lại vậy.

Hắn còn sinh động đập đập hai tay mô tả cảnh “lên trời”.

– Chỉ cần nó mở miệng nói là tui đủ chết rồi, không cần nhưc nảo thế đâu.

Lại tiếp tục, tôi đọc truyện ăn bánh của tôi, hắn đọc sách của hắn. Nắng tháng sáu lúc nào cũng rực rỡ như thế, chói chang cùng nóng nực. Nắng chiếu sáng cả căn phòng, xuyên qua cửa sổ tạo thành những ô tròn nóng hổi trên nền nhà. Những hạt bụi trong không khí hiện diện rõ trong thứ ánh sáng chói chang ấy.

Trong không gian yên tĩnh ấy chỉ nghe mỗi tiếng quạt máy chạy ro ro, à khoan, chính xác hơn thì có thêm nhò nào đấy nhóp nhép nhai không ngừng. Trong khi hắn chăm chú đọc sách, tôi hết ăn lại nằm, rồi lại ngồi, rồi tiếp tục lê lét trên sofa. Không thể hiểu tại sao hắn lại có thể ngồi nguyên một cục rồi đọc sách như vậy. Tôi nhòm xuống thứ hắn đang đọc, toàn chữ là chữ, liếc vài dòng đã thấy muốn buồn ngủ rồi.

Tôi chống cằm ngồi nghịch tóc hắn, lâu lâu lại cúi đầu ngửi ngửi. Dầu gội nam nào cũng thơm thế này sao? Vò rối, tạo hình, làm đủ trò mà hắn không hề khó chịu nửa lời. Tôi chơi chán chê bắt đầu gọi hắn:

– Tuấn!

– Ừ?

– Tuấn!

– Ừ.

– Tuấn!

– Ừ.

– Tuấn!

– Ừ.

-...

Không cần biết hắn đang làm gì, quan trọng đến mức nào, chỉ cần tôi gọi, hắn ngay lập tức sẽ đáp trả. Dù cho một kẻ dở hơi như tôi có gọi hắn kẻ cả không có việc gì đi nữa, hắn cũng sẽ không khó chịu mà trả lời. Ô nặng trên sàn nhà bỗng dưng tắt hẳn, những hạt bụi bay tán loạn trong đó cũng không còn, hình như mây mang mặt trời đi mất.

Lúc tôi thức dậy đã là giữa trưa, xung quanh chỉ có mỗi tôi, trên người đang đắp cái chăn mỏng. Tôi ngáp một cái rồi dài sau đó mắt nhắm mắt mở đi vào bếp. Chính cái mùi hương từ đây ra đã đánh thức dạ dày khiến chủ nó phải thức giấc.

Tôi nghe âm thanh lộc cộc trong bếp, vừa nhào vào đã thấy mẹ cầm con dao dính đầy máu quay lại nhìn tôi. Tôi hét hồn suýt rớt cả lên. Kinh dị! Quá kinh dị rồi!

Mẹ lườm tôi, rồi đứng đưa cái dao lên:

– Con gái con đũa, ăn với ngủ là giỏi!

Tôi quyết định lời câu nói của mẹ, mở tủ lạnh lấy nước uống.

– Tuấn đâu rồi mẹ?

– Tao đâu biết, vừa về đã thấy mày nằm ngủ như chết rồi.

Tôi thức mắc một chút rồi lại vụt sau đầu, tí nữa thế nào giờ cơm cũng có mặt ấy mà. Tôi ngồi xuống bàn nhìn mẹ chờ cơm.

– Ủa thằng Tuấn đâu?

Quảng thượng vừa ngồi vào bàn liền hỏi ngay tên hắn, nhà này bèn hơi hắn hết rồi.

– Con đâu biết.

Tôi xới cơm ra chén, theo thói quen để thêm một cái chén với một đôi đũa. Ngồi thêm một lúc vẫn chưa thấy hắn đâu, tôi ngờ ngợ một lúc rồi hỏi nhóc Thiên.

– Hắn đi đâu rồi?

– Gì hỏi tui? – Nó đưa mắt ngạc nhiên về phía tôi. – Ủầy, chắc ông về nhà ấy mà.

Tôi gật gù, cũng đúng. Đẹp tạm hắn qua một bên, lấp đầy cái bụng trước mắt đã.

Cuối cùng có nhóc nào đó căng da bụng trụng da mắt, ăn xong là phơi thây trên giường ngủ mất tiêu. Đến lúc tỉnh lại thì chiều sắp tàn. Gật gà gật gù vô nhà vệ sinh một lát lại chạy xuống mở cửa. Mọi người đi đâu không biết, chuông réo đau cả tai.

Bắt gặp hắn thông dong dựa vào cái xe đạp dựng trước nhà chỉ muốn đạp một phát. Tôi thật sự muốn phát rồ lên, đến thì mở cửa vào nhà đi làm quần gì phải bấm chuông, hòng cả một giấc mơ.

– Đi đâu giờ mới về lại còn ấn chuông réo điếc cả tai.

Tôi chỉ thấy hắn cười như được mùa, chưa kịp nghĩ lại đã thấy hắn đáp trả bằng cái giọng nhều nhẹt.

– Vợ à, anh xin lỗi, anh nên mở cửa đi vào mới đúng.

Ồ hay, ngưng chín cả mặt! Tôi bực quá nói quảng, riết hắn ở nhà tôi đến quen.

E hèm vài cái cho đỡ ngưng, tôi lại đổi giọng với hắn.

– Đẹp ông đi! Qua đây làm gì?

– Đương nhiên để gặp bà.

– Rồi?

– Bà chờ tui đi chơi.

– Gì? – Tôi có đang nghe lắm không vậy, hắn vừa nói là tui chờ.

– Bà chờ tui đi chơi.

– Vậy đẹp, tui đi ngủ.

Tôi thấy tay, rảo bước đi vào nhà. Ai ngờ tên nào đó chơi lầy, bế tôi lên đằng trước còn mình ngồi sau hưởng thụ.

– Khoan đã, để khóa cửa đã.

Tôi với hắn bon bon trên đường với tốc độ chậm, vô cùng chậm. Hãy nghĩ đi, làm thế nào mà một con nhỏ 45kg như tôi lại có thể đeo một thằng con trai hơn năm mươi mà chạy tốc độ siêu nhân được. Xe đi được thế này là mừng rồi ấy chứ, hắn ăn gì nặng phát khiếp.

Hắn giúp tôi nhấn pêđan để có đà, rồi sau đó tôi tự đạp. Nắng chiều nhạt dần, như tấm màng mỏng manh phủ lên trên những ngọn cây. Xuyên qua những tòa nhà, có thể thấy mặt trời xa xa đang chìm dần chìm dần. Đến khi nó khuất hẳn, thứ còn lại ở đây chỉ là chút ánh sáng còn sót lại. Chỉ cần nó đi xa một chút nữa, nơi này sẽ bao phủ bởi màn đêm.

Tôi chờ hắn lang thang qua mấy con phố gần nhà, tận hưởng chút gió chiều hiem hơi tạt vào mặt. Một vòng tay bỗng dưng ôm lấy tôi, mặt hắn tựa vào lưng tôi.

Tôi giật mình muốn đẩy hắn ra, hắn vẫn như cũ không thêm nhúc nhích.

– Ôm chút nào, may mắn lắm mới được bà chở một lần mà.

Hắn nói giọng lười biếng. Hơi thở nóng ẩm phả nhẹ nhẹ vào lưng khiến tôi bỗng chốc nổi cả da gà. Tôi huých huých hắn vài cái nữa mới chịu buông tha.

– Sao tự dưng ông giống con gái thế?

– Ừ.

Tôi chẳng thêm nói nữa, lại chờ hắn vòng vòng xung quanh. Một cái gì đấy ẩm ướt thấm vào áo, chạm vào da thịt khiến tôi giật mình.

Một khoảng khắc rất ngắn ngủi, tôi muốn quay lại nhìn hắn. Không nức nở, không mắt mũi tèm lem như con gái, chỉ như một giọt nhỏ vô tình chảy ra và thấm vào áo tôi. Đây là nước mắt con trai sao?

Tôi im lặng gồng sức đạp, tay nắm chặt tay cầm đến đau. Tôi mờ to mắt, gió cứ thế mà tạt vào mặt, mát rượi.

– Tui vừa thu dọn hành lý xong.

Vòng tay quen thuộc siết chặt lấy tôi, ôm lấy cả sự run rẩy trong tôi.

Hình như hôm nay hắn đi.

Tôi không phải không nhớ mà cố tình quên đi nó, quên đi cái ngày chết tiệt này. Những ngày cuối cùng này, tôi với hắn ở bên nhau làm những điều bình thường nhất, và tạm quên đi rằng rồi chúng tôi cũng sẽ xa nhau. Thoát một cái, nhìn lại, hóa ra đã đi đến cuối cùng của con đường rồi.

Sau này có người hỏi tôi, lúc đấy cảm giác của tôi như thế nào, có đau không? Câu trả lời là không có, đau hay không đau, tìm tôi lúc đấy chả còn cảm giác nữa. Chỉ biết hoảng sợ, sợ chỉ cần quay đầu, người ngồi đằng sau bỗng chốc sẽ biến mất.

Tôi không khóc, không nháo, cũng không níu kéo, cứ thế nắm tay hắn đi hết đoạn đường vắng. Đêm buông xuống, trên đoạn đường chỉ có hai bóng đen bước đi song song nhau. Khoảng thời gian cuối cùng, chúng tôi an yên như thế bên cạnh nhau, bên cạnh người thương.

Dừng lại trước cửa nhà, tôi quay đầu nói với hắn:

– Ông qua đó nhớ sống tốt.

– Ừ, giữ gìn sức khỏe!

– Đi mạnh khỏe.

– Ngủ ngon.

Dù đã có lúc tưởng tượng ra hàng loạt cảnh chia tay hắn, sẽ khóc, sẽ níu kéo, sẽ làm gì đó như một cặp yêu nhau, nhưng cuối cùng hai đứa lại nói với nhau những câu khách sáo hơn những người bạn. Những lời muốn nói, yêu thương chẳng còn gì ngoài khuôn mặt đối phương. Nói gì cũng được, chỉ muốn nhìn và nhớ những đường nét trên gương mặt này. Xa rồi, ai cũng sợ sẽ quên!

Chúng tôi chỉ mới là những đứa trẻ, không có quyền chọn cuộc sống mà mình muốn. Chúng tôi đang còn phụ thuộc vào nhiều thứ: cha mẹ, gia đình, hoàn cảnh, ... Chúng tôi còn rất nhỏ và rất trẻ để có thể yêu và hi sinh một điều gì đó quá lớn lao cho người ta. Chúng tôi không đủ tin tưởng, và không đủ chắc chắn để có thể đánh cược một điều gì đó. Vậy nên, chúng tôi luôn phải chọn đi con đường mà mọi người đều bảo chắc chắn.

Hắn ôm lấy tôi, lần cuối cùng bao trùm lấy tôi trong hơi ấm của hắn. Tôi vòng tay ôm lại, ngửi mùi hương quen thuộc trên cơ thể hắn.

Một luồng hơi nóng lướt qua tai, hắt thủ thi:

– Đường như tui chưa từng nói, tui thật sự rất thích, rất thích bà.

– Ừm.

Vùi đầu trong lòng hắt, cái tôi đáp lại chỉ là cái gật đầu cùng một âm thanh không biết hắt có nghe được hay không.

Tôi với hắt đã đi qua rất nhiều giai đoạn của một câu chuyện tình, cũng có hạnh phúc rồi cũng có giận nhau đôi lần. Nhưng vì đoạn tình cảm chúng tôi toàn một màu hồng nên tôi cũng không muốn một màn kết thúc trong nước mắt. Chỉ cần ôm nhau như thế, thủ thi với nhau vài điều luôn giấu, rồi xa nhau. Thế là được rồi!

.

.

Trời hiện tại đã tối đen như mực, tôi ôm chần bó gối ngồi bên cửa sổ. Hắt đi rồi, tôi cũng không khóc nổi. Cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ôm cái đầu rỗng tuếch ngồi một xó trong phòng. Tôi ngồi đây cũng không biết mình đang chờ đợi cái gì, một chuyến bay chẳng hay đợi một người vội vã đợi tôi dưới sân nhà.

Điện thoại vang lên cuộc gọi cuối cùng trong ngày. Tôi bắt máy với giọng khản đặc.

Vài giây sau bên kia mới vang lên một giọng trầm quen thuộc.

– Tui đang ở sân bay.

– Ừ.

– Có gì muốn nói với tui không?

– Mình chia tay nhé!

– Ừ.

Rồi chẳng ai nói với nhau thêm lời nào, cuộc gọi vẫn đang tiếp diễn. Tôi nghe tiếng ồn ào, náo nhiệt nơi sân bay. Tôi nghe tiếng thông báo trên loa, từng chiếc máy bay chuẩn bị cất cánh. Tôi nghe mọi thứ hỗn tạp trừ giọng của người tôi thương.

Tôi tắt máy.

Tôi cúi đầu, có cái gì đang nghẹn ngay cổ, rất bức bối, rất khó chịu. Viên mắt nóng lên, tôi mở to mắt, chăm chăm nhìn vào màn hình điện thoại với dãy số quen thuộc. Nói lời chia tay rồi, hóa ra mới biết khó chịu đến thế.

Tôi kéo rèm, trùm chăn. Tôi không đủ can đảm chờ một chuyến bay, cũng như biết sẽ không bao giờ có người nào đó đứng dưới hiên nhà đợi tôi. Tôi cũng biết, ngày mai thức dậy sẽ chẳng bao giờ thấy hắt nữa. Nhưng tôi muốn ngủ, để tạm thời quên đi sự thật này.

Tôi đó điện thoại rung lên một tin nhắn.

Tuấn: “Một ngày trong ba mươi ngày, sẽ không có ngày nào là ngày buồn nhất”.

– Mẹ khoi nấu đồ ăn sáng, con đi học đây!

– Con nhỏ này, sinh viên đại học rồi mà vẫn tí ta tí tòn. Lại đây mẹ bảo!

– Dạ thôi, con gấp lắm!

– Lại đây lấy com hộp mang theo, mẹ làm sẵn rồi.

Tôi đang sờ gáy chợt sững lại trong giây lát, nhìn mẹ thì mẹ lại nháy mắt kiểu “mẹ biết cả rồi”. Tôi mang luôn giày bay vào ôm mẹ.

– Con thương mẹ nhất!

– Khoi nịnh, mẹ bỏ sữa vào trồng luôn rồi nhé.

Hôm nay là một ngày cuối tháng sáu, tôi lại trở thành người gác sân bay. Tôi chờ một người không khiến tôi phải đợi, nhưng lại khiến tôi có hy vọng để viết tiếp một chuyện tình.

Hết.

Đà Nẵng, 1:11 a.m, 13/02/2016.

YuuNg

Mong mọi người hài lòng với cái kết thúc này. Không biết nói gì hơn là cảm ơn tất cả những người đã theo dõi Yuu cũng như đã theo dõi truyện trong thời gian qua.

Cảm ơn và chúc mừng năm mới!

P/s: các mẹ cho tuổi lầy phút cuối đi, thương tuổi thì cho tuổi đăng một cái xăm quần về mấy thứ tào lao trong thời gian tuổi viết nên cái này. Nhận xét, gạch đá, hay hỏi đáp thắc mắc tuổi mới lớn gì tuổi nhận tất. Vậy nhé, yêu thương gửi ngàn tim nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rời, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

NGOẠI TRUYỆN

– Mày học giỏi Toán lắm mà. Tại sao lại không thi chuyên?

– Không thích, học mệt lắm.

– Cũng đâu có nặng lắm, bọn bạn tao bên chuyên suốt ngày cứ thấy tụi nó phê phờ suốt thôi. Bên chuyên lại lắm hoạt động ngoại khóa, thích thú phết cơ mà.

– Thưa chị, em muốn vào học chung trường với chị được chưa.

Người chị nào đó nhe răng cười ranh mãnh, nhìn thẳng em mặt lạnh nói dối không đổi sắc.

– Cũng phải. Mày chuyên Toán, Thùy Nhi lại chuyên Hóa, nếu thi chuyên thì đâu thể nào chung lớp được. Chẹp...

Nhất Thiên mặt đỏ ửng. Chuyên rất tốt nhưng chuyên không thể tiếp tục sánh bước cùng Thùy Nhi thì có vào chuyên cũng vô nghĩa.

– Thùy Nhi, bạn sẽ hát đơn ca cho chương trình ngoại khóa sắp tới nhé!

Một đám người hòa theo đồng tình, và người đưa ra đề xuất là bạn cùng trường cấp hai của Thùy Nhi. Nhiều người đồng tình như vậy, nếu còn không đồng ý thì thật quá khó xử. Nhưng mà...

– Nhất Thiên, tui sợ quá!

Thùy Nhi bù lu bù loa với thằng bạn sau khi đồng ý lời đề nghị của đám bạn cùng lớp. Chẳng là mỗi đầu tuần sẽ có chào cờ, rồi sẽ có hoạt động ngoại khóa do các lớp chuẩn bị. Tuần tới đến lượt lớp Thùy Nhi và Nhất Thiên, lần đầu tiên ở trường mới, lại phải trình diễn trước nhiều người như vậy, Thùy Nhi có chút run sợ.

– Đã không dám thì sao lại đồng ý làm gì?

– Nhưng đó là hoạt động của lớp mà, tui từ chối sao được.

– Bạn à, bạn cũng không còn là lớp trưởng, cứ mang một tinh thần trách nhiệm đầy mình vậy cho ai xem.

– Nhưng cũng không thể từ chối...

Thùy Nhi lớn tiếng muốn phản bác, bất gặp cái nhướn mày của Nhất Thiên, giọng càng lúc lại càng nhỏ, đến cuối thì tắt hẳn.

– Hay ông hát với tui nhé!

– Không

Người nào đó kiên quyết từ chối, sai bước dài đi thẳng.

Ngày diễn ra hoạt động, Thùy Nhi ở trong cánh gà đứng ngồi không yên, đợi đến lúc hai bạn dẫn chương trình giới thiệu đến lượt mình thì tay đã mướt mồ hôi. Nhất Thiên trong đội hậu cần, lười biếng ngồi trên ghế bên cạnh dàn âm thanh. Liếc mắt thấy bóng dáng nhỏ trước mặt sắp bị dọa cho xỉu, rốt cuộc chịu không nổi mà kêu lại.

– Thùy Nhi, lại đây!

Người nào đó rõ ràng giật mình một cái, phản ứng rất mạnh.

– Cái, cái gì cơ?

Nhất Thiên cầm hai tay Thùy Nhi, cả lòng bàn tay đều đỏ mồ hôi lạnh. Bàn tay lớn bao phủ bàn tay nhỏ, xoa xoa nắn nắn đủ kiểu. Đột ngột làm vậy khiến Thùy Nhi ngượng cả mặt, nhưng cũng không thể phủ nhận hơi ấm từ tay kia truyền qua khiến tâm trạng bình tĩnh hơn rất nhiều.

– Run lắm đúng không?

– Ừ, tui sợ nhìn xuống dưới.

– Vậy thì đừng nhìn xuống dưới, nhìn tui này. Dù sao thì ở dưới đó cũng không có ai đẹp trai bằng tui đâu.

Thùy Nhi bị chọc cho phát cười, cười xong đã đời thì cảm giác căng thẳng cũng giảm đi phần nào.

– Cứ tưởng tượng ở dưới là một đám củ cải trắng vô tri vô giác là được. Sợ quá thì nhắm tịt mắt lại, sẽ không thấy gì nữa.

Nhất Thiên trấn an Thùy Nhi, từ ánh mắt đến động tác đều nhẹ nhàng, dịu dàng như nước. Hai đứa chơi với nhau cũng khá lâu, nhưng những lúc thế này, mặt bạn nữ nào đấy không khác gì cà chua cuối vụ. Chắc tại vì người ta đẹp trai chẳng?

Một bóng áo dài trắng tinh khôi bước ra giữa sân trường. Tóc đen chấm vai, má hây hây hồng khê cười duyên một cái. Trong khi Thùy Nhi run đến xoắn cả mic, mấy ông anh khối trên hết huyết sáo lại vỗ tay rần rần. Ai bảo đàn em mới vào trường lại xinh xắn, đáng yêu đến thế cơ chứ?

– Thùy Nhi trông xinh quá ấy chứ!

Nhất Thiên liếc nhìn cậu bạn cùng lớp cũng đang hướng tầm mắt về bóng áo trắng giữa sân trường, mặt tỏ thái độ. Rõ ràng trong này có một kẻ không được vui cho lắm.

Mọi chuyện yên ổn cho đến giữa bài hát, mic của trường đột nhiên bị trục trặc. Ở dưới chưa kịp ồ lên, ngay lập tức có một giọng nam chêm vào tiếp tục bài hát. Thùy Nhi ngẩn cả người, quên mất cả nỗi sợ, giọng nam trầm ấm này vốn rất quen thuộc. Thùy Nhi đưa mắt nhìn vào trong, không thấy được toàn bộ, chỉ thấy một góc áo trắng bên cạnh thiết bị âm thanh. Bạn bè nhanh chóng đổi mic, Thùy Nhi lại tiếp tục hát. Khán giả cũng có chút ngẩn ngơ, không ai nghĩ vừa mới xảy ra sự cố.

Giọng nữ cất lên, giọng nam lại càng trầm xuống, càng mỏng hơn. Giọng nam rất nhẹ, du dương từng nốt đệm hát cho Thùy Nhi.

” You can be the hero, I can be your side kick

You can be the prince and I can be your princess

You can be the pencil and I can be the paper

You can be the chills that i feel on our first date...

... I love the way that you smile

And maybe in just a while

I can see me walk down the aisle

Cause you're the apple to my pie

You're the straw to my berry

You're the smoke to my high

And you're the one I wanna marry...”

Thùy Nhi có một suy nghĩ, Nhất Thiên không khác gì người hùng của con bé vậy. Giống như hiện giờ, đệm hát, tiếp tục làm nền, đứng sẵn đằng sau hỗ

trợ để Thùy Nhi tự tin tiến về phía trước.

Rõ ràng cái người lúc nào ở cạnh Thùy Nhi cũng một bộ dáng lười biếng lãnh đạm, ngại phiền nhưng hết lần này đến lần khác lại ở cùng con bé mỗi khi có hoạt động.

Rõ ràng con người này không thích xuất đầu lộ diện nhưng vì Thùy Nhi mà xảy ra ngoại lệ không biết bao nhiêu lần.

Rõ ràng mỗi lần mở miệng đều chê Thùy Nhi phiền phức, nhưng bao nhiêu năm qua lại dính lấy con gái người ta không rời.

“...Cause you are the one for me for me

And I'm the one for you for you

You take the both of us of us

And we're the perfect two...”

Thùy Nhi cười rạng rỡ chào khán giả, mấy anh khối trên lại được một phen hú hét. Ở phía sau cánh gà, bên cạnh dàn loa, có một tên cầm mic ôm đầu, xấu hổ không biết nên xử trí thế nào.

Rõ ràng là thích người ta đến không thể chịu nổi nhưng lại chẳng nói ra.

.

.

– Giờ này sao còn chưa ngủ?

– Đang làm bài tập, nhiều quá à!

Nhất Thiên nhìn đồng hồ trên màn hình, 0h47', muộn quá rồi.

– Bật webcam lên đi, tui chỉ cho.

Bên kia spam hàng loạt icon nhảy múa nhìn loạn cả mắt. Thùy Nhi vui vẻ bật ngay webcam lên, trên màn hình hiện thị gương mặt tên nào đấy chống cằm nhìn chăm chăm màn hình. Ánh sáng trắng từ đèn bàn học hắt lên khuôn mặt điển trai đối diện, mắt sâu thần thờ không có tiêu cự, rõ ràng rất lười biếng.

Thùy Nhi cười gượng một cái, vẫy tay chào:

– Sáng vui vẻ!

– Mặt trời còn chưa có lên mà sáng cái gì?!

Nhưng cũng qua ngày mới rồi mà, giờ chẳng lẽ còn “chào buổi tối”.

– Làm đến đâu rồi đưa tui xem!

Thùy Nhi đưa cuốn vở đến trước màn hình, than thêm vài câu.

– Từ đầu đến giữa thì không có khó, nhưng giải dài quá, ngắn cả thời gian. Còn về sau thì càng đọc đề càng không hiểu.

– Lại đây, nghe cho kĩ!

Nhất Thiên lật tập đề ra, Thùy Nhi cũng bắt chước làm theo.

– Mấy câu ví dụ như câu 2, câu 5, câu 6, câu 8 thì sử dụng công thức này, rồi vẽ hình ra, tính như thế sẽ nhanh hơn so với cách bà làm. Câu 12 rồi phải không? Đến câu 13 thì bà làm...

Nhất Thiên giảng giải từng bài một, Thùy Nhi chăm chú nghe rồi làm theo. Có nhiều bài theo vì giải theo cách của thầy cô thì Nhất Thiên lại hướng dẫn cách khác đơn giản hơn, lại ngắn gọn dễ hiểu hơn. Vẫn biết Nhất Thiên là thánh Toán, nhưng mỗi lần thế này con bé vẫn thấy phục sát đất.

Nhất Thiên tựa lưng vào ghế, nhắm nghiền mắt. Bên kia màn hình, Thùy Nhi vẫn hý hoáy hết tính lại toán. Nhìn khuôn mặt trắng trắng bé bé hăng hái làm bài tập, Nhất Thiên không tự chủ được cong cong khóe miệng.

Xuống nhà, pha chút nước nóng, khi trở về Nhất Thiên đã không thấy người bên kia màn hình đâu nữa. Nhấp ngụm nước, cảm giác ấm nóng chạy thẳng vào trong cơ thể, thoải mái hơn rất nhiều. Gõ gõ nhịp đều lên mặt bàn, một lát sau, cửa phòng bật mở, một bóng người trong bộ pyjama rõ trẻ con chậm chạp bước vào.

Đặt cách tô mỳ nóng hồi lên bàn, Thùy Nhi rất thỏa mãn cười rộ lên. Thấy người nào đó nhìn chằm chằm mình, Thùy Nhi ngại ngừng cười một tiếng.

– Mỗi lần thức đêm là tui lại đói bụng, ông ngại thì để tui tắt webcam.

– Đừng tắt.

Nhất Thiên tiếp tục uống nước, mắt dán chặt vào màn hình, nơi người nào đó đang ăn mỳ ngon lành.

Đêm vốn đôi rất im lặng. Một người ăn, một người uống, ở cùng nhau và cách nhau một cách màn hình.

.

.

– Thiên này, hôm nay mình không có đi xe, cậu chờ mình về nhé!

Người nào đó nhanh nhẩu thu dọn hết mọi thứ vào trong cặp, loáng một cái đã nhảy ra khỏi chỗ.

– Nhất Thiên, nhanh nhanh đi thôi!

Thùy Nhi nhìn về bàn Nhất Thiên, bỗng chốc thấy không khí hơi là lạ. Bạn cùng bàn của Nhất Thiên là bông hoa của cả khối, xinh, đương nhiên rất xinh, hiện tại cô bạn đó đang ngượng ngập nhìn Nhất Thiên. Không, không phải là tỏ tình trong truyền thuyết chứ?!

Thùy Nhi chưa kịp nghĩ xong, bên này đã hành động trước. Nhất Thiên kéo áo một thằng bạn, chỉ vào cô bạn rồi bảo:

– Hôm nay bạn ấy không đi xe, mày chờ bạn ấy về giúp.

Hành động này thẳng thừng từ chối lời đề nghị của cô bạn, hơn nữa cũng rạch ra ranh giới rõ ràng. Cô bạn không ngốc, cậu bạn kia cũng không phải không nhìn ra, bông hoa cả khối để ý tên này cũng không phải ngày một ngày hai. Nhưng biết làm sao được, người ta vốn đã có người trong lòng từ lâu rồi.

Nhất Thiên với Thùy Nhi, từ ngày đầu vào lớp, đã thấy cả hai thân thiết quá mức. Nhưng không phải kiểu thân thiết như bạn bè, có chút giống hai người yêu nhau nhưng đương sự lại một mực phủ nhận. Càng nhìn càng quen, càng nhìn càng thấy tên nào đó rõ ràng như muốn nuôi vợ từ nhỏ mà.

– Đi thôi, còn ngại ngần gì ở đây?!

– À ừ, đi thôi!

Trên đường về, thực chất là hai người đi hai xe, vậy mà cứ làm như Thùy Nhi là lí do để từ chối cô bạn kia, cơ mà sâu xa thì đúng là thế thật. Chẳng qua là từ năm nào đó không nhớ nữa, cứ đi đi về về mãi cùng với tên này, cứ thế thành quen.

Thùy Nhi nghĩ nghĩ lại bĩu môi:

– Rõ ràng là đi hai xe mà lại lấy tui làm cái cớ để từ chối người ta. Người ta xinh thế mà cũng không vừa mắt, rõ kiêu.

– Lại còn không phải?

– Gì? Ông nói to lên xem.

– Chẳng lẽ ai xinh tui đều phải thích hết sao? Tìm đâu mà nhiều ngán như thế.

– Nhưng ông còn nói dối, lấy tui ra làm bìa đỡ đạn còn gì.

– Vậy biến nó thành sự thật đi, hôm sau đi một xe thôi.

– Ông...

Hôm sau hai người chung một xe thật.

.

.

– Thùy Nhi, mong cho mình một cơ hội!

Cậu bạn trước mặt rất thành khẩn đưa bức thư màu hồng đến trước mặt con bé. Thùy Nhi đau đầu, lần này là lần thứ ba rồi đấy, sao lại có kẻ dai dẳng đến như thế.

– Mình cũng trả lời cậu rồi, chúng ta không thể nào đâu.

– Không thử thì sao cậu biết là không thể nào.

Thùy Nhi xoa trán, tự hỏi không biết thần kinh tên này làm bằng gì nữa.

– Tóm lại là chúng ta không được đâu, xin lỗi cậu.

Thùy Nhi định quay người đi, cậu bạn liền giữ chặt tay lại. Có vẻ như thất bại mấy lần trước, lần này cậu ta kiên quyết đến cùng.

– Nếu cậu không cho mình một lí do rõ ràng, mình sẽ không để cậu đi đâu.

Ở đâu ra cái kiểu ép người quá đáng thế này, Thùy Nhi trở mặt nhìn.

– Mình không thích cậu.

– Nhưng mình thích cậu, chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm.

– Chúng ta không hợp nhau.

– Mình sẽ sửa đổi để hợp với cậu.

Sửa? Sửa thế nào? Chẳng lẽ phải bảo cậu chui vào bụng mẹ rồi sinh ra một lần nữa.

Hết cách, Thùy Nhi đành nói thẳng.

– Mình có người mình thích rồi!

– Mình không tin, đây là cái cớ để cậu từ chối mình thôi.

– Mình nói thật, mình rất thích cậu ấy.

– Cậu ta là ai?

– Là... Nhất Thiên.

Cậu bạn kia cười ha hả như được mùa, rõ ràng có vẻ như giành được thắng lợi.

– Cả trường này ai chả biết hai cậu chỉ là bạn thân, bằng không mấy năm qua sao chỉ có thể làm bạn mãi được. Sao cậu không kiếm ai có vẻ chân thực hơn ấy?!

– Tôi thì không được à?

Cùng với tiếng nói, bàn tay đang cầm cổ tay của Thùy Nhi bỗng dưng buông ra, chủ nhân của nó thì ngã sòng soài trên mặt đất.

Nhất Thiên đột nhiên xuất hiện, khiến Thùy Nhi nhớ lại từng lời mình vừa nói lúc nãy, mặt đỏ như cà chua cuối vụ. Ngượng quá đi mất, không biết có nghe được hay không?

– Muốn chứng minh không?

Nhất Thiên đứng trên cao nhìn xuống, hỏi bằng cái giọng rõ ràng là muốn đánh người. Cậu bạn kia còn chưa kịp lấy lại hồn, ngơ ngẩn nhìn cái tên vừa cho mình một cú. Thường ngày nhìn Nhất Thiên vốn rất lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh, nhưng lần này lại giận đến nổi ra tay đánh người, đúng là hiếm thấy.

– Thấy bạn bè nào cầm tay thế này chưa?

Thùy Nhi đứng đối diện Nhất Thiên, cả người mất tự nhiên, chỉ vì một ánh mắt mà bắt đầu căng thẳng. Nhất Thiên cầm tay Thùy Nhi, từng ngón tay đan vào nhau. Điện từ đầu ngón tay truyền thẳng đến tim.

– Thấy bạn bè nào ôm nhau chưa?

Nhất Thiên kéo Thùy Nhi vào lòng, ôm chặt. Người nào đó nóng cả mặt, xấu hổ đến nỗi chôn luôn mặt trong lòng đối phương.

– Thấy bạn bè nào hôn nhau chưa?

Nhất Thiên nâng mặt Thùy Nhi, con bé đã chuẩn bị nhắm mắt cho đến nghe một câu.

– Vậy là đủ rồi. Tôi không đủ kiên nhẫn phơi bày tình cảm trước mặt người khác, cô gái của tôi cũng sẽ xấu hổ.

Dứt lời, Thùy Nhi liền bị kéo đi, để lại tên đó vẫn còn ngơ ngác với mọi chuyện vừa diễn ra.

“Cô gái của tôi”

“Cô gái của tôi”

“...của tôi”

Thùy Nhi ước mình có thể ngắt ngay lúc này, hoặc có cái lỗ nào đấy để có thể chui xuống. Làm thế nào để đối diện với Nhất Thiên đây?

Nhất Thiên buông tay Thùy Nhi khi ra đến chỗ gửi xe.

– Minh đi đâu vậy?

– Không đi về thì còn đi đâu nữa.

Hành động cùng lời nói của Nhất Thiên đồng loạt tạt cho Thùy Nhi một gáo nước lạnh. Ngỡ như mọi chuyện lúc nãy chưa hề xảy ra.

– Tui phải chờ bà về ra mắt cô đã, không thì cô sẽ không cho hôn con gái cô đâu...

Nhất Thiên đứng quay lưng về Thùy Nhi, càng nói lại càng nhỏ dần. Mặc dù không thấy mặt, nhưng Thùy Nhi dám chắc rằng người nào đấy đang đỏ mặt, hai tai cũng đỏ rần.

Thùy Nhi vui vẻ leo lên xe, nhìn bóng áo trắng trước mặt, không chịu được bèn vòng tay qua ôm một cái.

– Con chào... cô à mẹ ạ!

– À há, xong rồi sao? Con gái ạ, mẹ không ngờ con lại bị lừa nhanh thế, mẹ còn nghĩ là phải cuối năm nay cơ.

– Hai người, hai người sao đáng ghét như thế!?

Mặc cho người nào đó tức đến giậm chân, Nhất Thiên cúi chào rồi nhanh chóng kéo đi.

– Thủ tục xong rồi, con mượn con gái cô một lát.

Hai bóng hình khuất sau cánh cửa dẫn lên lầu, bà mẹ nào đấy vừa mới bán con xong rất vui vẻ dọn đồ nhân viên.

– Tạm thời đừng cho khách lên sân thượng.

Sân thượng đầy gió, mấy cái chuông gió leng keng phát ra thứ âm thanh vui nhộn. Những bộ bàn ghế màu trắng được phủ khăn màu, những bóng đèn neon nhấp nháy đủ màu sắc. Những nụ hôn được trao đi giữa cặp đôi trẻ.

.

.

Những câu chuyện nhỏ.

Khi đó cả hai còn đang học cấp hai.

Thùy Nhi nhìn dáng một nam một nữ dưới sân trường, nhìn tình cảm hai người tốt như thế, thật là ghen tị đến chết.

– Nhìn gì đấy?

– Ông nghĩ xem trên đời này còn có Thiên Tuấn thứ hai không? Người gì đâu vừa đẹp trai, vừa giỏi, tính cách tốt, vui tính, lại yêu chiều người yêu như thế. Người yêu tui mai sau chỉ cần một nửa ảnh thôi là quá tốt rồi.

Một hôm hai người nào đấy ngồi nhắc lại chuyện xưa, Thùy Nhi trách móc:

– Em vốn nghĩ anh thích em như thế, theo như trong truyện, đáng lẽ phải thay đổi theo hình tượng em thích chứ.

– Không phải em bảo chỉ cần một nửa thôi sao? Anh vừa đẹp trai, vừa giỏi, tính cách tốt, biết yêu chiều em, thế là đủ rồi.

Người nào đó hoàn toàn cứng họng.

– Thôi cho anh ôm, buồn ngủ lắm rồi!

.

.

Lúc mới yêu nhau, đôi khi hai đứa cũng có cãi vã này nọ. Lần đó vì chuyện gì đó mà cãi nhau, Nhất Thiên vì chuyện thi học sinh giỏi mà cả tuần không thấy mặt. Hai người cứ thế mà cả tuần im lặng không ai nói một lời nào, đó hình như cũng là lần giận nhau lâu nhất từ trước đến giờ.

Buổi tối cuối tuần trước khi thi, Nhất Thiên lại trốn ra khỏi trường chạy đến nhà Thùy Nhi. Đơn giản là người nào đó nhớ đến chịu không nổi rồi, nếu tiếp tục thì mai chưa kịp làm bài đầu sẽ nổ tung mất.

Chạy đến, lại không biết sẽ gặp người ta như thế nào, ngồi trước cửa vò đầu bứt tai cả buổi, cuối cùng chỉ gửi đi một tin nhắn:

“Xuống đi đây, ôm một cái thôi, sẽ không nói gì đâu.”

Thùy Nhi đọc xong tin nhắn, vừa thương lại vừa giận. Thùy Nhi vừa mở cửa, đã bị kéo vào lòng ngực ấm áp của người ta. Con bé cứ đứng im ấy, không phản ứng gì hay đáp lại làm Nhất Thiên tủi thân vô cùng.

– Mai thi rồi, ôm lại một cái chúc may mắn không được sao?

– Không phải lúc này nói sẽ không nói gì cả sao?

Nhất Thiên lập tức im bặt. Thùy Nhi mỉm cười, vòng tay qua ôm lấy người đối diện.

– Tui cũng rất nhớ ông.

.

.

.

ĐN, 041116, YuiNg.

Bạn đang đọc truyện *Thích Ông Rồi, Làm Sao Đây?!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.